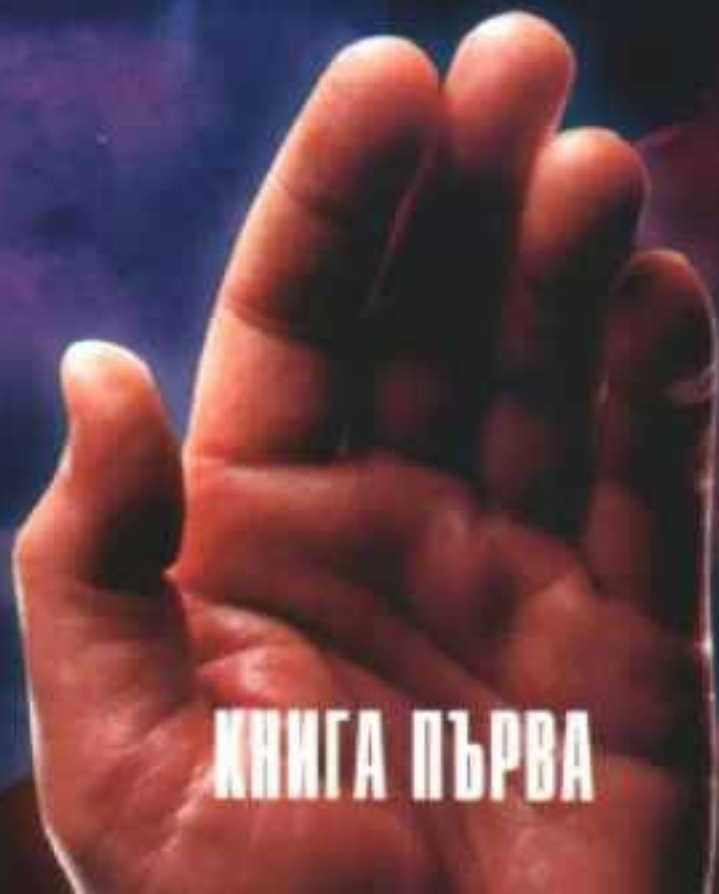

ПЕТЪР ДЪНОВ
ЛЮБОВ

мъжът и жената

КНИГА ПЪРВА

ACTIVA

ПЕТЪР ДЪНОВ

ЛЮБОВ

ПЕТЪР ДЪНОВ

ЛЮБОВ

Второ допълнено и преработено издание

© Свилен Чорбаджиев, съставител, 2005

ISBN 954-562-200-1

Компютърно оформление на корицата *Биляна Хинова*

Предпечатна подготовка *Мария Найденова*

Печат и подвързия „АБАГАР“ АД, Велико Търново

Издателство „Астрала“

София 1784, п. к. 157

СЪДЪРЖАНИЕ

МЪЖЪТ И ЖЕНАТА

КРАСОТА

красотата е динамична / 7, огледало / 14, красота и грозота / 18

ОБИЧ

сто милиона на небето и един на земята / 34, единство в любовта / 40, писмото / 51, мигът на любовта / 68, умът и сърцето / 73, ябълка / 81, целувката е живот / 97

ЖЕНЕНЕ

контрасти и подобие / 110, никога никого не продавай / 124, овце и вълци / 133, женитбата е посвещение / 140, спаси сърцето, волята и душата / 148

БРАК

още едно не ти достига / 160, развод / 179, дяволът / 187, служене / 194, свобода / 203, ревност / 214, страданията предшестват любовта / 231

ПРИНЦИПИ

Адам и Ева / 252, мъж на земята, жена на небето / 272, сродна душа / 275, двата полюса / 286, съединение и смешение / 303

ХОРОТО

методът на любовта / 308, който учи, е добър / 325

ЗАРОДИШЪТ, ЗАКОНЪТ, РАВНОВЕСИЕТО

раждане / 334, млякото / 350, деветте ореха / 364, правилният път / 372, отношения / 384, прераждане / 399, наследственост / 405

ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА

СВЕТЪТ СЕ ПРЕУСТРОЙВА

шестият ден / 417, законът – вътрешен и външен / 430, първи и последен / 443, и в рая, и в ада / 448, омраза / 461, скъпоценният камък / 467, прости и възлюби врага си / 471

ЛЮБОВТА НИ ПРИНУЖДАВА

силата на Любовта / 485, в любовта няма престъпление / 505

ФОРМИ

35 милиона / 511, видове любов / 521, млад и стар / 534, малко и голямо / 539

ПЪТЯТ НА ЛЮБОВТА

хармония / 545, обичам, обичаш, обичат / 554, близо и далеч / 572, кръговратът на доброто / 576, езикът на любовта / 586

БОГ Е ЛЮБОВ

обичай ближния както себе си, обичай себе си както Бога / 597, Бог е цялото / 604, любов към Бога / 613, Божествена и човешка любов / 618, отиди при извора / 640, служене / 648, страдания / 656, хората на любовта / 666

ХРИСТОВАТА ЛЮБОВ

Всичко ще дадеш, всичко ще получиш / 679, името на любовта / 691, да се родиш отново / 695, мисията на човека / 707

МЪЖЪТ И ЖЕНАТА

КРАСОТА

Красотата е динамична

В красотата има нещо Божествено, което изтича. Това, което изтича от Слънцето, не е самото Слънце. В красотата има нещо, което изтича, то е Божественото, неуловимото. Вие казвате: „Той се е захласнал“. Хубаво е човек понякога път да се захласне.

Всички хора на любовта са красиви. Когато те обикнат, и когато обичаш, ставаш красив.

Когато се възхищаваш от красотата и съдържанието на една мисъл, ти си щастлив. Щом изгубиш красотата, изгубиш съдържанието и смисъла на живота и ставаш нещастен. Красотата е нещо живо. Тя е външен израз на реалността. Съдържанието е туй, което носи в себе си вътрешния смисъл, то е животът. Ако един живот няма красота, ако един живот няма съдържание и смисъл, това не е живот. Животът е това, което има красота, съдържание и смисъл. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка трябва да бъдат красиви, съдържателни, смислени. Всяко едно чувство трябва да бъде красиво, съдържателно, смислено. И всяка една мисъл трябва да съдържа нова идея. Всеки един от вас трябва да носи тази идея, за да бъде готов за новата епоха, която иде.

Какво ще добиете от вашата красота? Ако красотата не можете да я пренесете в мисловния свят, откъдето да я снемете в духовния свят и оттам – на физическото поле, вие не разбирате законите на красотата. Красотата не бива да бъде статична, а динамична. Тя е, която може да ви ползва. Коя красота е статична? Имате една хубава статуя, но бихте ли желали да бъдете като тази статуя? Какво ще се ползвате? Вие ще имате само една фаза от красотата.

Видите някой млад и хубав човек и казвате: „Колко е ху-

бав!“ Тази хубост се дължи на човешката душа и на човешкия дух.

Какво представлява красотата? Тя дава живот, осмисля нещата и никога не се губи. Красотата, която се явява и губи, не е истинска. Тя е рефлексия, сянка на нещо. Красотата е качество на човешката душа. Когато душата се проявява, човек става красив.

Човек трябва да мисли върху красивото в живота, върху благата, дадени от Бога. Той трябва да се стреми да бъде мъдър и любещ като Бога. Следователно човек трябва дълго време да мисли върху красиви неща, да възприема красиви и възвишени чувства и да проявява добри постъпки, да изработва ценното в своя характер.

Красотата на човека се определя от неговата глава (отношение към Божествения свят), от белите дробове (отношение към духовния свят) и от стомаха (отношение към физическия свят).

Лицето на човека е мястото, където може да се прояви истината. Това е единственото място, където тя може да се прояви в човека. Там е истината. У животните лицето е покрито с козина, а у човека има зародиш на истината. Това е неговото лице. Следователно дотолкова, доколкото лицето на човека е правилно – трябва да се знае какви са пропорциите на лицето – дотолкова истината е проявена. Там няма абсолютно никаква измама. Казваме, че лицето не лъже. Има дегизирани лица. Ако има известни линии на човешкото лице, никаква лъжа не може да съществува. Аз говоря за живите линии, за подвижното лице, което не е маска. За онова лице, което постоянно се мени от сутрин до вечер. Няма да го видиш и две минути, през които да е едно и също – това е вечното разнообразие на човешкото лице. Туй вечно разнообразие аз наричам красота. Красотата зависи от вечното разнообразие, което е израз на великата природа. Нашето лице е дотолкова красиво, доколкото то е израз на онази жива, велика, разумна природа. От това гледище ние можем да съ-

дим и физиогномически. Има степени на истината: умствената страна на истината, сърдечната страна на истината и волевата страна на истината. Умствената страна е в челото, сърдечната страна е в носа, а волевата страна е в устата. Най-хубавото и най-опасното е човешката уста.

Красиво е това лице, на което се забелязват всички промени в мислите, чувствата и действията на човека. При тази промяна обаче, в чертите на лицето все пак остава една неизменна черта. Такова лице е израз на една благородна, възвишена душа. Красив човек е този, в лицето на когото можеш да четеш. Това лице изразява всичко онова, което се крие в душата. Днес хората се страхуват да четат по лицата им. Някои от тях казват: „Ще скрия лицето си, не искам да ме познаят“. Защо? Какво лошо има в това, че някой ще прочете на твоето лице един лист от голямата книга на твоя живот? Какво по-хубаво от това, като видят лицето ти, да познаят, че твоята баба и твоят дядо са били добри хора? Нека хората четат красивите неща в живота! Аз наричам грозни лица само ония, по които хората като немарливи деца са писали гарги, драскали, зачерквали, отново писали, пак зачерквали онова хубаво писмо, което Бог някога е написал. Вие четете по тия лица, но нищо не можете да разберете. Грозно лице е това, по което човек пише и задрасква. Красиво лице е онова, по което Бог пише, а човек го пази чисто.

Ние свързваме добротата с красивите хора, грозния свързваме с лошите хора. Всеки, който е грозен, ние считаме, че е лош човек. Има някой път изключение. Всеки добър човек ние считаме, че е красив. И там има изключение. Но в дългия смисъл, ако идеално е красив, не може да бъде лош човек и ако идеално е грозен, не може да бъде добър. Казвам: за да бъде човек красив, три неща трябва да дойдат: най-първо трябва да дойде любовта, после трябва да дойде знанието и свободата. За да бъде човек красив, в него трябва да дойде животът – животът трябва да е излязъл от любовта. Знанието трябва направо да е излязло от мъдростта, и свободата трябва да е излязла направо от истината. Този човек,

който така получава, той ще бъде красив. Всеки човек, който има ясна представа за живота, който обича живота, обича знанието, обича и свободата, той е красив. Всякога, когато човек започне да не обича живота, става грозен. Ако започне да не обича знанието, пак погрознява, ако започне да не обича свободата, пак погрознява. Ти обичаш свободата за себе си, но когато друг човек е свободен, ти това не обичаш. Свободата трябва дето я видиш, да я обичаш. Даже като видиш една мравя да се движи, да ти е приятно, че е свободна да се движи. Това е само за пояснение на нещата. Понеже някои искат да бъдат красиви, но не знаете как да бъдете красиви. Трябва да обичате живота, трябва да обичате знанието, трябва да обичате свободата.

Вие обръщате голямо внимание на красотата. В какво седи красотата? По какво се отличава красивият от грозния? По ценността. Грозният материал не е ценен, а красивият е ценен. Човек трябва да бъде разумен. Значи, ония материали, с които борава, да бъдат ценни. Ако той борава с ценни материали, забогатява. Ако работи с обикновени материали, огрубява. Можете да се уверите чрез наблюдение: ако ред поколения са обръщали внимание на яденето и пиенето, за тях е било култ да си утаждат, ще видите, че то се е отразило в известна част на главата. Яденето оказва влияние върху формата на главата. Ако ред поколения са обръщали изключително внимание на яденето, слепоочната част на главата изпъква, понеже центърът на яденето се намира там.

За да бъдете красиви и да не остарявате, носете висок идеал в себе си.

Всеки човек може и трябва да бъде красив! Забележете, момчетата и момичетата на 10, 15, 21-годишна възраст, когато се намират под влиянието на идейния, на мисловния живот, те са красиви. Когато човек люби, той става красив, щом изгуби любовта си, той погрознява. Това е външната страна на живота. Същият закон се отнася и до идеала на човека. Докато човек има някакъв идеал, който следва, той е красив, щом изгуби идеала си, той става грозен.

Някой ме пита: „Защо съм грозен?“ Аз да ви отговоря: не си мислил, нищо повече! Човек, който не е мислил, не е красив. Трябва да използвате закона на мисълта. Мисълта дава красотата.

Деформирането на човешкия организъм започва от мисълта.

Красотата зависи от мисълта. Трябва да участват ред способности и чувства, за да стане човек красив. Човек, който има красиво лице и отличен, гениален ум, веждите му имат особен строеж. Носът на гениалните хора не е такъв, какъвто е носът на обикновените хора.

Човек, ако знае как да мисли, може да направи, да построи едно съвършено тяло и едно красиво, съвършено лице.

Ако мажеш косата си и я боядисваш с боя, защо да не можеш да я боядисаш с мисъл? Ако можеш да сгъстиш светлината, косата ти ще потъмнее. Щом разредиш светлината, и главата ти ще побелее.

Мнозина боядисват лицата си, главно жените, да изглеждат красиви. Боядисвайте лицето си, но с боята на любовта.

Човек не може да бъде красив, ако от езика му не излизат сладки, силни и красиви думи.

Чистотата и красотата са един израз, една норма. Чистотата е вътрешната страна, а красотата е външната страна на физическия свят. Красотата е духовната страна. Пример за красотата и чистотата е разумността на човека, това, което е в Божествения свят. Разумността пък ражда едновременно външната красива форма и вътрешната чистота. Човек не може да бъде красив, ако не е чист. И при това той не може да остане красив, ако не поддържа своята чистота. И обратно, той не може да бъде чист, ако не поддържа своята красота. По своята красота и чистота ще познаеш своята ра-

зумност. Щом си нечист, красотата ти е слаба. Тогава ти си човек неразумен, изложен на всякакви несрети. Ти не можеш да очакваш чистота, ако не си красив, ако не си разумен. И физическият, и духовният закон е един и същи. Ти временно само можеш да се забавляваш, да се самоизлъгваш. То е като онзи, който взема пари назаем. И като изяде парите, готовото, пак остава в трудно положение. Само умният човек, който работи, който изработва своите таланти, може да бъде красив и чист.

Хване ви ревматизъм в крака, в коляното, какво показва това? Че вие не знаете как да сгъвате крака си. Знаеш ли какво означава сгъването? Като сгънеш крака си, значи, че си съгласен каквото каже небето, да го направиш. Като сгъваш ръката си насам-натам, значи искаш да направиш нещо. Ако не знаеш как да сгъваш ръцете, ако не знаеш как да сгъваш краката, нищо няма да постигнеш. Вие се отнасяте немарливо към вашите движения. Но ако те боли, как внимателно ще сгъваш крайниците си! На вас ви се вижда това смешна работа. От невидимия свят постоянно ви възпитават, болките са възпитателни методи. Когато се научим да се движим правилно, всички болки ще изчезнат. Природата обича правилните, разумните движения. Трябва да има хармония, трябва да се научите да се движите красиво. В движенията на краката, очите, ръцете, тялото, навсякъде трябва да има красота.

Няма ли човек красиви, пластични движения, губи от красотата си. Набръчква се рано вашето лице, защото не знаете как да се движите.

Красотата е необходима и във физическия, и в духовния, и в Божествения свят. Да бъде човек красиво облечен, това не значи да следва модата. Модното облекло не е всякога красиво. Красива дреха е онази, гънките и линиите на която съвпадат с тия на тялото. Като се движи човек, дрехата трябва да образува вълни. Обличането, сядането, движението на човека оказват влияние върху проявите на неговия характер.

Седне ли правилно, човек има разположение да слуша, да мисли, да наблюдава. Не седне ли правилно, той е неспокоен през всичкото време. Човек не подозира, че една добре скроена и ушита дреха може да окаже влияние върху разположението му. Обуща, които не прилягат добре на краката, внасят неразположение в човека. Те осакатяват не само краката, но и характера му.

Всеки трябва да е чист, спретнат, стегнат и да мисли така: „Господ ще ме види, ангелите ще ме видят, трябва да изглеждам добре“. Добре да сте облечени. Никакви скъсани обуща! Никакви паднали чорапи! Обущата да са винаги чисти и лъснати!

Депресиите в природата внасят депресии и във физическия живот на човека. Всяко неразбрано чувство произвежда депресия в сърцето, а неразбраната мисъл – депресия в ума. Ако човек не се храни с разбрани мисли и чувства, духът постепенно отслабва и става немошен както тялото на човек, който не се храни добре. Слабият не може да бъде красив. Красотата не е само външно качество, но и вътрешно. Искан ли човек да бъде красив, с приятна външност, с ясен поглед, той трябва да знае каква храна да дава на духа си. Храни ли го със съответна за него храна, човек придобива физическа и духовна красота.

Толкова е зает човек с физическия си живот, че пропуска истинския. Не можете да си обясните противоречията, които ангажират вашето съзнание. За вас това е живот. Не, това е сянка на живота. И всичките ви нещастия произтичат от сенките на живота. Сянката прониква в човешкото съзнание като някой образ, някое просветление, някоя постъпка, някоя идея и ти не можеш да се справиш с нея. Например любовта, за която толкова съм говорил. Любовта е една цяла наука, която човек трябва да прилага. Божествена наука е тя. Трябва да се освободите от сенките на любовта. Вие ѝ слагате кокарди. Знаете ли какво разбирам под думата „кокарди“? Кокарди – това са украшения. Тези кокарди хората наричат „лю-

бов“. Тези украшения не са любов. Казвап: „Колко са хубави очите му, устата му, носът му, ушите му“. Това са кокарди. Друга казва: „Колко е красив! Какви са ръцете му, лицето му!“ Кокарди са това. Утре гледаш, това лице се е изменило, очите също, кокардата се е изменила. Тази кокарда порано е била светла, а после е станала тъмна. Върху златния предмет ще се натрупа малко прах.

Човек може да се обича за неговия ум, за неговото сърце, за неговата воля и за неговото тяло. Тялото на човека е направено по образ и подобие на Божествения свят. Следователно разчитайте на това, което е вложено във вас. Бъдете доволни от тялото си и не казвайте, че не се харесвате.

Всеки организъм, създаден по законите на любовта, се отличава с голяма устойчивост. Умът, сърцето и волята на такъв човек функционират правилно. Няма по-велика сила в света от любовта, която твори, организира и пресъздава нещата.

Може ли младата мома да запази за дълго време хубостта си? Ето едно изкуство. Силен човек е онзи, който може да запази своята хубост и своята будна мисъл завинаги.

Огледало

Някой се оглежда. Нима трябва да се присмиваме за това? Човек, който се оглежда в огледалото, е разумен човек. Някои говорят против огледалото, но в света има едно физическо огледало, има и едно духовно огледало. И за да спасите дъщеря си или сина си от какъвто и да е порок, ще ви съветвам да спазвате правилото: нека се оглеждат! Срецам някой човек, огледам се в него, видя хубава черта, казвам си: „Бих желал и аз да имам тази черта“. Единственото нещо, което ни препятства е, че не можем да запомним своя образ. Като се оглеждам в огледалото, ще видя една своя черта, която не харесвам и ще искам да я поправя.

Всяко добро нещо трябва да даде своя принос. Препоръчвам ви да направите следното. Нито един от вас не се е заел досега с това. Всички млади се оглеждат в огледалото. Старите и те се оглеждат, но по-рядко. Че ако бихте се оглеждали по-често, голям прогрес щяхте да направите! Сега вие се оглеждате, за да проверите дали няма някое черничко петно. Но никога не сте наблюдавали строежа на вашите вежди, на вашето чело, израза на лицето, строежа на вашите очи, на вашия нос, на устата ви, да се запознаете с лицето си. Писанието казва: „Човек се оглежда и после забравя“. Хората и сега още забравят. Ако попитате някого какво представлява, той не знае. Казва, че е красив и угледен, но в какво седи неговата красота, не знае. Като махне огледалото, той всичко забравя, понеже няма една опорна точка. Като се погледнеш в огледалото, трябва да имаш една опорна точка. И в духовния свят хората се оглеждат. Но и там трябва да има една опорна точка.

Ако аз обеля задната част, амалгамата на едно огледало, наистина то няма да може повече да отразява, но питам: какво се е изгубило? Пострадал ли е светът с това? Де е реалността – в огледалото или в мене? Реалността е вътре в мене, а не в огледалото. Огледалото е едно приятно забавление за децата. И аз мога да кажа, че едно от великите изобретения на човека, това е огледалото. По-хубаво, по-красиво изобретение от огледалото човек не е могъл да измисли. То причинява радост, но понякога път причинява и скръб на човека. Младият, като се поогледа, зарадва се, усмихне се, а старият, като се огледа, потекат му четири реда сълзи и казва: „Е, добър е Господ, за в бъдеще може да се подмладя. Това огледало все таки ми е нужно, за да ми покаже, като се огледам в него, дали съм се подмладил.“ И наистина, ако това огледало му покаже, че е млад, значи подмладил се е.

Станеш сутрин, виж лицето си, огледай се, щом забележиш някой дефект в себе си, веднага го коригирай. Ако устата ти се е изкривила, или ако устата е почерняла, че няма тази красота, то е мярка, ще гледаш какъв е цветът на уста-

та. Изваждаш езика си, ако е побелял, тази работа не е добра. Езикът ти трябва да бъде червен. Изплезе го и виж на огледалото червен ли е, или бял. Езикът ти да не побелява. Щом езикът побелява, ти остаряваш. Щом почервява, ти се подмладяваш. Белият език показва, че храносмилането не е правилно. След туй гледай да подобриш стомаха, за да се подобри езикът ти. Сега, какъв трябва да бъде езикът? Червен трябва да бъде. Езикът трябва да бъде като млада мома, червен, румен. И лицето не трябва да бъде така хлътнало. Кожата се залепила за косата. Наука се изисква, за да изглеждаш здрав и хубав.

Сега ние ще се приближим към реалността, която има отношение към нас. Тази реалност може да има чисто материални отношения, подразбирам външния живот, животът на формите. Тази реалност може да бъде и вътрешна, както я наричат „субективна“ или „интроспективна“, както щете я наречете, това е съдържанието на самия живот. При това тази вътрешна реалност, която съдържа и формата, и съдържанието, прониква всичко и ние я наричаме „смисъл на живота“. Тогава имаме форма, съдържание и смисъл. Всички ние в съвременния живот сме достигнали до първата стъпка на реалността, до формите. Всичко онова, което ни радва в живота, това са формите. Външното е, което ни привлича. Каквото и да казвате, каквото и да мислите, нас може да ни радва само това, което има образ. Не мислете, че в образите няма реалност. Образите са израз на разумния живот. Когато имате една хубава картина, на какво се радвате? Радвате се на разумността, която е вложена в нея. Ако тази картина най-първо е микроскопическа и вие я увеличавате колкото цялото земно кълбо, какво ще видите? Ще видите вече нейните черти, но тъй груби, тъй дебели, че ще изгубят своята предишна красота. Когато тази картина е малка, сбитата в един малък мащаб, в това именно седи красотата. Красотата седи в разумното съчетание на тия малки, живи черти.

Човек трябва да работи 20 – 30 години в областта на худо-

жеството, за да нарисува една линия, която да го препоръча като художник. Външно една линия може да е правилна, красива, но ако я увеличите и се вгледате в нея, виждате, че има нещо неправилно. Същото се отнася и до човешкото лице. Външно то е красиво, но ако го увеличите, виждате, че има нещо, което не ви харесва. Наистина, човешкото лице не е така красиво, както изглежда. Защо? Защото отблизо се гледа. Всеки предмет, гледан отдалеч, се представя по-красив, отколкото е в действителност. Например отдалеч Витоша е по-красива, отколкото отблизо. Колкото повече се приближавам, толкова повече тя губи красотата си. Линиите ѝ се очертават в подробности и тя започва да губи оная красота, която има отдалеч. Красотата има отношение към разумността и хармонията. Само разумният човек е красив.

Прекалената близост е опасно нещо. Не се приближавайте много един до друг. Мисълта трябва да бъде близка. Ако един човек се приближи много до някого, той изгубва своята красота. И ако се отдалечи много, пак я изгубва.

Ти не можеш за бъдеш красив, ако нямаш съдържание, а не можеш да имаш съдържание, ако нямаш едно хубаво разположение на духа, ако с ума си не вникваш в смисъла на нещата, ако не ги оценяваш. Само онзи, който знае да цени, може да бъде радостен. Кое е онова, което ви радва? Щом погледнеш в огледалото и видиш една добре оформена глава, едно правилно, красиво лице, ти се радваш. Като погледнеш ръцете си, цялото си тяло, радваш се. Хубаво е човек да се оглежда и да види, че във всички линии на лицето, на главата и на тялото има едно вътрешно съответствие. Бог е вложил във външната форма на тялото, в изражението на лицето подтик да се насърчаваме.

Всеки от вас е една незавършена картина, незавършени бюстове. Има да се дяла върху вас още хиляди години. Казвате за някого, че е много красив. Каква ти красота? Аз не съм срещнал красиви хора. Не съм срещнал завършени бюстове. Гледаш, челото му много хубаво, но носът го няма ни-

къде. Има още много да работи скулпторът! Устата, ушите, ръцете и те не са довършени. Всеки ден скулпторът идва да работи.

Има в човека някои работи, които той не вижда, въпреки че ги обича. Лицето си, за да го видиш, ти трябва огледало. Запример ти не виждаш веждите си. Понякоя път не виждаш и устните си, не виждаш и езика си, ако го изплезииш, ще видиш малко, но формата не виждаш. Ушите си не виждаш също. Трябва да дойде някой да ти каже какви са ушите ти. Но понеже ти си имаш известен идеал в себе си и си мислиш, че всичко ти е много правилно, ако някой ти каже, че твоите уши не са така хубави, ще се докачиш и трябва дълго време да те убеждава човек, да ти покаже точно в какво седи едно правилно ухо, за да може отчасти да се съгласиш. Много правилно трябва да бъде ухото. Всичко онова, което природата прави, е правилно. Процесът на носа не е завършен още, процесът на устата не е завършен, процесът на ушите не е завършен. Всичко това в човека не е завършено. Казват: „Бог направи човека“. Първият човек е направен, но сегашните хора са копия на първия човек. Онези, които са ги рисували, които са ги правили, не са ги направили както трябва. Има много неща, които са пропуснати.

Красота и грозота

Не казвайте, че сте грозни – хубави сте.

Няма човек, който да не се поклони на красотата! Грозният човек се моли, но за него нямат време. А за красотата има и време, и пари. И аз обичам красивото. Грозното не го обичам.

В онази велика и истинска наука на живота не се гледа на външната форма, не се гледа какво е външното лице на нещата, а се гледа на вътрешното съдържание. Сега ние говорим за формата, но формата сама по себе си е една необходимост за проява на реалността.

Вътре в душата си може да се движите, но не и отвън. Като срещнете една красива мома – усмихвате се, като срещнете грозна мома – мръщите се. Жената символизира душата. Докато гледате на нея като на външна форма, всякога ще грешите. Казвате за някого, че е грозен, за друг – че е лош. Нито едното е вярно, нито другото. Това са временни прояви, които не определят човешкия характер. Истинският човек се познава тогава, когато душата му се пробуди и започне да мисли за Господа.

Понякоя път ние сме очаровани от живота, понякоя път сме разочаровани. Красивата мома е очарована от живота, понеже мнозина ѝ обръщат внимание. После, каквото облеche, прилича ѝ. Пък грозната не може да се свърти в кожата си. Природата работи толкоз хубаво, че сега няма да се спирам на това. Красивите хора са на място и грозните хора, и те са на място. Грозотата и красотата това са илюзии в живота. Перспективно е така. Вечерно време хората са грозни. Когато изгрява Слънцето, са красиви. Красотата зависи как пада светлината. Някой път някои хора като ги погледнеш в очите, са красиви, някой път са много грозни. Някой път истината като се погледне, е красива, привлекателна, някой път не е красива.

Жената е един символ в природата, една форма, която съществува. Онова същество, което е у жената, не го знаем какво е. Откъде е дошло и как е влязло, не го знаем. Ние му знаем къщата, знаем му прозорците, знаем му телефона, знаем му главния вход и автомобила, с който се движи. Всичко знаем, но онзи, който се движи, не знаем кой е. Той е чужденец. Той е дошъл, настанил се е там инкогнито, живее там под името „жена“.

Бие понякоя път разсъждавате върху живота си и казвате, че сте нещастни. Какво разбирате под думата „нещастие“? Вижте онази, грозната жена, как разрешава въпроса. Тя знае, че е грозна. Отива и купува за 1 лев червило, за 2 лева белило, за 1 лев помада и става красива. Приятно ѝ е, радва се, че се е изменила малко. Тя не е измислила това. Това

природата го прави. Онзи, непознатият, който е влязъл у нея, той се боядисва. Живее в тялото ѝ и се боядисва всеки ден.

Научете се да обличате грозните неща в красиви обвивки, както прави природата, за да не се разстройвате и гневите за нищо и никакво.

Красотата се отнася до външната страна на живота, а грозотата – до вътрешната страна. Радостта е красотата, а страданието – грозотата. Казваш: „От грозотата нищо не може да излезе“. Не е така. Тя е обвивка на добродетелите.

Грозотата в живота е нощ, красотата е ден. Знаем, че нощта е тъй полезна, както и денят. Денят ни дава всички материали, с които трябва да разполагаме, нощта обработва тия събрани материали. Грозната мома всякога е по-умна, по-неже като не може да разчита на своята външна красота, разчита на своя ум, разчита на своето добро сърце, разчита на своята сръчност.

Красотата има магическа сила, тя може да лекува. Грозотата носи тъмнота.

Красотата е една лечебна сила. Красивите хора трябва да лекуват болните хора. Красотата лекува. Ако не вярвате, можете да проверите. Ако при един болен човек, който е изгубил смисъла на живота, дойде една красива жена, той веднага ще оздравее. Само като го пипне с ръка, ще оздравее. Красотата има магическа сила. Болният казва: „Отивам на оня свят“, но той като я погледне, ще каже: „Струва си да се живее!“ Грозотата в нас носи тъмнота. Ние не виждаме нищо. Тъмно е. Не ни се живее, защото няма никакъв прозорец, нито звезда, нито слънце, което да изгрява и казваме: „Не искам да живея“. Красотата в този смисъл е изгревът на слънцето. Но от красотата трябва да дойде светлината, топлината и любовта.

Каква е била целта или намерението на природата, кога-

то е създавала жената и я е направила красива? Още не се знае смисълът на красотата, но чрез нея природата е създавала условия човекът да може от едно грубо състояние да премине в едно благородно, възвишено състояние. Красотата е един подтик, който природата е вложила, с цел да помогне на човека да излезе от своето грубо състояние. Всички неща, които не са красиви, съдържат тъмнина, а всички красиви неща съдържат светлина, знание и мъдрост в себе си. Красотата е сбор на всички велики добродетели, които съществуват в Битието. Това е общо и за външната, и за сърдечната, и за умствената красота. И духът е красив, и душата е красива. Значи, красотата има навсякъде. Тъй щото, външната красота на тялото се обуславя от вътрешната красота на човешката душа и на човешкия дух. Случва се и духът, и душата, и умът, и сърцето, и тялото понякога да бъдат грозни. Тяхната грозота се дължи на грубостта. Дето съществува грубост, там има грозота.

Заставили един млад турчин да се ожени за една мома, която препоръчвали като много красива и добра. След венчилото тя го запитала: „На кого да се показвам?“ „На когото искаш, но не и на мене!“ Толкова грозна била тя.

Има неща, които мъчно стават. Аз разсъждавам: колко време е взело на Господа да работи, колко време е взело на Духа Божи, докато направи една хубава мома? Господ е работил над нея, и като я гледам, Той ме изпитва как я оценявам. Тази, грозната, мома, и върху нея е работил, но тя е още скица отвън. Грозните моми са недовършени картини, отвътре са завършени, отвън не са завършени. Красивите моми отвън са довършени, отвътре не са довършени. Има едни моми, които и отвътре, и отвън са завършени, а има моми, които и отвътре, и отвън не са завършени. Това са два процеса вътрешни: единият процес на красивата мома, която отвън е завършена, а грозната мома отвътре е завършена. Сега някои от вас сте грозни, някои сте красиви. Някои отвън сте завършени, някои отвътре сте завършени. На грозните от вас вътрешният процес е завършен, външният не е

завършен. Сега по две линии вървим. Едни хора трябва да станат красиви отвън, други трябва да станат красиви отвътре.

Срещнете една красива дама, или една красива „лейди“, както казват на английски език, няма да употребя думата „госпожица“. Турците употребяват в този случай думата „ханъм“. Тази лейди е благородна, красива, хубава. Тя има съзнание за своята красота, но тя не обръща никому внимание, никого не поглежда. Всички казват за нея, че е горда. Тя казва: „Нямам нужда от вас“. Но въпреки всичко това всички тичат подир ѝ. Защо? Да вземат нещо от нейната красота. Има една друга лейди, но тя не е красива. Като съзнава своята грозота, тя гледа да бъде добра, любезна с всички. Питам: защо тя пък е тъй любезна, тъй учтива? Казвам: грозната, за да балансира своята грозота, туря на лице своята доброта, а красивата, за да пази своята красота, понеже всички я търсят, тя ги презира, туря на лице една лоша черта – гордостта. Тя казва: „Не искам да ги зная!“ В природата има един такъв закон на балансиране.

Често красивият човек по-малко оценява нещата. Ако искате да оценят постъпките ви, търсете грозните хора. Дайте един хубав обяд на няколко грозни моми, да разберете какво значи благодарност. Красивите моми са крайно възискателни. Когато ги каните на обяд, трябва да знаете как да ги задоволите. За това се иска гениалност. Само гениалният може да кани красивия на обяд. Талантливият може да кани само грозни хора на обяд.

Търсите красива жена, но тази красива жена има разности: тя иска да се разхожда с автомобил, да носи скъпи, хубави дрехи, хубави обувци, да живее разкошно. Всичко това струва 2 – 3 милиона на година, а вие имате всичко 2 – 3 хиляди лева годишен приход. Как ще се справите с такава жена? И тя си има мястото, но е жена за някой княз, който има големи приходи. Аз разисквам сериозно този въпрос. Радват се на тази красива жена, но тя не е за вас. Първо, не

знаете още как да се обхождате с нея. Като дойде при вас и види положението ви, след една седмица най-много тя ще ви напусне. И след това ще се оплаквате от нея.

По какво се отличават добрите хора, които живеят по Бога и ония, които живеят по човешки? Добрите хора, които живеят по Бога, се отличават с най-голяма разумност, те са най-разумните хора в света. Онези, които живеят по човешки, се отличават по това, че са най-глупавите хора в света. Това е начинът, по който аз разпознавам едните от другите. Гледам две моми: едната е толкова грозна, че да ти настръхне косата от грозотия, а другата е толкова красива, че да ти завърти ума. Виждам един момък се завъртял около красивата мома, а друг се завъртял около грозотията. Онзи, който се върти около красивата мома, той е първокласен глупак, а онзи, който се върти около грозната мома, той е умен, той е по Бога човек. Сега, от мое гледище е така, а как е от ваше гледище, то е друг въпрос. На втория казвам: „Ти си избрал много добра жена, Господ ще ти даде с нея всички благословения“. А на първия казвам: „Тази жена е красива, но на ръжен ще те върти“. Може във вашия свят да не е така, но в моя свет, дето съм аз, е така.

Красивите хора в този свят са крайни егоисти, няма по-егоист човек в света от красивия. Гледаш красивата мома, но тя е суетна. Току върти очите си навсякъде, веждите си прави и т.н. В какво седи красотата? В тънката кожа, в червенината ли? Не, тази красота още утре може да изчезне, да се стопи като сняг. Аз не говоря за външната красота. Има една вътрешна красота и грозната мома в този случай е красива. Тя е умна, тя крие своята красота. Но умният момък казва: „Колкото и да се криеш, аз ще те позная!“ Красивата мома е красива отвън, грозна отвътре. Грозната мома е грозна отвън, а красива отвътре.

Аз не говоря само за една страна на красотата. Да не извадите криво заключение, че красивите хора са грозни отвътре! Има една относителна красота, която не може да се определи. Затова казвам, че на физическото поле съществуват относително хубави неща и относително грозни неща.

Някоя мома види някой момък грозен, нищо не струва. Или момъкът види момата грозна. Види я някой друг момък, като насочи ума си, всичките казват, че е грозна, той казва, че е хубава. Вижда я красива. Как я вижда? Другите не я виждат красива, те нищо не дават за нея, а той е готов за нея да пожертва живота си. Казва: „Вие не разбирате, душа има в нея. Какъв дух има, какво сърце, какъв ум, какъв ангел е, аз никога не съм виждал такава красота!“ Отвън я гледаш – грозна, той къде вижда това? Всички тук нали това сте го опитвали? Няма някой, който да не е опитвал. Сега казвате: „Как сме се заблудили?“ Тогава ли сте били заблудени, или сега, когато нищо не виждате, сте заблудени? Който вижда ли е заблуден, или който не вижда, е заблуден? Какво е станало сега с вас?

В какво трябва да вярваме? Според мене човек в три неща не трябва да мени вярата си. Щом вярваш в истината, не мени вярата си. Щом вярваш в любовта, не мени вярата си. Щом вярваш в Божията Мъдрост, не мени вярата си. Светът надолу с главата да се обърне, не мени вярата си за нищо.

Красотата е едно велико Божие благословение. Когато красотата дойде в нашия дом, тя ще остави своето благословение. Една красива жена за хиляди години ще я помнят. Една грозна жена – за 100 години. Грозната какво ще остави в къщи? Някой път казваме: един добродетелен човек, една добродетелна жена може да носи маската на грозотата. Има такива случаи. Аз съм виждал грозни хора, но с правилна глава, правилно лице. Казват за Сократ, че бил грозен. Правилна глава има Сократ, философска глава, един човек с творческо съзнание.

В живота срещате моми и момци, които се увличат едни в други. Защо? Защото очите, носът, челото, косата им са хубави. Естествено е да се увлича човек от красотата. Какво ще кажете, обаче, когато момци се увличат в грозни моми, а моми – в грозни момци? Има грозни моми и момци, които те е страх да погледнеш, но и в тях се увличат. Коя е причината

за това? Момата казва: „Хората намират, че моят възлюбен е грозен, но аз не виждам това. За мене той е красив. Те не виждат в него това, което аз виждам.“ И на момъка говорят, че възлюбената му не е с всичкия си ум, но той вижда друго нещо в нея. За кой ум се говори? За обективния ум. От гледището на тоя ум, всички хора се увеличат, но от гледището на вътрешния, субективния ум, и момъкът, и момата са прави. Тоя ум се занимава с отвлечени неща. Ето защо, като разглеждате нещата чрез обективния и субективния ум, вие ги оценявате двойко.

Всяка буква си има смисъл и съдържание. Вие знаете, че като се пише „любов“, туря се буквата Л в началото. Защо буквата Л е турена, а не друга буква? Понеже Любовта излиза от Бога, тъй е законът, тук е център: /\. Туй показва отде е излязла любовта. Казвате, че и думата „лош“ се пише с Л. Лош е станал някой, причината коя е? Лош човек е онзи, който няма любов. Онзи, който обича, е от любовта, но онзи, който не обича, не е от любовта. Защо не обича? Казва: „Нямам кого да обичам“. Защо е лош? Няма кого да обича. Този човек, за да го направите добър, дайте му да обича някого.

Веднъж един млад човек с висше образование ми казва: „Аз нямам никаква вяра в Бога, в света, в хората. Отвратителни са хората, не вярвам в тях и в бъдещия живот не вярвам, и в Господа не вярвам. Човек живее както разбира.“ Казвам му: „Ако Господ ти даде една красива мома, ама знаеш ли, много хубава, красива, умна, добра, сръчна?“ Той се усмихна. Казва: „Ако Господ ми даде, ще Го призная“. За красивата мома е готов да измени мнението си за живота. Той казва: „Ама де ще се намери такава красива мома? Сегашните какви са?“ Казвам: има и такива. Казва: „Покажи ми“. Доброто в света човек трябва да го види, за да го разбере. Трябва да видим доброто. Доброто се вижда. Умният човек трябва да го видиш. Умни хора има, добри хора има, религиозни хора има. Всичките хора са добри, но трябва да знаеш как да погледнеш човек. При известни условия можеш да видиш човека както трябва. Както един художник – гледа Слънцето, когато изгрява, той рисува, има хубава свет-

лина. Светлината правилно да пада в лицето, да го види. Ако не пада правилно, той не може да го рисува. Всеки един човек, когото любовта озарява както трябва, този човек тогава се проявява. Ако любовта не се проявява както трябва, ти не можеш да го видиш.

Красивият човек отразява Божествената светлина върху другите хора. А пък грозен човек е този, който има някакъв дефект, вследствие на което част от тази светлина не може да се отрази. Красивият, честният, справедливият отразява светлината, която излиза от Бога.

Без любов човек е слеп. Слепият, като срещне своя ближен, не намира никакво съдържание в него. Обаче, като прогледа, той вижда красиви неща в човека. Не е достатъчно само човек да има очи, но той трябва да знае да гледа. И в най-грозния човек художникът намира нещо, за което заслужава да го рисува. И като го рисува, той става знаменит. В грозното художникът намира красиви черти, поради което грозотата се отваря за него и го прави велик. Когато рисува нещо красиво, красотата също се отваря за него и му казва: „Понеже ти вярваш, че можеш да ме нарисуваш, и аз ще те направя велик“. Следователно, който има окото на художника да вижда великото и в грозотата, и в красотата, той ще стане велик. Грозотата и красотата еднакво прославят човека.

Срещате една красива мома, която занимава цяло общество със своята красота. Всички говорят за нея, възхищават се, а тя върви спретната, напета. По едно време в същото общество дохожда друга мома, по-красива от първата. Погледите и възхищенията на всички се отправят към нея. В сърцето на първата се явява озлобяване към втората, като към нейна конкурентка. Какво трябва да прави първата мома? Как трябва да постъпи към втората? Тя трябва да се радва на красотата на втората мома така, както ѝ се радват всички и да престане да мисли за своята красота. Докато си единствен със своята красота между хората, радвай се на красотата си. Щом дойде друг, по-красив от тебе, радвай се

на неговата красота. Когато се срещнат двама души красиви, те ще разпределят работата помежду си правилно: единият ще бъде платно, а другият – образ върху платното. Без платно красотата не може да се прояви. Но и без образ платното нищо не струва.

Вземете вие две малки момиченца: еднакво им давате ябълки, дрешките им са еднакви, еднакво се отнасяте към тях; и двете са доволни, щом виждат, че ти си справедлив – те следят как ще постъпиш. Като им даваш храната, те имат вяра в тебе, но направиш ли едно малко отклонение, покажеш ли даже само привидно едно пристрастие, веднага ще се измени лицето на едното. Едното ще стане по-хубаво, другото ще погрознее. Срещне го някой и го пита: „Какво ти липсва, момиченце?“ Казвам: ябълката е била по-малка, дрехите не са тъй хубави, яденето е по-малко. Туй са психически причини. Туй може да е привидно. Изменете тогава условията и приложете обратния закон: обърнете вниманието си към туй момиченце, другото ще почне да погрознява. И вашите лица се погрознели от този закон. Остарели сте по този закон.

Има една красота, която е остра, съблазнителна красота има. Но има една красота на добротата. Като видиш този човек, веднага в тебе става една промяна. Срещнете един човек, не искате да се спирате. Искате да избегнете всички отрицателни страни на човека. Срещате един човек и веднага той във вас произвежда известно чувство.

Има една страна красива в живота. Красивата страна е неразбраната страна. Красивото е и неразбрано. Красотата е негодна. Красотата си има своите добри страни, но красотата си има и своите негоди. Като красив, ти не си свободен. Отдето минеш, всеки ще тръгне подире ти, ще те погледа, като че прави някое изследване. Той ще види очите ти, носа, косата, всичко туй и ще иска да те пипне. Не че хората мислят лошо, но като погледне, си казва: „И аз да съм така красив като онзи!“ Всички го имат за образ. А на онзи, когото

гледат, му е малко досадно. Защото на красивия човек никой нищо не му дава, а всеки иска да вземе нещо.

Всяка придобивка е свързана с известна отговорност. Кой не би желал да бъде красив, да има стройно тяло, да има ангелско лице с изящни, красиви черти? Знаете ли с какви неприятности, с каква отговорност е свързана тази красота? Дето минавате, всички ще ви спират или ще тръгнат след вас. Как ще се справите с тях хора? Не е лесно човек да се справи с красотата. Красивият човек няма право да отбягва хората. Той е длъжен да ги търпи. Защо? Защото красотата не е нищо друго, освен изложение, на което Божественият свят изпраща своите произведения. Красивият човек ще бъде изложен на погледите и на учени, и на прости хора. Учените ще минат покрай него, ще го оценят и без да го пипнат, ще продължат пътя си. Простите хора, които не разбират и не знаят как да постъпят, ще се спрат пред красивия, тук ще пипнат дрехата му, там ще я пипнат, докато оставят пръстите си върху нея. Дълго време след това той трябва да чисти своята дреха. Обаче и при това положение, за предпочитане е човек да бъде красив и да го пипат хората, отколкото да е грозен и никой да не го пипа.

Момата е свободна – нея има право да целува само Слънцето. А пък зад Слънцето е Господ, Който я създал. Какво ще я целуват хората? Ако ти искаш много да я целуваш, първо ще попиташ Господ позволява ли да целунеш тази красота.

Питат за една мома: „Красива ли е?“ Не питай дали момата е красива. Изобщо не питай дали момите са красиви. Защо? Защото красивите моми създават бели на мъжете. Питай дали момата е умна или добра. Не питай дали някоя мома е красива. Красивата мома е опасна. Ако аз бих се женил, никога не бих се оженил за красива мома. Защо? Защото и тя щеше да стане нещастна, и аз щях да стана нещастен. И тя щеше да изгуби своята свобода, и аз щях да изгубя своята свобода. В ума ми щяха да влязат ред мисли: къде ходи тя, какво прави, какво говори със своите приятели – все за ней-

ните срепци щях да мисля. А така, нека си бъде свободна. Красивата мома е царкиня. Казвам ѝ: не се жени, за да бъдеш свободна. Ти си красива, нека всички те обичат, да нямаш господар на себе си.

Един царски син решил да се жени. Понеже имал предвид две моми, едната красива, другата – грозна, той не могъл да реши за коя от тях да се ожени. Той отишъл при един виден адепт, да се посъветва с него. Адептът му казал: „Ако се ожениш за красивата мома, ще живееш с нея само 3 години, след което тя ще умре. Деца няма да имаш. Ако се ожениш за грозната, ще имаш деца от нея. Тя ще живее дълго време.“ Царският син не могъл да се реши коя от двете да вземе. И до днес въпросът стои неразрешен. Той знае, че силата е в децата.

Красивите жени носят греха на света, а грозните носят добродетелите. Красивата жена е благословение, без нея животът щеше да бъде ад. Но и без грозните животът щеше да бъде ад. Понеже на земята има и красота, и грозота, да благодарим: едните изкупват греховете на хората, а другите носят утешение за човешката душа.

В древността един царски син отишъл при един адепт за съвет. Той му казал: „Реших да се ожения и спрях вниманието си на две царски дъщери, но не зная коя от тях да избира. Едната е много красива, другата не е толкова красива, но е много добра. Коя да предпочета: красивата или добрата?“ „Коя от двете повече обичаш?“, запитал адептът. „Красивата.“ „Защо я обичаш повече?“ „За красотата ѝ.“ „Ако се ожениш за нея, ще имаш големи неприятности.“

Красотата принадлежи на целия свят. Красивият човек е търговец на едро. Готов ли си по всяко време да тропат на вратата ти, да дохождат хора? Всеки има право да види красотата, да ѝ се порадва, да я целуне. Днес това не се позволява, но в миналото е било така. Аз изнасям този пример от далечното минало. Сега никой мъж не би позволил да дохождат хора, да гледат красивата му жена и да ѝ се радват.

Мъжът ще каже: „Красива е жена ми, но само аз имам право да се радвам на нейната красота“. Във времето на Христа дошла една жена в дома, дето бил Той, паднала на колене, плачела, мила нозете Му и ги целувала. Присъстващите осъдили Христа, че ѝ позволил да мие нозете Му, осъдили и нея. Те не разбирали, че тази жена се разкайвала за греховете си. Някога тя била красива и поради красотата си, паднала морално. Ще кажете, че и грозните жени грепат. Не, само красивите жени грепат. Някога и грозните били красиви – впоследствие изгубили красотата си.

Сегашните хора се нуждаят от една здрава, основна мисъл. Човек трябва да има тил, за да има в какво да вярва. Няма по-хубаво нещо от това. Няма какво да ви казвам даже в какво седи тилът. Проследете историята на най-великите хора в света, били те поети или музиканти, или философи, учени, държавници, царе, патриарси, или каквито и да са, и ще видите, че в живота си те винаги са имали някого, когото да обичат. Зад всеки поет е имало по една красива жена и то млада, най-много около 25 – 30 години. И като започне да пише, той вижда нейните красиви очи и казва: „Заслужава да се пише за тия красиви очи!“ И той продължава: „Откак видях очите ти ...“

И аз пиша едно любовно писмо. Каква разлика има между небето и лицето на една красива жена? Като видя небето, аз пиша: „Откак видях лицето на небето ...“. Не мислете, че небето е много студено. Ако мислите така, вие се лъжете. За мене небето представлява много красиво лице. По-красиво от небето аз не съм виждал. Понякога то се смаява, прилича на лицето на една красива мома. После се изгуби, след това се превърне пак в една красива мома, и пак се изгуби. Тя се усмихне и аз казвам: Боже мой, дали това е вярно или не? Дали това е заблуждение на моя ум? Сега аз не искам да ви кажа, че това е вярно, та и вие да вярвате. Аз казвам какво преживяват великите хора в света. Великият човек – поетът – вижда в едно дърво живо същество.

Когато астролозите говорят за Венера, те скриват много

неща около нея. Те казват, че Венера е свързана с любовта, но какво представя любовта, не казват. Няма по-велика сила в света от любовта. Няма по-здрава основа на живота от любовта. Не само любовта е сила, но и мъдростта. Няма по-велика сила в света от мъдростта. Няма по-голяма красота в света от истината. Обаче тази красота може да се схване само от добре организиран ум, който се занимава с велики и светли идеи. Ако един мъж си позволи да погледне някоя красива жена, веднага ще го запитат: „Защо гледаш тази жена?“ Значи този човек трябва да гледа крадешком, под клепачите си, да не смее да погледне красива жена в очите. Тъй щото дойдете ли до някой красив мъж или до някоя красива жена, трябва или отдалеч да гледате, или като ясновидец. Турците обаче казват: „Привилегия е за човека да гледа красивото в живота“. Човек ще може свободно да гледа красивите жени и красивите мъже, когато дойде до положение да положи душата си за приятелите си и да служи на човечеството. Тогава той ще може да вижда и Бога. Какво по-хубаво от това? Такъв човек навсякъде ще вижда Бога и ще се радва на човешката красота.

В старо време някой си цар имал две дъщери: голямата била много красива и стройна, но имала много лош език; малката била много добра по душа, но много грозна по лице. По причина на тия им външни и вътрешни недостатъци, никой от околните княжески синове не искал да им предложи ръка. Загрижен бащата за бъдещето на своите дъщери, понеже оставал без наследници, решил да свика съвет от най-мъдрите хора на своето царство, да му посочат път от това безизходно положение. Между многото добри съвети, които предлагали всички, най-старият измежду тях, и впрочем най-мъдрият, дал следния съвет. „Ти, казал той на царя, ще направиш една страноприемница в полза на всички и първите двама млади мъже, които дойдат в нея, те ще бъдат твоите двама зетъве, които съдбата ти отрежда.“ Добрият баща помислил, че може би съдбата ще се усмихне на побелелите му коси и ще му изпрати знатни лица от някои царски домове.

Когато страноприемницата била свършена и отворена,

първите посетители били действително двама млади момци. Обаче за голяма учудване на бащата, единият от тях бил сляп, а другият – глух. Изненадан от това, царят извиква стария мъдрец и му казва: „Каква е тая работа, единият е сляп, а другият – глух? Как ще я редим, не виждам.“ „Ще ти кажа, отговорил мъдрецът, глухия ще ожениш за красивата си дъщеря, а слепия – за грозната.“ Така сторил и царят. И наистина двата брака излезли щастливи: дъщерите му добре прекарвали. По едно време зетъвете почнали да се стесняват вътрешно от своите недъзи. Тоя, който бил глух, когато неговата жена викала и сипела отгоре му всички проклетия, повдигал рамене и си думал: „Така е то, когато е лишен човек от едно чувство. Вярвам, тя говори божествени работи, но нали не мога да ги разбера, това е моето нещастие. Бих дал всичко в този свят, само да мога да чуя поне една от сладките ѝ думици.“ Слепият, от своя страна, като слушал умния и сладък говор на своята жена, излиянието на нейната душа, думал си: „Колко прекрасно същество е тя! Колко хубава трябва да е! Но нали съм сляп, това е голямото мое нещастие в тоя живот. Бих дал всичко, да можех поне за един миг да видя външния образ на това божествено съкровище.“ Достига това до ушите на царя и той повиква стария мъдрец и го помолва да му каже, не може ли някак да се измени съдбата на двамата му зетъве, да се избавят от своите недъзи. „Може, казал старецът, но ще се развали тяхното щастие и блаженство на земята.“

Ако Бог те е свързал с красивата царска дъщеря и те е лишил от слух, да не ти е мъчно, че не чуваш гласа ѝ. Наслаждавай се от вида ѝ и благодари. Не искай да чуваш думите ѝ, да не би да се огорчиш и да дойдеш в противоречие със себе си. Две добрини на земята не могат да се съберат на едно място. Ако Господ те е свързал с грозната царска дъщеря и те е лишил от зрение, от временните илюзии на земния живот, пак благодари. Наслаждавай се на добрия ѝ говор, на сладкия ѝ език, не искай да видиш нейния външен вид и образ, защото ще изгубиш и това, което имаш. Доброто не всякога е облечено в царска мантия. Доброта и красота само

на небето живеят заедно. Тук, на тоя свят, тъй е – добро и зло се редуват в човешкия живот. Ако в един живот Бог те свързва със злото, благодари Му. Не се притеснявай – не знаеш дълбоките причини защо това е сторено. Знай, че целта е за добро. След време ще разбереш великата Любов на небето. Ако в друг живот те свърже с доброто, благодари Му и не желай да облечеш царска мантия и да се любиш на своя изглед. Не търси да примириш доброто и злото в себе си, то е невъзможно. Това ти се дава, за да се учиш да познаваш дълбоките тайни на живота на Духа.

ОБИЧ

Сто милиона на небето и един на земята

Хората не могат да си представят как е възможно ангелите да ги обичат. Те имат особена представа за ангелите. Те не знаят, че ангелът е същество на голямо благородство и любов. Когато един ангел обича някого, той напуска мястото си на небето и слиза на земята да помага. Ангелът може да слезе на земята само когато обича. Без любов кракът му никога не би мръднал да слезе на земята. Единственият фактор в света е любовта. Без любов ангелът никога не би бил готов на каквато и да е жертва. Това не става само с ангелите, но и с боговете. Когато любовта влезе в сърцата на боговете, и за тях действа същият закон. Само при любовта те са готови на всякаква жертва. За любовта всички същества са готови на жертва. Такова нещо е онзи велик импулс, онази велика любов, която е готова на всякакви жертви.

Когато сте радостни, ще знаете, че ви е срещнал някой мъдрец; когато сте скръбни, ще знаете, че ви е срещнал някой глупав човек. Когато ставате радостен от леглото си, това показва, че ви е срещнал някой ангел. Ангелите са същества на любовта. Когато слизат на земята, ангелите трябва да срещнат поне една душа, в която да се влюбят. Докато не се влюбят, те не могат да се върнат на небето. Защо е необходимо ангелите да се влюбват? Влюбването подразбира някаква придобивка, някаква печалба, която трябва да се занесе в Божествената каса.

Какъв е моралът на съвременните хора по отношение на любовта? Ако мома се влюби в момък, когото родителите не харесват, това предизвиква цял скандал в дома на момата. И обратно: ако момък се влюби в някоя бедна мома, това създава ред тревоги и неприятности в дома на момъка. Кое е правилото за влюбването, че момите и момците да знаят в кого да се влюбват, и в кого да не се влюбват? Какво лошо има в това, ако всички души, излезли от Бога, се влюбят в някого? Момата, в която някой момък се е влюбил, е негова

сестра, излязла от Бога от хиляди години насам и днес той я среща, хваща я за ръка и я завежда при родителите си, като им казва, че е намерил своята сестра. И родителите трябва да се радват, както синът се радва. Какво лошо има в това? Оставете вашите заблуждения, вашите изопачени вярвания настрана и живеете както Бог е определил.

Никога не съжбялявайте, че сте обичали и никога не съжбялявайте, че сте били обичани. Един човек те обича и след 4–5 години не те обича, после пак те обича, после пак не те обича и така нататък. В онзи, който те обича, в него е влязло едно напреднало същество, което те обича чрез този човек. Но ако това напреднало същество си има работа и те напусне, то после пак идва. Не мисли, че този човек не те обича. Онова същество, което те обича, то пак ще дойде, за да те обича. Ако те обича един обикновен човек, ти ще станеш обикновен човек. Ако те обича един напреднал, ти ще станеш талантлив. Ако те обича още по-напреднал, ти ще станеш гениален.

Всичко това, което имате – дарби, способности и прочие, дължите на тия, които ви обичат.

На всяка звезда, според туй учение, има едно същество, което е в съгласие с тебе. На Месечината има едно такова същество, на Марс, на Венера, на Меркурий, на Нептун, на Сатурн, на Уран, на Плутон, на Слънцето има, на Сириус, на всичките слънца, планети, звезди и съзвездия има. Това са 100 милиона слънца само в нашата галактика и на всяко слънце има по една душа, свързана с теб. Значи 100 милиона души има, които си хармонират с теб само от Слънчевата система. Всеки ден те по радиото те викат и чакат да се обадиш. Всеки ден пращат на станцията блага за теб и чакат да се обадиш. Ти седиш и казваш: „Какво ли мислят за мен?“ Ти само мислиш и сам не знаеш какво. Мислиш да се жениш, или да те назначат професор някъде, да ти дадат някаква важна работа, или да вземеш някаква служба, или се приготвяш да погребеш някого – мислиш такива второсте-

пенни работи. Женитбата в този смисъл е едно забавление. Защото, ако беше много сериозна работа, хората никога не трябваше да се развеждат. Види се, не е сериозна, щом се развеждат. Ако тази работа – животът – беше сериозна, трябваше хората да не умират. Защото като се ожени жената, направи мъжа си за господ и започне да му се кланя. Но друг господ дойде един ден, изпрати го. Или мъжът направил жена си за господ, дойде Господ, духне, той остане сам. Естествено, там по звездите го викат, какво ще се разправя с жена си! Жената има толкова право на него, колкото и те.

Сега ще ви приведа един пример из живота, който го е разказала една стара жена, българка на около 85 години. Като била млада, в нея се влюбил един млад момък, змей. Змейт е човек от другия свят. Той се явявал от време на време. Като се отворило Херцеговинското въстание, той отишъл на това въстание. Преди да замине, казал по какво ще познае дали е жив и ще се върне при нея, или ще го ранят и ще умре. В селото някъде имало извор. Тогава той ѝ казал: ако този извор пресъхне и престане да тече, тя ще познае, че той е убит. Ако до края на въстанието не преставя да тече, той ще се върне жив и здрав. Този момък имал намерение да я задигне със себе си. Случило се обаче, че този извор престанал. Значи той бил убит и повече не се върнал. Тази мома се оженила, родила няколко деца и после разправяла този случай на своите близки.

Та когато любовта на някоя мома се развали, това показва, че я любят не само от този, но и от онзи свят. Следователно, когато една жена не е доволна от мъжа си и постоянно се кара с него и намира, че не е учен, че е прост, това показва, че си има друг любовник, от другия свят. Ето защо, онзи от вас, който мисли да се жени, да гледа да не би неговата възлюбена да има друг някой любовник от другия свят.

Сега аз не искам да вярвате в това, което ви говоря. Не е въпрос за вярване. Това е знание, това са факти, които трябва да проверите. И като ги проверите, вие пак оставате на особено мнение. Ни най-малко не ви задължавам да вярвате. Аз разглеждам нещата съвсем материалистически. Вие

трябва да знаете, че всеки човек, който е на земята, обичат го най-малко трима души. Един ще го обича от физическото поле. Това е неизбежно. Вие не можете да се освободите от любовта на физическото поле. Друг ще го обича в реалния свят, и трети ще го обича в идеалния свят. Тази идея Христос я е изказал със следния стих: „Голяма радост е на небето, когато един грешник се обръща към Бога“. Защо? Защото той е свързан в невидимия свят поне с един, който го обича. Тогава всички ангели пеят, защото той е станал едно с тях. Следователно онази велика любов, за която ние гъпкаме и мечтаем в света, седи в това, че при тази любов има винаги трима души, които едновременно обичат човека: единият е на физическото поле, другият е в духовния свят, а третият – в идеалния свят. Най-красивата любов е тази именно, когато един те обича на физическия свят, вторият – в духовния свят, а третият – в идеалния свят. Това ние изказваме още и с думите: „Велико е, когато Бог те обича, когато ангелите те обичат и когато хората те обичат“.

Като е дошъл на земята, човек трябва да направи три връзки: земни, т.е. човешки – с хората, духовни връзки – с ангелите, и Божествени – със същества от Божествения свят. Следователно каквото съчетание прави човек, в него трябва да участват и трите връзки. Който живее само за земята, има една връзка. Скъса ли се тази връзка, животът му се свършва. Когато любовта слиза на земята, прави три връзки: на физическия, на духовния и на Божествения свят. Не направи ли тия три връзки, тя напуца земята. Такава любов не е трайна. Когато любовта между двама души се съчетава с правдата, истината и светостта, Бог дава своето благословение.

Бог се проявява чрез личната любов, Бог се проявява чрез реалната любов, Бог се проявява и чрез идеалната любов. Когато ние изгълним закона Му по правилата на материалната любов, Той ни възнаграждава, като ни дава едно здраво тяло. Когато изгълним закона Му по правилата на реалната любов, Той ни дава едно отлично сърце. Когато изгъл-

ним закона Му по правилата на идеалната любов, Той ни дава гениален ум. Някой иска да бъде гений. Всеки може да бъде гений, ако има в себе си трите вида любов. Имате ли в себе си трите вида любов, вие ще бъдете щастливи.

От мое гледище, правоверен човек е онзи, който обича физически, реалистически и идеално. Само този човек може да бъде правоверен, само той може да бъде светия. Вие говорите за светиите, но не разбирате тяхната любов. Престъпната любов е само физическа. Следователно, когато физическата любов не е подкрепена от реалистичната и от идеалната, тя е престъпна. Тя е едностранчива любов. Това всъщност не е любов. Когато физическата е свързана с реалната и с идеалната, това ние наричаме Божествена Любов, която осмисля нещата. Благословение е в света, когато хората се обичат. Някои казват, че съжбяляват, че са обичали някого. Казвам: няма по-велико нещо в света от любовта. Следователно, когато хората съжбяляват, че са обичали, това показва, че те не са обичали с трите вида любов едновременно.

„Ти обичаш ли някого на физическото поле?“ „Обичам.“ „Колко, един или двама?“ „Сега ги избирам.“ „Ами в духовния свят?“ „За него още не мисля.“ „Ами в Божествения свят?“ „Кой знае, и там още не съм стигнал.“ Тогава казвам на този човек: „Слушай, мнозина са идвали при мене със своята възлюбена, но нищо не съм им казвал. Сега на тебе ще ти кажа: ти си избрал една много добра мома, която те обича, но ти не я обичаш. След 2 години ще ти я вземат, това да го знаеш. Тя си има друг любовник.“ „Как така? Не казвай такова нещо?! Кой е той?“ „Той е горе. Ако я обичаш, той ще я остави при тебе, приятно му е, но ако не я обичаш, понеже той я обича повече от тебе, ще си я вземе горе. Ако злоупотребиш с нея, ще ти я вземат. Няма защо да бяга при баща си. Като не може да живее с тебе, може да отиде при своя възлюбен горе, който я обича. Право ли е да ти я вземат? За да не ти я вземат, ти трябва да я обичаш. Иначе вземат ли ти я, ще бъдеш нещастен. И като ти я вземат, няма да видиш добро в света.“

Казвам: истинската женитба не е създадена на земята. Три вида женитби има: едни, които се извършват на небето, други – на земята, и трети – в ада; едни, извършени от Бога, други – от хората, а трети – от дявола. Всеки брак, установен от Бога, ще донесе любов, мир и радост в дома: между мъжа и жената винаги ще има съгласие, лоша дума няма да се чуе; те ще прекарат блажен живот. Всеки брак, установен от хората, има за цел тяхното усъвършенстване: помежду им ще има търкане, докато се изгладят, защото два остри камъка брашно не мелят. Тази женитба не е Божие творение, а човешко – според ума на човека ще бъде и работата му. Когато Господ създава нещо, като всемъдър, Той всичко добре нарежда; когато хората нареждат нещо, ще го наредят така, че все ще има търкане между тях, което е необходимо за самоусъвършенстване, за изглаждане на характера им. Когато пък дяволът жени хората, тогава в къщи има раздор, разврат – всичко най-лошо. Дом, в който има такъв живот, там женитбата е станала от дявола. Прочее дайте на всяко нещо неговото точно определение и не смесвайте Божиите действия с човешките, нито с дяволските.

Някой казва: „Аз имам симпатия“. Ти на земята можеш да имаш само една симпатия според тая теория. Двама души не могат да те обичат. Един има на земята, който може да те обича, но във вселената 100 милиона има, които те обичат. Питам: колко души има, които ви обичат? На земята има само един. Кой е той? Ще го намерите. „Ама аз толкова хора обичам.“ Лъжеш се. Всеки има само по един, когото обича. Това е основен закон. Така трябва да се мисли. Някой казва: „Аз всекиго мога да обичам“. Ти може да си мислиш така. Всичките банки по улицата не са за теб. Всичкият въздух на земята не е за теб. В дадения случай приемаш от едно място въздух. Всичката светлина не е за теб, всичкият хляб не е за теб, всичката вода не е за теб. Едно място има, отдето в даден случай можеш да черпиш.

Казвате: „Е, жена е, навсякъде може да се намери жена“. Не е така. Само една жена има за един мъж. Няма много

жени. Тези, многото жени, които виждате, са за другите, не са за тебе. Казвате: „Жени много, колкото искате!“ Лъжете се вие.

Една жена е невъзможно да люби повече от един мъж, тя само един мъж люби. Ако тя има много любовници, то причина е неговият образ. Тя си има известен идеал и казва: „Този, когото аз обичам, той е умен, благороден!“ Този види, онзи види и казва: „Не е той!“ И мъжът си има идеал, и той не може да люби повече от една жена. Само приписват на един мъж престъпление, че той имал повече жени. Ние не познаваме мъжкото естество, не познаваме и женското естество.

Единство в любовта

Онова, което искам да запомните, е следното: в природата или в сърцето на Бога има желание да ни освободи от всички нещастия. В сърцето на Бога ни най-малко не Му е угодно да ни вижда да страдаме, но Той не може да отмахне от нас страданието, механически страданието не може да го отмахне. Има един начин, не че не е възможно, но ако се приложи, тогава светът по този начин няма да съществува. Туй, което е сега, този ред на нещата, той би трябвало да престане. Този свят, както сега съществува, има едно преимущество, то е следното: този свят е направен само за да се опознаем. Той е като едно randevу – да се срещнем, да си кажем „добър ден“. Богати и сиромаси се запознават, възлюбени и възлюбители само се запознават, какви ли не имена си турят. Бащата и майката се запознават, адвокати, лекари, съдии се запознават. Болните отиват при лекарите да се запознаят. (...) На този свят сме дошли да се запознаем. След като се запознаем, ще дойдем до един свят, дето няма да има вече запознаване и срещи.

Младата мома след като се ожени, ходи ли да търси randevу, да се среща и да се запознава с някого? Ако рече да се

запознава, това може да бъде някой чужд момък. А всяко ново запознанство мъжът ѝ го счита за престъпление. Значи своето запознанство той го счита за добродетел, а щом тя се запознае с втори, той го счита за голямо престъпление. Неговото запознанство с момата бепе по любов. И с втория е пак с любов. Какво престъпление има в това? Няма никакво престъпление. Престъплението е вътре в неговото понятие: как тъй с чужд мъж да се запознава? Любовта ще те направи свой. Този, с когото се запознаваш, той ще те направи свой.

Хората си представят духовния свят, т.е. живота на небето като особен, изопачен живот. Те не знаят, че земният живот е изопачен и трябва да излязат от него, да влязат в реалността. Срепцате някого и му се усмихвате. Защо? И вие не знаете защо се усмихвате. Срепцате друг, поглеждате го сериозно. Защо? И това не знаете. Понякога се усмихвате, за да предразположите човека, да покажете, че му обръщате внимание. Както и да постъпвате с хората, дали се усмихвате или сте сериозни с тях, в двата случая те ще имат различно мнение за вас. Що е усмивката? Усмивката е условие за запознаване с човека. Усмиваш се – отваряш вратата на къщата си. Кога човек отваря вратата си? Зимно време. По-добре е човек да отваря вратата си, отколкото да я затваря. По-добре е да се усмихва, отколкото да е сериозен. „Защо някоя жена се е усмихнала?“ Зимно време е, вълн е студено и тя е отворила вратата си. „За кого отваря вратата?“ За измръзналия. Като влезе вътре, той ще се стопли на огнището, ще измие ръцете и краката си с гореща вода, ще се нахрани и ще си отиде. Какво лошо има в това? „Ама тази жена няма право да се усмихва на друг мъж, освен на своя!“ Това е старият морал, който съществува от 8 000 години насам. Този морал е причина за нещастията между хората. Престъплението не седи в усмивката, но в лошите, в кривите мисли и чувства на човека.

Неразбраността, дето някой път не се обичате, не се разбирате, показва, че като сте се срещнали, нито единият, нито другият сте забелязали първия лъч, който излиза от вас. Пи-

тате понякой път: „Защо срещнах този човек? Защо Господ допусна това в света? Защо влезе в живота ми, да ме направи нещастен или щастлив?“ Ако сте нещастен, вие не сте разбрали Божественият порядък на нещата, а ако сте щастливи, вие сте разбрали. По-добре е да разберем нещата.

Енергията на любовта не се разлага, но тя разлага енергията на човешките мисли и чувства, докато ги доведе до неразложимото, до същественото в човека. Казвате: „Не е морално младият момък да напусне първата мома и да се влюби в друга“. Вие осъждате, без да разбирате нещата. Че момъкът обикнал друга мома, това не е престъпление. Той търси Бога в момата и не Го намира нито в първата, нито във втората. При това, той се заблуждава като мисли, че втората е по-красива. Престъплението, според мене, е там, че момъкът търси удоволствието в живота, а не Бога. Ако искрено търсеше Бога, той щеше да Го намери и в първата мома. Така тя щеше да стане 10 пъти по-красива от втората. Момъкът спира вниманието си на външната страна на живота, а не на вътрешната – там е неговата грешка. Ще търсиш душата във всички красиви моми и следователно ще обичаш всички. „Това е многоженство!“ Не, това е правият възглед за живота. Обичай душата на всички хора! Бъди готов да се жертваш за човека безкористно! Аз говоря за великия морал, който вие, с вашите мисли и чувства, не можете да схванете. Човешкият морал е временен и преходен като сънищата.

Светът е кръстопът, работилница; щом свършим работата си в тази работилница, ще се отделим далеч от нея на почивка някъде, дето има радост и щастие. Кое дава радост на човека? Парите ли? Не. В ума на майката седи нейното малко дете, което ѝ създава радост. В ума на учителя седи неговият ученик, когото той обича. В ума на бащата седи неговият син, когото той обича. В ума на свещеника седи някой от неговите пасоми, които той е обърнал към Бога. Всеки човек има поне една душа, която обича. И тогава всички неща придобиват смисъл по причина на това, което човек обича.

Обичате ли поне едно лице в света, тогава и знанието, и мъдростта, и поезията, и изкуството, и науката, и философията придобиват смисъл. Кое е това лице, което трябва да обичате? Не, хората на земята са само сенки, отражения. Вие трябва да намерите душата на този, когото обичате. Наистина, душата живее в тялото на човека, но заради нея ще обичате и човека. Душата има Божествен произход. В нея Бог живее. Намерите ли душата на човека, вие ще бъдете готови на всякакви жертви. Божественият закон гласи: обичате ли една душа, вие ще обичате и всички останали. Обаче на земята този закон се прилага в съвършено обратен смисъл: щом обикнете една душа, вие се затваряте в себе си и не можете да обичате останалите души. Вследствие на това задържане на любовта, във вас раждат се ред противоречия и разрушения. И смъртта е резултат от неправилното приложение на любовта. Който не люби, той непременно ще умре. Казано е в Писанието: „В който ден ядеш от дървото на познание за доброто и злото, ти непременно ще умреш“. То значи: който ден се откажеш от живота и престанеш да живееш съобразно Божията Любов, ти ще влезеш във вечните противоречия, дето всичко се обезсмисля. В този живот човек постоянно губи, докато най-после се превърне в животно.

Срещаш двама млади, мома и момък, запитваш се: „Какво ли говорят?“ Едно от двете: или и двамата мислят как да изпълнят волята Божия, или как да изпълнят своята воля. Ако изпълнят волята на Бога, благословение ги очаква. Ако изпълнят своята воля, нещастие ги очаква. „Защо е така?“ Така е. „Защо този момък не поглежда към другите моми?“ Защо да гледа други моми? Тази е първата мома, чрез която, като през бинокъл, той е видял Бога. Чрез нея и другите моми ще му станат приятни. Обаче изчезне ли тя пред очите му, той потъва в мрак и тъмнина. Ако неговата възлюбена е в състояние да обърне погледа му и към другите моми, да види, че и те са красиви като нея, има ли нещо престъпно в това? Питате: „Де е смисълът на живота?“ В любовта. „Само жена си и децата си ли да обичам?“ Ще обичаш всички души. Аз говоря за любовта и за морала на рая. Два морала

съществуват в света: моралът на рая, т.е. моралът на абсолютната чистота, и моралът на хората, в който е грехът. Освободете душата си от състоянието на греха. Знайте, че аз не ви говоря като на хора от света, дето грехът царува. Ако ви говоря като на такива хора, ще говоря за лук и чесън. „Защо еди-кой си гледа жена ми?“ Къде да гледа? „Към земята.“ Който гледа към земята, той изгаря душата. „Нека гледа нагоре, към небето.“ Който държи главата си високо и гледа все към небето, той е от вятърничавите хора. Пази се от хора, които дето минат, запалват и горят. Пази се и от хора, които гледат все нависоко.

Бог е казал, че мъжът трябва да има само една жена, а жената – само един мъж. Сегашните мъже, обаче, имат много жени, и сегашните жени имат много мъже. Едно време това е било в реда на нещата, но днес не се позволява! В Божествения закон е писано: един мъж има само една жена и една жена – само един мъж. Обаче мъжът казва: „Жена ми е малко грозничка, искам красива жена“. И жената казва: „Учен е мъжът ми, но няма много пари, искам богат мъж“. Каква философия е тази? След всичко това, учителите казват: „Да възпитаваме новото поколение!“ Смешно е да възпитаваш вълка. Може да го направиш овчарско куче, да пази стадото, но все пак един ден той ще задигне овца. Сегашните учители и родители възпитават деца, които не се поддават на възпитание. Църквата възпитава паството си, но и то не се поддава на възпитание. Докато в живота не се приложи принципът, че мъжът ще има само една жена, а жената – само един мъж, никое сърце и никой ум не могат да се изменят. Ако обича мъжа си, жената е готова да се жертва за човечеството. Ако обича жена си, и мъжът е готов да се жертва за човечеството. Това е жена! Това е мъж! Това е първата двойка, която може да подобри света.

Разбирайте ме право: всяка жена, която прави разлика между любовта на своя мъж и на другите мъже, създава условия за злото. Злините създават пукнатини в живота, а пукнатините са резултат на раздвояването. Когато се раздвояват мислите и чувствата, човек се натъква на противоречия

и мъчнотии. Всяко раздвояване в любовта произвежда пукнатини в човешкия живот. Не ви осъждам, но даже ви оправдавам. Вие сте в предговора на живота. Следователно и вашата женитба е предговор към бъдещия живот.

Казва някой: „Ти не ме любиш“. Познаваш ли какво нещо е любовта? Не че не ви любя, но във вас няма условия да проявя моята любов. Научно аз бих казал тъй: онзи, който иска да го любя, в него трябва да има условия. Щом двама души си говорим, ние сме живи. Щом сме живи, има вече условия да се прояви любовта. Има ли подтик на любовта, има условия за проявяване на знанието. В съвременното общество, в съвременния научен свят, религиозните хора, всички казват, че щом човек се влюби, проявява се любовта, а знанието фалира. Не, те смесват любовта с чувствата. Има някакво разчувстване понякога у човека, той става като каша, направена от мамулено брашно, качамак го наричат. И този качамак минава за любов. Ако това беше любов, както го разбираме, съвременният свят би се превърнал на рай. Дойде някой, казва: „Аз ви обичам“. Да, аз ви обичам като качамак. Някои ще кажат: „Това е подигравка“. Не е подигравка. Ние трябва да обичаме всички! Във всички свои беседи аз имам за цел да обикнем Истината, да говорим не грубата истина, но в душата си да имаме едно такова нежно чувство за Истината, че всякога да се стремим да говорим тази Истина, не да се излагаме, но да изказваме тази велика Истина, която извира от нашата душа. Следователно аз поддържам: подтик към културата, това е любовта.

Които са разбрали туй учение, те са дошли до Божествената същина, отдето именно започва растенето. И тогава любовта ни и към големите, и към малките трябва да бъде еднаква. Ако имате една семка от ябълка и една ябълка, каква трябва да бъде любовта ви към едното и към другото? Ще кажете: „Аз обичам ябълката повече, отколкото семката“. Любовта към семката е по-безкористна, отколкото любовта към ябълката. Ти ябълката обичаш повече, защото е за ядене, има какво да се асимилира от нея. Но ако можеш да обичаш

семката, любовта към нея ще бъде по-безкористна. Следователно, ако ти можеш да обичаш тази семка, трябва да виждаш еднакво и във великото – малкото, и в малкото – великото. Така ние не бива да се заблуждаваме от нашите външни черти. Някой път нашето лице е по-правилно, носът ни по-симетричен, правилен, по-стройни сме и хората, като ни погледнат, казват: „В него има нещо хубаво“, обикнат ни. Когато видиш някое слабо, хилаво, болно дете, казваш: „Нищо няма да излезе от това дете“. В това малко дете има толкова вложено, колкото и във възрастния, защото духът на това малко дете функционира на друго място. Този дух в Божествения свят е същото, каквото духът на възрастния тук.

Там любовта е еднаква между всички същества. Като казвам „еднаква“, как разбирате това? Не еднаква по степен, но еднаква в своите проявления; и във великите си проявления любовта е еднаква. Ако някому в небето направите най-малката микроскопическа услуга, той е толкова доволен, колкото ако бихте му дали целия свят – безразлично е. Но на земята не е тъй. Ако на земята те нахранят хубаво, турят те на меко легло, направят ти хубав костюм, започваш да пишеш за тях добре във вестниците. Казваш: „Тези хора са благородни“. Защо? „Нахраниха ме с кокошки, баници, туриха ме на меко легло, направено с пух от патици.“ Но ако тези хора са те нахранили с малко мамалига, ако са те турили на някое кораво легло, като излезеш от тях, ще кажеш: „Много проста работа беше“.

Ти се мислиш за Господ. Всички хора трябва така да живеят, че образът им наистина да прилича на Божий. Образът на всички хора е образ на Господа. Където и да го видиш, Бог е в тях. „На кого е този образ?“ Казвам: „Не е мой“. То е честност. Щом кажа, че е мой, значи е частна собственост. Някой казва: „Ти не искаш да кажеш истината“. Казвам: човек, за да намери своята истина, той трябва да измени начина на своите разсъждения, да не е никак заинтересуван. Аз в дадения случай не съм заинтересуван, мен съвсем други работи ме занимават.

„След това какво?“ Ти ще признаеш, че онова, което имаш,

не е твое – нищо повече. Ще признаеш, че си част, или уд, или орган, или чувство, или душа, или дух. Мисли каквото искаш, но ти влизаш в една система, в един организъм разумен, имаш свое предназначение, своя работа, своя функция. Мисли както искаш. Но дотолкова, доколкото ти изпълняваш правилно ония наредби, които ти са дадени, ти си на почетено място. В деня, в който ти започваш да мислиш, че ти си всичко, вече си в кривата посока в света. Всички хора искат да бъдат щастливи. Те трябва да се обичат едни други, за да са щастливи. Казвате: „Този се е влюбил в еди-коя си жена“. Аз го срещам, хващам го за ръката и казвам: „Много се радвам, че си се влюбил в еди-коя си жена, но залюби всички жени и ще бъдеш по-щастлив“. „Може ли?“ „Може. Бог ти показва, че както обичаш едната жена, така можеш да обичаш всички жени.“ Той не е, който обича, Бог обича. Защо се противите на Божиата работа? Бог обича всички. Защо ще противодействате на Божиата Любов, на Божието проявление? Нека Бог да се прояви. Стига Бог да се проявява чрез вас – какво по-хубаво?

Вие затворите този извор, искате да го спънете, казвате за някого, че той не трябвало да обича, или че щял да я вземе. Щом я вземе, ще покаже, че неговата любов не е любов. Коя любов е завладяла човека? Всяка вода влиза, услужва на човека и си отива. Кой хляб е завладял света? Всеки хляб влиза у нас да ни помогне, помага и си отива, няма желание да ни завладява. Да завладееш, това е частна собственост, това са такива амбициозни изречения, такива мъгляви идеи, дето казват гърците – „завладял света“! Утре умира, завладял ли е света? Себе си не могъл да завладее, ще владее хората! Светът от никого не се владее! Единственият владетел в света, това е Бог, а под думата „Бог“ разбираме Любовта. Любовта е, която завладява света. Знанието е, което завладява света, Истината е, която завладява света... Любовта, това е великият живот, който прониква в цялото Битие. Във всичко има живот.

Ти обичаш някой човек и си казваш: „Май много го обикнах“. Така ти разрушаваш нещо хубаво. В теб настава реак-

ция и казваш: „Не трябва да го обичам толкова“. Не се говори така. Никога на никого не казвай, че не го обичаш. Това е едно противоречие. Какво трябва да кажеш тогава? За да обикна един човек повече, аз трябва да обичам още един. За да обичам и двамата повече, аз трябва да обикна трети. А за да обикна тримата повече, трябва да обикна четвърти. Вие не разбирате закона. Казваш: „Ти трябва да ме обичаш“. За да го обикна, аз трябва да обикна втори. Цял скандал се вдига тогава. Невъзможно е да се усили любовта ти към едного, ако не обикнеш втори. Явява се едно противоречие в твоето съзнание. Възможно ли е това? Вие туряте един въглен на огнището. Искате да усилите огъня. С един въглен може ли да усилите огъня? Ще турите втори въглен. И тогава огънят ще се усили. Искате да усилите огъня на двата въглена. Ще турите трети въглен. За да стоплиш ядене, не трябва само един въглен – 2, 3, 4, 10 въглена трябва да събереш. На 10 въглена най-малко трябва да събереш топлината, за да сготвиш едно ядене.

Жениш се за една жена. Може да ти е дадена за 5 години, може да ти е дадена за 1 година, може да ти е дадена за 20 години, но не за повече от 120 години. Тя трябва да се освободи от тебе. Ти ще ѝ туриш един юлар, казваш: „Тя е моя жена, накъдето ходи – детективи подир нея, да не ходи с другите мъже“. Ако твоята жена не се запознае с любовта на другите мъже, тя не може да живее с тебе. Всичките мъже са един мъж. Ако една жена не обича всичките мъже, тя не обича своя мъж. Всичките жени представят една жена. Когато казвам „всички“, не разбирам раздробление. Аз разбирам онзи фокус. Да обичаш всички, значи в този малкия фокус всички се концентрират вътре. В този фокус на разумността ти да обичаш, но не големия свят. Казвате: „Че как ще обичам целия свят?“ Всички хора в света образуват един малък фокус. Този фокус на любовта ще обичаш. То е лесна работа. Всичките хора по земята не можеш да обичаш.

Всички мъже в света съставляват един мъж. Няма много мъже. Всички жени съставляват една жена. В любовта се обединяват хората. Другото е само отражение.

Как мислите вие светът да стане щастлив, когато има толкова мъже и жени? Следователно от това гледище в ума на жената трябва да съществува един мъж и в ума на мъжа трябва да съществува абсолютно само една жена. Туй е правилно! Щом в ума му съществуват две жени, светът ще бъде като сегашният.

Някои искат да знаят какво нещо е моралът. Ако ти се бориш между две жени, никакъв морал няма. Ако жената се колебае между двама мъже, няма морал. Трябва да има един идеал.

Искате ли да дадете условия на доброто семе в себе си, вярвайте в единството на любовта и не правете усилия да я делите. Който се е опитал да раздели любовта в себе си, той се е натъквал на големи изпитания. Единственото нещо в света, което не се дели, това е любовта. Който мисли, че може да задържи любовта само за себе си, или да я раздели, той се е натъкнал на големи заблуждения.

Първият и единствен закон, който свързва хората, е любовта. Всяка точка на любовта носи живот в себе си. Следователно, с която точка на любовта влезете в съприкосновение, вие възприемате нейния живот. Който не разбира любовта, той е нещастен. Нещастieto на хората се дължи на това, че те не разбират необятната Божия Любов. Те не разбират любовта на баща си – на Духа, те не разбират любовта на майка си – на душата, те не разбират и своята любов. Тази е причината, дето хората изживяват тройко противоречие: противоречие на ума, противоречие на сърцето и противоречие на волята.

Този, в когото ти си се влюбил, не е този, който ходи по земята. Онзи, в когото ти си се влюбил, той е от друг свят. Той е минал, няма го там. Писанието казва: „Не огорчавайте Духа, с който сте запечатани“. Не огорчавайте онзи, който ви е възлюбил, защото той ще излезе, ще си замине и няма кой да ви помага. Онзи, който ви обича, може да мине в един, във втори, в трети, той може да мине в 20 – 30 и в цял народ,

и може да накара целия народ да ви обича. Може да накара и цялото небе да ви обича, може да накара и себе си да ви обича. Той е всесилен. Този, който ви обича, той може всичко да направи. Тъй, както ние разсъждаваме за любовта, че само мене ще любиш, тъй не може. Щом речеш само тебе да люби, той не е от тази земя. Той не е вол, говедо, да му туриш юлар. Той седи над твоето разбиране. Той е господар на положението. Няма по-голям господар от онзи, който обича. Няма по-голям господар в света от него, и няма по-голям слуга от него в света. Няма по-умен в света от него. Този, който те обича, той е във всичките. Ако виждате някои недостатъци, те не се дължат на онзи, който ви обича. Те се дължат на органите, чрез които се проявява. Когато на един художник боите са калпави, той не може да рисува. (...) Ние разсъждаваме за любовта като за нещо статично.

„Що е това, което ни каза?“ Това, което Христос е казал, е следното: единственото нещо, което може да разреши всички спорове, единствената сила, която разрешава всички индивидуални, семейни, обществени въпроси, въпросите на човечеството, това е само любовта, в която има абсолютен морал.

Тогава ще кажете: това са много свободни разсъждения, светът ще се развали. Ще ме извините. Че ако досега светът не се е развратил, моите думи ли ще го развалят? Ако всички вие сте светии, аз прося извинение от вас, че ви проповядвам една истина. Аз ще си взема думите назад. Ние седим пред онова Лице, пред онази велика Истина. Образът на всеки човек в нашето сърце трябва да бъде свещен.

Тази вяра е необикновена, в тази вяра никакво съмнение не се допуска, абсолютно никакво съмнение. И ако двама влезем в този Божествен свят, разглеждаме един Божествен предмет, аз ще ти опиша как виждам предмета, и ти ще опишеш как го виждаш. Можем да направим и друг опит: аз да опиша това, което виждам, и ти да опишеш каквото виждаш, и тогава, ако се верни двете описания, ние сме на правия

път. Какво нещо е любовта? И мъже, и жени описват любовта: жената каже нещо, мъжът казва: „Не е тъй, това не е любов“. „Е, какво е любов?“ Той почне. „И туй не е любов.“ Сега, както казва жената що е любов, то е детинско, а и той е глупав: не знае що е любовта. Значи двамата не виждат еднакво. И слушате младите, те не си говорят тъй, те са много деликатни: даже за някоя малка дума като си кажат, като някои дипломати обърнат си гърба. Тя казва: „Той не ме разбира, аз мислих, че е нещо, пък ...“ Тя туй не му казва, но в себе си тъй си мисли и тъжна е. И той си обърне гърба и казва: „Аз мислих, че тя е умна, а то не било тъй, тя не ме разбира“. После се обърнат пак един срещу друг – дали има тук разбиране? Те можеха да се разберат, ако родителите ги бяха възпитали тъй, че те са души и имат еднакви понятия за нещата. Момата трябва тъй да изменя своето състояние, както и момъкът, или другояче казано: да разглеждат една истина от гледището на техния ум и сърце.

Писмото

Синът на някои родители се отклонява от правия път и започва да посещава кръчми, вариетета, никого не слуша, от никого не се поучава. Дохождат при него проповедници, говорят му, че не е на прав път, че трябва да се опомни, но той не иска да чуе. Викат го родителите му и те го съветват, но той пак не слуша, намира, че всичкото им говорене са празни думи. Обаче един ден той среща красивата мома и в него става промяна: започва да се прибира дома си, да ходи чисто облечен, добре причесан, всякога и към всички внимателен е, учтив. Коя е причината за тази промяна? Той е срещнал момата, която му проповядва и той разбира смисъла на нейните думи. Същата промяна става и с момата. Когато срещне млад, красив момък и тя започва да се чисти, да се облича добре. Защо прави това? Защото красивият момък обича чистотата и тя иска да бъде чиста, за да се хареса. Който не разбира този закон, той е готов да осъди момата, че губи напразно времето си да чопли, да чисти ноктите си. Не, като

чисти ноктите си, момата върши важна работа. Тя иска да изчисти и най-малката погрешка, която се е скрила някъде под ноктите ѝ. Като влезе в човека, любовта внася в него възвишеното и благородното и той казва: „Аз трябва да бъде абсолютно чист в мислите, в чувствата и в действията си, за да задържа любовта в себе си. Иначе изгубя ли чистотата, ще изгубя и любовта си“.

Любовта не е от човека. Тя е един импулс на Великото, на Бога! Когато някой човек те обича, то е Божественото, което го заставя. Той ще ти даде писмото и ще си върви. Ти го питаш: „Ти обичаш ли ме?“ Той ще ти каже: „Длъжност имам, плащат ми. Аз нищо не зная за любовта.“

Днес всички хора говорят за любовта, всички искат да бъдат обичани и те сами да обичат. Това е естествено. Желанието на човека – да бъде обичан и да го обичат – е Божествено. Въпреки това, хората едни други се месят в работите си и се критикуват, защо едни-кой си обичал някого. Да питате защо един човек обича друг, то е все едно да питате пощаджията, защо носи писма на даден човек. Пощаджията ще ви отговори: „Да нося писма на този или на онзи, това е моя длъжност“. „Защо не носиш на други хора?“ „Това не зависи от мене. Аз съм длъжен да занеса любовното писмо на онзи, за когото е предназначено. Някой писал любовно писмо на някого, аз трябва да му го занеса.“ Да обичате някого, това значи да му занесете любовното писмо, изпратено от неговия ближен. Какво е съдържанието на това писмо, вие не знаете. Всеки пощаджия, който се осмели да разпечата любовното писмо на някого, изпратено от невидимия свят, подлежи на отговорност. Само получателят на писмото има право да отвори плика и да прочете от писмото си 2 – 3 реда от най-красивите. На кого? На когото той пожелае.

Тази работа е неразбрана, нали? Тя е неразбрана за всички учени хора на земята. Ако вие не разбирате, радвайте се, че сте учени. Не трябва да се мисли, че всяко нещо, за което говорим, трябва да разбираме. Може да се мисли само за

неразбраните работи, за разбраните работи никой не може да мисли. Радвайте се, когато мислите за неразбрани работи. Мислите за небето. Вие знаете ли небето какво е и къде е? Вие мислите за ангелите, но и тях не сте виждали. За Бога мислите, но и Него не сте виждали. Щом знаете едно нещо, вие преставате да мислите за него. Малко разбрани работи трябва да имаме. Да имаме само едно разбрано нещо, всичкото друго, 15 милиарда горе да бъдат неразбрани. Даже не знаете името на Слънцето. И другите звезди не ги знаете, неразбрани работи са. Вие казвате: „Дали е вярно, или не?“ То е друг въпрос, дали е вярно, или не.

Една мома носи едно писмо, държи го, не го чете, какво пише вътре не я интересува, но казва, че има писмо от едното си и го държи. Само го показва писмото. Казвам: тази мома не разсъждава. След като прочете писмото, критикува, казва: „Такива прости писма пишат ли се?“ Хвърля писмото. Тази мома има известни разбирания, но разбиранията на момата не могат да бъдат разбирания на момъка. Ако момъкът пише в едно писмо на момата точно това, което иска, тя никога не би го чела. Ако той пише в писмото точно това, което иска, не биха го чели. Той трябва да напише едно неразбрано писмо, че като го чете тя, нищо да не разбере. Щом го разбере, тази работа няма да иде на добре. Нека остане нещо неразбрано, такъв е законът в природата. Ние искаме всичките работи да бъдат разбрани, да бъдем наредени светийски като ангели. Такъв живот е въображаем, той не може да съществува. Аз изхождам от нашето гледище. Може такъв живот да съществува някъде, но на земята не може да съществува. Няма нещо, за което ти можеш да помислиш и то да не съществува. Съществува, но не тук.

Бащата и майката се хвалят, казват: „Като нашите деца няма други! Те са ангелчета просто!“ Растат тия деца, станат 15 – 16-годишни, не слушат вече. Маричка започва да мисли за други неща. Като ходила из града, тя видяла един идеал и го турила в ума си – за него мисли вече. Майката казва: „Маричке, направи това нещо!“ „Не, няма да го направя!“

Седи тази Маричка пред огледалото, прави си тоалета. „Иди за вода, Маричке!“ „Не, заета съм, не искам! Намерих един идеал, искам да видя дали ще ме хареса.“ Някой ден взела една голяма книга в ръка, седнала някъде, чете. Идеалът ѝ дойде при нея, пита я: „Какво четеш?“ „Чета една свещена книга.“ „Ще ми разправиш ли нещо от нея?“ Тя му отговаря много нежно, със страхопочитание: „Не мога, не зная“. Докато тя счита този човек за свой идеал, нежно, любезно му отговаря, но един ден, като разбере, че той не бил нейният идеал, тя му отговаря троснато, сърдито. „Какво четеш?“ – пита я той. „Не е твоя работа!“

Няма да се простирам в обяснения, но казвам: аз изнасям този факт из вашия живот като един важен психологически момент – вашата дъщеря с това подчертава, че иска свобода. Тя казва: „Мамо, аз ти благодаря за всички грижи, за всички добри условия, които до сега ми даде, но аз търся вече своята свобода. В мен заработи друг закон! В мен заговори друго нещо, аз трябва да слушам себе си.“ Но този, който е дошъл отвън и ѝ говори, не е същият, който ѝ говори отвътре. Тук е заблудението. Друг ѝ говори отвътре, а не този, който тя вижда отвън. Външният ѝ идеал носи едно писъмце и казва: „Туй писмо е от Баща ти, ще го прочетеш да видиш какво ти пише“. Тя взема писмото, усмихва се. Ето, де е лъжата. Великият Баща и великата Майка са горе. Там работят те, а говорят вътре в нея, но тя не може да разграничи вътрешния от външния глас и се заблуждава. Тя мисли, че той, като носи писмо от Бащата и Майката, вече ѝ е близък роднина. Завежда го дома си, обаче в скоро време се доказва, че той не ѝ е близък роднина, няма ни помен от роднинство – той не я обича.

Всяко същество, което ви обича, е ваш близък роднина. То е от вашите близки, то ви е брат, сестра, приятел. Такъв е законът. Не може ли да ви обича, не му се сърдете! Ние не можем да проявим в света това, което не съществува в нас.

Когато хората на земята се обичат, отварят се вратите на ада и душите се освобождават. Когато те обича един човек,

той е едно езеро – в него ти се окъпваш и ще се очистиш в живота.

Ако един ден хората престанат да се обичат, и животът ще престане. Благодарете, че се обичат хората. В какъвто и смисъл да съществува любовта, тя носи живот в себе си. Няма в света престъпна любов. Престъпността седи в онова невежество, в кривото разбиране, в неизползването на любовта. Престъпността седи, когато искаме любовта да я подложим на робство, на окови.

Можеш да убиеш човека, без да го умъртвиш, можеш да го завладееш, без да го поробваш, можеш да вземеш парите на човека, без да го обереш. Нима онзи, който залюби някого, не му става роб? Но не, не е въпросът за тази вапа любов. Момата, като залюби някого, прави се, че не го разбира. Той ходи подире ѝ из градината, следи я навсякъде, а тя си прави забавления. След туй се обърне малко, поусмихне се, а той продължава да ходи подире ѝ – забавление си правят. Някой пита: „Какво правят младите?“ Майката казва: „Играят си из градината“. Опасна е тази любов! Онзи, който обича, през ума му никога не трябва да мине една противна мисъл. Образът на този, когото обичаш, трябва да бъде тъй свещен, както твоят образ и да не внесеш никакво петно върху него. Това аз разбирам да обичаш един човек! Това е максима. Който може, комуто е дадено, така трябва да обича. Комуто не е дадено, ще седи в съвременния свят на страдания.

Бог обича това, което е като Него. Защо те обича Господ? „Направих го по образ и подобие Свое.“ Бог обича онова, което е Негово. Ти можеш да обичаш в другите Бога.

Човек иска да обича някого в света. Туй е Божествено в нас, което иска да се прояви. То е едно вътрешно стремление на духа. Оставете всеки човек свободен! Нека Божественото работи в него! Вие не знаете той кого обича, той не се е изявил още. Не се самоизлъгвайте! Той има един идеал в своята душа. Вие може да любите само душа, която е свършена

и чиста както Господ е чист. Ако някой от вас мисли, че може да го обичат такъв, какъвто е, лъже се. Докато някой мисли, че ти си идеален, че ти си чист, той те обича, но в момента, когато съзнае, че имаш някакъв порок, той не може да те обича и всичкото щастие помежду ви изчезва. Някой казва: „Аз мога да обичам някой човек, макар и да е с порок“. Да, едно дърво може да вирее и с червеи, но неговите плодове стават хилави и клонищата му почват да съхнат. Вие ще кажете: „Е, при сегашните условия може и така“.

Вие не сте изучавали себе си, не сте изучавали вашия мозък, не сте изучавали вашето сърце, не сте изучавали вашето тяло. Вие не знаете закона на вашето сърце, не разбирате езика на вашето сърце, езика на вашия ум. Тепърва има да се учите да разбирате езика на вашето сърце. Сега едва знаете някоя и друга дума. Като някой, който не знае чужд език и само повтаря една и съща фраза. Той само си въобразява, че знае нещо. Да знаеш едно изречение е хубаво, но то не значи, че знаеш езика. Казвате: „Имам добро разположение на сърцето си“. Това не е език на сърцето. Езикът на сърцето, то е цяла култура.

Какво прави момъкът, когато люби? Той минава покрай къщата на момата, страда, мъчи се, че не може да я види. После ѝ пише писма. Ако не знае да пише, взема писмовник или дава на някого да му напише едно писмо. Той изпраща чуждо писмо, готово написано, копирано от писмовника. Пише: „Откак те видях, изгубих мира си, по цели нощи не мога да спя“. Казвам на момата: като се ожениш, и ти не ще можеш да спиш. Какво дърво! Ако аз пиша на мома, ще кажа: „Любезна моя, откак те видях, започнах спокойно да спя. Порано не можех да спя по цели нощи, но сега съм спокоен. Дай Боже, да бъде така во веки веков!“

Момък пише писмо на една мома. Напише няколко реда, тури многоточие; напише още няколко реда, пак многоточие. Многоточието е ирационална величина. Тоя момък работи с няколко неизвестни. Казвам: приятелю, трябва да превър-

неш тия числа. Между вас трябва да се установят правилни отношения. И момата пише писмо на момъка. През всеки 2–3 реда поставя многоточие. Превеждам нейното писмо: „Наистина, ти си добър, учен човек, но си обикновен чиновник, с малка заплата...“ Многоточието означава: „Аз съм дама от високо общество, ти не можеш да изпълняваш моите изисквания“. Като чете писмото, той се спира, мисли какво иска да каже тя с многоточието. Много проста работа: точките са пари, златни колелца, английски или американски. Казваш за двама млади: „Много се обичат тия млади“. Погледнете писмата им, да видите на колко места има многоточия. Който се жени с многоточие, свършва пак с многоточие. Женете се така, че нито едно многоточие да не влиза в писмата. Думите „ако“ и „прочее“ ще изхвърлите навън. Речта ви трябва да бъде определена. Кажете: „Аз ще ти бъда верен тъй, както съм верен на своя ум, сърце и воля, както съм верен на своя дух и душа“. Тогава дайте ръката си.

Ето отличителните качества на любовта, която аз проповядвам: всяка дума трябва да има само един смисъл. И когато аз казвам „обичам“, да няма „повече обичам“ и „по-малко обичам“, думата „обичам“ да има само едно значение и като кажеш „обичам“, да бъдеш готов туй, което е вложено в думата „обич“ – в дадения случай, да го изпълниш. (...) И като погледнеш човека, твоят поглед да бъде установен, да знаеш, че в душата си ти си искрен, честен и нямаш никаква задна мисъл и си готов да направиш услуга. Това значи любов. Този поглед трябва да бъде чист, лазурен, тъй както е небето.

В светската любов младите започват с един крадлив поглед. Младата мома хвърли поглед на някой момък. И момъкът прави същото. После ще мине, ще се поклони. Покланят се. Хубави работи, отлични са. В тях виждам един свещен трепет, нещо Божествено. После стават по-свободни, приближават се, дойдат вече близо. И в астрономията се знае, че когато някоя комета дойде до най-близката точка, най-силно се движи, завърти се и поеме по друг път. След 100, 200 го-

дини, след 1 000 години пак ще се върне. Идва полека, приближи се, появи се изведнъж и си замина. Но това е с тела, които са неодушевени. Как трябва да бъде с човека?

Така е в романите. Авторът създава два образа – на героя и на героинята – и започва да ги търси някъде из живота. Той има предвид една млада мома и млад момък. Първоначално те не се познават. Срепчат се, но не се поглеждат – и двамата са горди. Един ден момата върви горда, напета и не забелязва, че кърпичката ѝ паднала. Момъкът, който я следи отдалеч, вижда това, затичва се, вдига кърпичката и я подава на момата. Тя му благодари, усмихва се и продължава пътя си. Външно тя не дава вид, че се интересува от момъка, но като се върне в къщи, поглежда кърпичката си и казва: „Благороден, учтив бил този момък“. От този момент кърпичката стои в ума ѝ. Тя е свързана с момъка. Тя е знамето на нейния живот.

Когато младият български момък, чист като росата, среща за пръв път своя идеал в света, той се спира и си казва: „Намерих я, тя е. Сега мога, като Архимед, да определя относителното тегло на телата, да посоча колко сребро, колко мед, колко злато има в тази царска корона. Сега мога, като Нютон, да кажа защо ябълките узряват и падат, защо скалите се търкалят от високо, защо изворите планински се спускат надолу, подскачат, шумят и с бързина текат, защо небесните тела в пространството се движат и се въртят около своите централни огнища. Сега моят ум, моето сърце ми разкриват тази велика тайна на движението в живота, аз мога да ви кажа в какво се състои вечният живот, мога да ви определя неговите свойства, качества, условия и елементи. Аз ги намерих, намерих философския камък, придобих ценния еликсир на живота. Аз мога да бъда смел като лъва, търпелив като вола, летящ като орела, разумен като човека.“ И право е казано: „Открил Си го на младенците“. Този млад момък не е далеч от истината. Той е проумял първообразния език, на който Господ е говорил. Неговите изводи и схващания показват, че той разбира оригинала, от който черпи

вдъхновението си. Той говори, мисли, чувства, действа правилно: и граматически, и логически, и философски. В неговата душа има мир и съгласие, няма спор за думата „вечен“ – дали тя трябва да бъде поставена пред или след думата „живот“. „Това е външната черупка на нещата“, казва той. „За мене е важно тя да бъде в моя ум, в моето сърце, да е проникнала дълбоко в моята душа и да крепи моя дух със своя Божествен огън.“

Една млада мома каквото кажат баща ѝ, майка ѝ, тя все е недоволна, все критикува. Но един ден срещне един млад момък, каже ѝ, че я обича и тя му вярва и е щастлива. Той ѝ казва, че тя ще бъде царица при него и тя всичко туѝ вярва. Питам сега: кой накара тази мома така силно да вярва на този момък? Какви доказателства има тази мома, че той ще изпълни тези думи, които ѝ казва? Той ѝ казва: „Тръгни!“, и тя тръгва с него. Досега тя е живяла щастливо при баща си, но не била доволна. Кой я накара да вярва, че при момъка ще бъде по-добре? Тя в Бога не вярва, но в него вярва. Как ще обясните това? На момъка всичко вярва. Казвате: „Как да вярваме в Бога?“ Казвам: както онази мома вярва в момъка. Той нищо няма, един глупак, оттук – оттам взема и тя вярва в него, а в Господ, Който ви е създал, Който всичко ви е дал, чудите се как да вярвате. Тази мома не е глупава, ако тази мома можеше да запази туѝ чувство към момъка завинаги, щеше да е много добре.

Тази мома, когато се е влюбила, когато е обичала, е предметно учение за мене. Похвалявам я. Тази мома, с едно срещане ѝ трепна сърцето, готова е да пожертва живота си. Казвам: тя духовно седи в дадения случай много по-високо в своето разбиране, понеже има приложение на любовта. Тази мома не е заблудена, нито онзи момък, който се е влюбил, е заблуден. Заблужденията произтичат от съвсем други съображения. Отпосле идват те. Сега разбира се, аз не обяснявам всичко. Някой казва: „Увлъкъл се е“. Какво нещо е увлечението? Ако една вода влече, тя е силна. Слабата вода може ли да влече? Това увлечение не е слаба работа. Това увлечение, за да произведе такъв обрат в тебе, то е силно.

Една мома вярва, че ако се ожени за момъка, когото обича, той ще я направи щастлива. Когато ме питат как ще се оправи светът, казвам: ако всички хора вярваха в Бога както младата мома вярва в своя възлюбен, в една седмица ще се оправи, но нямат хората тази вяра. Защо се разваля семейството? Защото момата изгубва първата вяра.

Единственото нещо, от което човек не може да се избави, то е любовта. Нито един не е устоял пред любовта. Който може да каже противното, не е честен. Пред любовта всички капитулират. Светлата мисъл като дойде, там всичко е свършено. Казвате: „Защо е така?“ Не зная. Аз все изследвам, но и до днес не съм намерил нито един, който да е устоял пред любовта.

Видиш една млада мома красива и не можеш да се освободиш вече от образа ѝ. Образът се е запечатал в ума ти, живееш с него. Казала ти е няколко думи, тия думи не излизат из ума ти. В света, дето ходиш, дето работиш, постоянно, като на лента всичко се върти по цял ден. Аз си обяснявам това така: влюбените хора са като грамофонни плочи на любовта. Двама души, които са влюбени, не живеят в самата реалност.

Човек може да изгуби любовта си за една дума. Често онези влюбени, докато не са се събрали, те минават за ангели Божи и един за друг. Казват си: „Ти си ангел, ти си божество“. Така е и в писмата. А после, щом като се съберат на едно място, дойде другото. Той каже: „Колко си грозна!“ А като каже „ти си грозна“ изменя се цялото състояние. Тези хора, влюбените, са чрезмерно чувствителни. Те дават особено тълкуване на думите. Една дума може да произведе цял един обрат в живота на човека. Могат да кажат някой път, че човек трябва да се въздържа. Но има един закон, който определя нещата. Трябва да го научим. Казват: „Какво било, че казал една дума!“ Една дума е като един малък зародиш. Тази дума има динамичност в себе си.

Когато обикнеш някого, онзи, когото обикнеш, става крайно претенциозен. Докато не го обичаш, той на всичко е съгласен, но обикнеш ли го, отведнъж става крайно взискателен. И знаете ли защо? Понеже любовта вече развива аура, развива чувствителността, човек става горд. Възлюбиш ли го, става тъй чувствителен, всичко оживява в него, даже и най-малката обида. По-рано той не е обръщал внимание как си го поглеждал, или че не си го поздравил, но обикнеш ли го, той е вече взискателен, ти трябва да го погледнеш, да му се усмихнеш, да му направиш услуга, а не си ли внимателен, ще изложиш любовта си на критика. Не само той може да критикува, а и други може да критикуват твоята любов.

Отива един млад момък, иска да се жени за една мома, но тя не иска да се жени за него. Той казва: „Можеш ли да ми станеш другарка?“ Тя казва: „Ако можеш да ми снемеш месечината, да я раздам, да хапнем от млякото на месечината, само тогава ще те взема.“ Питам: ако вие обичате някого и ако ви каже да раздадете месечината и да раздадете млякото, как ще реализирате вашата любов? Няма по-взискателно нещо в света от любовта. Не се лъжете. От онези, които живеят в любовта, няма по-взискателни хора – и мъже, и жени, и деца, и слуги, и господари. Любовта най-голямото благо носи, но и най-голямото нещастие. Вие сега се плашите от най-голямото нещастие в света. И най-голямото щастие, което не може да се употреби както трябва, става най-голямо нещастие.

Съчетанието на хората е тъй, както съединението на елементите. Когато два или повече елемента се съединят, те образуват устойчиви и неустойчиви съединения. Съвременната химия казва: едни-кои си съединения са устойчиви, и едни-кои си съединения са неустойчиви. Но тя не е дала никакво обяснение защо е така. По този въпрос има много хипотези, много теории, изобщо много от учените се досещат на какво се дължи тази устойчивост или неустойчивост на съединенията. То е същият въпрос, защо някой мъж обича же-

на си повече, а друг не я обича. Ще кажат някои, че някой мъж обича жена си, защото е красива. Не е въпросът в това. Обичта не седи в красотата. Устойчивостта не седи в красотата. „Ама тя е благородна.“ Не е и в това. Да обичаш някого, значи, че ти не можеш да живееш без него. Това е обич, това е вътрешният смисъл на обичта. Щом мислиш, че и без него можеш, ти не го обичаш.

Между мъжа и жената трябва да има една вътрешна обмяна. Ако вие бихте били ясновидец, щяхте да видите, че не е физическото, което храни човека. Но от всеки човек излиза нещо отвътре. От всеки човек излиза една Божествена сила. Тази сила е, която привлича хората. Когато се обичате, мислите, че вие се обичате, но от вас излиза Божествената Любов, която хората обичат. Ти обичаш одного заради Божественото, което излиза от него. Той те обича заради Божественото, което излиза от тебе. Щом Божественото не изтича, престава любовта. Той се чуди как се е влюбил.

Има любов за 5 пари, за 1 грош, има любов за 1 ден, за 2 дни, за 1 седмица, за 4–5 години, за 100 години рядко се случва хора да се обичат на земята. Като се обикват, едно нещо става: хората, които се обикват, замязват си един на друг. Като влезеш в един дом и като си замязали, обичат се. Щом не си мязат, ще знаеш, че не се обичат. То е един факт. Любовта прави хората подобни едни на други. В любовта човек има нещо, в любовта човек се отличава. Един човек, който носи любовта, той се отличава.

Любовта винаги прави хората да си приличат, уеднаквява ги. Когато обичаш, ще заприличаш на него.

Как разбирате вие, от ваше гледище, думата „любов“? Да кажем, че сте пътник. Някои ви приемат добре, нагостят ви, дадат ви подслон за 1–2–3 дена. Вие считате това за добро отношение. Тези хора имат хубаво чувство, известно разположение към вас. Но любовта има и други изяви. Човек сам по себе си прилича на едно платно, една лента. Онзи, който

ви обича, с един магически фенер раздвижва тази лента и по нея се явяват картини. Ти, все едно, че си на театър, на кино и този, който те обича, с фенер ти филмира различни картини, в които и ти приемаш живо участие, ходиш, движиш се. На платното всичко е живо. Ти се радваш на картините. Но случи се, че този оператор намери един ден друго някое платно и обърне апарата си към него и почне с него да се занимава. Той се радва, а ти скърбиш, защото на твоето платно нищо не се появява.

Този човек, когото обичате, той ще ви бъде предметно учение. Вие ще се учите от него и ще благодарите на Бога, че ви е позволил да свирите на това хубаво пиано. Вие казвате: „Аз вече не го обичам!“ Тази работа не става така: обичам – не обичам. Щом престъпите едно Божествено правило, втори път няма да ви позволят да свирите на никакво пиано, никого няма да обичате.

Любовта трябва да бъде разумна. Престане ли тази разумност, любов няма. И когато говорим за любов, разбираме две същества еднакво развити по ум и по сърце, еднакво умни, повдигнати културно, с благородни души и силна воля – само такива две същества могат да се разберат. Ако твоят приятел ти каже една дума и ти я разбереш по един начин, а той – по друг, каква любов може да има? А ако се скарате, каква любов е тя? Когато се карат, каква любов може да има? Любовта е като музиката, само двама велики музиканти, като се съберат, единият вземе първата цигулка, другият – втората, обичат се. Защо? Двамата ходят заедно и дават концерти. Ако дойде третият, ще каже: „И аз ще дойда“, но него могат да вземат да им варди цигулките, а на сцената сами ще свирят двамата. Това значи да се обичат. „Да се обичаме!“ Можеш ли да свириш на тази цигулка? Тогава може да се обичаме, а ако не можеш, ще пазиш кутията на цигулката. Ще пазиш тази кутия на любовта, защото там, на сцената, ще бъде много трудно. Някой път ще слушаш, но и то е благодат.

Онзи, който люби, той принася полза на себе си. Той яде Божествения плод на любовта. Той оживява и от своя живот дава и на другите. Казва: „Аз обичам“. Ти, като го обичаш, знаеш ли защо го обичаш? Ако единият обича, той е жив. Ако другият не обича, той ще умре. И двамата трябва да се обичат.

„Обичам те“ – власт имаш, „не те обичам“ – вълн от властта си, безсилен си. В любовта е силата на човека. Любовта е това, което дава сила на човека, любовта отваря простор. Щом дойде любовта, за тебе се отваря цял един свят. Няма вече какво да ти се разправя за този свят. Ти го виждаш, ти живееш в него, ти си в него. Неща, които се обясняват, принадлежат на един свят, който не е реален.

„Като себе си“ казва Христос, а не извън себе си. От думите „като себе си“, от онзи човек, който може да люби, започва творчеството на земята.

Някой ти казва: „Ти не знаеш колко много те обичам!“ Онзи, който обича, той получава най-голямото благо. Тук има обмяна. Онзи, който ме обича, той трябва да ми благодари, че ме обича. Не аз съм му длъжен, а той на мене е длъжен. Защото, когато човек полива градина с плодни дървета, кой яде плодовете? Градината ли, или онзи, който е посадил плодните дръвчета? Когато някой ми каже, че ме обича, аз съм градина, в която той е посадил плодни дървета. И той един ден ще яде, а пък аз ще стоя настрана. Като кажеш, че ме обичаш, ти трябва да се радваш, че имаш една градина, в която си посадил плодни дървета. Без това ти не можеш да познаеш живота.

Да бъдеш обичан или да не те обичат хората, зависи напълно от тебе. Запример вие искате да бъдете щастливи, искате да ви обичат, но за да ви обичат, трябва да има вътрешен повод. Казвате: „Човек трябва да бъде богат“. Ти може да бъдеш богат, без да бъдеш обичан. Може да си красив, без да бъдеш обичан, може да си сиромаш, без да бъдеш обичан.

На любовта, която изискваш, някой път богатството идва да спомага. Но ни най-малко богатството не е причина за любовта. Тогава как ще ми обясните психологически – онази жена от царско произхождение, която избягала с един циганин? Тя отиде с един циганин, цигулар. Напусна мъжа си. Остави всичкото богатство. Казва: „Не искам нищо“.

Силата не седи в това да те любят. И казвам една велика истина: няма човек в света, който да ви люби. И ако някой ви казва, че човек може да ви люби, аз съм на противното мнение. Човек може да бъде проводник на любовта, но да ви люби – не може. Любовта в света, това е Бог в своята целокупност. И да искаш да те люби някой, значи трябва да искаш да те люби Господ. И този Господ, за да ви люби, трябва да избере един човек, който да е проводник, за да го познаете.

Наскоро, преди години, един американец раздава всичкия имот на бедните, отишъл да живее по друг начин, с труд да изкарва хляба си. Една американка го последвала, и тя раздала имането си. Отиват и ѝ съобщават: „Голяма наследство имате, от 15–20 милиона“. Тя казва: „Защо ме безпокоите с това?“ Ще кажете: „Колко е глупава!“ Не зная. Какво по-голямо богатство от съкровището на една душа? Ако имаш един човек, който да те обича, ти струваш повече отколкото най-богатият цар. Ако имаш един човек, на който във всички случаи на живота си да разчиташ – разбирам обич не външно – той във вас да вижда светъл ангел в небето, да има за вас най-хубавите, възвишени мисли, туй е повече от всяко богатство, то е животът! Вие въздишате за небето – това е то небето.

Младият момък и младата мома са символи. Вие не сте нито младият момък, нито младата мома. Вие не сте млади. А младите момци и моми не са от този свят. Те са ангели, слезли от небето. Те си имат някаква идея.

Като се освободите от временната обвивка на тялото, тогава ще проникнете в красотата на духа и на душата, на ума и на сърцето, и ще разберете какво представля човекът. Знаете

ли каква светлина и топлина излиза от сърцето и ума на оня, който има любов в себе си? Казваш на някого: „Обичам те“. Като измеря топлината на сърцето и светлината на ума ти, познавам колко можеш да обичаш. „Мъдър съм.“ Като измеря интензивността на светлината, която излиза от ума ти, ще позная колко си мъдър. Това е буквален израз, не е фигуративен. Най-приятният и красивият пламък, който човешкото око може да види, е пламъкът на любовта. Животът се осмисля само при тоя пламък. За кого се жертва младият момък: за момата или за пламъка, който гори в нея? За пламъка. Докато пламъкът гори в нея, тя е неговата възлюбена, щом изгасне, и любовта му изгасва. Докато пламъкът гори в момъка, той е нейният възлюбен, щом изгасне, и любовта изгасва. Докато пламъкът гори, това е Христос в тебе. Щом изгасне, и Христос изчезва. Пламъкът трябва да гори!

Синът на адитския цар Зензибо пожелал да има една вечно горяща свещ, която да осветлява и да отоплява стаята му. Един от най-видните мъдреци на царството му, негов поданик, намерил една овчарка, която била влюбена в царския син и превърнал душата ѝ в такава една свещ. И отива да му я представи, но като погледнел тази свещ, очите му се напълвали със сълзи, а той не знаел защо. Живите горящи свещи, това са вашите души: вие трябва да имате души любящи, души, които да светят. Ако вие имате такава жива свещ, такава млада овчарка, на която душата е превърната на свещ и вие я използвате, питам: какво дължите на тази свещ?

Ако ти за любовта не си готов да пожертваш всичко в света, ти не можеш да разбираш живота. Това не е любов. Човек трябва да бъде готов да жертва. Не да напусне живота, а във всичките противоречия да види красивото, хубавото. Между светии всеки може да живее лесно. Вие всички сте светии. Светии сте, само че не проявявате светията. Аз ви знам. Запример някой път седи при мене някоя баба, че ме залъгва, седи тя индеферентна старуха. Някой път аз закачам някоя баба. Искам да ви изнеса една истина. Една баба

казва: „Дотегна ми животът, много съм лъгана“. Казвам: „Сега, бабо, представи си, че Господ те направи една царска дъщеря на 21 години, така, окичена с пръстени, а аз съм царски син“. Бабата току се поуехили. Може да имате вяра в мене. „Синко, казва, дали това може да бъде?“ Че това е именно в живота. Две души може да се слеят в едно. Че това е любов! Когато две души се слеят в едно, ражда се гений. Когато се сливат душите, раждат се гениалните хора в света. Като се слеят три души заедно, образуват светия. Като се слеят хиляди души в едно, ражда се тогава Учител. Със сливането на ония възвишени души, чрез които Бог се проявява в света, е образувана цялата вселена.

Когато двама души се обичат, те трябва да отправят енергиите си към трети център, общ за двамата. Иначе остане ли да преливат енергиите си един в друг, те ще се сблъскат, ще експлодират, ще се изгубят в пространството.

Мъжът и жената – това са прояви на цялото, което не можеш да разделиш. Единият триъгълник е мъжът, а другият – жената. Тук е господарят, а тук е слугата. Тук е учителят, а тук е ученикът. Тук е генералът, а тук – войникът. Но това са само проявления на Бога. В кръга ти си в полюсите. Ще ходиш от единия полюс до другия, а твоето щастие ще седи в кръга. Силата ти трябва да бъде в основната идея, в центъра. Трябва да чувстваш, че живееш в Бога и че Той живее в тебе. Тая идея трябва да проникне в тебе.

Казваш: „Аз искам да любя“. Не, ти не можеш да любиш. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, а ближния си като себе си“. Значи първо ще възлюбиш Господа, а после ближния си. Отде ще вземеш любовта, ако не възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила? На пазар любовта не се купува. В бъдеще, като се жениш, ще питаш възлюбения си: „Миличък, възлюбил ли си Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила? Ако си Го възлю-

бил и Той живее в тебе, и аз ще се съединя с тебе.“ Като се съединят двама млади, ще образуват едно ново число. Кое е то? Детето.

Мигът на любовта

Любовта, това е най-великата наука, която съществува на земята, единствената сила, която облагородява хората и тя периодически се проявява. На земята се проявява в месец май. Няколко месеца има подготвителни, през зимата са подготвителните условия за любовта. В месец май тя се проявява. След туй през юни, юли, август намалява. Но най-високата точка, това е май. Като дойдеш в май, всички птици пеят, животни, треви и цветя, всички – едно надпреварване има. Растенията се обличат в своите дрехи. Като мине туй време, после пак настане един период и тия любовни сили се оттеглят.

Любовта се проявява само когато растенията цъфтят – така е у хората. Когато във физическия свят има цъфтене, иде физическото узряване, физическата любов; когато този процес мине, настава в човека духовно цъфтене и узряване. Човек трябва да цъфне най-малко 7 пъти, т.е. да завърже най-малко 7 плода.

Отде произлиза животът? Ще кажете, че животът произлиза от любовта. Свързани ли сте вие с тая любов? Тя е родила живота преди милиони и милиарди години. Днес не се ражда животът. Ако житните зрънца се унищожат, повече няма да съществуват. Ако и клетките на човешкия организъм се унищожат, втори път няма да се родят. Те са родени преди милиони години. Всяко нещо е създадено при особени условия, които не се повтарят. При това, ние не можем да създадем тия условия. Всяка мисъл, всяко желание е създадено при особено време и при специално съчетание на условията. И за любовта има особено време. Жената казва: „Може да се люби при всяко време“. Не, не може. Да чувстваш,

да се настройваш може по всяко време, но да любиш така, че да се преобразиш, да се освободиш от всички инстинкти, да възпиташ вълка, тигъра в себе си, това всякога не става. Това, което дразни човека и събужда ниспето в него, не е любов. То е изопаченият човешки живот, който сега се проявява.

Никога не бързайте. Щом дойдем до закона на любовта, всяка мисъл, всяко чувство имат точно определено хармонично време. Може една любовна мисъл да дойде преди време, може и подир да дойде. То са неестествени форми. Обаче, ако вие искате любовта да се прояви в тази форма, тя има точно определено време. Има един часовник, който е в човека. В някои хора този часовник е развит повече, в други – не. Тази идея ще дойде точно навреме.

Добро, което сега не се прави, не е добро. Минало добро няма. Затова законът в това отношение е верен: докато любиш, ти си добър. Щом престанеш да любиш, ти вече си човек на миналото. Казвате: „Едно време ние се обичахме. Едно време ние мислихме добро за себе си.“ „Едно време...“ Щом говорите за едно време, аз вече разбирам един свършен резултат. Злото винаги се включва в миналото. То няма място в настоящето. Злото в настоящето не съществува. В Бога зло няма. В Първата Причина, която е създала света, няма зло. Понеже тя съществува, сега тя се проявява. Злото съществува в миналото. Всяко нещо, което е станало лошо, то е в миналото. Следователно то се изхвърля от този Божествен процес.

Та когато вие говорите за миналото, да си уредите живота, ако досега не сте го уредили и от сега нататък ще трябва да го уреждате, много сте закъснели. Ако някой от сега почне да ме обича, той е закъснял. Любовта няма свое начало и няма свой край. Ако някой може да ми каже, че той сега ме обича, че любовта му е едно начало, той е човек на миналото. Че туй е една истина! Хората се чудят как тяхната любов изчезнала и как тяхната любов не се проявява. Чудно е, как туй, което няма нито начало, нито край, може да изчезне и да

не се проявява! Това, което няма начало и край, аз го вземам във философски смисъл: то е туй, което абсолютно никога не може нито да се промени, нито да се измени, само се проявява тъй, както е. Или казано на научен език: туй е абсолютното добро, абсолютната любов, която човек търси, туй е абсолютното щастие, абсолютното благо, за което всеки един въздиша. Защото когато видя един човек, който плаче за доброто, аз разбирам едно дете, което майка му го е оставила и е отишла на работа. Голямо нещастие станало, голяма философия, плаче и казва: „Дали ще се върне?“

Аз гледам широко на любовта. Не можеш да обичаш някого, с когото не си имал връзка от далечното минало. Любовта между хората не се проявява само в един живот.

Соломон казва: „Мек отговор дава успокоение, блага дума дава утеха, а любов, изявена навреме, дава живот“. Може ли всякога да говориш за любов? През целия земен живот на човека е определено само една година, един месец, една седмица, един час, една минута, една секунда, когато може да се говори за любовта или да изговаряш думата „любов“. Ако използваш това време, ще имаш всички постижения. Ако не го използваш, целият ти живот е изгубен. Това е само момент. Всичко останало е само приготвяне за тоя момент, за тая секунда. Хванете ли я, ще имате хляб за 5 000 души. Изпуснете ли я, ще имате разочарования, съмнения и противоречия в живота си. Казвам: приятели, вие сте изгубили великия момент на любовта в своя живот. Това не е алегория, но велика истина, която всеки от вас може да провери. Коя е тая година от живота ви, не казвам. Не е по-рано от 21-та ви година, но не и по-късно от 120-та. Значи от 21-та до 120-годишната възраст ще броите и изчислявате като астрономите, да хванете деня, часа, минутата или секундата, когато пред вас мине кометата на любовта, да я видите. Всички велики хора имат желание да хванат момента на любовта. Всички майки и бащи имат същото желание – да уловят великия момент на любовта.

Проявлението на любовта е само един момент. Ние казваме „дълго време“, а пък „дългото време“ е вече резултат на любовта. След време ще имаш втори момент. Това са неща, които не могат да се измерват. Всъщност Любовта е постоянна, непрекъсната, но ние я долавяме от момент на момент. За сега е така.

За да не изгубиш любовта, не питай човека докога ще те люби. Любовта е извън времето и пространството. Ако само за една секунда или минута си бил верен на любовта, този момент не може да се заличи. Мисли само за този момент, а не за бъдещето – дали твоят възлюбен ще те обича и занапред. Ако мислиш за бъдещата любов, ти страдаш. Достатъчно е само веднъж да ти се усмихне любовта, повече не ти трябва. „Как може да се живее само с една усмивка?“ Първата усмивка е пламъкът на любовта. Щом те запали, в тебе вече започва горенето. На този огън ти можеш да си опечеш хляба, да си свариш боба. Сама за себе си усмивката нищо не разрешава. Важно е огънят, любовта, която излиза от усмивката. Бъди алхимик, за да можеш да си сготвиш яденето на огъня на любовта. Като сготвиш, ще се усмихнеш на себе си.

Хубавите неща не се повтарят. В любовта нещата не се повтарят. Там всяко нещо става само по един път. И втори път може да стане нещо, но по друг начин. Ако веднъж любиш, втори път по същия начин не можеш да любиш.

За всеки човек е определено какво трябва да направи и кога трябва да го направи. Например, когато някоя мома стане за женене, започват да се явяват кандидати за нея. Дойде един момък, работата не става, дойде втори, трети, пети – пак не се нарежда работата. Изредят се 10-ина момци, докато най-после момата се съгласи да се ожени за един от тях. Родителите ѝ се чудят какво става, че не се нарежда работата. Казвам: не е дошъл още онзи момък, който е определен за момата. Той няколко пъти е минал покрай нея, но тя не му е обърнала внимание, защото е чакала друг някой. Тъй

щото, който иска да се жени, той ще чака деня и часа да дойде онзи, който му е определен.

Ако насаждам една квачка – ще започна с „до“. Като отивам да бера плодове, с „до“ няма да започна. С кой тон ще започнеш тогава? С „ла“. При „ла“ плодовете сами капят. Като дойде „сол“, цветовете завързват и узряват. При „ла“, като пееш, узряват. Ако този плод е зелен и ти го откъснеш, значи ти не си го откъснал както трябва. Една мисъл, която ще туриш на работа, тази мисъл трябва да е узряла. Тази мисъл трябва да има семка. Като я посееш, да израсте дървото, от което е станала. Ако няма семка, плодът не е узрял. Тогава не си откъснал плода навреме. Обичаш някого, след години твоята любов се измени. Ти си откъснал плода порано. Като кажеш, че обичаш – да има промяна, но измяна да няма.

Често обезверяването на хората се дължи на техните невежествени аргументи, че светът не е устроен както трябва. Аз посветих цели 12 години да изследвам нещата на тяхното място и намерих, че във всичко, което природата е създала, няма нито едно изключение. Хората сами създават изключенията си. Ако ти закъснееш само 2 минути на гарата, ще останеш да чакаш друг трен на станцията. По-добре е ти да чакаш трена, отколкото тренът да те чака. Хората не спазват този закон в своя живот. Например те се женят кога и да е. Но това не може да бъде така! Ако ти закъснееш само една минута, отиде щастieto ти. Ако искаш да се жениш, ти трябва да бъдеш поне една минута по-рано в църквата. Закъснееш ли, работата не върви вече. Всичките нещастия в света се дължат на факта, че нещата не са станали на своето време.

Човек се ражда в света с едно определено занятие. Ако ти попаднеш в своето занятие и в своите условия, ти ще имаш благословение. Някой път започваме едно, две, три, четири, пет занятия. Не само това – има хора, определени да се оженият, има хора, които не са определени да се оженият. Една жена може да се ожени за 4–5 мъже – те умират и тя пак

остава неженена. Някой мъж се жени за 4–5 жени и всички умират. И като се жениш, трябва да намериш онзи, който е определен за тебе, с когото можеш да живееш. Може да се ожениш и да ти се родят деца. Определено е колко деца ще родиш.

Всички страдате от преждевременни желания. Ако дойде на някое дете на 10 години мисълта да се ожени, какво ще стане? Какъв баща или каква майка ще стане? Казват: „Тази работа не е за тебе. Тебе ти трябва 10 години още, да станеш на 21 години.“ Сега бързат да ги женят на 19 години. Не ги женете на 19 години! Ако ги ожените на 19 години, ще себият, на 18 години, ако ги жените, е голямо нещастие, понеже числото 18 е число на земята. Ако ги ожените на 17 години, от неврастения ще страдат, на 16 години ще повикат дявола на гости, на 15 години ще станат разточителни. Женитбата да става от 21 година нагоре, но 22, 23 може да ги прескочите.

Светът може да се поправи само когато женитбата е станала навреме, когато децата се раждат навреме и се отглеждат навреме. Това е велик закон.

Умът и сърцето

„Защо няма любов?“ Че хората живеят в любовта. Любовта е среда за вашия живот. Но казвате: „Аз те обичам, сърцето ми гори за тебе!“ Та и огънят гори. Нима горенето е любов? Не, любовта не е никакво горене. Смешно е да уподобявате любовта на горене. Любовта произвежда горенето, но тя самата не е никакво горене. Тя съдържа великите условия на живота, тя ражда живота. В нея са скрити ония елементи, които могат да дадат подтик на нашия живот. Следователно, когато разглеждаме любовта окултно, разглеждаме я като основа, в която се развива животът и от която той черпи своите сокове. А животът е необходим, понеже корените на нашия разумен живот са вложени в него. Умът не може

да се развива правилно, ако животът не расте правилно. В такъв случай, ако животът не се развива правилно, страстите се развиват, а те спъват човека. Ще кажете: „Тогава да нямаме сърце!“ Не, страстите са изопачаване на човешките чувства.

Сега вие седите в затвора и сънувате: някой сънува, че е богат – чете парите си. Някой мисли вътре в затвора, че се жени, някой мисли в този затвор, че е много учен. Какво ли не мислят хората, но като се събудят, ще видят, че са в затвора вътре. Де е свободата? Любовта не заробва! И когато някой ми каже, че горяло сърцето му от любов, станал разсеян, казвам: това не е любов. Любовта не прави разсеяни хората. Сърцето гори, но този огън е толкова благ, тих, приятен, в този огън се развиват най-великите мисли. Той разтваря – да се разбере смисъла на природата, той разтваря – да познаем сърцата на хората. За да се разтворят тези сърца, нашият живот трябва да се слее с техния живот.

Някои казват, че човек трябва да има топли чувства. Друго нещо се изисква от човека: топлина в живота, а не топлина в чувствата. Аз не говоря за онази топлина, която гори, която разрушава, но за топлината, която възраства. Като говоря за топлина в живота, подразбирам онази топлина, която не иде от човешката, но от Божията Любов, която преобразява човека и му дава условия да познае себе си. Любовта на съвременните хора мяза на сладкото вино, което опива, довежда хората до положение да не се познават. Като не познава себе си, човек е готов да се унижи, да се постави в положението на слуга, без да съзнава какво богатство, какви дарби и способности крие в себе си.

Аз не казвам, че умът ти трябва да обгръща всичко, че сърцето ти трябва да бъде горещо. Горещото сърце не е меридавно. Някога и при горещо сърце няма любов, и при студено сърце няма любов. Това са две противоречиви неща. Не мислете, че в горещото сърце любовта се проявява по-силно. При каква горещина узряват плодовете у нас? При

40 – 50 – 60 градуса. При каква горещина се сваряват яйцата? При 100 градуса. Значи, ако на плодовете им трябват най-много 50 – 60 градуса топлина, а на яйцата – 100 градуса, не зная тогава коя топлина бихте предпочели, като казвате, че сърцето трябва да бъде горещо. Все едно ли е един узрял плод и едно сварено яйце? Грамадна разлика има. Каква горещина бихте желали? Горещина, при която плодовете зреят, или горещина, при която яйцата се сваряват? „Горещина, при която плодовете зреят.“ Каква студенина бихте желали – при която телата се разхлаждат, или при която телата замръзват? „При която телата се разхлаждат.“ Тази студенина е по-приятна. А студенината, при която телата замръзват, както и горещината, при която яйцата се сваряват, вървят паралелно. Топлината, при която плодовете зреят, и хладината, при която телата се разхлаждат, също така вървят паралелно. Тези неща трябва да седят в ума ви, за да имате правилно разсъждение.

Кое е същественото в живота? Малцина могат да отговорят на този въпрос. Ако кажете, че умът е същественото, виждате, че той се разстройва. (...) Мисълта е условие за проява на човека, но човек е вън от своята мисъл. Ще кажете, че човек е в сърцето и в чувствата си. Обаче и сърцето, и чувствата се изменят. Мъжът обича жена си, но като остарее тя, той казва: „Омръзна ми тая дъртата!“ Жената обича мъжа си, но като остарее той, тя казва: „Да се махне този дъртак от мене!“ Той гледа към една млада мома, засуква мустаците си и казва: „Ех, тая младата!“ После се извинява, че на шега говорил. Не, той си казва истината. Шега не съществува – когато човек не може да каже истината направо, казва я във вид на шега.

„Някой си човек имаше двама синове.“ Синът, който обеща да извърши Божията воля, е мъжът, човекът, когото Бог пръв създаде. Другият син, който отказа да изпълни Божията воля, но после се разкая и я изгълни, е жената. Двамата синове, т.е. мъжът и жената са ония близки души, които живеят заедно в човека. Някога човек обещава да направи ед-

но добро, но го отлага. Вечерта, като съзнае погрешката си, разкае се и изгълни решението си. Така човек расте и се развива. Умът обещава и не изпълнява, а сърцето се отказва да изпълни волята на Бога, но после се разкайва и изпълнява. Има интелигентни хора, които много обещават, но нищо не изпълняват. От тях нищо не излиза. Хората на сърцето, които минават за наивни, глупави, първо се отричат, но после изпълняват волята на Баща си. Затова казвам, че бъдещата култура е на сърцето. Не ще оживее това, което е в нашия ум, ще оживее това, което е в нашето сърце. Следователно предчувствията на сърцето са по-верни, отколкото мислите на ума. Понеже бъдещата култура е на сърцето, затова Христос ни обръща внимание да обработваме сърцето си.

Ако искате да възпитате един мъж, оженето го. Само така се възпитава мъжът. Ако искате да възпитате една жена – да роди дете. Децата възпитават жената. Ако искате да възпитате един човек, събудете неговия ум. Ако искате да възпитате жената, събудете нейното сърце. Или другояче казано: събудете органа на вашата любов, да разбирате Божественото, да имате благородно сърце. И ако искате да развиете вашия ум, събудете вашата светлина.

Един ум и едно сърце, или едно сърце и един ум могат да се свържат. Между ума и сърцето има връзки. Ум с ум и сърце със сърце не се свързват, защото представят еднообразие в живота и природата. Съберете на едно място 2–3 жени, които лесно се афектират и живеят само с чувства, да видите колко скоро ще се скарат. Ако искате да създадете голямо зло в света, съберете няколко сърца на едно място. За да не става това, събирайте заедно един ум и едно сърце, или едно сърце и един ум. Значи като съединявате сърца с умове, вие създавате хармонията в света. Изгубите ли връзката между ума и сърцето си, изгубвате и хармонията.

В новата култура духовно трябва да разбирате работите. Първо, вътрешно, умът – по аналогия този закон психологически е винаги верен – е създаден само да мисли, а ако вие

пуснете този ум във вашето сърце, той ще развали всичката работа; и ако вие пуснете сърцето при ума, и умът ще се развали, и сърцето ще се развали. Те ще работят, но няма да се сближават, ще си говорят, но няма да живеят един в друг. И казва се там: „Господ ги е съчетал“. В музиката има свързване на нотите. Какво значи свързване? Пишат се прави линии, има слизване, качване нагоре и нотите се свързват, а самите тонове се сливат. Сливането на тоновете дава обем, широта, но всяка вибрация е отделна, те не се поглъщат, а завземат своето пространство. Но ако тия вълни се вливат една в друга, тоновете изчезват. Тъй е: не позволявайте умът да слиза в сърцето! Той е капитан на кораба, не бива да слиза долу, и в най-бурно време той трябва да бъде горе, да се разхожда, да управлява кораба. А сърцето, то е машинарията, която трябва да работи. Ако сърцето се качи горе, какво ще стане? Ще има огън и пожар. Ако пък умът слезе долу, ще има коработушение.

Не мислете, че сърцето е само един орган, който изпълнява определена своя функция. Сърцето е общество от най-разумни клетки, които извършват най-възвишената работа. Те извършват и работата на душата.

Туй, което хората наричат щастие, това е съотношение. Щастието, това е връзка между две души. Когато две сърца са правилно съединени, т.е. имат правилни отношения, то както в музиката, тъй и тук образува се онзи тон, който ние наричаме щастие. За да можем да разберем туй вътрешно отношение на щастието, ние трябва да си служим с онези обективни символи, които съществуват в природата. Запример физическото сърце, това е един символ и знаем, че здравословното състояние на човека зависи от неговото сърце. И от всички клетки в тялото, като изключим тия на главата, най-разумни са клетките на сърцето. По интелигентност те са на първо място, те са най-интелигентни. Обаче в съвременната физиология съвременните учени хора са свикнали да мислят за клетките просто като за живи същества без никаква разумност. Това е детинско схващане на съвременната наука.

Ако сърцето е чрезмерно активно, то поглъща енергиите на ума. Нежността идва от магнетизма, а силата – от електричеството.

Сърцето е съвършено независимо от човека – то има автономно управление. Понеже е представител на Божественото начало в човека, значи е една държава, напълно независима и свободна.

В сърцето са написани Божествените закони. Не правете опит да владеее нечие сърце, нито пък позволявайте вапето да владее някой.

Сърцето си, ума си ще ги контролирате. И ще започнем една нова култура. Ама вие ще ми кажете: „Добре, но тогава мъже и жени как ще живеем?“ Вие мислите, че туй учение ще развали вапшите домове. Питам ви: досега щастливи ли сте били? Онези, които са щастливи, не го прилагайте. Но онези, домовете на които не са щастливи, приложете моето учение и животът ви ще се подобри: за една седмица вие ще се реформирате. Един мъж, който наказва жена си, казва: „Ти много си се захласнала в Учителя“. Аз не искам да проповядвам едно учение на захласване. И не искам да се захласват, сърцата ви не искам, умовете ви не искам. Какво има да ме осъждате? Мисъл на вапшия ум мога да дам и материал на вапшето сърце мога да дам. Дръжте сърцата си, за вас са те и само един има, на когото вие трябва да отворите вапшето сърце и вапшия ум, той е Господ, и никому другиму, който и да е, без изключение. Мъж ли е той, сърцето си на жена да не отваря, и жената също на мъж да не отваря сърцето си. Сега ще кажете: „И таз хубава, втасахме я!“ Разберете правилно: мъж сърцето си на жена да не отваря и жена сърцето си на мъж да не отваря! Защо? Мъжът да чака да дойде Господ, да влезе в сърцето му и като влезе в сърцето му Господ, той да каже: „Господи, каквото заповядаш, аз ще изпълня Твоята воля“. Ако Господ каже: „Отвори сърцето на жена си!“, отвори, не чакай. Но не чуеш ли гласа на твоя Господ, дръж сърцето си заключено, никакво отключване. Ама твоята жена може да рони четири реда сълзи, не вяр-

вайте на тези сълзи. Аз ще ви приведа хиляди примери. Има мъже, които са плакали – не визирам вас, във вашия дом има мир и съгласие, а говоря за широкия свят вън – седи мъжът, коленичи, моли се на жена си, сълзи му текат и тя му прощава. А след една седмица той бие жена си.

Щом дойде до сърцето, този ключ да го държите вие. Само вие отваряйте и затваряйте сърцето си. Никога не давайте да отваря и затваря сърцето ви някой друг. Само на едно-го може да поверите. Като дойде Господ, понеже Той ви е дал сърцето и ключа на сърцето ви, само на Него може да поверявате ключа. Като дойде някой друг, ще кажете: „Не“. Като дойде някой млад момък при една мома, казва: „Може ли да ми дадеш сърцето си?“ Че защо му е? Ако една мома иска моето сърце, защо ѝ е? Тя има едно, и моето сърце – две сърца. Защо ѝ са две сърца, кажете ми?

Вие искате сърцето на някой човек. То не се позволява някой да има сърцето. Не се позволява някой да залага сърцето. Сърцето няма да залагате. То не се залага. Сърцето ще бъде извор – да извира. Него няма никъде да залагате, нито да се оплаквате. Няма да туряте сърцето на показ, да го пипат хората. Сърцето надалеч трябва да бъде от човешките ръце. Сърцето не трябва да се пипа. Щом започнат да пипат сърцето, отиде и се не видя.

Не оплитайте сърцето си със сърцата на другите хора, не се влюбвайте! Любете, без да се влюбвате. Не залагайте сърцето си. Сърцето е капитан, който за нищо на света не трябва да се залага. Само Бог има право на нашето сърце, затова Той казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си, да го очистя, да положа в него Моя закон“.

Ще ви дам сега две правила, които трябва да пазите: сърцето си не залагайте, ума си не продавайте! (...) Съвременните хора ходят с продадени улове и със заложени сърца. Сърцата си ще вземете, умовете ще ги откупите! И в бъдеще ще знаете: по никой начин ума си за слуга не давайте под

наем никому, който ще и да е той. Умът е само за тебе и това сърце е само за тебе, то не е за никой друг. Ама ще кажеш: „Аз си имам възлюбен“. Дръж ума си, сърцето си за тебе; и той си има един ум и едно сърце, каква нужда има ти да му даваш твоето сърце? Той е разбойник, ако иска твоето сърце; ако ли иска твоя ум, той е негодник. Тая дума „разбойник“ е малко груба, но какво да правя, такъв е езикът ви. „Апаш“ да употребя, тя е френска дума. А „разбойник“, „разбой“ на румънски значи „да воюващ“, „воюване“. Ето какво трябваше да кажа аз, за да се коригирам: не е благороден човек онзи, който взема сърцето на другото, не е почтен човек онзи, който задига ума ти.

Казвате: „Защо Бог допусна това?“ Ти сам се зае с опита. Кой те е накарал да влезеш там? Момък играе със сърцето на една мома – после той плаща с живота си. Някога момата играе със сърцето на момъка – след това тя плаща с живота си. Като влизаеш в някое сърце, събуи обувките си, вдигни погледа си нагоре, помоли се на Бога да те благослови. Щом повдигнеш ума си към Бога, Той ще изпрати всички същества да работят върху тебе и върху оня, в чието сърце си влязъл. Какво става днес с хубавата мома? Погледнете я, пипнете я от едната и от другата страна, както пипате кокошката, намерите ѝ един другар и я затворите в кухнята.

Ако човек заболее от мъка по любим човек, от любов се вдига температура, понеже центърът на любовта е на главата отзад. Защо се разболява човек? Той мисли за своята любима или любим, иска да го има постоянно до себе си. Природата никога не позволява да се обсеби това, което ти е дала. Тя дава нещо, за да го употребиш, но не и да го обсебиш – тя всякога в случая противодейства. Ако ти искаш да завладееш това, което тя е създала, ще си създадеш болезнено състояние.

Имаш право да обичаш, но нямаш право да обсебиш. Имаш право да ядеш, но нямаш право да преяждаш. Имаш право да плачеш, но не и да ревеш с глас, да се тръшкаш, да пициш.

Ябълка

Човешкото естество има трояко разбиране върху нещата. Вземете един плод – ябълка червена, пъстра, красива; най-напред нейната форма мами вашите очи – ще я вземете, ще я обърнете откъм едната, после откъм другата ѝ страна и ще си съставите чрез очите, според нейната външна форма и цвят, известно понятие за нея. След като вашите очи свършат този процес, ще приближите ябълката до носа си, да видите дали издава някакъв мирис и вашето обоняние ще определи качеството на тоя мирис. Когато вашето обоняние свърши своята работа, ще поискат вашият език и вашите зъби да опитат ябълката и те ще направят последната операция върху горката ябълка – ще развалят нейната красива дреха и от тази пъстра премяна няма да остане нищо. Езикът ще каже: „Тази ябълка е вкусна“. Така и любовта има в живота трояко проявление по отношение на хората и поради неразбиране на нейните съотношения се ражда онова криво схващане за нея. Едни казват, че тя е чувство, други – сила, трети – илюзия и т.н. Какъвто е умът на човека, такъв му е халът, както се казва. Следователно според него ще бъде и схващането му за любовта.

„Обич“ означава най-малката любов. Най-чистата обич. Тя няма нищо покварено. Като кажеш думата „любов“, там има нещо друго. Любовта показва какво трябва да направиш – Б – то, което е изнесено. А – туй е ябълката, която е посадена. Това е устата – В. Любовта е туй, което искаш да вкусиш. Ако не е любов, не можеш да вкусиш. Ядеш ябълката, то е любов. Какво нещо е любовта? Това, което издига човека от мъртвите, това, което го прави да мисли, това, което го посажда в земята, това, което му дава да яде, то е любов. Хлябът е любов.

Ако не обичаш и не те обичат, любовта не работи. Без любов няма живот. На земята хората разбират любовта като чувство, като желание, което предизвиква апетит. Те не я разбират като вътрешна, органическа проява. Апетитът е

анормално желание. Човек може да яде по 10 пъти на ден и пак да бъде гладен.

Гладният усеща едно особено дразнене в слънчевия възел. Става активен, очите му се отварят широко, обонянието се изостря, стават ред химически реакции. Наситят ли се взаимно елементите, настава задоволяване. Това, което мъчи хората, не е глад, а нещо друго, то е пресищането. Гладът продължава живота. Когато срещнете гладен човек, ще знаете, че Бог го е посетил. От сития Бог е далече. Който гладува, се подмладява. Ще ядете малко, за да не дебелеете. Гладът събужда в нас сили и подтици.

Задайте си въпроса, кога и как се е родило желанието у човека да обича и да го обичат. Според вашите разбирания, как мислите, кога са се явили в съзнанието на човека тези две положения? За да си отговорите на този въпрос, направете следния опит: когато сте сит, когато сте се нахранили добре, вземете една красива череша и я погледайте малко. Докато сте сити, вие ще се любувате на красивата череша, но щом започнете да огладнявате, в съзнанието ви се заражда желание да изядете своята любима череша. Като правите опита, наблюдавайте промените, които стават в съзнанието ви. Сега има череша, затова всички можете да направите този опит. Когато сте сити, вземете 1 или 5 хубави череша и дръжте ги пред себе си. В това време вие обичате. Като започнете да огладнявате, вие ще гледате на черешите с друго око, с желание да ги изядете. В този момент в съзнанието ви се заражда желание черешите да ви обикнат. Интересно е човек да наблюдава тези тънки промени, които стават в неговото съзнание. Значи, който обича, той ще бъде погълнат. Черешата обикна човека и затова той я погълна. Такъв е законът.

Срещнете ли един човек, потърсете красивото в него. Той е подобен на орех и за да го разберете и познаете, вие трябва да снемете горните му черупки, да дойдете до сладкото в него. Кой яде ореха със зелената му обвивка? Дават ли ви та-

къв орех, вие веднага го обелвате, хвърляте зелената му обвивка. После го чукате, за да счупите горната, твърда черупка. Дойдете ли до ядката, първо я очиствате от нежната ципица върху нея и най-после пристъпвате към чистата, сладка ядка. Тъй щото, за да имате представа за човека, вие трябва да го очистите от външните му обвивки и да опитате ядката му. От ядката ще познаете неговия вкус, т.е. истинското му естество. Привилегия е за човека да опита своя ближен. Достойнството на черешката се заключава в нейния вкус. Вие ядете черешката, защото я обичате. Щом ядете една храна, вие я обичате. Не я ли ядете, не я обичате. Следователно искате ли хората да ви обичат, трябва да бъдете готови да ви ядат. Христос казва: „Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, той има живот в себе си“. Същото се отнася и до вас. Обичаш ли някого, ти трябва да го изядеш. Обича ли те някой, той ще те изяде.

Съвременните хора, обаче, искат да бъдат обичани, без да ги ядат. Щом обичат, те считат за нужно да изядат своя възлюбен. Не, както едното е неизбежно, така е неизбежно и другото.

Въпросът е как трябва да обичаме. Христос е разрешил този въпрос малко другояче. Досега всички, които са обичали, са изяждали тези, които са били обичани от тях. Така е било в старата любов. А пък Христос, като дойде на земята, в новата любов казва: „Аз обичам другите, не за да ги изям, но Аз, като ги обичам, искам те да ме изядат“. Значи, обратното става. Следователно ако ти, като обичаш другите хора, искаш да ги изядеш, ти искаш старата любов, в която стават всички престъпления. Новата любов седи в това: като обичаш някого, той да те изяде. И в това изяждане се раждат всички добрини в света. И върху това се гради всичко.

Ако тебе не те изяждат, ти не си в новата любов, а като те изяждат, доброто се ражда тогава. Когато те изядат хората, тогава ти ще изградиш доброто. След като хората изядат Христос, той ще влезне в тях и ще ги научи как да любят. Ако ти ги изядеш, те ще те научат, каквото те знаят. Ако изя-

деш една кокошка, тя ще те научи да ровиш, ако изядеш една свиня, тя ще те научи също да ровиш. Свинята с муцуната си се е предала на ровене на земята. Та и всички вие се занимавате с ровене навсякъде. Защото свинята рови с носа си – муцуната си, а муцуната е израз на човешката интелигентност, на неговата мисъл.

Днес всички хора искат да бъдат обичани. И ако не се намери някой да ги обича, те страдат, оплакват се, че са самотни. Питам: какво значи да ви обича някой? Когато обичате крушата, какво правите с нея? Поставяте зъбите си на нея и я опитвате. Когато хората ви обичат и те по същия начин поставят зъбите си върху вас. Значи, когато хората се обичат, те започват да се ядат, както ядат крушите. Това е опаката страна на обичта. Искате ли някой да го обичаш, ти трябва да го изядеш. Ако пък някой те обича, той ще те изяде. Някой казва: „Аз не искам да ме ядат“. Щом не искаш да те ядат, не искай да те обичат. „Мъчно ми е, когато никой не ме обича.“ Тогава ще избереш едно от двете: или ще те обичат и ще се оставиш да те ядат, или няма да те обичат и няма да те ядат. Щом обичате нещо, непременно ще го изядете или изпиете. Запример вие обичате водата и затова я пиете. Тъй щото, когато говорите за обичта на физическия човек, трябва да знаете, че той не е още истинският човек.

Любовта дава ценност на всички неща. Тя съдържа в себе си всички възможности. В това отношение тя е подобна на костилката в плода. (...) Костилката на любовта се отличава от костилките на останалите плодове по това, че от нея произлиза не само един плод, но всички плодове в цялото Битие. Живееш ли в любовта, за какъвто плод мислиш, такъв ще имаш: ако мислиш да станеш музикант, музикант ще станеш, ако мислиш да станеш философ, поет, учен, такъв ще станеш, ако искаш красив да станеш, и красота ще придобиеш. Какъвто пожелаеш да станеш, непременно ще успееш. Това е магията на любовта. Много време трябва да работи човек върху себе си, за да придобие костилката на любовта. Той не е готов още за тази костилка. Ако днес му се

даде, той ще я използва за несъществени работи и в скоро време ще я изгуби.

Слупате някой момък да казва на момата, че я обича с всичкото си сърце. Този момък не е намерил костилката на любовта. Той се залъгва с външната, с месестата част на плода. Той ще изяде плода, а костилката ще хвърли. Едно трябва да знаете: само Бога можете да обичате с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Ближния си ще обичате като себе си. Пазете се от заблужденията на влюбването! Влюбване, в което няма любов, носи със себе си всички заблуждения и разочарования. Каква любов може да очаквате от един лунен и един сатурнов тип? Момъкът е лунен тип, а момата – сатурнов. Той се мени като луната и живее във въображението си, а тя критикува всичко в него. Не минава много време, на сцената явява още една луна. Какво ще прави това паднало божество с две луни?

Казвай: „Жена ми не ме обича“. Срецам жена му, питам я, защо не го обича. Тя отговаря: „И той не ме обича“. И двамата са прави. Всеки очаква да бъде обичан от другия, а не мисли, че пръв той трябва да обича. Как ще обичаш едно отрицателно число? За да обичаш отрицателната величина, трябва да превърнеш минуса на плюс. Като обичаш, ти лесно ще разрешиш въпросите. Бог обикна света и с това разреши всички въпроси. Не казвай, че този или онзи не те обичат. Ти ги обичай. „Защо трябва да любя?“ За да намериш смисъла на живота. Докато се занимаваш с отрицателните черти на хората, ти нищо няма да научиш. Казвай: „Обичам този човек, искам да го изям“. Любов ли е това? И детето изяжда ябълката от любов, но това не е любов. „Обичам този човек, искам да го прегърна, да го стисна“. И това не е любов. И гайдарджията стиска гайдата, надува я да свири, но това не е любов.

Вие виждате жената на вашия приятел, която е красива, млада жена. Не е ли тя този хубав плод, за който казвате: „Искам да опитам този плод“? Вие пожелавате тази жена.

Хвапате тази жена, изяждате я и като излезете от рая, ставате нещастен. Виждате къщата на една нещастна вдовица и казвате: „Хубава е тази къща, мога да я взема!“ – и изяждате този плод. Ти си вече престъпник, извън рая си. Няма да хвърляш око на жената на ближния си, нищо повече! Така ще направиш, ако искаш да бъдеш човек. Ако пък искаш да излезеш вън от рая, можеш да ядеш колкото искаш.

Това, което хората наричат страст, то е огън, който оставя пепел. Когато говорим за Божията Любов, ние разбираме огън, при който не остава никаква пепел. В проявите на тази любов има абсолютна хармония. Колкото по-будно е съзнанието на човека, толкова по-големи са възможностите да бъде щастлив.

„Да възлюбим ближния си като себе си!“ Не да го любим, а да го възлюбим, се казва. Казваме на български език: „възлюбвам“ и „любя“. Думата „възлюбвам“ е по-силна от думата „любя“. Вие любите, но не се възлюбвате. Любете се и се възлюбвайте! Във влюбването има разлюбване, а във възлюбването няма разлюбване, в него има един процес на възрастване.

За мене всички онези хора, които са се влюбили, вървят в тъмно, без никаква цел, и пътят, по който вървят, има трапища. По 1, по 2, по 3 метра, че като се върне влюбеният на сутринта, ще го видиш, че все е охлузен някъде. Или ръката, или кракът изкълчен. И затова влюбеният е все неразположен. Сърцето го боли. Няма по-лошо от влюбването. Друг е въпросът да обичаш. Ако човек вечерно време ходи, без да падне в някой трап, за него казвам: очите му се отворени. Вече съвременните хора са започнали да гледат къде стъпват, особено когато са се парили от влюбването.

Веднъж в своите изследвания срещнах една жена, тя ми разправяше своя опит. Казвам: „Мога ли да го кажа на моите ученици?“ „Може, но не ми казвай името.“ Тя казва: „Аз съм от високо, благородно произхождение. Но не знаех какво е любов. Такива работи не знаех. Млади момци се явяваха,

но 5 пари не давах за никого. Ожених се и живях с мъжа си 10–15 години. Един ден се влюбих в един хлапак, чудя се на себе си, аз ли съм или не. Защо го обичам, и аз не зная. Но постоянно седи в ума ми, безпокои ме. Легна да спя – за него мисля, стана – за него мисля, непрекъснато ми е в главата. Окъсани му дрехите, ще мисля за окъсаните му дрехи. Скъсани му са обувката, шапката, търся да му купя нова шапка, да му купя нови дрехи. Купувам му нова шапка, пак лошо, турям му нови обувки, пак лошо, наготвя хубаво, все лошо. Чудя се какво да правя, я ми дай един съвет!“

Още не съм ѝ дал съвет. Не е подигравка, много сложен въпрос. Ако бях на нейното място, и аз не бих знаел какво да правя, и ако бях на мястото на хлапака, пак нямаше да зная какво да правя. Аз вземам нещата тъй: хлапакът, това един стар осиромашал аристократ, когото външните условия са изменили, но вътрешните условия той си ги има запазени в него. Той отвън 5 пари няма, но вътре има високо мнение за себе си, от това не се е освободил.

Един от знаменитите професори в Европа... Няма да ви кажа името, но факт е. Дали е вярно или не, за мене това е безразлично. Къде е станало, е пак безразлично, фактът като факт е верен. Една голяма аудитория от 200–300 души студенти го слушат, един научен въпрос разглежда. Един ден иде една млада студентка, красива, и оттам насетне професорът започнал да става разсеян. Защо? Защото тази, младата студентка, отива веднъж при професора да благодари и влиза в ума му. Професорът не може да работи. Като рече с нещо да се занимава, тя става едно препятствие, пречупва светлината, тя не може да влиза. Вие ще кажете: „Защо този професор е бил толкова слабохарактерен?“ Не е слабохарактерен, но в нея има една материя, която прониква, и в непроницаемите места прониква, той отвсякъде е затворен. Водата през камъните не прониква, но има сила, която и през камъните ще мине. И професорът става разсеян. Един ден казва: „Днес професорът е неразположен, не може да държи лекция“. На втория ден – същото.

Огънят, който разрушава човека, това се неговите страсти. Те разрушават едновременно и тялото, и душата.

На някого казвам, че ще си изгори ръката. Той се е влюбил в някого. Казвам: „Ще се изгориш! Това не е Божествен огън.“ Той казва: „Как не е Божествен! Господ го е създал.“ Например печката хората са направили, а не Бог. Всички неща, които Бог е направил, никаква пакост не причиняват. Те са хармонични. Само в работите, които духовете и хората правят, там има едно малко различие. Човек се изгаря, понеже трептенията на огъня са по-силни от трептенията на ръката. Ако трептенията на своята ръка са по-силни, ръката не изгаря. Можете да направите един опит ако искате: печката е нагорещена. Дръжте ума си съсредоточен и си турете ръката на печката, след това я дигнете и духнете ръката си и няма да стане нищо. Ако турите без да мислите, ще се изгорите. В първия случай, като съсредоточите ума си, ще повишите трептенията си, ставате силни и затова не може да изгори ръката ви.

Страданието в света произтича от същия факт. Вие всякога може да пострадате от един човек, чиито трептения са по-силни от вашите. И ако не се поставите в потребното съотношение, ако много се приближите, ще изгорите. Не мислете, че един човек, когото много обичате и който ви е много приятен, няма да ви изгори! Той ще ви изгори. Без да иска, той ще ви изгори. И този човек, за да не ви изгори, веднага трябва да намали температурата си. Умните хора си имат трансформатор. И като са нагорещени, турят 1–2–3–4–10 трансформатори, за да се намали тая топлина и който дойде, по никой начин да не се изгори. Иначе ще се изгорят хората! И така става – някой път, когато ангелите слязат между хората и вземат формата на една млада мома, на сума хора изгарят чергите! Казват: „Изгори ме, изгори ме!“ Това са закони. Тук имате едно същество, което още не се е приспособило на условията на физическия свят и то не знае, че може да ви причини вреда. И често вие се обвинявате за някои работи. За някои от тях сте виновати, а за някои не знаете даже.

Защо се подкосяват краката ви, като видите своята възлюбена? Топлината е толкова голяма, че краката се подкосяват, не държат. При голямата топлина астралното тяло се разширява. И след като се разшири, излиза навън. Докато астралното тяло е излязло един пръст навън, още не сте толкова чувствителни, но като излезе 4–5 пръста, ставате чрезмерно чувствителни и казвате: „Не се допирай до мен“. Тялото е в ненормално състояние.

Сегашните хора казват: „Красивото в живота не седи в жененето, но ние искаме да се влюбим, за да почувстваме какво нещо е любовта“. Тяхната любов аз уподобявам на състоянието на тия, които пият шестгодишно винце, седнат на масата, заръча си всеки от тях по половин килце винце, пийнат, развеселят се и започнат: „О, вино, вино, руйно вино!“, замислят се дълбоко, пият една чаша, че втора, че трета и започват отново да пият. Ако е някой българин, провикне се някоя българска песен: „Заплакала ми е гората, гората, още и планината“. И наистина плаче гората, това е много вярно. Плаче гората, че е изсечена, че е изгорена. Плаче гората, но от кого? От човека. Такива са сегашните любовни чувства на хората – чувства на винцето. Няма нищо установено.

Представете си вие, че две жени спорят за един мъж, делят го. Разгледайте този спор чисто научно, със стрелката на галванометъра и вижте какви са резултатите от този спор. Ако изследвате главите на тези две жени и главата на този мъж, ще видите, че една малка част от долната страна на мозъка в мъжа е възбудена и сега тия две жени се стремят да се съединят с този мъж и да станат едно с него. Но в природата това нещо не е позволено. Във физическия свят трима души не могат да се съединят в едно, не могат да направят едно химическо съединение. Вследствие на това започва се една война: едната – горе, другата – долу. Не стига това, но намесват се и техните майки и бащи. Най-после едната е по-силна, надвива, успява да направи едно химическо съединение, образува се азотна киселина. Другата се изхвърля навън като свободен елемент. За нея казват: „Горката же-

на, стропено ѝ е сърцето!“ Не, сърцето ѝ не е стропено, но не е могла да се съедини с този мъж, да образува едно съединение.

Мнозина мъже са се изповядвали: „Господ да ме пази, да не ме туря при красиви жени. На всичко мога да издържа: да не крада, да не правя престъпления, но ако ме поставят при красиви жени, там не мога да издържам.“ Не мислете, че всички мъже имат слабост към жените. Но френологически се знае кой център е слаб у тях, знае се къде е слабостта им. Слабостта е отзад, в малкия мозък. Там има два центъра, като ги бутнеш, можеш да познаеш този човек има ли слабост към жените, или няма. Този въпрос е разрешен за френолозите. Та казвам тогава: за да не се развиват тези центрове, човек не трябва да оставя да минава много кръв през тях, а да я прекарва в предната част на мозъка си, да мисли повече. Повече мисъл е нужна! Значи, не оставяйте много кръв да тече в задната част на мозъка. Ако задната част на мозъка се храни с много кръв, тогава изкушението непременно ще дойде: човек или ще заболее, или ще направи някакво престъпление. В света всичко е в движение. Това е нормално положение. И наистина, няма частица в света, която да е в покой – всичко е в постоянно движение. Всяко спиране на това движение произвежда едно аномално състояние. Всяко отклонение или изменение от пътя, в който едно тяло се движи, веднага ще произведе друго съответстващо отклонение.

Аз и досега помня една стара баба. Бях в едно село, че ми стотви боб. Казва: „Синко, учен човек си, да имах яйца, бих ти стотвила, нямам нищо друго, само боб“. Но то беше най-вкусният боб, който съм ял. Гощавали са ме много, но не ги помня. Но онзи боб помня. Погледнах в очите ѝ, виждам, че ако е млада мома, много може да направи, ако е учен човек, може много да направи, ако е светия, може много да направи. Като сварила боба, сладък е, защото вложила най-хубавите мисли, вложила любовта си. С любов го стотвила. Казва ми: „Синко, защо не дойде по-рано?“ Рекох: „Беше опасно

да дойда по-рано. Сега за мене е безопасно. Аз съм млад, ти си баба, не е опасно. Или аз съм стар, ти си млада, пак не е опасно. Млад при млад е опасно.“

Според мене добър човек е оня, който никого не изкушава. Когато светията срещне една красива мома, за да не я изкуси, той веднага се дигизира като старец с набръчкано лице. Тя го пита: „Дядо, къде отиваш?“ „Отивам да се разхожда.“ Тя тръгва с него и двамата започват да се разговарят. Той ѝ разказва живота си, а тя внимателно слуша. Поканва го у дома си и казва на майка си: „Мамо, водя един гост, един дядо, който е минал през големи страдания“. Питам момите: ходили ли сте с някой светия, да знаете какво представя той? Питам момците: ходили ли сте с някоя светица, да знаете какво представя тя? Момата търси млад светия, а момъкът – млада светица. Това не е за упрек, но казвам, че реалността не е във външността на нещата. Казвате, че тоя е млад, а оня – стар. Млад е оня, който не разбира реалността на живота. В какво се извява реалността? В любовта. Вън от любовта, всичко е временно, безсмислено. Вън от любовта, животът не може да се разбере. Казвате, че животът е добър. Какво друго ще кажете? Добър е животът, но може да бъде още по-добър.

При един светия, по народност руснак, от княжеско произхождение, отишла една красива жена с намерение да го изкушава. Като я видял, той турил пръста си в пламъка на запаления светилник и започнал да говори с нея. В това време пръстът му горял. Той си причинил тази болка съзнателно, за да отклони ума си от мислите на своята посетителка. Той си казал: „По-добре пръстът ми да гори, отколкото сърцето“. И наистина, по-добре е да изгори пръста на човека, защото той е една малка част от тялото му, отколкото да гори сърцето, което съставя почти целия човек.

Грехът се е родил от яденето, а престъплението – от криворазбраната любов.

Причината за греха е неразбраната полова дейност, крайното користолюбие и алчността било към ядене, било към друго нещо. Грехът води към смъртта, той е подобен на опасните микроби.

Плътското влечение е едно течение, което завлича човека. Любовта е разумно движение, разумна сила, която повдига човека. Похотта е камък, който се търкаля надолу, от планината слиза в бездната.

Кой дава право на момата или на момъка да се следят един друг, да тичат един подир друг, както сянката подир човека? Преди всичко те трябва да знаят, че това, подир което тичат, е сянката на човека, но не и самият човек. Ако аз държа в ръката си запалена свещ и вие тръгнете подир свещта ми, какво ще стане с вас? Представете си, че свещта ми изгори, какво ще правите тогава? Вие ще ме изгубите и отново ще се намерите в тъмнина. Разумното в човека, което вие търсите, е някъде зад свещта, дето вашият поглед не може да проникне. Слънцето изгрява, виждате неговата светлина, но както и при свещта, вие още не сте намерили разумното в човека, вие не сте намерили истината, която Слънцето носи. Вие имате някакво желание, но това желание не е нищо друго, освен запалена свещ, която някое разумно същество носи. Тичате подир вашето желание, т.е. подир тази запалена свещ, но щом тя изгори, и вие изгубвате желанието си. След това се срамувате, че не сте постигнали желанието си. Така е и с всеки човек, който се е влюбил в нещо по този глупав, преходен начин.

Сега се казва, че хората едно време са били животни. Вие се лъжете. Нито един от вас не е бил животно. Вашето тяло е било животинско, но туй, което сега имате, то никога не е било животно, то е дошло отгоре. Някои казват, че според теорията на Дарвин има еволюция на тялото, че от нисшите животни е излязъл човекът. Желязото, както и всички материали, от които е направен автомобилът, са излезли от земята, но аз не съм излязъл от земята. Аз, който влизам в авто-

мобила, не съм направен от земята. Автомобилът е направен от земята. Той мина през тази фабрика, но тези, които направиха автомобила, не направиха мене. Ако живееш в една животинска форма и ако не разбираш законите, ще се повлияеш от животинското. Облечен е човек в една животинска форма, а може и да е облечен в животинско разбиране. За да се освободите от животинското състояние, трябва да мислите. Защото и животните имат чувства. Щом сте се разчувствали, то е животинско състояние. Когато започнете да мислите, вие сте човек вече. Като започнете да мислите, то е човешко. Като започнете да различавате доброто от злото, то е ангелско, и като започнете да прилагате доброто в живота, то е Божествено.

И Библията казва: „Най-първо Бог направил човека по Свой образ и подобие“. Аз няма да се спирам да ви обяснявам стиха. Той съдържа една велика окултна истина, която не може да се разкрие напълно. И второ, казва, Бог направи човека от земя и пръст и вдъхна му живо дихание. Туй показва неговото произхождение, не на неговия дух, а произхождението на неговите страсти и желания и на неговия нисш ум, на животинското в него. Значи хората ще имат друга еволюция, ще тръгват по реда на минералите и растенията. И следователно Божественото и животинското са свързани едно с друго, и едни почват със стария човек, а други – с новия човек. И Павел казва: „Кой ще ме избави от този закон на плътта?“ Кой закон? Животинският закон. И после казва: „Благодаря, че добих туй знание“. Как? Чрез закона на любовта. Защото само любовта може да ви освободи. (...) И ако аз проповядвам за любовта, то е, за да може тази любов да стопи вашите вериги.

Не смесвайте плътта с вашите желания, с вашите похоти. От тях трябва да се отречете, а не от плътта, защото то значи да се отречете от всички мисли и желания, които стават чрез нея. И не бива да измъчвате вашето тяло, този чуден храм, който Господ е създал.

Старият живот е вашата плът, от която не можете да се освободите. Речете ли да се освободите, вие ще спрете вашата еволюция и ще заминете за онзи свят. Старият живот, плътта, вие не можете да пренебрегнете.

Плътта е нисшият живот, а духът – висшият. Плътта е едно вечно противоречие. Духът постоянно иска да обърне нисшият живот във висш, все възпитава плътта, както ние възпитаваме домашните животни.

Ако мислите право, ще привлечете силите на природата. В света и в природата има здравословни вещества, които ние привличаме с мисълта си. Има един разумен свят, който постоянно ни заобикаля.

Плътта си има свои изисквания, заради които трябва да я разбирате. Волята на човека е виновна за неговите неуспехи и нещастия, а не плътта. Плътта е носителка на лошото, но тя не го причинява.

Плътта постепенно заяква. Щом изпълнявате законите на плътта, ще бъдете здрави, богати, ще живеете отлично. Аз не говоря за желанията на плътта, но за законите на плътта. Като слиза на земята, човек се възплъттява, облича се в плът и трябва да спазва нейните закони.

Каквото и да се говори, каквото и да се пише в свещените книги, невъзможно е човек да се освободи от естеството на своята плът. Борбата между плътта и духа винаги е съществувала и ще съществува. Животът на духа и животът на плътта колкото и противоположни да са един на друг, толкова са и необходими за човешкото развитие.

Без живота на плътта не може да има никакво развитие. Не се страхувайте от плътта, но гледайте да я подчините да слугува на духа. Възпитавайте плътта си във всяко отношение.

Господар е всеки човек. Аз наричам господар онзи, който

може да се зарадва на една своя добродетел, да я прегърне и целуне. А на своята грешка какво трябва да направи? Той трябва да ѝ благодари за голямата услуга, която му е направила. На грешката си той трябва да благодари, понеже тя му е донесла известно знание. Не се плашете от грешките, които правите със своето тяло, понеже Разумното в света е предвидило, че тези неща ще стават. Аз искам да свикнете с тези неща. Пък когато говорите за Бога, вие може да Го назовете със старото име, или пък да го наричате Разумното в света, или Природа, сложете Му каквото име искате. Това е отношение, това е цел във вашия живот. Онова, което може да те повдигне, то трябва да е някаква сила, която иде отвън.

Плътта е малък плод от дървото на духа и трябва да се смалява.

Причините за нещастията и падението на хората се крият в микроскопични поводи. Причината за греха е малка, но последствията му са големи. Едно неразумно желание към известна форма или към даден плод създава големи страдания. Ако пожелаеш да имаш къща като тая на своя ближен, ти вече си сгрешил. Видиш една красива жена, погледнеш към нея, веднага се заразиш.

Желанията имат форма. Мислите имат форма. Всички форми трябва да са свършени.

Съвременните хора, даже и най-светите, все имат някаква слабост. Вие знаете онази приказка за онзи отшелник, човек, който живял цели 20 години на една планина, дето прекарал свършено чист и свят живот. Той през това време успял да придобие известна чистота и святост и пожелал да слезе в града при брат си, който бил обущар, за да му проповядва за възвишения, за чистия живот. За да изрази своята святост, взел в ръката си една топка сняг, с което искал да покаже, че тази топка сняг няма да се стопи. Брат му бил

прочут обушар и при него идвали много видни клиенти да си поръчват обуша. Отшелникът говорил на брат си за Божията Любов, за чистия и свят живот, но брат му казал: „По-чакай малко, аз имам да изпълня някои свои задължения в света и след това ще заживея такъв чист и свят живот“. В това време пристига царската дъщеря да си вземе мярка, но според тогавашния обичай, трябвало да си събуе обувката, да ѝ се вземе мярка. Светията се загледал в крака на царската дъщеря и не усетил как снегът му започнал да се топи. Брат му, обушарят, като видял това, казал му: „Братко, снегът ти се топи“.

Вие сте далеч още да разберете човешката душа. Вие не знаете още какво представлява душата. Ето защо всяка външна форма може да ви съблазни.

Развратът се дължи на формите. Покажете на най-целомъдрения мъж хубава жена, той ще се съблазни. Златото, крушата, ябълката, това са все форми, които по един или по друг начин съблазняват. Тези форми съществуват и в астралния свят. Не можете да се борите със злото, докато не измените формата. Мислите и желанията създават формите. Всяка форма може да се измени или унищожи механически чрез силна воля или чрез силна любов. Имате на физическото поле един неприятел, вие го убивате, освобождавате се от него, но в астралното поле не сте се освободили от него, той оттам ви преследва. Престъпниците, като влязат в астралния свят, създават по-големи нещастия на останалите на физическото поле. Дадена форма може да измените и със силна любов, така както металът се изменя под въздействието на силен огън. Понеже формата е съчетание на известна материя с известно сцепление, за да може да се стопи, вие трябва да проявите силни вибрации.

Днес много хора казват: „Стопих се“. Защо се топиш? Защото се заглеждаш в крака на царската дъщеря. Кракът не е виновен. Вината е в слабостта на човека, която се крие дъл-

боко в него. Не съжалявай, че снегът се топи, но си кажи: „Разбрах, че не съм научил живота. Ще работя между хората. Ще тръгна след царската дъщеря да ме учи. В царската дъщеря има огън, който топи планинския сняг.“ „Трябва ли да се топи снегът?“ Трябва да се топи. Ако не се топи, никаква полза няма да принесе. „Човек трябва да бъде чист.“ Вярно е, човек трябва да бъде чист, но чистият, който слиза от планината, може ли да помогне на своите братя? Той е чист като ангел, но студен. От неговата студенина хората замръзват. Каква полза допринася студената чистота? Тя трябва да се превърне на святост. И светостта не е завършен процес. Тя трябва да се превърне на светлина, а светлината – в движение. От небето светлината трябва да слезе на земята, да освети хората, да проникне в очите им, да освети техните умове и сърца. Като се стопи, снегът се превръща на вода, която трябва да влезе в нечистите жилища, а после и в самите хора, да ги изчисти отвътре и да ги познае. Значи чистотата трябва да се превърне в святост, светостта – в светлина, а светлината – в движение. Само така човек ще разбере живота и ще помага на хората.

Целувката е живот

Ако някой ви обича, като насочи своите чувства към вас, то е целувка.

Целувката подразбира красивото, възвишеното, което човек търси в живота си. Аз не разглеждам целувката в нейната външна, физическа страна, но имам предвид нейния вътрешен смисъл. При допирането на устните всякога вземат участие известен род сили. Например горната устна представя извор, от който изтичат струи на Божествената Мъдрост. Ако погледнете на човека с разбиранията на ангела, ще забележите, че от горната му устна изтичат някакви струи като от извор, а долната му устна представя коритце, в което тия струи се изливат. Следователно, ако от устата на някой

човек изтича нектар на живота, тази целувка има смисъл; обаче, ако от устата му изтича отрова, тази целувка е нещастие. Целувката от такава уста е целувка на прокажен човек. Тъй щото не е безразлично кого ще целуваш. Има ли смисъл да целувате умрели хора? Докато човек е жив, вие го хокате, карате се с него, но като умре, казвате: „Хайде да го целунем, да загладим работата“. Ако искате да целунете някой човек, целунете го докато е жив, а не след като умре.

Ако искаш да целунеш някого, трябва да знаеш какво да изразиш с целувката. Или пък, например, сегашното ръкуване какво изразява? Не мислете, че целувката е изобретение на човека, тя е една икономия на природата. Това са два тока. Горната устна е положителният полкус, а долната – отрицателният. Когато човек доближи двете си устни, токът от едната устна минава в другата. Когато майката целува детето си, и то, и тя се обновяват. Забелязали ли сте, че тя не целува детето си на едно и също място? Колко пъти обаче този закон се извършва добре, правилно?

Ръкуването е същият закон. И чрез него става обмяна на енергиите. Ръкуването означава опознаване.

Ако майката знае как да целува детето си, тя може да създаде от него гений. Добре е майката да знае къде най-напред да целуне детето си. Не е безразлично къде и как ще целунеш човека. Мястото, дето си целунал, определя отношенията помежду ви. Има целувки, които носят здраве, има целувки, които причиняват болести. Човек е динамо, което в различни моменти произвежда различни сили, различни енергии. Долната устна е проводник на пасивни сили, а горната – на активни.

С всяка целувка, която майката дава на детето си, тя влага в него сила, живот. Животът на детето зависи от целувките, които майката е дала на това дете. Колкото повече една майка е целувала детето си, толкова повече живот е внесла в него. Аз не съм за това други хора да целуват децата. Но

това може да става в много редки случаи. Ако аз бих имал дете, не бих позволявал други да го целуват. От целувките на майката зависи животът, който е вложен в детето. Аз говоря за една майка, която е на място, а не за онази майка, която съжaliaва, че е родила това дете. Аз говоря за онази майка, която като погледне детето си, радва му се, защото между нея и детето има тясна връзка. И тогава животът на това дете се увеличава от целувките на майката. Целувката не е нещо празно. Целувката на един момък непременно трябва да предаде нещо на момата. Ако момъкът не може да предаде живот на момата, по-добре да не я целува. Казано е, че трябва да се целуваме. Може да се целуват хората, но ако тяхната целувка предава нещо, живот трябва да предава. Казано е при това: „Даром си взел, даром трябва да дадеш“. Ако не можеш нищо да дадеш, тогава нито ще искаш да те целуват, нито ти ще целуваш – нищо повече.

Обикновената истина е тази, която хората са пипали по няколко пъти, затова е станала обикновена. Тази обикновената истина хората наричат факти. „Това е факт“, казват те, нищо повече. И този факт ходи от ръка на ръка, тъй както обикновената златна монета минава от ръка на ръка, влиза в касата на един, на втори, на трети, на четвърти банкер, навсякъде услужва. От чисто материалистично гледище една монета, която е ходила от ръка на ръка и е минала през ръцете и на най-учените, и на най-простите, пострадала ли е? От гледището на материализма тази златна монета нищо не е пострадала, обаче от гледището на духовния свят, тази златна монета е пострадала много. Тогава аз ще ви запitam за следния факт: защо някои малки деца, като ги целуват мъже или жени, не казват нищо, оставят се да ги целуват, а други деца, като ги целуват, плачат, крискат, не се поддават? Защо последните не са доволни от тази целувка? Аз няма да обяснявам това нещо, то е факт, нищо повече.

В целувката има нещо егоистично – някои деца са пълни с магнетизъм, с магнетична сила, всеки иска да вземе от

този магнетизъм. Обикновено хората целуват магнетичните деца, ония, които нямат магнетизъм, не ги целуват. Децата на богати родители ги целуват повече, бедните деца по-малко ги целуват. Някое дете, като го целуват, вика, крепчи. То казва: „Не искам да ме целувате!“ Защо? Някои хора като целуват, само вземат, някои като целуват, дават нещо от себе си. Майката дава нещо от себе си, затова целува детето си.

Когато двама млади седнат в гората и се любуват, целият свят е хубав за тях. Те обещаваат, че ще живеят според законите на Бога. Като ги види баща им, набие ги. На другия ден те пак се срещат – герои са те. Аз не говоря за вашите целувки, които са сенки на живота. Аз говоря за такава целувка, в която умът и сърцето се съединяват, после духът и душата се съединяват. Най-после иде Бог и дава Своего съгласие. Тогава цялото небе се радва. Момата не дава на момъка да я целуне, докато не ѝ обещае нещо. Щом обещае да ѝ купи рокля, златен часовник, обувки, тя казва: „Можеш да ме целунеш“. Това не е Божествена целувка. Целият свят страда от такива целувки. Така не се живее.

Докато не целунеш човека, лесно се разбираш с него. Щом го целунеш, всякакво разбирателство изчезва. Мислете върху този въпрос и сами ще се убедите в истинността на думите ми.

Защо целувката се счита понякога път за незаконна? Аз имам тук едно математическо разрешение на целувката, изразено в геометрична форма: какво означава тя по правилата на висшата, трансцендентална математика? Буквата Ц представлява един квадрат, който по-напред е бил затворен, понеже всички престъпления, всички борби в света стават все в ограниченото място, което квадратът обема, т.е. във всяка жива твар, която се ограничи в каквато форма и да е, се явява желание да се освободи, а желанието за свобода про-

извежда престъпление. Следователно целувката е един пряк начин да се освободим от злото. Тъй че целувката е права линия, която се туря отдолу на квадрата и образува буквата Ц. Туй в природата аз наричам цъфтене. Следователно онзи, който иска в природата правилно да се освободи от злото, от ограничението, което е над него, непременно трябва да махне горната, затворената линия, за да възприеме слънчевите лъчи – трябва да бъде отворен квадрат.

В природата трябва да има цъфтене. И у хората цъфтенето съвпада с целуването. Когато целунем някого, ние му казваме: „Пътят на твоето спасение е да цъфнеш“. Туй означава целувката. Кой трябва да целува? Ние казваме, че слънчевите лъчи целуват цветето. Не, онзи, който е дошъл в къщи, него целуват. Като дойде някой гост в къщи, стопанинът в къщата ще го целуне. Ако си стопанин, ти, дъщеря ти, син ти, ще се изредите да го целувате. Ако целува гостът, това не е правилно.

Та често ние изгубваме формите на нещата. Знаете ли какво нещо е целуването философски разгледано? Така, както са създадени хората, невъзможно е да се целунат. Ти едва на 120 години веднъж ще имаш случай да целунеш някого. Ще ти се даде само една възможност на 120 години да целунеш. Ти казваш: „Аз съм го целувал толкоз пъти!“ То е заблуждение, дето мислиш, че се целувате. Това е тялото. Де е душата? Когато кажете „човек“ – не е тялото. И казват: „Де се целувахте? По устата ли?“ Чудни сте вие. Значи, ако влезете през вратата в една къща, вие да мислите, че влизате вътре в човека. И да мислите, че като целунете вратата на къщата, че целувате човека. Да кажем, че някой дойде и целуне салона тук. Всички тия неща са хубави. Може да целувате, но не мислете, че като целунеш салона, вие сте целунали ония, които са били в салона. То е заблуждение. И когато прегръщате някой човек, какво прегръщате? Вие прегръщате дрехите му. Те са дрехи от овци, крави – козината им. Казват: „Прегърнал някоя сестра“. И считате вие, религиозните, фило-

софите, че прегърнал някого. Аз се чудя на оная изопаченост, на ония изопачени мисли, които съществуват и в религиозните хора. Но това не е наука.

Има един закон, който налага на хората, има една необходимост. Когато двама се сблъскат, мислите ли, че това е целувка? Когато хората се сблъскат и се хванат един за друг, единият иска да хване другия, за да не падне и другият прави същото, мислите ли, че това е станало нарочно? То е несъзнателно. И двамата, за да не би да се ударят, се отблъскват. И тук от ред години учим закона на свободата и още не знаете какво нещо е свободата. Всички прояви в човека са неща от Божествения свят. В това, което правим, се проектират само сенките на нещата. Всички неща, които стават на физическото поле, са сенки. Сянката е, която се върти. Вие имате едно дърво, което е израснало. Дървото ли се движи? Само сянката на това дърво се движи на една и друга страна, а пък дървото седи на едно и също място. Това, което във вас постоянно се променя, то е сянката на една реалност. И сянката на някого може да е паднала отгоре ти, сянката му е паднала върху лицето ти и ти казваш, че той те е целунал. Когато сянката на някой човек те целуне, вярно ли е? Така не целувате ли и вие сенките на дърветата? Всички се занимават с неща, които не са реални.

Невъзможно е да целунеш някой, когото не обичаш. Абсолютно е невъзможно! И милиони години да минат, то е невъзможно. Една душа, която е слязла от Бога, никога няма да позволи да я целуне един грешник! То е невъзможно. Когато вие казвате, че сте целунали някого, то вие сами себе си лъжете. И онзи, който е повярвал, и той се лъже. Само две чисти души без никакъв порок могат да се целунат – ако искате, вярвайте. А пък всичко друго е сянка, то не е реалност. И такава една целувка носи живот в себе си.

И тъй, целувката, според нейния произход, е начинът, по който ние можем да се спасим от злото, което съществува се-

га в света. Какво нещо е устата? Долната устна означава любовта, силите, които съзиждат – те имат един произход, а горната устна означава мъдростта. Любовта и Мъдростта в Божествения свят съставят основата, върху която живеят всички живи, велики същества. Следователно, когато целувам някого, това означава, че аз се ангажирам да служа на тази велика Мъдрост и Любов, които съставляват Божествения свят и да живея съобразно с тях. И тъй, на онзи, който ви целува, вие сте му гост. За да целунете някого, Господ трябва да е в него. Това е истинската целувка.

Вътре в Христа кой живееше? Сам Бог. Тази жена разбираше закона – тя целуваше Христа, а не той нея. Следователно ние можем да целуваме само Божественото. Някой казва: „Защо не ме целуваш?“ В тебе живее ли Господ, в тебе ли е? Ако не е в тебе, аз не бива да цапам устата си. Единственото същество, което можеш да целунеш и което може да донесе твоето спасение, е само светлината. Цветята се разтварят за кого? За светлината. Има ли светлина, те я възприемат. Тези слънчеви лъчи, тази слънчева светлина целува цветята, тя произвежда техния чудесен растеж. И тъй, въпросът е решен. Когато ви питат: „Може ли двама души да се целуват едновременно?“ – не може, немислимо е. Или мъжът ще целува, или жената; или братът, или сестрата; или господарят, или слугата. Тъй седи законът. Двама, които се целуват едновременно, не разбират този закон и от такава целувка не може да има никакви добри резултати. Двама, които се целуват, мязат на двама банкери, които оперират със своите капитали в една и съща къща – непременно там ще има ританица.

„Ти целование ми не даде, а тя, откак съм влязъл, не е престанала да целува нозете ми.“ Аз ще засегна сега произхода на целувката, т.е. ще разгледам принципно какво нещо е целувката. Ако това беше се случило с някоя целомъдрена мома в някоя скришна стая или с някой момък, всичките

съвременни вестникари знаете какво биха писали за дъщеря ви, ако е ваша дъщеря, разбира се. Това е един епизод – тъй го наричам аз – или един инцидент, или една случка, станала още преди 2 000 години с една от големите грешници и развратници, които светът познава. Разврат от любов, разврат по любов, защото има разврат и без любов.

Сега аз се пренасям 2 000 години назад. Тази жена се приближила до одного от най-великите човеци, които някога са слизали на земята, най-чистият човек, който някога се е явявал на земята, най-възвишената душа, която някога е посещавала този свят, най-великият дух, който някога е озарявал човешката мисъл.

Ако би решил Христос да дойде днес в съвременния свят, аз не знам каква форма би взел, как би се явил и как щяха да го посрещнат съвременните културни хора. Както тогава ли? Навярно много по-добре, отколкото тогава.

А тук, в къщата на Симон, има друг прием. Приели са го, без да му опекат прасенце и нито целувки е имало, нито пък нозете му са омили, а са му дали един обикновен прием, както еврейците са могли да му дадат. Влиза тази жена, нахална ще я наречете, безочлива, съвсем безочлива, за да се приближи до най-чистия човек. Представете си каква смелост, каква нахалност, колко дебелоока е била тя! По-безочлива жена от нея не знам! Употребявам съвременния език. Ще кажете: „Бива, бива, но такава нахалност!“ Но ето че тази велика нахалност е хроникарирана в Евангелието и се представя за един отличен пример.

Знаете ли какво е казвала тази жена, като е целувала нозете на Христа? Сега ще ви обясня. Тя е казвала: „Господи, зарад Тебе извърших всички тези престъпления, като Те търсих. Тук мислех, че си Ти, там мислех, че си Ти, всички престъпления съм направила все зарад Тебе. Това го направих не от зла воля, но няхах в себе си тази мъдрост да Те познавам, а сега, сега вече Те намерих.“ Аз представям тази жена като един идеал на любовта, пък и не се церемони да изказва

любовта си пред цял свят. Тя казва: „Да става каквото ще! Аз съм оцапана вече, да говорят каквото искат, ще целувам публично, пет пари не давам за мнението на хората.“

Мога да ви кажа, че Христос беше на гости у тази жена. Тя беше наела стая в къщата на Симон, който даваше банкет на Христа и когато той дойде, тя непрестанно го целуваше. Тя постъпи според законите на природата, по закона на цъфтенето, за да покаже, че спасението е там. Значи тя отвори душата си, тя отвори сърцето, ума и духа си, за да възприеме тези Божествени лъчи – обърна се на едно цвете. Христос казва: „Понеже постъпи тъй умно, прощават ѝ се всички грехове, които е направила в миналото“.

Този Симон е бил един културен човек, като нас, съвременните хора. Като видял, че тази жена целува нозете на Христа, той си казал: „Този човек минава за пророк, за Учител, който всичко знае, чист и свят е, а тук от толкова време една жена му целува краката, не знае ли той каква е тя? Аз, да бях на негово място, 10 пъти досега щях да я изпъдя!“ И тогава Христос се обръща към него: „Симоне, имам да ти кажа нещо“. А той казва: „Учителю, речи!“ „Някой си заемодавец имаше двама длъжници: единият му бе длъжен 500 динара, а другият – 50.“ Числото 5 е, което преодолява тук. Едното число означава духовният човек, а другото – светският, плътският човек; единият, който разбира нещата само вечно, а другият, който разбира нещата временно.

И тази жена предпочете да целуне прапните крака на Христа, а не чистите на онзи буржоа, защото Христос ходеше със сандали от кожа и без чорапи, с боси крака. Неговите крака бяха прапни. Та тази жена не целуна краката на Симона, а на Христа. Тя казва: „Господи, и Ти си прапшен и нечист, и аз. Аз ще Ти измия краката, а Ти – моето сърце“.

„Симоне, аз слязох в твоя дом, ти целование не ми даде, ни вода ми даде за нозете, а тази голяма грешница, откак

съм влязъл, не престава да целува нозете ми.“ А нозете, това е великото, това са Божествените добродетели. Онзи човек, който търси добродетелите, онзи човек, който търси правдата, той е, който целува тези крака. Онова, което жадува, което гладува, това е устата. Следователно туй състояние на човешкото сърце и този израз на човешката уста ние наричаме целувка. Тази целувка я има не само у хората, но и между птиците и другите животни, и дори между цветята.

И тъй, когато дойде някой в дома ви, какво трябва да направите с него? Нали, когато имате *your fixe*, дойде у вас някоя ваша приятелка, някоя ваша възлюбена, която вие си обичате, вие я туряте да седне на вашето място. Дойде една, целунете я, дойде друга, целунете я, дойде трета, целунете я – до 10 като дохождат, целувате ги. Другите 10, които идват, не ги целувате. Тогава 10 сте целунали, 10 – не. Аз определям: 10 са от Господа, а 10 – от дявола. Вашето рандеву, този ваш *your fixe* все *your fixe* ще стане. Като излязат от дома ви, ще почнат да ви критикуват. Всички ще целунете! Започнеш ли с целувка, всички ще целуваш. Ако не целуваш, никого няма да целуваш. Тогава вашият *your fixe* ще излезе благополучен. Ще кажете: „Тази жена не ми е симпатична“. Ами тази, която целунахте, симпатична ли ви беше? Нима онази жена е била симпатична на Христа? Че на вас туй, което е симпатично, то е дяволът. Имате две моми: едната е скулестата, с рани, а другата – не, красива е. Коя ще целунете? Красивата. В нея е дяволът. В тази, скулестата, е Христос. В красивия момък с мустачките, там е дяволът. Щом го целунеш, ще почернее лицето ти. А в този, грозния момък, там е Христос. В името Христово ще го целунеш. В него е принципът на Христа.

Първата целувка е образувала единицата, целувката е извадила първата единица. Когато искаш да бъдеш пръв, то значи, че пръв може да бъде само онзи човек, който може да отваря квадрата. Някой казва: „Аз искам да бъда пръв“. Питам: знаеш ли науката да целуваш? „А, колко съм ги целу-

вал!“ Ти, като онази грешница, знаеш ли да целуваш нозете на Христа, на най-великия човек, т.е. твоята уста занимавала ли се е с есенцията и субстанцията на Божествената Любов, на Божествената Мъдрост? Вкусвал ли си ги като плод? Защото, като се вкусят любовта и мъдростта, това е тъй приятно, както когато вземеш един плод и кажеш: „Аа, колко е хубав!“ Това е субстанцията на тия основи, върху които почива Божественият свят. И затова Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето и който Ме яде, ще има живот вечен“. Как? С устата си. Думата „ядене“ подразбира всякога размножаване. „И който Ме целува“ – цъфтенето подразбира отваряне на този квадрат. Сега аз ви питам: вие сте нещастни, нали? От какво произтичат вашите нещастия? Все зарад Христа. Вие търсите любовта и в името на тази любов може да направите хиляди престъпления. Вие като видите една красива жена, казвате: „Аа, там е любовта“. Целунете я, но след като я целунете, казвате, че не е тя. После във вас се явява едно отвращение, една омраза. Най-първо дяволът те е излъгал да я целунеш, после идва Господ и казва: „Не е тя“.

„Може ли да се говорят такива неща? В тях няма нищо религиозно!“ Питам: какво са допринесли досегашните религиозни форми на човечеството? Ако те носеха нещо хармонично в себе си, щеше ли да има толкова много страдания в света? В тях има нещо дисхармонично, нещо грапаво, което трябва да се изглади. Те внесоха злото в света. Казвате, че не съм правоверен. Как ще определите дали съм правоверен или не? Това се определя чрез единицата мярка, а тая единица е Бог на Любовта и на Мъдростта. Значи, като се проявил в любов и мъдрост, Бог е създал единицата. Тя е човекът. Като се разделила, единицата, създала мъжа и жената. С други думи казано: Бог извадил единицата или кривото ребро от мъжа и направил жената. Значи докато била в мъжа, жената се изкривила. Затова Бог я извадил оттам и казал: „Ти не трябва да ходиш вече тъй изкривена, както си била досега. От сега нататък ще ходиш права!“ Понеже тя

още не може да напусне стария си обичай, все ще прегърне някого, като ребро ще го хване. И до днес още все ребра се прегръщат. Едно ребро ще прегърне друго и ще каже: „Мое-то пиленце!“ Обаче светът не върви добре. Ние не се нуждаем от прегръдките на кривите ребра. Никакви прегръдки!

Когато двама влюбени се срещнат, не трябва да се прегръщат, но да се съединят по права линия и да се целунат, без да се приближават. След това да се отдалечат. Всички целувки, придружени с прегръщания, са криви ребра, които носят лоши последствия. Това се разбира и в буквален, и в преносен смисъл. С други думи казано: не допускай никакво раздвояване в мислите и желанията си. Имаш едно желание, но казваш: „Желанието ми може да е криво“. Не се раздвоявай! Ако е криво, не го изнасяй навън. Бъди абсолютно верен на себе си! Ако изкажеш една мисъл или проявиш едно желание, не допускай никаква съмнение, никаква пукнатина в себе си. Не мисли, че си направил нещо, от което да се срамуваш. Ако видя една мома с изкривена уста и като я целуна, устата ѝ се изправи, ще ме осъди ли някой? Обаче, ако целуна една красива мома и от целувката ми устата ѝ се изкриви, който види това, ще каже: „Ето един нехранимайко!“ Вие се усмихвате, но казвам: вие, момци, на колко моми сте изкривили устата? Вие, моми, на колко момци сте изкривили устата? И вие, останалите, на колко хора сте изкривили устата? Сега ще се заемете да изправите устата на всички, на които сте ги изкривили. Как? Като ги целунете. Само така ще изправите грешките си. Това е Божествено-то учение. Това изисква то от всички хора.

Вие сега мислите, че любовта се изразява в целувки. Не, тия целувки, които се дават много пъти, са обикновени. От тях нищо не остава. В небето не правят опити с целувки. В света е позволено да се целуне всеки човек само по един път. Ти ще кажеш: „Тогава какво трябва да правим?“ На земята има 1 милиард и половина хора, ти ще трябва да ги целунеш всички по един път. Както виждам, едва ще имаш време да ги целунеш по един път през целия си живот. Ако ре-

чеш да ги целуваш по два или по три пъти, няма да има време за всички. След като целунеш по веднъж всички хора по лицето на земята, само тогава ще имаш право да влезеш в небето. Ангелите тогава ще те посрещнат с венци, с букети и ще кажат: този е един от великите ученици, който като целуна хората, повдигна ги на едно стъпало по-високо.

Когато е така нагласено сърцето ти, българите казват: „Искам да разцелувам целия свят“.

ЖЕНЕНЕ

Контрасти и подобие

В природата съществува закон на пълна хармония. Каквото е отношението между светлината и топлината в природата, такава трябва да бъде отношението между мъжа и жената. Светлината и топлината са диаметрално противоположни една на друга, но въпреки това те са в пълно съгласие. Те вървят заедно. Светлината изпълнява една функция, а топлината – друга. Топлината подобрява кръвообръщението на човека, а светлината внася в него мисъл и свобода. Топлината върши това, което светлината не може. И светлината върши това, което топлината не може. Въз основа на това, казвам: жената ще извърши в света това, което мъжът не може да свърши и мъжът ще свърши това, което жената не може. Ако мъжът може да свърши работата и на жената, той не се нуждае от жена. И ако жената може да свърши работата на мъжа, и тя не се нуждае от мъж.

Има една любов, която наричам екваториална. Има една любов, която я наричам на умерените полюси. Има една любов на студените пояси. Има една любов на Северния полюс, на най-студеното място. Вие трябва да разбирате условията, при които любовта може да се прояви. Екваториалната любов съдържа много големи противоречия. Тя е долина. А пък любовта на планинското място, то е любовта на планинския връх, там нищо не става. Но там е най-чистата любов. Онази чиста, неопетнена любов, която вие искате. Вие искате тази любов да я намерите в долините на човешкия живот. Тук ще намерите екваториалната любов, която има тия противоречия. Но между любовта на северния полюс и екваториалната любов има връзка. Любовта на долините зависи от високите положения. В живота туй е вярно.

Мъжът и жената, и двамата не трябва да живеят в долината. Аз бих казал: хората, като създават дома, да не го създават както е сегашното схващане, това не е философия. Не

искам да споря. Ако жената е планински връх, мъжът трябва да бъде долина, ако мъжът е планински връх, жената трябва да бъде долина. Ако жената представлява океан, мъжът трябва да представя суша, ако мъжът представя океан, жената трябва да представя суша. Трябва да има възможности на нещата. Ако жената е суша като мъжа, нищо няма да излезе.

Някои искат да определят жената по какво се отличава. Жената се отличава по устройството на своето тяло, жената се отличава по устройството на своя мозък, жената се отличава по устройството на своите способности и чувства, кардинално се отличава от мъжа, и мъжът и той кардинално се отличава от жената. Това не е противоречие – това е хармония. Мъжът на друга гама е създаден. Те са две велики гами в света: жената представлява миньорната гама, а мъжът представлява мажорната гама. Децата представят смесените, хроматическите – ту миньорни, ту мажорни. Миньорните гами имат дължина, мажорните имат височина в себе си. Между дълбочината и височината, туй е, което дава хармония. Миньорните гами дават мекота, а мажорните – сила и мощ.

Ако жената е сухичка, тя ще си избере малко пълничък мъж. Ако тя е пълничка, ще си избере малко деликатен, височък мъж. Ако чувствата у някоя жена са силно развити, тя трябва да си избере мъж със силно развит ум. Законът за контрастите се проявява навсякъде в живота.

Между разните хора има известно съотношение. Двама души, които вие ги жените, най-първо трябва да ги претеглите. Чудни са хората! Ако един мъж тежи 90 килограма, а една жена – 50 килограма, да се не женят. Ако един мъж е 190 см висок, а жената – 150, да се не женят, нищо повече. Всякога би трябвало да има известно съотношение между височината на мъжа и жената, както и между теглото. Мъжът и жената приблизително трябва да бъдат равни. Жената трябва да бъде с половин сантиметър по-ниска от него.

Щом е по-висока от мъжа си, тя ще обича да му заповядва. Щом мъжът е по-висок от жената, той ще ѝ заповядва. При туй, не само височината, но аз гледам широчината на техните рамене. Тази широчина не е нещо произволно – и то е един разумен акт. Ако жената има по-широки рамене, тя ще заповядва на мъжа, ако на мъжа раменете са по-широки, той ще заповядва. Вие сега сте родени с тесни рамене, а имате желание да заповядвате.

Раменете у мъжа трябва да бъдат широки – туй показва енергичност. Кръстът трябва да бъде тесен, бедрата не трябва да бъдат широки. В жената раменете трябва да бъдат тесни, бедрата – широки. Природата така е създала нещата. Ако жената е с тесни бедра, ще страда, ако мъжът е с тесни рамене, ще страда. Онзи, с широките рамене, мисли по-хубаво, със закръглените рамене чувства по-хубаво.

Широките рамене показват повече сила. Има едни наведени рамене – които вървят по женска линия, имат наведени рамене, които вървят по мъжка линия, имат дигнати рамене. Правите линии се дължат на ума. Кривите линии се дължат на сърцето. Сборът се дължи на общото въздействие на човешката воля.

Някои хора имат тънки кости, брадата е остра. Какво показва това? Две естества има човекът: мисълта е мека, но в постъпките, във волята е твърд. Говори мекичко, но като дойде до брадата, виждаш, че взема 25% лихва. Затова съветвам младите моми, когато се женят за момците, да чакат да им израстнат бради. Младата мома да попипа косата, ако е остра, да не се жени. Но и момък трябва да попипа косата на своята възлюблена. не само да я гледа, как е накъдрена, но косъмът да не прилича на свинска четина.

Мъже и жени, които ще се женят, не трябва да имат еднакъв темперамент. Пръстите и носовете им да са различни.

Да обичаш човека, това не значи, че той трябва да има

ум, сърце и душа като твоите и да мисли като тебе. Няма два еднакви момента в природата, няма двама еднакви хора в света, които да мислят, чувстват и действат по един и същ начин. Ако два еднакви момента се срещнат в природата, те непременно ще нарушат нейната хармония. Този, когото обичаш, по характер трябва да бъде противоположен на тебе, за да се допълват взаимно. В това седи свободата на хората.

Кое прави жената жена и кое прави мъжът мъж? В едно отношение жената е основа, а мъжът е киселина, т.е. киселинен окис, и между тях може да стане едно химическо съединение. Следователно мъжът и жената се различават по степента на своите вибрации. Вибрациите на жената се различават от вибрациите на мъжа, и обратно. У мъжа всякога преобладават правите линии, той е праволинеен. Той мяза на радиоактивни сили, които излизат от центъра на даден кръг. Жената обича кривите линии, тя се движи по спирала. Ще кажете: „Значи тя се лута“. Не, то е закон на движение. Когато Господ праща някоя душа на земята, пита я: „По кой път искаш да вървиш, по радиуса или по периферията на окръжността?“ Тази душа казва: „Аз искам да се движа по периферията“. „Добре, тогава ще бъдеш жена.“ Друга душа казва: „Аз искам да се движа по радиуса“. „Добре, тогава ще бъдеш мъж.“ Следователно жената определя движението на мъжа, докъде той може да върви. Мъжът, като върви, дойде до периферията, до жената и скоро гащите му започват да треперят – връща се назад към радиуса, към центъра. Вие казвате: „Не, мъжът не се бои от жената“. Трепери сърчицето на мъжа, бои се той от жената.

Вземете някой генерал, от когото треперят толкова войници, толкова офицери, като срещне някоя мома, затрепери му сърцето, хвърля пашка, всичко хвърля, казва: „Опасна е тази мома, очите ѝ горят като огън!“ Трепери човекът! Ще трепери, разбира се, и оттатък ще мине. Защо? Защото Божественото е в жената. Ще дойдеш със смирение до нея! Ти ще знаеш, че Бог се проявява в нея. Докато жената знае, че Бог се проявява в нея, тя ще има всичкото смирение, но и всичката сила; каже ли, обаче, че тя е, която се проявява,

колелото се обръща и мъжът вече не се плаши от нея. Погледнеш, мъжът се явил с някаква пръчица и той сега я плаши. Това вече не е проявление на жената. Значи, щом жената определя дейността на мъжа и казва: „Извън този кръг ти няма да работиш, това е полето на моята дейтелност“, тя изгубва своето смирение и своята сила. Жената трябва да знае, че външната дейтелност се определя от дейтелността на радиусите. Жената не трябва да ограничава дейтелността на мъжа, защото с това ограничава и себе си. Расте ли радиусът, с това се увеличава и окръжността.

Жените имат ключовете на Царството Божие. И когато Христос каза на Петър: „Давам ти ключовете на Царството Божие“, Той подразбираше този дълбок вътрешен закон, че между мъжа и жената всякога трябва да има съществено различие. В това различие се намира основата на обичта, която мъжът има спрямо жената. В който ден жената измени позицията, в която Бог я е поставил, мъжът няма да я обича; каквито диаманти, пръстени, огърлици и копринени рокли да си сложи, никаква външна сила не е в състояние да накара мъжа да я обича.

Казах, че във вашия мозък има събрана много енергия. Жената се сърди и казва: „Докога ще робувам на мъжа си? Аз искам свобода, затова ли се ожених, да му готвя?“ Мъжът също е недоволен и казва: „Ти не ме разбираш“. Слугата е недоволен от господаря си и иска да се освободи от него. Това са двете положителни енергии в света, които се отблъскват и вследствие на това се явяват сбиване и недоразумения. Идват хора да ги успокояват и казват: „Не правете така, не постъпвайте против евангелските правила“. Не, приятелю, няма какво да съветваш, ами превърни едната енергия в отрицателна, а другата да си остане положителна. Ще попитате: „Какво ще се образува тогава?“ Ще се образува дъжд. Когато жената плаче, нека благодари, че има сълзи, защото този момент е най-благоприятен, за да превърне своята енергия в отрицателна. Нека каже на мъжа си: „Виждам, мъжо, че ти имаш право“. А в живота обикновено и двамата имат пра-

во, затова и двамата са криви. Ако единият е прав, другият ще бъде крив. Затова търсете такива хора, с които да сте противоположни по енергия.

Така е и в света: половината свят са прави, добри или положителни, а другата половина са криви, лоши или отрицателни. Лошите хора са едно благословение, те имат запас от енергия, те носят условията за бъдещата култура. Добрите хора ще дойдат в бъдеще, те стават негативни и ще започнат да обработват енергията, която имат. Добрият поет, като дойде в света, създава нова поезия от лошия живот на хората, ученият ще създаде нова наука, музикантът – нови мелодии и така ще се поставят основите на нова култура. Когато видиш един страдащ, ако си писател, ти би могъл да създадеш такава хубава поезия, с която да повдигнеш ума и сърцето на хората към благородни и възвишени неща.

В това отношение семейството трябва да се постави на съвсем друга основа. Ако ти търсиш щастието, това показва, че си нещастен. Ако мъжът търси една жена, значи той е нещастен, той е гладен. Следователно жената трябва да върви по линията на щастието. И обратно, ако една жена търси един мъж, тя е нещастна. Следователно мъжът трябва да върви по линията на щастието. Като не разбирате закона, вие казвате: „Да оженим тази мома!“ Като ожените двама нещастни, какво ще стане? Ще имате минус и минус, които дават плюс под нулата. (....) Отрицателните процеси в природата всякога ограничават човека, а положителните го освобождават. Някой казва: „И без добродетели може в живота“. Не, всички добродетели в природата, в Божествения свят са все положителни знаци: плюс – минус, плюс – минус и т.н. Те вървят по този начин. Щом имате два плюса, тогава ще се заемете да разрешите въпроса. Отстрана ще турите по един минус. И тогава, понеже двата плюса ще се отблъснат, те ще отидат към минусите и ще имате едно съчетание.

Казвате, че жената трябва да обича мъжа и мъжът трябва да обича жената. Двама души едновременно не могат да се обичат. Вие не разбирате закона: щом се обикнат едноре-

менно, те ще се отблъснат. Единият ще бъде на запад, другият – на изток. Любовта е положителна сила. Щом ти обичаш и тебе те обичат, вие ще се скарате. Вие искате хората да се карат. В дадения случай един може да люби, а другият какво трябва да прави? Другият трябва да преценява, да оценява неговата любов. Единият люби – другият трябва да оценява неговата любов. И тогава оценката е една сила, която привлича любовта. Между оценката и любовта може да се образува връзка. Казвате: „Аз искам и той да ме обича.“ Тогава, той като те обича, ти ще оценяваш любовта му. Тогава ще имате две сили положителни – любовта и оценката.

За да обичам един човек, ни най-малко не разбирам, че той трябва да мисли както аз мисля, но трябва да имаме една и съща основа. За да съществува известна връзка между нас, единият трябва да предава Божествената енергия, а другият да я възприема, като предавател да бъде. Ако той не ви предава, не можете да се сдружите. В дадения случай той трябва да предава, а вие да възприемате. Или вие да предавате, той да възприема. Тогава може да се образува между вас приятелство, но разумно.

Това е един анекдот, доколко е верен, не знам. Аз го вземам, за да разясня принципа. Свети Антоний бил поканен някъде на гости и тръгнал със слугата си. Той яздел на кон, а слугата му – на магаре. Обаче свети Антоний имал противници, които искали да го спрат на пътя му. Вечерта спрели на един хан. Дошли противниците му, отрязали главата на коня и на магарето, като си казали: „Не трябва да ходи на гости, стига му дотук“. Сутринта дохожда слугата, иска да извади и приготви коня и магарето за път, но вижда, че главите им са отрязани. Съобщава за това на свети Антоний. Той му казва: „Нищо, прилепи ги и ще вървим!“ Слугата в бързината разменил главите – на коня турил магарешката глава, а на магарето – конската. Свети Антоний се качва на кон с магарешка глава, а слугата му – на магаре с конска глава и тръгнали.

На съвременните хора главите им са разместени. Мъже-

те мислят като жените, а жените мислят като мъжете. Казват: „Тогава как ще се разреши въпросът?“ Конската глава – на коня, магарешката – на магарето! Нещата трябва да бъдат тъй, както са създадени първоначално, а не да се тълкуват. Казвам: тази конска глава да се снесе от магарето, а магарешката да се снесе от коня!

Един мъж не може да обича една жена, която има мъжка форма. Той обича нещо, което е противоположно на себе си. Той, мъжът, сам е груб по естество. Обича нещо по-уютно, мекичко, приятно. Една жена, като посрещне един мъж, казва: „Къде си ходил, толкоз те търсих!“ Тя трябва да му говори мекичко. Ако го пита грубо, жената е нещо чуждо на човека. То е дошло отпосле. Жена се нарича дева, която носи Божественото благословение. Мъжът се нарича човек, който носи Божествената мисъл. Единият носи Божието благословение и като се срещнат, обменят се. Между девата, каквото благословение Бог дал, и на човека, каквото благословение дал, обмяна да има. Ти, като срещнеш някого, искаш той да ти даде нещо. Казвам: всяка една дева, която не може да събуди една красива мисъл в един мъж, всяка една дева, която не може да събуди едно красиво чувство в един мъж, всяка една дева, която не може да събуди една хубава постъпка в един мъж, тя не е жена. Жената ще събуди такова нещо, че ще обърне света наопаки. Оттам насетне мъжът ще иде по кръчмите да пие. Ще бяга от дома си или ще търси удоволствия. Много млади момци се пропиват, но и млади моми се пропиват.

Днешният свят е материалистически. Ако мъжът вярва в Бога, а жената не вярва, какъв брак може да има тогава? Или обратното може да се случи: жената вярва в Бога, а мъжът не вярва. Между такива хора никакъв брак не съществува! Питам: ако ти отидеш при един банкер да искаш пари, а нямаш нищо да заложеш, той ще ти даде ли пари? Аз се чудя на онази жена, която вярва в Бога, а се жени за един просяк, или на онзи царски син, който се жени за последната беднячка. От това гледище, богатият мъж трябва да се жени

за богатата жена и бедният мъж трябва да се жени за бедна жена.

Едно се иска от вас – да си помагате. Вие се намирате при различни условия, не сте на едно и също положение, затова трябва да се чувствате като братя, взаимно да си помагате. Вие сте актьори, дошли на земята като на сцена да изиграете своята роля. Всеки трябва да помага на по-слабия от себе си да изпълни своята роля. Никой не може да играе добре ролята си, като няма в себе си любов, мъдрост, истина, правда и доброта. Ако ти имаш повече любов, дай му от своята. Мома, пълна с любов, да се ожени за момък, беден на любов. И обратно – момък, пълен с любов, да се ожени за мома, бедна на любов. Казват, че бедните не трябва да се женят. Трябва да се знае, за какви бедни се говори. Богатството на човека се определя от неговия ум и от неговото сърце. Човек трябва да учи, да познае себе си и своя ближен. Днес хората се крият един от друг, не искат да ги познаят.

Като се съберат мъж и жена да живеят заедно, единият от тях трябва да бъде учител, а другият – ученик. Но вие ще започнете да се борите за първенство. Ако мъжът ви има тези вибрации, които могат да подигнат вашия ум, дайте на него мястото на учител. Жената ще каже в този случай: „Аз не обичам да се подчинявам“. Знаете ли какво значи думата „подчинение“? Да се подчиняваш, значи да възприемеш енергията, да я обработваш. То е култура.

Женят се, това е нещо свещено. Най-напред той казва: „Без тебе не мога! Ако не живея с теб, ще умра. Без тебе животът ми е ад.“ Една-две години след женитбата той може и без нея. Аз разбирам така: ти не можеш да живееш със своята болна жена и болната жена не може да живее с болния си мъж. Това са падане и грешене. Може да имат допирни точки, но грешене и падане заедно не могат да живеят. Безумният и разумният на едно място не могат да живеят. Не се заблуждавайте, че умният човек може да живее с безумния, с грешния. Ако иска да му помогне, то е друго нещо, но да

живеят заедно, това не може да бъде. Умен с умен човек може да живее, добър с добър човек може да живее. Умният човек трябва да се стреми да помогне на всички хора да се повдигнат. Тази велика мисъл трябва да възприемат човешките сърца.

Трябва да бъдете всички самостоятелни. Има някои, които мислят, че са самостоятелни, а не са самостоятелни. Ако ти отиваш от една църква в друга, не си свободен, ако ти отиваш от една държава в друга, не си свободен. Ти в своя ум трябва да бъдеш свободен, та при каквито условия и да живееш, да можеш да се справяш с мъчнотиите на този живот. Това е велика наука! А сега жената очаква мъж ангел. Ами този идеален мъж за глупавата ли жена ще се ожени? И идеалната мома за глупав ли мъж ще се омъжи? Трябва кукувица да ѝ е изпила ума. Глупав за глупав се жени, и умен за умен се жени. Тъй е. И сега казват: „Каквото Господ е определил“. Господ е определил: умен с умен, глупав с глупав, праведен с праведен и грешник с грешник. Тъй седи въпросът. Праведен и грешен не може да се оженият. Някой ще каже: „Такива има“. Съвпрегнати може да бъдат, в някоя яма може да влезнат и вълци, и овце, ама то е едно изключение. То не е един факт в природата. Там овцете са отделно, вълците – също. Всяко нещо е отделно в света.

Има неща в света възможни и има неща невъзможни. Дъщерята на онзи циганин може ли да стане невеста на царския син? Никога! Тя може да си въобразява това, но възможно ли е? Не е възможно. Още по-невъзможно е да станете в тоя свят брат или сестра на Христа. Защо тази циганка не може да стане невеста на царския син? Защото, за да стане такава, трябва в жилите ѝ да тече царска кръв.

Необходимо е тази воля, т.е. любовта, като един велик принцип да проникне в човешката душа и само тогава може да се съединим с Христа и да станем брат и сестра, и майка на Христа. Възможно е по закона на прераждането тази дъщеря на онзи циганин – Провидението може тъй да нареди –

да се роди в царски род и да се ожени за царския син. И тъй, невъзможното в този живот става възможно в друг живот, но време трябва.

Много от мислите и чувствата на съвременните хора мязат на кукувични яйца. Кукувицата се грижи само да намери някое чуждо гнездо, в което да снесе яйцата си и ги оставя на другите птички да ги мътят. Какво ще излезе от тях, тя не се интересува повече. По същия начин някоя съвременна мома се влюбва в един момък, за когото нищо не знае, от къде е, какъв е и казва: „Отличен човек е моят възлюбен. Той е цяло божество, готов е всичко да направи за мене.“ Оженва се за него, но не минава и една година, казва: „Излъгах се в този човек! Той не излезе това, което си представях.“ Питам: как е възможно едно разумно същество да се излъже толкова много? Ти, като разумно същество, трябва да правиш разлика между обикновеното стъкло и диаманта.

Ако момък и мома си дадат обещание да се оженят, но тяхното обещание се окаже глупаво, те не трябва да сложат в изпълнение този договор. Ако аз дам обещание да се срещна днес със 100 човека и да водя с всички един интелигентен разговор, немислимо е да изпълня обещанието си. Желанието, което имаме, да удържим някоя обещание, което не може да се изпълни, е продиктувано от честолюбието на някой честен човек. Честен човек е обаче този, който мисли и действа правилно.

Често казвате, че трябва да се обичате. Така е, но когато аз обичам един човек, първо трябва да изуча неговите дела. Ако обичам един музикант, ще се интересувам първо от това, което той обича в музиката. Ако обичам един философ, трябва да се интересувам от философията, която той поддържа. Ако обичам един поет, трябва да се интересувам от неговата поезия. И когато казвате, че имате вяра, вие първо трябва да изучите в какво седи вярата ви към този, в когото вярвате. Значи, щом обичате един човек, първо трябва да си

съставите понятие за него, първо ще изучавате формите, които той е създал.

Мома иска да се жени. Избира един момък, гледа го красив, приличен човек. Пита: „Може ли да ме храни?“ Да, може, той получава 400–500 лева месечно. „Какво е свършил?“ Еди-какво си. „Добре тогава.“ Да, но тия неща не са съществени: този мъж утре може да бъде уволнен и тия 400–500 лева доход ще изчезнат. Ако жената разбира това, тя трябва да разпитва и да наблюдава като ясновидка сърцето и ума му, да пожелае да влезе в неговата къща, да обиколи стаите, библиотеката му, да види как са наредени книгите му, после нека види неговата готварница, да посети градината на неговата любов, на неговото милосърдие, на неговата справедливост, какви цветя е посадил и ако всичко това е в изправност, тя може да каже: „Виж, оженвам се за този мъж!“ Това е истинска женитба. Същото трябва да направи и мъжът.

В човека френолозите са открили приблизително 40 центрове само за проявяване на чувствата. Има индивидуални чувства, има семейни чувства, има обществени чувства, има самосъхранителни чувства, има морални чувства. Всички тия чувства съставят едно гражданство, имат еднакви права в своето развитие. (...) Двама души искат да имат семеен живот. Трябва да видят имат ли тия чувства, които характеризират този семеен живот. Трябва да се види разумността, написана ли е на главата, на лицето и на ръката. Ако е написана, отнася се и за двамата, та като се съединят, Бог ще ги благослови. Ако разумността е написана само на главата на възлюбения, и на жената е написано само на главата и на лицето, тогава ще имаме 3:3. Нямате ли развити тези характерни черти, които се изискват за семеен живот, аз ще ви предскажа, че ще имате един нещастен живот. Птиците семейните отношения по-добре са ги разбрали, отколкото хората. Мъжката и женската еднакво мътят и еднакво поемат грижа за малките. Някога се случи нещастие с бащата, тогава майката отглежда пиленцата. Но изобщо при отглеждането на птиците не се случват големи нещастия.

Някой път се гледате на огледалото и не харесвате устните си, защото са бледи – това показва, че сте анемични. У някои устните са червени и лекарите казват, че имат повече червени телца. Тънките устни показват, че си фалирал по чувства или пък си скъперник. (...) Тънките устни са едно зло, а дебелиите – друго. Според ръста трябва да има съответствие между широчината на гърдите, на устните и на челото. Ако ние носим Божествените идеи в нашия ум, щяха да се създадат поколения по всичките правила на науката и децата щяха да ни обичат.

Ако някой е висок 175 см, а вратът му е 34 см, такъв човек страда от слабогърдие. Някой казва: „Моята годеница има тънък врат“. Добре е да има по-дебел врат, иначе тя не трябва да се жени – не може да стане майка. Ще ме попитате: „Какво отношение имат тези неща към християнството?“ Те имат голямо значение, защото това е християнството – да знаем да четем в себе си и хубавото, и лошото. Под „старо“ се разбират всички грешки, които са вложени у нас, а под „ново“ – всичко добро, което е в нас, и като знаем тези неща, ние ще може да ги комбинираме, за да създадем добър живот, съобразно тези познания. За в бъдеще трябва да се създадат училища, в които да се изучават очите, ушите, горната и долната част на главата, челата, носовете, брадите, после дробовете, стомаха, какви са тъканите, каква е нервната система, дали е отзивчива и т.н. И като имаме всички тези данни, ние ще можем да създаваме добри хора.

Американците са напреднали в разбирането на тези закони. Например, когато ще встъпват в брак, те не пращат сватове, които да им уреждат работата, а пращат младите при някой френолог, за да ги изследва и да се произнесе, могат ли те да живеят и да встъпят в брак. След това ги пращат при някой физиогномист, после при някой астролог и ако всички сведения се сходат в благоприятен за тях смисъл, те встъпват в брак и образуват една щастлива двойка. Така че, когато хората се женят, центровете на техните мозъци трябва да имат известно съотношение. Ако между центровете на женския и мъжкия ум не става правилно преплитане

на енергиите, непременно ще се образува едно нервно състояние. Причината за това е, че от едната или другата страна остава излишна непласирана енергия и тя произвежда злото. Затова жена, която е недоволна от своя мъж, нека потърси друг мъж, в когото да вложи, да пласира своята излишна енергия и по този начин да стане обмяна, за да няма загуба. Но това трябва да става по един духовен начин между тези двама души, и така, като вложат излишната си енергия, да възстановят хармонията помежду си.

Като не разбира положението на жена си, мъжът ѝ казва: „Не може да имаш приятелски връзки с друг мъж“, и започват разправии и раздорите. По същия начин постъпва и жената с мъжа си, когато той, за да вложи своята излишна духовна енергия, търси друга по-възвисяна жена извън семейството, с която би могъл да влезе в духовно общение. Започват и двамата по стария начин на разпръскване. Казвам на такива хора: вие сте започнали зле и ще свършите зле, защото като книжника не видяхте какво имате в торбата. (...) Всичко туй се отнася до съвременния живот и ако българите искат да поправят живота си, трябва да се съобразят с тези закони.

Някой път си казвам: защо ли разчоплям болните места на хората, та по този начин си създавам неприятели? Добре, но ако вашият крак е навехнат и вие извикате някой опитен масажист да го разтрива, колкото и внимателно да го разтрива той, все ще ви причини болка. Виновен ли е тогава той, че за да ви излекува, ви е причинил някаква болка? После ще благодарите на масажиста, че ви е излекувал крака. Болни сте и викате лекар да ви прегледа. Той ви даде едно горчиво лекарство, но вие не обичате такива горчиви лекарства и затова гледате на лекаря като на неприятел. Ето защо и децата, които са употребявали горчиви лекарства, не искат ни да видят, ни да чуят лекаря.

Аз бих желал да бъдете в това отношение всички масажисти, хирурзи, но да изпълнявате вашата работа най-добре, по всички правила на изкуството. Ако мъжът има излишна енергия, нека я пласира в друга жена, но разумно;

ако пък жената има излишна енергия, нека е пласира в друг мъж, но достойно и разумно. Необходимо е да става навсякъде духовна обмяна, за да има растене, мир и хармония. Българите знаят този начин за обмяна на енергията и затова правят сборове. Събират се хора от 10–20 села и там се кръстосват: споделят, изразходват своята излишна енергия и така се лекуват. Всеки си отива у дома доволен. Някои казват: „Ние не искаме стари неща, искаме нови неща“. Но новото няма такъв резултат.

Никога никого не продавай

Аз не зная колко хора има сега в света, които да са се оженили съзнателно. Хората ги женят, те сами не се женят. Българите казват: „Или се млад жени, или се млад калутери“. На младини хората сами се женят, на средна възраст други ги женят, а на стари години дяволът ги жени. Това е българска пословица. Какво искат да кажат българите с нея, аз разбирам това, познавам българите, но не искам сега да правя тази работа. Аз виждам каква е тяхната философия. Когато казват, че на младини човек сам се жени, значи на младини Бог те жени. Щом не изпълняваш волята Божия, хората те женят. Щом хората не могат да те оженият, дяволът ще те ожени. Щом дяволът те ожени, ти ще умреш – нищо повече.

Когато някой се жени, това е временно положение. Мъжът за жената и жената за мъжа е залъгалка, каквато е куклата за малкото момиченце и кончето – за малкото момченце. Букварът е залъгалка за напредналия ученик. Яденето е залъгалка, предстои нещо по-велико – храненето, което ще дойде по-късно. Всички съвременни хора се приготвят за великото, което иде. Ако малкото момиченце не се занимава с кукли, не им шие дрешки, то се представя зле. Всички намират, че има някаква аномалност в това момиченце. Защо? Защото зад куклата се крие някаква велика идея. Малкото момиченце има ли някаква идея за мъжа? Не, за него мъ-

жът е витрина, на която то ще си хареса една кукла. Щом си хареса една кукла, то ще каже на баща си: „Татко, искам да ми купиш една кукла“. Бащата го завежда на пазара, влизат в един магазин и след като гледа тези – онези, големи и малки кукли, най-после то казва: „Тази кукла ми хареса“. Бащата купува куклата и двамата радостни се връщат у дома си. Не е смешно, когато малкото момиченце иска кукла, за да играе с нея, но смешно е, ако това момиченце пожелае да се жени, преди да е играло с кукли.

Някой път погледна някое дете, преждевременно остаряло. Много деца има остарели, те имат лица не на деца. То отсега е замислено как ще живее. Още е малко и казва: „Ти, мамо, ще ме ожениш ли?“ То е на 10 години и казва: „Ожени ме“.

Една майка ще отхрани днес дъщеря си и после ще ѝ каже: „Слушай, ти гледай да се храниш добре, да се харесаш“. После ще гледа да дойде някой късметлия, да я продаде някак си. Той ще гледа здрава ли е, пълничка ли е, ще може ли да готви, има ли прикя, има ли повече пари, това–онова, най-после ще прати сватове и ще гледат да се оженят. Оженят се, но след 2–3 месеца виждаш я нещастна, върне се при майка си, която казва: „Непрокопсана е“. Когато майката роди една дъщеря, тя не я ражда да се жени, разбирате ли? Според Христовото учение тя ражда една дъщеря и я учи да обича Господа, да изпълнява волята Божия, а само Господ жени хората в света, нито владици, нито попове имат това право. Никой няма право да жени дъщеря си освен Онзи, Който я изпратил на земята! Само Той има право. Тъй говори новото учение. Вследствие на това, понеже ние вършим известни престъпления, които Бог не е санкционирал, идат и тези страдания. Ние постоянно венчаваме и развенчаваме, обаче ние нямаме право нито да венчаваме, нито да развенчаваме, а имаме право само да санкционираме туй, което Бог е предвидил.

Българите как се женят? Ще се явят най-първо стари ба-

би, не зная как ги наричат – сватите, ще почнат отдалеч да увещават, казват: „Не мислите ли да я задомите, има красив момък“, че той е такъв – онакъв, тя ще живее щастливо, те са богатички хора, заможни хора, ще бъде гледана като „писано яйце“. Все са „писани яйца“, и той ще бъде „писано яйце“. И майката няма да каже на дъщерята истината, а казва: „Ти ще живееш живот!“ Щом се оженят, дъщерята казва: „Мамо, ти каза тъй, ама ние не живеем както каза“. Майката казва: „Мама, и ние с баща ти така живеем, тъй се мъчим“. И тази дъщеря ще проповядва на своята дъщеря, че ще живее щастливо! Така се жените вие. Но ще кажете: „Тъй е направен светът“. Не женете, никога никого не женете, разбирате ли!

Когато една мома израсне, продават я на един момък. Същото е и със сина – чакат го да израсне и го продават. А после се чудят, че са нещастни. Стига вече сте продавали! Като дойде някой, кажете: „Нямаме дъщеря или син за продаване, за женене!“ Как ще ожениш твоя син, за кого ще го жениш! Как ще ожениш ума и сърцето си, кажете ми!

Мислите ли, че като ожените дъщеря си, ще постигнете своите идеали? Не, ще я поставите на същите страдания, през каквито и вие сте минали. Мислите ли, че като свършите училище или като забогатеете, ще постигнете своите идеали? Не, пак страдания ви очакват. Който жени дъщеря, той трябва да ѝ даде в наследство любовта си.

Днес съвременните хора говорят за възпитание на младите, прилагат ред нови правила и методи, въпреки това малко постижения имат. Защо? Защото се са отклонили от първичния живот. Майката дълго време учи дъщеря си как трябва да живее, но все ненаучена остава. Питам: как възпитават птиците малките си? Как им предават науката за живота? Когато един птичи син ще се жени, той съветва ли се с майки и с баща си коя другарка да си избере и как да живее? Той не се съветва с тях, защото тази наука е вложена в него. Майката и бащата не правят въпрос даже, защо си-

нът им избира тази, а не онази мома за своя другарка. Те са напълно съгласни с неговия избор. Когато пчелите се роят, майката и бащата напущат стария кошер, оставят го на синоевете и дъщерите си, а те отиват в нов. Същият закон се прилага и между птиците: старите напущат гнездото си, оставят го на младите, а те започват да си правят ново гнездо. В човешкия свят е точно обратно: майката и бащата остават в старата къща, а младите излизат вън, на нова къща. Аз изнасям тия факти, за да обърна внимание на обстоятелството, че откак хората са се отклонили от правия път, те са забравили всичко онова, което първоначално им е било предадено и днес отново го учат. Те се намират в противоречие и често се запитват: „Кой ще ни учи? Кой ще ни възпитава?“ Те забравят, че тия знания са вложени у тях и лесно ще ги възобновят. Кога? Като се върнат към първичния живот, към живота на чистотата.

Най-първо трябва да се освободите от стария дявол на заблудението, дяволът на тия лъжливи неща, в които животът не може да бъде щастлив. (...) Питам, какво е спечелила онази млада мома, която убеждават: „Ти него като вземеш, ще бъдеш щастлива: той има такива къщи, ниви, майка му е такава, че братята му и пр.“. И тя, горката, казва: „Слава Богу, най-последствията ми престанаха“, и се оженва за него. Но след четири месеца, гледат, че ѝ текат четири реда сълзи и тя казва: „Плача от радост, плача от щастие“. Все от щастие въздишат. Понеже е благородна, ще мълчи. Възлязла е тя на тази пирустия, пече се, ама мълчи. Защо? Защото старите казват: „Не казвайте на младите, че ние се печем, нека дойдат и те да видят какво нещо е пирустия“.

Какво учат старите жени? Вземат младите моми и им казват: „Слушайте, вие не разбирате живота, ние го разбираме. Едно време и ние любехме, но като се оженихме, видяхме, че животът не е в това, като нас пак ще остареете.“ „А как?“ „Ще бъдете умни като нас.“ Е, в какво седи животът на старите, в какво седи тяхната мъдрост? Аз ги наричам тях „стари фалирали търговци“. Те нямат 5 пари в касата си, а казват:

„Аз имам да вземам пари“. Те са изгубили любовта си, а сега викат младите, у които заговорва, блика любовта и им казват: „Едно време ние живяхме като вас, а сега вие живеите като нас“. Не, те трябва да кажат на младите така: „Ние ви молим да не живеете като нас, вложете любовта, не се продавайте никому, за пари не се женете, не се осигурявайте, не раждайте деца, които ще умират, а родете едно дете, но да не боледува, да не умира, родете едно дете, но да е умно“.

Сега майката казва: „Да оженим дъщеря си!“ Защо? „Да се освободим от нея.“ И мъжът един ден ще иска да се освободи от жена си. И жената един ден ще иска да се освободи от мъжа си. Искат всички да се освободят, но все неосвободени остават и все не се оправя светът! И питате: „Как да се подобри животът?“ Вложете любовта като една велика сила, любете другите тъй, както любите себе си и не използвайте никого!

Всички велики Учители, които идват в света, проповядват на хората, че нищо не трябва да имат, т.е. всички трябва да се задоволяват само с насъщния хляб за деня, за утре не трябва да мислят. Туй учат те. Но техните ученици, синове и дъщери на този свят, бащи и майки, друго учение учат. Как казват те? Всяка майка казва на дъщеря си: „Ти, дъще, слушай, трябва да се осигуриш!“ Майката дава уроци на дъщеря си. Бащата казва на сина си: „Ти трябва да се спасиш, не трябва да бъдеш толкова глупав човек“. Дойде великият Учител, Той другояче обърне. Казвате: „Как! Майка ми и баща ми другояче учат.“ Не, ти не трябва да се осигуряваш! Питам тогава: кой е на правата страна? Майката и бащата са прави! Аз ще ви обясня, защо те са прави – те искат да заботеят. Майката казва: „Дъще, нашата култура е култура на скръбта. Ти ще станеш богата, ще имаш къща, за да разбереш скръбта, за да разбереш живота. Ще се ожениш, за да изпиташ скръбта.“ Дойде някой велик Учител, казва: „Не, няма да се жениш“. Всички велики Учители казват, че не трябва да се жениш. И великият Учител е прав. Ще ви кажа защо великият Учител е прав. Майката казва: „Ти ще се ожениш, скръбта ще трябва да учиш“. Ще ти турят венец на

главата. Този венец е венец на скръбта! Всеки един цвят е откъснат цвят. Казват за момата, че ѝ туряли цветя. Откъснати рози, откъснати цветя – това са цветя на скръбта. И при това майката казва, че добре се е наредила дъщеря ѝ, работата ѝ уредена. Не, не, не само че не се е уредила, но сега настава часът на скръбта. И какво учат майките дъщерите си? Много хубаво учение! Нека забогатяват! И аз казвам: нека забогатяват, с малко не може, с милион, 2, 3, 10 и повече! Колкото повече забогатееш, толкова по-добре ще научиш скръбта – ще имаш и ще загубиш.

Лъжливостта в това учение е там, дето майката мисли, че като има дъщеря ѝ къща, като вземе един красив момък, ще е щастлива. Колкото момъкът е по-хубав, толкова по-нещастна ще бъде дъщерята, толкова по-добре ще научи скръбта. Колкото по-здрав е, толкова повече жени ще има. Красивият момък с една жена не се задоволява. Ще ми говорите за морал! Аз ще бъда смел и решителен. Аз бих желал да видя един момък или една мома, които да са целомъдрени. Не привидно да са целомъдрени, но принципно, вътре в душата си. Аз не говоря за външността на нещата. Който и да е от нас, в себе си трябва да признае тази велика истина. Ама ще кажете: „Толкова ниско да съм паднал! Аз съм като другите хора, аз не виждам своята чернота.“ Да, защото слънцето не е огряло. Всички съвременни хора се оглеждат в тъмнина.

Аз често съм слушал какво казва майката на сина. В повечето случаи майките са виновни. Майката дава два различни урока: на сина си дава един урок, а на дъщеря си – друг урок. Майката казва: „Синко, ти ще държиш юлара на жена си, няма да я пукаш на свобода“. Като майка тя разсъждава добре, но понеже ще става свежърва и да не би снахата да завладее сина ѝ, тя казва: „Ти ще държиш добре юлара. Ако видиш, че тя иска да те води, ти ще вземеш някога и тоягата, тя трябва да има страх от тебе. Жената, ако няма страх от мъжа си, къде ще ѝ отиде краят. Такъв беше татко ти с мене.“ Такъв урок дава майката на сина си. Питам: какъв урок е този? Майката трябва да каже на сина си: „Синко,

ти ще обичаш снаха ми, т.е. жена си, както мене си обичал. Както мене си слушал, така и нея ще слушаш. Така искам да бъдеш към жена си.“ Тогава кой е крив, че като дойде младата жена в дома на младоженеца, двете жени се карат? Майката е виновна, тя дава лош пример.

От друга страна, бащата е виновен за дъщеря си, ако тя е нещастна. Лоши съвети ѝ е давал преди да се омъжи, за да я задоми за богат чорбаджийски син. Той ѝ казвал да мълчи, да се подчинява, да се прави на скромна, да покаже умение, сръчност, да уважава родителите на момъка и чак като се уреди работата, тогава да прави каквото знае. Това не е култура, така не се говори. Това са заинтересовани хора. Бащата трябва да извика дъщеря си и да ѝ каже: „Дъще, не се жени за мъж, който още на другия ден ще те направи нещастна, ще те направи слугиня. Ако ти доброволно искаш да му станеш слугиня, добре, но ако той иска да те направи слугиня, не се жени за него, защото аз те родих свободна и свободна трябва да останеш. А да станеш игра на другите, никога!“ Така трябва да каже бащата на дъщеря си. А така, майката вика сина си, дава му един урок, а на дъщеря си – друг. И бащата прави същото. Това не е възпитание!

Синът на една вдовица се оженил за една млада, красива мома. Свекървата не обичала снаха си и постоянно търсела случай да ѝ напакости. Да я бие, не се решавала, защото снахата била силна, здрава жена. Свекървата често си говорила: „Защо родих и отгледах този син, да го дам в ръцете на тази чужда жена да му заповядва?“ Един ден тя намислила да отрови снаха си, да се освободи от нея. За тази цел тя омесила прясна питка със сирене, турила в нея малко отрова и я опекла добре. Тя занесла питката на снаха си и казала: „Дъще, омесих една прясна питка със сирене. Хапни си от нея, да придобиеш сила. Днес много работи, трябва да се подкрепиш.“ Понеже снахата имала още малко работа, взела питката и я турила настрана. В това време един просяк похлопал на вратата и поискал малко хляб. Снахата веднага излязла и дала питката на просяка, като си помислила: „Ще дам питката на този беден човек. Аз всякога мога да си нап-

равя такава питка, а той не може.“ Просякът турил питката в торбата и продължил пътя си. На пътя някъде го срещнал един пътник, който умираше от глад, понеже идвал от далечен път. Той спрял просяка и го запитал: „Можеш ли да ми дадеш парче хляб? Умирам от глад.“ Просякът веднага извадил питката от торбата си и му казал: „Заповядай, хапни си сладко и бъде благодарен!“ Пътникът изял питката, но с това заедно намерил смъртта си. Какво излязло накрая? Пътникът не бил друг някой, а синът на лошата свекърва. Значи иска ли човек да направи зло на някого, той го прави на себе си.

Да се откажем от старите пътища! Да обикнем хората като свои братя и да не пожелаваме техните имоти, техните жени и деца. Какво правят сегашните хора? Една мома харесва някой момък и пожелава да се ожени за него. Майката съдейства на дъщерята. Започват да канят момъка, да го гощават с кокошки, с агънца, докато го завъртят. Той неусетно влиза в капана. Това не е женитба, това не е никакво съдружие. На такива хитрини, именно, се дължат нещастията в света. Така хората са продали своите идеали, своите велики стремежи. Така и до днес още продават любовта. Мъжът и жената не са създадени за удоволствие в света. На тях е предоставена велика работа. Като види момата, момъкът казва: „Какво лице! Какви червени устни!“ Така е, но това не е истинската мома, тя е направена от кал. Днешните мъже и жени са направени от кал, те трябва да се върнат към времето, когато са били създадени по образ и подобие на Бога. Жена или мома, в прав смисъл на думата, е она, на която сърцето е пълно с чиста, велика любов. Мъж и жена, в прав смисъл на думата, са ония, които за никакво благо не се продават. Първите човеци се продадоха за една ябълка. Днес всички хора ядат същата ябълка.

„Осигурихме я!“ Е, где са тези осигурени семейства днес? (...) Това е един горчив факт вътре в дълбочините на самия живот. При такива условия как може да бъде животът щастлив? Аз не съм против мъже и жени. Законът е един и същ.

И момъкът може да бъде така продаден, както и момата. Продаване е, когато един човек изгуби в себе си най-възвишеното, най-благородното. Какво остава тогава у човека? Нищо не остава в него. Какво, нима един момък, който влиза в един лош живот, не се продава? И за каква цена, той си знае! Казвам: този момък не само че се продава, но и много евтино се продава. И сега, ние ще седим в народното събрание, по амвоните на църквите и оттам ще говорим за морал, за поправянето на България. И оттам всички се провикват: „Разсипаха нашето отечество!“ Разсипаха нашето отечество! Че вие отечество не сте имали! Аз наричам отечество онзи дом, дето брат брата не е убил, дето братя и сестри живеят в любов.

Трябва да знаем, че има един Бог над нас, Който не е само вън. Той е и вътре в нас, и вън от нас. Той регулира целия ни живот. И не само Той е над нас, но ние сме заобиколени от множество други разумни същества, които упражняват влияние върху нас. Тогава ние попадаме под друго едно заблуждение. В една къща се навъдили паяци и почнали да прашат помежду си депутация, как да разделят къщата, че да не препятстват на мухите да влизат в паяжината им. Заели всички кюшета. Обаче идва един ден слугинята на къщата и с една метла разваля всичките паяжини. И ние като паяците наредим си законите: тъй и тъй ще бъде, но дойде един ден слугинята с метлата и казва: „Хайде, навън!“ И тогава всички казват: „Той умря, Господ да го прости!“ Не, приятелю, ти си влязъл в една чужда къща. Тази къща не е твоя, на някой друг е. Тя не е наредена за тебе да ловиш мухите. Иди вън, там на някое дърво си направи къща, иначе ще дойде слугинята с метлата. Тя е, която разполага. А господарят даже и не дига ръката си, той счита за унижение да се разправя с паяците в своята къща. Той казва: „Стоянке, ела с метлата!“

И ние, умните хора, които сме свършили университет, не сме научили този основен закон, че не сме ние, които решаваме въпросите, а казваме на синовете си и на дъщерите си: ти така ще направиш, иначе ще направиш. Защо грешат майките? Една майка, която е родила син и дъщеря, трябва на

две неща да ги научи. Да каже на дъщеря си: „Дъще, аз се ожених за баща ти заради тебе, но ти ще любиш Бога, няма да жертваш живота си за никого другото, освен за Бога. Ако не искаш да постъпиш тъй, аз нямам нищо общо с тебе.“ После ще извика сина си и ще му каже: „Синко, аз те родих, но ти няма да бъдеш вагабонт, да се продаваш. Трябва да обичаш Бога!“ А сега как постъпват? Израсне дъщерята и майката казва: „Ха, да те нагласим добре в живота!“ И започват да канят момците. Дойде един, майката казва: „Аз не харесвам този“. Като че тя ще се жени! Момата казва: „Аз пък искам него“. Бащата иска друг. И най-после момъкът казва: „Те не ме искат, но и аз тях не искам“. След туй майката урежда работата на сина. Той дига шум, тази иска, онази не иска. Един ден и снахата казва: „Баща ти, майка ти не ме искаха, но сега пък и аз не ги искам!“ И тъй, уредиха работите. Във всяка една къща днес тъй се уреждат работите. И после хората питат: „Защо Господ е наредил така? Е, съдба, тъй решил Господ!“ Не е съдба това. Ти трябва да се научиш, като носиш туй дете в утробата си, да му кажеш: „На Бога ще служиш!“ А сега служим на кого? Служим на църквата, на държавата, а на когото трябва да служим, не служим. Аз казвам: най-първо трябва да служим на Бога на Любовта! Той трябва да бъде наш идеал. И тогава, като се срещнем, ние ще се познаваме.

Овце и вълци

Като засягам тия въпроси, с това ни най-малко не искам да ви създавам нови противоречия. Аз не искам да предизвиквам и вашите противоречия, защото дъното на реката, през която тече вашият живот, и без това е кално. Който влезе във вашата река, без да иска, той все ще раздвижи тази кал, ще размъти водата ви. В който дом влезете днес, все ще раздвижите тази кал. Представете си млад, красив момък влиза в едно благородно семейство, което има две красиви моми. Ако не умее да се държи добре, момъкът ще смути целия дом, т.е. ще повдигне калта от дъното на техния жи-

вот. Ако млада, красива мома влезе в един дом, дето има няколко момци, с незнанието си да се обхожда добре, тя ще размъти техния живот, ще смути умовете на всички.

Че си влязъл в един дом, че си погледнал красивите моми, това не е лошо. То не може да причини раздвижване на калта. Калта се е раздвижила от това, че като си погледнал една от красивите моми, ти си я пожелал за себе си и си помислил, че ще бъдеш щастлив с нея. Не само че няма да бъдеш щастлив, но и двамата ще бъдете нещастни и ще се намерите в чудо какво да правите, за да излезете от това положение. Момата ще каже: „Ти ме взе от майка ми, която ме обичаше. Обещавахе ми много нещо, но нищо не изпълни. Ти ме направи нещастна, ти разби живота ми.“ И момъкът ще каже същото на момата: „Докато бях при майка си, бях любим на нея. Ти ми обеща любовта си, но не ми я даде. Сега съм нещастен, самотен, измъчен в живота.“

Представете си, че една млада мома обича майка си, баща си, всички свои близки, но един ден среща един млад момък, който тръгва подир нея. Момата мисли, че този момък се е влюбил в нея, става разсеяна, иска и тя да го среща. Този момък ни най-малко не се е влюбил в младата мома. Обаче той е намислил да се жени и по този случай търси някоя мома, която да изпълнява службата на слугиня. Тъй щото, това още не е нито любов, нито женитба. Този млад човек харесва момата, вижда, че е здрава, силна, иска да се ожени за нея, да я впрегне на работа и след няколко години, когато тя не може вече да работи, той ще я напусне. Питам: де остана любовта на този момък? Това става не само с момата, но и с момъка. Момъкът търси слугиня, а момата — слуга. Това показва, че нито момъкът, нито момата са свободни. Казвам: дойде ли момъкът при някоя мома и каже, че иска да се ожени за нея, тя трябва да разбира правилно отношенията в живота и да се откаже от това предложение. Момата трябва да му каже: „Докато съм в бащиния си дом, между любовта на майка си и на баща си, аз съм добре, никому не ставам слугиня. Докато имам възможност господар-

ка да бъда, няма защо слугиня да ставам. Аз познавам любовта и никой не може да ме излъжи нито с писмата си, нито с думите си. Бог ми даде живот и аз ще служа на Него. Дойда ли при тебе, не само че не можеш да поддържаш живота ми, но отгоре на това ще го отнемеш.“ Същото нещо и момъкът трябва да каже на момата. В живота на съвременните хора почти всеки мъж подозира жена си в някакво престъпление и почти всяка жена подозира мъжа си в същото. И този живот наричат брак! След всичко това мъжът, жената, децата дават вид, че нищо лошо не мислят. Това не е семейство, това не е брак. Това са съдружия, основани на лъжа, на измама. Нищо лошо не мислят те, а работите им не вървят добре.

Ще кажете, че момъкът или момата са се влюбили. Че и котката се влюбва. Като види сиренето, и тя се влюбва. Щом се влюби в сиренето, тя веднага го задига. И котка, и човек могат да се влюбят и да смутят един дом, да размътят неговата вода, да повдигнат калта от дъното на неговия живот. Без да иска, всеки може да смути някого. Защо? Защото на дъното на всеки човешки живот има утайки, които лесно се размътват. Като се размъти дъното на този живот, човек казва: „Защо трябваше да стане това нещо? Не можеше ли да се избегне по някакъв начин?“ За да не става това нещо, човек трябва да се справи с мътилката на своите желания. Да се справиш със силите и теченията на своите желания, това значи да ги организираш.

Любовта определя равновесието на сърцето. Който обича Бог, той е уравнил силите на своето сърце и заради Него е готов на всички жертви. Ако младата мома пожертва всичко за своя възлюбен и не намери щастieto, което очаква, на място ли е нейната жертва? Всяка жертва, която човек прави, трябва да принесе своя плод. Христос принесе себе си жертва за света, но тази жертва даде плод. Тази жертва имаше велико предназначение. Трябва ли момата да се жени за момък, който утре ще я направи нещастна? Ама не могла да живее без него. Как е живяла без него преди да го срещне?

Как е живяла хиляди години на земята без него? Когато младите се женят, дъщерята изневерява на баща си, а синът – на майка си. Защо? Защото с раждането си още дъщерята се е свързала с баща си, а синът – с майка си. В този смисъл дъщерята и синът са женени вече, няма защо втори път да се женят. Нещо повече: със слизането си на земята, човек е изневерил на своя Отец. Като се облече в материя, той забравя всички и започна да отрича Бога, Духа, душата. Духът представя бащата, а душата – майката. Следователно дъщерите изневеряват на Духа, а синовете – на душата. Слабостта на дъщерята, на жената е в ума, слабостта на сина, на мъжа е в сърцето, а слабостта на децата – в тялото. Защо дъщерята изневерява? Дъщерята изневерява, защото мисли, че ще намери мъж, който ще я обича повече от баща ѝ. Защо синът изневерява? Защото мисли, че ще намери жена, която ще го обича повече от майка му. И двамата се самоизлъгват. Нито дъщерята ще намери мъж, който да я обича повече от баща ѝ, нито синът ще намери жена, която да го обича повече от майка му. Невъзможно е да се намери жена, която да обича мъжа си повече от майка му, която го е носила 9 месеца в утробата си. Обаче, докато хората живеят със своите стари възгледи, дъщерята и синът все още ще изневеряват на родителите си. Дъщерята няма още отношения към баща си. Синът няма отношения към майка си. И вие нямате отношения към себе си.

Казва някой: „Аз искам да обичам“. Хубаво е да обичаш, но намери ли ти начина как и кого да обичаш? Мислите ли, че ако вземете една змия в себе си, като я храните, ще ви даде нещо, мислите ли, че като стоплите малката змия, ще ви даде любов? Не, тя само ще смучи, ще става по-голяма, като боа и един ден тя ще се навие около вас, ще стисне ребрата и вапият живот ще влезе в змията. Казват: „Да се любим“. Как? Да храним малкото змийче? Вие, младите тук, по кой начин искате да любите? А вие, старите, по кой начин искате да любите? В името на Христа, ви задавам въпроса: по кой начин искате да любите? През колко от вашите съществувания на земята тази змия е стропила вапия организъм, знаете ли?

„Нали ме обичаш?“ „Обичам те.“ „Може ли да те изям?“ (...) Тогава ние ще кажем: „Този вълк е бил жесток“. Е, хубаво, когато вие вземате една жена, която е била чиста и благородна, майка ѝ и баща ѝ, и целият род са вложили най-хубавото в нея, обещавай ѝ златни планини, обаче, като живее тя 4 години с тебе, в нейната глава нищо не остава от онова, което е било вложено в нея, питам: кой е овцата и кой е вълкът? Този закон се прилага между всички: и за мъже, и за жени, и за проповедници, и за слушатели. Ако аз ви проповядвам 4 години и от вас нищо не остане, то значи, че учителят е вълкът, а учениците – овцете. Безпопаден е този принцип. Аз го прилагам и вие го прилагайте навсякъде. Първото нещо: любовта изисква свобода, свобода, навсякъде пълна свобода. И не само материална свобода. Има друго рабство, по-тежко от материалното.

Сега като ви наблюдавам, изглеждате много благочестиви, като че се готвите да тръгнете за небето. „Ако не сме готови, ще се приготвим.“ Не мислете, че можете да ме излъжете. Аз съм опитал и фарисейството, и садукейството. Приготвил съм един специалитет за тях. Има едно лекарство, панацея за лекуване на всички болести. То е хиляди пъти по-ефикасно от пенкилера. „Да опитаме това лекарство, да видим какво е!“ Ще кажа само името му: Любов и Мъдрост. „Ние не сме толкова глупави, да не познаваме любовта и мъдростта. Изпитали сме ги.“ Вие имате само опитността на различни чувствания и мъдрувания, но не сте опитали още любовта и мъдростта.

Момък хване ръката на момата. На нея ѝ става приятно и тя казва: „Колко ме обича той!“ Да, но той ще те изяде. Така постъпва някой благородник с агнето. Хване го, помилва го с ръката си, след това го пипне по гръбнака, да види изхранено ли е и казва на жена си: „Това агне е вече за колене. Добре е да го заколим.“ Следователно всеки, който те пипа и глади по гърба, обмисля по какъв начин да забие ножа в гърлото ти. Не вярвайте в културата на ножа.

Някои от вас приличат на оная мома, която иска да се пред-

стави пред своя възлюбен за много скромна и току затваря очите си и поглежда надолу. Не, отвори очите си, покажи се такава, каквато си. Нека твоят възлюбен те види в истинската красота още отначало, че да не се изненадва после. Момата слуша съветите на майка си да се представи пред възлюбения си много скромна. Като се ожени, тя се представя в истинския си вид. Едва сега той разбира причината за благородството и скромността ѝ. Когато се срещнат мома и момък, не трябва да затварят очите си, но широко да ги отворят и да си кажат: „Такива сме, каквито ни виждате“. Защо ще се представяш по-благороден и честен, отколкото си? Момъкът излъгал 10 моми, а говори за честност и чистота. Понякога и момата има такива грешки и се представя за чиста и почтена. Като се оженят, чудят се защо им се раждат лоши и хилави деца. Пазете се от своите вътрешни недъзи, от слабостите на сърцето си, за да не обвинявате Господа за последствията.

Реалността никога не може да произтича от сенките. Сенките произтичат от реалността, но реалността никога не произтича от сенките. Следователно ти трябва да знаеш дали нещата са реални или не. Важно е да знаеш, дали някой те обича или не те обича. Важно е да знаеш, ако някой те обича, дали те обича заради самия тебе, или за знанието, или за парите ти, или за силата ти, или за друго нещо.

Вие трябва да знаете защо ви обичат. Ако ви обичат за красотата, за силата, за знанието или за богатството ви, ще знаете, че те не ви обичат за самите вас. Човек трябва да бъде обичан за самия него, а не за това, което всеки момент може да изгуби. Вие трябва да обичате както Бог обича. Той обича човека за самия него, а не за богатството, силата, знанието, красотата или добротата му. Как може Бог да ви обича за богатството ви, когато не сте богати, или за силата ви, когато не сте силни, или за знанието ви, когато не сте учени, или за доброто, когато не проявявате онази вътрешна, непреривна доброта?

Жената казва: „Ще го взема, ще се ожения за него, защото е богат, има къща, има 10 000 лева приход“. Тази жена взема, но не дава, тя не може да направи мъжа си щастлив. Мъжът казва: „Аз се ожених за нея, защото е богата, макар и грозна“. И този мъж не може да направи жена си щастлива. Защо? Защото всяко учение, което взема, а не дава, не може да направи хората щастливи.

Едно време е било друго. Тогава момата е решавала кой момък ще вземе. Като се карат двама момци за нея, тя казва: „Спрете, защо се карате? От мене зависи, аз заповядвам! И ако някой не изпълни моята заповед, ще го арестувам. Ще слушате каквото ви кажа. След 3 години ще ви кажа, кой от двамата ще взема. През тези 3 години никъде няма да ходите, ще работите на бащите си и ако издържите на изпита си както трябва, който има по-добър успех, него ще взема.“ Така е било едно време. Сега момата е като овца – всички вълци се давят за нея и гледат кой вълк ще успее да я изяде. Аз искам да ме разберете вътрешно, а не външно. Значи има известни състояния, които приличат на положението на вълка. Когато два вълка се карат за една овца, овцата да си плюе на петите и да не чака да види кой вълк ще победи. Някой ще вземе една мома насила, че тя ще хароса с него! Това са човешки понятия.

В моите изследвания срещнах една много красива снаха, оженена. Казва: „Очите ми ще останат отворени“. Рекох: „Защо ще останат отворени очите ти?“ Казва: „Моят възлюбен ми обеща, че като се оженим, ще ми направи едно кюркче от лисича кожа, предницата ще бъде от лисича кожа, от сукно ще бъде кюркчето, а отвсякъде заобиколено с лисича кожа. Но тъй се случиха времената, че не можа да ми направи. Каза ми, че като се оженим, ще ми направи кюркчето.“ Казва: „И досега не ми направи кюркчето. Вече как съм се женила 10 години, и кюркче не ми направи. Ще останат очите ми отворени.“ Питам я: „Защо не ти направи?“ Казва: „Ловджия беше. Таман спечели малко пари за едно кюркче, хайде ще си купи едно чифте. После ми казва: ще убия ня-

кой вълк или лисица, за идната година ще ти направя. Идната година като дойде, погледнеш – ново чифте излязло, него ще купи. Десет години ту едно чифте, ту други купува, кюркчето не иде.“

Слушайте, не се женете без кюркчето. Кюркчето по-напред да дойде, че тогава се женете. Казвам: не отлагайте, не се женете без кюркче. Кюркчето да дойде, на място да е. Аз разбирам защо искаше тя тази лисица, разбирам какво значи лисица. Тя иска да има гъвкавостта и подвижността на лисичия ум. Лисицата е много умна, много хубави черти има. Много пъти тя не се разправя с кучетата, маха опашка на една страна, на другата страна. Тури опашката на една страна, то иде подир опашката, обърне я на другата страна, то гони в тази посока. Те гонят опашката ѝ, тя си върви по пътя. Лисицата направила опашката да страда, но тя – никога.

Жени се млада мома и нейният възлюбен казва: „Сега сме сиромаси, булска копринена рокля не мога да ти направя, но след като се оженим и разбогатеем, тогава ще направим тази хубава рокля“. Не, не, аз не бих се оженил за такъв момък, който не иска да направи на своята възлюбена една копринена булска рокля, а отлага за после. На вяра не се жени! Не, ако той идва в името на любовта и няма пари да направи една булска рокля, а отлага да я направи след оженването, целият им живот ще бъде все такъв. Този момък трябва да има спестени пари с пот на лицето (...) и от тях да направи една рокля, да знае, че тези пари са излезли от неговата плът.

Женитбата е посвещение

Христос казва на онази жена, която беше при кладенеца: „Ако би знаела при кого си, който Ти говори, ти би поискала и Той би ти дал жива вода“. Казва: „Господине, дай ми живата вода! Дотегна ми да идвам и да тегля вода от този кладенец.“ „Иди, повикай мъжа си.“ „Нямам, казва, мъж.“ „Право си казала. Пет мъжа си имала и този, когото имаш, не ти

е мъж. “Какво означава това? “На пет ума си служила, те не са твои и този, на когото служиш, и той не е твой.” Под думата „ум“ се разбира мъж. Всеки човек, който има ум, е женен. Който няма ум, той не е женен. Всяка жена, която има сърце, е женена, която няма сърце, не е женена.

Питам: какво означава женитбата? Женитбата означава желание за живота. Който мисли да се жени, той иска да живее. Живееш ли, ти вече си женен. Иначе искаш ли да се жениш според съвременните разбирания на хората, това подразбира да се подложиш доброволно да те натоварят като животното. Натоварен ли си, ти си женен. Хората тепърва трябва да се женят в правия смисъл на думата. Още с раждането си човек се жени. Ако разбира женитбата в този смисъл, през целия си живот той трябва да търси Онзи, Който му е дал живот. Създаде ли си тази задача, и животът му ще се осмисли, ще стане разбран. Сега хората постоянно спорят какво нещо е мъжът и какво – жената. Казвам: мъжът е слънцето, жената е растящото семенце. Когато твоите мисли и чувства се развиват правилно, ти си жена. Ти трябва да се радваш на Божествения Дух, Който те вади от безсмислието на живота, повдига те и ти дава свобода.

Жената всякога означава живот. Това, което живее, туй е жената в нас. Под „женене“ разбирайте живота! Начинът, формата, в които животът се изразява.

За съзнателния ученик женитбата е посвещение. Всяка душа трябва да мине през ред посвещения, ако иска да разбере великите тайни на Битието.

Да се ожени човек, това значи да мине през най-гъстата материя. Засега женитбата е преходна фаза в живота. Ще дойде ден, когато отношенията между мъже и жени ще се изменят.

Някой казва: „Аз няма да се женя“. Не, ще минеш през женитбата, тя е врата за великия живот. Не само хората се женят, но и духовете се женят. „И таз хубава!“ Вие имате

особени понятия за женитбата. Когато един възвишен дух слезе на земята и се облече в материя, и той е оженен. Той тегли нагоре, тя тегли надолу. Има велики духове, които години са ги хванали техните възлюбени и ги държат. И той пъшка, и тя пъшка. „Где е, казва той, онази свобода, по-рано беше добре, лесно се движех, а сега какво ми е, аз си знам“. Канят го другарите му на разходка. „Не, ще се върна в къщи.“ „Защо?“ „Чака ме жена ми.“ „Е, какво от това, че те чака жена ти?“ „Че какво, тази моята жена ме бие, бе! Не е от слабите жени тя.“ „Е, тогава, като те бие, ще се върнеш.“ Сега, ще пренесе този факт в обществото. Някой път дойде сиромашията, казват: „Аз съм беден“. Започват да изнемогват. Това са външни условия, които трябва да надделеете! Няма какво, ще се подчините. Силният, идеалният, гениалният човек нищо не може да го сломи! (...) Той казва: „Мене от нищо не ме е страх. Няма сила в света, която може да ме смаже. Може да ме смелите, може да ме турите и прекарате 100 пъти през воденицата, нищо не може да ме накара да мисля друго, аз ще мисля тъй, както аз знам!“ Тъй казват гениалните хора. А сегашните хора, щом ги бутнеш с гурбурка, казват: „Аз ще се откажа“. Такива хора ние ще ги оставим настрана.

Досега вие сте правили само проба в женитбата. Никой от вас не е женен. Това, което наричате на земята женитба, не е нищо друго, освен проба, съдружие. Сегашната женитба е само едно упражнение – нищо повече. Според мене истинска женитба, т.е. женитба по любов е онази, когато мъжът и жената, като се оженят, никога да не виждат нищо отрицателно, нищо лошо в себе си, нито в другия. Каквото и да направят мъжът, каквото и да се говори за него, жената никога да не вижда никакви отрицателни постъпки в него, нито пък мъжът да вижда нещо лошо в жена си. Каквото направят единият или другият, те да виждат само добро. Кажете ми, има ли няколко души между вас такива? Ако има няколко души само помежду ви, които живеят по този начин, аз съм готов да си взема думите назад.

„И таз хубава сега, още не сме се женили!“ Не сте се женили, ами че как! Под „женитба“ аз разбирам през целия си живот да не отправиш един гневен поглед на онзи, за когото се ожениш. Това е женитба! То е приготвление за самата Истина, за великата Истина. Мъж или жена, един и същ е законът и за двамата. А сега мъже и жени се бият, после се примиряват и казват, че били женени. Вие не трябва да разбирате така въпроса. От чисто Божествено гледище женитбата е приготвление за великия живот. Само в приготвенията за женитбата, човек ще се приготви за самото представление и в нея ще намери това, което не му достига.

Но сега да не каже някой на жена си: „Аз слушах днес Учителя, държа една хубава беседа и от днес вече нямам нищо общо с тебе“. А, нищо общо нямаш! Досега си имал, а от сега нямаш нищо общо. Не е така. „Дала баба 5 пари да се хване на хорото, сега дава 10 пари, не я пущат.“ Който се хване на хорото, трябва да се ожени. Защо се създадоха хората? Хората представляват нещо като ония дервишките танци, на които се въртят, докато паднат в транс. Някой път някой се хване на хорото и като се върти, върти, върне се дома, хване се за сърцето и казва на майка си: „Не мога да живея!“ „Какво има?“ „Мъчно ми е.“ Ако е мома, и тя не може да живее, и тя паднала в транс. Тези неща са отлични, красиви, аз не ги осмивам, сериозно ви говоря. Всичко туй е красиво, но природата никога не позволява да се правят два еднакви опита! Един опит ще направиш! Ще кажете: „Колко пъти сме се женили!“ Аз ще ви приведа друг пример. Актьорите правят една, две, три, четири и повече репетиции за едно представление и като направят последната, казват: „Готови сме!“ – дават представлението.

Всякога моите думи се вземат в двояк смисъл. Когато думите допадат на жената, тя казва: „Знаете ли какво каза Учителя? Прав е той.“ И другата страна, когато моите думи допадат на мъжа, и той казва: „Прав е Учителя“. Слугата, като чуе, казва: „Знаеш ли какво казва Учителя?“ Не, не, аз не

говоря на жени и мъже. Въпросът е въвн от жени и мъже, въвн от господари и слуги, а как трябва да живеем.

Онзи знаменит английски реформатор Джон Уеслей намислил да остане в живота си неженен, както казват англичаните – да си остане стар ерген. Но най-после решил да се ожени, та дано му тръгне работата. Обаче той се оженил за такава една англичанка, с която имал изпитания през целия си живот. Знаете ли каква е била тази жена? Един ден тя го хваща за косите, понеже англичаните нямат брада, разхожда го из цялата стая и му казва: „Слушай, ти с глупавите си проповеди няма да излизаш, да събираш наоколо си жените“. Той ѝ казва: „Не, нито една стъпка няма да сторя от това, което съм намислил, няма да се откажа от Христа!“ Три дни след като се оженил, той казва: „Не струва човек да се жени“. Идва след това при него един ученик и му казва: „Учителю, искам да се ожения, намерих една мома, отлична християнка“. „Да, тя с Христа може да живее, но не и с хората.“ Ние мислим, че онзи, който може да живее с Бога, може да живее и с хората. Ние с Бога можем да живеем, но не и с хората. Трудно е да се живее с хората, усилия се иска за това. Някои питат: „Защо не може да се живее с хората?“ Защото между тях не е влязъл още законът на любовта.

Женитбата не подразбира щастие, както мнозина мислят. Да се ожениш, това значи да минеш през посвещение. Жена-та, децата ти ще те опитват по различни начини, да видят колко си добър. Мъжът пък ще опитва жена си. Голям курс, голяма наука е женитбата.

Сияз Спанзу бил един царски син, който се занимавал с окултната наука и дълбокото познание. Като Соломон и той искал да разкрива тайните на природата, да достигне до крайното познание, да няма познание, което да не знае. И му останала само една точка да разреши, една от великите задачи в света. Да тури ред и порядък в живота си. Но едно нещастие се случва. Един ден той вървял замислен и изгубил пътя си – не може да се ориентира накъде да тръгне. Среща една

млада мома, много красива, една от най-красивите моми. Като я погледнал, затупкало му сърцето. Казва ѝ: „Можеш ли да ми покажеш пътя, изгубих се“. Тя му показва пътя, но той като се върнал, вече загубил точката. Рече да разреши великата тайна на живота, дойде до последната точка, не може да прочете, рече да мисли – момата изпъкне в ума му. Туй, което хората наричат „влюбил се е“.

Отива той при момата и казва: „Слушай, на мен ми остава само една точка да разреши, но ти седиш на тази точка отгоре, не зная какво да правя, аз се влюбих в тебе. Този въпрос искам да го разреши. Ти какво казваш? На моята любов не можеш да откажеш.“ Тя му казва: „Може, само при едно условие“. „Какво е туй условие?“ „Ще направим една нишка, една тънка нишка, да бъде толкова тънка, че по-тънка от нея да не съществува. И тази нишка да се не къса, никой да не е в състояние да я скъса. Когато образуваш тази нишка, ела при мен, ти ще имаш моята любов.“ Излязъл той замислен и оттам насетне този Сияз Спанзу все ходил и мислил как да усвои туй тъкачество. И досега той не може да намери начин да образува такава тънка нишка, която да не се къса. И досега човек от хиляди години не може да направи тази нишка. Влюбил се е, но няма тази нишка. Ние, съвременните хора, се намираме в туй положение. Направили сме тази нишка, много тънка е тя, но се къса. Има нещо в нас, което се къса. Или туй, което ние наричаме неустойчивост в любовта.

Реален свят е светът, дето хората не умират, дето чувствата не се изменят. Всичкото друго, всичките противоречия, които съществуват, то е един особен свят, аз го наричам „свят на безлюбие“. Как ще докажете на един човек, че вие го обичате? Каква нужда има да доказвате, че обичате някого? Каква нужда има Слънцето да доказва, че ви обича? Под думата „любов“ ние разбираме: когато ти имаш нужда от нещо, искаш да ти го дадат. То е любов на земята, да мислят добре за тебе. Значи в твоите постъпки онзи, който те обича, никога да не те подозира и всякога, каквото поискаш от него, думата ти на две да не прави, да ти отслужва. Тъй считаме реалната любов в света. Значи при всичките условия, как-

вито и да са, неговият ум и неговото сърце да не се изменят. Разбираме любов: 10, 100 години, 1 000 години да минат, да го намериш на същото място.

Та аз не намирам любов това, което се мени. Това е смешно нещо! Обичал, пък след 10 години си обърнал гърба. Павел казва: „Любовта никога не отпада“.

Вие казвате, че имате някакъв възлюбен. Можете ли да ми опишете вашия възлюбен? Възлюбеният носи една форма, която не се изменя. С милиони години да го носиш, не се изменя.

Като направиш тази тънка нишка, която да се не къса, въпросът е разрешен. И Писанието ето какво казва: „И след това ще излея Духа си над всяка плът и ще пророчестват синовете и дъщерите ви, старците ви ще видят сънища, юношите ви ще видят видения“. Онзи, който разбира великия вътрешен смисъл, не е човек, който да се влюби. Защото всяко начало има край, и всеки край има свое начало. Ако твоето начало не образува един край, ти не си на правата посока, но ако твоят край не образува едно начало, ти си пак на кривата страна. Писанието казва: „Аз съм Алфа и Омега“ – другият край е едно ново начало. Всяко ново начало води към един край. Под „край“ разбирам завършване, разрешаване на една задача. За да се яви на друго място началото.

Другата задача е следната. Вие сте се влюбвали не само веднъж и много пъти ще се влюбвате, докато дойдете дотам да се влюбите в Онзи, Който ще ви даде тази задача. Вие казвате: „Да обичаме Господа“. Може. Сега когото и да обичате, за в бъдеще тази програма трябва да се приложи и когато направите една тънка нишка, „тогава ще имате моята любов“. Така казва момата. Момъкът и той ще каже същото. Питам тогава: колко хора ще има, които биха се оженили? Хората тогава ще бъдат девствени. Понеже сега не са направили тази нишка както трябва, женят се, късат се нишките и домът не е устойчив. Кой е крив? Създадеш един дом, една нишка, която се къса – ти не си разрешил задачата. Ти

разреши задачата, както я разреши Сияз Спанзу. Ти имаш право да се жениш, това е един извод на старата мъдрост.

Сега ще ви приведа един малък разказ из индуския живот. Знаменитият поет и мистик Толсида, вгълбен в своите размишления, тръгнал един ден по течението на река Ганг да разреши един важен житейски въпрос. Увлечен в своите мисли, той дохожда до мястото, дето индусите изгарят своите покойници. До тялото на един мъж покойник той вижда жена от високо произхождение, добре облечена и наредена. Като вижда поета с изглед на светия, жената става от мястото си, приближава се към него и му казва: „Учителю, позволи ми да придружа мъжа си до небето!“ Учителят поет я поглежда и я запитва: „Дъще, защо искаш да напуснеш земята и да отидеш на небето? Рано е още за тебе, толкова повече, че не те викат оттам.“ Тя му отговорила: „Аз не се интересувам толкова от небето и за живота там, но искам да отида при мъжа си и да остана при него“. Значи тази жена не се интересува от небето, но тя не искала да се разделя от мъжа си.

Мнозина запитват: има ли мъже и жени на небето? Казвам: тия хора, които задават такъв въпрос, не се интересуват изобщо от небето, дето има възвишен живот, но се интересуват от това небе, дето е техният мъж или тяхната жена. Значи дето е техният мъж или жена, там е небето, там има и рай, дето не е мъжът или жената, там няма небе, няма рай. Дето има пари, там е небето, там е райт, дето няма пари, там няма небе, няма рай. Дето е службата на човека, там е небето, там е райт, дето няма служба, там няма небе, няма и рай. Изобщо дето няма мъже и жени, дето няма пари и служба, там няма небе, няма рай, няма никаква вяра, никаква правда.

Често хората се запитват едни други: „Ти от коя вяра си – от православната, евангелската или от католическата?“ Казвам: в света има три вида православни, три вида евангелисти и три вида католици. Към първата категория се отнасят вярващите в парите, към втората категория – вярващите в службите, но от третата категория малко хора има. Към

тази категория спадат вярващите в Бога. Веднага ще запитате тогава: какво нещо е Бог? Ако ви кажа, че Бог има три лица, това е материален Бог. Това е по отношението на Бога към материалния свят, даже и към духовния свят, но не и към Божествения свят. Дойдем ли до стиха, че праведният чрез вярата ще бъде жив, ние си представяме Бога без лице, за да не се опетнява. Всяко нещо, което има лице, се опетнява. Мислите ли, че лицето на Христа днес не е опетнено? Мислите ли, че майка, която родила 2 – 3 деца, не е опетнена? Мислите ли, че храната, която влиза в устата и оттам минава през цялата пищеварителна система, не е опетнена? Всяко нещо, което се е проявило и се проявява на физическия свят, е опетнено.

На молбата на вдовицата да остане при мъжа си на небето, Толсида отговорил: „Върни се дома си и там чакай мъжа си, той ще се върне след един месец“. Тя се върнала дома си малко успокоена и разправила на някои от своите близки, че мъжът ѝ ще се върне след един месец. От този ден Толсида започнал да я посещава редовно и да ѝ обяснява смисъла на живота, като ѝ посочвал правия, истинския път, който тя трябвало да следва. След изтичането на месеца, Толсида я запитал: „Какво ще кажеш сега? Мъжът ти върна ли се?“ „Върна се. Той живее вече в моето сърце.“

Казвам: докато търсите нещата вън от себе си, вие сте в материалния свят и всеки може да ви вземе благата, които имате. Влязат ли благата в сърцето ви, вие сте намерили вече вашия възлюбен, както тази вдовица го е намерила. Това е Божествената Правда, която дава стабилност на човека. В това се заключава истинската философия на живота.

Спаси сърцето, волята и душата

В живота ние сме дошли до една епоха, която подразбира едно старателно отвяване и пресяване на всички наши мис-

ли, чувства, разбирания и постъпки. В туй отвяване сламата отива на една страна, а житото – на друга страна. Мнозина, като разглеждат живота, не разбират този процес и очакват от земния живот туй, което никога няма да имат на земята. Аз туй не ви го казвам, за да отричам, че щастие на земята няма, но бих желал да ми доведат щастливите хора на земята, колкото са, да ги видим. Един англичанин правил статистика и намерил, че в Лондон от 8 милиона жители има 250 щастливи семейства, 3 000 – средна хубост, а на другите Господ да им е на помощ.

Един религиозен човек, който не мислил да се жени, като прочел лириката на Соломон, се оженил. После казваше: „Що ми трябваше да слушам Соломона!“ Оженил се той за една млада жена, а бил на 60 години – едно несъответствие. Сега вече е заминал за другия свят. Той нямаше познание за женското сърце, не познаваше това, което тази жена искаше. Много мъчно е да угодиш на женското сърце! Не е виновна жената, че иска. Той не е знаел как. „Мъчно е, казва, да угодиш. Не съм извор, който извира.“ Не е виновен изворот. Не е виновна и жената, че има такова сърце. Трябва да разбираш законите на този извор и трябва да разбираш законите на това сърце. Жената е жена не от само себе си. Нещо друго извира от нейното сърце. Жената е станала част от природата. Жената трябва да разбере сърцето на своя мъж, трябва да разбере извора на своя ум, трябва да разбира женската воля, трябва да разбира и мъжката воля. Това е цяла наука, тя трябва да се изучава основно.

„Ангелът отговори и рече на жените: „Не бойте се вие, защото знай, че Исуса разпятаго търсите“. (Матей 28 : 5) Жените са най-страхливите същества на земята. По-страхливи от тях няма. Тяхната деликатност, разумност се дължи пак на страха. Това е мое субективно схващане. Така е при сегашното положение на жената. Аз нямам предвид душата на жената. И затворникът, докато е в затвора, живее в постоянен страх. Всеки момент може да влезе стражарят и да го накаже. На същото основание и жената има причини да се

страхува. Следователно, когато казвате, че условията на живота са тежки, подразбирам: много затвори има на земята, много стражари ви преследват, храната не е добра, паразити ви нападат и т.н. Тежък е, наистина, животът в затвора. Често в този затвор турят на жената скъпи украшения: пръстени, гривни, копринени дрехи, було, букет от цветя. Всичко това е необходимо, за да я вкарат в затвора. Около нея се движат сватове, кумове, шафери. Щом влезе в затвора, всички сватове, кумове и шафери изчезват, свалят украшенията ѝ и тежката врата на затвора се заключва. Вътре остават само двамата затворници, а вън обикаля един стражар да ги пази. Ако това описание не ви харесва, ще ме извините. Аз разглеждам формите на живота както се проявяват, а не бъдещите идеални форми. Аз не се спирам на вашите копнежи, на стремежа ви да излезете вън от затвора, на свободата.

Не мислете, че животът на жената е един, а на мъжа – друг. Ако поставите мъжа при условията на жената, и той ще прояви същия живот като нейния. Когато се намира в мъчнотии, жената плаче, огорчава се, а мъжът гледа отвисоко на нея и казва: „Женско сърце!“ Като попадне на бойното поле и го ранят, и той плаче. Човек има право да се произнася за нещата след като е минал през всички условия на живота и ги разбира. Не е достатъчно да разбира само доброто. Доброто, което имате, не е ваше, животът, който баща ви е дал, още не е ваш, животът, който майка ви е дала, още не е ваш. Ваше е само онова, което вие сами съзнателно сте изработили и спечелили.

Никой друг освен мъжът не може да познае жената. Някой казва: „Дълбоко е женското сърце!“ Действително, дълбоко е женското сърце! Никой не може да го познае и измери, защото е голяма неговата мярка. Само една мярка може да определи големината на женското сърце. Коя е тази мярка? Мъжкото сърце. Само мъжкото сърце може да преплава океана на женското сърце. Никакъв друг кораб не е в състояние да преплава този океан. Само мъжкото сърце е издържало

на бурите и на вълните на този океан. Колкото бури и вълни да има в този океан, мъжкото сърце е в състояние да го преплава и то благодарение на женското сърце, което го пази. Следователно мъжкото сърце е мярка за дълбочината на женското сърце. Чрез мъжа се определя характера на женското сърце.

Ако мъжете и жените могат да се справят едни с други, те са разрешили една от най-великите задачи. Ако не могат да се справят помежду си, никаква друга задача не биха могли да разрешат. Някои питат: „Защо хората се женят?“ Хората се женят, за да се справят един с друг. Мъжът и жената са двете опорни точки, върху които животът се гради. Казвате: „Защо е трябвало жена на Адам, да го сложи в беля?“ Не, Бог не създаде беля на Адам, но му даде работа. У Ева имаше инициатива и ум. Тя беше умна жена, по-умна от много жени, които се мислят за умни. Съвременната култура и знания се дължат на нея. Тя направи грях, но после съзна греха си и каза на Адам: „Аз те свалих долу, аз ще те вдигна горе. Сега аз ще те спася. Ти трябваше да слезеш долу, да научиш урока си, защото нямаше достатъчно ум; ако беше умен, ти нямаше да искаш от Бога да дойда на земята.“ Казвам: ако жените разбираха този закон както своята стара майка, те щяха да бъдат по-умни, но не го разбират и затова само се сърдят. Съвременните жени са лоши дъщери, майка им е по-умна от тях. Осем хиляди години вече как тя работи в света и то много умело. Не мислете, че Ева не работи. Днешната цивилизация се дължи на нея. Адам само изпълнява нейните заповеди. Той знае да се бие, нож да вади и като се върне при жена си, тя го пита: „Свърши ли добре работата?“ „Свърших я.“

Днес се благовества! Великата Любов, която трябва да се приложи в живота, има два момента: любовта, която започва първо с обещания и радости, тя е обикновената любов, човешката любов; а любовта, която започва първо с големи страдания, тя е Божествената Любов. В Божествената Любов всякога се иска едно вътрешно самопожертване. Този за-

кон на самопожертване не можете да го приложите без туй съзнание на любовта. Иначе вие може да си наредите една програма как ще живеете с мъжа си, как ще постъпвате, но не действате ли съобразно закона на любовта, нищо няма да направите. Първо човек трябва да усили в себе си това непреодолимо желание да се свърже вътрешно с Бога. Дотогава, докато не се свържем вътрешно с Бога, докато не разрешим моралните проблеми на живота, ние с ближните си не можем да живеем в хармония.

Ще ви приведа един окултен разказ за едно племе, наречено Финуси. Не казвам същинското му окултно име, понеже не е позволено. Туй име е измислено от мен, то е мое, говоря ви истината. И името на героинята не давам, аз я кръпвам Квистиния или Квистина, както искате. В нея се пробудило съзнанието и поискала да постъпи в Бялото братство, за да може да ускори своето развитие. И тръгнала тя по света да търси начини и методи, чрез които да се домогне до това знание, като минавала през разни братства, с които не била запозната. На едно място трябвало да заложи своя ум, за да ѝ дадат знание – заложила го; на второ място трябвало да заложи сърцето си, за да ѝ дадат любов – заложила го; на трето място, за да добие сила, трябвало да заложи своята воля – заложила я, и на четвъртото място заложила душата си. Като заложила душата си, тя разбрала, че изгубила всичко, а не придобила нищо.

Сега аз ще направя своето сравнение, ще превода този далечен разказ. Ако ние зложим своя ум, който Бог ни е дал, ако зложим своето сърце, което Бог ни е дал, своята воля, която Бог ни е дал и своята душа, ние ще усетим, че всичко сме изгубили – това се нарича грехопадение. Това е онзи велик разказ от Библията за райската градина, това е залагане на всичко, за да придобиеш знание и любов. Но като зложил всичко, ти ще усетиш, че всичко си изгубил, а нищо не си придобил. Питам тогава: как трябва да се намери тази истина в света?

Един от адептите или Учителите на великото Бяло брат-

ство, като паднала тя в отчаяние, обърнал се с молитва към Бога и казал, че погрешно е направила всичко туй, и да ѝ покаже Бог един път. Тогава трябвало един от братята на Бялото братство да се ожени, за да я спаси, да отдели половината от своя ум, да ѝ даде половината от своето сърце. Това е онзи разказ за излизането на Ева от Адам. Тя е другата история. А сега вие се жените, но за какво? Женитбата, това е един закон за спасяване на хората, то е една от великите жертви, които човек може да направи.

Онзи, който е готов да пожертва своя живот, да избави тази Квистиния, нека се ожени и като се ожени, тази женитба трябва да бъде между нея, него и Бога. Ако той може да влезе в тази област, той трябва да бъде герой: да се качи в невидимия свят, в менталното поле и там да се сражава, да вземе нейното богатство, след туй да слезе в астралния свят, там да има друго сражение, да освободи сърцето на своята възлюбена, тогава да слезе във физическото поле, да освободи нейната воля, тогава да се качи в причинния свят, да освободи нейната душа и след като ѝ възвърне всичките богатства, да каже: „Възлюбена, аз свърших твоето избавление, вземи си всичко, ние сме свободни и можем да служим на Бога както искаме“.

Любовта има възходяща и низходяща степен. Когато идем в съприкосновение с напредналите същества, любовта става по-ценна. Понякоя път се бъркате в Божиите работи. Един мъж в съприкосновение с една жена с по-висока култура, се подига. Някой път жената в съприкосновение с мъж с по-висока култура се подига. Моралът не седи в тялото. Престъплението не става във физическия свят. Престъплението става в духовния свят, когато душите не се подигат. Душите трябва да растат! Те са като скъпоценните камъни, като плодовете, които трябва да се изявят. Всякога, когато помагаме на тяхното развитие, ние служим на Бога в тяхното велико дело. Когато спъваме този велик процес, ние вършим това, което не е в съгласие с този велик Божи закон и затова носим отговорност.

Жената не е друго нещо, овен човек, изразен в своите чувства. Целият човек не е нито в жената, нито в мъжа. Половината човек е в жената, и половината – в мъжа. Като съберете тези две половини, ще имате целия човек. Така ще разрешите въпроса. Във физическия свят има едно събиране, в духовния свят – друго събиране, в умствения свят – трето събиране и в причинния свят има четвърто събиране. Тези събирания се различават едно от друго. Когато двама души се съединяват в мисловния свят чрез правата мисъл, когато единият мисли, и другият мисли, тогава те са като мъж и жена. Когато в духовния свят двама души чувстват еднакво, те се съединяват в едно като мъж и жена. Когато двама души работят заедно на физическото поле, те се съединяват пак в едно. И най-после, когато двама души мислят, чувстват и действат еднакво, те са в най-високото поле, в причинния свят. Те едновременно желаят да помогнат на човечеството и да се жертват за него. Това е вътрешно.

А тъй, дойдат двама души, на физическото поле се срещат и веднага започват да мислят да се съединят, да образуват една щастлива двойка. Особено ако те са млади. За да бъде животът на двама млади хора щастлив, те трябва, ако първия ден са били на земята, втория ден да се качат в духовния свят, третия ден да се качат още по-високо – в умствения свят, четвъртия ден да се качат в причинния свят. И след четири дена, като обиколят четирите свята, те трябва отново да слезат на физическото поле. Ако не могат да се качват, тогава ще има плач, въздишки, неодобрения. Този живот е един затворнически живот – нищо повече. Ако така човек не разбира живота, който и да е, бил той философ или цар, животът му непременно ще бъде затворнически. Защото с какво ще ограничите една душа, която има такъв голям простор?

Всеки човек трябва да има една душа, която да го обича с цялото си естество, т.е. със своето съзнание, със своето самосъзнание, със своето подсъзнание, със своето свръхсъзнание. Има ли човек такава душа, всички Божествени блага ще дойдат чрез нея. Тази душа именно представлява ка-

налът, чрез който се пренасят благата от невидимия свят за душата, която живее на земята. Човек не може да възприеме Божията Любов и Божиите блага отдето и да е. Тази душа, която ни обича, тя ще ни покаже начин как да постъпваме с всички останали души.

Не е лесно да обичате човека. Онзи, когото обичате, той трябва да има нужда от вас, а вие трябва в подробности да разбирате неговата душа, както и всички нейни нужди. Този човек може да страда от някаква болест, или да го мъчи някакво съмнение, но щом вие го обичате, ще извадите тези тръни от плътта му и след това ще му покажете пътя, по който трябва да върви, за да се подигне. Всичко това трябва да направите по такъв начин, че той да вижда във ваше лице истински приятел, който желае неговото добро и повдигане.

Когато обичаш някого, хич не мислиш, готов си на всички жертви, а когато малко го обичаш, философстваш. Когато обикнеш, казваш: „Всичко ще направя!“ Когато не го обичаш, казваш: „Закон има“, това – онова, а когато го обикнеш, казваш: „Готов съм всичко да жертвам, всичко давам“. Тъй седи правилото. Само ако го обичате, тогава го правете. Ако идете да правите нещо без любов, работите ще ви се забъркат още повече, а ако идете с любов, успешно ще бъде всичко. И затуй старите жени казват на някоя млада мома: „Ти не обичаш момъка, но ожени се, любовта после ще дойде, ще го обикнеш“. Ако любовта дойде, влез с нея, не дойде ли, не влизай никъде, не давай задължения. С куче в чувал не влизай. Влезте с любовта, ако искате всичко в живота ви да върви добре. Сега ние говорим за тази велика, обширна любов, която засяга всинца ни. Тя е, именно, която ще преустрои домовете, тя ще смекчи нашите чувства, тя ще внесе нови мисли и ще ни покаже как да постъпваме.

Това значи женитба, а сега е обратното: сега мъжът ще заложи ума на жена си, ще заложи сърцето ѝ, всичко ще заложи, ще я опропасти, пък и жената ще заложи някой път. (...) Аз не засягам сега никого лично, аз засягам въпроса много принципно; какви са сегашните ваши погрешки, не ме ин-

тересува. В бъдеще, ако искате да изправите вашия живот, да няма насилие, трябва да приложите Божествената Любов в себе си. Вие трябва да кажете: „Господи, ние ще работим от сега нататък точно както ти искаш от нас. Първо, никога няма да изменим Твоя закон, а ще го изпълним, Твоята дума на две няма да направим, всяка Твоя дума ще бъде свещена за нас, свещена, свещена ще бъде.“

Човешката любов е една от драмите в човешкия живот. Когато човек се натъкне на такава драма, той мисли, че героят и героинята търсят Бога, затова страдат. Не, това не са още страдания на човешката душа да намери пътя към Бога. Дойде ли човек до страданията на душата, Христос ще се яви при него, както се яви при гроба на Лазар, и той ще възкръсне. Идването на Христа при гроба на умрелия не е нищо друго, освен идването на любовта, която възкресява. Ако онзи, когото търсиш, е в сила да те възкреси, той те обича. Ако момъкът може да възкреси момата, която го търси, той я обича, и ако момата може да възкреси момъка, който я търси, тя го обича. Марта и Мария, сестрите на Лазар, представят добродетелите в човека. Ако момъкът или момата могат да вдигнат ръката си и да възкресят умрелия, те са изпратени от Бога, те са вашите възлюбени.

Следователно, когато човек се жени, нека види дали този, за когото се жени, е в сила да вдигне ръката си и да го извади от гроба. Ако може да направи това, той е изпратеният от Бога. Ако не може да го направи, нека по-добре умрелият стои в гроба си, докато му дойде часът да възкръсне. Да лежиш в гроба, подразбира да работиш при неблагоприятните условия на живота. В такъв случай по-добре е да лежиш в гроба, отколкото преждевременно да излезеш оттам. Почакай да дойде онзи, който може да те възкреси. Страшен е гробът, но още по-страшно е да излезеш неподготвен от гроба.

Когато правех своите научни изследвания в България, срещнах една млада, 35-годишна жена, която ми разправи своята опитност – как се е справила с една трудна задача. „Ожених се, казва тя, млада и ето, година вече, откак мъжът

ми умря. В първо време изпаднах в голяма скръб, не ми се работи, ще полудея, дохожда ми до самоубийство. Обръщам се тук-там за някакъв съвет, никой не може да ми каже нещо, което да ме задоволи. Всички ме съветват да се ожения. Започнах да си мисля: първия мъж обичах, той умря. Ако се ожения за втори и умре, тогава? Взех да се плаша. Щом първият умря, и вторият ще умре. Цяла година мислих по този въпрос, но не дойдох до никакво разрешение. Започнах да се моля на Бога, Той да ми даде светлина, да дойда до някакво заключение. Един ден, когато размишлявах, дойде ми една светла мисъл: ако мъжът ми ме обичаше както трябва, той нямаше да умре. Щом умря, той не ме е обичал. Тогава, нека си върви по работата. След това пак идваха мои познати да ме питат искам ли да се женя. Казвам: „Този, за когото мислите да ме жените, ще умре ли?“ „Ще умре, разбира се.“ „Тогава да си върви по пътя!“ От този момент аз почнах да се развеселявам. Намерих нещо хубаво в себе си, за което трябва да живея. Започнах да се радвам, че намерих смисъл в живота, и благодарих на Бога, че дойдох до едно правилно разрешение на въпроса.“

„Напият Учител казва, че не трябва да се женим“. Ако ще продаваш ума на своята жена, сърцето, волята, душата ѝ, не се жени, кракът ти да не стъпи в нейната къща! И ако ти, като жена, ще постъпиш така, не се жени. Но ако ти, като герой или героиня, идеш да я освободиш, ожени се за нея, ожени се без сватове, без попове, без ничия друга сила, освен само едната Божествена Сила, Божествена Любов, която те прониква. Туй трябва да бъде новото схващане за брака. А за сегашния брак Павел казва: „След като умре жената, ти можеш да се ожениш за друга“ – в този брак, който е до 60 години, той може да се ожени 10 пъти. Не, той като се ожени, ще тръгне на далечно пътуване и след като придобие всичкото богатство, ще се върне и ще ѝ го предаде, ще ѝ даде една свещена целувка, която ще струва 100 000 пъти повече, отколкото всички ваши сегашни удоволствия. Тогава и 100 пъти може да се жените, ако искате, но ще ходите като герои. Аз говоря за бъдещия брак, за истинския, а за сегашния брак

не говоря; вие се женете, живейте както искате, ни най-малко не се меся там, вие имате сделки като двама търговци, които се стоварят; всеки трябва, според както е обещал, да изпълни своето обещание, право или криво, трябва да го изпълни.

Искат да покажат идеалната любов. Че някой може да обича сакатия! Сакатия не можеш да обичаш, грозния не можеш да обичаш, глухия не можеш да обичаш, слепия не можеш да обичаш. Щом го обикнеш, очите му ще оздравеят. Щом го обикнеш, глухотата му ще изчезне. Щом го обикнеш, грозотата му ще изчезне. Невъзможно е да обичаш някого и той да бъде сакат. Някои искат да покажат голямата любов. „Той живее с една глуха жена, защото я обича.“ То е първата лъжа! Той защото не я обича, тя е глуха през целия си живот.

Един автор иска да ме убеди, че героят му умрял от голяма любов. Това не може да бъде! От любов човек не умира, от любов човек оживява, а от безлюбие умира. Когато някоя възлюбена е умряла, тя е умряла от безлюбие. Когато някоя мома се влюби в някой момък и докаже любовта си, постигнала е най-високото положение на любовта. Ако след това каже: „Ако аз го изгубя?“, в този момент тя припада и умира. В нейната душа става едно раздвояване, в нейните чувства се явява едно раздвояване: момата може да умре, да полудее. От къде се пръкна тази мисъл, че този, който я обича, ще ѝ измени? То е идея от една баба от миналото. Тази идея се явява като един микроб, който при известни условия се съживява, почва да се разплодява и внася тази отрова. Как е възможно да обичам някого и след това да му изменя? Да изменя на някого, значи да изменя на Бога. Да изменя на другаря си, значи да изменя на себе си. И обратното е вярно: щом изменя на себе си и на ближния си, аз изменям и на Бога. Аз съм свързал тези три неща в едно. Следователно не допускам в себе си никакво изменение, никаква измяна. Любовта не може да се измени. Понеже, ако аз изменя на моето убеждение, на любовта, смъртта ще дойде в мен, нищо пове-

че. Дали на себе си изменям, или на ближния си, непременно смъртта ще бъде един резултат, или едно нещастие. Такъв е законът в живата природа. Дали го приемат, е друг въпрос, но всичките нещастия в света произтичат от двата фактора: от несъгласието на постъпките с нашия дух и от несъгласието с живота. Аз вземам онзи истински живот, в който смъртта не царува. Това е разумното в света.

БРАК

Още едно не ти достига

Ще ви приведа една приказка за едно семейство плъхове. То се състояло от баща, майка, две дъщери и един син. Малката дъщеря била много красива, затова бащата и майката не искали да я оженят за плъх, но за най-силния в света. Като мислели дълго време, най-после решили, че Слънцето е най-силно в света и тръгнали при него, да го поканят да им стане зет. Слънцето отговорило: „Благодаря ви за честта, но аз не съм най-силният в света, от мене има по-силен – облакът. Даже малките облачета на небето ме засенчват и аз не мога да се проявя. Идете при облака.“ Отипли при облака и му предложили да им стане зет. Той казал: „Аз не съм най-силният, има по-силен от мене – вятърът. Достатъчно е да задуха, за да ме разпръсне и от мене нищо да не остане.“ Отипли при вятъра. Казали му защо идат при него. Той им отговорил: „Благодаря за честта, но има една стена, по-силна от мене. Срещна ли я на пътя си, тя ме разбива и аз не мога да се проявя.“ Те отишли при стената, казали ѝ защо я търсят, но и тя се отказала да им стане зет, понеже има и от нея по-силен – от време на време се явява един плъх, който правил дупка в нея. Досега нищо не ѝ се противопоставяло, но не могла да издържи на зъбите на плъха. Като чули всичко това, старите плъхове се върнали у дома си и решили да оженят дъщеря си за плъх като тях.

Какво правят съвременните хора? Те често пренебрегват своите малки пориви, мисли и желания и след всичко това очакват щастие, големи успехи и постижения. Някоя млада мома фантазира, мечтае да дойде отнякъде един царски син, възседнал на кон и да се ожени за нея. Един ден тя решава да избяга от дома си и отива в гората с надежда да дойде царският син, да я спаси. Обаче какво излиза в заключение? Тя отива в гората, обърква пътя и дохожда да я спаси не царски син, възседнал кон, но овчарски син, възседнал

магаре. Момата си казва: „Откъде дойде този овчарски син? Аз очаквах царски син, но останах излъгана.“

Тази млада мома се счита нещастна, защото не разбира дълбокия смисъл на нещата. Като не разбира, тя криво ги тълкува и с това се натъква на ред нещастия. В случая магарето представлява царският син, когото момата очаква, а овчарският син представлява малкото, красиво чувство, което е възседнало царския син. Вие можете да сложите един скъпоценен камък в дървена кутия, а едно зрънце от лепца в златна кутия. Кое бихте предпочели: скъпоценния камък в дървената кутия или лепченото зрънце в златната кутия? Разбира се, скъпоценният камък струва повече от дървената кутия, както и златната кутия струва повече от лепченото зрънце, но ако преживявате една гладна година, от лепченото зрънце все пак може да сварите нещо, да уталожите глада си, докато златото и скъпоценният камък не могат да ви помогнат. Лепченото зрънце може да се посади и за няколко месеца да даде плод, който ще ви спаси от глад в гладната година, а златната кутия и скъпоценния камък никой не иска да купи.

Вие искате да обичате, но търсите някого, който да съответства на вашата обич – да е красив, да е хубаво облечен и докато го намерите, вие изгубвате вашите чувства.

„Още едно не ти достига!“ Туй едното, то е същественото. Кое е то? Може да сме учени, може да сме богати, но всякога чувстваме, че нещо ни липсва. Какво? Не можем да определим точно какво е, но вътре в себе си чувстваме едно недоволство. Ако е някоя млада мома, като се огледа в огледалото, ще каже: „Намерих причината на своето недоволство. Ако бях красива, друго щеше да бъде. Туй е, което ми липсва.“ Момъкът пък казва: „А аз съм слаб, хилав, ако съм някой снажен, силен, всичко мога да направя“. Някой търговец, празна му е касата, недоволен е, казва: „Ако касата ми е пълна, щях да бъде щастлив. Туй е, което ми липсва – парите!“ Някой политикан, философ и т.н. всички констатираат, че им липсва нещо и търсят туй, което им липсва. Казват: „Туй,

ако е мое ...“ Добре, ако всичко това е действително така, ако това е една велика истина, тогава красивите моми трябва-
ше да бъдат доволни. Но попитайте красивата мома, довол-
на ли е? Не е доволна. Е, какво ѝ липсва? След като е краси-
ва, тя казва: „Аз искам да имам един мъж, но княз да е, да е
снажен, да е красив, хубав, да има палати, да има слугини“.
Хубаво, даваме на тази мома този, красивия княз, но след 2–
3 години я питаме: „Доволна ли си?“ „Е, казва тя, този кра-
сивият княз си има любовници, как мога аз да бъда довол-
на?“ Не е доволна и от това.

Има нещо, което липсва на хората. Хората не се женят по
Бога. Те се женят по търговски сделки и след туй ще почнат
да обясняват, че такава им била съдбата.

Един българин се оженил за млада, красива мома. Той
бил доволен от нея, но само едно не ѝ харесвал – не могла да
работи. Тя била слаба, нежна, скоро се уморявала. Той се
разговарял с Господа: „Господи, защо ми даде толкова сла-
ба, нежна жена, да не може да работи?“ Бог взел тази жена
при себе си и след време му дал втора: здрава, енергична,
способна за всякаква работа. „Сега, Господи, съм доволен.“
Обаче в скоро време той започнал да се оплаква и от нея.
Защо се оплаквал? Често го биела. Щом не постъпвал както
трябва, тя го набивала на общо основание.

Сега и на вас казвам: и вие като този българин може да
минете и през едното, и през другото състояние. И двете съ-
стояния ще ви натъкнат на противоречия: в първия случай
ще бъдете недоволни, че всичките ви желания не са задово-
лени, във втория случай желанията ви ще бъдат задоволе-
ни, но ще ви бият. И в двата случая сте в противоречия,
които сами си създавате. Като не разбирате причината за
противоречията, обвинявате Бога, природата, условията. „За-
що природата не ми е дала повече блага?“ Не говориш исти-
ната. Природата е крайно щедра. Тя дава на човека колкото
иска. Важно е, че той не може да се справи разумно с дадено-
то, поради което изпада в противоречие.

Някои казват тъй: „Аз нямам мир в живота си“. Нямаш мир, понеже не си добил любовта. Любовта трябва да се получи в нейната същина. Не че вие нямате тази любов, имате я, но в тази любов има нещо примесено и трябва да я пречистите. Вие обичате само вашите деца, вашата жена, но и тях обичате при известни условия. Много мъже обичат жена си, но до кога? Докато е млада, докато е красива. Щом почне да остарява, щом почне да боледува, охлаждяват към нея. Щом почнат да виждат красиви жени отвън, сърцето им почва да охлаждява. Питам тогава: това любов ли е? Любовта не седи във външните форми. Любовта, това е обръщане на една разумна душа към Бога.

Една мома се оженва за един момък и момъкът си прави илюзии, че тя ще го обича. Понеже любовта е прогресивен процес, момъкът трябва да знае, че тази любов постепенно ще се измени. Аз казвам на този момък, че най-много след 1–2 или 3 години тази любов ще се измени, тя ще се намали с една трета от първоначалната. След още 3 години тази любов ще се намали с още една трета, докато най-после нищо няма да остане от нея. И този човек се чуди какво стана с любовта, коя е причината, че я няма. Този мъж не си дава никаква сметка, че тази жена има в себе си способности, чувства, желання, на които и тя трябва да даде ход да се проявят, да се развият. Той мисли само за себе си, без да подозира, че тя не е създадена само да му готви. Той не влиза в положението ѝ. Нищо не ѝ плаща, а само изисква от нея. Той казва: „Моята женица“. Така я залъгва той с това-онова, докато един ден каже: „Не мога да се залъгвам повече“.

Ние живеем в един свят на неизследими богатства. Но като че някой е извадил очите на хората, ослепил ги е, да не виждат тези богатства.

Преди 2 000 години възкръсна Христос, а сега ще възкръснат Неговите ученици. Явява се въпрос: кой ще възкръсне и кой няма да възкръсне? Възкресението трябва да дойде общо. Някои искат да ме убедят, че са възкръснали

вече. Питам: видели ли сте любовта? Готови ли сте да се жертвате за всички? Жената казва: „Напуснах мъжа си“. Много естествено, не си възкръснала още. Мъжът казва: „Напуснах жена си“. Не си възкръснал още. Възкръсналият никога не напуска възлюбения си. Той отива при душата на своя възлюбен и споделя истината с нея. Достатъчно е само по една дума да си кажат, за да се разберат. Само ония души си служат с истината, които се обичат. Да се разговаряме на Божествен език, да си говорим истината, това значи да живеем в закона на любовта. Днес жената се разговаря с мъжа си, нарича го „миличък“, а вътре в себе си иска по-скоро той да излезе, за да остане сама в къщи. Каквато е нейната искреност, такава е и на мъжа.

Ако вие живеете в Божествения свят, ако в Божествения свят ти имаш една възлюбена, ти никога не можеш да ѝ се разсърдиш. Даже и най-малкият оттенък на мисълта – и тя ще изчезне. Тя е толкова чувствителна, че ако стане една малка промяна в твоите очи, тя ще изчезне и няма да я има вече, не даже когато се разсърдиш. Ако в небето би се позволило да правим това, което правим на земята, тази твоята възлюбена ще умре. Тя ще изчезне и ти няма да я видиш за 10 000 години. Следователно едно същество в Божествения свят знае, че при най-малката погрешка може да причини страдания, които за 10 000 години не могат да се поправят. Съзнание има. Тук, в живота на земята, човек всеки ден по 10 пъти се готви за рая, говори за Бога, говори за ангелите.

Само Божественият закон може да урегулира и облагороди човешката любов, защото от голяма любов човек може да умори този, когото обича. Как? Като изсмуче соковете на неговите чувства, като открадне сърцето му. Това не е любов, това е паразитство. Така правят и октоподите: като уловят жертвата си, от обич те изсмукват кръвта ѝ със своите пипала и тя отслабва, укротява се. По този начин много мъже укротяват жените си. Да вземеш силата на жена си и после да кажеш, че жена ти е станала по-кротка, по-умна, това не е наука, това не е укротяване. Днес ще уморите една жена, у-

ре пък една жена ще умори вас. Христос казва: „Аз дойдох да дам живот на хората, а не да взема живота им“. Можете ли да дадете живот на мъжа си, сиреч да го накарате сам да мисли? Вие можете да направите вашия мъж да стане точно такъв, какъвто искате.

Като изучавам сегашните хора, виждам, че те не могат да обичат повече от един човек. Ако едновременно обичат двама души, те или ще се скарат, или ще бъдат принудени да лъжат. Обичаш едновременно двама души и започваш да лъжеш ту единия, ту другия, ставаш неискрен. Това любов ли е? Това е проява на човешкия егоизъм, проява на човешкото самосъзнание. Човек в своя егоизъм се проявява като малко, жестоко божество във форма на син или дъщеря, във форма на възлюбен или възлюбена. Това всеки е опитал. Аз съм виждал как това божество бие своята възлюбена или своя възлюбен. Понякога синът бие баща си, дъщерята бие майка си. Докато това божество не се спусне дълбоко в пропастта, да изгуби всичко земно, то не може да разбере вътрешния смисъл на Божествения живот. Божественото в човека е, което постоянно го измъчва, постоянно го прави недоволен.

Мъжът, като по-силен от жената, мисли, че има право да си служи със закона на пръчката и я прилага на общо основание. Тя мълчи, не роптае, не се противопоставя. Защо? Слаба е. Вечерта, когато мъжът заспи, тя връзва ръцете и краката му с въже, набива го добре и му казва: „Разбираш ли сега и ти този закон? Втори път ще ми даваш ли такъв урок? Ако ти не беше ме бил, и аз нямаше да те бия. Ти ме научи на този закон.“ Затова е казано в Писанието: „С каквато мярка мерещ, с такава ще ти се отмери“.

Мъж, който бие жена си, умира по-рано от нея. Силата на човека седи във въздържанието, в самообладанието.

Ако ти набиеш една жена, тогава ще дойде онази голямата астрална змия-жена и ще ти даде такъв урок, че с години ще го помниш.

Дойде ли ви в ума мисъл да направите зло някому, веднага си помислете: „Ако аз бях на мястото на този човек, бих ли желал да постъпят спрямо мене така?“ Вие, жени и мъже, как решавате тия въпроси? Някой път вие се гневите на мъжете си, минават лоши мисли през ума ви и казвате: „Да се махнат тия мъже! Ние ще си намерим други, с които ще живеем по-добре.“ Някога мъжът казва: „Да се махне тази жена от очите ми! Аз ще си намеря друга, по-добра.“ Казвам: която жена и да намерите, все жена е, все от същата кал е направена. Затова не трябва нито жените, нито мъжете да се заблуждават от външността, от формите. Когато мъжът или жената се разгневят, нека се запитат: „Ако аз бях на мястото на моята жена, как бих желал мъжът ми да постъпва с мене?“ И какъвто отговор получат, така нека си разрешат въпроса. Ако жената каже, че мъжът ѝ е лош, че не може да го търпи, тя не е жена, тя не мисли правилно. Има случаи в живота, когато син и дъщеря искат да убият баща си, защото бил лош. Откъде знаят, че е лош? Какво нещо е лошавината? Който днес е лош, той утре още може да стане добър. Днес жената мрази мъжа си, но не се минават 1–2 дни и тя казва: „Аз обичам мъжа си“. Как така? Може ли да обичаш човек, който не е добър? Не може. Значи има една привидност на нещата в живота, която пречи на хората да мислят правилно.

Ако запитате един дух какво има в онзи свят, той ще ви изясни последната теория. Той казва, че всеки един предмет си има етерен двойник. Все едно, че вие имате един стол на земята, на който седите. От невидимия свят виждат етерния двойник, който не се разрушава. Докато ние обичаме един предмет, той седи в невидимия свят, но ако сме развалили този предмет с омраза, той изчезва и в небето. Значи двойник има столът и по този двойник съдят какъв е столът на земята. Когато вашият стол в небето изчезне, това показва, че вие сте фалирали на земята. Тогава, ето как познават от невидимия свят какво става с вас тук: когато образът на вашия син в небето изчезне, когато образът на вашата жена в небето изчезне, когато образът на вашия приятел в небето изчезне, те знаят, че вие свършено сте фалирали. Всеки

един човек, когото вие обичате на земята, етерният му двойник седи там; ако намразите един човек, един ваш приятел, той не съществува за вас – не съществува вече и там. По него те съдят за вашето състояние. Затова казва Писанието: „Делата ти подир тебе ходят“. Каквото правите, в небето е живо. Когото вие обичате, той е там, когото не обичате, няма го там. Имате приятели – мъже и жени, те са проектирани на небето, и там има мъже и жени. Този, земният живот, е създаден по прилика на онзи Божествен свят. Не е тъй в туй кривото разбиране, както ние мислим. Защото под „мъж“ и „жена“, положителна и отрицателна енергия, в природата се разбира друго. Женственото в природата е туй, което съгражда, което събира нещата около себе си. (...) Пространството го владеят мъжете.

Човек трябва да бъде активен. Активност значи работа, произвеждане в трояко направление – физическо, умствено и духовно. Всички хора не могат да работят едновременно на едно и също място, в едно и също направление. Те ще работят в различни области. Различието, което съществува между хората, може да роди и дисхармония, и хармония – от тях зависи. Когато и мъжът, и жената са сприхави, те трябва да си отстъпват; когато единият каже нещо, другият трябва да го изслуша, когато единият свири, другият трябва да слуша. Това е законът, който действа на физическия свят. Ако единият мълчи, другият оценява това чувство на търпение и ще се отплати в друго отношение. Обаче, ако жената не държи това поведение, мъжът ще каже: „От моята жена по-лоша няма, тя има много дълъг език. Да ни освободи Господ: или мене от нея, или нея от мене!“ Не мислете, че ще бъдете освободени: ако тук сте се преследвали, и на другия свят ще се преследвате. Туй, което може да измени вашия живот, е разбирането на Божествения закон и приложението му в живота. Ще правите хиляди грешки, за тях Господ няма да ви съди. Той ще ви прости, но при условие – да научите Божествения закон и да работите.

Законите в природата са верни и по отношение на вашия

живот. Ако биете, нагрубявате баща си, проверете след това дали ще имате такова разположение на духа, каквото сте имали и по-рано. Особено, ако този човек е поет, нека се опита след това да напише нещо хубаво. Също и някой драматург или писател, който бие жена си, може ли след това да съчини някаква пиеса или книга? Жена, която е правила опити да отрови мъжа си, изгубва своята хубост.

Тя е на 50 години, не много красива. „Имам голяма тъга, голяма скръб. Намирам се в ада. Умря мъжът ми.“ Рекох: „Отървал се е“. Тя каза: „Не можахме да живеем с него“. Слушам, че тя има голяма скръб. И иска аз да ѝ помогна. Рекох ѝ: „Не мога да ти помогна. На скръбни хора аз не помагам. И не мога да ти взема скръбта. Тя е твоя. Ти ще си я носиш.“ Най-първо тя искаше да представи, че той е причината, че умрял. „Той дойде в Търново и умря. Ако не беше отишъл в Търново, щеше ли да умре? Ако беше останал в София, щеше ли да остане жив?“ Какво я интересува сега това? Казах ѝ: „Ако беше останал в София, щеше още 3 години да бъде жив“. Тя каза: „Защо не остана жив?“ „Има си причини. Трябва да си го заставила. На човека му е дотегнало да живее с тебе.“ Казах ѝ: „Чакай да видя мъжа ти“. Тя извади портрета му. Като гледах портрета, казах ѝ: „Вие сте били двамата много сприхави. Ти си била много добра и си искала да го направиш и него много добър, та много си го пилила. Та като си го пилила, изпилила си го.“ Изведнъж тя каза: „Той беше много добър“. Казах ѝ: „Не сте си отстъпвали“. Тя каза: „Той беше много добър. Тридесет години той отстъпваше, но последните 3 години не отстъпваше.“ Тридесет години той отстъпвал, а пък тя не отстъпвала, а пък през 3-те години човекът се опълчил и казал: „Не отстъпвам вече, 30 години отстъпвах!“ Там беше всичката погрешка. Това станало причина той да умре. Казах ѝ: „Ако ти беше отстъпвала 3 години, той щеше да бъде жив“. Тя каза: „Аз искам да се освободя“. И трябда да ѝ намеря средство да се освободи. Казах ѝ: „Ще четеш Евангелието на Йоана и след 15 години ще дойдеш пак да си поговорим“. Тридесет години мъжът ѝ отстъпвал и тя го пилила и ѝ израснали мустаци.

Срепна ли двама души, които се карат, аз зная вече какви са отношенията им. И двамата носят по една стомна с вода, но се карат, кой от двамата носи повече. Единият казва, че той носи повече вода, и другият казва същото. Най-после те се сбиват, счупват стомните си и спорът се свършва.

Страданието, когато ти го превъзмогнеш, то ще ти донесе едно велико благо. Най-великата радост, която имаш, ако не си я разбрал, тя ще ти донесе най-голямото страдание. Защото в най-голямата любов, ако ти имаш някой, който да те обича, след туй те очаква най-голямото страдание, което може да те сполети. Една жена разчита на мъжа си; утре той ще намери друга и ще я напусне. Ще ви дам един пример, едно разрешение, което аз съм изследвал.

Тук преди години имаше един господин, той беше евангелист; оженва се за една жена, която свършила американско училище. Оженват се, но не могат да живеят двамата. Различават се в своите възгледи. Той биел жена си и тя ми разправя своята опитност. Съблича я, изпъжда я вън, тя се моли, и той казва: „Не те искам, да се махнеш оттук!“ „Един ден, казва тя, в мен стана промяна, като че се превърна сърцето ми, намразих този мъж и му казах: „Отсега нататък аз ще ти покажа коя съм. Аз не те искам!“ И този непреклонен юнак оттам насетне започнал да плаче, коленичил пред жена си, молил се пред нея, той плаче, тя го изпъжда. Той станал като дете.

Тази, слабата жена, изпъжда мъжа си. Как ще си обясните туй? Това е един факт. Тя искаше да го обясни. Аз ѝ казвам: „Не го обяснявай. И да го обясняваш, не може да се обясни.“ Човек, който прави зло на другите хора, той все едно прорязва своите артерии и изтича кръвта му, а щом изтече кръвта, той ще отслабне. Стават такива процеси, и в духовния свят става един физиологичен процес. Пускат ти кръвта и изтича твоята сила – обезсмисля се животът ти, не ти стига умът за нищо. И най-силният човек, който така постъпва, ще се обезсили. Един фатален закон е, никой не може да го избегне. Затуй казвам: силен е онзи, който помни в ума

си, че всякога трябва да бъде абсолютно справедлив, любещ, съзнание да има. Не да удовлетворява желанията на хората, но да бъде справедлив спрямо другите хора както към себе си.

Ако искате да имате добри резултати в живота си, оставете Бог да действа чрез вас. Оставете настрана въпросите, какво нещо е Първата Причина, какво сте вие, какво представят мъжът и жената и т.н. Щом влезете в света на хармонията, тогава ще разберете тези въпроси. Докато не влезете в този свят, вие ще разглеждате например мъжа като проява на ума, а жената – като сърцето, обаче това обяснение още не е пълно. Мъжът и жената съставят две части на едно цяло. Двете части заедно съставят един човек, с едно съзнание. Каквито противоречия и да възникват между мъж и жена, в края на краищата те сами ще се оправят.

Аз имах случай да видя как мъж и жена се карат. Това беше във Варна. Мъжът биеше жена си, а тя му казваше: „Бий ме колкото искаш! И да ме убиеш, аз не искам да те видя.“ В това време влиза в къщата им един техен познат и като вижда, че мъжът бие жената, хвърля се върху него. Обаче жената, от своя страна, се нахвърля върху гостенина и казва: „С какво право се бъркаш в нашите работи? Ние сме мъж и жена, ще се караме, ще се бием и пак сами ще се примирим.“ Казвам: каквото и да говорите, както и да философствате, мъжът обича жена си и жената обича мъжа си. Те могат да се карат, да се бият и пак ще се сприятелят. Такаъв е днес човешкият живот. Ако влезете в едно стадо от свине и ударите една от тях, колкото и да са били разпръснати преди това, всички заедно ще хукнат да бягат. Същото може да се каже и за хората: колкото и да са разединени външно, между тях съществува едно общо съзнание, което ги свързва.

Не се бъркайте в чуждите работи, не се наемайте да уреждате хорските сметки. Вие можете да влизате между мъж и жена, да уреждате работите им само тогава, когато те сами ви повикат. Щом ви повикат, вие им покажете начин как да определят отношенията според закона на свободата.

При нас дойде една сестра и започва да се оплаква от мъжа си, че не могат да живеят добре. Тогава другите сестри вземат нейната страна и започват да укоряват не само нейния мъж, но и всички мъже. Те казват, че мъжете са груби, не влизат в положението на жените. По техни адрес те отправят много думи. Не, това не може да оправи мъжа. Нека тези няколко сестри се съберат на едно място и помислят от какво се нуждае този мъж. Ще видят, че на този мъж му липсва любов. Тогава нека те се помолят за него, нека му изпратят своята любов. Нека всички сестри го обикнат чрез неговата жена. Ако те успеят да го обикнат, той ще започне другояче да вижда жена си, в друга светлина. Като погледне жена си, той ще каже: „Измени се нещо моята жена, станала е по-красива, очите ѝ са станали по-хубави“ и т.н. Тогава, каквото направи жена му, всичко ще му бъде приятно. Същият закон можете да приложите и по отношение на мъжа: когато мъжът се оплаква от жена си, нека се съберат 10-ина братя, 10-ина мъже и да се помолят за своя другар. Ако те успеят да обикнат жената на своя другар чрез него, той ще започне да вижда, че тя се е изменила, станала е по-добра и красива.

И казвам: аз проповядвам любов. За кои? Не за ония, за които има любов, а за онези, за които няма любов в света, които са в дисхармония с нея. Няма по-страшна сила от любовта, когато си в дисхармония с нея. Следователно животът в света не е нищо друго, освен да вършим всичко в една и съща посока със своите стремежи и цели и тогава ние няма да си противодействаме. Но когато в нас целите се различават и са диаметрално противоположни, тогава ще има насилие, постоянно ще има борба, един ще излъже другия, вторият – третия, третият – четвъртия, няма да говорят истината. Щом двама християни не могат да се примирят заради Бога, това показва, че техните цели са различни. Щом двама души не могат да се разберат, техните цели са различни, между тях не е Господ. Техният Господ е свещеният егоизъм.

Реалността отдавна е във вас. Вие играете ролята на она-

зи съвременна жена, която се оженила за един мъж и не го харесва, сравнява го с другите мъже и казва, че на мъж не прилича. Щом не е мъж, тя няма право да се жени. Щом се е оженила, тогава да не говори.

Вие имате съвсем повърхностни понятия за живота и очаквате от живота това, което той не може да ви даде, и от любовта това, което тя не може да ви даде. Страдате, но това не е любов. Мислите, че губите нещо, а всъщност нищо не сте изгубили. Жена ви е жива, децата ви са живи, а въпреки това страдате. Защо? Защото подозирате, че жена ви ходи с чужди мъже и не можете да спите от тревожни мисли. Подозирате сина си, подозирате дъщеря си. Че какво ви липсва? Такъв човек е крайно алчен, той подозира даже и себе си. Питам този човек: ти, умният човек, защо се ожени за тази жена, която днес толкова много подозираш? После питам жената: ти защо роди този син? Синът ти и дъщеря ти не се излюпаха от само себе си. И след всичко това вие търсите причината за страданията отвън.

Сегашната любов: мъжът държи касата затворена, сам ще отваря. Всичко седи под ключ затворено. „Покритото мляко котка го не ближе.“ А в истинската любов касата е отворена и можеш да вземаш колкото искаш. Онзи, който те обича, никога няма да пита: „С кои пари?“ Имаш абсолютно доверие в онзи, когото обичаш, и който те обича. Нямаш ли това абсолютно доверие, любовта ти не е Божествена Любов. Това са признаците. Ако ги нямаш, ще се бориш, докато ги придобиеш.

Като излезе мъжът от къщи, какъв въпрос разрешава жената? Правото на жената ли разрешава тя, или коя жена е най-нещастна, или колко хора са измрели, или как трябва да се подобри положението на човечеството, или кога Господ е създал света, или колко звезди, колко планети има на вселената, или кои философи какво са писали? Не, не разрешава тези въпроси. Въпросът, който ѝ предстои да реши, е решен за нея, тя знае решението му. Как го разрешава? Тя

влиза в своята лаборатория, взема едно гърне, в което има една бяла течност в съгъстено състояние, гребне с лъжицата от това вещество и хайде в своята реторта, поставена върху накладения огън и започва да се чува: „цър – цър – цър“. Онзи, който гледа това нещо, казва си: какво прави тази жена там? Казвам: тази жена е алхимик, чакай да видиш какво ще направи! После взема нещо извадено из земята, накълпва го и поставя в това масло – прави си своите опити. Тя се занимава с магия, ред магии прави и после казва: „Аз имам един възлюбен, той е толкова огърничав, от толкова години се занимавам с него, дано изменя характера му и днес турям от това масло по малко, тъй нареченото „омниус профандум“, или както англичаните го наричат „ониен“, дано се успее“. Но като се върне този ученият, който разрешава въпроса във в света, и тя, която разрешава въпроса в своята лаборатория, виждат, че и двамата още не са разрешили този въпрос. Отопшенията на хората в семейния живот още не са разрешени. Питам: защо не разрешиха въпроса? Не че не знаят как да го разрешат, но не искат.

В сегашния живот нито мъжът е доволен от жена си, нито жената е доволна от мъжа си, нито децата са доволни от баща си и майка си. Туй произтича от онази основна идея, че ни липсва същественото, ние не сме се разбрали един друг. Животът не седи в женитбата, да имаш другар. Туй е второстепенното. Ако човек сам себе си не може да разбере, той не може да разбере и другите.

Любовта на сегашните хора не може да издържи изпита си – всякога пропада. Днес, в края на века, всички мъже и жени ще държат изпит за любовта си. Ако ме питате, защо съществуват толкова противоречия, казвам: противоречията се дължат на неиздържания изпит на любовта. Назначена е вече комисия да ви изпита. Бъдещата любов ще се различава коренно от сегашната. Новата любов ще се отличава с две съществени качества: благо на едного ще бъде благо за всички, благо на всички е благо и за едного. И сега казват така, но на думи. Дойде ли до приложение, работата не

излиза така. Казваш: „Помогнете ми да се повдигна, да уредя материалните си работи, че после ще уредя и вашите“. Обаче не става така. Наредиш своите, а забравяш другите. Вие сте опитали обещанията на хората и виждате, че като дойде до прилагането, работата не излиза добре. Мъжът казва на жена си: „Възложи на мене любовта си! Ще видиш какво ще стане.“ И жената казва на мъжа си: „Възложи на мене любовта си! Ще видиш какво ще стане.“ И двамата възлагат любовта си един на друг и после виждат какво става. Те са приложили само предговора на любовта. За да се приложи любовта в своята пълнота, нужно е вяра. Основата на вярата е любовта като принцип, който поддържа всичко в света.

Трябва да знаем, че не сме дошли на земята за щастие, нито да живеем на гърба на другите. Който иска да бъде щастлив, той трябва да влезе в закона на свободата. Ако можеш от любов да направиш за някого това, което майката прави за него, ти си в закона на свободата. Обаче, ако хванеш един вол и го заколиш, ти живееш в закона на необходимостта. Утре ще те хване някой по-силен. Трябва ли да те убие? Тоя закон има нещо общо със закона на махалото. Достатъчно е малко да го залюлееш, за да се движи от единия край до другия. В това отношение законът на необходимостта не е нищо друго освен часовник с махало, което всеки момент определя времето на човешката карма. Мъжът решава някой въпрос и казва: „Време е да намеря една жена, да заживея по Божествен начин“. Намира една такава жена, ожени се, но след 2–3 години отрича тоя живот, казва, че жената е лошо нещо. Отново взема обратна посока. И жената се отказва от Божественото, раздвоява се, а с това и часовникът им се разваля. Всички се събират около тях, искат да ги убедят да се върнат, дано часовникът тръгне напред. Аз не съжалявам за такъв часовник, който всеки ден се разваля. Нещастие ли е, ако гилотината се развали? Нека се развали. Лошо ли е, че ножът ръждясва? Нека ръждясва.

Кармата е резултат на нехармоничната проява на любов-

та между хората. Докато в любовта на хората няма хармония, кармата между тях ще се увеличава, ще натежава все повече и повече. Ако възлюбеният не дойде точно на определеното време, веднага го питат: „Защо не дойде навреме?“ При днешните разбирания, при днешното развитие на хората, и онези, които обичат, и онези, които ги обичат, взаимно се ограничават.

Като се говори за кармичния закон, подразбираме различни видове отношения. Например слуги и господари, ученици и учители, братя и сестри, майки и бащи, това са все кармични отношения. Майката и бащата са едно от смекчаващите положения на кармата. Според този закон всички хора се намират в близки или в далечни отношения, с цел да се разплатят. Съвременните хора трябва да знаят този закон, за да ликвидират правилно със своята карма. Иначе, ако не знаят какъв е този закон и какво той изисква, те ще създадат помежду си нови кармични отношения, които в бъдеще трябва да се изправят. Например, ако някой господар третира зле своите слуги, в бъдеще той ще стане слуга, а те – негови господари. Дълго време ще трябва да им слугува той, за да се изплати. Тъй щото, когато някой се запитва защо трябва да слугува на хората, ще знае, че причината за това се крие в неговото минало, когато той е искал да подчини съзнанието на някои хора, да ги направи свои слуги. А това е абсолютно забранено! Да подчиниш съзнанието на някой човек, това значи да подчиниш Божественото в този човек на себе си, да го направиш свой слуга. Единственото невъзможно нещо в света е това именно – да подчините Божественото на човешкото.

Този свят от единия край до другия аз го наричам свят на разочарования. Някои го наричат свят на очарование, аз го наричам свят на разочарования. Когато се родиш, всички се радват, първата година всички треперят като към цар, каквото заповядаш, всички те слушат, каквото искаш, всичко ти дават, но после постепенно те деградират. На третата година ставаш княз, на петата – министър, началник, дока-

то най-после станеш слуга и те пращат долу като казват: „Сега не е като едно време, когато беше дете“. Дават ти мотиката и хайде на лозете!

В духовния свят Господ започва по обратен път: най-първо те поставя слуга, а най-после цар. Затова сега на земята вас ви бият, налагане има. Ожениш се за един мъж, той ти е учител и казва: „Това не е у дома ти, при баща ти, знаеш ли кой съм аз?“ Казваш: „Този мой мъж!“, и гледаш след някоя година той ти претрил врата. Казваш: „Не обичам този мъж“, и си имаш причина за това. Някой път го обичаш, защото ти е направил добро. Минават няколко дни, това състояние се сменя, не го обичаш. Защо? Защото ти е направил някакво зло. Тогава казваш: „Аман от този мъж!“ Той казва: „Аман от тази карма“. После, мъжът ти и той не те обича и казва: „Мразя те, 20 години лежа заради тебе в затвор, 20 години от живота ми отидоха напразно“. Сменя се картината. Дойдеш в друг живот, поправяш грешките си. И казваш: „Аз ще си поправам грешката, в затвор няма да те туря.“ Това е един закон, който се върти като колело.

Жените в следното прераждане стават мъже, за да не са отговорни и много мъже стават жени, за да се избавят.

Преди няколко дни дохожда при мене една моя позната, която ми казва: „Много съм нещастна. Искам да ми дадеш едно обяснение, защо са тези страдания, които сега прекарвам? Аз не искам да казвам, че това било волята Божията. Тъй, едва започна нещо, докарам го до един край и веднага се разваля. Имам един мъж, не мога да живея с него, употребявам всичката си воля и вече съм решила да работя, да си живея сама. Всичко внасям и пак не върви.“ Казвам ѝ: „Искам да ти кажа, но има нещо, което ме спира“. „Че какво е то?“ „Има нещо, което ме спира.“ „Защо?“ Гледа ме тя. „Хайде, казвам, ще направя едно усилие, само един факт ще ти изнеса и той е следният. Преди стотици години, то бе във времето на богомилите, ти си била дъщеря на един знатен български велможа. Баща ти бил много богат и влиятелен. Ти си имала един брат, който се запознал с богомилите и по-

искал за тяхното учение да пожертва всичко. Но ти, като влиятелна, чрез своя любовник си успяла да го разубедиш. Ти си обичала брат си много и си успяла да го възвърнеш от неговите свещени идеи и да го убедиш, че туй учение е черно, че то е от дявола. Как така той може да уронва своя престиж! И си го възвърнала в света. От този ден започват твоите нещастия. Този твой брат е днешният ти мъж.“ Тя казва: „Разбрах сега, ще поправам грешката си“. И започва да ми навежда факти, как у него се пораждало желание да стане свещеник. Тя и сега се противопоставяла и му казвала: „Не, ти всичко ще станеш, но не и проповедник“.

Сега, като ви разправям тия неща, вие ще си кажете: това са забавления за хората. Това не е за забавление. Когато аз говоря, аз не забавлявам. Аз мога да приведа факти, които съществуват, и които не съществуват. Вашето нещастие, както в миналото, така и сега, се дължи на туй велико престъпление! Тя спира своя брат, спира и своята еволюция.

Не мислете, че ако мъжът ви или жена ви се увлече по дир Учителя, то вашият дом ще се развали, не. Ако той е един истински Учител, той ще внесе в душата на мъжа ви повече любов, повече разумност, повече воля, той ще се отнася по-добре с жена си, а ако ти си жена, ще внесе в душата ти повече любов, повече разумност и ще се отнасяш по-добре с мъжа си. Туй е закон. Ще правите разлика къде е увличането: в работилницата или в кръчмата. Ако е в кръчмата, казвам: излез вълн, а ако е работилница – стойте и свършете занаята. Тези, които са се увлекли, не бързайте да критикувате: Духът, Божественият Дух ще ги събуди. Има души, които са се събудили. Мъжът иска да спре жена си. Не спирай жена си! Ако Бог е събудил едно сърце, една душа, ти спри се и повярвай, след туй ще имаш отлична жена. Спреш ли я, ще спреш и нейното развитие, и своето. Спреш ли развитието на жена си, и целият дом се разваля. Няма в окултната история един пример, ако жената е спряла мъжа си и целият дом да не бъде съсипан, или мъжът да е спрял жената и целият дом да не бъде съсипан. Това значи в Писанието: „Който съсипе Божия храм“. Ако Бог е дошъл да съгради нещо в

жена ти или в децата ти, в дъщерята ти, не спъвайте никого. Спънеш ли го, по същия закон ще дойде съсипването.

Здравето на който и да е човек зависи от неговия разумен живот. Ти най-първо ще вярваш, че имаш дадена власт от Бога, че имаш власт да настъпваш над змии, над скорпии, над всяка сила вражеска. Тук Христос употребява думата „змия“ в смисъл на всички онези лъжливи учения, които отдалечават хората от правия път, които разрушават дома. Е, как се разрушава дома? Казват за някого: „Трябва да оженим този човек!“ Много добре, той трябва да се ожени. „Той трябва да има деца, жена.“ Хубаво, съгласен съм, да се ожени. Но мъжът и жената трябва да се оженият по любов. По коя любов? По Божията разумна Любов. И те трябва да имат деца, родени по тази любов. Те трябва да имат такова съгласие помежду си, че който от невидимия свят и да ги погледне, да разбере, че те вършат волята Божия, че не Го смущават, защото ако Го смущават, Господ един ден ще каже: „Отрежете тези там, оставете ги вън да не смущават!“ Какво е това място вън? Там ще заспите с милиони, с милиарди години, ще чакате друга някоя епоха, докато поумнеете вътрешно. За да ви научат да вършите волята Божия, вътрешно ще ви стегнат. И тогава, като се създаде някоя нова вселена като сегашната, там ще ви пратят и ще кажат: „Гледайте да не направите същата погрешка както по-рано, защото повторите ли я, ще ви изпратят в абсолютното небитие“. „Ние, съвременните хора, мислим, че можем да правим каквото си искаме.“ Да, можете да направите каквото искате, но трябва да знаете, че и Бог е силен, и Той може да направи каквото иска.

С кармата си не се борете, нито мислете за нея, за да не я предизвикате. Мислете за любовта и работете с нея като единствено средство, чрез което можете да ликвидирате с кармата си. Някой казва, че сам може да ликвидира със своята карма. Всеки може да ликвидира с кармата си при условие, че приложи любовта в живота си. За тази цел той трябва да се запита, обича ли всички същества еднакво. Това може да

се постигне, когато гледате на хората като на същества, в които Божественото се проявява.

Развод

Когато евреите запитаха Мойсея какво да правят с жена, която е уловена в прелюбодеяние, той им каза, че трябва да ѝ дадат разводно писмо. В истинския брак, като се ожениш един път, не ти позволяват да се развеждаш. При този брак ожени ли се човек веднъж, втори път не му позволяват да се жени. Който търси втора жена, той не е женен. И жена, която търси втори мъж, не е женена.

Когато зададоха на Христа въпрос защо Мойсей заповяда да даде мъжът разводно писмо на жена си, отговорът беше: „Заради вашето жестокосърдечие“. Отначало не беше така, отначало съществуваше законът на любовта между мъжа и жената, а отпосле условията са се изменили, хората сами внесли разводното писмо. Те се съчетават, женят и разженват, но това не е Божествено. Правят си каквото искат, това не е Божествено. В Божествените неща туй, което отгоре е съчетано, онези, които трябва да се оженят, никой не може да ги спре. Никой не може да венчава когото Бог венчае, той е венчан от вечността.

Христос казва: „В края на възкресението нито се женят, нито за мъж отиват“. Понеже човек няма да се жени, любовта е, която ще образува онази връзка, която няма да се опетнява. Човек в лицето на една жена ще вижда повече от жена, повече отколкото майка, повече отколкото дева, в жена си той ще вижда едно Божество. И жената ще вижда в мъжа не само един мъж, тя ще вижда нещо Божествено. Само така е възможно да се създадат условия за новия живот. Всички ония души, които са будни, така трябва да започнат да живеят – вътрешно.

„Моят мъж е такъв – онакъв, аз ще го напусна“. Тя не е обикнала Христа. Христос казва на жената: „Ти, жена, зара-

ди мен ще обикнеш мъжа си, понеже аз го обичам“. „Ама той е лош.“ И мъжът казва: „Ще напусна жена си“. Христос казва: „Аз обичам своята жена, ще я обикнеш и ти заради Мен“. „Но не мога да я нося ...“ Тъй седи въпросът. Ако твоят мъж те изпъди, ти си свободна, но ако не те пъди и Бог не съизволява, нищо не може да ви развърже от ония връзки, които Бог е поставил.

Питаш: „Какво задължение имам към жена си?“ Ти знаеш по-добре от всички. Когато си слизал от небето, ти си поел задължение към своята жена да ѝ помогнеш, да я повдигнеш. „Пред кого съм поел това задължение?“ Пред Господа. Ти си обещал да се ожениш за тая жена, да ѝ бъдеш верен. Бог казва: „Ако изпълниш обещанието си и Аз съм готов да ти помогна“. Щом слезеш на земята, забравяш задължението си, казваш: „За тая жена ли ще се ожения? Толкова жени има на земята!“ Много жени има, но за всеки човек е определен само един изпит. За всеки мъж е определена само една жена.

Като не могат да живеят мъжете и жените добре, те искат да се развеждат и питат: „Трябва ли да се развеждаме?“ Ако става въпрос до Божественото, казвам: с Божественото в себе си не се развеждай, но с човешкото – можеш да се развеждаш. Божественото дръж, а с човешкото можеш да се развеждаш. Човек едва сега е започнал да прави опити да живее с Божественото.

Ще ви приведа пример за един български съдия, председател на окръжния съд, в когото една мома така се беше влюбила, че трябваше непременно да се съберат, не можеха един без друг. Ако не се съберяха, без друго щяха да умрат. Такава любов! И действително, ожениха се, 10 години живяха заедно и най-после тия хора се разоставиха. Е, питам сега: как стана тази работа, че се развали тяхната любов? Някой ще каже: друга някоя жена е влязла под кожата на мъжа. Някой пък ще каже, че някой мъж е влязъл под кожата на жената. Как е възможно цял мъж да влезе под кожата на една

жена, и цяла жена да влезе под кожата на един мъж? Какви са тези хиперболични думи? Как се влиза тъй? Аз бих желал да зная туй изкуство на влизане под кожата. Не, не е влязъл някой мъж, ами тази жена иска да напусне мъжа си, нищо повече. Тя иска да го напусне, а се оправдава, че някой друг мъж влязъл под кожата ѝ. Или мъжът иска да напусне жена си, а се оправдава, че някоя друга жена влязла под кожата му. Тъй седи въпросът. Някой път аз казвам, че грехът е нещо външно. Така е, външно е, когато имаме предвид отношенията ни към материалния свят. Грехът не произтича от Бога, но от човека. Той е изобретение на човека, създаден е от него.

Понякой път пелинът действа лечебно. Лошият човек ще го обичаш за цял.

Онзи, който те мъчи и онзи който те обича, е един и същ. Ако хубавия хляб го сдъвчеш добре, то е благословение за тебе, но ако гълташ от него цели парчета, този хляб ще ти причини болка. Хлябът е хубав, но ти не си свършил добре работата.

Като говоря за жената, нямам предвид лошото в нея. Жената представя живота. Казват, че жената е злото в света. Не, жената е от една страна голямо благо, а от друга – голямо нещастие. Същото може да се каже и за живота. За оня, който иска да се учи, животът е велико благо, за оня, който иска да благува, животът е велико нещастие. Животът не е място за благуване, но за учене. Животът е велико училище. Като свършиш това училище, тогава ще извлечеш скритите блага от него. Който е придобил благата на живота, той има свобода, той е намерил истината. Без истината никаква свобода не съществува.

Преди няколко години една мома бе убита в София от своя годеник, защото му изневерила. Защо любите двама? Един е достатъчен. Всяка мисъл има свое определено място. Ако не любите някого, не го лъжете, кажете му истината и той ще си

намери друга. И в религиозно отношение хората страдат от същата любов. Казвате: „Да любим!“ Знаете ли как се изразява любовта? Който желае много, прави грях, а който направи грях – страда. Който греша, е лош човек, но който греша и не се разкайва, е по-лош; който греша и не се разкайва, нито се моли, е още по-лош. Всеки, който не се разкайва, а се моли, е лицемер. Лицемерът е най-лош човек в света. Има в света два вида лъжи, два вида грехове. Като казвате, че любите някого, а го лъжете, вие постъпвате като крокодилите: когато обичат някого, те го обливат със сълзите си, за да стане по-гладък, да могат по-лесно да го гълтат. Не, хората не се нуждаят от такава любов, но от любовта на малките деца. Малко дай, но от сърце.

Ако мъжете и жените бяха приложили тази философия в живота си, домовете и обществата щяха се изменят, да се подобрят. Баща, майка, деца, учители, свещеници, съдии, всички мислят за велики идеи. Те мислят, че са велики хора на този свят и по-велики от тях няма. Питате: „Защо страда светът?“ Той страда от „велики“ хора и идеи. „Отличен проповедник е“, казват за някого, велики идеи проповядва. Да, от „велики“ идеи страдаме всички. И евреите имаха велики идеи, те искаха да станат богати и се възгордяха, че са избраният народ, че имат 33 000 обещания от Бога, но Христос им показва, че величието на човека стои в това – да стане малък като дете. Само тогава Бог ще бъде на негова страна.

Има неща неподходящи в характера на хората. Двама души може да са добри, но не могат да живеят заедно. Сега всички мислят, че ако двама души поотделно са добри, те ще живеят добре заедно. Не смесвайте нещата! Не мислете, че двама добри хора непременно могат да живеят добре. Най-първо, вие не разбирате живота. Ако кажа, че разбирате, ще ви огранича. Идеята „живеене“ не ви е ясна. Ако посадите две дървета близо едно до друго, ще могат ли да се развиват? Те няма да имат достатъчно сокове, с които да се хранят. Тези дървета трябва да се поставят на известно разстояние едно от друго, за да могат да възприемат свободно соковете от земята и да могат да приемат свободно слънчевите

лъчи. Ако са близо едно до друго, между тях ще се появи известно стълкновение.

Да кажем, че някоя сестра не може да живее с мъжа си. Какво трябва да направи? Тя трябва да повика своя възлюбен и да му каже: „Слушай, Господ те създаде по образ и подобие на Себе си. Той внесе Любовта, Мъдростта и Истината в твоята душа, ти трябва да пазиш всичко това, което Господ ти е дал, което е вложил в тебе. Доста си се перчил пред мене с тия панделки, доста си ме плашил със своя остен и със своята тояга! Този остен можеш да показваш на воловете, а на мене покажи тази Истина, която е вложена в душата ти. Ако ти не искаш да ми покажеш това нещо, втори път няма да ме видиш.“ Веднъж каже ли това нещо, тя трябва да го направи. Сегашните жени са големи герои. Тя каже това нещо на мъжа си и си излезе, но не се минават 4–5 дена, тя вече праща сватове до мъжа си да го уговорят. И мъжът прави същото. Напусне жена си, но след 4–5 дена и той се връща. Това са героите на съвременния свят. Не, не е така. Когато една жена напусне дома си и каже на мъжа си, че повече няма да я види, какво означава това? С туй тя иска да му каже, че „такава, каквато ме знаеш, да се карам и сърдя, повече няма да ме видиш. Ако дойда втори път, ще дойда с Любовта, с Мъдростта и с Истината и ти няма да ме познаеш.“ И мъжът, като напусне жена си и ѝ каже, че втори път няма да го види, то значи, че „такъв, какъвто съм бил до сега, както съм те бил, хукал, няма да ме видиш вече, но втори път ще дойда при тебе с Любовта, с Мъдростта и с Истината, и ти няма да ме познаеш“.

Млада дама софиянка дохожда при мене преди 4–5 месеца да ме пита какво да прави с мъжа си. Женена била от преди няколко години, имала две деца, но сега не може да го търпи, не иска да живее при него. Казвам ѝ: „Сега вече е безпредметно да ти давам съвет. Ако беше дошла преди време, щях да ти кажа да не се жениш, но сега вече е късно. Защо не го обичаш?“ „Няма нищо интересно в него, цял ден седи като някой кюп.“ Казвам ѝ: „Мен не ме интересува това,

че сега седи като някой кюп, но как хареса този кюп преди да се ожениш?“ „Е, тогава беше търговец, имаше добро положение, а сега е закъсал, нищо няма. Аз съм чиновничка, работя, а той седи, няма 5 пари в джоба си. Аз не съм доволна от това положение. Не зная сега какво да правя с него.“ „Сега няма какво да правиш, ще си го държиш като писано яйце. Виждам, че преди да се ожениш за него, ти си обичала друг.“ „Да, сега не мога ли заради него да напусна мъжа си?“ „Ти си обичай онзи, а пък си дръж този мъж.“ „Как така?“ Аз нищо не ѝ казвам, но виждам, че ако тя напусне мъжа си, той ще я претрепе. Този човек ще ѝ каже: „Докато имах пари, добър бях. А сега, като осиромашах, вече не ме искаш.“ Той ще я претрепе. Друго разрешение няма – ще обича първия, а ще гледа този и ще остане при него. Друг съвет не мога да дам. Това не е най-доброто, не е най-умното, но в дадения случай е относително добър съвет. Още повече, че има два деца с него. Той не е толкова лош. Ще си го държиш – нищо повече. Такава ти е съдбата.

Всеки един човек е дошъл в света точно в условията, които са необходими за него.

Направете най-малкия опит да се примирите с това, което Бог ви е дал. Не да се примирите, но да видите добрата страна на сегашния ви живот. Да видите защо Бог ви е поставил в това положение, в което сега се намирате. Мъжът не разбира защо е мъж и жената не разбира защо е жена, децата също не разбират защо са деца. Младата мома не разбира защо е мома. Младата мома или момъкът търсят своето щастие, а намират нещастие. Всеки, който търси щастие, ще намери своето нещастие. Вярвайте, че сте щастливи. Младият да си остане винаги млад и старият човек да си остане винаги стар. Силният да си остане винаги силен. Той да не търси силата си отвън. Това е истинското разбиране на живота. Иначе няма никакво разрешение. Вие никога не можете да заставите едно същество да ви обича. Ако ви обикне, има причини за това. И ако се премахнат тия причини, ще престане и неговата любов.

Имаш един мъж, като го оставиш, не ще разрешиш въпроса. И двама мъже не разрешават въпроса. Една жена никога не трябва да напуска мъжа си, нищо повече. Щом се ожени, да го изтърпи докрай. (...) Всеки, който се е оженил, да се държи за възлюбената, по-добра няма да намери. Тук имаме една сестра, нейният възлюбен 15 години не беше ѝ говорил. Дошла беше до едно положение – искаше да го напусне. Проговори ѝ най-последно. Бог ви туря на изпитание, издържете изпитанието. Женитбата на земята е училище, не е щастие. То е знание. Два пъти не се женете, аз съм за еднобрачието. Ако твоят възлюбен замине за другия свят, не търси друг. Не да не обичате, но другото е търговия.

Някой път аз, като говоря, виждам противоречията. Някои ми възразяват: „Как? Той, Учителя, деца има ли? Той жена има ли? Къща има ли?“ И волът може да ми каже: „Той има ли моята опитност? Орал ли е той на нивата?“ Сега вие оставете тия работи. Туй, което изисква цял живот да се разреши по човешки, в Божествения свят мигновено може да се разреши.

Аз ето как мога да разреша един въпрос. Допуснете, че аз имам една жена, която е своенравна – иска да живее само за себе си. Допуснете само за изяснение. Пък съм и богат човек, къща и всичко имам. А тази жена е доста умна, тя иска да се развежда, да ме застави сега, ще ме съди, ще ми плаче нещо. Казвам: „Каквото имам, всичко оставям, давам го, аз ще си излезна като гола тояжка. Ето имането, говедата, живеи както искаш, пък аз тръгвам по света да работя за Господа. Забравям всичко това.“ Това е моето разрешение. Ама вие казвате: „Възможно ли е това?“ Който има Божиата Любов, е възможно, който я няма, не е възможно. Аз така бих разрешил въпроса. А пък да ходя да я наказвам тази моята възлюблена, да я бия, че не ме обича – това са празни работи. Тебе жена ти не те обича, защото и ти Господа не обичаш. Помнете: ти си сиромаш, защото не обичаш Господа. Или мъжът не те обича, защото не обичаш Господа. Идеята е права и няма никакво изключение.

На някоя жена е дотегнал мъжът и си казва: „Учителя право говори, аз ще го напусна“. Не, не, аз не говоря за това. И някой мъж, като му дотегнала жената, и той иска да я напусне. Аз не поддържам това, а говоря по този въпрос принципно, вътрешно. Ти сам си дошъл в света и сам трябва да живееш. А сам да живееш, какво значи? За Бога да живееш сам, значи за всички да живееш и всички в тебе да живеят. Това значи сам. И сега питат: „Ние какво трябва да правим?“ Да не насилваме. Ние се насилваме всички.

Една красива китайка се оженила за един богат търговец, но той фалирал, започнал да живее друг живот и станал много умен човек, философ. Понеже вече нямал предишното богатство, а това, че е философ, това не я задоволявало, тя си намерила един ден един богаташ, китаец с много пари и казала на мъжа си: „Ти си мъдър човек, но дотегна ми да живея в беднотия. Твоята философия не ме ползва. Освобождаваш ли ме да живея с едн-кого си по-добре?“ Той ѝ казва: „Освобождавам те, радвам се, че си намерила подходящ другар“. Но настанала икономическа криза в Китай и повикали този философ да оправи това кризисно положение и той станал първият човек в Китай. Тогава жена му искала да се върне при него и му казала: „Да заживеем както по-напред!“ Той взел чаша с нектар, разлял я на земята и казал: „Събери това масло в чашата. Ако можеш да събереш този нектар в чашата, тогава и ние ще можем да заживеем както преди.“

Когато една жена се ожени за един мъж и след време го напусне, а после се жени за друг, въпрос е, доколко ще живее добре с втория си мъж. Аз никога не бих се оженил за жена, която е напуснала първия си мъж, макар и да е светица, защото и себе си ще изкуся, и нея ще изкуся.

Закон е: ако първият мъж не може да ви даде любов, вторият никога няма да ви я даде. Ако първата мисъл не даде плод, втората никога няма да даде. От злото излиза зло, от доброто – добро.

Първата любов е нещо Божествено! Втората любов е от дявола. Първата любов е от Бога, втората е от дявола. Третата е от Бога, четвъртата е от дявола. Редуват се – от Бога и от дявола.

Дяволът

Питате: „Трябва ли да се женя, или да не се женя?“ Рекох, остави се от тази попара, тя не е за твоята уста. Какво ще се жениш? Ти искаш да станеш баща. Тя е най-великата идея. Ти искаш да станеш като Бога – баща. Някой казва: „Искам да имаме дете“. Че ти какво си направил? Още не си готов. Трябват ти още хиляда години. За женитба въпрос не трябва да правиш. Никакви деца! Ще раждаш и на какво ще ги учиш? Засега с друго се занимавай. Че това е най-великото! Тази е смешна работа. Както ви гледам, като Бога баща искаш да станеш. Че Той е заповядвал на Сина си и каквото каже на Сина си да го изпълни, Той е изпълнявал. Че ако този син не те слуша, и ако тази дъщеря не те слуша? И онзи, който дойде при тебе, не те слуша, а те пържат? Какво ще правиш тогава? Ще се ожениш за една възлюбена, която никога да не ти хвърли един лош поглед, а да държи една свещена идея, че като те види, да се изпълни душата ѝ с радост. Ти, като я видиш, да се изпълни душата ти с радост. Това е женитба в света! А тъй, да се съдите и да се биете и да се налагате, това не е женитба, това е заблуждение, това е дяволска работа. Оставете това. Любов ви трябва на вас. Свободни да бъдете. „Ама как, закон има!“ Законът е за грешните. За праведните в любовта има само един закон. Който служи на любовта, има само един закон, а който не служи на любовта, хиляди закони има. Ако служиш на хиляди закони, ти си извън любовта, ако служиш на един закон, ти си в любовта. И само в любовта могат да се разрешат тия противоречия.

В умовете на съвременните хора трябва да стане велика вътрешна промяна. В умовете на майки и бащи, братя и сес-

три, учители и ученици трябва да стане коренно преобразуване. Не е достатъчно човек да съзнава само, че е грешен, че се е опетнил, че е ял и пил, че е паднал в локва и се окалял. Съзнае ли, да изправи погрешката си! Това е важното. Някой казва: „Аз съзнавам, че съм грешен, признавам греховете си“. Кой лихвар не знае, че взема лихва повече, отколкото трябва? Кой мъж не знае кога се отнася зле с жена си, но казва: „Жена е тя, трябва да се подчинява на мъжа!“ Когато някоя жена има дълъг език, не знае ли тя това? Знае. Обаче каквото мъжът ѝ донесе, тя все недоволна остава. Човещина ли е това? В какво се проявява благородният човек? И след всичко това, когато им дойдат гости, мъжът казва: „Добра е моята жена“. Жената пък казва: „Добър, благороден е моят мъж“. Това са думи, които се говорят само пред гостите. Щом си отидат те, жената пак не е добра и мъжът пак не е благороден. Жената започва: „Моят мъж е малко захласнат. Дойде ли Нова година, Коледа или Великден, той нищо не ми купува, никъде не излиза с мене – нехранимайко.“ Така се оплаква жената пред съседките си.

Коя е подбудителната причина, задето тя говори лошо за мъжа си? Крайното користолюбие. По този начин тя иска да предизвика съседките си да отидат при мъжа ѝ, да го бутнат оттук–оттам, да го заставят да ѝ купи нещо ново. Де е моралът в тази постъпка? Ако мъжът трябва да се кара с остен да изпълни задълженията си, както заставят вола с остен да оре нивата, де е тогава разликата между човека и животно? Де е моралната стабилност в човека?

Помнете: същественото в живота е истината. Всички трябва да говорите истината. Мнозина дават криви сведения за нещата. Всеки говори неверни работи. Мъжът говори неверни неща за жена си, жената говори неверни неща за мъжа си, дъщерята и синът говорят неверни неща за родителите си.

Ние сами постоянно разбъркваме издъно нашия живот. Бива да размътиш водата, когато ловиш риба, но да я размътваш постоянно, когато си хванал цялата риба, не бива.

Често жената се разгневява на мъжа и му мъти водата. „Какво искаш? Рокля? Хайде, ето ти рокля!“, казва мъжът. Избистри се езерото. Утре жената пак иска да хване риба – пак размътва водата: сега вече иска копrienена рокля, часовник, да отиде на разходка. „Хайде, ето!“, ѝ отговаря мъжът. Но този мъж един ден пропада, няма пари и какво да прави? Взема, че избягва. Значи езерото пресъхва и изгубва и рибата си, и дори водата си. Какво тогава жената ще мъти? Да мътим постоянно живота, да смущаваме себе си – това не значи да разбираме живота. Ще мътим, ще мътим, най-после ще умрем.

В древността живял един черен магьосник, който си поставил за задача да улови човешката душа, когато излиза от тялото и да я затвори в нова форма. За своите опити той избирал египтяни от високо произхождение. За целта той изработил от особено вещество статуи и като наближавал моментът да умре някоя жена, веднага турял душата ѝ в новата форма и написал: „Тук обитава душата на едн-коя си принцеса“. Така той затворил душите на много мъже и жени в нови форми. Държал ги хиляди години затворени, но не могъл да ги накара да работят. И до днес още хората се мъчат да уловят душите на своите близки, да ги накарат да работят за тях. Можеш да работиш, но доброволно, чрез закона на любовта. С насилие никой не може да те накара да работиш. Заблуждение е да мислиш, че с насилие можеш да накараш човека да работи. Не само това, но някои мислят, че могат да заставят любовта да работи вместо тях. Това е невъзможно – работата е резултат на любовта. Който иска да се научи да работи, трябва да възприеме любовта. Щом придобиете разумния живот, вие влизате в любовта. Обаче, ако попаднете в неразумния живот, вие ще изпитате мъчението.

Питам: как сте влезли в телата си – по свобода или чрез насилие? Ако измените носа, лицето си, вие сте влезли доброволно в телата си; ако не можете да се измените, черният маг ви е вкарал насила в тия изкуствени форми. Тъй щото, ако питате на какво се дължи злото, казвам: злото произтича от факта, че хората са роби на своите страсти. А страстите не

са нищо друго, освен черният маг, който затваря душите в изкуствено направени форми. Затова някога мъжът е въртоглав, сърди се, гневи се, вика; някога жената е въртоглава. И досега още хората слугуват на тоя черен египетски маг. Като сте влезли в изкуствените форми, направени от него, питали ли сте Господа, да влезете или да не влезете? Не сте Го питали. Ще бъдете честни да си кажете истината.

Всички неестествени желания в човека са вложени все от дявола. Някоя жена иска от мъжа си непременно да ѝ купи лачени обувки, рокля, палто, а той няма пари. Тя вдига скандал в къщи, иска тези неща от мъжа си. Това не е нищо друго, освен неестествени желания, които дяволът е турил в сърцето ѝ. Това е неразбиране на закона. Ако Бог е определил тези неща за тебе, мъжът ти сам ще ги донесе. Щом не ги донася, това желание е от дявола. Светостта не се придобива, благородството също не се придобива отвън. Те са вложени в човека.

Бих желал богатите хора да влязат в положението на сиромасите, които с години са работили, чоплили, за да извадят туй богатство от земята. Бих желал богатите хора да влязат в положението на ония хиляди, хиляди животни, на които кожата се одрани. Ще дойдат сега богатите и ще ни казват: „Ние спечелихме това!“ Има ли някакъв смисъл в тази философия? И тогава жената казва на мъжа си: „Ти трябва да бъдеш богат! От нивите ли ще извадиш това богатство, кожата на животните ли ще дереш, не знам, аз искам да бъдем богати!“ Аз нямам нищо против това. Човек в света все трябва да бъде богат, туй е едно благо за него. Той може да бъде и сиромас. И тогава е едно благо за него. Защото има едно богатство, в което грехът обитава, има и една сиромашия, в която грехът обитава. Има едно богатство в света, в което добродетелта живее, има и една сиромашия, в която добродетелта живее. Следователно аз съм за сиромашията и богатството, в които добродетелта живее.

Ще дойде ден, когато след като живеем по 10 години в ед-

на къща, ще я съборим, за да направим нова. Старата къща, в която сме живели 10 години, е пълна с лоши мисли. Като се карат мъже и жени, трябва да изгорят старата къща и да направят нова; като се скарат учители и ученици в едно училище, трябва да изгорят това училище и да направят ново. Така трябва да се постъпва и в църквите. Ново училище, нова църква – това е Новото учение. Така пише Господ: „Ако искате да подобрите живота си, ще трябва да съборите всичко и ще градите по нови правила, без да оставяте гредата в околото си“. Тогава вашите схващания за природата, вашият обществен живот ще се подобрят и домовете ще се подобрят. Като се върнете в къщи, ще кажете: „От днес започвам да вадя гредата от своето око“. Но гредата не се вади с един калем, а много пъти ще изваждате. Трябва верижно изваждане. Като научите този закон на изваждането, ще дойдете до процеса на умножаването. Тогава ще разберете и закона: „Плодете се и множете се“.

Първият процес, на събиране, е дошъл в света с Адам, а вторият процес, на изваждане, е дошъл в света с Ева, затова Господ е създал жената чрез изваждане реброто на Адам. Коя жена? Райската жена, която обичала да има сношение с „онзи“. Следователно мъжете ще се научат да изваждат жените си, жените ще се научат да изваждат синовете и дъщерите си, затова те раждат. Раждането е закон на изваждане. С този закон Господ учи жените на изваждане и ги пита: „Искате ли друг път да имате собственост?“ Като ме слушате, ще си кажете: „Ето един човек, който нарушава закона за собствеността, учение, което е съществувало от 8 000 години“. Не, този закон е насаден след това, а в природата той няма никаква основа. Земята е наша и ние можем да разполагаме с нея. Ако обичаме братята и сестрите си, ние можем да разполагаме с това, което те имат. Ако не ги обичаме, явява се законът за частната собственост.

Частната собственост е дошла, когато любовта е престанала да действа. Във време на раздори жената казва: „Ще се разведа с него, но ще го накарам да ми плаща“. Хора, които не изискват от живота нищо особено, може да живеят с тази идея за частната собственост, но тези, които искат да

разрешат тайните на природата, да проучат своето съществуване и смисъла на живота, за тях частната собственост е голяма спънка, голямо зло. Трябва да престанете да се осигурявате, а да работите. Човек може да си създаде някаква работа, която да го задоволява. Но вие ще ми възразите: „Господ дава, но в кошара не вкарва“. Тази поговорка е създадена след съгрешаването на Ева. Частната собственост, това е кошарата.

Като се върнете у дома си, направете си един голям поменик, според който ще изброите всички неща, от които ще трябва да се откажете за в бъдеще. Ще изброите всичко, от което се отказвате, така: „Отказвам се да принуждавам мъжа си да ми донася каквото и да е, оставям го свободен, каквото може да направи според любовта си; отказвам се да карам мъжа си да взема пари назаем, да построява къща, да ми купува скъпи дрехи за Великден и да задоволява моите капризи както друг път; отказвам се да ме води в чужбина, на курорт, бани, балове, театри и т.н.; отказвам се да принуждавам мъжа си насила да ме обича, оставям го свободен, както душата му го увлича“. Ще кажете: „Много опасно учение е това!“ Не, досега то е било опасно: колко сълзи са били проливани за това, че мъжът на някоя жена, нейната собственост, не я е обичал! Знаете ли колко този мъж е твоя собственост? В една къща има много квартиранти, така че и твоят мъж е един от тези квартиранти, над които нямаш никакво право. Турците казват: „Ахмед бурада, акъл дишарда“, т.е. Ахмед е тук, но умът му е навън. Мъжът ви, това е неговата сянка, но душата му, мисълта му е отвън.

Ние предполагаме, че има безгрешен свят. Дайте ми един човек, който не е грешен! Отде се пръкна грехът в райската градина? Бог ги създаде така, че имаше възможност, човек имаше сила да направи един грях. Бог казва: „Направихте греха, идете да го поправите“. (...) Ако аз бих превел Библията, ще кажа тъй: „Изпрати ги Господ вън да поправят грешката си и да се върнат в райската градина“. Хубаво, не е лошо, който разбира, все същият закон е. Тъй седи великата

истина. Ние питаме: „Защо дойде грехът в света?“ За да се покаже нашата сила. „А защо трябва да се разкайваме?“ За да увеличим силата, да бъдем два пъти по-силни. Животът седи в двойната сила. Човек, който не е двойно силен, човек, който няма достатъчно сила да изправи своята погрешка и да остане още толкова сила за едно добро, той е слаб човек. Тогава казвам на другите: браво, че си сгрешил, но ако не изправиш греха си, зле си направил. Казва някой: „Ама защо да страдам?“ Защото не си изправил греха.

Вие философствате, казвате: „Трябват условия“. Какви бяха условията в райската градина, дето накараха хората да грешат? Питам: когато една жена има възлюбен и като види друг момък, zalюбва го, кой дявол я кара да върши това? Каквото намери в единия, и в другия ще намери, и в единия има толкова любов, колкото и в другия. Всичките мъже са направени по един калъп, и всичките жени са направени по един калъп. Мъжът най-първо ще ти покаже най-хубавата си страна, в края ще покаже всичкото лошо. И жената е същата, нищо повече. Животът е тъй, че ние в началото изказваме най-хубавото, като се срещнем сме учтиви, а накрая започваме да си потриваме ръцете и казваме на гостенина: „Мислите ли да седите дълго време?“

„И доведоха при Него една жена, хваната в прелюбодеяние, и като я поставиха наред, казаха Му: „Учителю, тая жена биде хваната в самото дяло, като прелюбодействуваше. А в закона Мойсей повеле нам, които са таквиз, с камъне да ги убиваме. А ти що казваш?“ Исус се наведе долу и пишеше с пръст на земята. Той разрешаваше един велик закон: трябва ли да се убие жената, и ако се убие или осъди, по какъв начин да стане това. Като разреши въпроса, изправи се и рече: „Който от вас е безгрешен, той пръв да хвърли камък на нея“.

Когато Господ създаде мъжа, нямаше бели по света. Със създаването на жената, дойдоха и белите. Така казват противниците на жените. Това е въпрос. Ако светът беше оставен дълго време без жени, може би щяха да стават повече

бели, отколкото сега. Затова Господ каза: „За да не стават много бели, да дойде и жената в света“. Това е моето заключение. „Как ще докажеш това?“ Как ще докажете вие своето твърдение? Нещата се доказват само тогава, когато принципите и величините, които ги обуславят, са еднакви.

И остана Исус сам с жената, и рече ѝ: „Жено, де са онези, които те обвиняваха? Не те ли осъди никой?“ „Никой, Господи.“ И Исус ѝ рече: „Нито Аз те осъждам. Иди си и отсега не съгрешавай вече.“

Служене

Най-първият въпрос на жената е семейният въпрос: какъв мъж ще има, какви деца, а след туй идват другите второстепенни въпроси. Тя е царица, мъжът е, от когото има да взема, а децата – които ще служат. Жената има големи претенции, мъжът ѝ е първият министър, а децата ѝ са първите поданици. Казва: „Мойто царство!“ Сега туй констатирам, то е великата истина. Мъжът, като съзнава това, от 8 000 години се бори да отхвърли това владичество на жената, бие я, но тя казва: „Макар и да ме биеш, аз съм царица“. Децата не я признават, но тя казва: „Вие трябва да знаете, че сте мои поданици, ще правите това, което кажа“.

Тия неща са стремежи на човешката душа. И прави са жените – жената трябва да бъде царица. Това ми харесва, но дето не признава, че мъжът ѝ е цар, че децата и те са царчета, не харесвам. Ако ги признае, ще се роди раздор. И Писанието така разрешава въпроса: „Ще бъдат царе и дъщери на Бога Живаго“. Но жената не признава, не казва: „Ще бъдете царе и царици“. Първа жената е станала царица, авторитетът на мъжа е подбит, но не на сегашния мъж. А аз бих попитал сегашните жени: „Вие вашия мъж срещали ли сте някъде? Какви са чертите на вашия мъж? Я опишете чертите на вашия мъж, по какво се отличава той?“ Казват, това не е най-важният въпрос. И затова светът се пита: „Как може да се разреши основният въпрос?“ Жената мъч-

но признава, че мъжа го има за нещо второстепенно. Тя признава само децата си – нищо повече. И веднъж, щом има деца, тя турне мъжа на опашката, а това най-много го шокира, той е въвн от себе си.

Знаете ли защо ви говоря така? Вие мислите, че се нахвърлям отгоре ви, че ви нападам. Не! Туй противоречие в жената произтича от друго влияние. И затова най-нещастното същество е жената. Защо? Защото тя поддържа, че е царица, без да има някой, който да признае, че е така. Тя настоява, другите отричат. Мъжът казва: „Ти си слугиня, нищо повече, ще готвиш“. Майката казва на децата си: „Вие, моите поданици!“ „Как, поданици ли? Ще ни слугуваш!“ И заповядват. Следователно в самия дом има един вътрешен раздор, вътре в самата душа има раздор. Аз отивам по-дълбоко, не гледам тъй, както светът гледа. Вие сте раздвоени. Голяма борба има. Защо си раздвоен? Защо си недоволен, кои са причините? Затова най-нещастното същество на земята е жената. И затова 9/10 от нейния живот са само сълзи. Скрие се в стаята си, плаче, плаче, плаче и после ще се изтрие и ще излезе; втория ден – същото, третия – все си поплаква, казва: „Какво си мислех, а то какво излезе!“ Защо? Няма го още Духът. Духът го няма, Духът го няма...

Тази работа е неразбрана. В неразбраните работи седи знанието. Така че неразбраните работи знаете, а пък разбраните – не знаете. Аз ви разправям нещо, което не го знаете, но го разбирате. Някой казва: „Аз това го разбирам, зная го, че е така, но ме смущава, не мога да си го разясня“. Да допуснем, че си женена, а мъжът ти и децата ти са неразположени към тебе, към майка си. При това положение майката не трябва да бъде бедна и болна, а здрава и богата, и пари да има, и умна да бъде, за да респектира и децата, и мъжа си. Да задоволи всичките им нужди. Тогава и мъжът, и децата ще се огънат, а тя ще изпъкне – всичко им дава. Но ако ти си изпъкнал горе като някой гол връх и нищо не даваш, а искаш да вземеш първото място в къщи, а пък други са огънати, понижени и нямат нищо, тогаз ти не можеш да помогнеш и на себе си.

В настоящето се крие вашето щастие и разрепаването на вашите задачи. Човек има да разрепавя трудни задачи. Лесно ли е да разрепиш задачата, защо хората не те обичат и какво трябва да направиш, за да те обикнат? Не е лесно за задържиш любовта на хората към себе си. Ако мислите, че може да си играете с любовта на някого и пак да ви обича, вие се лъжете. Не можеш да си играеш с човек, който те обича. Трябва да имаш добри отношения към оня, който те обича. Само така можеш да задържиш любовта му. Така и Бог постъпва.

Противоречията произтичат от това, че искате, когато обичате някого, той да ви плати за любовта. Това е престъпление. Това е криво разбиране. Това е все едно, когато прапцате някого да прави благодаяние, дадете му известни суми, а той казва на сиромасите: „Аз ви правя добро“. Тези пари не са негови, но той казва: „Вие трябва да ми бъдете признателни. Аз ви ги давам.“ Това е първото престъпление. Той трябва да се радва, че има условия да направи едно добро, да се запознае с тези хора. Да се запознае с тях, това е важно, а не да очаква признателност, която не заслужава.

Господ не иска големи работи от нас, много малки работи иска. Ако аз се спра да свържа обущата на един старец, то е една благородна черта. Ако аз се спра при някоя стара баба да ѝ дам една чашка водица, това е велико дело, то струва много повече от няколко милиона лева, дадени за бедните. То струва повече пред Бога на Любовта, понеже го правя съзнателно. Добро е, когато самият аз влагам сили от себе си, а не когато баща ми е оставил 10 милиона и с тях правя добрини. Това не е никакво добро. Аз разбирам добро – да дойда на лозето ти с мотиката, да покопая един час. Един час да ти жъна или да ти шетам – това е добро. Ти си беден човек, един час да дойда в къщата ти, да ти поочистя, туй е добро, но от готовото да дам, то не е добро – никакво добро не си направил. Не се лъжете, не се самоизмамвайте! Старото учение почива на една лъжлива философия. А в новото учение всяко действие, всяка мисъл, всяко чувство, всяко про-

явление на нашия дух трябва да излиза от дълбочината на нашето сърце.

Понякога услужвате от немай-къде. Освен това за услугата очаквате нещо от окръжаващите – да ви благодарят, да ви уважават. Някой иска да го обичат. В обичта има две положения: когато ти дават, или когато ти даваш. Някой идва и ти казва: „Не ме ли обичаш?“ Ако е гладен, ще трябва да му дадеш хляб, ако е жаден, ще трябва да дадеш вода, ако е бос, ще му дадеш обуца, ако е гологлав, ще му дадеш шапка, ако дрехите му са окъсани, ще му дадеш дрехи, ако е пътник, ще му дадеш подслон. А пък щом той каже, че те обича, той трябва да ти даде нещо. Обичта, любовта трябва да се изрази в нещо веществено. Има и друга любов, която се изразява не с материални работи, но законът е същият. Че каква обич може да имате към някой човек, когато нищо не давате, всякога вземате и нещо не давате?

Като се говори за служене без пари, вие сте недоволни. Кажете, кое подбужда майката и бащата да слугуват на децата си? На какво се основава онова учреждение на брачния живот? Там любовта се проявява и без пари служат. На какво се основава бракът? Там мъжът и жената слугуват един на друг без пари. И единият се жертва, и другият се жертва. Всичкият спор, всичката мъчнотия произлиза от факта, че жената не работи както е обещала и мъжът не работи според обещанието си. Не е лесно да служиш с любов. Аз говоря за семейството като за една велика работа, като за едно благородно учреждение. За това се изисква голямо знание. Човек трябва да бъде виртуоз, за да живее добре в семейството си.

Можете ли да кажете, че братята и сестрите в един дом имат любов към родителите си, ако се карат помежду си? Когато слугите в един дом се карат, това показва, че те не обичат господарите си. Ако жената постоянно говори лошо за мъжа си и е недоволна от него, че не донесъл в къщи това – онова, тя не го обича. Когато мъжът донася на жената всичко, каквото ѝ е нужно, това още не показва, че той е добър

мъж. Като се говори за доброта, тя не се изразява непременно материално. Не, правилни отношения и разбирания между хората трябва да има! Сродство между душите трябва да съществува! Разумната, любещата жена не трябва да се интересува от това, дали мъжът ще донесе хляб или не. Тя знае, че това е негова работа. Тежко на онзи мъж, когото жена му трябва да учи как да гледа дом, как да се облича, как да се отнася към хората!

На съвременните жени слабата страна е там, че жената иска да хване някой мъж да я гледа. Мъжът и той иска да намери някоя жена да го гледа. Те трябва да се гледат, то е Божественото, но той никога не може да я храни. Мъжът не може да ѝ даде здраве. Здравето, мисленето, храненето са неща, които ние сами трябва да направим.

Какво значи Бог? Бог значи движение в правата посока на твоето битие. Бог е туй, което стимулира правилното движение у вас. Движението аз тълкувам или превеждам с думата „любов“, защото само любовта образува движение. Мама или момък, като се влюбят един в друг, движат се един към друг. Хората, като се влюбят в някое учение, обикват всички. Следователно болните хора, които аз наричам „християни“, са отхвърлили този камък на ъгъла, защото не им трябва. Ние, като болни хора, лежим на гърба си и чакаме все наготово. Викат някой лекар при един болен и последният вика: „Ох, господин докторе!“, но като му сложат кюфтета, яде. Яде той, но и пъшка. Вашите кухни са за болни хора. Мъжът дойде от работа и започва да вика: „Защо не си сготвила, не знаеш ли, че съм болен човек, че съм християнин?“ Казвате: „Благородно е името християнин“. Да, но докато си в болницата, а излезеш ли от нея, вече не си християнин. Аз разсъждавам идейно, не ме разбирайте криво. За мене в света няма противоречия, всичко е ясно. Ако всички бихте разбрали въпросите така, както аз ги разбирам, светът в един ден щеше да се оправи. Аз си представям хората от сегашния свят завързани един за друг, за да бъдат по-сигурни в живота. Аз казвам: престанете да се връзвате. Връзването е

признак на болезнено съзнание, защото само болните се осигуряват.

Днес жената мисли с часове какво да сготви на мъжа си, да го задоволи. Женската птица мисли ли какво да готви на възлюбения си? Тя му казва: „Хайде да отидем на някое дръвче, да видим какво е приготвило Слънцето за нас“. Те кацат от цвят на цвят, от плод на плод, докато задоволят глад да си. Женската птица не пита мъжката отде ще донесе ядене, нито мъжката пита женската, какво ще готви днес. Съвременните хора на първо място се запитват: „Какво ще купим днес за готвене и какво ще се готви?“ Засега най-важният въпрос е яденето. Това е една фаза в човешкото развитие. В бъдеще хората ще се интересуват от други въпроси. На първо място ще стои любовта. Щом обичаш един човек, непременно ще му сготвиш. Щом той те обича, също така ще ти сготви. При любовта този въпрос се урежда лесно. Като обича хората, Бог им е приготвил храна: плодове, зърна, семена. Те няма за какво да се грижат.

Еднообразните неща хипнотизирват, а разнообразните неща оживяват, карат хората да мислят. Съвременният религиозен живот е еднообразен. Животът на чиновниците е еднообразен. Вземете всички чиновници, които са заставени да работят. Чиновникът е уморен, като излезе, иска да си почине от еднообразния живот. Туй еднообразие е убило умовете на хората, те за нищо не са способни. И следователно най-първо ние трябва да се освободим от еднообразието в живота.

И в дома, и там мъжът е еднообразен, синът е еднообразен: „Е, Марийке, какво ще сготвиш днес?“ „Е, боб ще сготвя.“ „А утре?“ „Леща, супа, това ще готвя цяла седмица.“ Десет – петнадесет яденета в цялата година и 10 години като му готви все тъй еднообразно, вече Марийка не е същата. Тя е била най-голямата красавица, но в тази кухня какво е научила? Изгубила е красотата си. Тя казва: „Аз знам да готвя боб“. После гледам, че плаче. „Защо плачеш?“ „Е, моят възлюбен пак плаче, наготвих му боб.“ Нейният възлюбен пла-

че, но и възлюбената и тя като дете плаче. Гледаш я, текат четири реда сълзи. Тя плаче, но и той плаче: „Ах, тя иска за Великден костюм, какво да се прави, пък и шапка, трябва 2 000–3 000 лева, отгук – оттам трябва да се вземе.“ „Ех, казва тя, да се върне той в къщи и костюм да няма...“ И тогава ние мислим, че сме хора християни. Аз не говоря за езичниците, говоря за туй, което става в България. Същото става и в Англия, туй са факти, навсякъде стават. И сега седим ние при този живот и казваме: „Как ще се поправи светът?“ Как ли? Първият ден ще готви мъжът, а вторият ще готви жената, третият ден ще готви синът, четвъртият ден – дъщерята. После пак ще се редуват.

Онези хора, които се обичат, те са като човешките крака. Веднъж единият отива напред и върху другия пада тежестта, после се сменят да се обичат. То е законът на човешкия живот: да обичаш някого значи в един момент ти да носиш тежестта, в следващия момент той да носи тежестта. Когато има правилна обмяна, когато има любов, е така. Тогава, ако натовариш любимия си като кон, пък ти вървиш, без нищо да носиш, никаква любов няма.

Като наблюдавам отношенията на хората, виждам, че много от техните мъчнотии и страдания се дължат на обстоятелството, че не отстъпват един на други. Смисълът, красотата на живота седи в постоянното отстъпване. Това вечно отстъпване природата нарича вечно обновяване. Вечно да отстъпваш, това значи вечно да се обновяваш. Кога човек отстъпва? Човек отстъпва, когато се намира под известно напрежение, под известен напор. (...) Питам: де е крайният предел на това отстъпване? То няма предел, то е вечен процес. Като идея на физическия свят, отстъпването е свързано със срама. Срам е за човека да отстъпва. Не, разумното отстъпване е свързано с процесите на възрастване и обновяване. Питам: де е краят на възрастването и обновяването? На тези въпроси всеки сам трябва да си отговори.

Ще каже някой: „Ама, отде знаеш това да говориш за мен?“

Тъй е, домът ви не е уреден, в къщи има неразбиране, работата, делата, нивите, всичко е объркано, биете се, карате се – това не е любов. А когато влезе любовта в един дом, мъжът ще отстъпи, жената ще отстъпи, синът ще отстъпи, дъщерята ще отстъпи, всеки отстъпва, не само „отстъпление“, но всеки дава и всеки иска да направи услуга. Ако ние нямаме туй разположение да вършим тези малки услуги, как ще вършим по-големи?

Бъдещата култура носи две качества: в къщи, ако мъжът иска да бъде господар, трябва да бъде господар и слуга; и жената, която иска да господарува, и тя трябва да бъде господар и слуга. Няма ли тия качества, нищо няма да стане. Ще заповядват, и сами ще го направят. Жената ще заповядва, и тя сама ще го направи. Синът, и той ще бъде господар и слуга, и дъщерята ще бъде господар и слуга.

Обичате някого, искате Господ да благослови вашата любов. Вие се жените за някого и искате той да ви шета. Като се жениш, трябва да служиш. Аз, ако се женех, така щях на направя: отивам да слугувам, нищо повече. Щом мислите, че трябва да ви слугуват, вие сте на кривата страна.

Ако жената направи мъжа си слуга, тя върши престъпление. Жената няма право да изисква от мъжа си да ѝ стане слуга. Щом го направи слуга, тя не разбира великия закон. В каквото и противоречие да се намираш, за предпочитане е сам да си слугуващ, отколкото другите да ти слугуват. Това е новото в света. Ако искаш другите да ти слугуват, това е старият ред на нещата. Днес жените искат да направят мъжете слуги; и мъжете искат да направят жените слуги. Мъжете да престанат да вземат жените за слуги, и жените да престанат да вземат мъжете за слуги! Ето една формула, с която светът може да се обнови. Запишете си следното правило. Жената да каже: „Мъж слуга не искам“. И мъжът да каже: „Жена слугиня не искам“. Ако искат да работят доброволно, то е друг въпрос, но да не се насилват. Това значи слуга.

Остане ли мъжът да служи на жената или жената на мъжа, къщата ще отиде. Защо? Защото мъжът и жената са две равни сили, две равни величини. В този смисъл нито мъжът може да слугува на жената, нито жената може да слугува на мъжа. Какви трябва да бъдат тогава новите условия? Служене на Бога. Само на Бога може да се служи! И тогава, първото положение, което се поставя за основа в живота на разумния човек е следното: внеси любовта в себе си! По този начин мъжът ще има вяра в жена си, няма да купува всеки ден каквото ѝ е нужно, но ще остави касата си отворена, да взема пари, колкото ѝ са нужни. И жената, от своя страна, ще окаже пълно доверие на мъжа си, ще го остави свободно да се проявява, както любовта му диктува. Ако мъжът или жената искат доброволно да си служат, това е друг въпрос. Но при това положение нито мъжът, нито жената ще се оплакват, че служат един на друг. Който се оплаква, когато служи някому, непременно трябва да му се плати.

Милтън е изказал следната мисъл: „Той за Бога само, а тя за Бога, Който е в него“. Какво означава тази мисъл? Ако я материализирате, тя ще изгуби своя вътрешен смисъл. То е все едно слугата да иска от господаря си да му се кланя. Да иска това нещо, значи да обърне нещата наопъки. Правилното положение е господарят да служи на Бога, а слугата – на Бога, Който живее в господаря му. Мъжът трябва да люби Бога, а жената трябва да люби Бога в мъжа.

Новото човечество трябва да се отличава с две качества. Първото нещо: прегрешенията сте ги правили, но герои на доброто още не сте станали. Щом дойдете до доброто, казвате: „Не може“. Щом правите прегрешение, казвате: „Мога да го направя“. За прегрешенията сте първокласни герои. Щом дойдете до доброто, казвате: „Условия няма, хората не са още добри. Доброто не е дошло.“ Някой не живее добре с жена си и казва: „Живял ли си ти с такава неразбрана жена?“ Аз му давам съвет и му казвам: „Търпи я“. Той казва: „Изяде ме! Не знаеш какво е да живееш с лоша жена.“ Казвам: „Аз не съм такъв герой, но намирам, че ти си голям герой, понеже

живееш с тази жена. Понеже не съм герой, не се заемам за такъв живот. Но ако жена ти е попаднала на един герой, то значи, че и тя е герой.“ Той казва: „Какво да правя?“ „Ще ѝ станеш слуга.“ „Как?“ „Каквото каже, ще го изпълниш. Думата ѝ на две няма да правиш.“ „Какъв ще бъде краят?“ „Направи това за една година и ела при мене, аз да ти кажа какъв ще бъде краят.“

Само един господин дойде при мене и ми каза: „Господ живот и здраве да ти дава! Каквото ми каза, стана. Жена ми била ангел. Каквото ми каза, като те послушах, измени се цялата работа. Щом реших да се подчинявам, започна да ме слуша, влиза в положението ми, тръгна добре работата.“ Ами че този закон е верен. Ако тази жена не се подчинява, в нея Божествено възмущение има. Ти искаш да подчиниш Божественото, тогава ще си строшиш главата. Ако жената мисли да подчини мъжа, нищо няма да остане от нея. Казвам: не е въпрос за човечеството да се подчини мъжа. Човешкото у мъжа трябва да се подчини на Божественото у жената. И човешкото у жената трябва да се подчини на Божественото у мъжа. Така разбрани тези отношения, вече имат смисъл. Мъжът трябва да се подчини на Божественото у жената и човешкото у жената трябва да се подчини на Божественото у мъжа. Тогава имаме философия. И в децата ще бъде така. Човешкото на бащата и майката ще се подчини на Божественото у сина, и човешкото на сина ще се подчини на Божественото на бащата и майката. Вече имаме нов закон, който важи и за дъщерята, и за слугите, навсякъде. Като се приложи този закон, вече имаме едно истинско положение, една нова философия, едно ново разбиране. При сегашното разбиране ще имаме постоянно стълкновения.

Свобода

Питам жабата, защо кречи в блатото? „Ее, едно време тъй кречяха и дядо ми, и баба ми, туй е един обичай у нас“. Туй няма никакъв смисъл – ако аз намеря онзи впрегнат вол в ралото, да го попитам как си е турил врата си в тоя хомот и

той казва: „Не зная“. Трябва да го е впрегнал някой, а той казва: „Впрегнат съм, ще работя, има една естествена сила, впримчила ме е за врата, нещо усещам и трябва да ора, необходимо е, неволя е това“. Да, неволя е човешкият остен. А ние такива хомоти и остени не искаме. Господ не ги е създал. Първоначално Господ е създал един живот на любов и хармония, ние, когато развалихме тази любов и хармония, направихме всички хомоти и остени и казахме: „Този хомот е необходим, този остен е необходим“. Необходим е за воловете, но ако и тебе турнат в този хомот като човек, тогава ще кажеш: „Може и без хомот“.

Вие сега имате в любовта си едно схващане: искате това същество, което обичате, да бъде ваше. Обикнете един кон. Купувате го, купите му юлар и го връзвате. Потупвате го, погладите и казвате: „Този кон е мой“. Обикнете някоя кокошка, купите я, турите я в курника, погладите я и казвате: „Тази кокошка е моя“. Също така и като обикнете един човек, хванете го, искате и него по същия начин да окошарите. Още не схващате, че ще се дойде до противоречие. Да кажем, че аз обикна някого и искам да го огранича, да го взема за себе си. И той иска същото да направи. Тогаз какво се постига? Започва една борба! Ето от какво призтича борбата в любовта: ти обичаш някого и искаш да го обсебиш; друг някой те обикне – но ти нищо не знаеш – и той иска да те обсеби! А някой друг пък иска него да обсеби. И нареди се цяла верига – така се явяват противоречия. След като обикнеш някой човек, остави го свободен! За да избегнете противоречията на този, когото обичаш, дай му свобода! Това е естественият ход на нещата.

На земята така трябва да бъде. Но за да се премахнат противоречията, ти трябва да дадеш свобода на онзи, когото обичаш. Всички, като дават свобода, тогаз любовта свободно ще се прояви. Другояче любовта ще бъде любов на ограничение. Едно същество, колкото и да го обичаш, колкото и добрини да му правиш, ако не го оставиш свободно, то ще си състави за тебе противоположни възгледи. Ще се яви у него антагонизъм, ще гледа да те избягва. Момата бяга от някой мо-

момък, защото иска да бъде свободна; и момъкът бяга от някоя мома, защото иска да бъде свободен. Някой път майката бяга от децата или децата бягат от майката по същата причина. Това е един общ процес. (...) Някои, виждам, още от сега създават инквизицията, приготвят си веригите. Така ще дойдете до безизходно положение.

Вие работите с вашето съзнание и самосъзнание. Но колкото повече постоянствате, толкова повече не успявате. Забележете следното – всеки може да го наблюдава. Вие вървите по пътя, а срещу вас иде ваш познат. Казвате: „Аз ще го поздравя, ще говоря с него“. Но щом проектирате вашата мисъл, той си обърне гърба, вземе съвсем друго направление. Вие се чудите защо. Или ще мине покрай вас, но ще замине, без да ви обърне внимание. Как ще си го обясните? Съзнанието и самосъзнанието произвеждат противоположни резултати. Всякога, когато една мома почувства, че един момък я обича, тя го избягва. Всички сте опитали този закон и го знаете. Всяка мома или момък, щом се появи любовта в съзнанието или самосъзнанието, избягват любовта. Момъкът знае, че ти си един търговец, който ще го засегне много дълбоко. Момата знае, че който ѝ каже, че я обича и я превъзнася, говори празни работи. Това божество един ден ще се превърне в готвач в кухнята. Той ѝ казва, че е ангел, а този ангел ще остане без крила. Че какъв ангел е това?

Аз съм чел такива любовни писма: „О, възлюбена моя! Откак те видях, като трепна сърцето ми, животът потъмня, ти си за мен едно божество, само ти можеш да ме спасиш. Без тебе аз вече не мога да живея!“ Тук се проявява съзнанието, вашето самосъзнание. Вие не казвате истината. Туй, което казвате, не можете да го изгълните. Аз ни най-малко не се смея. Много сериозно гледам на това. Ако този момък през целия си живот поддържа това, което е написал, раят е на земята. Ако той поддържа тази идея тъй чиста, както е казал, Господ е с него. Но щом се прояви съзнанието, променя се и поведението му. Почва да я следи къде ходи, как се облича, с кого се среща и разговаря. Всичко иска да знае. В съзнанието ни съществува процес, който измъчва човека.

Много хора казват: „Какъв е този дявол, който ме измъчва? Виждам, жена ми е добра, но откъде дойдоха тези дяволски мисли? Да намеря този дявол, ще го строша. Някъде позакъснее, изведнъж дойде нещо в мене и почва да ме мъчи. Все мисля, че ми изневерява. Направя проверка, тя е била при някой беден, болен, при майка си, брат си. Това, което ми говори, нито веднъж не е излязло невярно.“

За да се постигне някакво желание, необходима е благоприятна за него среда. Човек сам може да бъде и среда, и условие за своите стремежи. Когато е среда за своите желания, човек непременно ще бъде тъпкан, както се тъпче земята, която е среда за растенията. И наистина, растенията са недоволни от земята; те черпят от нея, без да ѝ благодарят. Обаче, когато отгоре дойде влагата и пои растенията, те ѝ благодарят. Влагата е условие за растенията. Те не искат да знаят за земята, но очакват дъжда с трепет, с притаено дихание и му благодарят.

И хората постъпват по същия начин: към средата си те се отнасят невнимателно и с неблагодарност, а към условията са внимателни. Бащата и майката са среда за децата си, но колкото и да са добри, децата им са невнимателни към тях. Дойде ли въпрос до някое условие, до някой техен приятел или приятелка, те всякога ги приемат с трепет, очакват нещо от тях. Бащата харчи за сина си 100 000 лева годишно да следва в странство, но синът не написва на баща си нито едно благодарствено писмо. Обаче някой негов приятел му е купил един билет от 100 лева за театър и той веднага пише писмо, бърза да му благодари за приятната вечер, която прекарвали заедно. Защо синът постъпва по два различни начина? Защото бащата е среда, а приятелят – условие. Ако приятелят ви започне да се грижи за вас като баща, т.е. от условие стане среда – вие ще престанете да му благодарите, да бъдете внимателни към него. Ето защо, пазете се да не правите нещата обикновени. Щом веднъж опитате едно желание, втори път не го опитвайте. Пазете се да не стане това желание среда за вас и да изгубите към него вниманието си. Щом желанията губят своя свещен трепет, те стават среда за човека, в която се раждат ред неприятности.

Започваме добре, но свършваме зле. Сега гледам някои турят яйца под квачката, започнат много добре, искат да се измътят, дават им всяка сутрин просо. Казвам: колко е благородна тази жена! Тя потупа кокошката, хване пиленцата, помилва ги, но гледам, като станат пиленцата ярки, току както върви, хване някое пиле за врата, тури го на дръвника, вземе и отреже главата му. Напълни тенджерата с топла вода, тури го в тенджерата, оскубе го, след това – ха, с ножа, извади това – онова, червата, тури пилето в тенджерата да се вари. Казвам: този човек започва добре, но свършва зле. Не, не, аз не искам тази наука, не ми харесва, тя е наука на разрушението. Тъкмо започне да прилага любовта, но като се измътят пиленцата, човек вземе и отреже главата на една хубаво чувство. Ти намиращ, че има погрешка в този човек, но ти в себе си не си ли заклал някоя чувство, не си ли го оскубал, не си ли го турил в тенджерата? Толкова хубави твои чувства къде отидоха?

Не ви казвам да напуснете този живот, да напуснете мъжете си, защото вие не сте герои. Какво разбирам под думите „да напуснете мъжете си“? Жената прилича на директор на затвора, която следи постоянно къде отива мъжът ѝ, какво прави, как прилага нейното учение и за всяка най-малка грешка го бие. Като казвам: „Жено, напусни мъжа си!“, това значи, остави го на свобода, остави свободно да зарастат раните му. Днес всички хора се държат един за друг като кърлежи и трябва сила, за да ги отделиш.

Един мъж се оженил за жена, която цял живот го терзае: не му дава свободно да погледне някъде. Каквото направи, тя все е недоволна от него. Той ходи от стая в стая, пъшка, въздиша, трепери от нея да не каже нещо, което да не ѝ хареса. За него тя представя желязо, което постоянно го притиска. По едно време дойде в дома им една приятелка на жената, весела, разположена, цялата къща развеселява. Мъжът се отпусне, разположи се, отдъхне си свободно. Нов тормоз настъпва за него: защо в присъствието на жена си бил мрачен, недоволен, а в присъствието на приятелката ѝ се разве-

селявал? Кой е виновен за това? Кой човек не предпочита златния пръстен пред железния? Къде е престъплението в този случай? Дайте свобода на човека, ако искате да ви обича!

Много болести се дължат на това, че хората реагират срещу своите чувства. Много жени са причина за създаване на ред болести в мъжете. И много мъже са причина за ред болести в жените. Защо? Те реагират срещу своите чувства и по този начин си причиняват различни болести. Ако живеят по този начин, хората ще се натъкнат на ред катастрофи. Понякога жената така наплашва мъжа си, че той не смее никъде да погледне. Днес се страхува от нея, утре се страхува, докато един ден се разстрои черния му дроб.

Питам: къде е свободата, за която всички хора говорят? Не е въпрос жената да стане стражар на мъжа и да ходи подир него, да го пази, да го морализира. Бог е закон, а не жената. Бог ще постави и жената, и мъжа в правия път, а не те помежду си. Ако остане на мъжа са тури жената в правия път, горко му! Мъжът трябва да бъде закон сам за себе си.

Много важно е да оставите всеки един да се прояви свободно в своята любов, защото, ако любовта свободно не се проявява, винаги се раждат престъпления. Престъпленията са плод на насилствената любов. Ти искаш да заставиш един човек да те обича – това е престъпление. Искаш да накараш той да извърши за тебе това, което ти желаеш – това е престъпление. Освен това, щом ти насилваш, друг някой пък тебе ще насили. Всички престъпления в света произтичат все от неразбраната любов.

Злините стават, когато се спира онова истинско развитие, в което човек трябва да върви. Един щедър човек в къщи иска на всяка цена да се прояви, той иска да даде нещо от себе си, да има деца, да ги издържа. Някой праща студент в странство, а домашните му се противопоставят, казват, че не трябва да дава на никого. Този щедър човек след време забелязва, че в него се заражда едно обикновено качество –

да не дава никому нищо. Много пъти тази добродетел на човека ще вземе друга крайност. Ако вие спънете този човек в неговото добро, тази енергия ще слезе по-долу.

Милосърдието седи на най-високото място в живота, високо седи и широко гледа на всичко. Ако започнете да спирате тази благородна енергия, тя ще се прояви на друго място. Като слезе малко по-надолу, вие ще видите опаката страна на този човек. Той ще започне да пие, ще започне да яде много, да се разхожда, да се забавлява. Вие казвате: „Лоп човек е“. Не, вие го заставяте да ви покаже опаката страна на доброто. И той вече не казва: „Аз това, което имам, трябва да го дам някому“, а казва: „Аз на себе си всичко давам – аз ще ям, ще пия, ще живея, както си разбирам, вие какво разбирате от живота?“ Казвате, че този човек не живее добре. Как трябва да живее? Ние правим един общ кодекс. Всяко семейство има правило как да живее в дома си. Но това е относително право. Ако туй право не беше относително, тогава защо съвременните домове не живеят тъй, както трябва? В кой дом този кодекс, който е написан, е изпълнен? Може някъде да се изпълнява, но това са много малки изключения. Има неща неверни, неща относителни, неща егоистични, повърхностни, неща глупави. В нас съществува егоизъм и ако искаме да внесем доброто в нас, ние го внасяме от страх.

Ние често проповядваме известен морал. Кое е морално в света? Туй, което способства за развитието на света, е морално, туй, което способства за развитието на човешката мисъл, е морално, туй, което способства за развитието на човешките чувства, е морално, туй, което способства за развитието на човешките постъпки, е морално. Де е погрешката тогава? Ние търсим погрешката и като намерим, че някой обича някого, казваме, че е виновен. Ако обичаш парите, считат те виновен, ако обичаш някоя жена, считат те виновен. И самата дума „любов“ има две значения – любов, обич и милосърдие. Любовта, тъй както у българите се разбира на физическото поле, има нещо неестествено. Някой обича да яде, обича да яде месо, обича да яде риба, или обича да яде пастърма. Не е лошото в яденето. Не може ли без пастърма?

Любовта е силна дума, показва, че човек има един устрем, един стремеж към хубавото, великото. Не, ти не трябва да поставяш никакви препятствия на любовта. То е едно Божествено течение. Ако поставиш препятствие, то влече всичко. Любовта не е сила, която може да спреш някъде. Тя иска царски път. Тя, ако няма царски път, влече всичко и събаря всичко. Понеже от край време са те учили да ограничаваш, да туряш контрол на любовта, затова и днес е така. Това е човешката любов. Любовта не търпи абсолютно никакъв контрол. Тя не може да се контролира. Любовта, отдето мине, оставя своите благословения на тия, които ѝ отварят път, но когато мине, дето не ѝ отварят път, всичко завлича, нищо не оставя! Така е!

Вземете думата „обич“. Колко букви имате в думата „обич“? Имате „о“, имате „б“, имате „и“, имате „ч“, имате и „ъ“. Може да отмахнете „ъ“ малък, няма да се измени думата. Ако махнете „о“-то, какво ще стане? От думата „обич“, като махнете „о“, става „бич“. Като турите „о“-то, става „обич“. Следователно всяка една дума съдържа известни елементи. Азбуката съдържа известни сили. Обич е туй, когато на един човек му даваш възможност да се прояви такъв, какъвто е. А необичта показва, че на човека отнемаш възможностите да се прояви такъв, какъвто е. Това не е обич. Да обичаш някого значи да се прояви такъв, какъвто е.

Аз имам други схващания, други понятия за човека, за човешката душа. Човешката душа е нещо Божествено. Как можеш да вземеш брата си, да го подчиниш, да го заробиш? Аз гледам на всеки човек като на свободен. Той може да мисли тъй, както и аз мисля. Той може да чувства тъй, както и аз чувствам. Той може да действа тъй, както и аз действам. И във всяко едно отношение той има право на тези блага. Наруша ли най-малко туй правило, този основен закон, веднага Божието лице ще потъмнее, а тогава и моето лице ще потъмнее.

Някои съвременни хора казват: „Ние искаме да бъдем сво-

бодни!“ Можете да бъдете свободни, но щом някой ви залюби, той ви ограничава. И вие, когато залюбите някого, трябва да се ограничите. Ще ви запitam сега: коя майка не ограничава детето си? Майката, като вземе детето си, че го овие в пелените, стисне го в ръцете си, прегърне, казва: „Моето дете!“ То вряка, плаче. Как няма да плаче!? Ограничават го. „Ама, обичам те!“, казва майката. „Не разбирам твоята любов.“ „Ще я разбереш. Аз те запечатвам сега с един велик закон, че Бог е истинен. Той ти е дал този живот, а аз искам да дам израз на този живот.“ Майката не създава живота, тя само дава израз на живота.

Един човек не трябва да го обичате повече. Ако го обичате повече, ще му причините вреда; ако някого толкоз привлечете към сърцето си, че само за него мислите, ще му причините пакост. Целият ден той не може да бъде спокоен. Вие, като го обичате, мислите да не направи някаква погрешка и го контролирате. Да обичаш човека, значи да му желаеш доброто и да го оставиш свободен.

Ако поставите един човек в любовта си по-горе от вас, вие ще го намразите. Всеки човек, когото туряте по-горе от себе си, ще го намразите. Всеки човек, когото туряте по-долу от себе си, ще ви намрази. Всеки човек, когото туряте по-горе от себе си, най-първо ще ви възлюби, но вие ще го намразите. Всеки човек, когото вие туряте по-долу от себе си, ще го възлюбите, но ще го подцените и той ще ви намрази. За да не се яви омраза, ще го държите направо на себе си и за да не ви намрази, ще го държите равно на себе си. Следователно, за да няма омраза, един човек няма да го туряте нито по-долу, нито по-горе от себе си, за да не го намразите и за да не ви намрази, и за да се разбирате. И тогава отношението между вас е по закона на любовта, ще се споразумявате.

Две млади момичета от високо произхождение обичат един млад княз. Той се намира в трудно положение, не знае как да разреши въпроса. Момичката, която първа се е влюбила в него, е духовна, а втората е материалистка. Втората иска неп-

ременно да се ожени за него. Тя казва: „Аз гледам реално на нещата. Обичам го и искам да се ожения за него.“ Първата мома отстъпва. Тя казва: „За мене не е важно да се ожения за него. Аз го обичам и мога да му се радвам отдалеч. Наистина, едно благо е за мене да го виждам от време на време, но радостта ми, че не го ограничавам, е по-голяма от скръбта ми.“ Следователно тази мома има духовна връзка с момъка. Ще питате, коя постъпка е права. От свое гледище всяка мома постъпва право. Като духовно издигната, първата мома е разрешила въпроса право. Като материалистка, и втората мома е постъпила право. В този случай не може да става въпрос за някаква погрешка. Ако някъде става погрешка, и това не е лошо. Защо? Защото всяка погрешка води към придобиване на по-голяма светлина. Човек греши, защото светлината, в която се е движил, не е била достатъчна. Щом започне да изправя погрешката си, светлината му се увеличава.

Вие се стремите към свобода. Трябва всяка жена да има тази свобода, но при условие, че може да я използва, като гради върху нея щастieto и здравето на своя мъж, на своите деца. На жена, която не е свободна, мъжът не е щастлив. Мислите ли, че болната жена е свободна? Жена, на която сърцето и умът постоянно се смущават, не е свободна. Не казвам, че умът не трябва да се вълнува. Смущение е едно нещо, вълнение – друго. Умът и сърцето трябва само на повърхността да се вълнуват, а не да се смущават издъно, за да не се размътват, защото това показва, че са плитки.

Мъжът казва: „Не мога да се спогодя с жена си“. Защо не можеш? Тя е гладувала дълго време и сега не може да ходи, отслабнала е. Пусни жена си 5–6 месеца на свобода, да се нахрани и напои с чиста храна и чиста вода, да видиш колко силна и красива ще стане. И жената по същия начин трябва да извади юлара на мъжа си и да каже: „Бъди свободен! Иди в гората!“ Това са формули за новия живот, които трябва да преведете и приложите, да видите какъв резултат ще имате. Мислете добро за вашите мъже и жени. Ако днес не са добри, ще станат добри.

Мъжът да държи жена си като авторитет в ума си и жената да държи мъжа си като авторитет в ума си. Ти остави мъжа си свободен, не мисли за неговите престъпления. Ако съвременните жени се бяха освободили от престъпленията на своите мъже, 99 на 100 от всичките злини можеха да изчезнат. Ще остане само едно зло. И то е злото само на дявола.

Никога не разглеждайте въпросите от ваше гледище, а от взаимно гледище. Във всемирния живот има много възможности; в сегашния живот сте мъж, но в друг живот може да ви направят жена. И обратното е вярно. Ако в този живот напишете: „Не давам никаква свобода на жената!“, в другия живот, когато ви направят жена, ще изпитате сладостите на това законоположение. Тогава ще кажеш: „Не е хубав този закон“. Ти си, който по-рано го написа. Мъже, поставяйте добри закони, защото като дойдете втори път на земята като жени, ще бъдете под тяхна власт. Разбира се, не само мъжът пише закони, но и жената пише такива и в резултат едни други си създават ограничения. Много жени са написали лоши закони в своите дъщери и синове; запример те са написали да мразят бащата. Те казват: „Баща ви е нехранимайко, вагабонт“. Не пишете такива закони, защото един е вашият Баща. Този мъж или тази жена, които наричате баща и майка, са станали оръдие на Божествения Дух, за да се облече във форма една идея. И когато се оплаквате от положението си, вие роптаете против Господа. Вие не трябва да изменяте основните черти на възплътената във форма идея. В сенките можете да промените нещо, да ги направите по-светли или по-тъмни, но главното, което олицетворява Божествената идея, трябва да се запази.

Най-важното в новото учение е: на онзи, когото обичате, ще му дадете свобода като на себе си! Защото, ако онзи, когото вие обичате, е свободен, и вие ще бъдете свободни. Ако той не е свободен, тогава и вашата свобода се ограничава.

Както Бог ни е създал, така трябва да си останем, с една вечна свобода. Брак, който не дава свобода, той е робство,

любов, която не създава свобода, това е едно робство. Това е една проказа. Така е казал и Христос. Любов, която не дава свобода, тя е проказа, тя е една лъжа. Ти ще вярваш на онзи, когото обичаш, както Бог го вярва. По този начин в твоето сърце ще се роди всепрощението, както Бог обича да прощава. Това е новото, което сега иде в света. Само по този начин светът може да се поправи. Ако вървим по старому, още хиляди години можем да седим в същото положение. По този начин още хиляди години ще страдате. Докато седите на едно място и мислите кой е прав и кой е крив, светът не може да се поправи. Ние трябва да станем изобилни проводници на любовта, че като дойде любовта, да ни очисти, да внесе в нас всичко онова, което дава живот.

Ревност

Всяка дума има значение за даден период. Например, когато някои хора се женят, те казват, че ще си бъдат верни до гроб. Значи след гроба няма да си бъдат вече верни. Аз пък не искам хора, които ще ми бъдат верни само до гроб. Че до гроба всички хора са верни – това не е нещо особено. Други пък казват: „Аз ще ти бъда верен, но при известни условия“. Това е човешка страна. Аз пък казвам, че верността трябва да представя една характерна черта в човека. Спрямо себе си човек трябва да бъде верен – нищо повече. Когато някой се отнася спрямо мене така, както не трябва, това не значи, че и аз трябва да се изменя. Аз трябва да бъда верен на онези принципи, които аз изповядвам, а не както той ги разбира. Ще постъпи така, както той разбира нещата, аз пък ще постъпя според моето разбиране.

На земята човек не може да реализира идеята си напълно. Ако наполовина я реализира, той е постигнал нещо. Момата търси момък, който да не е обичал други моми. И момъкът търси мома, която да не е обичала друг момък. Ето една идея, която не може да се реализира напълно. Тази е причината, дето момата и момъкът допускат лоши мисли един за друг.

Да ви дам един съвет, но само на онези, които не са се влюбвали. Онези, които са се влюбвали, те вече имат опит. Една жена трябва да намери такъв мъж, който никога да не е поглеждал друга жена. Сега, дали може, то е друг въпрос. И мъжът трябва да намери такава жена, която никога да не е поглеждала друг мъж. В нейния ум да съществува идеята, че в света има само един мъж. И в ума на мъжа да съществува идеята, че в света съществува само една жена – няма други жени. При тия мисли, че има много мъже и много жени, работата е като сегашната. Това не е противоречие. Аз не го изнасям като противоречие, но констатирам фактите. От несъгласие на гледищата произтича това противоречие, което съществува днес.

Божията Любов е непрерывна, а от дявола е преривна. Този млад момък, като мисли, че тя го обича, той е спокоен. Той е невинен. Като срещне погледа ѝ, ще се върне въодушевен и целият свят е в хармония с него. Но един ден види, че тя обръща поглед към другите и в него влезе нещо, почва да го яде. И мисли, че тя не го обича. И веднага светът е помрачен за него. На втория ден тя пак го погледне и му е приятно. Третия ден пак вижда, че тя поглежда към другите, иде ревността.

Вие не разбирате тогаз Божията Любов. Не се самозаблуждавайте. Тази мома, когато обръща погледа си към този, когото обича, онази, светлата Божествена душа е там. То е като някой прозорец. Вие считате, че когато тя си обърне погледа към друга посока, този прозорец е затворен за тебе. Във всяка душа живеят мнозина, хиляди и хиляди души. Защото има и други души. Във всяка душа не живее само една душа и всяка една душа търси някого в света, когото да обича. Вие мислите запример, че има закон, че всеки трябва да обича едного. Но в обичта трябва да има разнообразие. Вие, като гледате само едного, ще умрете. То е голямото нещастие в света. Тогаз ще кажете: „Да гледам ли всички?“ По веднъж ще погледнеш. Щом погледнеш два пъти, ти го уморяваш. Веднъж ще го погледнеш и ще си вървиш. Тогава вие защо се скарвате? Защото два пъти се гледате дали ви обича, или не.

Железните игли внасят нещо нехармонично в характера на здравите хора. Съвременните хора често си служат с железни игли, с железни пила. Някоя жена живее добре с мъжа си, но дойде съседката ѝ при нея и започва: „Както виждам, вие живеете добре с мъжа си“. „Да, разбираме се.“ „Хубаво е това, но едно нещо ще ти кажа: виждам, че твоят мъж е малко игрив, обича да хвърля погледи натук-натам. Бъди внимателна, следи да видиш какво прави. Мъж е той, няма защо да му се вярва напълно.“ Остава тази млада жена сама и започва да мисли. Какво мисли? Шило е влязло вече в сърцето ѝ. Като се върне мъжът ѝ от работа, тя започва да го наблюдава, дали не е станала някаква промяна в него. Мъжът се чуди защо жена му го гледа така изпитателно. „Какво има, жена?“ „Нищо.“ Казвам: има нещо. Съседката е дошла на гости, скроила е нещо, турила е в него желязното шило, а заедно с това е вмъкнала и съмнението. Какво представлява съмнението? Съмнението е известна нечистота, която влиза в астралното, т.е. в звездното тяло на човека и той изпитва завист, омраза, съмнение и казва: „Не зная какво става с мене, но изгубих мира си. Какво да правя сега?“ Не приемайте в дома си шивачки, които работят с железни игли.

Нека вземем двама млади, не говоря за сегашните млади, но вземам младите, които се проявяват в природата, защото и в природата съществуват млади – млади на природата. Двама млади се обичат, сдружат се, нали? Те имат цяла една кореспонденция. И пише той, младият момък: „Мое ангелче, ти си най-красивото същество, аз като тебе не съм видял никоя друга. Откак те срещнах, моето сърце трепна и в мене се събудиха нови идеали, моят живот се промени. Без тебе не мога да живея, ти си слънцето на моя живот и всякога ще ме огряваш. И ако само дойде един облак да покрие лицето ти, смъртта непременно ще ме покоси...“ Е, вижте сега, тия млади как хубаво си пишат! Тя отговаря: „О, мой възлюбени, ти си за мене господ, ти си бог мой. Откак те видях, моето сърце тупти денем и нощем, а любовта ми е толкова голяма, че аз съм готова да жертвам и баща си, и майка си, и всичко за тебе. Пък и колкото пари има баща ми, всич-

ко жертвам. Само твоят образ е в моето сърце и аз не виждам нищо друго, освен тебе. Аз съм сляпа за всичко друго и съм готова да извърша всичко за тебе.“

И двамата така си пипат и най-после се събират. Отлични писма са те! Обаче след като съберат, роди се един кошмар – подозрението се явява. Той, като че е измерил нейната любов – има барометър, термометър, с който намира, че нейната любов е намаляла с няколко градуса и сега не е такава, каквато беше едно време. Измерва я и намира, че с 2 градуса е намаляла. Търси причината той, как така е станало, че любовта ѝ спаднала с 2 градуса? И тя от своя страна вади термометъра и казва: „Има понижение в неговата любов с 3 градуса“. Сега седи, размишлява. По-рано беше весела, разговорчива, а сега размишлява, научно разрешава въпроса. Един ден и той седи замислен. Какво има? И двамата знаят, но мълчат, не се изказват. Сядат на трапезата. И той мълчи, и тя мълчи. Е, защо мълчат? В техните умове е влязло подозрението. Единият казва, че любовта на другия е спаднала с 2 градуса, а другият казва, че любовта му е спаднала с 3 градуса. В какво седи подозрението? Тя казва: „Друга някоя е завладяла неговото сърце“. Той казва: „Друг някой е завладял нейното сърце“. Питам сега: как изпъкнаха тези явления, отде се родиха, кое стана причина, че тази любов се е раздвоила? Възможно ли е един дълбок извор да се размътва от основата си? Не може, то е немислимо! Такива явления в природата няма. Чистият извор всякога си е чист, и нечистият извор всякога си е нечист. Нечистото иде отдолу, а чистото иде отгоре. И когато ние говорим за чисто и нечисто, под думата „чисто“ ние разбираме една по-фина материя, рядка до своята максимална степен на разреждане. А под „нечисто“ разбираме една гъста материя, в която животът най-мъчно може да функционира.

В музиката има една ужасна гама, от която всичките хора страдат. Когато влязат в любовта, тогава влизат в тази гама и тогава се раждат най-ужасните работи. Сега, който се влюбва, той трябва да знае, че ще мине през тази гама на смъртта. И ако твоето съзнание не е будно, в тази гама ще те спо-

летят най-големите нещастия, каквито не си сънувал. Ако твоето съзнание е будно, ти ще минеш, ще излезеш и ще научиш нещо. Ако не е будно, ще дойде цяла една катастрофа. Сега, това нямаше защо да ви го казвам. Знаете ли защо? Туй е подобно на следното. Ако някога при мене дойде един млад момък, който се е влюбил в някоя млада мома, аз мога да им създам един изпит. Гледам и двамата така се обичат, че той не подозира, че тя е толкова красива. Казвам на този момък: „Много хубава е твоята другарка, гледай да я пазиш“. Ти вече внасяш отрова в неговия ум. На този момък не му казвай, че тя е толкова красива. Кажи му, че е много добра, много скромна. Кажеш ли му, че е много красива, ти го вкарваш в гамата на смъртта. Той ще почне да подозира, че всичките мъже около нея се въртят. Туй не е вярно. Красотата е дадена, за да влязат хората в пътя на любовта. А те, като не разбират красотата, какво е нейното предназначение, те влизат в смъртта. Колко хора са станали жертва на красотата!

Понякоя път аз чета поетите, виждам реалността, която описват, усмихвам се, защото те описват това, което не е никакъв живот. Те описват една мома, че очите ѝ били светли, че устните ѝ – червенички, че тя била стройна или тантуреста, че гримаси правела, че обходата ѝ нещо лъкатуши. Това лъкатушене не е животът. Че кой не лъкатуши? Движението е израз на живота, но не е само това животът. Животът е съвсем друга реалност. Казвате: „Нещо отлично е тази мома“. Но това отличното после се помрачава. Не се минават 4–5 месеца и казваш: „Аз съм се излъгал“. Момата, дето си описвал, я няма там. Никой не се е докосвал до тази мома. Вие казвате за някого, че ограничава жена си. Не приказвайте така. Какви ли не въпроси засягате.

Наскоро идва един приятел, разправя ми, че дошъл един ясновидец при него и му казва: „Жена ти има любовни отношения с един млад момък“. Той ще полудее. „Ти се безпокоиш, но ти не познаваш още жена си!“ Оттам насетне той си създаде една болест и го лекуваха. Казвам: „Ти извади тази мисъл от ума си, не се занимавай с жена си. Ако е по любов, то е Божия работа, не се занимавай. Зле ти се пише, ако така

правиш.“ Но той я подозира в какви ли не работи, казва: „Близо до ума е това“, бил намерил някакви доказателства. Казвам: „Това не е никакво доказателство и за мен не е имало никакво доказателство. Откак онзи човек тури тоя бръмбар в главата ти, оттогава се разболя.“ Най-после ми казаха, че той заминал за другия свят да научи тази истина. Отгоре ще я види.

Богатият човек ревнува. Защо? Да не вземат къщата му. Ученият изобретател ревнува. Защо? Да не открадне някой изобретението му. Религиозният ревнува. Защо? Да не изгуби своето верую. Влюбеният ревнува. Защо? Да не изгуби своята любов. Изобщо всички съвременни хора се страхуват за нещо да не го изгубят. Питам: каква реалност може да съществува там, дето има страх? Какво е това богатство, или каква е тази вяра, любов, които могат да се изгубят? Това не е нито богатство, нито вяра, нито любов. Това са останки от архаическата епоха, а хората мислят, че имат любов, че имат вяра, или пък че разполагат с някакво богатство.

Не натрапвайте вашата любов, понеже това ще ви направи нещастен. Като обикнеш един човек, ти искаш той да знае за твоята любов. Тогава ще бъдеш нещастен – ще се яви ревността. Например един мъж обикне някоя жена и като се ожени за нея, ходи подире ѝ, да не би тя да се среща с някой друг. Че ако не я обича някой, тя ще умре. Но със своята любов той също я уморява. По-рано тя е била красива. Той, като се оженил за нея, тя почва да губи своята красота и погрязнява. Вие затваряте един прозорец, друг прозорец, не влиза отникъде светлина при нея и тя умира. Но по този начин ти ще умориш и себе си. Оставете любовта да се прояви свободно. Не се месете в тая работа. Дойдете ли до любовта, не изисквайте. Поне за една година направете този опит. Дойдеш ли до любовта, кажи си: с този въпрос не се занимавам. Ти се радвай, когато някой обича някого. Как го обича? Това не е твоя работа. Остави Бог да оправи всички криви работи на хората. Ако ти искаш да ги оправяш, нищо положително няма да постигнеш, само нещастия ще си спечелиш. Нито

един от вас не може да застави някого да обича. Не е в наша власт да накараме хората да се обичат. И не само това, но след като обикнеш някого, ти ще се скараш с него. Това е при човешката любов. След като се обикнат, хората се карат. Порано не са се карали. Защо са се скарали? Защото след като са се обикнали, любовта ги е напуснала. Скарването показва, че Господ го няма между тях. А пък те мислят, че от голяма любов се карат. Защо? За своите рога. Той казва: „Ти не знаеш ли, че аз те обичам? Аз за тебе пожертвах всичко. Напуснах баща си и майка си.“ И тя повтаря същото.

Казвам: вложете повече вяра в себе си и в своя ближен. „Дали води той чист и свят живот?“ Не се съмнявай в него, не го подозирай. Подозрението е резултат на суеверието. Човек е крайно суеверно същество. Ти си суеверен, защото искаш да придобиеш нещо само за себе си. Ти очакваш Бог да направи нещо специално за тебе. Щом допуснеш суеверието, ти започваш да подозираш. Подозрението има отношение към страха. Подозрителният човек е крайно страхлив. Мъжът подозира жена си от страх да не я изгуби. Жената подозира мъжа си от страх да не го изгуби. Обикновено човек подозира от страх да не му вземат онова, което обича. И тъй, превърнете суеверието във вяра. Като ти говори някой, вярвай му. Намери една добра черта в него и се дръж за нея. Кажи си: „Тоя човек никога не може да ми причини зло“. Много хора подозират близките си, подозират и Бога. Това е престъпление. Казваш: „Бог не постъпи с мене, както трябва“. Значи с всички постъпва добре, само с тебе постъпва лошо. Това показва, че ти се считаш божество, на което трябва да се обърне специално внимание.

Един млад, способен момък, свършил университета с отличие, се влюбил в красива мома, която не отговаряла на чувствата му. Един ден той я срещнал и намушкал с нож на няколко места. След това го хванали и осъдили на няколкогодишен затвор. Като го питали, защо е извършил това престъпление, той отговорил: „Обичам я, не мога да живея без нея“.

Една графиня на запад се влюбва в един прочут художник, толкова се влюбила в него, че се зародил страх у нея и казвала: „Ако той много се прочуе, аз ще загубя неговата любов, затова трябва да измисля едно изкуство да го лиша от славата му“. И почнала да му дава един прах, но с това повредила зрението му. Той не могъл да различава краските и картините му мязали на карикатури. И като направил изложение, всички се смеели, хванали се за корема и се смеели.

Има една психологическа проява: вие обичате някого, който и да е от вас, млад или възрастен, но дойдете до една фаза на вашата обич, дето у вас се заражда едно чувство на ревност, вие искате този човек да бъде приятел само на вас. Ако го видите, че той има приятелство с други, става ви криво, започвате да се дразните, считате, че той ви е изменил. Питам: откъде се пръкна туй чувство? У вас най-първо имаше едно хубаво чувство, след туй се яви ревността. Откъде иде тя? Ревността е обща в цялото органическо царство, не само между хората, но и между много по-напреднали същества от хората. Произходът на ревността откъде е? Факт е, тя съществува. Как трябва да се справиш с нея? Ако две тела се приближават много близо и са в движение, ще има търкане. Щом има търкане, какво ще се образува? Ще се образува електричество.

Човек трябва да излезе извън своя егоизъм, да отвори душата си за Божественото слънце, да излезе от рамките на сегашните си възгледи. Сегашното човечество е пълно с лицемери. Гледам, мъж и жена вървят тихо, благочестиво, но едновременно и двамата се контролират, да не би единият или другият да поглежда тук-там. „Религия!“ Когато мъжът го няма, жената е свободна да си поглежда където иска, но дойде ли мъжът, жената става благочестива. Така е и с мъжа. Това било „религия“! Защо мъжът или жената, в присъствието един на друг, да не са свободни да поглеждат където си искат? Какво лошо има в това?

И всичката съвременна дисхармония от какво произти-

ча? Ти любиш някого, но почнеш да ревнуваш. Какво показва ревността? Ревността, това е една любов, проявена чисто на физическия свят. (...) Това са полици: ти ме следиш, аз съм подписал 10 полици и ти ме следиш дето отида, да не би да избягам някъде. Може да питаш: „Еди-кой господин в София ли е?“ „Защо?“ , питам. „Защото имам вземане-даване с него“, или „Не искам да излезе от България, защото 10-те полици...“. Като вземеш полиците, да отива където иска. Прав е човекът. Следователно, ако ти ревнуваш човека, разбирам, че имаш да му плащаш, а ако той те ревнува, има да ти плаща.

Какви писма си пишат сегашните мъже и жени? Мъжът заминава някъде по работа, а жената пише: „Откак замина, не съм спокойна, не мога да спя по цели нощи“. И мъжът пише същото. Това не е любов. Жената трябва да пише на мъжа си: „Откак замина по работа, напълно се успокоих. Не бързай да се връщаш. Гледай да свършиш добре работата, за която отиде. Бог да те благослови!“ В същия дух и мъжът трябва да пише на жена си. Сега и мъжът, и жената са спокойни, не могат да спят и работите им не вървят добре.

Това са лъжливи чувства, от които не може да се очаква нищо добро. Не ви упреквам за чувствата, но казвам, че това е лъжливо състояние. Когато мъжът отива на работа, жената трябва да се радва; и да ѝ е мъчно понякога, тя не трябва да му пише за своята мъка. Трябва да се моли за него и да му изпраща добри мисли. Такива трябва да бъдат отношенията между всички хора.

Ние живеем в най-свободните времена, а много сме се ограничили, понеже сами си създаваме ненужни подозрения и съмнения. Едно време в България мъжът замине в странство и 10 години се занимава там с градинарство, жена му има доверие. Той след 10 години се завръща, носи придобитото. Тя няма никакво съмнение в него. Сега живее при жена си, всеки ден го следи като стражар, къде ходил, с коя се срещал.

Днес вие може да морализирате колкото си искате един мъж. Никакъв морал не може да турите в ума на един мъж или на една жена. Един мъж, ако мисли, че може да наложи канон на една жена, той се лъже и тя ще го лъже. Една жена всякога ще е такава, каквато е родена. И ако жената мисли, че може да наложи някакъв канон на мъжа, тя се лъже. Мъжът е всякога такъв, какъвто е роден. Ако мислите да го направите светия в този свят, лъжете се – светията се ражда такъв. Добрата жена се ражда такава и добрият мъж се ражда такъв. Не е ли роден такъв, работата е свършена. Който не е роден добър, ние оставяме този въпрос на природата – тя да се справи с него. Защо е така, не засягам този въпрос.

Никой не може да опетни своята жена, освен тя самата да се опетни. И никоя жена не може да опетни един мъж. Мъжът сам се опетнява.

Когато говорим за любовта, мъдростта и истината, ние разбираме живот извън личните чувства на човека. Обаче, за да добиете това, трябва да станете господари на вашата глава. Вие не можете да имате един морален живот, ако не сте господари на енергиите, които са във вашия мозък, във вашата глава. И ако не знаете откъде иде гневът, не можете да се владеете. Някой път много ваши нещастия произтичат от областта при ушите. И ако знаете, в дадения случай можехте да предотвратите голямото набиране на енергии там, защото, ако се наберат много енергии в тия две области, ще стане експлозия. Когато се набере много енергия, наблюдавайте се в огледалото. Нека някой ви разказва какво са говорили за вас някои хора. Тогава мускулите около устата ще започнат да се движат, ще се развикате и ще започнете безогледно да обиждате. Добре е в такива случаи, ако сте до този човек, да бъдете безгласен като риба, понеже тази енергия непременно трябва да излезе от него. Разбира се, по-добре е тя да бъде трансформирана по друг начин – да се впрегне на работа. Умният или духовният човек може да я прекара в горните области на мозъка и да създаде нещо гениално, а ако я прекара отпред на челото, ще я превърне в музика.

Ако не направи това, ще развива постоянно речта си, ще стане критичен и за всекиго ще се произнася, за всичко ще си дава мнението, но трябва да знаете, че от това нищо не се придобива.

Ревността е едно изопачено чувство и се дължи на събрана енергия, която не може да се използва. Човешкият мозък е предавател и приемател на енергия, понеже е живял много пъти на земята, минавал е през различни среди и култури. В мозъка са се отпечатали различни мисли и впечатления. Като дойде на земята, той извява всичко, което е складирал в подсъзнанието си. Ревността, безверието, безнадеждността са болезнени чувства, изопачени, плод на едно минало. Тяхната излишна енергия трябва да се впрегне на работа.

Сутрин слънчевата енергия представлява майчината любов, а следобед, когато мине меридиана, енергията се изразжда, става лоша. Привечер тази енергия се отразява още по-зле и затова вечер стават сбивания, убийства и т.н. Защо стават тези неща между хората? Защото се събират все положителни енергии. За да не стават такива неща, жената трябва да напише като закон на мъжа си, да се връща в къщи два часа преди залез слънце. Ако се върне след залез слънце, главата му непременно ще пострада.

Ако ви е тъмен умът, ще подозирате жена си в лоши постъпки. Светлина нямате. Какво ще видите? Вие си представяте това, което го няма в нейния ум. Преди години при мене дойде един доктор, доста виден. Един гадател сложил бръмбар в главата му: „Жена ти е много скромна, но се е влюбила в еди-кого си“. Той започнал да подозира, че тя има любовник. Идва при мене да провери вярно ли е това, или не. Казвам: „Не подозирай жена си. Който ти е казал това, той не е разбрал. Този гадател не е разбрал истината. Не подозирай хората в това, което ти сам вършиш. Не приписвай на хората това, което ти сам вършиш. Доброто, което ти вършиш, приписвай го на хората, но лошото, което ти вършиш, не го приписвай на другите, то е спасителният път.“

Някоя жена посърнала, лицето пожълтяло, казва: „Неразположена съм“. Аз знам защо е неразположена. Тя подозира мъжа си, че той ходи по чужди жени. Не само мъжът ѝ, но всичките жени, при които ходи, са в ума ѝ, тя мисли това, което човекът никога не е правил. Аз го виждам него като светия, а тя е грешница и и му турила всичките престъпления, понеже се вижда в него. Казва: „Не мога да го търпя“. Тъй разглеждам работата. И мъжът престъпник вижда жена си престъпница, той приписва своите престъпления на нея. Така не се мисли. Всяко престъпление оставя белег на човешкото тяло. Няма престъпление в света, което да не е оставило отпечатък върху тялото и няма добродетел, която да не е оставила белег. Всички носим чертите на нашите престъпления и носим чертите на нашите добродетели. Това е цялата истина.

Във всяко семейство, хората постоянно развалят семейния си живот. Мъжът постоянно храни лоши мисли за жена си, постоянно я подозира. За колко ли мъже не подозира жена си, най-малко 100 мъже ще ѝ изреди! Тия мисли съществуват в целия дом: този влязъл, онзи влязъл, този му казал, онзи му казал и ако имате една фотография, ще видите и млади, и стари, и мустакати в къщата му ходят, мазници на жена му. Жената прави същото: тя ще нахвърли лоши мисли така, че 100 млади жени да ходят в къщи. Питам: като влязат тия развратни мъже – според него тия мъже са развратни – като влязат тия развратни жени, какво ще стане от този дом?

Турете в една стая мъж и жена и попитайте хората какво правят тия двамата. Сто души турете да си дадат мнението, да ви кажат какво правят този мъж и тази жена, без да се виждат, при спуснати пердетата. Нека напишат 100 души какво мислят за тях. Какво ще напишат? Колко души ще бъдат близо до истината, да я кажат? Тия двама души, мъж и жена, могат да разискват най-свещените идеи, но на тях ще припишат най-калпави и порочни постъпки. При такова състояние на нашите умове как можем да служим на Бога? Ще

бъде интересно, когато минавам покрай някой умрял вол и кучетата се давят за него, а някой ме гледа, почва да се блещи и казва: „И ти ли искаш да ядеш?“

Който опорочава другите, опорочава и себе си. Всичко в света ние вършим за себе си. Следователно в името на тази велика Любов, ние трябва да служим, за да освободим Божествения организъм, да дадем свобода на всички тия души, които служат на Божественото тяло, но свобода не както сегашната. Аз искам у всинца ви да блика любов, като се видите, да се индивидуализирате, да имате почитание един към друг.

Добър семеен живот е онзи, при който нито жената, нито мъжът са казали една лоша дума помежду си, нито са разменили един лош поглед. И мъжът, и жената трябва да гледат един на друг като на чисто злато, което от нищо не се изменя. Ако жената мисли, че други жени могат да излъжат мъжа ѝ, тя трябва да знае, че е първата, която го е излъгала, която е извършила престъплението. Ако и мъжът мисли, че други мъже могат да излъжат жена му, той трябва да знае, че е първият, който я излъгал.

Помнете, че всеки един от вас дава начина, формата, как да ви обичат. Както обичаш, така ще те обичат. Както ние ще постъпим, така ще постъпят и с нас.

Представете си, че вие сте по състояние положителен и радостта ви направи посещение. Вие веднага се зарадвате, защото по състояние тя е негативна; тя се явява пред вас като красива мома, на която се радвате. Вие представяте ума, а тя – сърцето, което веднага харесвате. Тази мома има брат, който е положителен като вас, и тя го извиква да дойде при нея. Щом дойде при нея, вие ставате недоволен. Братът представя страданието, което предизвиква вашето недоволство. Следователно недоволството ви се дължи на това, че братът взема сестра си и заминава заедно с нея. Тогава вие казвате: „Отде се взе този нехранимайко да задигне радостта ми?“

Това са образи, фигури, които служат за обяснение на ефектите, които се предизвикват в човека при явяването на радостта и скръбта.

И тъй, има ли човек желание, което силно обича, той изпитва вече неразположение към всяко друго желание, което иде да измести или да отнеме първото. В него се явява съмнение, подозрение, че щом се отнеме желанието му, което пази като зеницата на окото си, той ще изгуби вече своето щастие. Тъй щото радостта понякога иде като негативно състояние, във форма на жена, а понякога – като положително състояние, във форма на мъж. Ако по състояние вие сте негативен, във форма на жена, радостта ви ще бъде положителна, във форма на мъж. Тя ще извика от пътя скръбта, страданието, което ще бъде в женска форма. Това показва, че има скръб на мъже и скръб на жени. Женските скърби се отличават от мъжките: женските скърби са мъжки, а мъжките – женски. Същото може да се каже и за радостите: женските радости са мъжки, а мъжките – женски.

Това значи: онзи, който може да причини радост на жената, той непременно ще бъде мъж. И обратно: на жената може да причини скръб само подобното на нея, пак жената. Същото се отнася и за мъжа. Мъжът причинява скръб на подобното на себе си, жената причинява радост на мъжа. Дойде ли подобното в човека, той започва да се безпокои, става недоволен, че ще му отнемат радостта. На научен език това означава: когато в съзнанието на човека се яви идеята, че могат да му вземат нещо, което му е необходимо, в него се явява недоволство. Запример гладен сте, имате парче хляб, което пазите като очите си. В този момент срещу вас иде човек, който е също тъй гладен и вие веднага изпитвате неприятност, защото не искате да дадете от своя хляб. Вие намирате, че това парче хляб едва ще стигне за вас. Значи подобното всякога иска да отнеме нещо на подобното.

Двама души се обичат, след време се скарват. Защо? От любов се скарват. Защо се скарват? Обичаш ти някого, най-първо двамата сте като гълъбчета, като агънца, като пилен-

ца. Две пиленца малки като ходят, гледаш ги живеят си като ангелчета, но тия пиленца като пораснат, току гледаш – едното клъвне другото по главата, и другото го клъвне. Казвам: от где накъде тия ангелчета започнаха да се кълват по главата? (...) Едното петле казва: „Тази сестра с мен ще ходи, ти нямаш право да дружиш с нея“. Хубаво, едното петле отстъпи, вземе едната сестра, но след туй казва: „И втората сестра и тя ще бъде моя, и третата и тя ще бъде моя“. Четири, пет сестри, все иска да бъдат негови.

Аз изнасям факти, които са вътре в природата. Не ги преувеличавам, даже не ги представям така, както са. Ако тия неща не могат да се обяснят, причината за това къде се крие? Вие имате един естествен процес. Този процес на птиците е както между вас самите. Тия пилци вие ги научихте, то е човешко възпитание. В първоначалното състояние това състълкновение го нямаше. Когато човек се намеси в Божествения порядък, започна да туря своите закони. Той взе 50 овце, изкла мъжките и казва за оправдание: „Такъв е законът, мъжки не ни трябва. На нас женски ни трябва.“ Защо? Защото женските дават мляко. Мъжките не трябва, защото мъжките мляко не дават. В Божествения порядък е било – едно женско, едно мъжко, едно мъжко, едно женско, тъй да живеят. А в човешкия порядък – едно мъжко, 50 женски. Как може така? Едно мъжко, 50 женски. Може ли между женските да има съгласие? По никоя начин! То е нещо неестествено, немислимо. Или ако вземете 1 женско и турите 50 мъжки? Пак спор ще има. Един недоимък има в природата. Тази ревност, която е в човека, се заражда вътре. То подразбира един недоимък. Ревността е вътрешен недоимък на човешката душа.

Питам сега: можете ли вие философски да разрешите кога се е явило подозрението и ревността в света? Ревността вие много пъти сте я изпитвали. Има ревност по Бога, има ревност, която не оставя човека ни денем, ни нощем спокоен. Той и като спи, сънува. Питам сега: как се е създала тази ревност, туй подозрение? Подозрение, ревност има не само в младите, но и в главите на държавниците, философите. Нав-

сякъде има ревност. И между двама държавници има ревност. Ревността е един феномен вътре в живота. Ревността сама по себе си не е лоша, но ако ѝ се даде една динамична сила в низходяща степен, тя става най-опасна. Ако вие мислите, че онази млада мома е намерила друг някой момък, когото обича повече от своя възлюбен, това значи, че този, вторият момък, има някакво качество по-добро, отколкото нейният възлюбен. След някое време тя ще намери втори, трети, четвърти, пети, десети и т.н., постоянно ще се мени нейното сърце. И тогава, има съвременни философи, които казват, че ако един ангел би слезъл от небето, то неговият живот постоянно би се променял, той не би се спрял да обича един човек, а щепе да обича всички хора. Следователно той се стреми да обича всички хора, защото тези хора не са едно цяло, те съставляват части на една единица. В такъв случай, как ще покажете любовта си към цялото? Като обичате частите му.

Така ще покажете и любовта си един към друг. А при онази психологическа изопаченост на нашите понятия, ние всякога ги туряме в едно явление. Неща, които не съществуват даже, ние ги туряме в едно явление. Запример някоя жена приписва на мъжа си някакви подозрителни работи, които не съществуват в него даже като сянка. Къде остава истината? Напротив, той храни най-благородни чувства към нея. Ако един мъж приписва на жена си качества, които тя не притежава, питам: разсъждава ли правилно той? Не разсъждава правилно. Той не е разрешил тези явления. Той ревнува.

Ревност има в боговете, ревност има и в духовете. Ще кажете: „Как, ревност в боговете?“ Не мислете, че ревността е качество само на земята. Във всички същества, и в най-висшите същества дори, има ревност. Не е злото в ревността. Питам сега: ако аз ревнувам и ако вие ревнувате, защо става това? Какво означава думата „ревност“ в българския език? Усещаш, че си малко пренебрегнат. Защо се чувстваш пренебрегнат? Погрешката е там, че ти очакваш своето щастие от едно същество, което трябва да живее само за себе си. И всички хора на земята са създадени да живеят най-първо

само за себе си, а после за другите. Туй е закон. Че всички хора живеят само за себе си, ние виждаме от това, че се е родил човешкият индивидуализъм, човешкият егоизъм. Индивидуализмът се е родил със събуждане на съзнанието у човека, че той е човек, но този егоизъм, тази любов към себе си, той я изопачил, превишил я. Следователно, когато човек казва, че трябва да живее само за себе си, той трябва да отдаде туй право и на другите – да живеят само за себе си. Ето где е законът. Той съзнава, че трябва да живее само за себе си, а не съзнава, че и другите трябва да живеят само за себе си.

Една богата американка заболяла сериозно и всички лекари се произнесли, че болестта ѝ е неизцерима. Някои от лекарите, които я лекували, били по-смели и направо ѝ казали да се готви за другия свят. Тя извикала мъжа си да се прости с него и почнала да плаче, да го милва, да го целува. Най-после се обърнала към него с думите: „Слушай какво ще ти кажа. Досега съм те обичала много, живяла съм добре с тебе и сега искам само едно обещание. Готов ли си да ми дадеш това обещание?“ Мъжът отговорил: „Докато не чуя какво искаш от мене, нищо не мога да ти обещаю. Ако е нещо, което влиза в кръга на моите възможности, обещавам ти, че ще го изпълня, ако не е в кръга на възможностите ми, никакво обещание не мога да ти дам.“ „Слушай тогава какво обещание искам от тебе: дай ми честната си дума, че след смъртта ми ти няма да се ожениш за друга.“ „Виж, такова обещание не мога да ти дам. Ти знаеш, че аз обичам истината и затова казвам: след твоята смърт аз ще се ожена.“

Болната била много ревнива. Като чула думите на мъжа си, събрала последните си сили, скочила от леглото си и казала: „Тъй ли? Да знаеш тогава, че аз няма да умра!“ В този момент в организма ѝ станала някаква вътрешна реакция, един подем на силите и в продължение на 24 часа тя се почувствала по-добре. След една седмица била напълно здрава и се движила из стаите, изпълнявала задълженията си. Идея имала тази жена! Тя не позволявала друга жена да влезе в нейния дом, макар и след смъртта ѝ. Понякога една негативна мисъл може да спаси човека.

За предпочитане е да изгубиш всичко, но да не изкористиш любовта. Тя прави човека силен и мощен. Докато любовта е в тебе, нищо отвън не ти трябва. Отвън никой не може нито да опази любовта, нито да я отнеме. Ако мъжът мисли, че може да запази любовта на жена си по външен начин, лъже се; и ако жената мисли, че отвън може да запази любовта на мъжа си, и тя се лъже. Така нито мъжът ще опази жена си, нито жената – мъжа си. Ако мъжът иска да опази жена си, нека я обгърне с огнена атмосфера. Който се опита да се доближи до нея, ще изгори. Ако жената иска да опази мъжа си, трябва да го обгърне с огнена атмосфера. Много мъже и жени са изгорели в тоя огън. Най-малкото докосване до жена или мъж, които са оградени с такъв огън, причинява смърт. За да не умреш, ще стоиш далеч от огъня. Ще обгърнеш своя възлюбен с огнена аура и ще пишеш: „Пипането е опасно“. Само така животът може да се пази. Никаква друга философия не съществува. „Защо е така?“ Никакво обяснение не се дава. Казвам: огън е това! Ако влизаш в него, за да го опиташ, смърт те очаква.

Страданията предшестват любовта

Като наблюдаваме линиите на човешкото лице, виждаме, че едни са изпъкнали, а други – вдлъбнати. Това е отношение между положителни и отрицателни сили. Вие можете да изчислите, кой от двата рода сили преобладава. Има лица изпъкнали. Това показва, че мъчнотиите на такива хора са отвън. А когато линиите на лицето са вдлъбнати, тогава мъчнотиите идат отвътре. Външните мъчнотии закръгляват лицето. А вътрешните мъчнотии и изпитания правят лицето сухо, изпито. Най-големите мъчнотии идат отвътре. Няма човек без мъчнотии.

Някой страда, че не го обичат. Жена му, децата му не го обичат и той страда, мъчи се. Той жертва всичко за жена си и децата си, но те нищо не му дават. Всички говорят против него, хокат го, наричат го будала. Понеже няма добра среда, и той се настройва, става положителен като тях. Очите му

хлътват, лицето – също. Аз си служа с пример от семейството, за да обясня, защо лицето на мъжа или на жената е хлътнало. Някога жената е скулптор, някога – мъжът. Със своя чук те дялат лицата си, да им предадат израз на светия.

И в семействата този митар и фарисей ги има, мъжът – фарисей, жената – митар. Мъжът е от високо потекло, богат, строен, красив – благороден човек, както го наричат, а жената е от просто семейство, баща ѝ и дядо ѝ неучени хора – простаци. Той като я погледне, казва: „Знаеш ли от какво положение съм те извадил?“ И тя се постуши. Няма какво да прави, ще се сгуши и ще готви: всяко помръдване с пръст от фарисея, че не е сготвила хубаво – „такава проста, невъзпитана жена аз не искам“ – я заставя да плаче и да слуша. „Такъв митар аз не искам в къщата си.“ На друго място жената е фарисей, а мъжът – митар; тя произлиза от богатата фамилия, баща ѝ издигнал мъжа ѝ, който бил чирак при него. „Не знаеш ли с какво благоволение съм те взела! Не знаеш как да се обличаш, как да си сложиш връзката, не знаеш как да се изсекнеш.“ Ужасни формалисти са тия фарисеи, когато започнат да изреждат.

Като не могат да се справят със страданията си, мнозина се запитват, не може ли без страдания в света. Може и без страдания. Страданието може да бъде разбрано, а може да бъде и неразбрано. Неразбраното страдание е мъчение, а разбраното – глупост. Какво разбирате под думата „глупост“ в дадения случай? Запример мома и момък се влюбват, страдат, не могат да живеят един без друг. Докато не са се оженили, те се мъчат, страдат, без да знаят защо. Като се оженят и им се родят деца, те не се разбират вече, гледат се накриво, не са доволни един от друг. Сега вече разбират грешката, която са направили. Те пак страдат, но разбират вече, че са направили най-голямата глупост в света. Сега те виждат, че не могат да живеят заедно и казват: „Не е ли глупост това, което направихме?“ Следователно всяко разбрано страдание или всяко разбрано желание е глупост.

Когато един физиогномист започнал да разправя на Сократ – „ти си бил такъв и такъв“, Сократ казал: „Беше така, но всичко това аз вече го преживях, сега вече аз съм друг Сократ. Аз съм онзи Сократ, когото жена му го поля с легена отгоре и той беше в състояние да каже – дето има гръм, има и дъжд, дъждът е благословение.“ „Ама не е хубаво да имаш една жена, която всеки ден да ти пее, не е хубаво да имаш един мъж, който е капелмайстор.“ Какво от това? Хванеш едно дърво, раздрусаш го, хванеш един мъж, радваш се; мъжът те хванал, раздрусал те – ще види дали са узрели плодовете ти, дали ще падне някой плод. Ако падне, много хубаво, ако не падне, нищо не значи – зелен е още, ще узрее. Тълкуването – то е за вас. Казвате: „Подиграва живота“. Да подигравам живота, значи да подигравам себе си. Ние криво тълкуваме нещата.

„Който, като намери един многоценен бисер, отиде и продаде все, що имаше, и купи го.“ (Матей 13 : 48) Сега ще каже: „Какво отношение има прочетеният стих към мъжа и жената?“ Има отношение. Вземете предвид как се образуват бисерите. Казват, че някой път в мидата попада малко пясъче и почва да изпуца от себе си течност, с която го обвива, за да не я безпокои. Мидата го вае като скулптор. Не само че го прави гладко, но същевременно го превръща в ценен бисер. Ако пясъчето не попадне в мидата, то не ще има никаква цена. Понеже има известна грапавина, то започва да безпокои мидата и я кара да мисли: да го изхвърли – не може, да го изрита – крака няма, да му каже да излезе вън – език няма. Дохожда ѝ най-после на ума да го направи ценно и му казва: „Ти си мой неприятел, но аз ще те възлюбя и ще те направя ценен“. Ето учението на Христос, Който казва: „Възлюбете враговете си!“ Вие бихте изхвърлили това пясъче навън, но мидата от него създава бисер, за който плащате скъпо. Не само това, но Христос похвалва тази мида, че е извършила прекрасна работа.

Питам: ако Христос дойде между вас, ще намери ли работите ви така свършени, както работите на тази мида? Ще намери ли Той бисери? Казвате: „Условия нямаме“. Жените

казват: „Когато ние трябва да работим, мъжете ни спъват; условия нямаме, къща нямаме, това-онова нямаме, не можем да работим“. Мъжете пък от своя страна казват: „Не можем да работим, защото жените ни смущават; обществото ни пречи, спират ни“. А мидата не казва, че няма условия – без крака, без ръце, без език и без човешки мозък от пясъче тя създава бисер, за което и Христос я похвалва. Питам: не можете ли и вие да направите толкова, колкото тази мида? Вие можете да направите нещо повече от нея.

Колцина от вас има, които да не протестират? Често някоя сестра слушам да казва: „Защо ми даде Господ този мъж?“ Слушам един мъж, някой брат да казва: „Защо ми даде Господ тази жена?“ Че какво трябваше да ти даде? Преди години един брат дойде и казва: „Дотегна ми да живея с тази жена. Искам да я напусна.“ Казах му: „Искаш ли да се жениш пак?“ Той казва: „Разбира се“. Казах му: „По-добра от нея няма да намериш. Тази, която ще вземеш, ще бъде по-лоша. Няма да намериш по-добра.“ Той ми отговори: „Какво да правя тогава?“ „Дръж тази жена, която имаш сега“.

Благодари на Бога за онзи мъж, когото не обичаш и благодари на Бога за оная жена, която не обичаш. Там е силата! Да обичаш тази жена, която те обича – това не е мъчно, това е по-лесно. Но да обичаш тази жена, която не те обича – там е силата. Благодари на Бога, че имаш една жена, която не те обича, понеже тя ще те научи на много работи.

Помнете, че всичко в света съдейства за добро. Имате лош мъж – за добро е, имате лоша жена – за добро е, имате лош син – за добро е, имате лоша дъщеря – за добро е. Като дойде добрият син, за какво иде? За благословение. Лошата жена е за добро дадена, а добрата – за благословение. Значи, лошите хора са за добро, а добрите – за благословение. Като държите тази философия в ума си, ще ви олекне.

Всички неща в света трябва да се използват. Ако крушата има тръни, ако розата има бодли, това е в реда на нещата, те не са току-тъй поставени. Който се качва на крушата, той

не трябва да бъде облечен с дрехи, които се късат. Аз съм виждал деца, закачени за крушата, които после със стълба свалят оттам. Който не знае закона, казва: „Тази круша е бодлива, трябва да се отсече!“ Бодлива е, но хубави круши дава.

Сегашните хора страдат от много знание. Не искам да ви обиждам, но реших да ви говоря на особен език. Стрежете се да ме разбирате право. Хвърлете черните дрехи, с които сте се облекли! Откажете се от съмнението и подозрението! Те са тор за живота. Ако в сърцето ви е останало малко омраза, хвърлете я настрана. Ако се гневите, откажете се от гнева или занесете го в някоя фабрика, там е неговото място. Гневът ви посещава, защото не му давате работа. Като го впрегнете на работа, той казва: „Умен е моят господар!“ Може ли бяз гняв? Може! Ако завистта и омразата ви посетят, дайте и на тях работа. Като работят, те ще се свържат с любовта. Каквито отрицателни мисли и чувства да ви посещават, водете ги при Бога. Кажете им: „Аз отивам при Бога. Ако искате да бъдете с мене, елате и вие там.“ Вземете със себе си всички слепи, глухи, хроми и недъгави и ги заведете при Бога. „Голи сме, срам ни е да се явим пред Него.“ Идете при Бога такива, каквито сте. Той ще ви очисти и облече в нови дрехи. Бог не се нуждае от праведни хора. Влезте в Божествения огън да се очистите и кажете: „Видяхме Господа и Го познахме“. В Стария завет се казва за Мойсея, че ял заедно с Господа. Възможно ли е това? Възможно е. Яденето не е само физически процес. Човек яде и на физическия свят, и в умствения свят, и в сърдечния. Мислите и чувствата са храна, подобна на хляба за физическия свят.

През каквито и мъчнотии да минаваш, кажи си: „Аз ще любя Господа, Който живее в моята душа“. Някой се противопоставя на това и казва: „Аз не виждам Господа“. Това нищо не значи. Ако днес не го виждаш, утре ще Го видиш. Днес даже и простият човек знае, че при търкането на две дървета се образува огън. Някъде мъж и жена се карат. Нека се карат, да се произведе повече светлина помежду им.

Нека се търкат, да произведат огън. Щом се образува огън, те се примиряват. Не е важно как ще се търкат – направо или на кръст, важно е да произведат нужната светлина.

Помнете: Бог работи навсякъде и между всичко хора. Когато има мир между хората, Бог е между тях. Когато хората се карат, пак Бог е между тях. Той се проявява между всички хора. Говори ли ми някой добро или зло, Бог ми говори. Според мене няма зло в света. Важно е да приемем, че всичко иде от Господа, в Когото живеем и се движим. Казано е в Писанието: „Бог твори ново небе и нова земя“. Любовта носи новото. Бог слиза вече на земята и носи любовта в човешките сърца и души. Аз виждам Господа, чувствам Го, разбирам всяка Негова проява. Дето има плодове и изобилие, там е Бог! Какво жито ще роди неизораната нива? Хората търсят лесния път – те искат ябълката да узрее без светлина, лепцата да заври без огън. Без мъка и страдание нищо не се постига. Чрез страданието Бог излива любовта си към вас.

Като посееш нивата и се умориш, почини си и пак продължи. Когато ти почиваш, Бог работи. В това време наблюдавай как Бог работи върху твоята нива. Работи, почивай си и в свободното си време размишлявай. Мисли, без да се тревожиш. Защо ще се безпокоиш за храната, която употребяваш? Приеми храната с любов и повече не мисли. Бог ще довърши работата. Боли те глава – не се безпокой. Повярвай в Господа, помоли се и Той ще ти помогне. Ако се съмняваш, нищо не можеш да постигнеш, не можеш да приемеш новото учение на любовта. То е учение на опита.

Човек всеки ден се гневи за нищо и никакво и кипва. Мъжът се гневи на жена си, жената се гневи на мъжа си. Кога кипва човек? Когато се вари нещо в него. Когато жената вари сладко, първо се отделя пяна и после сладкото започва да кипи. Пяната се огребва с лъжица и се туря настрана. Когато жената кипне, мъжът да вземе лъжицата и да обере отгоре пяната. Ако мъжът кипне, жената да направи същото. Пяната е утайка на живота. Когато мъжът и жената се освободят от тая утайка, те стават добри, учтиви, любещи. Днес мъ-

жът кипи, жената кипи, синът кипи, дъщерята кипи. Какво трябва да се прави? Вземете лъжицата и обертете пяната. Колкото повече я обирате, толкова по-чисти и по-добри ставате. Това не е алегория, но действителността на живота.

Когато се натъквате на утайките на вашия живот, не се безпокойте какво ще стане с вас. Вземете лъжицата и обертете пяната. Бог, Който е създал света, има свой план и знае какво ще стане с всеки човек. Той е точно определил пътя на всеки едного. „Бог с мене ли ще се занимава?“ Той ще се занимава с тебе, както се е занимавал много пъти досега. Той е начертал вече твоя път, затова, каквото и да се случи, не се съмнявай, върви в тоя път и вярвай, че Божественият план ще се приложи така, както е начертан. Търпение се иска от вас.

Една мома се влюбва в един момък и се оженва за него. Момъкът, когото е видяла за пръв път, представя плода на дървото. Като се ожени за него, този плод пада на земята, дето се посажда. Тя казва: „Чудно нещо! Какъв беше моят възлюбен едно време, а какъв стана сега. По-рано беше облечен в червена, царска премяна, на вкус сладък, а сега е толкова горчив.“ Много естествено. Този човек минава през страдания, но ще дойде ден, когато ще даде по-вкусни, по-добри плодове. Когато се развива правилно, човек неизбежно минава през страдания, които ще го доведат към истинската радост. Не се ли развива правилно, човек пак ще страда, но ще се мъчи. Който се развива правилно, той приема страданията с радост. Който не се развива правилно, той се мъчи. Истинското страдание изключва всякакво мъчение. В него няма никаква корист. Щом страданието е придружено с мъчение, в него има нещо користоно. Божествената Любов изключва всякаква корист.

Като говоря за мъжа и за жената, аз ги разглеждам като принципи, а не като външни форми. Ако ги разглеждате като външни форми, вие ще се заблудите. Мнозина казват, че човек не трябва да се жени. Не е въпрос в женитбата. Ако

човек каже, че не трябва да се жени, тогава не трябва и да се ражда. Не, човек трябва да се роди, за да опита страданието. Раждането е ограничаване на човешката душа. Като умре, човек ще опита радостта. Всяка душа е ангел, който напуска небето и слиза на земята да се въплъти, за да заживее ограничен човешки живот. В това ограничаване човек минава през страдания. Щом мине през страданията, ще мине и през любовта. Тогава само душата ще се върне на небето да опита пълната радост. Не можете да опитате любовта, докато не сте опитали страданието.

Когато запитали Сократа, защо се оженил за тази опърничава жена, той казал: „Ако мога да издържа на опърничавия характер на моята жена, всичко друго ще мога да издържа“. И прав е бил Сократ със своята философия. Щом той можал да издържи на характера на тази груба жена, всички други мъчности пред него са били нищо. „Аз искам да опитам своя философски характер“, казвал той. И прав е. Не само Сократ, но всички велики хора са имали по една опърничава жена да ги пърже. Всички велики слуги са имали по един опърничав господар да ги пърже. Всички велики господари са имали по един опърничав слуга да ги пърже. Всички велики Учители са имали по един опърничав ученик да ги пърже. Всички велики ученици са имали по един велик Учител да ги пърже. Всички велики хора все са имали някой, който да ги пърже. Да издържиш на това нещо – туй е характер!

Ако изпълните своята роля на земята добре и вие ще бъдете велик човек. Жена, която е живяла 20 години със своя мъж, носила е неговия тежък ярем, готвила му, всичко е понасяла с търпение, а той я малтретирал, тя ще бъде светица. Същото може да се каже и за мъжа: ако мъжът е понасял търпеливо всички неприятности, предизвиквани от жена му, която го е малтретирала, и той ще бъде светия. Само такива мъже и жени могат да бъдат светии на небето.

Благодарете за всичко, което ви се дава. Това, което в да-

ден момент ви се дава, е най-добро за вас. Вие не знаете какво е придвидил Бог за вас, не знаете каква е Неговата крайна цел. Целият свят да се нахвърли върху тебе, не изменяй на Бога. Ти знаеш, че всички живеем и се движим в Бога. Ако вярваш в това, знай, че каквото и да ти се случи, всичко е допуснато от Бога. Защо е допуснато? За нещо добро, което днес не виждаш, но утре ще видиш. Следователно дали мъжът или жената ще бъдат груби с тебе, не се обезсърчавай – за добро е. Такава е волята Божия. В това се крие някакво благо, което един ден ще разбереш. Като слушаш грубите думи на мъжа, или на жена си, кажи: „Колко са хубави тия думи! Има нещо съдържателно и ценно в тях, което трябва да извадя и проуча. Те крият някакво богатство в себе си.“

Знайте, че във всяка обидна дума, която откъсва миреше неприятно, се крие нещо скъпоценно. Кажете ли ви някой една обидна дума, не се настройвайте един срещу друг, но вземете тази дума в ръцете си, развийте я, измийте я добре и извадете скъпоценното от нея. Като знаете, че човек живее и умира за Бога, гледайте и на семейните отношения като на такива, в които Бог се проявява. Считайте, че каквото и да ви се случи в живота, добро или зло, то става по волята Божия. Друго разрешение на противоречията няма. Искате ли да видите как работи законът на любовта в живота, подчинявайте се доброволно на волята Божия.

От съвременния свят ще дойдат съблазните, но онези, които са тръгнали по пътеката, по която върви Христос, за да избегнат съмненията, съблазните, непременно сърцето им трябва да бъде изпълнено с Божествената Любов. Вие ще кажете: „Ние знаем какво нещо е Божествената Любов“. При влизането на Божествената Любов в сърцето ти, най-първо тя внесе едно качество на интелигентност, небивала до туй време. Онзи, който има Божествената Любов, той вече е внимателен не в големите си погрешки, той вече е внимателен в микроскопическите си погрешки. Всички грешки произтичат именно от най-малките постъпки. И аз съм следил, че всички грешки произлизат от най-малката дума, невнимателно казана, тя обтяга, разгорява.

Религиозен си, стремиш се към Христа. Един ден забелязваш, че Христос се отдалечава от тебе. Защо се отдалечава Той? Положението ти е подобно на това на младия момък, който има възлюбена. В първо време тя е готова да направи всичко за него, да се жертва. Оженват се; тя му готви, пере, чисти къщата, но той все ще намери нещо, от което да е недоволен и да ѝ каже обидна дума. Тази дума застава като препятствие на нейната любов. Обидните думи се нижат една след друга и любовта на младата жена се намалява. Той си казва: „Едно време тя ме обичаше повече“. И ти я обичаше повече. Обидните думи отдалечават любовта от човека.

Раздори, съмнения, недоразумения навсякъде: и в науката, и в религията, и в обществото – навсякъде. Този бил виновен, онзи бил виновен, този застрелят, онзи застрелят, този – онзи затворят. Не, не, всички са лъжливи учения. Не е всичко лъжливо, но ако има една крива халка в една верига, нали разваля цялата верига? Разваля я. Една крива мисъл може да развали 100 прави мисли. Това е и в обществения живот, и в частния живот, и в семейния живот. Една жена през целия си 20-годишен семеен живот може да е живяла много добре с мъжа си, но една горчива дума, казана на края, целият 20-годишен живот отива. А една жена може през цели 20 години да е тормозила мъжа си, но на края една хубава дума поправя живота и този мъж всичко забравя.

Някоя мома обича едного. Той е любезен, внимателен. Каквото пожелае тя, той го изпълнява: иска еди-какви си дрехи, обувца и той всичко ѝ доставя. Оженят се, пак върви добре. Един ден тя се скара с него, обиди го нещо. От този момент силата на неговите чувства към нея се намалява с 10%. От втората лоша дума чувствата му се намаляват с още 20% и след 10–15 години целувките престават, нови дрехи, шапки и обувца не се купуват, мъжът почти не се свърта в къщи и започва да говори: „Моята жена стана много лоша, нетърпима е вече“. Казвам: дойде ли жената до това положение, тя трябва да се обърне към космическото съзнание и да каже: „Господи, моят език беше много дълъг, много невъзпитан, с

него тикнах мъжа си в лопия път, но помогни ми да изпра-
вя погрешката си!“ Как може човек да изправи една своя
погрешка? Според Божественото съзнание човек може да бъ-
де чепма, от която постоянно да тече вода. Тече ли вода, тя
ще измие всички нечистотии наоколо си. Обаче тази чепма
ще тече само тогава, когато е свързана с Великия Извор на
живота. Кой въздига чепмата: камъните, от които е напра-
вена тя, или водата, която тече от нея? Водата, разбира се.
Значи цената на човека се определя от великия живот, който
протича през него.

И когато животът на космическото съзнание влезе у нас,
ние ще имаме нова философия, нова мисъл. И тогава, дойде
ли някой при мене да ми чете свои произведения, аз няма да
го критикувам, но ще взема такова участие в неговата рабо-
та, като че той и аз сме едно и също нещо. Днес, като дойде
някой човек да ви чете свои съчинения, вие казвате: „Хуба-
ви работи са вашите произведения“. Щом излезе този човек
навън, вие казвате: „Не са толкова хубави произведенията
му, но нека намажа малко колата му, да се порадва“. (...) В
живота на космическото съзнание има послушание. Който
не знае да слуша, нищо няма да придобие. Когато обичате
някого, как го слушате? Слушате го без отегчение и усещате
като че във вас се влива някакъв еликсир, който ви ободря-
ва и съживява. Като си замине любимият ви човек, казвате:
„Много нещо ми остави този човек“. Това значи да любите и
да ви любят.

Англичанинът Белмон Морис, отличен човек по ум, по ду-
ша, по характер, оженил се той за една красива англичанка,
ако можем да кажем, че англичанките са красиви. Жена му
никога не го разбирала. Тя имала за него такова мнение, как-
вото жената на Гьоте за самия Гьоте. Тя мислила, че той е
човек безсърдечен, човек егоист, който мисли само за себе
си. И всеки ден имала разправии с него, като му правила
известни забележки. Той, обаче, си правил своите добрини и
когато искал да направи някое добро, турял си маска. Нап-
рави доброто и като се отдалечи, хвърли маската си. Това
било негов навик. Искал никой да не го знае кога прави доб-

ро. Един ден гледа на улицата жена му язди на кон, пада от коня и си счупва крака. Туря си маската набързо, дава първа помощ на жена си, завежда я в клиниката да ѝ превържат крака и се отдалечава. Занасят я в къщи. Връща се вечерта мъжът ѝ, тя го посреща с думите: „Видях днес един благороден човек, не е като тебе поплювко“. Думата „поплювко“ не е толкова красива; бих ви казал английската дума, но ще я заместя с тази. „Е, казва той, какво има?“ „Крака си счупих, но намери се един лекар, благороден човек, отлична душа, той ми помогна, но не можах да запомня лицето му.“ „Тъй ли, радвам се, че има такива хора.“ „Радваш се, радваш се, но и ти като него трябва да бъдеш. От тебе аз толкова години страдам. Ти направи моя живот нещастен.“

Това, което този мъж носи в себе си, жена му даже не го е сънувала. Жена му живее с човек, когото не познава. Ако тя го обичаше, той щепе да ѝ се открие, но понеже не го обича, той остава затворен за нея. И тогава тя казва: „Отде ми даде Господ този мъж, да се мъча с него?“ Къде е пробният камък сега? Изследвайте човешките души. Всяка душа е един велик свят.

Някоя мома се оженва за мъж, който не я обича и тя казва: „Измъчи ме този човек“. Нейната длъжност е тя да го обича, да го напълни с вода, че като се върне при баща си, да каже, че го е напълнила. А тя какво прави? Хукнала при баща си, не иска да живее при този мъж. Не, тя трябва да го разглежда като празна стомна и да постъпи с него като със стомна. Да го измие, да го занесе на извора, до го напълни с чиста, изворна вода и така да му даде нещо ценно в живота. Ако аз съм жена и се намеря на такъв зор, ето какво бих направил: ще го наблюдавам известно време, докато започна да го изучавам и ще намеря онези добродетели, които са скрити в него, и само тях ще държа в ума си. Постоянно ще мисля за тях и ще казвам: „Добър си, добър си“. Ще гледам всячески да му угодя. Няма да се мине много време и той ще почне да ме гледа изпитателно и ще каже: „Има нещо добро в тази жена“. Щом мисля добро за него и държа положител-

ни мисли в ума си, и той ще се измени по отношение на мен. Аз ще мисля, че той е добър, умен, учен, силен човек, че от него може да стане и поет, и музикант, и художник, и цар, каквото пожелае.

Съвременните хора имат настроения. В настроенията има два противоположни полюса: ще бъдеш добре настроен и ще бъдеш зле настроен. След настроението се заражда чувстване. След всяко чувстване се заражда мисъл. След всяка мисъл се заражда разсъждение, а след всяко разсъждение идва принципът. И тогава, законът е такъв: ако ти имаш едно настроение и искаш да го видоизмениш, ще се научиш на онзи велик закон на превръщане на енергиите, настроението да превърнеш в чувство. Ако твоето състояние не се измени, тогава ще проучиш закона на чувствата, как се изменя едно чувство в мисъл. Ако твоето неразположение остане същото, тази твоя мисъл ще я превърнеш в разумност. Ако остане още нещо в живота ти, тази разумност ще я превърнеш в един велик вътрешен Божествен принцип. И бъдете уверени, че всичките противоречия, които съществуват в живота, като се изкачите на тази висота, всичко ще ви стане ясно и вие ще се освободите от този кошмар, който се заражда в някой дом. Аз говоря за нещата, както се зараждат в съвременното общество или в съвременните индивиди, без да имам предвид личността. Аз констатирам един факт тъй, както произтича той в природата.

Добрият човек дълбоко в своята душа трябва да бъде благороден. Той трябва да бъде като една дълбока река, която при всичките мъчности в живота да не се размътва. Бреговете ѝ може да се размътват, но дълбочините да не се размътват. Каква благородна черта е, след като го обидят, след като му създадат най-големите мъчности, той си подигне очите към Бога и у него не се яви желание да отмъсти, а едно благородно желание, в името на Бога да покаже тази любов.

Ако някой път мъжът каже на жена си няколко горчиви думи, жена му нека седне да му наточи една хубава баница.

„Защо ми правиш тази баница?“ „За сладките ти думи.“ А сега какво става? Мъжът каже няколко обидни думи на жена си и на другия ден няма вече готвене. Тя излезе навън и казва: „Представете си, моят мъж ме нахука хамалски. Баници ли? Нищо няма да му направя, ще му дам един урок.“ Не, наточи му една първокачествена баница! Аз съм срецнал досега в България само една българка, напаша сестра, която, щом дойде нейният възлюбен и я нахука, стане на другия ден рано, наточи му една баница и го гости. Той, след като се наяде, почне да се извинява: „Извини ме, бях малко неразположен духом“. Тя тъй ще му угоди. Казва: „Баница му направих“. Казвам: ти постъпваш съобразно Христовото учение.

Като се върне мъжът ви от работа неразположен, сърдит, кажи си: „Няма да губя равновесието си. Оня, Който е в мене, е по-силен от всички около мене.“

Светът не го създадохме ние. Ти искаш, имаш претенции, но запитай се: „Какво съм създал аз?“ Всеки един от вас да каже това. Не да се обезсърчиш, но да признаеш какво си създал в света. Даже ако вземете едно изкуство, вземете поезията – хиляди хора са работили върху нея, а вие четете наготово. Вземете музиката: вие сте музикант, но всичко, което имате, е наготово, свирите и пеете наготово, лично нищо не сте допринесъл за музиката. Имате големи претенции, казвате: „Аз разбирам от музика“. Какво разбирате от музика? Аз казвам, че разбирам от музика, ако когато засвирия, дърветата започнат да играят, или когато започна да свиря, се махнат всички облаци; аз разбирам от музика, ако когато започна да свиря, умрелите станат. Кой може да свири така? Никой. Аз разбирам един музикант, като започне да свири, ако се карат хората, да престанат. Разправят за древността, имало такива хора, които като засвирят, воюващите страни престават да се бият, всеки спор престава. Това е музика, това е пеене. Или дойде мъжът малко неразположен, жената да запее. Запей му една песен, а не да му викнеш. Ти викнеш сега така, сякаш барабан биеш. Да викнеш, но като

Аделина Пати, та още отдалече който те чуе, да му трепне сърцето и ако твоят мъж идва от работа мрачен, той ще се развесели веднага. Пък ти не пееш. И мъжът като дойде, види ли жената неразположена, да вземе цигулката, да засвири. Ще има ли спор в къщи тогава, я ми кажете?

Вие сега казвате: „Господ всичко ще оправи“. Как ще поправи Господ света, я ми кажете? За да поправи света, трябва да изпрати своите ангели с техните арфи. Като дойде един такъв ангел в къщи, където се скарали мъжът с жената, като дрънне на арфата и започне да свири, дойде съзнанието – жената се изправи, после и двамата се наведат, започнат да плачат, казват: „Съгрешихме“. Ангелът свири, прегърнат се двамата, докато е той при тях. Като замине ангелът, мъжът казва: „Не е тази, която търсих в живота“; като дойде ангелът, казва: „Тази е“. В света във всяка една къща непременно има един ангел, който свири, виждали ли сте го? Вие може да питате, аз виждал ли съм го. Във всяка една къща любов без пеење и без свирене не може да има. Музика трябва! Да обичаш някого, значи да го виждаш като ангел. Често той се проявява не само като ангел, но важното е да влага във всичко изкуство, красота и да пръска навред красотата. Този, когото обичаш, той има Божествена дарба в себе си. Що е красотата в света? Тази мома е красива, вие сте красиви дотогава, докато има един ангел у вас, който свири. Като престане ангелът да свири около вас, вие сте грозен. Докато свири ангелът около вас, вие сте добър, престане ли да свири, вие сте лош. Казват в такъв случай: „Духът дошъл“.

Ребус е този свят за нас. Например вие се оженили за един мъж и искате да бъдете щастливи, но не можете да се споразумеете. У кого е грешката? У мъжа ви липсва нещо и у вас също. И двамата сте влезли със затворени очи. Ако главата му отзад е вирната или сплескана, ако очите му са много малки, устните много тънки, какво очаквате от такъв човек? Това показва, че не сте един за друг. Добре, какво остава тогава? Да направите вашата уста по-дебела, да развиете ваше-

то сърце. Френолозите казват, че сегашните хора имат 42 врати, през които може да приемат хората. Опитватے през една врата – не може да влезете, опитватے друга и най-после ще намерите някоя врата, през която ще можете да влезете. Така по много начини вие може да влияете на хората.

И децата знаят този закон и забележете как те искат нещо. Започват: „Мамо, дай това!“ „Не може.“ Започва тогава то да те милва, целува и най-после ти се съгласяваш. То е отворило една от твоите врати и е влязло вътре. Умно е това дете и то по този начин е употребило своята воля. Но ще кажеш: „Не искам да лицемеря“. Няма какво – ще гладнеш, ще милваш, ще лъснеш този човек. Неговата ръка е нечиста – ще я измиеш. Трябва да изучаваме човешката душа. Това не е лесно изкуство. Аз говоря за здрави хора, но ако и двамата са болни, тогава ще извикате някой ваш близък отвън. Някой път се роди едно дете, то ще лекува баща си и майка си. Един човек може да спаси целия дом.

Под „прав ъгъл“ винаги разбираме съотношение на две същества, които имат разумни отношения. Правият ъгъл е като емблема на разумността между две същества, на които задълженията са строго определени. Когато двама души си изпълняват задълженията както трябва, без никакво изменение, те са преминали под правия ъгъл. Щом се измени ъгълът, на колкото градуса и да е, тогава отношението на хората се изменя. Затова именно в кръста, ако вземете тези две линии, които се пресичат, имате четири прави ъгъла. Значи имаме отношения между четири разумни същества, или имаме отношение само между две разумни същества, от които всяко си има две състояния: едно отрицателно и едно положително. Следователно всяко едно разумно същество разполага с по два прави ъгъла или с по 180 градуса.

Тогава разделяме земята на две полушария: едното полушарие, което е осветено, а другото, което не е осветено. Тези философски, тези отвлечени работи, те още не са ясни, понеже не можете да видите вътрешната връзка между един прав ъгъл и една постъпка. Че вие в живота не можете да имате правилни отношения, ако в ума ви този закон на правата

линия не съществува, да знаете всеки един човек, който идва при вас, в какво отношение се намира спрямо вас. Дойде някой и ми говори за любовта. Аз трябва да видя, върви ли той по правата линия на любовта. Той може да ми говори за знанието, аз трябва да видя върви ли той по правата линия на знанието.

Какво нещо е тъгълът? Тъгълът е едно от противоречията, които се създават в отношенията на двама души. Тъгълът е противоречие, което съществува между мъжа и жената. Колкото тъгълът е по-голям, толкова и противоречието е по-голямо. Увеличаването на тъгъла започва от един градус и постепенно расте, докато стигне до 90 градуса. След това той продължава още да расте и достига до 180 градуса, при което двете рамене на тъгъла образуват права линия. При това положение противоречието изчезва. Тогава мъжът и жената, които до това време не са се разбирали, подават ръцете си за примиряване и взаимно изправят погрешките си. (...) Правата линия е път на прощаване, на примиряване. Тя е магическата пръчица в ръката на съдията, който казва: „Простени бъдете!“

Кое е основното, което ще ви остане? Кое запомните? (Учителя пише на дъската буквата Л.) Какво мислите, че ще напиша? (Учителя пише Л У К.) Сега ще заменим буквата У с Ю: ЛЮК. Сега ще преобразим тази дума: ще заменим буквата К с Б: Л Ю Б. Да обичаш някого, значи да разтопиш черупката и да го извадиш из нея навън, да излезе на свобода.

Л — е свързването на две души.

Ю — е условията.

Б — е посятото семе.

О — са външните условия.

В — е вечността. При буквата О има един кръг. При Б има кръг, разделен на две.

При произнасяне на звука Л туряте езика си на небцето. При Ю освобождавате езика от небцето. При Ю е свободата. При Б си затваряте устата, т.е. това, което трябва да расте. Трябва да му затворите всички условия отвън, да го турите

в най-големите ограничения, за да израсне. Та любовта е това, което ограничава човека, за да го освободи. Следователно тази любов, която ограничава човека, за да го освободи, това е истинска любов! Страданията в света са ограниченията на любовта! Страданията ще ни извадят от едно състояние и ще ни преведат в друго.

Спасително е да се чете Евангелието. Кое трябва да четете в Евангелието? Като го четете, трябва да знаете как да възстановите оригинала. Като започнете да четете Евангелието, трябва да имате пред очите си целия живот на Христа, с всичките апостоли от началото до края, като на кино да ги виждате, тъй както е било неопорочено, а не от тук-оттам взето. Това не е Евангелие, това е само една скица. Понякоя път трябва целият този процес във вашия ум да се възстанови. Когато аз мисля за любовта, аз не мисля за любовта само между двама души. Мисля за любовта, която едновременно задоволява всички живи същества. Аз мисля за любовта, в която вече няма страдания, то е любов. Любовта, която задоволява всички нужди, това е любов. Любов е, която поправя всички погрешки. За мене любов е това, което възкресява хората, това, което ги кара да живеят добре, без да се лъжат. Най-хубавото, най-красивото е любовта. Където видим хубавото, красивото, там е любовта. Всичко, което не е любов, оставете настрана. Любовта, като дойде в безлюбие, туй място ще стане така ценно, както любовта.

Допуснете сега, че във вас любовта започва да действа там, дето не е действала досега. Като дойде новата любов, изисквайте от нея да ви направи невидими. Вие трябва да се учите вече да се смаявате. Досега сте се учили да растете, а пък сте израснали много и там е всичката ви мъчнотия. Жена ви иска да ви се скара, вие изведнъж се смалите така, че като ви погледне, да не вижда нищо, да изчезнете пред нея. После затъжи се за вас, почне да се вайка – къде ли сте отишли? Започне да плаче, пак излезте пред нея. Разсърди се, пак изчезнете.

Кога мисли човек? Когато работите му не вървят добре.

Кога мисли жената? Когато мъжът ѝ замине за другия свят. Докато е жив, тя знае само да иска и да заповядва. Щом остане сама, тя започва да съжaliaва за мъжа си, вижда, че друг като него не може да намери. Най-после си казва: „Трябва да се заема за някаква работа!“ Както казва жената, така казва и мъжът. Каквото решение вземе жената, такова взема и мъжът. Добре е да се работи! Значи човек започва да мисли, когато фалира.

За да се подобри животът ни, понякога път искаме да станем богати, да станем светии, да станем щастливи, искаме това-онова. Но друг начин има за живеене в света. Аз казвам: има един метод, който всички трябва да спазваме, той е еднакво валиден за всички. Никога не отказвай на една Божествена мисъл, която е в душата ти, онова, което иска от тебе. Не отказвай, но изпълни желанието на тази мисъл. Колкото и да е малка тази Божествена мисъл, изпълни я, глава няма да те боли. Тя ще определи една нова епоха в твоя живот. Като дойде една Божествена мисъл, не отказвай, изпълни я, за да не се роди един ден съжаление. Ние мязаме на друг един българин, който бил беден. Жена му казвала: „Яде ми се мед“. „Ще купим, жена.“ „Яде ми се пилешко.“ „Ще купим, жена.“ Тя това искала, онова искала и той все купувал. Тя умряла и тогава той взел да раздава за Бог да прости, да си вкуси жена му. След като умре човекът, тогава ние подаваме за „Бог да прости“, а докато е тук, остава с едно незадоволено желание. Той казва „ще купим“, а като умре тя, другите ще ядат. Ние, след като сме отказали на една Божествена мисъл, другите, непотребните мисли ще ги угостим, дано Бог се задоволи с тях.

Какво прави българинът, когато умре някой? Мъжът се отнасял лошо с жена си, карал се с нея, биел я, но като умре тя, той започва да плаче, вижда добрите ѝ черти. Вика няколко свещеници да я опеят, прави ѝ панихиди на третия, на деветия ден. Прави ѝ 40 дни, 6 месеца, година, иска да се примири с нея. Защо прави това? Да я омилистави, да не се оплаче на Господа от него. Така постъпва и жената, като из-

губи мъжа си, с когото не е живяла добре. Защо не са живели добре? Черният дроб е виновен. Някои казват: „Кой е ходил на оня свят и се е върнал, та да знае какво има там?“ Това е философията на неорганизирания свят. Това са безверниците, които са умни, но не са будни. Вярващите са будни, но не са много умни. Обаче няма безверници в абсолютен смисъл на думата. И най-големият безверник вярва в нещо.

Страданията предшестват любовта. Когато син казва, че обича баща си, той се лъже. Синът обича истински баща си само след като бащата замине за онзи свят. Някоя жена казва, че обича мъжа си. Колко обича мъжа си, тази жена ще познае, едва след като той замине за другия свят. Тогава тя ще си спомня за неговата добрина, ще изнася добрите му качества, ще мисли за него. Същото може да се каже и за мъжа. Докато е жива жена му, той не я цени, не иска да я знае. Щом замине за другия свят, тогава започва да я цени, да разбира какво нещо е загубил. Докато са заедно в семейството или в едно общество, хората не се обичат. Щом замине един от тях, всички започват да го обичат. Когато Христос беше на земята, хората не Го обичаха, искаха да се освободят от Него. Щом напусна земята, те започнаха да Го обичат, да следват Неговия път.

Представете си, че можете да живеете в другите хора. Какво значи да живеете в други хора? Това значи да можете да опитате тяхната реалност тъй, както опитваш своята реалност в самия себе си. Щом дойдат хората до това съзнание, само тогава ще може да се оправи светът. Или само тогава ще може да съществува обич и любов между хората, когато всички хора могат да живеят едновременно в теб и когато ти ще можеш да живееш едновременно във всички. Това е една мисъл отвличена и малцина имат такава опитност. Малцина са възпътнените на земята, които имат тази способност. Някой замине за онзи свят, вие плачете за него, скърбите. Ако вие обаче пребъдвате в него, и той пребъдва във вас – никога няма да плачете. Но понеже не пребъдвате в него,

вие сте го изгубили като един цвят, като един лист, който пада от дървото, като едно дърво, което изсъхва. Питате: „Къде е той?“ Изчезнал е. Но има един, който го обича и който живее в него. Кой е той? Като умре човек, той отива при този, който го обича. Той е живял в тебе, но ти не го обичаш, не го познаваш. Че не го познаваш и не го обичаш, се познава по това, че през целия си живот си му казвал много горчиви думи и понякога си задавал въпроса: „Какви ли кармични връзки имам с него?“ Мислите, че това е една дълбока философия. Тя е една от плътските философии! Кармата – това е една връзка от миналото, която хората са образували. Навързани сме. Възли, възли... А после питате какво е кармичен възел. Кармичния възел както си го вързал, така и ще го развържеш. Това значи да познаеш една душа такава, каквато е излязла от Бога. Това, за което скърбим, е, че всяка душа, която е излязла от Бога, е била тук, но ние не сме я познали.

ПРИНЦИПИ

Адам и Ева

Българската дума „мъж“ има дълбоко съдържание, тя произлиза от санскритската дума „манас“, която означава същество, което мисли. Затуй хората казват – „бъди мъж“, сиреч същество, което мисли, разсъждава, което има воля да върши това, което е добро. Това значи да бъдеш човек. И бъдете уверени в този закон, че човек не може да има воля, ако не върши добро.

В български език под думата „мъж“ се разбира човек, който е силен, който е глава на една жена. В стария език под „мъж“ се разбира същество, което е господар на своята мисъл. Мъж е този, който знае да извиква своята мисъл на време.

„Жена“, от санскритската дума „зео“, на български означава живот.

Под думата „жена“ разбирам, че това е първото дете, което се роди в света. Първото дете на човека е жената, а първото дете на Бога, което се роди, това беше Адам. Понеже първото дете е Божествено и нямаше с кого да си играе, нямаше забавления, Господ му даде друго дете. (...) Той от Божествения свят носеше всичките свои богатства, а Ева носеше всичките богатства на човешкия свят.

Ева, това е онзи свещен идеал, който има всеки човек в душата си. Два идеала има в света. Единият е Ева, Йехова, който е, който съдържа всичко в себе си. Другият е Адам, който е създал Ева. Адам представя физическият свят. Той е носител на Духа, т.е. това, което създава нещата. Значи, Адам подразбира разумната душа.

Аз вземам жената като емблема на детето. Жената е дете,

родено от човека, от мъжа. Първото дете, което се е родило в света, това е жената. Значи първото дете е било женско и го нарекли Ева. Много хубаво име са ѝ турили. Ева произлиза от Йехова. Йехова е свещеното име на Бога, което в еврейския език никога не се произнася.

Жените трябва да работят, защото Господ предаде ключа от рая на тях. Те държат ключа за Царството Божие. Петър е женско име.

Като направил Бог света, като направил човека – Вара, едно божество, то се оплакало: „Другар нямам, не мога сам да живея в рая!“ Господ изпратил всичкия здрав материал. Замислил се дълбоко какво да прави с него. Трябва другар да направи. Взел нещо от Месечината, за да направи жената – образа на Месечината взел. Взел нещо от лъкатушенето на Земята. Взел нещо от растенията, от тръстиката, да бъде изправена, стройна. После взел от безгрижността на слънчевите лъчи – да ходи, да се разхожда. Взел качества от облаците, те плачат, ходят навсякъде. Често плачат облаците. Като плачат, излива се дъждът, като плачат, земята даруват със своя плач. За да не бъде много своенравна, взел от качеството на заека, малко да е страхлива. За да не бъде много страхлива, да бъде щастлива, да се пгчи, взел нещо от пуяка. Най-после, да я направи малко непоколебима за бъдеще, взел нещо от елмаза – да я направи твърда. Да я направи малко мека, взел от пуха на шийката на врабчето. За да бъде смела малко, жестока, да не се предава, взел от качества на тигъра. За да се пази от хората, взел нещо от огъня – да гори, да пали сърцето на някого. За деликатност взел нещо от елена. Взел нещо и от свраката. За да гугука, взел нещо от гургулицата. Всичките тия 14 качества Бог ги събрал и направил жената. Дал я на човека.

Зарадвал се човекът. След 8 дена казва: „Господи, вземи това същество! Като дойде, направи ме нещастен. Не ме оставя спокоен, цял ден ме разиграва.“ И Господ я взел. След 8 дена пак иде човекът при Господа, казва: „Господи, разбрах, правеше ми много главоболия, но пак ми липсва, кол-

ко любезна беше, милваше се, забавляваше ме. Дай ми я пак.“ Пак му я дал. След 3 дни казва: „Господи, убедих се, че с нея не мога да живея. Вземи си я.“ Разгневил се Господ и казва: „Да се махнеш, иди уреди живота си. Нали ти казах, че с нея не можеш да живееш, но и без нея не можеш.“ Замислил се човекът, казал: „Непастен с жената съм, и без нея съм непастен“.

От познаването на доброто и злото, в жената омекнаха чувствата. Понеже Адам беше направен от пръст, от която животните бяха направени, имаше грубия елемент. Понеже жената беше направена от една област много по-деликатна, от ребрата, от една по-фина материя, лицето ѝ стана гладко.

Жената е образ на ангелите. Всички жени са без бради. Ангелите бради нямат и мустаци нямат. Един ангел, ако го видиш, никакъв косъм няма по лицето. Затуй жените са символ на ангелите. А на какво е символ човекът? Той е символ на боговете. Всички богове имат бради. Сега не искам да вярвате в тия работи, говоря фигуративно. Брадата не е нещо лошо. В източните народи всичките божества са без бради. Ако едно божество няма брада, то вече не е божество, но това е понятие на западния свят, то влиза в неговите идеи.

Господ взе две ребра, направи жената и каза: „Не е хубаво за човека да бъде сам“. Казва се там, в Писанието: „Направи ги мъжки и женски пол да живеят в хармония“. Това е първото битие. А пък във второто битие жената е направена според желанието на мъжа. Бог, като прекарал всичките животни пред него да им даде имена, той видял, че те минават мъжко и женско, две по две и като видял, казал: „Всеки си има по едно женско, а пък аз нямам!“ И той казва на Господа: „Такова женско създай, както и на тях.“ Бог казал: „Опасна е тази работа!“ „Не, аз имам достатъчно знания, ще я възпитам, ще я пазя.“ Вие не знаете какъв разговор имаше. И Господ каза: „Щом искаш, добре, да дам!“ Мъжът отвън убеждаваше Господа, а пък жената отвътре го убеждаваше.

Защо сгреши Адам? Той сгреши, понеже сам прекъсна

връзката си с Бога. Когато Бог го постави в рая, запитва го: „Как искаш да живееш – като животните или като Мене?“ Адам погледна Бога, погледна животните и каза: „Някак ми допада повече да живея като животните“. По този начин той сам се отдели в сърцето си от Бога и зачена, а Бог само извади заченотото от него. Така се яви Ева на света.

Всички трябва да работите, за да се премахне омразата и лъжата от света. Първият грях в света влезе чрез лъжата. Онази първа жена, като яде от плода, излъга. И като прогледа, не каза: „Господи, сгреших!“ И Адам не каза, че сгрешил, но каза: „Господи, видях се гол и затуй се скрих от Тебе. Аз имах много добро желание, но онази красивата жена, която Ти ми даде, ме въведе в грях, та сега се лиших от Твоето благословение.“ Господ хвана жената, но и тя е майстор на лъжата. Тя каза: „Господи, аз видях змията на дървото горе, тя ми показва един плод. Аз мислих, че този плод е нещо хубаво и ядох от него.“ И двамата сгрешиха, и двамата после казаха на Господа: „Господи, тази работа Ти можеше да я оправаш. Не можеше ли по друг начин?“ И повика Господ един ангел, и рече му: „Извикай тия двамата избраници и ги изпъди из рая с камшик“. И рече на Адама: „Понеже ти излъга, ще работиш с хиляди години тази земя, ще ореш и ще сееш, а тя ще ражда тръне, докато се научиш да любиш Истината“. А на жената рече: „Ти в мъки ще раждаш, докато се научиш да обичаш Истината“. Хвана тогава Адам жена си подръка, потекоха сълзи и на двамата, обърнаха се назад, погледнаха към рая и казаха си: „Изгубени сме!“

Следователно страданията на Адам са от жена му, понеже жена му го излъга. Има страдания от жената – мъжът страда от жената. Жената страда от змията, понеже змията я излъга. В света има две страдания – едното е женско страдание, другото – змийско страдание.

Истинската дълбока причина за грехопадането се крие в сърцата на първите човеци. Човешката карма като змия обвива човека и го заставя да греши. Кармата е неразумният

човек, който мисли, че е свободен да прави каквото иска, без да носи никаква отговорност.

Първия път жената направи престъплението и това престъпление се пренесе и в мъжа. Днес опасността седи в мъжете. Жените вече не грешат. Това е според моите схващания. Сега мъжът се изкушава.

Хубавото в света е в разнообразието, в различието на мисли и идеи между хората. В този смисъл никой човек не може да бъде доволен от себе си. Ако можеше да бъде, тогава защо първият човек беше недоволен от себе си, какво му липсваше? Липсваше му жената. Къде беше тази жена? Извади ли я Господ от някое дърво, извади ли я от някой камък? Извади ли я от някоя риба? Извади ли я от мида, от някой охлюв или от Слънцето? Не. Приспа го. Казва се в Писанието, че Господ взел едно ребро, а на еврейски се казва, че взел един чифт ребра и от тези ребра направил едно същество, което човекът нарекъл „жена“. Адам казва: „С тия две ребра аз мога да живея по-щастливо и сега ребрата са 12 чифта“. Значи 13-то число е извадено, а 13 е крайно фатално число.

Сега, ако погледнем случая с френския параход, който изгоря, ще видим, че е бил пуснат в морето на числото 13. Казват, че той е построен през 1930 година, сборът на числата също е 13, и ето че изгоря. Ще кажете, че това е суеверие. Какво нещо е суеверието? Суеверията са явления, които стават без да можем да ги обясним, но суеверните неща са истински.

Бог първо създаде мъжкото дете, Адам. Второто дете, което Бог създаде, беше Ева – женското дете. Адам беше първият син на Бога, а после Той създаде Ева. Тъй щото и Адам беше създаден от Бога, и Ева беше създадена от Бога. Бог направи Адам от червена пръст, но той взе тази пръст от животните. Те направиха червената пръст. Бог създаде Адам от най-ранната пръст, която животните направиха, а после създаде Ева от най-фината материя на Адам. Той извади от него две ребра и създаде Ева. Сега човек има 12 ребра, а от

13-тото направи жената – Ева. Според Писанието всичкото нещастие на човека седи в това, че бил направен от едно ребро само. Не, двойни са били ребрата, от които Бог е създал жената. Тогава Адам имал 13 ребра, от едната страна имал 6 ребра, а от другата – 7. В него имало едно разногласие. За да освободи Адама от разногласие, Бог извадил 7-то ребро от едната му страна и по този начин извадил разногласието на Адама отвън, да може по-лесно да се справя с него. Следователно числото 13 е преодоляващото влияние на мъжкия принцип. Че е така, това се вижда от факта, че Ева се съблазни с втория принцип. Когато в рая влезе един млад момък, един кавалер като Адам, Ева се влюби в него. Там е грехът.

Грехът се роди с преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Това се вижда от факта, че след като Адам и Ева се задомиха, трябваше да излязат вън от рая и родиха тогава две мъжки деца. Те нямаха синове и дъщери, но родиха само момчета, с което дадоха преимущество на мъжкия принцип и по този начин изопачиха нещата, спънаха човешкото. Това се дължи на една грандиозна идея в първия човек – да бъде като Бога. Значи първите хора нямаха доверие на онова, което Бог им даде, те искаха да станат като Него. Те станаха като Бога външно, но откак излязоха от рая, те създадоха сегашния свят. Тъй щото сегашният свят е направен от първите хора.

Всички вие, които излязохте от рая, сте направени по метода на Адам. Сега вие искате щастие от един плод, който е чисто човешки. Този плод е Адамов плод. В него не може да има никакво щастие, в него не може да има никакво съвършенство, в него не може да има никакво блаженство. Това е едно училище, от което ние тепърва трябва да излезем. Сега от жената трябва да се вземе едно ребро и да се тури на мястото. При това трябва да се тури още едно, че вместо 12 да станат 14 ребра.

Всички страдания, всички нещастия в природата, на които е изложен човек, се дължат на преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Това, дето хората сега се приготвят за тази велика война, се дължи на преобладаващото влияние на

мъжкия принцип. Всички държави искат да воюват, за да уредят работите си. Те насила искат да воюват, за да подобрят живота на своите поданици. Стремешът на тези хора е правилен, но методът, който избират, не е Божествен. Ще бъде смешно в един дом да воюват, за да подобрят братята или сестрите положението си. Дотам е дошло сегашното разбиране на хората.

Вие искате да станете мъж. Щом станете мъж, вие непременно ще умрете. Защо започнаха да умират хората? Аз ще ви накарам да мислите по този въпрос. Онази змия, която беше при дървото, беше от мъжкия принцип. Следователно жената дойде между два мъжки принципа. Днес ние вземаме повече от мъжкия принцип, отколкото от женския и вследствие на това носим лошите последствия на сегашния живот. Вземаме 6 : 2, а трябва да бъде 1 : 1. В Писанието старият човек означава старият мъжки принцип, който Бог не е създал, а ние изкуствено привнесохме. „Присаденият мъжки принцип“ – тъй наричат стария човек, от който трябва да се освободите и жени, и мъже, и който върши всички престъпления. Има психологичен и биологичен метод, чрез който майките по закона на раждането и по закона на подбора за бъдеще ще избавят човечеството от туй, което е излишно. И тогава ще остане само онзи мъжки принцип, който носи светлината, ще остане женски принцип, който носи топлината. Дето е светлината, там е електричеството, дето е топлината, там е магнетизмът. Дето е светлината, там е мъдростта, дето е топлината, там е любовта. Дето е свободата, там е истината в света. Следователно, като се знаят законите, ти всякога ще можеш да видоизмениш положението си.

И в Америка, и в Англия, и в Германия, навсякъде говорят лошо за жената, но в България казват: „Жена ли е, тя все е змия, но поне гледай да не е отровна“. Не, така не може да се мисли. Къде е погрешката? Погрешката е в мъжа, понеже той мисли, че е родил жената. А Господ е взел от него само две ребра и е направил жената. Тези ребра само пакостите правеха на Адама, затова Господ ги извади, да не му пре-

пятстват. Това беше 13-то ребро. Жената е много енергична, понеже е направена от 13-то ребро. Значи Бог взе материал от Адама и направи от него жената, но той не я роди. След това Бог вдъхна дихание в нея. Грешката е в Адама, защото той считал Ева за своя дъщеря и затова казал: „Тя е кост от костта ми и плът от плътта ми“. Не, жената не е никаква собственост на мъжа. Като говоря по този начин, жените се усмихват. Но и жените имат същата погрешка, понеже помислиха, че мъжът е тяхна собственост. Нито жената е собственост на мъжа, нито мъжът е собственост на жената. Мъжът и жената са слуги на Бога. Жената трябва да се радва, че е взета от хубаво място от човека. Тя е взета от ангелско място. Тя трябва да се радва, че не е направена от животинската област на човека, но от неговото духовно естество, от ангелската част на човека.

Жената отделя животното от човека. Що е жената? Жената е граница между животинския и човешкия живот. Аз говоря за сегашната жена, защото както е в окултния разказ, казва се, че Бог създаде мъжа и жената по образ и подобие свое. Сега този въпрос ще го оставим настрана. Някога вие ще го изучавате. Това е един дълбок въпрос. Какво значи да се създаде човек, това е въпрос, който иска много изучаване. В Писанието се казва, че мъжът е глава на жената. Значи мъжът научи жената да мисли. Жената пък научи мъжа да чувства. Жената носи в себе си разумното сърце, а мъжът – разумния ум. Ще кажете: „Умът ли седи по-високо или сърцето?“ Не е въпросът кой седи по-високо, важно е кой изпълнява своята служба по-добре. Не мислете, че ако духът извърши нещо неразумно, ще седи много високо. В природата съществува следният закон: всяко нещо, което е добре извършено, седи високо.

Да се мисли, че жената е донесла злото в света, е толкова вярно, колкото е вярно твърдението, че децата идат от реката. Така говорят бабите на децата. Също бабите казват, че жената донесла злото в света. Това не е нито философски, нито научен извод. Простият, невежият казва, че ако жената не беше дошла на земята, нямаше да съществува злото.

Всъщност жената дойде в света, за да примири двама души. Имаше борба между Адама, когато беше в рая, и змията, която отпосле се яви. Тя беше човек, който дойде при забраненото дърво. Ако Ева не беше там, щеше да има голяма борба между двамата. Вторият дойде с оръжието и започна да се разговаря с нея кротко, меко. Той каза: „Аз нямам лошо намерение. Готов съм на всички услуги, на ваше разположение съм.“ По този въпрос дотук ще спра, по-нататък не искам да отивам. Една българска пословица казва: „Ела зло, че без тебе по-зло“. Значи трябваше да дойде Ева на земята, за да се избегне по-голямото зло.

В отношението $1 : 2 = 3$ имаме предвид следното: първата единица е бащата, втората – майката, а числото 3 е детето – резултат. Ако двете единици представят двама мъже, те ще бъдат в постоянен спор. Тогава имаме действието $1 + 1 = 2$. Двойката е жената, т.е. число на примирение. Значи само жената може да примири двама мъже. Тя е дошла в света да примирява. Злото е съществувало преди жената. Ще кажете, че жената е създала злото. Така мислят децата.

Питате: „Кой е виновен за падението на тая жена?“ Всички вие колективно станяхте причина за падението ѝ. Следователно вие трябва да я изправяте. За това се иска чистота – да бъдете абсолютно чисти! Учението, което иде от невидимия свят, изисква от всички не палеативна, но абсолютна чистота. Когато придобие чистотата, човек става мощен, силен, нищо не го обезсърчава. Чистотата носи здраве за човешкия ум, за човешкото сърце и за човешката душа. Ето защо първата хигиена, която се налага на човека, е чистота на ума, на сърцето и на душата. Новото учение препоръчва медицина за здрави хора, а не за болни. Човешкият свят разполага със затвори за престъпници, болници за болни, приюти за сирачета и старци, но никъде няма да срещнете заведения за здрави, добри и умни хора. Едва сега се правят малки опити в училищата.

Падението на жените се дължи на мъжете. Те развраща-

ват жените. И обратно: жените разврапават мъжете. Жената не може да развали жена. (...) Мислите ли, че мъжът, който се грижи за жената само да я облече и представи на хората, постъпва умно? Той иска да се похвали с нея, както се хвалят с угоен кон и с това повишават цената му. Въпреки това всички жени искат да бъдат добре облечени, да се харесват на хората. Добре е да бъдеш облечен както отвън, така и отвътре. Питам: твоят възлюбен облече ли душата ти с любовта? Отвън той може да те облече, но вътре оставаш гола. Аз задавам същия въпрос и на жените: какво направихте за мъжете си? Как ги облякохте? Ако се грижите само за външността им, вие ги подлагате на съблазн.

Човек трябва да приложи в живота си два велики закона. Първият закон – любов към Бога – представя мъжът, вторият закон – любов към ближния – представя жената. Мъжът трябва да се занимава с първия закон, жената – с втория. С двата закона пък трябва да се занимава човекът. Вторият закон – любов към ближния, с който жената се занимава – той създава учрежденията, той създава общественния строй. Следователно съвременният строй, както и всичко в него, се дължи именно на тази унижена жена. И тогава каква трябва да бъде целта на съвременното общество, както и на съвременните държави? Повдигане на жената. Повдигнете жената на положението, в което някога се е намирала! Поставете жената на онова стъпало, на което се е намирала първоначално и ще видите, че в продължение на 25 години светът ще се поправи. Спасението на света е в повдигането на жената. Не повдигнете ли жената и не се ли повдигне тя сама, отникъде другаде не може да дойде спасението.

Сега пак казвам на жените: внесете в умовете на мъжете си повече светлина. Само жената може да направи това. Мъжът не може да спаси друг мъж – жената ще го спаси.

Един мъж, за да разбере себе си, трябва да разбере жената. Една жена, за да разбере себе си, трябва да разбере мъжа.

Мъжът е мъж само при жената и жената е жена само при мъжа. Туй още не е ясно. Мъжът без жена нищо не е. Той е като една картина без сенки. Има ли картина без сенки? Сенките като се турят, тогава има картина. Следователно жената представя всичките възможности, всичките условия, които може да подигнат мъжа. Жената не живее за себе си. В този смисъл жената живее за мъжа, той да се подигне. Туй трябва да бъде идеал на жената. Не тя да се подигне – туй е кривият стремеж. Мъжът да се подигне, туй е предназначението на жената. По същия начин мъжът е възможност и условия за жената, тя да се подигне. Следователно мъжът за себе си не трябва да мисли, той трябва да мисли за подигането на жената – това е неговото предназначение. Ако жената се подигне, има мъж, ако тя не се подигне, няма мъж.

В този смисъл животът има смисъл. Ако тъй не се разбира, няма смисъл. Мъжът казва: „Аз мога сам да се подигна, не ми трябва жена“. Жената казва: „Аз мога сама да се подигна, не ми трябва мъж“. Ако тази философия е права, защо ви са тези жени, защо ви са тези мъже? Да бъдем последователни.

Когато жената се ожени, тя трябва да знае, че ще научи от мъжа толкова, колкото от никого друго. Мъжът е проводник, среда за жената. Чрез мъжа от природата ще минат сили, които са необходими за здравето, за сърцето и за ума на жената. Също така и жената е необходима за мъжа. Жената без мъжа не може да функционира и мъжът без жената не може да функционира. Затова и в Писанието е казано: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж“. Но да мислите само да се ожените и да тръгнете под ръка да се разхождате, за нищо друго да не мислите, това е друго нещо вече, то не е женитба. Среда трябва да бъдете! Когато жената дойде при мъжа си, така трябва да му светне, че целият свят да се отвори пред него и да каже: „Благословена да е моята жена! Благодаря на Бога, че ми даде такава жена.“ И жената да каже за мъжа си: „Благодаря на Бога, че ми даде такъв мъж.“

Само жените са в състояние да изправят мъжете. Аз съм

казвал и друг път, казал съм това: мъж мъжа не може да изправи, жена не може да изправи жена. Мъжът може да изправи жената – но не с тояга, жената може да изправи мъжа, но не с думи. Жената може да изправи мъжа с любов, а мъжът може да изправи жената с мъдрост. Турете тия методи и ако вие, мъжете, не можете да изправите жените, казвам: вие не употребявате мъдростта, а ако вие, жените, не можете да изправите мъжете, казвам: не употребявате любовта. Един трябва да започне изправлението, двамата не могат да го почнат. И тогава, ако този метод е несполучлив, ще кажа, че не сте приложили Божествената Любов тъй, както законите на съзнателния живот изискват.

Вие искате да пресъздадете света. Най-първо светът не може да се пресъздаде. Трябва да започнем оттам, отдето Бог е започнал. Не можеш да пресъздадеш света, ако не пресъздадеш мъжа и жената. Никакъв ред, никакъв порядък в света не може да се създаде, докато не пресъздадеш мъжа и жената.

В съвременния свят жените не бива да плачат. Аз казах в една своя беседа: жената не бива да плаче. Как? Не бива да сложи цигулката си долу и да плаче. Не бива да казва: „Защо се аз ожених за този мъж?“ Никой не те е вързал, ти сама се върза. Този мъж насила не те взе. Ами че ти обиколи света от България до Америка за него. Колко писма любовни си му писала: „Без тебе не мога да живея!“ И застави го да се ожени за тебе, а после казваш: „Защо се ожених?“ Ти си се свързала и хубаво си направила, че си се свързала. Сега ще научиш втория процес: разумно да се развържеш.

Мъжът, като остане без жена, не може да диша – вцепенява се, иска да умре. Като му турят реброто, той се сепне, казва: „Има кой да шета в къщи.“ Тия, последните ребра, които Господ извади, са по-меки. Той извади най-меката страна на човека, за да го направи зависим от жената. Понеже, ако Бог не беше сторил това, мъжът нищо не би направил за жената. Ако си мъж, бъди крило за жената.

Що е жената? Тя е детето на мъжа. Мъжът е бащата. Той трябва да знае как да се обхожда с децата. Жената е мек елемент. За да имаш отношение към жените, трябва да знаеш как да се обхождаш. Всичката мъчнотия седи в това, че не знаеш как да се обхождаш с детето си. Да обичаш една жена, това значи да обичаш детето си. Обикнал си една жена. Порано ти живееше за себе си, а сега живееш за своето дете. Ти казваш: „Живея за една жена“. Една жена не търси никакъв мъж. И един мъж не търси никаква жена – той търси деца.

Между хората всякога трябва да съществува известна разлика. Това е Божествен закон. И ако искате някой човек да ви обича, между него и вас трябва да има разлика, която да е хармонична както в тоновете на музиката. В това правилно съчетание, в това различие именно се намира хармонията, от която ние се възхищаваме. Трябва да дойдем до тази хармония, която в действителност, по същество се среща у мъжа и у жената, и да приложим този Божествен принцип. Жената е емблема на любовта. Любовта не може да се прояви в мъжа. (...) В мъжа се крие друга Божествена сила, която се казва Мъдрост. Когато Любовта и Мъдростта се оженят, ражда се Истината. Искате ли да придобиете Истината, трябва да намерите баща си, Мъдростта, и майка си, Любовта, и те, като ви родят, ще ви кажат що е Истината и как може да се прояви тя. Истината върви по бащина линия, тя е пак от мъжки пол – тя е синът на Любовта и Мъдростта. Бащата и майката, т.е. Мъдростта и Любовта като заченат, ще родят и добродетелта, това е вашата сестра. А добродетелта и Истината съединени, това е правдата. Така стои този въпрос. Искате ли да създадете този бисер, вашата душа именно трябва да го обработи.

„Което вържете с любов, ще бъде вързано; и което развържете с Божествената Мъдрост, всякога ще бъде развързано.“ И искам, който е вързан, да остане вързан; и който е развързан, да остане развързан. Т.е. мъжете искам да бъдат развързани всякога. Мъж вързан не искам да видя. А жените искам всички да бъдат вързани. Тогава, кой има по-

вече? Мъжът, който не е вързан, въже няма, а жената има и въже, като го развърже, има един коз. Жените са като кампик в света: развързват въжетата си, пердапат света, тъй че опасно е жените да се бутат. Вързаните хора са опасни, защото имат много силно оръжие. Говоря на символичен език: да бъдете жени и мъже. И ако моите думи след години биха ги изтълкували, ще се явят богослови и ще кажат: „Какво е искал да каже господин Дънов: „Жената да бъде вързана, а мъжът да бъде развързан?“ Вързаният човек, е човек на любовта. Силен е той. Развързаният човек е човек на мъдростта, следователно мъжът трябва да бъде развързан, а жената – вързана. И тогава в света ще има съгласие и мир.

Вие, жените, не ми се харесват: много жени има в мъжка форма. И няма по-отвратително нещо – мъж влезнал в женска форма. Те са най-отвратителните неща в света. И затова се върнете: жените да турят образа на първоначалната любов, а мъжете да турят образа на първоначалната мъдрост. (...) Всичко е дадено в нашите ръце. И затуй направете тоя съюз: мъжете да развързват, а жените да връзват. Кое то на земята, вие, жените на любовта, вържете, ще бъде вързано и на небето; и което вие, мъжете на мъдростта, развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.

Някои от вас сте облечени в женска форма, някои сте облечени в мъжка форма. Казват: „Тя е жена“. Е, що е женската форма? Где са онези писатели, които могат да опишат какво нещо е жената? Казват: „Той е мъж“. Е, в какво седи мъжеството? Аз наричам мъж онзи, който може да застане на страната на слабите. Аз наричам жена само онази, която може да превързва раните на страдащите. И тъй, мъжът всякога трябва да застане на страната на слабия, на онеправдания. Това е мъж! Това е благородство. А всички жени трябва да се заемат да превързват на хората не само тези, обикновените рани, но и необикновените. После, когато някой ме превързва, да не казвам: „Ти си длъжен!“ Не, като ме поглади една такава ръка, да ѝ благодаря.

Жената да знае любовта, а мъжът да бъде мъдър. От това

се нуждае сегашният свят. Тогава и децата ви – синовете и дъщерите ви, и те ще бъдат подобни на вас. Синът ще бъде мъдър, а дъщерята ще люби. А мъдростта и любовта като се срещнат, ще образуват най-великите вибрации на света.

И тъй, вие живеете в относителен свят, който трябва да изучавате. Всички неща, с които си служите на земята, ви са дадени като временни пособия. Пред вас се открива велико бъдеще. Какво е това бъдеще, сега няма да ви обяснявам. Каква ще бъде тогава жената и какъв мъжът, това не е важно. Човеци трябва да бъдем – това е важно. Как ще си обясните, защо като умре мъжът или жената, които не са живели добре, плачат един за друг? Жената казва: „Биеше ме мъжът ми, но ми е мъчно за него. Добър беше! Как бих желала да си дойде!“ И мъжът, като умре жена му, казва същото. И тя го е мъчила, но той всичко забравя, чувства отсъствието ѝ. Какво представят мъжът и жената? Мъжът е мъдростта, а жената – любовта. Значи мъжът търси любовта, а жената – мъдростта. Мъжът е форма, зад която се крие мъдростта. Жената е форма, зад която се крие любовта. Като форми, те са сенки на реалността. Като не разбират това, жената казва: „Не искам този мъж“. Мъжът казва: „Не искам тая жена“. Не е въпрос в неискането, гледай да минеш от сянката на мъжа и на жената в реалността на живота. Вие ще влезете в реалността, само като минете през формите на мъжа и на жената.

Всички възможности са складирани в човека. Значи всички възможности на природата, положителни и отрицателни, са складирани в човека. Положителните качества са тия, които носят сила. Те са външни. А отрицателните качества някой път носят вътрешна обработка, мекота в човека. Затова жената считат за мека. Тя носи вътрешни възможности, мекота. Жената носи отрицателните качества на човека, а мъжът – положителните. Жената е станала страхлива и обича да полгъва повече от мъжа, а мъжът е станал груб. Той употребява силата си там, дето не трябва. Жената се плаши, а мъжът мисли, че всичко в света може да става със сила.

Под думата „сила“, той подразбира ума, но умът трябва да се постави на своето място.

Единствените две велики величини, с които небето работи, това са мъжът и жената. Единствените фактори за насаждането на някаква култура, това са мъжът и жената. Вторите фактори са братът и сестрата. Третите фактори са учителите и учениците. Най-после, накрая, на опапката седят господарите и слугите. Но факторите са мъжът и жената. Когато се образува това правилно отношение, ще се разбере какво нещо е жената и какво нещо е мъжът в своята чистота; не в това състояние, в което ги виждаме сега да живеят в своята нехигиенична къща, но мъжът и жената, които живеят в своята хигиенична къща или в своя просветен ум, в своето просветено сърце, в своята благородна воля. Човек със своето просветено съзнание, това аз наричам мъж и жена. Човек може да прави някой опит в света, то е външното проявление на тялото. Мекотата и силата на тялото, това са неща относителни. Има една вътрешна мекота. В мекотата има живот, в силата има растене. Животът, за да се завърши, непременно трябва да има мекота. Тъй трябва да се разбира. Без мекота животът не може да се развива, но и без сила растене не може да има. Растенето става в силата. Следователно, за да поддържаши живота си, трябва да бъдеш мек; за да расте твоят живот, да прогресира, трябва да бъдеш силен.

В ума на един учен се родила идеята да си направи къща на Северния или на Южния полюс. Само там тя ще се огрява от всички страни еднакво. Понеже мъжът и жената са полюсите на живота, човек трябва да се ражда ту като жена, ту като мъж, да добие необходимата мекота и сладчина. Тогава човек няма да живее на екватора, но ще живее на своя полюс, огряван от всички страни. Дали си мъж или жена, Слънцето ще те огрява от всички страни. Някой мъж не е огрян както трябва. Той казва: „Студено е при мене“. На Северния полюс си. „Ще ида на екватора.“ Според мене няма защо да отиваш на екватора, но ще си останеш на Северния

полюс, да добиеш мекота като мъж. За да добиеш нужната мекота като мъж, ти трябва да бъдеш великодушен. За да добиеш нужната мекота като жена, ти трябва да бъдеш целомъдрена. Полюсът на мъжа е великодушието, полюсът на жената е целомъдрието. Ако мъжът не е великодушен, не може да придобие оная мекота, която ще внесе новото в неговия живот. Ако жената не е целомъдрена, не може да придобие оная мекота, която ще внесе новото в нейния живот.

Великодушето изисква отличен ум, а целомъдрието – отлично сърце. Великодушието изисква бодър, мощен дух, а целомъдрието – необятна, обширна душа. Къде са те? У вас. Дайте място на ума, на сърцето, на духа и на душата да се проявят. Постигнете ли това, вие ще придобиете нужната мекота. За тая цел човек трябва да бъде свободен.

Да бъде човек великодушен и целомъдрен, това са възможности, вложени в него. Като казвам това, аз влизам в положението ви. Вие живеете в свят на големи борби и противоречия, на големи несгоди и мъчности. Вие се товарите с големи задачи, за разрешаването на които се искат специални условия. Ако очаквате тия условия, ще знаете, че няма да ви се дадат. Ако мислите, че светът лесно ще се оправи, лъжете се. Дълго време ще чакате, както очаквате да спечелите на лотария. Днешният ден съдържа всички необходими условия за вас, но трябва да вярвате в това. „Има ли изходен път от положението, в което се намираме?“ Има, но за това се изисква разумност.

Няма по-хубаво нещо от това, да бъде човек разположен по дух, да бъде разположен душевно, умствено и сърдечно. Ето задачите, които очакват разрешаване. Как ще се разрешат? По вътрешен път. Тия задачи са важни и за тоя, и за оня свят. В разрешаването им се крие богатството, което човек ще занесе със себе си в другия свят. Всичко ще оставите на земята, но това богатство ще занесете със себе си. Значи единственото богатство, което човек ще занесе със себе си в оня свят, е мекотата на неговия дух, мекотата на неговата душа, мекотата на неговия ум и мекотата на неговата сърце.

Аз да ви кажа: вие още не сте нито мъже, нито жени, вие още сте деца. Ако мислите, че сте мъже или жени, вие правите погрешка. Вие сте малки деца и тепърва има да ставате мъже и жени. Сега вие мислите, че сте жени. Ябълката е ябълка, когато ражда сладки ябълки, докато ражда киселици, е дете.

„Като станах мъж, напуснах което е младенческо. Защото сега видим мрачково като през огледало, а тогава ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, а тогава ще познавам, както съм и познат. А сега остават тези трите: вяра, надежда и любов, но най-голяма от тях е любовта.”

Душата е всичко в света. Тя е жената, онази жена, за която аз говоря. Човешката душа я отричат, казват, че нямало душа в света. Ако в света няма душа, съвременната култура е осъдена на смърт. Иде тя в света, иде тази жена. Тя ще дойде тъй тържествено, както светът никога не е виждал. Никога откак е създадена, не е слизала една душа с по-голяма тържественост, отколкото тази душа, която сега иде.

Ще се родят новите жени. Според моите изчисления, това ще бъде след 2 100 години. След 2 100 години, които от вас дойдат, ще проверят. Аз не искам никой да вярва. Но знам, че няма да ме опровергавате. Толкова съм сигурен в това, че не допускам нито един процент изключение. Казвам: ще дойдат мъже и жени, които ще въдворят нова култура на земята, култура без войни. За тези мъже и жени се говори в 20 глава на Откровението. Ангелът, който слязъл и вързал дявола с една голяма верига, да не изкушава хората. И тогава, в бъдещата култура ще се позволява да се раждат само две деца, не много както сега, едно момче и едно момиче. След като родят децата, бащата и майката ще бъдат свободни. Майката ще вземе мъжкото дете, бащата – женското. Единият ще отиде на единия край на земята, другият – на другия край и ще си пишат любовни писма. На вас ви се вижда странно, а за мен е странен съвместният начин на живот на мъжа и жената. Но аз виждам причината. Нито мъжа осъждам, нито жената осъждам. При големи несгоди живеем.

Аз не зная какво би станало със съвременните хора, които отричат човешката душа. Най-големият позор на съвременната култура е отричането на човешката душа. Там именно е всичкото. Когато човек е паднал, нищо няма в него. Човешката душа навсякъде прониква. Писанието казва: „Вдъхна Бог дихание на живот в ноздрите на човека и той стана жива душа“. Казал Бог от себе си дума и Неговото Слово внесло живот навсякъде. В нас душата е туй, разумното. Аз сега говоря за онова верую, до което ние сме достигнали. Всички хора са имали свое верую според степента на своето развитие. В сегашния 20 век работи едно просветено разбиране за душата, едно просветено разбиране за човешкия ум, за човешкото сърце, или – да знаеш как да постъпиш. Сега ние ще кажем, че Христос учил това, учил онова. Не зная колко от учението на Христа се изпълни. Христос на земята ще дойде, но Той няма да дойде както вие мислите. Сега човешката душа иде да ревизира онова от учението на Христа, което е приложено. Тя ще дойде, това е човешката душа, която иде. „И направи Бог човека по образ и подобие Свое.“ Това е човешката душа. Това е обективната страна на Бога. В нея ние живеем и се движим, и съществуваме. Всеки има право да каже: „Аз имам душа, значи в мен съществува това безсмъртното и никой няма право да ме ограничава“. Казвам: ти имаш право да живееш, ти имаш право да бъдеш свободен в душата.

„Ще бъдете научени от Господа.“ Вие, научените от Господа, правете наблюдения върху себе си, да знаете кой във вас – мъжът или жената не е разположен. Ако се гневещ, ще знаеш, че жената в тебе е виновна, понеже гневът е порок на жената; ако се гордееш, мъжът е виновен, понеже гордостта е порок на мъжа. Гневлива жена и горделив мъж, събрани на едно място, къщата ще запалят. Ние не се нуждаем от такива хора. Това не е за осъждане, а за обяснение. Под „мъж“ и „жена“ аз разбирам служби на човечеството. Като влезете в третата култура, т.е. културата на любовта, тогава ще разберете какво нещо е мъжът и какво – жената. Тогава ще разберете отде произлизат и двамата.

Бог е започнал да организира света с мекия елемент. Когато светът се устрои добре, хората нито мъже, нито жени ще бъдат. Мъжът представлява вънпният образ на света, а жената – вътрешният образ на света. Целият образ е създаден по образ Господен.

Представете си, че Христос дойде на земята и в който дом влезе, мъже и жени се оплакват: мъжът се оплаква от жена си, че не се разбират; жената се оплаква от мъжа си, че не се разбират. Какво ще каже Христос? На жената той ще каже: да се върне реброто при мъжа. На мъжа, който е неблагоприятен от земята, от живота, Христос ще каже: да се върне пръстта в земята. Следователно, когато мъжът е недоволен, връща се в земята. Когато жената е недоволна, връща се в мъжа. Оттам с него заедно ще се върнат в земята, а от земята – при Бога. Докато жената не се върне при мъжа, а мъжът – в земята, никакво избавление няма. Само при това положение двамата могат да се върнат при Бога. Понеже всичко е дихание, те ще станат дихание и ще се върнат при Бога. От Него са излезли и при Него ще се върнат. След това те отново ще се родят. Казано е в Писанието: „И ще напусне човек баща си и майка си и ще се прилепи към своя възлюбен и ще станат една плът, в която няма да има никакво противоречие“.

Вие живеете на земята, но мислите и за небето. Питате: същи ли ще бъдете на небето, както сте били на земята? От сегашното ви тяло нищо няма да остане. „Ще се познаваме ли?“ Няма да се познавате. Като видите един стар, грохнал старец, ще познаете ли в него онова, малкото момченце, което сте видели преди десетки години? Казвате: „И това е било някога малко, красиво момченце“. В реалността, обаче, старият и младият могат да живеят заедно, да се разбират и обичат. При това положение старият може да вземе формата на младия, а младият да вземе формата на стария. Така те ще изпълняват две служби: службата на стар и на млад. В нереалния свят, обаче, нито старият може да изпълни ролята на млад, нито младият – на стар. В реалния свят мъ-

жът може да извърши ролята на жена, и жената – на мъж. На земята това не може да стане. Защо? Защото земният живот е нереален. Той е свят на илюзии. Докато са на земята, мъжът и жената постоянно спорят: жената иска да бъде мъж, а мъжът не иска да бъде жена. Обаче нито жената може да бъде мъж, нито мъжът – жена. Защо? Защото и двамата престъпиха Божия закон, но и до днес още грепат. „Какъв трябва да бъда?“ Човек. Казано е в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое“. Сега аз не искам да притежавам нито формата на мъжа, нито формата на жената. И вие трябва да се откажете от своята форма и да пожелаете да бъдете човек. Не се ли откажете от формата си, няма да влезете в Царството Божие. Казано е: „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие“.

Мъж на земята, жена на небето

Вие трябва да градите новия морал, не оня морал, за който се пише в еди-коя си книга, но вечния, Божествения морал, който е абсолютен, неизменен, т.е. в който няма никакво изключение. Допуснете ли едно изключение, дяволът е турил малкото си краче, колкото микроскопично и да е то. А в Божествения морал се намира абсолютната мярка на нещата. Тъй е. Сега вие, която сте една жена долу, на земята, горе, в духовния свят сте мъж. А мъжът, който е мъж тук, на земята, в духовния свят е жена. Сега ще ви кажа, защо мъжът не трябва да ругае жената. На земята тя е слаба, а той е силен. Ако той я опозори тук, на земята, него пък ще опозори жената, която е горе на небето. А щом тя го опозори горе, на небето, всичката слава на мъжа се губи. И като се казва: „Жени, почитайте мъжете си“, подразбира се този велик принцип, че вашите мъже са горе, а не на земята. А вашата погрешка е, че вие търсите силата от мъжа си тук, долу, на земята. Някой казва, че в жена му седяла силата. На мъжа силата е в неговата жена, която е горе. Следователно мъже и жени на земята, трябва взаимно да се обичате и почитате, тъй както се обичат онези мъже и жени горе. Има едно прекръстосване.

Сега, като ви говоря така, вие се объркахте. Мъжкото тяло на земята, това го разбирате, но мъжкото тяло в духовния свят, това не го разбирате. Турете разумното в света. Ти си мъж, понеже имаш такова разбиране на физическото поле. Ти си жена, защото имаш такова разбиране. Знанието те направи жена.

Аз употребих тия думи в най-чистата им форма. Вземете туй без извъртане. Употребявам ги, като разбирам Божественото съчетание и хармонията на душите. И жената трябва да бъде абсолютно чиста, и мъжът трябва да бъде абсолютно чист. Знаете ли защо вие, жените, трябва да бъдете чисти? Понеже вие, жени, като се огрешите на земята, огрепавате вапия мъж горе, оцапвате великия принцип. И следователно вие сами си създавате своите нещастия. Сега някои допускат, че като бил той мъж, неговият грях не се хваща, а грехът на жената се хваща. Да, но пък грехът на небето се хваща, там той е жена. Туй, което на земята не се хваща, на небето се хваща, а туй, което на земята се хваща, на небето не се хваща. Следователно мъже и жени трябва да живеят абсолютно чист и свят живот без никакъв примес от площадски морал. Мъжете казват: „Може и иначе“. Може, но тогава ще си натрупат една карма, от която ще страдат ред поколения и децата им, и внуците им, и ще се питат: „Защо са тия страдания?“ Вие можете да си теглите заключението „защо“.

И тъй, всички мъже и жени сте равни – едни горе, а други долу. Жената, която е слаба на земята, е силна на небето; мъжът, който е силен на земята, е слаб на небето. Следователно тия величини се уравновесяват. И тогава тази любов трябва да почне отгоре надолу и да се преплете с мъдростта. По същия закон трябва да живеете всички. Жената във всеки един мъж на земята трябва да вижда своя мъж и мъжът във всяка жена на земята трябва да вижда своята жена. Разбирате ли? Така той трябва да обича всяка една жена на земята, разбирате ли? Това е морал, а въвн от това всичко е тиня. И никакъв друг морал в света не съществува.

Тепърва трябва да се явят спасители, които да посочат онова положение на жените и на мъжете, което те са имали първоначално. Христос казва: "Първоначално и двамата живееха в една плът, в едно възвишено състояние". Отпосле Мойсей създаде един закон, според който жената изгуби правата си и досега тя ги търси. Нито мъжът е повдигнат, нито жената. Но това е само на земята. Благодарете, че има жени и мъже, които са повдигнати. Повдигнатите жени ще повдигнат и мъжете. Повдигнатите мъже ще повдигнат и жените. Тогава съвременното човечество ще се обнови.

И аз затуй съм казвал и друг път: когато се потопите в Божествената Любов и почувствате всичките нейни вибрации, когато разберете тази любов, тогава ще разберете и симфонията на този живот. А сега вие цените само от свое гледище. Жената казва: „Като моите деца няма, и като моят мъж няма тук“. Не, не, твоята жена не е тук, а горе. А горе какво е? Неопетненото. Опетнил ли си святото в себе си, чакай докато станеш чист. Защо ние трябва да се очистим? Този, горният мъж и горната жена, тая Божествена Мъдрост и Любов, като се съединят, ще прекарат сегашния човек през 7 живи огъня и тогава ние така ще се префиним, така ще се трансформира сегашната материя, че ще придобием нови тела, в които грехът няма да има свърталище.

И тъй, в бъдеще мъжете и жените ще се облекат в нови форми, които Вселената сега създава. Там се шият нови костюми за мъже и жени, които се готвят за женене. Знаете ли коя е новата форма? Който е решил да се жени, трябва да отиде там, да си купи нов костюм, нова шапка и обувки – по последната мода. Като ги донесете, ще турите нов надпис. Какъв ще бъде новият надпис, новото име на тия форми, не е позволено да се казва. Който иска да знае името на новата форма и на новата фирма, да отиде при свещениците, държавниците, учителите, философите, учените, теософите, окултистите. Като обиколи всички и ги разпита, ще разбере коя е новата фирма, образувана сега във вселената. Ако знаят, те ще ви кажат как да я намерите. Те знаят следното: кой-

то прави зло, може да прави и добро. Който познава тоя свят, ще познава и оня свят. Така разсъждавам и аз.

Сродна душа

„Да възлюбим ближния си като себе си!“ Под думата „себе“ аз разбирам Божествената човешка душа. Всички души, които са излезли първоначално от небитието и са влезли в битието, са били все двойки. Две души са били те и тези души сега се търсят. Всички стремежи на хората, дето се любя, дето се търсят, дето деца раждат, подразбира това, че всеки търси своята душа. Когато се разрушил онзи кораб, тези души се изгубили, омотали се в материята и днес те се търсят. Ще ми възразите: „Че как тъй, не виждаме ли ние, не виждат ли хората?“ Духовното зрение във вас още не е развито. Някоя мома намери някой момък, ожени се за него и казва: „Моят възлюбен, той е!“ И погът дойде и ги венчава в името Божие. Не се минава един месец след женитбата и тя казва: „Не е той“.

Като отида в някоя фамилия и наблюдавам. Имат син и дъщеря, дошло време за женене, майката казва: „Дано дойде някой!“ Очакват да дойде някой. Той дойде, младата мома, като го погледне, не ѝ хваща окото. Казва: „Не искам да се женя. Аз няма да се женя.“ Но тя не говори истината. Понеже той не ѝ допада на сърцето, казва, че не иска да се жени. Дойде втори, тя пак не иска да се жени. Започват всички да казват, че тя не иска да се жени, по Бога тръгнала, но погледнеш, като дойде десетият, оженила се. Не е лошо това, но ето аз как тълкувам. Като дойде първият, неговата душа не е готова да иде при Бога, момата казва: „Ще извиниш, ти иди на друго място“. Като дойде онзи, с когото може да иде на другия свят, тази мома е готова да се ожени за него. Какво казва Писанието? „Нито мъж без жена, нито жена без мъж може в Христа.“ Ти не можеш да отидеш в небето, нито братът може да отиде в небето, ако сестрата не е с него, нито сестрата може да отиде на небето, ако братът не е с нея. Май-

ката не може да иде в небето, ако бащата не е с нея. И бащата не може да иде, ако майката не е с него. Това са отношения, това са закони. Майката и бащата това са две души сродни, при Бога отиват. Братът и сестрата са две души сродни. Когато ви казвам, трябва да бъдете братя и сестри, то е защото, ако една сестра няма брат, при Бога не може да иде. Ако един брат няма сестра, при Бога не може да иде. Един ден ще проверите, ще видите, че е така.

Когато Христос казва: „Да възлюбим ближния си“, Той подразбира, че в дълбокия смисъл на окултната наука лежи друго едно знание, за което напредналите хора едва имат едно малко прозрение. Само когато придобиеш истинското знание, ще намериш другия полюс на твоя живот или пътя на твоето възлизане. Туй, което се казва „посвещение“, ще стане, когато намериш учителя си, а той – своите ученици. Всичката тайна седи в това – да намериш своята възлюбена, сродна душа. Не я ли намериш, никой учител няма да те вземе да ти покаже онова дълбоко, тайно знание, да ти покаже пътя на твоето възлизане. Като намериш тази сродна душа, ще тръгнеш напред. Има ли една опорна точка, всичко става. Как е казал Архимед? „Дайте ми една опорна точка, за да туря своя лост и ще вдигна цялата земя.“ Следователно този ближен, когото трябва да възлюбим като себе си, той трябва да ти бъде опорната точка, на която да туриш своя лост. Кой лост? Любовта.

Често хората говорят за множество. В раздвояването на любовта съществува множество. Там, дето има любов, дето има единство в любовта, множество няма. В едно прераждане имате една жена най-малко. Досега човек, ако се е прераждал 200 пъти, колко жени е имал? Де ви е едноженството? От чисто окултно гледище в единството на любовта, когато хората се обичат, формата не се изменя. Когато любовта не е така чиста, тогава онази душа, която ти обичаш, ти като дойдеш на земята, тя няма да дойде. Понеже усеща нечистотата. Праца друга. Това показва, че ти не си имал такава силна любов, че тя да иска отново да дойде на земята.

Някои казват: „Жена ми не ме люби“. Не си намерил онази, която те люби. Твоята жена на земята е сянка на любовта.

Сега, някои казват: „Какво стана с моята жена, че откак ходи на беседата на Учителя, съвсем се е напуснала?“ Жена си обвинява, а той е изправен! Ами ти, като се жени, пита ли, това ребро твое ли е? Да ни би да си взел реброто на друг някой мъж? Как смееш да вземаш чуждо ребро! Ами, ако дойде онзи мъж, чието е реброто? Всички жени и всички мъже, които се изпрацат от Божествения свят тук, на земята, идват не да правят каквото си искат, но да изпълнят волята Божия. Има закон за това! И всички тия съвременни страдания, на които сме изложени, това е само едно възпитание, да дойдем до положение да приложим разумния живот, да изпълним волята Божия. А ние сега, като видим един добър човек, гледаме как да го използваме.

Ако жената е излязла от мъжа, трябва ли с външни свидетелства да доказваме, че тази жена принадлежи на този или на онзи мъж? Всяка една жена, като се жени, знае ли действително, че е реброто на този мъж, за когото се жени? Казва се в Писанието, че Господ взел едно ребро от Адам и от него направил една жена. Адам казал: „Тази е моята жена, плът от плътта ми, кръв от кръвта ми“. Жената как позна, че е ребро от своя мъж, а не е някое чуждо ребро? И аз сега виждам, че мъже и жени са разменили ребрата и затова не се погаждат. Казват: „Тази мома е точно за него“. Ти уверен ли си, че това ребро е точно от него, от този мъж? Ами ако не се намести, тогава? Казват: „Господ е направил така света“. Господ е направил света много разумно. Ние трябва да бъдем разумни, да изпълняваме Неговите закони и над нас, и под нас. Да не мислим, че те нищо не правят! Не, тези закони, които ние не виждаме, много неща правят. И след като се ожени жената, хората казват: „Слушай, ти не беше за него. Защо влезе в тази кожа?“ Тогава се съберат бащата и майката, и казват: „Ще го търпиш!“ След като се оженят, търпят се година, 2, 3 и какво става най-после? Умре единият,

умре и другият, свършва се работата. Разреши ли се въпросът? И казват за тях: „Е, на другия свят ще се примирят“. Ще чакаме ние на онзи свят да се примирим!

Този, който е писал последната, 3 глава, иска да каже, че всеки един от нас търси добрата жена. Добрата жена е в самия човек. Човек е създаден от мъж и жена – двамата заедно образуват човека. Една жена е половин човек и един мъж е половин човек. Когато някой търси жена, той е половин човек и иска да стане цял. И сега хората искат да се женят, но за колко време? След 10–15–20 години тя си замине – и мъжът е пак половинка. Или след 20 години мъжът си замине – и жената пак е половинка – няма го мъжът. Остава неразрешен този въпрос. Жената ще се оплаква от мъжа си, че не е такъв, каквто трябва. Не си намерила своята половинка – оплакваш се от мъжа си, понеже си взела чужда половинка.

Ако ти с жена си не си водил един добър живот, с никого не можеш да водиш един добър живот. За мен това е правило, за другите дали е правило, не зная. Като казвам „жена ти“, нямам предвид твоята избраница, но тази жена, с която си роден, с която ти си слязъл от небето. Човек е слязъл от небето с жена, той не е излязъл сам. Онзи мъж, който е слязъл от небето без жена, той е един изгнаник, никаква култура не може да има, нищо не може да му се обещава. Казвам: ти си изгнаник, да се върнеш назад и да вземеш жена си! Когато Христос беше при кладенеца, на тази жена, самарянката, Той каза: „Иди и повикай мъжа си“. „Кой от тях?“, запита тя. Той ѝ каза: „Право казваш, пет мъжа си имала, и този, който сега имаш, и той не ти е мъж“. Няма го мъжът. Казва някоя жена: „Не ми върви“. Мъжът го няма. Да дойде този мъж, без него нищо не може... Когато на мъжа не му върви, казвам: жена ти я няма, децата ги няма. Слушай, иди и вземи жена си, да дойде и тя.

У мнозина се явява въпросът: какъв трябва да бъде човек – мъж или жена: най-първо да бъдеш жена, после да

бъдеш мъж, или най-първо да бъдеш мъж, а после да бъдеш жена? Най-първо, когато слезеш от Божествения свят, трябва да бъдеш жена, за да станеш после мъж. Когато се качваш нагоре към Бога, ти най-първо ще бъдеш мъж, а после ще бъдеш жена. И най-после, когато мъжът и жената се съединят заедно, те ще образуват това, което се нарича човек – човек в пълния смисъл на думата. Ако няма мъж и жена, не може да има и човек. Затова всеки човек си търси половината. Всяка жена и всеки мъж си търсят половината. Като намерят една половина, ще я премерят и като видят, че не им пасва, не могат да се оженият за нея. Казвам: ще намериш една половина, ще я премериш и като не ти уйдисва, ще я оставиш. Щом не ти уйдисва, напусни я. Ще я търсиш из целия свят и като я намериш, ще се ожениш за нея. Това е бракът, това е целият човек.

Ще проповядват, че Христос казал да не се женят хората. Той не е проповядвал това. Той е казал, че в началото така не са се женели. Няма право мъжът да напусне жена си, нито жената да напусне мъжа си. Щом се оженият, нямат никакво право да се напуснат. Сега вече имат право. Ожени се за една, за втора, за трета. Понеже един окултист се преражда 777 пъти, за да постигне съвършенство, той ще има 777 жени. Той ще бъде женен за толкова жени и коя ще му бъде жена? То е едно неразбиране. Във всичките свои прераждания, той 12 пъти ще има своята жена, а в другите, които остават от 777, като извадите 12, той ще се жени за сянката. 12 пъти двамата ще живеят на земята. Тогава ще бъдат гениални, ще имат щастие. Това са окултни теории. Не е моя теория. И тъй ще бъде. Аз съм съгласен с това. Казва: „Ще напусне човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си“. При коя жена? Тази, която обича.

Душите две по две са излезли от Бога – това са сродни души. Предполага се, че човек ще има 777 кардинални прераждания и от тях ще има 12 епохални. Епохални прераждания са тези, когато две сродни души се срещат на земята. Когато двамата, които се обичат, се срещат на земята, горчи-

ва дума не си казват и извършват в живота велики работи. В другите прераждания едната душа е долу, другата е горе. Тази, която е горе, ще ти избере някого тук, който прилича на него и чрез него ще се проявява. Обаче това е залъгване и в такъв случай човек трябва да има търпение да чака. Двете сродни души се съединяват, за да образуват едно цяло. Сродните души работят като дясното и лявото полушарие на мозъка. Това се нарича поляризиране. Другата душа може да е на другия край на света или в невидимия свят, те ще се свържат заедно – пространството, материята не могат да препятстват. Това е закон на любовта.

Когато двете сродни души се срещат на земята, ако не са готови, ще забравят всичко, ще забравят да изпълняват своите длъжности, ще се захласнат. И затова се дава само 12 пъти да се срещат при благоприятни условия. Тогава те проявяват гениалност.

Сродните души в развитието си слизат на земята, при което ту едната се възплътява, ту другата. Заедно вървят и си помагат. Сродните души са човешки души, над които има един съвършен Дух. Именно това е Духът, който ги ръководи, който раздава всички блага. Сродните души имат еднакво предназначение, но имат две различни служби.

Тези две сродни души са двата полюса, дето се ражда животът. Само когато намериш душа, сродна на своята, която да съставлява противоположния полюс на твоя живот, само тогава ще има растене и ще започне истинската еволюция.

Двата полюса на една двойка не могат да се приближат съвсем. Те имат известно отношение помежду си, както двата полюса на земята. В бъдеще, когато се съединят две сродни души, те няма да се родят в едно и също тяло на земята, но в отделни тела, обаче ще имат едно общо тяло, което ще ги обединява. И тогава те със своите отделни тела ще функционират като полюси в това по-голямо тяло. Тялото, което ще

ги обедини, ще бъде по-фино, по-гънко и невидимо ще обгръща със своите сили тези две тела.

Щом дойдем до сродните души, това вече спада към Божествения порядък. За да може да се прояви, човек трябва да има два центъра – това са именно сродните души. Може двете сродни души да са на еднаква степен на развитие, а може едната да е по-развита от другата. Когато две сродни души се срещат на земята, то ако има благоприятни условия, и двете остават да работят заедно. А някой път след известно престояване тук, едната сродна душа отива горе и тази, която е долу, работи под впечатлението на последната, когато е била на земята.

През сродната душа всичко минава. Ако е в невидимия свят, тя е ръката, през която идват нещата към теб – тя е вдъхновителка. Всичко, което идва от Бога, минава през нея към нас и през нас към нея. Като получи човек това, което иде от сродната душа, тогава той ще обича всички. Сродните души представляват Божествената страна на живота. Без любов към сродната душа никаква любов към другите не може да се прояви. Любовта към другите е поляризиране на любовта към сродната душа.

Когато намериш сродната си душа, идваш в пълнотата на любовта, тогава Бог се проявява чрез теб, а проявили се Той, ти се учиш и като се учиш, ще се проявиш. Като си помагат сродните души, реализира се сродството. И по-рано го е имало, но сега то се реализира в друга форма. Идеалната любов е любовта между сродните души. Има разлика между любовта на сродните души и любовта към другите. Любовта между сродните души е мярка. Няма по-хубаво нещо от сродството на душите. Хората считат за женитба това, което не е – когато две сродни души се оженят, сродството изчезва. Две сродни души, като се свържат, търсят трето същество – Бог. Всеки ангел си има сродна душа, както и хората.

Щом намериш тази сродна душа, ти си разрешил половината от своята задача, намерил си правия път. Тогава твоят

учител ще те намери и Христос ще ти заговори. Само тогава Христовите думи имат смисъл. И тук е великият закон: „Дето има двама души, събрани в Мое име, там съм и Аз“. Тези двама, това са тези две сродни души. Само при тези две сродни души Христос ще бъде третият. Това не е обикновен закон, да не си правите никаква илюзия, никаква измама.

Двама или трима, събрани в чие име? В името на любовта.

„Да възлюбим ближния си като себе си!“ Под туй „себе“ – теософите го наричат висшето „аз“ – се разбира да се пробудиш, да любиш тази своя близка душа. Сега, само като прилагате този закон, ще започне да се въдворява хармонията между вас. Аз съм решил – в бъдеще вече няма да говоря за примиряване. Това е много хубаво: „Хайде да се примирим!“ Аз лесно мога да примиря всинца ви. Аз съм майстор да примирявам, имам това изкуство. Някой ви излял нещо, излял ви 1 000 лева. Плащам му ги. Сърдиш ли му се сега? Не. Жената се сърди на мъжа си, че нямала костюм. Купете ѝ костюм! Доволна ли е сега? Като дадеш на хората това, което искат, в 12, 24 часа са доволни, примирени. Като изпратиш децата им в странство, като увеличиш заплатите им, като им доставиш печено месо, това-онова, казват: „Е, дошъл е един добър човек на света, той е Христос. Светът на добре отива, можем да го последваме.“

Този Христос може да царува само 12 часа. По тоя начин поставен въпросът, Христос можеше да го разреши, обаче той не се зае така да го разрешава. Ние ще разрешим въпроса по друг начин, съществено. Както върви сегашната еволюция, тя е еволюция на кармата, или аз я наричам „изплащане на кармата“. Ние вървим по един правилен път и няма да се мине много, ще влезнем в пътя на Божествената еволюция; затуй аз ви подканвам да изпълните този закон – да намерите ближния си. Намерите ли своята близка, сродна душа и любите ли я както себе си, ще бъдете в Божествения път. Като намерите тая душа, няма да я целувате, няма да я пипате, а само отдалеч ще я гледате. Ще кажете: „Да, но

аз искам да си постисна малко“. Щом речеш да я постиснеш, пропадна всичко. Туй, което може да се гали, пипа, целува, то се разваля. Целувките, стисканията са едно предаване. Когато обичаме някого, ние повече вземаме, отколкото даваме. Постиснем някого: „Аа, аз те обичам!“ Но чрез това ние вземаме. Виждал съм някога, вземе шишенцето, глътне от него, после го тури в джоба си и казва: „Колко го обичам!“ Щом се изпразни шишенцето, вече не го обича.

Това са лъжливи понятия за любовта. Има нещо по-хубаво от прегръдките, има нещо по-хубаво от целувките, има нещо по-хубаво от гледането, от сегашното виждане, разбирате ли? И когато казвам, че едно малко преживяване, едно мигновено виждане на Бога струва повече от хиляди животи, туй подразбирам аз. И когато видиш и познаеш тази душа, за която Христос казва: „да я познаеш и да я възлюбиш“, ти ще почувстваш в себе си голяма сила – не само в тялото си, но ще почувстваш такава сила, каквато никога не си чувствал, ще изпиташ такова проясняване на ума, че изведнъж ще започнеш да виждаш много далеч, оттатък Млечния път.

Първо ще намерите методи в своето съзнание, подсъзнание, самосъзнание и свръхсъзнание и само като приложите тия методи в живота си, ще намерите своята сродна душа, и като я намерите, двамата мълком, тихо ще започнете да работите и няма да правите голям шум в света. Ако аз съм милиардер, няма защо да разправам това. Ако аз познавах и цялата вселена, не ми трябва да правя реклама из вестниците, няма защо да разправам на българските журналисти, че зная това. Какво ще ми придадат те? Аз с тях ще се разправам за лук, за чесън, за Македония и Тракия, за Англия и Германия, но за същественото – никога!

Тези неща не се казват на всички – те са само за посветени. Те се говорят само на най-непреднали ученици.

Трябва да се стремиш да дадеш място на сродната душа да се прояви чрез теб. Отвори сърцето си към нея! Всичко най-идеално, което можеш да си представиш, ще си мислиш,

че е сродната душа. Всички сродни души живеят в закона на Любовта, всичко сродни души съставляват едно цяло. Това тяло е Христос. В сродната душа ще чувствате присъствието на Бога или на Христа.

Двете сродни души са колективност. Едната сродна душа е сбор от всички същества, които са те обичали, а другата – сбор от всички души, които са обичали онези души, които образуват колективизацията на другата сродна душа. Значи двете сродни души са сборност на души обичани и обичащи. Това е за вътрешната школа.

Туй чувство искам да видя пробудено във вас, но непременно трябва да видите своята сродна душа от небето. Павел изказва тази мисъл, само че малко по-другояче. Той казва: „Нито жена без мъж, нито мъж без жена“. С това той подразбира, че двата сегашни принципа – мъж и жена трябва да се слеят в една душа и тази душа да намери другата сродна своя душа. Само тогава Христос ще бъде между тях трети.

Сродната си душа човек ще намери само тогава, когато възлюби Бога. Никой не може да намери сродната си душа без Бога.

Тогава ще ви запитам: намерили ли сте тази ваша сродна душа? Сега вие ще ми зададете въпроса: „Ами сега с тия наши жени, с тия наши мъже какво да правим?“ Този въпрос не го зачехвам. То е все едно, като да ме питате: „Какво да правим с нашия костюм?“ Костюмът си е костюм, жената си е жена, жененето е женене. Този велик въпрос не стои във връзка с това. Жененето е закон за самопожертване. Като се ожениш, какво ще правиш? Добиваш своята чистота. Щом си чист, не трябва да се жениш, щом си нечист, жени се колкото искаш. Женитбата е закон на самопожертване, за да добиеш своята чистота, или да изкупиш своята карма, както казват индусите. Но щом влезеш в епохата на истинското развитие, имаш чистота, законът на жененето и раждането вече

ще се измени. Хората няма вече да се женят, да се раждат и възплътяват по този начин, както е било досега. Че няма да е така, Господ казва: „И ще се вселя между тях и ще живея в тях“. И всички ние ще почнем да дохождаме чрез вселяване, а не чрез раждане, възплътяване. А сега жената, като ражда, колко пъшка, вика бабите и колко пъти помисля да пометне детето! Не е въпросът там. Това е жертва.

И тъй, не считайте, че жертвата е любов. Жертвата е само примирение. Чистотата в нея е основа. Подсъзнанието – това е душата, съзнанието – това е сърцето, самосъзнанието – това е умът, свръхсъзнанието – това е човешкият дух. Това, дето са казали старите гърци: „Познай себе си!“ – и те не са имали голяма философия, те са се занимавали само със съзнанието и самосъзнанието, а сега християнската философия се занимава с великото учение на подсъзнанието и свръхсъзнанието; значи човешкият дух, човешката душа трябва да бъдат обединени, за да намерят истинския път на своето развитие, и тогава сегашните мъже и жени ще бъдат свободни и ще се разбират. И децата ви ще ви разбират, и вие ще ги разбирате, а сега децата казват: „Майката трябва да се пожертва“. Майката някой път казва: „Децата трябва да се пожертват“. Държавата казва: „Моите поданици трябва да се пожертват“. Всички искат жертви. Не, ще започнем новата култура без жертви. И Давид в един от своите псалми казва: „Жертви бих ти принесъл, но ти не искаш жертви: жертви за тебе са сърце чисто и смирено и дух съкрушен“. Значи като разбереш своето съзнание и самосъзнание, ще видиш, че нито сърцето, нито умът могат да те спасят. Давид казва: „Само в моята душа и в моя дух, които са излезли от Тебе, само там ще Те потърся“.

Кога се сливат сродните души? В края на краищата, когато завършат своята еволюция, те се сливат и заедно работят.

Когато сродните души се слепят, идва единството и външните противоречия изчезват, става сливане и с Бога. Или

по-точно казано: тези две сродни души не се сливат, но образуват една система. Те не се обизличават. След това една двойка ще се слее с друга двойка, после с трета и най-сетне ще се слеят всички души и ще се образува Космичният човек. Така сродните души се сливат по две и повече, ще станат едно цяло. Без да се обезличават ще работят заедно и ще образуват мощна сила. Всички двойки, обединени заедно, ще образуват една вселена, едно цяло.

Двата полюса

Милосърдието има отношение към закона на служенето. Решете се и вие да служите на Бога! Преди да пристъпите към служенето, трябва да примирите мъжа и жената в себе си. (...) Когато мъжът в жената и жената в мъжа кажат, че ще служат, ще се примирят, тогава и ти ще приемеш новото учение и ще служиш на Бога с любов. Жената в мъжа трябва да се подчинява на мъжа, но и мъжът в жената трябва да се подчинява на жената. Това е Божественото учение.

Лявата страна на човека е женска, а дясната е мъжка. Лявата е по-малка от дясната, т.е. от мъжката. Тия два принципа се виждат и в ръцете, и в лицето, и в очите на човека. Лявата ръка и лявата страна на лицето са женски, а дясната ръка и дясната страна на лицето са мъжки. Затова лявата страна на лицето е по-нежна от дясната. Светлината, която излиза от дясното око, е по-груба от тая, която излиза от лявото око. Долната устна е женска, а горната – мъжка; долната част на носа е женска, горната е мъжка. Дългият нос е мъжки, късият – женски. Ако има нещо грубо в женската или мъжката половина на човешкото тяло, то е резултат на миналите култури. Първата култура е образувала дължината на носа, а втората – неговата широчина. Така се е създал кръстът.

Съзнателно, това е мъжката страна, подсъзнателно – женската страна. Във философията има различни термини. Каз-

ват запример, че някой човек има обективен ум, а друг – субективен.

Много от идеите не се реализират, защото любовта на жените не е с такива трептения, с такава топлина, с каквато трябва да бъде, а любовта на мъжете не е с такава хладина, каквато е необходима. Като говоря за мъжа и жената, аз имам предвид самия човек. Ако дясното полушарие на човека не е хладно, и ако лявото полушарие не е топло, човек не е нормален. Този закон е валиден не само за полушарията, но и по отношение камерите на сърцето. Двете камери на сърцето му дават по-голяма топлина, а другите две – по-голяма хладина – те са хладилници. Но за тялото е обратно: дясната страна е по-топла, а лявата – по-студена.

Лявата половина на човека е женска, а дясната – мъжка. Лявата половина на мозъка е женска, а дясната – мъжка. Енергията от дясната половина на мозъка минава в лявата, затова съвременният човек мисли само с лявата половина на своя мозък. Тази е причината за асиметрията на лицето.

В бъдеще, когато енергиите на ума и сърцето се хармонизират, в цялото тяло на човека ще има пълна симетрия.

В българските хора, например, въртенето става ту наляво, ту надясно. Въртенето при хората се основава на особен магнетичен закон: когато хорото се върти наляво, от момците излизат особени магнетични струи; след това, когато хорото се обърне надясно, тези магнетични струи засягат момците и оказват известно влияние върху тях. Същото става и с момите: когато хорото се върти надясно, от момите излизат особени струи; после, когато хорото се обърне наляво, тези струи засягат момите. Ако погледнете хорото с окото на ясновидеца, вие ще видите, че тези струи се отделят във вид на светлина. Когато светлите струи от момците засягат момите, сърцата им трепват; когато светлите струи от момите засягат момците, и техните сърца трепват. В този случай хорото има смисъл и за момите, и за момците. Ако от едните и от другите не излизаха светли струи, тропането нямаше да има ника-

къв смисъл. Тези светли струи са приятни и затова хорото се върти. Питат: „Защо хорото се върти ту наляво, ту надясно?“ За да излязат светлите струи от момите и да ги възприемат момците, после пък да излязат светлите струи от момците и да ги възприемат момите.

Ние сме направени от три линии. Едни линии, които са хоризонтални, които показват едно пасивно състояние, инертност. Други линии има, които са перпендикулярни на първите. После криви линии има. Хоризонталните линии преобладават у мъжа. В жената има повече кръгли линии. В мъжа преобладават активните, а пасивните – у жената. В жените преобладават кривите линии. Кривата линия, това е пътят на най-малкото съпротивление. Жените по крива линия вървят, вървят по пътя на най-малкото съпротивление. Затова е крива линията. Може да върви отвътре, но може тази линия да върви и отвън.

Следователно от гледището на кривите линии, ако разглеждаме отвътре света, ще бъде вдлъбнат, ако го разглеждаме отвън, ще ни се покаже корубест. Ако пътуваме по тия линии, нас ни се струва, че са хоризонтални. Но в света таква дълги хоризонтални линии няма. Туй показва, че има кръг и понеже центърът на тази линия е много далеч, то повърхността ни се вижда като хоризонтална. Линиите образуват препятствие. Перпендикулярните линии дават импулс. По хоризонталните линии се движи електричеството, а по кривите линии се движи магнетизмът.

Следователно в жената, в кривите линии, има повече магнетизъм, а в мъжа има повече електричество. Понеже магнетизмът е необходим за електричеството като поле, дето да развие своята деятелност, затова има съответствие между мъжа и жената – обмяна на силите на електричеството със силите на магнетизма. Електричеството носи в себе си Божиите семена, които може да се посеят в полето на магнетизма. В туй отношение мъжът и жената служат, за да се разработят ония дарби, с които човек е надарен. Чувствата са семена, които трябва да се обработят, мислите са семена, които

трябва да се обработят и постъпките са семена, които трябва да се обработят.

Ако вие под думата „мъж“ разбирате един човек, който носи светлината, ако под думата „жена“ разбирате един човек, който носи топлината, то е на място, понеже топлината е необходима за растенето, и светлината е необходима за простора. Без светлина простор не може да има, светлината носи простор за хората. Топлината носи реализирането на тази свобода, да опиташ свободата в себе си. Защото, ако не носиш топлина, ти не можеш да се движиш. Ако нямаш светлина, ти в мрак ще бъдеш. Светлината ще те освободи от мрака, топлината ще те освободи от онова инертно състояние на материята, замръзването. Ще бъдеш свободен да ходиш както искаш.

Когато се говори за мъжа, трябва да изпъкне във вашия ум светлината, а когато се говори за жената, трябва да изпъкне топлината. Туй, което кара нещата в природата да работят, то е топлината. Без топлина нищо не става. Нашият организъм се развива под влиянието на топлината. Този процес, който ни възраства, ние наричаме женски елемент. Когато изгубим този процес, животът ни преждевременно се съкращава.

При сегашния строй кой в света е щастлив? Ако вземете дома, семейството, това е почти единственото учреждение, направено от природата, но питам: колко семейства днес са щастливи? Не е въпросът дали хората трябва да влизат в брак или не. Казвам: днес и това учреждение е изгубило своята стойност. Защо? Поради неразбирането, което съществува между мъже и жени. Понеже мъжът не знае защо е мъж и жената не знае защо е жена, бащата не знае защо е баща и майката не знае защо е майка.

Мъжът и жената представляват два принципа, две велики сили, разумни, които действат: едната сила наричаме активна, другата – пасивна, едната – действаща, другата – въз-

приемчива, два процеса в природата, които се сменят. Бог не всякога дава, понякога взема. Той в едно отношение дава, в друго – взема. От една страна, океанът изпраща влага на сушата, от друга, чрез реките тази влага пак се връща в океана. В този смисъл мъжът и жената са два принципа, които работят: единият принцип творчески, наречен мъж, Бог, вторият – пасивен, наречен жена или Господ, то е все едно. Следователно трябва да бъдем и в двата момента на живота верни на тия принципи. Ако светът изисква да добием блага, ще ги добием само когато сме верни на този възвишен Божествен принцип. Ако сте верни на него, всички мечти и желания на вашия ум и на вашето сърце могат да се постигнат.

Жената е проводник на отрицателни сили. Ще употребя за тези сили думата „благодат“, която се използва в Евангелието. Думата „благодат“ в Евангелието не е нищо друго, освен тези отрицателни сили в природата. Благодатта, благодството спадат към женския елемент. Ти не можеш да даваш, да бъдеш щедър, ако нямаш характер на жена. Ти не можеш да имаш отлично сърце, ако не носиш естеството на жена. Но ти не можеш да имаш отличен ум, ако не носиш естеството на мъж.

Ако мъжът е начало на правата линия, крайният предел на тази права непременно ще бъде жената. Следователно според тази максима, правата линия винаги се определя от един мъж и от една жена, но никога от двама мъже или от две жени. Тъй щото правата линия, като проекция на известна природна сила, винаги е по-активна в началото си, отколкото в края. В началото се проявява мъжкият бит или мъжката, положителната сила, която в края, поради съпротивлението, което среща на пътя си, постепенно намалява и се превръща в негативна сила, т.е. в женски принцип.

Жената на физическото поле е минус, мъжът е плус. Обаче животът се проявява там, дето е отрицателният полюс, там стават всичките прояви, всичките течения стават в отрица-

телния полюс. Значи всичката култура е в жените. Жените носят културата. Мъжът живее в Алфа, жената живее в Омега. Жената е краят. Към тази посока е насочена всичката енергия.

Най-добре знаят да вземат жените. То е един женски елемент. Една жена я тури в една къща и ще видиш, че всичко ще събере. След няколко години ще има там и столове, и кревати, и паници, и тенджери, и котли, и юргани, и обуца – напълнена къща. И ще се чудиш как са придобити тези работи. Тя постоянно събира, събира. Не е лошо това. Казват така: „Мъжът колкото и да внася, а жената с игла да изнася, домът пропада“. Значи, мъжът е, който внася, а пък жената прибира.

Под думата „жена“ какво разбирате? Желаете нещо да постигнете, то е един женски елемент. Искате слава, величие, сила, да ви уважават, да ви почитат хората, искате да бъдете богати, това са все женски придобивки. Искате мъдрост, знание, сила, те са все женски придобивки. Искате да станете музиканти, да пеете, това са женски работи. Искате да сте красиви, това е женска работа. Искате хубаво да се обличате, искате Слънцето да ви грее, това е женска работа. Онова, мъжкото слънце, образа си не показва. Женското слънце всяка сутрин като излезе, показва се, тцеславие има в него. И като залезе, казва: „Вие не ме оценявате, нека да си отида, че да видите вие, че без мене нищо няма да направите“. Засега в природата само женският принцип е на работа. Аз го наричам „девата“. Девствеността, майката, всички най-възвишени неща се откриват посредством женския елемент в света.

Под „култура“, в широк смисъл, разбираме това знание и изкуство, което обхваща целокупния живот. Тя обхваща проявите на ума, на сърцето, на душата и на духа. При тая култура всяко същество има своето определено място и предназначение, всяко същество има условия за своето развитие. Първото съзнателно същество, което се е явило през тая

култура, бил човекът, т.е. мъжът. Под „човек“ разбираме същество, което мисли. През тая култура е живял само мъжът. Тогава жената не е съществувала. Как може животът без жени? Няма да се впускам в подробности, но казвам, че тая култура може да се счита като една от забележителните култури на света. Тя е култура без страдание. Човекът е бил свързан с Бога. Другар му е бил Бог. В тая дружба човек придобил големи знания, но станал ленив. Ще кажете, че старият е ленив. Важно е, че леността го е заставила да търси другар, да му помага. Той пожелал да му даде Бог един другар. Желанието му било задоволено. Бог му пратил другарка – жената. Допла жената, но скоро се наситила на Адам, намерила, че е стар и си потърсила млад другар. Тя намерила такъв в лицето на змията – черният адепт. От тоя момент започва втората култура – на познаване на доброто и на злото. Сегашната култура е на жените. Мъжете са безгласни букви.

Първо Бог направи мъжа. Последният обаче каза: „Тази работа не може да бъде така, аз сам не мога да я свърша. Как ще обработвам сам тази толкова голяма градина – рая, дърветата, които са в нея? Животните пък не могат да ме разбират.“ Тогава Бог каза: „Много добре, аз ще ти направя другар като тебе, да ти помага“. И тъй се яви на сцената този велик закон, този процес, който движи света. Никакъв прогрес, никакво развитие, никакво облагородяване не би имало, ако не съществуваше този закон. Вие гледате само външната страна на нещата, но в тях има много по-дълбок смисъл. Единственото нещо, което знаете в природата, е само женският пол – мъжкият пол е невидим. Слънцето, което виждате, е женско слънце – мъжкото слънце не се вижда; това слънце черпи енергия от мъжкото слънце. И съвременната наука потвърждава това, като казва, че всяка енергия се проявява в отрицателния полус на електрическите токове. Някои хора взимат думата „отрицателен“ или „пасивен“ в лош смисъл. Под „пасивен“ разбираме слаб, безхарактерен, безволев. Това е криво разбиране, затуй са заменили думата

„отрицателен“ с израза „катодни лъчи“ – полюса, в който се проявява всяка енергия.

По отношение на живата природа най-същественото в света е жената. Човек е жената. Кой е жената? Целият човек е жена. Кой е нейният мъж? Живата природа, разумното, същественото, което създава всичко в света, то е мъжът. Той трябва да я похвали, че тя е разумна. Та в този смисъл вие ще имате един идеал, от който можете да почерпите известно знание. Иначе цялото недоволство, което сега имаме, ще остане неразрешено.

Върху Марта и Мария много се е говорило. Те представляват два принципа в човешката душа – активният и пасивният. В лицето на Марта и Мария са представени две жени, два противоположни характера, две състояния на човешкото сърце: едното състояние е тихо, спокойно, безмълвно, с ум, отправен към един вечен принцип, крепящ се на една вечна основа, а другото състояние е като на морските вълни, като на малките клончета на дърветата – постоянен кипеж, постоянно клатушкане.

Мариите са изобщо благородни жени. Те са добри, имат отлично телосложение, лице красиво, поглед мек, чело симетрично, нос правилен; по сърце те са меки, нежни, отзивчиви към страданията на хората, готови да помагат. „Мария“ на еврейски значи „солена вода“. Мария всякога посочва света; благодарение на нея той не се разваля, не се вкисва, не гние. Когато имате Марииния принцип у вас, вашето сърце не се разлага. „Марта“ произлиза от „Мара“, което значи горчив, кисел, буен. Тъй че горчивият принцип у вас постоянно се люти, гневи, недоволен е. Това той прави не от зла умисъл или от зла воля, но защото е много активен принцип, който, отгдето мине, иска отворен път. Ако някоя е Марта, ще видите, че като стане сутрин, всички други са на крак – вик, кръсъж; вдигне ли метлата, всички бягат на половин километър далеч от нея. Тя казва: „Всичко трябва да бъде в ред и порядък!“ Вие ще срещнете Марта и в черкви, и в учи-

лица, и в съдилища – навсякъде. Тя е необходима както и Мария, но не трябва да давате преимущество нито на една-та, нито на другата, нито на единия, нито на другия принцип.

Кое в живота обичате? Представете си, че всичко в света е само от Марти – задигнали метли, вдигнали прах, вик. Каква музика ще бъде това? Вярвам, че къщите щяха да бъдат добре наредени, щеше да има хубави мебели, хубави дрехи, всичко да бъде в ред и порядък, щяхме да имаме прекрасни форми, но живот нямаше да има. И обратно, ако бяха само Марии, тогава всичко щеше да бъде сол. Но ако нямаше Марти, какво щеше да се осолява? Мария има отношение към друго нещо, към друг принцип, към друга някаква основа. Виспият принцип, Мария, показва пътя, по който трябва да служим на Бога индивидуално. В това служене ще намерим смисъла на нашия живот. Доколкото разбираме вътрешния смисъл на нашата душа, дотолкова ще разбираме и другите същества, които живеят около нас. Щом научим първия, виспия принцип – да се подчиняваме на Бога, тогава ще научим и другия принцип – да подчиняваме всички нисши елементи, да подчиним ниспия принцип у човека.

Какво се казва в първата глава на Битието? Бог създаде небето в първия ден, а после – земята. Небето, разбирам Мария, а земята – Марта. Земята била неустроена, значи кисела. Учените хора казват, че когато се явила Марта, около нея имало буря, ураган, огън, издигане на пара и тогава Бог казал на Марта: „Марто, Марто, много шум вдигаш, но прогресът не е там. Мария избра добрата част. Погледни нагоре!“ Земята, Марта, погледнала нагоре и започнала да се върти около себе си и около Слънцето. Така се образувал живот около нея, образували се много същества и най-после – човекът. Като свършил работата си, Господ казал: „Всичко около Марта е добро“. И стана ден първи, а след това дойде ден втори – до седми.

Някои от вас са Марта – вдигат шум, от сърцето и от ума им излизат пламъци. Марта няма езера, нито реки, но вели-

кият Учител казва: „Марто, Марто, не се смущавай! Само едно е необходимо – небето, разумното, великото в света. Погледни нагоре, към небето, то ще осмисли живота ти.“ Когато повдигнете погледа си, веднага вапият дух ще почне да се движи правилно около своя център и вие ще намерите смисъла на живота. Да имаш смисъл в живота, това значи да имаш център, около който да се движиш и който център всеки ден да изпраща необходимото и нужно за тебе.

В съзнанието на човека на първо място е мъжът, на второ място – жената. Жената беше последна. Въпросът сега е, кой е пръв. Мъжът казва: „Аз съм на първото място, мене Господ създаде по-напред, после тебе“. Като ги изпъди от рая, мъжът излезе първи и жената подир него. Според престъплението жената трябваше да излезе първа, а не мъжът. И в направата, и в изпъждането от рая мъжът заема първото място. Сега жената е заела първото място по един органически начин, мъжът е на последно място. Ето в какво седи първото ѝ място. Жената, като майка, първа излезе на сцената. От хиляди години природата възпитава майката. Бащата го няма в света. Бащата не съществува. Той е гостенин, а майката навсякъде е свързана с цялото поколение. Всички деца познават първо майка си. Най-първо към майка си се обръщат. Бащата после идва. Едва в сегашната раса, която настъпва, бащата ще дойде, ще се яви. Тъй както функционират нещата, майка имаме, но баща нямаме. Затуй работата не върви. Вследствие на това децата са станали своенравни, мързеливи, непослушни. Когато дойде бащата, той ще внесе един нов елемент. Сега въпросът как се решава? Сега се питат: мъж ли да бъдеш или жена? Ако е по буквата на закона, за предпочитане е мъж да бъдеш, ако е по духа на закона, за предпочитане е жена.

Оттам, отдето мъжът се качва, жената слиза; оттам, отдето жените се качват, мъжете слизат. По това се отличават мъжете и жените. Отдето мъжете слизат, жените се качват. Затова не могат да бъдат на един ум. Искат сега да бъдат на

един ум. Не могат да бъдат. Мъжете се качват, жените слизат. На другата страна пак ще се разменят.

Деветте блаженства не са нищо друго, освен отрицателните методи на любовта. „Блажени нищите духом“, това е отрицателната страна на любовта. Има други девет блаженства, няма да ви ги казвам сега. Деветте блаженства, които са най-важните пътища, са отрицателен или тъй нареченият „женски път“. Ние познаваме сега любовта по женски път или по пътя на душата, а още по мъжки път или по пътя на духа не сме започнали да я изучаваме. Досега знаем пътя дотолкоз, доколкото природата ни е учила, по пътя на жените. Засега само майката изпъква. Един ден и бащата трябва да дойде. Той е началото на нещата. Че как, на земята бащата го няма! За да има баща, трябва да има единство между бащата и майката. Там, дето има раздори между бащата и майката, бащата умира, там, дето има раздори между братята и сестрата, бащата умира. Законът е такъв. Великото, което ние очакваме, това е идването на бащата. Майката е направила своето. (...) Всичко в природата става благодарение на любовта на този, Великия баща. Казва Христос: „Няма по-голям от Отца ми“. Христос не казва: „Аз дойдох да изпълня волята на моята майка“, но казва: „Аз дойдох да изпълня волята на Своя Баща“. Казва: „Един е вашият Отец“. От този, Великия Баща, когото ние така схванем, от този, Великия Баща, ще се запалят нашите сърца, от тази любов. И тогава любовта ще влезе и ще имаме един живот, който диаметрално ще се различава от този, който имаме сега. Този живот ще бъде едно предисловие. Ние ще кажем като онзи в Евангелието: „Сляп бях едно време, а сега виждам“. Сега аз не навеждам този факт, да се обезсърчавате. Ние приемаме любовта по отражение – чрез майката, чрез брата, чрез сестрата, защото те са отражения на любовта.

Писанието казва: „Чистите по сърце ще видят Бога“. В дадения случай, под Бог ние разбираме бащата и всички, които са излезли от него. Един ден всички трябва да се върнем към Него, с придобитото знание. Когато Го видим, в Неговото лице ще познаем великия смисъл на живота. Няма

да съжаляваме, но като видим Неговото лице, всичките страдания, всичко туй ще изчезне. И ние ще се считаме щастливи, че сме се удостоили да ходим и да работим за Него. В Неговото присъствие всички неща ще се осмислят. Майката е едно отражение на този баща, братът е едно отражение на този баща, сестрата е едно отражение на този баща, слугите са отражение на този баща, господарите са отражение на този баща, войникът, учителят, всичко това е отражение на този баща. Когато така схващаме, и дърветата говорят, и бръмбарите говорят.

В сегашния свят няма мъже, всички са жени. Когато жената видяла, че е сама, пожелала да има и мъже, да се проектира. Ето защо днес една част от хората са жени, а другата част – мъже. Сегашният свят не върви добре, защото само жената управлява, а мъжът не е дошъл още на земята. Това, което наричаме „мъж“, е само отражение на истинския мъж. Сегашната жена играе ролята и на мъж. В бъдеще, когато дойде истинският мъж, тогава светът ще се оправи. Казвате: „Да ги няма мъжете!“ Вие не сте видели още мъжа. И мъжът, недоволен от жената, и казва: „Тая жена!“ И ти си жена като нея. „Формата ми е друга.“ Каквато и да е формата, мъжът и жената си приличат. Това е законът на умножението, а трябва да става събиране. При събирането, събиремите са повече различни числа. Мъжът се сърди, и жената се сърди; мъжът бие, и жената бие; мъжът скубе косата на жената, и жената скубе косата на мъжа. По какво се различавате? Това е умножение. Де е събирането? Де са първият мъж и първата жена? Гледайте на живота философски. Аз ви давам повод да мислите, а не да се водите по една глупава философия, че светът бил създаден така. Тоя свят е създаден от хората, затова го наричат свят на илюзиите. Аз познавам Божествения свят, в него живея. Там няма илюзии.

Аз ще ви приведа Писанието, казва се: „Авраам роди Исака“. Едно време и мъжете, и жените раждаха. В отрицателния период жените раждат. Пак ще се сменят. Ту жените, ту мъжете раждат. Сега мъжете не се женят, само жените се

женят, затова и те раждат. Ще дойде време, когато жените ще се подмладят, мъжете ще се женят, тогава мъжете ще раждат. По на 10 – 12 години са всички мъже на земята, те не се женят, деца са още. Сега жените са възрастни, те се женят, а пък мъжете минават само за сватове. Вземете това в чистия смисъл. Няма никакви мъже в света, все жени има. След време ще има само мъже, никакви жени няма да има. Жените ще бъдат момичета по на 10 – 12 години. В този период жените раждат, ще дойде време у мъжете ще се роди туй съзнание. Или казано на друг език: когато жените и мъжете, когато женският и мъжкият принцип се съединят в едно тяло, както са били първоначално, само тогава може да се роди дете.

Казвате: „За да се изпълни Божията воля човек трябва да се вдъхнови“. Така е, Духът трябва да посети човек, за да го вдъхнови. А човек трябва да приготви материал, с който Духът да работи. Той търси ученика в човека, който разбира каквото му се говори. Духът казва на едного: „Твоето щастие е в числото 21“. На друг казва: „Твоето щастие е в числото 12“. Както виждате, две числа с едни и същи цифри, но с различно значение. В едното число двойката е на първо място, а в другото – тя е на последно място. Числото 2 е жената. Следователно, ако си женен, твоето щастие е в числото 21, в двойката, т.е. в жена ти. Тя е богата, има милиони в банката. Мъжът, т.е. единицата, е на второ място. Той се ползва от богатството на жена си, затова трябва да я обича. От нея зависи щастиято му. Следователно, ако мъжът ме пита в какво се крие неговото щастие, казвам: „Твоето щастие е в жена ти“. Жената пита: „В какво се крие моето щастие?“ В мъжа ти, т.е. в числото 12. Отвори сърцето си за мъжа си, обикни го и работите ви ще се наредят. Значи числото 12 показва, че мъжът е богат, числото 21 показва, че жената е богата.

Питате: „Защо в числото 21 жената е богата? Нали знаем, че в миналото жената е била мъж, а мъжът – жена?“ Какво си бил в миналото, не е важно. И като мъж, и като жена, ти трябва да живееш добре, да създадеш условия за забогатя-

ване. Тъй щото, ако жената е богата, това показва, че в миналото, като мъж, е живяла добре. Днес се радва на придобивките си. В един живот не се придобива богатство. Ако и мъжът е живял добре и като жена, и като мъж, той ще запази богатството си. Който не живее добре, губи богатството си и се превръща на крава, за да изучава закона на милосърдието. Същевременно тя изучава и закона за безкористието. Тя спокойно си пасе тревата и преживя, като знае, че след това ще я издоят. Тя казва: „Вземете колкото искате, аз пак ще приготвя мляко за вас. Зная, че трябва да ме доите. Животът е красив, разбрах това вече и сега доброволно давам млякото си. Докато имам, нека хората се ползват от мен.“ Така си мисли кравата и спокойно си преживя.

Има три вида числа, чрез които човек трябва да работи: рационални числа на физическото поле, рационални числа в духовния свят, абсолютни или положителни числа в Божествения свят. В рационалните числа процесите на знаците се сменят, а в абсолютните числа не става никаква смяна, там нямаме никакви отрицателни числа, никакви отрицателни процеси. В духовния и във физическия свят съществува поляризация – положителни и отрицателни числа, в Божествения свят – няма.

Всеки не може да бъде архитект, инженер. И музикантите имат специфични нишки. И жената има специфични нишки, женски нишки, които я правят жена. Но жената може да се превърне в мъж. Има доста такива случаи – много жени са станали мъже – има такива случаи в медицината. Жени мъже са ставали, но и мъже жени са ставали – възможно е и у тях такова превръщане. Вобщо става превръщане на един вид в друг. Това не е противоречие – то е една от дълбоките тайни на живота.

Някой казва: „Аз нямам ли образа на Бога?“ Нямаш ти образа на Бога, докато търсиш една жена. Нямаш ти образа на Бога, докато търсиш един мъж. Не е лошо, че търсиш образа на човека. Ти търсиш един мъж да ти слугува, ти тър-

сиш една жена да ти слугува. Казващ: „Сам не се живее“. Човек, който живее сам, той живее с Бога. Ако ти със своята жена не можеш да живееш добре, ако ти със своя мъж не можеш да живееш добре, как ще живееш с човека? Ти, като дойдеш до човека, тогава ще се научиш как да живееш с Бога. Защото само като дойдеш до положението на човека, ще имаш отношение към Бога. Някоя жена казва: „Дотегна ми този мъж“. Но ти погледни, че той е човек. Кажеш му един ден да си размените ролите. Ако вие бяхте един маг и не сте доволна от мъжа си, че не се отнася добре с вас, вие можете, като заспи той, да му прочетете една формула и вие да станете мъж, а той да стане жена. Разменяте си ролите, после на него му дотегне – той прочете формулата и пак се променят работите. Това са възможности, вероятности.

Казвате: „Да вярваме ли?“ Но туй е нещо, което може да стане. Ти можеш да си въздействаш в даден случай жената у теб да стане мъж. Понеже, ако твоето физическо тяло е женско, твоето духовно тяло е мъжко, тогава твоето Божествено тяло отгоре е човек. Ако на физическото поле тялото ти е мъжко, в духовния свят тялото ти е женско. Следователно тури твоето мъжко тяло на физическия свят в хармония с женското тяло в духовния свят. Вие искате да оправите работите само на земята.

Тогава в съвременната наука има следното: електричеството има два полюса. Тия полюси се сменят. Единият полюс, който е бил положителен, може в една секунда 20, 30, 100, 1 000 пъти да смени полюса. Женският полюс става мъжки и мъжкият става женски или положителен и отрицателен. Светлината винаги се явява на отрицателния полюс.

Мъжкият и женският пол в невидимия свят не се менят, а на земята се сменят. Важни са следните възрасти в човешкия живот: 12, 24, 36, 48 и 60 години. На тая възраст стават промени.

Вие поставяте въпроса, защо Господ създаде света. Но за-

що Господ създаде света не е ваша работа. Изучавайте го тъй, както е създаден. Детето и жената какво трябва да правят в света? Бъдете като жената. Казвате: „Ама аз искам да бъда мъж“. В това съществуване не можеш да бъдеш, в друго съществуване можеш да бъдеш. Пък и сега можеш да бъдеш. Има случаи, когато жената е станала мъж. В древността има пример, когато един мъж станал жена. В този живот можеш да станеш жена. Имало е примери в медицината, до 15 години е млад момък, след 15 – 20 стане жена. Това е хронизирано, че може да стане. Щом говорим за друго съществуване, казват: „Как може?“ Това е само за просветените, за учените, които вярват в Бога. Няма никакво противоречие. За другите хора не е важно. Човек се преражда колкото пъти е определено.

Мъжът има брада и мустаци. Те му са антени, антени с дълги вълни. Жените и те имат мустаци, но с къси вълни. Понеже жените функционират с къси вълни, те са по-досетливи.

Всички жени, на които е започнала да никне брада в този живот, в бъдещия живот ще бъдат мъже. Онези мъже, които сега са почти без косми, в бъдеще ще станат жени.

Ако разбирате и оценявате добре живота си, ще можете да го преобразите. Защото от чисто окултно гледище един мъж, който сега е мъж, в следващото прераждане ще бъде жена, в третото прераждане ще бъде дете, ще умре преждевременно, после пак ще дойде жена, пак мъж, пак дете.

Всички мъже се изпитват колко могат да издържат. А пък индусите отиват малко по-далеч: сегашните мъже, ако не могат да издържат изпитанията на жената, във второто прераждане ще станат жени, а жените ще станат мъже. Вие ще кажете: „Другояче не може ли?“ Може, ако мъжът издържи изпитанията на жената, той няма да стане жена, но ако не може да издържи, във второто прераждане ще стане жена.

Всеки човек в лицето на всяка жена трябва да вижда своя

сестра и трябва да ѝ помогне. Един мъж в лицето на жената трябва да вижда своята сестра. И жената в лицето на мъжа трябва да вижда свой брат и да е готова да му помогне. Какво е положението на мъжете и на жените в сегашната култура? Те излизат с ножове. Досега правото беше в ръцете на мъжете, обаче един ден правото ще бъде в ръцете на жените. Скоро ще дойде времето, когато жените ще управляват света. И тогава, ако и жените управляват като мъжете, ще имат същата култура. Какво са постигнали мъжете до днес? И ако и жените получат власт и внесат същите наредби – саби, пушки, затвори, войни, революции, питам: какво е това равнопоставие, за което жените днес работят? Тъй щото бъдещето сега е на жените. Както гледам, мъжете ще се превърнат на жени, и жените ще се превърнат на мъже. Това не е чудно. Гъсениците се превръщат на пеперуди – това е много естествено нещо. Това е закон. Дали го вярвате или не, то е друг въпрос.

Мъжът и жената вие не разбирате какви са. Това е едно и също същество, което минава поляризиране, два полюса има. Човек в даден случай може да бъде и мъж, и жена. Поляризира се. В даден случай човек е жена, в друг случай човек е мъж. Следователно зачитай човека в мъжа, зачитай човека в жената. Това е правилно разбиране. Ако искате да знаете какво нещо е жената, то е човекът в този полюс, понеже той едновременно функционира и като мъж, и като жена. Човек строи света тогава. И децата се раждат по същия закон: едни се раждат на единия полюс – момчетата, други се раждат на другия полюс – момчетата.

Иде новата култура на света, която ще съедини двата принципа – на мисълта и на живота. Тя е културата на милосърдието, или културата на любовта. Първата култура е била на мъдростта, втората – на правдата, а третата – културата на любовта. Тая култура ще съедини мъжа и жената в едно цяло.

Сега да ви обясня един друг закон. Старите алхимици са взимали земята, водата, въздуха и огъня като четири основни елемента, а съвременните химици имат за основни въглерода, водорода, азота и кислорода, водородът е един от най-леките. Тия четири елемента играят важна роля в човешкия живот. Кислородът и азотът са смесени и тъй образуват въздуха, не са съединени, а само смесени. Докато са смесени, нашето развитие върви правилно, но в деня, когато се съединят, образува се една отрова. Казва някой: „Ние не сме пратени на земята да образуваме съединения, а само да бъдем смесени“. „Ще образуваме братство чрез съединение!“ Казвам: вие не може да се съедините, за да образувате братство, защото ако се съедините както кислородът и азотът, ще образувате една отрова и ще отровите цялото човечество, но можете да се сдружите. Следователно не е позволено за въздуха да съедини кислорода с азота, защото тогава въздухът ще изчезне.

И каква е философията? Мъже и жени искат сега да се съединят. Не, не трябва да се съединяват. При сегашните условия не е позволено мъже и жени да се съединяват. Единият е като кислорода, а другият – като азота във въздуха. Ако се съедините, ще отровите живота си, ще отровите децата си. И мога да ви дам пример: на много майки и бащи, на които измират децата, причината е, че те са съединени и вследствие на това те отравят организма на своите деца. И ще кажат хората: „Тя е дълбока работа, кой ще сее просо на тия корени?“ Ако не сеете просо, децата ви няма да живеят. Ще сеете просо и боза ще правите от него. Някой казва: „Няма да сея просо“. Ще сееш просо! Потребно е, това просо трябва да се сее. Тия корени са необходими за развитието на нашия живот. Вие трябва да бъдете смесени, за да разберете вашите длъжности един към други. Защото ако майката и бащата се влюбят, те забравят децата си. Ако мъжът и жената цял ден се целуват, ако те постоянно си казват: „Колко те обичам, за тебе умирам“, децата гладни ще умрат.

Сега и мъже, и жени се оплакват: „Няма любов в света“. Искате да се съедините. С когото и да се съедини тази жена, тя ще образува азотна киселина, която ще даде отрова. Следователно при сегашните условия на земята жената не трябва да се съединява! Знаете ли това? Това не го извеждам като абсолютен закон. Ако нямате деца, бих казал да се съединявате. Но за благо на децата ви казвам: няма да се съединявате, защото ще пожертвате техния живот. Логично ли е това? Да, аз разсъждавам логично, това е една философия, която има приложение в живота. И вие питате: „Защо са тези нещастия?“ Защото има не смешения, а съединения. Всичките експлозии произтичат все от съединения.

Някой човек люби и вие се заразявате, и вие любите, то е чрез отражение. Тази светлина, тази любов, ако изгасне в онзи, и във вас ще изгасне. Така има цели общества, които любят, защото един люби, но когато любовта угасне в този, единия, във всички любовта угасва по същия начин. Има семейства в света, създадени по същия начин: когато умре някой от това семейство, цялото семейство измира, и един като се роди, всички живеят.

Според този закон, ето как не трябва да обичаш: на земята, във физическия свят не трябва да обичаш никое същество или предмет с всички си ум, с всичкото сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, защото този, когато обичаш така, ако умре, и ти ще умреш. И затуй на физическото поле трябва да има постоянна дисхармония, за да живеят хората. И дето физическият свят може да съществува, то е именно затова. Благодарете, че има дисхармония, та вие живеете. При сегашните условия, ако вие турите хармония на физическото поле, всички хора ще измрат. Е, как ще си обясните това противоречие? Всички вие искате да турите във физическия свят хармония. Но в тази хармония вие ще се задушите. Казва Писанието: „Плът и кръв не могат да наследят Царството Божие“. Христос казва: „Блажени, които гладуват и жадуват“ – не на физическото поле, не за къщи, не за ниви и не за пари, но онези, които гладуват за великия принцип на правдата, ще се наситят.

Онези от вас, които изучават химията, знаете какво става, като се съединят една киселина и една основа. Туй, което разяжда живота, това са киселините. Някой момък се влюбил например. Казва: „Ох, изгори ме!“ Излиза, влиза, ходи, тропа из къщи. Какво има? „Изгори ме тази мома.“ Ах, любов! То е известна киселина. Скача този младият момък. Досега той се е учил отлично, пръв ученик е бил в университета, но сега, като седи, няма го.

Не само със студентите е така. Разправят за един германски професор, човек на 80 години, влюбва се в една от своите ученички от университета и става разсеян, не може да чете. Гениален човек бил, а сега седи, не може да си чете лекциите. И най-последно трябвало да се откаже да чете лекции. Като чете лекциите, тя е в ума му. Разказва, прави движения, но в лекциите си употребява нейното име. Казват за него: „Мръднала му дъската“. Не му е мръднала дъската, но тази красива мома е влязла в професора си своята отрова, която хората наричат „любов“. Аз наричам това „любов на отравяне“. Така са заченати и родени много деца. И какво става? Това са все престъпни деца, деца с най-лоши наклонности. И всичките хора говорят, че това било наследственост, атавизъм. Не, всяка мисъл вие ще я спрете пред вашата врата, ще снемете всичките й външни дрехи, ще проверите надписа й какъв е, тъй, както в лабораторията по надписа опитвате всичките шишпенца и най-последно ще я пуснете да влезе вътре. В духовния свят всички мисли си имат имена и ще проверите захар ли съдържат, основа ли съдържат, или киселина.

При момата, която се жени, се явяват 10 кандидати. Казвам: „Ти проучи ли физиономията им, тяхното тяло, техния ум?“ Тя казва: „Проучих“. После се ожени, роди дете и то умре. Тя плаче. „Защо плачеш? Нали казвахте, че много знаеш?“ Като дойдат тия учените хора, малко отложете женитбата. Научете се първо как да раждате деца. Сега мома ще каже: „Момъкът беше много красив и аз да не го изпусна, ожених се“. Лъжете се. Момъкът е огън. Като се ожени за една мома, ще изгори момата. И момата е огън. Като се оже-

ни за нея, момъкът ще изгори. Хората са огън един за друг. Ако моите думи не са верни, кажете ми, кои хора не са горели в огъня на любовта? Че двама души да живеят по любов, то е най-красивото нещо.

Ще кажете: „Е, факт е, но не е доказателство“. Да допуснем, че 50% е вярно, тия 50% да ги не вземем ли предвид? Следователно при тия условия, при които живеем, съединение не се позволява. Има само един закон, той е следният: ние имаме право да се съединяваме само с Бога и с никого друго в света. С Бога – понеже той е едно същество неизменяемо в себе си. С него можем да се съединим и резултатите ще бъдат добри, а всяко друго съединение, при каквито условия и да е, ще причини повече вреда, отколкото полза. Следователно трябва смешение, сдружаване, а не съединение. Нотите съединени ли са, или са смесени? Музиката е съставена по закона на смешението. И ако хората съединят тези ноти, какво ще излезе? Най-голямата бомба, при която всички музиканти биха хвъркнали във въздуха. Ако един музикант би се осмелил да направи едно съединение, в музиката би произлязъл един от най-големите взривове, какъвто светът не е изпитвал.

В причинния свят се намират всички последствия на ред минали съществувания, през които човек е минавал. Тия последствия са причини за обуславяне на сегашния ваш живот. Те са набрани в Божествения свят, ние не можем да ги избегнем. И от тия причини великото начало – Бог – ще образува един живот, какъвто миналите ваши съществувания позволяват. Да допуснем, че вие живеете в едно общество, в което моралът е паднал на 0 градуса Целзий или на 10 градуса под нулата. Вие сте се оженили и искате да родите една красива дъщеря. Питам: желаете ли да имате много хубава дъщеря? При такъв един морал аз казвам, че вашата дъщеря трябва да бъде най-грозната в света, ако искате да спасите нейната чест. А ако живеете в едно общество, дето моралът е 100 градуса над нулата, тогава вие можете да имате най-красивата дъщеря: тя ще бъде едно благословение и за

себе си, и за окръжаващите я. А при първите условия тя ще бъде проклятие и за себе си, и за окръжаващите я близки, тя ще бъде един елемент, който ще се съединява и ще разрушава навсякъде.

ХОРОТО

Методът на любовта

Съвременните хора говорят за възпитанието на младите и търсят нови методи, с които да си служат. В българския език думата „възпитание“ е съставена от предлога „въз“ и глагола „питая“ – храня. Значи да възпитаваш човека, това подразбира да го храниш. На гръцки език думата „възпитание“ означава ръководене на деца, т.е. да водиш хорото.

Кой човек може да се възпитава? Здравият, младият човек се поддава на възпитание. Каквото и да прави, той все ще вземе участие в играта. Заблуждение е от страна на религиозните и духовни хора да мислят, че не трябва да играят. Духовният живот не изключва играта. Престане ли да играе, да се движи, човек заспива. Като заспи, той изпада в заблуждението да мисли, че е дошъл до състоянието на нирвата. Състоянието на нирвана не е сънно състояние. Играта е необходима както за детето, така и за възрастния. Играта придава на духа бодрост, живост, схватливост, за да използва разумно условията, които му са дадени.

Любовта е най-силният фактор, най-великата сила, чрез която можете да възпитавате. Когато искате да възпитавате някого, трябва да го любите с всичкото си сърце и той да вижда във ваше лице човек, в когото има абсолютно доверие, човек без никакви задни цели, за да може да ви приеме у дома са като добре дошъл и да изпълнява всичките ви съвети.

Съвременните педагози търсят специфични морални правила за възпитание на детето. Първото условие за възпитанието на детето е любовта. Искате ли да възпитаваш детето, ти трябва да го обичаш – нищо повече. Казано е в Писанието: „Бог е Любов“. Значи между душата на детето и Бога не трябва да допускате никого – нито майката, нито бащата, ни-

то учителя. Допуснете ли някого като клин между детето и Бога, никакво възпитание не можете да очаквате. Това правило е от значение както за детето, така и за възрастния. Всяка душа трябва да се държи първо за Бога, Него да слуша, Той да му бъде възпитател. Защо? Защото само Бог люби. Който люби, той възпитава. Дойде ли някой да ви възпитава, нека стои вън и оттам да дава своите наставления, но в никой случай не го допускайте между Бога и вашата душа. Влезе ли като клин между човешката душа и Бога, той всичко ще развали. Ако майката е Бог за детето, тя не трябва да позволява на когото и да е да влезе като клин между нея и детето ѝ. Майката трябва да съзнава положението и отговорността си като майка, като заместница на Бога. Съзнава ли това, Бог ще се проявява чрез нея и ще я учи как да възпитава детето си. Следователно поставете любовта като връзка между човешката душа и нейния възпитател и не се страхувайте. Любовта трябва да се постави като основа на живота.

Никой не може да ви възпита, ако вие сами не се възпитавате. Рече ли някой да ви възпитава, това значи да ви дресира. Дресират се само коне, кучета, животни, птици, но не и хора. Аз мога да ви поставя ред ограничения, но това не е възпитание, това е робство. Ако аз нямам любов, и вие нямате любов, нито аз мога да ви възпитавам, нито вие можете да се възпитавате.

В бъдеще цялото възпитание ще се измени, по съвсем друг начин ще възпитаваме децата. Сега с големи усилия имаме много малък резултат. Ти мислиш, че можеш да възпитаваш детето, обаче всичкото ти възпитание след известно число години рухва. Навърши 20 години, накриви шапка и знанието, което си искал да му дадеш, се изпарява.

Аз казвам „възпитание“ на следното: когато вземеш едно дете в училището, в първо, второ, трето, четвърто отделение и после в университета, ако работиш една година върху него със същите закони, както един градинар, ще можеш да имаш резултати, а не само дресировка. Възпитание трябва не са-

мо привидно, но съществено, да се прояви онова Божествено съзнание, че този индивид или това дете само себе си да познае, да се регулира без контрол.

От раждането до 7-та година човек е във физическия свят, развива предимно физическите си сили – тялото си. Тогава той се учи да ходи, тогава развива волята си. През този период детето е много активно. Имайте предвид тази активност на детето и се съобразявайте с нея. От 7-та до 14-та година детето е в духовния свят – развива предимно сърцето си, чувствата. Тогава детето е най-чувствително. Съобразявайте се с тази чувствителност и я използвайте при възпитанието. От 14 до 21 години детето е в умствения, идейния свят, т.е. развива предимно ума си и идейния живот. Тогава разцъфтява логичното мислене.

Първият и вторият възпитателен период – до 14-годишната възраст – са много важни. Тогава се насаждат в децата семенца, които после ще поникнат и ще дадат своя плод. Защо някои в дълбока старост стават мъдри, а други се вдетиняват? При първия случай още в детска възраст са посадени красивите семена на възвишени идеи и после те дават своя плод, а при втория случай при детството и юношеството е имало безидеен живот и тогава няма и какво да поникне. Бъди умно дете, за да си умен старец.

Когато детето тръгне на училище, не му купувайте кукли, а книги. Хубаво е, че децата започват с играчки и игри, с което се обръща внимание на обективния ум. Но децата трябва да се занимават с музика и изкуство, за да могат леко да преминат към духовното.

До 14-годишна възраст целта е детето да бъде сред природата, да се занимава с растения и да употребява малки ръчни инструменти. Когато се събуди умът, тогава да се занимава с машини, т.е. когато мине 14-годишна възраст. Ако почне отначало с машини, ще стане бездушно. Събудим ли един център в мозъка преждевременно, тогава е вредно.

Трябва да се работи с прости и естествени форми, за да няма голямо напрежение на мисълта, тъй като многото мислене е изхарчване на енергия, с която детето не разполага в мозъка си. Детето трябва да започне и с геометрия, и с аритметика, но пак във връзка с живата природа. Най-напред ще участват сетивата – да разглежда формите и отношенията им като големина и тегло, цвят и звук, ред и последователност. Тези центрове са подредени все долу под веждите.

Най-първо детето трябва да почне с работа сред природата, после – със смятане и след това – с рисуване. Ще рисува предметите, които има наоколо. Рисуването ще влезе в геометрията, т.е. ще дойде като следствие при наблюдаване на нещата. С боите – после.

Първо нека децата имат допир с реалността, да разглеждат нещата и да опознаят тяхното естество, за да ги възприемат с любов и чак след това да учат теория. Новото изисква първо да се опитват нещата и после да се говори за тях. Така постъпва и природата: първо разкрива нещата и после ги обяснява. Не занимавайте децата с отвлечени работи, но това не означава, че не трябва да се даде храна на детското въображение – въображението е противоположният полюс на обективния ум.

Когато вземете за изходна точка четири неща – земя, вода, въздух и светлина, ето ви един начин, който ще ви даде нескончаем занимателен материал. Ще изучавате земята в нейните форми, в нейното разнообразие – гори, полета, планини, растения и животни. Запознайте ги с почвата, с нейните видове и с това в коя почва какво расте. Ще изучите водата в разните годишни времена – като лед, сняг, дъжд, градушка. Ще се спрете на изворите, реките, езерата, водопадите, моретата и океаните. При запознаване с въздуха ще се изучава лекия зефир, южния и северния вятър, бурята и урагана, значението на въздуха при дишането. Също ще изучите въздуха и светлината в разните им прояви. Това ще

бъде придружено с екскурзии, описание, с изготвяне на дневници и рисунки от децата. С това започнете.

Трябва да се приспособим към децата, да почнем от това, към което те имат желание. Трябва да почнем със сетивата, трябва да създадем работа на децата, например садене на дървчета, чистене на градината, правене вадички, чистене извори, правене пътеки, почистване двора и чрез тая работа, между другото, ще се развият сетивата. Когато те са развити у децата, от това се ползва и умът.

Хубаво е да има училищна градина, в която децата да работят, да садят овощни и медоносни растения. Децата да знаят да присаждат и култивират, да учат пчеларство. Ако аз възпитавам децата, ще кажа всяко едно от тях да си избере по няколко ябълкови дървета, да се грижи за тях и да мисли, че идната година ще родят много ябълки. Ако няма градина в училището, да се използват горите и полянките, които дават възможности за работа. Децата всякога са готови да оказват помощ на птички и на болни животни. Изворите и растенията действат по-благородно върху децата, отколкото животните.

Детето трябва да изучава растенията, то трябва да ги обича. Във всеки училищен двор трябва да има градина, да има посадени растения. Трябва да има нещо, което да е проводник на Божествената енергия: череши, ябълки, сливи, круши, дюли, орехи и др. Жълтите цветя предават интелигентност, червените – живот и здраве. Като насърчавате децата да садят цветя – жълти, червени, бели, цветята ще ги насърчават чрез красотата си.

Ако бях учител, щях да съчиня много разкази за децата, достъпни за тях. Да се изтъкне на децата чрез приказки, че когато човек прави добро, печели, а когато прави зло, губи – ще изгуби силата или богатството, или красотата си и др. Ще им се разправят приказки за камъните, за цветята, за дърветата, за животните.

Истинското възпитание на децата седи в превръщането на любовта в милосърдие.

Детето ще изучава оная степен на вътрешния живот, които паякът, бръмбарът и птицата проявяват в своята дейност. Вrabчето няма да се изучава само по отношение на жизнените функции, само по отношение на външната страна на живота, но ще се изучава и във връзка със степента на разумното съзнание, което то притежава. Детето да почувства, че това е същество, което усеща глад, жажда, болка, страдание, че то чувства нашата любов и тя намира отглас в него.

При възпитанието на децата, да им се обръща внимание, че и мушичките, и птичките усещат болка като нас. Децата, като разбират това, ще кажат: „Добре, в бъдеще няма да им причиняваме болка“. По този начин ги възпитавайте. Не им казвайте, че това е грях, че онова е грях. Те нямат опитност от греха.

Колко цветя са ми подарявани, за всички съм платил. Щом получа едно цвете, обръщам се към неговия господар и казвам: „Моля ти се, прости на това дете. То не разбира закона. Като порасне, ще разбере погрешката си и ще я изправи.“ Новото възпитание изисква почитание към цветята и дърветата, както и към хората.

Майката трябва да каже на детето си: „Не, мама, това цвете е твое братче, ангелче, дошло на земята да ти направи една услуга. Ти трябва да научиш езика му, да се разговаряш с него.“ Как ще се разговаря с него? Като го разкопава и полива. Като постъпвате така, децата ви ще се поправят, ще станат добри.

Когато децата минават по пътя, ще го очистят, ще съберат сухите листа и клечките. Това е възпитание. Така детето ще се учи на система – да отделя. Това е алхимически закон, ще разделя потребното от непотребното. Сухите дървета не могат да служат, когато са разхвърляни по пътя. Те се съби-

рат отделно, за да бъдат употребени за огъня. Значи от непотребните неща произвеждаме динамичен материал.

Има закон, че каквото работим отвън, това се съгражда и отвътре, нека това да се приложи в педагогиката. От чистенето на пътя ще се дойде до морала. Този път означава животът, по който върви човек. Клечки и камъчета по пътя – това са слабостите. Когато се учи човек да чисти пътя от клечки, камъчета, той по същия начин ще чисти и своите мисли и чувства. По начина, по който детето чисти пътя от клечки, ще познаеш дали душата му е готова. Ако то чисти пътя както трябва, това дете и в живота ще постъпва така, а ако не чисти пътя както трябва, то и в живота ще му липсва нещо.

Учителите имат една голяма задача: преди всичко да създадат навици към чистота. Радостта, щастието и здравето зависят от чистотата. Трябва да се внесе красота в чистотата, да е приятно и естетично, защото в природата има идеална чистота. Ако бях учител, нямаше да им говоря теоретически, а щях да ги заведа при един чист поток с гладки камъчета и там да преподавам за чистотата. Ще им покажа как всичко е чисто сред природата.

Хубаво е учителят да е облечен всякога спретнато и чисто, без нищо излишно, защото децата всичко забелязват. Учителят ще бъде образец в това отношение. Природата е създала всички пособия за възпитание.

Говорим за доброто, но не можем да го конкретизираме. Трябва да имаме образ на доброто. И преди всичко нека в училище учителят бъде образ на любовта и доброто.

Гледам сегашното възпитание – то няма единен метод. Аз се чудя как ще се възпитат децата. В сегашната система има известни научни стойности, но възпитателни стойности няма, защото няма морал, който може да се приложи в училищата. Например учителят казва на ученика: „Няма да пушиш!“, а сам учителят пуши. Учителят казва на ученика: „Ти вино няма да пиеш!“, а сам той пие вино. Лекарят казва

на някой болен: „Ти месо няма да ядеш!“, а той яде. Днес е пълно с учители, възпитатели, лекари, които говорят едно, а вършат друго. Това е едно неразбиране на органическите закони, които съществуват в света.

Трябва да имате методи за култивиране на добри мисли и чувства. Начинът за възпитание днес е механически. Той е само сортиране на фактите.

За бъдещото възпитание или за нашето вътрешно възпитание има една философия, която трябва да приложим. Ние, съвременните хора, сме изложени на голяма опасност. Казват: „Не си струва човек да живее един честен живот“. Но всякога допускането на каквато и да е лоша мисъл оказва известно лошо влияние върху човешкия организъм. След ред поколения тази мисъл ще упражни своето въздействие. Само с добрата мисъл трябва да се възпитават хората – това е законът. Когато дойде една лоша мисъл, трябва да я заместите с една добра, за да се избавите от лошите последици.

Защо хората не успяват в живота си? Защото се служат с отрицателни величини. Те казват: „Не мразете, не лъжете“. Отрицателните сили не могат да въздействат на хората. Затова казвам: любете се, говорете истината. Обичайте се, правете добро, за да изработите своя характер. Устойчив характер има оня, който не внася поквара в окръжаващите.

Когато казвам: „Да се обичаме!“, вие отговаряте: „Нима не знаем обичта, нима не знаем, че трябва да се обичаме?“ Не я знаете. Трябва да се научите как да обичате. Това са методи. Аз казвам: как ще обичаш човека, ти научи ли го да не лъже? Ние казваме на децата: „Няма да лъжеш!“, и там си остава, „Няма да крадеш!“, и там си остава. Но по кой начин да не краде, да не лъже? Методите трябва да научим.

Всички, които са говорили за Бога, казват, че Бога можем да намерим в малките деца. Защо се дават малките деца за

пример? Понеже децата вярват. Едно от хубавите неща: каквото да му кажат бащата, майката, преди да са го излъгали няколко пъти, то вярва. Като го излъжат 2–3 пъти, престават да вярват, става учено.

Докато майката не е излъгала детето, то не се гневи. Излъжи ли го веднъж, то вече се гневи. Когато влезеш в една къща, по децата ще познаеш какви са бащата и майката.

На детето, което лъже майка си, тя му казва: „Ти няма да лъжеш, няма да крадеш“. Тогава детето казва: „Я, чакай да опитам, да видя какво нещо е кражбата“. А по-рано то може да не е крало и да не е лъгало. Майката казва: „Да не лъжеш“. Тогава детето казва: „Да опитам какво нещо е лъжата“. Настанало е време, когато трябва да говорим за положителните неща в живота. Трябва да говорим за любовта, за това, което трябва да се прави.

Доброто, то е разбиране на човека. Злото, понякога път и вие, които сте добри, го правите. Даже най-добрите майки набиват децата си. Според закона на доброто майката никога, при никакви условия не трябва да бие децата си. А тя ги бие. Следователно има нещо. Погрешката е или в майката, или в детето. Умното дете никога не трябва да даде възможност да го бият. Щом го бият, туй дете не е умно. Щом майката бие, и тя не е добра.

В България, когато започна обучението, най-първо учениците, които бяха лениви, биеха във фаланга. Имало две дървета, ще турят краката на ученика във фалангата; като го положат на земята, други двама ученика ще дигнат краката и учителят с тоягата бие. И действително тия ученици са станали учени. Намериха, че това не е практично, да се сваля ученика, да тури краката във фалангата, да дигнат краката други ученици и учителят да бие. След туй този метод се замени с по-практичен метод: един от учениците ще вземе виновния ученик за ръцете и краката и ще го тури на гърба си, учителят ще го бие по задницата. Намериха, че и

този метод не е практичен. Учителят доста енергия харчи, усеща ръката си отмаляла от биенето. Третото положение: започнаха учениците да ги турят на колене долу на земята, някой път туряха мамулени зърна под коленете. Но намериха, че и този метод не е толкова практичен. Четвъртият метод: една дрянова пръчка, доста дълга, взема учителят и който не знае, бие по ръцете. Учителят казва: „Дай си ръката!“ Ученикът даде си ръката. Учителят го удари по едната и по другата ръка. Най-последният метод е плесницата. Дойде учителят, удари плесница отляво, отдясно, свърши се въпросът. Сега сме дошли до плесниците.

Всичките тия методи са, за да се заставят децата да учат. То е един неразбран въпрос. Всички вие сте бити. Негодували сте от биенето. Вие, които сте негодували от биенето, употребявате боя. Аз се чудя: ние, които негодуваме против биенето, защо го употребяваме? Трябва да го отхвърлим, то не е потребно. Причините за биенето в света са, че ние сме на физическия свят. Боят произтича от единствената причина, че ние сме на физическото поле: той е едно проявление на физическия свят, понеже на физическото поле господарува Марс, активността. Винаги методът на Марс за възпитанието е дървото. Първото нещо, трябва да се покаже, че ти трябва да се подчиняваш. Щом не се подчинявате, дърво ще имате. То е законът на Марс. На физическото поле, който дойде на земята, трябва да го бият. За да няма бой, човек трябва да бъде много умен, за да се справи с Марс. При най-малката постъпка, той е силен, с бой се разправя. Ако знаеш как да постъпваш с Марс, ще се освободиш с малко биене.

Понеже бащата и майката служат на Марс, те казват: „За децата дърво има“. Вие се подчинявате на този закон. Казват: „Какво трябва да направим?“ Ще влезете в света на чувствата, на усетите. В духовния свят с думи стават работите. Няма да има никакъв бой. Като влезеш в Божествения свят, само с мисъл става. Щом помислиш, че не постъпваш добре, веднага ще изправиш поведението. В духовния свят, като почувстваш твоето страдание, то ще изчезне. (...) Божественият свят е свят на мисълта, духовният свят е свят на чувствата, физическият свят е свят на действията. Вършен

свят е той. Във физическия свят тебе не могат да те обичат. Тебе ще те обичат тук, както обичат Бога. Ако ореш, ще те обичат и малко слама ще ти дадат. Като кон може да теглиш каруцата, камшик ще има.

Казвам: хората трябва да се спират върху хубавото, красивото в живота, а не върху сенките. Някой баща има 5 деца: четирите са добри, примерни по поведение, послушни, а петото е немирно, палаво, непослушно. Бащата, майката, братята, сестрите говорят все за непослушния: де ходил, какви пакости вършил, кои деца бил и т.н. Защо трябва всички да се занимават с него? Като се приберат децата в дома си, нека майката и бащата започнат да се разговарят с 4-те деца, да ги питат какво са свършили през деня, какво имат предвид за утрешния ден и да оставят непослушника настрана. Нека те се занимават с добрите си деца и привидно да забравят лошото дете. Ако мъдрецът види това непослушно дете, ще разбере, че в него се крие една особена черта, която като не знае как да изяви, изразява по съвсем особен, нежелателен начин. По този начин именно, то иска да обърне внимание на хората.

Ако имате някое своенравно дете, направете опит с него и приложете метода на любовта. Обикнете това дете и никога не мислете за неговите отрицателни черти. Мислете, че то е добро, разумно и ще видите, че след известно време, то ще се поправи.

Какво означава женитбата? Питам: кой венча първите хора? Кой осветява живота на птичките? Кой ги венчава? Всяко добро дело се осветява и санкционира от Бога. Днес, като извърши човек престъпление, хваща го полицията и го туря в затвор. После го съдят, държат протоколи и когато произнесат присъдата, осъждат го на 10 – 15 години затвор. Тук остава, докато минат определените години. Когато човек направи едно добро, никой не знае, никаква санкция не се издава. „Как ще се оправи светът?“ Като обърнете нещата. Когато някой направи едно добро, санкционирайте го, когато нап-

рави престъпление, не издавайте никаква санкция за него. Когато в някое семейство едно от децата е много лошо, майката носи ризката му в черква, да му чете свещеникът. Според мене майката трябва да занесе ризката на доброто си дете, на него да чете свещеникът. Идеите трябва да се преобразят. Бог е решил да ликвидира със старите и изопачени идеи на човечеството. Как мислите, право ли е това, което ви говоря? Верни ли са думите ми? Ще кажете, че са верни. Аз казвам, че моите думи са верни 50%, а когато се приложат и дадат резултат, ще бъдат верни сто на сто. Процентът на вярващите в България е малък. Ако двама души на стоте вярват, 98% не вярват.

Мнозина казват, че хората могат да се изправят със съвети, с проповеди. Днес много се говори и проповядва на хората, но въпреки това не се изправят. Когато първите човеци в рая проявиха своето непослушание, Бог ги изпъди в света да копаят, да орат и да сеят, но те пак не се изправиха. Като видя, че и с изпъждане светът не се възпита, Бог приложи един от най-силните методи за възпитанието му, а именно – законът на любовта. Няма сила в света, която може да противодейства на любовта. И най-упоритите духове отстъпват пред любовта. Значи след като всички методи за възпитанието на човека се оказали слаби и безрезултатни, Бог приложил любовта като най-моцнен метод. Коя любов е приложил Бог? Той е приложил онази любов, която прави човека малък, доволен от всичко, което му е дадено, отстъпчив и готов всеки момент да изправя погрешките си. Този човек може да бъде и първ, и последен. Той не търси човешко право, нито човешка слава. Щом люби, той носи в себе си и славата, и величието. Тъй щото, искате ли да бъдете истински педагози, приложете любовта като един от новите и мощни методи при възпитанието.

Най-упоритите и най-своенравните деца може да възпитавате с музика.

Когато учителят влезе в клас и завари учениците не по

местата им, той взема тояга и започва да ги налага. Не, така не се възпитават ученици. Ако аз съм на мястото на един от тези учители, когато влизам в клас и видя, че учениците вдигат шум, веднага ще седна пред пианото и ще започна да свиря. Това ще внесе особен род енергия в учениците, вниманието им ще се концентрира и те ще се усмирят. В това отношение учителят трябва да бъде истински педагог, да знае как да постъпва с учениците си.

Когато учителят влезе в клас, по-напред учениците трябва да изпеят една песен и след това да подхванат работата си. Учителите трябва да бъдат музикални.

Музиката в човека е един възел, който съединява електричеството и магнетизма, за да носи човешките добродетели и постъпки. Следователно, ако твоята мисъл не се влияе от тези възли, ако тези проводници не са съединени, ти нищо не можеш да прокараш в света.

Казвам: днес всички говорят за бъдещето възпитание на децата. Ако бях учител, щях да карам учениците си по три пъти на ден да пеят. Като пеят, те ще бъдат здрави. Като вляза в един дом, няма да проповядвам никакъв морал, но щях да накарам и мъжът, и жената, и децата да пеят по три пъти на ден. Ако вляза в едно съдилище, ще накарам и съдиите, и адвокатите да пеят по три пъти на ден. „Ама ние не вярваме!“ Не е въпрос за вярата. Приложете пеенето, музиката в живота си и ще видите резултатите. Не така да пеете, че от единия до другия край да ви чуят. Не е важно всички да ви чуват като пеете. Тихо ще пеете. И в небето ще ви чуват тогава. А като кряскате, и на един километър няма да ви чуват. Тихото пеене, но от любов, се чува и на онзи свят. При тихото пеене мисълта е силна.

Музиката повишава трептенията на човешкия организъм. Тя е най-разумният език на истината. Музикантите могат да трансформират енергиите на целия народ. Истинските музиканти са проводници на музикални енергии, които се пращат в света. Като се даде на музиката подобаващото място в

училището, ще могат чрез нея енергиите на целия народ да се насочат във възходящо направление. Тогава ще има условия да се разцъфтят и българските таланти в музиката.

Новата наука трябва да се приложи както при самовъзпитанието на човека, така и при възпитанието на бъдещото поколение. Бъдещите учители няма да проповядват на децата, нито ще ги морализират, но ще ги нареждат по такъв начин, че взаимно да си въздействат: ако някое дете върви по женска линия, до него ще се постави друго, което върви по мъжка линия, у което е развито чувството на справедливост, на съвест. Първото е колебливо, а второто – смело, положително. Обаче, ако наредите едно до друго две деца, които имат еднакви черти, те ще се спънат.

Невъзможно е да възпитаваши двама души по един и същ начин. Колкото хора има по земята, толкова различни методи има за възпитанието; при възпитанието им може да се приложи един и същ принцип, но никога един и същ метод. Неуспехът на съвременната култура се дължи на това, че възпитателите си служат с един и същ метод на възпитание.

Под „свободно възпитание“ най-първо се разбира следното: образованието да бъде в съгласие с детската природа.

Всеки човек има специфичен тон, който никога не се мени. За да бъде възпитанието свободно, това трябва да се има предвид.

И ако съвременните хора страдат, причината за това е, че им липсва нещо, че не са заели местата, които Бог им е определил. Запример някой човек е станал учител, без да е определен за тази работа. Друг е станал свещеник, без да е определен за тази работа. Трети е станал търговец, без да разбира нещо от търговия и т.н.

Учителите ще развият у децата религиозно чувство и вяра като ги подтикват да се помолят за нещо, към което се стремят и силно желаят. И щом то се реализира, те ще осъз-

наят сами, че е плод на тяхната вяра. Децата знаят за Бога повече отколкото възрастните, но е хубаво най-първо да им се даде образ на Бога от физическото поле – физическото изявление на Бога.

След като детето е направило някое добро, вечер да благодари, че е могло да го стори – така ще се свържи с Бога, с доброто. Идеята за Бога детето носи в себе си.

Съвременните учители говорят за душата на детето, а сами не вярват в душата. Душата си има своя къща, има си и своя врата. Който иска да проникне в душата на човека, трябва да знае нейния адрес, номера и къщата и да почука вълтре. Като ви отворят, можете да разговаряте с нея.

Ако възпитателят иска да изправи погрешките на своя ученик и за тази цел апелира към неговия ум и към неговото сърце, той нищо няма да постигне. Обаче, ако възпитателят може да говори на душата на своя възпитаник, той ще има големи постижения. Когато дойдете до самовъзпитание-то, можете да приложите същия метод. Щом се намерите в трудно положение, говорете на душата си, тя ще ви помогне.

Един от методите за възпитание на децата е вечер, когато те спят, да им се говори мислено на подсъзнанието.

Децата могат да се възпитават докато спят. Денем душата им е затворена, но когато заспят, душата им се отваря и тогава те слушат това, което им говориш.

Един от новите методи за възпитанието на децата е да ги възпитавате на сън. Направете опит да извикате при себе си учениците си, когато спят. Ако в сънното си състояние те могат да се свържат със съзнанието на своя учител, от тях може да се очаква нещо добро. За ония ученици, които във време на сън не могат да се свържат със съзнанието на учителя си, казваме, че нямат будно съзнание. Така всеки учител може да провери будността на съзнанието на учениците

си, за да знае как трябва да постъпва с тях. Само ония ученици могат да възприемат учението на своите учители, на които съзнанието е будно вечер, във време на сън. Не е ли будно съзнанието им, от тях нищо не може да се очаква. Този метод е приложим не само при възпитанието, но и при други случаи. Запример, ако искате да узнаете можете ли да работите успешно със своя приятел, извикайте го на сън при вас. Ако се отзове на поканата ви, работите ви ще вървят добре, ако не се отзове, между вас няма разумна връзка.

За да възпитавате детето си или своя ученик, между вашето съзнание и неговото трябва да има три допирни точки: на физическия, на духовния и на Божествения свят. Ако съзнанието на детето не е будно на физическия свят, от него нищо не може да стане. Това дете зависи от условията: ако условията са добри, и детето е добро, ако условията са лоши, и детето е лошо. Човек трябва да се издигне над условията, да стане техен господар. Само човекът на любовта може да бъде господар на условията.

Педагозите говорят за непослушните, за извратените деца. Майките искат да намерят методи за възпитанието на своите деца. И при всичко това светът и до днес още не е изправен. Каква е тази философия? Ако някоя добродетелна майка роди дете, то може да изпадне в най-ниско и недостойно общество, но няма да се опорочи. Има случаи в живота, когато хора от най-ниско общество са излизали най-добродетелни, и такива от най-високо общество са излизали най-безхарактерни и са пропадали. Как може да се обясни този факт? Добродетелният, умният човек от нищо не може да се поквари, с нищо не може да се подкупи. Като не се спират върху дълбоките причини за падането и за въздигането на човека, хората казват: „Отиде младото поколение! Развратиха се младите!“ Според тях младите се развалят, а старите са светии. Кой покваря младите? Ако старите хора, свещеници, възпитатели, майки и бащи бяха наистина чисти и свети хора, те щяха да бъдат в сила да спасят младото поколение. Днес ние виждаме точно обратното: всички млади хора бягат от църквите. Ако свещениците и проповедниците

са свети хора, защо младите бягат от църквата? Ако майките и бащите са свети хора, защо децата им бягат от домовете си?

Казва някой: „Аз мисля“. Приятелю, ти досега не си мислил. Тебе жена ти е заповядвала, ако си мъж, разбира се. По улицата, като вървиш и минеш вляво, стражарят ти казва да вървиш вдясно. „Върни се, тук не се позволява!“ А ти казваш: „Аз разсъждавам, имам воля да се върна“. Ще се върнеш, какво ще правиш? Сега, понеже има легитимации, казваш: „Няма да излизам, не съм разположен“. Не, не, ти не си свободен. Един страх имаш, ти мислиш стражарите какво са издали, а не мислиш за Божествената легитимация. На ум не ти е дошло да живееш по Бога – един чист, морален и възвишен живот. Казвате: „Сега сме млади, да си поживеем, че като остареем, тогава ще се молим цял ден“. Но посочете ми един стар човек, който се моли на Бога. Нито един. Не, не, младото поколение трябва да бъде духовно, не само с табели. На тия млади ние трябва да изясним дълбоките закони, защо трябва да се живее свободно и духовно, а не другояче. Нека направят един опит. Това не е за упрек. Накарайте младите поколения да мислят, дайте им свобода да мислят. А старите казват: „Синко, ти на нещата в корена не рови, гледай човек да станеш“. Как ще станеш човек? Ако си чиновник, завърти си ръката, когато Господ спи, бръкни, вземи парите и после ще направиш една малка добрина – ще помогнеш на сираците и Господ ще ти прости. И мислите ли, че тогава синът ще каже: „Това е морал“? С такава една религия искате младото поколение да влезе в църквата? Не, на младото поколение трябва друга религия, религия на истината, религия, която прави тия млади смели и решителни.

Сегашните моми и момци се самоубиват и казват: „Няма смисъл в живота“. Защо? Защото в тяхната кръв се е промъкнала лъжата, тя ги е направила крехки и те не намират никакъв смисъл и казват: „Не искам да живея“. И тогава в университета студентите слушат лекции, в гимназиите учат, но от тези младежи не може да намериш нито един студент,

който да разсъждава здраво, изпокъсали му тия нишки в мозъка, изкуфили ума му. На младите поколение трябва една свежа, кристална мисъл, Божествена мисъл, която да даде простор на душите им да хвъркнат, да ходят из пространството, да имат енергия, да мислят и сериозно да мислят.

Ако не мислиш право, не можеш да се ползваш с благоволенieto на невидимия разумен свят. Той обръща внимание на същината на нещата. Ако мислиш право, а в мислите и в чувствата ти няма мекота, мисълта ти не е абсолютно права. В мисълта трябва да има любов, а в любовта – мекота. Тя подобрява живота. Мекотата е здравословно състояние на човешкия живот. Който има мекота, той лесно се учи, лесно се възпитава, лесно възпитава и децата си. С мекота всичко се постига. Без мекота човек е недоволен от себе си, от своите мисли и чувства.

Като се върнете по домовете си, приложете новото правило. Като го приложат жените, ще стане по-леко на мъжете, като го приложат мъжете, ще стане по-леко на жените. Като го приложат майките, ще стане по-леко на децата, като го приложат децата, ще стане по-леко на майките. Като го приложат учителите, ще стане по-леко на учениците, като го приложат учениците, ще стане по-леко на учителите. Да се внесе мекота в живота на всички хора! По това ще се познае, че сте приложили новото правило. Кажете ли, че сте го приложили, ще ви питам: „Стана ли ви по-леко?“ „Не.“ Значи не сте го приложили. Който не приложи новото правило, ще плати лихва едно на сто върху 25 милиарда. Хайде, да намаля – едно на хиляда. Мога да намаля още – едно на един милион. Колкото и да е малка глобата, все ще платите нещо.

Който учи, е добър

Когато човек залюби, всичко е възможно за него, а когато загуби любовта си, всичко за него става невъзможно. Следователно и наука, и сила, и богатство, всичко в света се дъл-

жи на тази велика сила – любовта. И за това в живота си, ако искате да успеете, проектирайте Божията Любов във всяка ваша мисъл, във всяко вапше чувство. И ако във всеки урок влагате Божията Любов, вие ще имате Божието благословение. Ако като ученик в гимназията, във всеки урок влагате любов, туй знание ще бъде благословение. Ако в къщи, при извършването на най-маловажната работа, влагате любов, вие ще имате Божието благословение.

Забравяме, защото не обичаме. Когато обичаме, не забравяме. Това има голямо приложение във възпитанието.

Нищо в света не е произволно. Следователно, ако човек е нещастен, нека пази душата си от огорчения, да не мисли, че съдбата му е виновна. Съдбата на всеки човек е такава, каквато той си я създал. Човек сам кове съдбата си. За да бъде някой поет, музикант или художник, това се дължи на факта, че мнозина го обичат. Този човек е любимец на много хора, които с любовта си му помагат да се издигне. За да бъде човек учен, пак същото положение. Учен човек в прав смисъл на думата е онзи, който разбира живота и знае как да приложи своята наука. Значи щастieto на човека зависи от това – да бъде той обичан. Щом изгуби тази любов, той е вече нещастен. И наистина, най-голямото нещастие за човека се заключава в това, когато той престава да обича и когато другите не го обичат.

Единствената мисъл, която е съществена, е: любовта е законът за постижение на всички дарби, които Бог е вложил в нас. Най-краткият път, по който човек може да развие дарбите си, е методът на любовта.

Човек, който не учи, не може да бъде добър. Казват: „Той е способен, но е малко лош“. Способният, лош не може да бъде. Ученикът, който се учи добре, лош не може да бъде. В дадения случай неговият ум е тъй ангажиран, че няма място за лошавина. Онзи, който не се учи, той може да стане лош. Който може да се учи, винаги става добър. И когато аз

казвам понякой път – учете се, аз разбирам: проявявайте доброто.

Знание е това, което подмладява човека. Всеки човек трябва да се учи. Каквото знание и да ви се представи да придобиете, не се отказвайте от него. Не можеш ли да се учиш, не препоръчвай невежеството. Ще кажете, че знанието възгордява. Знание без любов възгордява. Знанието е свързано с мъдростта. При това, ако знанието не се превърне в сила, не е истинско. Истинското знание крие в себе си динамична сила, която трябва да се приложи в работа. Следователно, ако мъдростта не може да роди знание, ако знанието не може да се превърне в сила, и ако силата не може да бъде продуктивна, да се превърне в работа, човек нищо не придобива.

Някой казва: „Аз искам да зная всичко“. Не, малко ще знаеш, но добре. Това е правило. Когато някой каже, че знае много, аз вече зная какво е неговото физическо състояние. Добрите хора знаят малко, но добре го знаят.

Истинското знание се заключава само в това, което в даден момент човек може да направи, да приложи. С това не искам да намаля цената на знанието, но казвам, че всяко знание трябва да има приложение. Всяко знание е полезно и приложимо за нас само тогава, когато минава през три свята, а именно: през физическия, духовния и Божествения. Щом знанието мине през трите свята и във всеки от тях даде плод, то е истинско, съществено знание.

Ние трябва да превърнем съвременното знание, за да спасим човечеството. Ние изучаваме вълците в зоологията. Защо ги изучаваме? Ако бих попитал един съвременен зоолог, той ще ми опише формата му, козината му. Но защо ни е този вълк да го изучаваме? Трябва да има една поука. Или защо изучаваме един паяк? Защо трябва да изучаваме паяците, защо трябва да изучаваме вълците? В съвременната зоология можем да използваме моментите, има такива моменти: има пороци, които не могат да се лекуват, освен чрез

закона на втръсването, да туриш пресита. Такъв случай е пиянството, у което ще се яви обратно действие.

Имаш едни деца, които са толкова лоши, че никой метод не може да им подейства. Ако туй дете изучава вълка, в него ще се яви едно пресищане и туй дете ще се превърне на овца. Психологически разбирам така да изучаваме зоологията. А сега обратното: когато учителят описва вълка, детето наместо да стане овца, става вълк. Питам: знанието на мястото ли е? Затуй казвам: съвременните учени не са прави в своите методи. За химията важат същите закони. Те казват: „Как? Ние трябва да изучаваме елементите на времето.“ Но защо трябва да изучаваме химия? Трябва да се обосновем разумно. Не че тия неща не са прави, но за всяко нещо в света си има определено време. И ние трябва да знаем това време, кога и какво трябва да учим. А сега ние учим всичко безразборно и вследствие на това всички резултати са неверни. Ние говорим за спасение, за правда, за любов, но не на време. Аз съм дошъл при вас, говоря ви за любов, вие сте се наiali с едно печено прасе, искате да спите, а пък аз ви говоря за любов. Питам: на време ли говоря? Не е на време.

Гладуване и жадуване трябва да има и в науката. Учителят, като влезе в клас, трябва да знае – учениците имат ли глад и жажда за знание, или нямат. Ако нямат, да не предава, а да излязат вън и да се упражняват с физическа работа. Ако забележи в душите им глад, да започне предмета си и тогава и ученици, и учители ще се разберат. Някой път учителят говори, а учениците се прозяват.

Когато ученикът постъпва в училище, той се годява за учението, а като свърши училището, той се жени за него. Като учи, ученикът се запознава с числата от 1 до 12. Дето системата на оценки е шестобална, ученикът извървява само половин кръг – полукръгът на деня. Дето системата на преценки е 12-бална, ученикът извървява цял кръг – кръгът на 12-те зодии – на деня и на нощта. Какво означава шесторката? Семе, посадено в земята, за да изникне. Семето трябва да се пукне, да мине през известни страдания и тогава да поникне и израсте.

Днешните хора се нуждаят от здрава, положителна основа на живота, от разумни правила и максими. Такова правило е дал един педагог на своите ученици. Той взел това правило от един древен разказ, в който се говорило за един ученик, в когото се явило силно желание, силен копнеж да влезе в някоя окултна школа. За тази цел той се явил при един от учителите на тази школа да държи приеман изпит. Първият му изпит бил по математика, вторият – по пеене, третият – по формите на красотата. И на трите изпита учителят му турил нула. Четвъртият му изпит бил върху добродетелта. На този изпит той получил единица. Като видял успеха си, ученикът изпаднал в голямо обезсърчение и започнал да плаче, да се чуди как е възможно да мисли, че е толкова способен, а да даде такива слаби резултати! Като видял обезсърчението му, учителят казал: „За да разбереш какъв е твоят успех, тури единицата отпред, а трите нули след нея. Числото, което получиш, показва успеха ти.“ Така постъпва мъдрецът. Той туря нулите след единицата и по този начин осмисля нещата. Глупецът постъпва точно обратно: той туря нулите отпред, единицата след тях и по този начин се обезсърчава.

Някой учител поставя на един от своите ученици двойка по предмета, който преподава и този ученик, като не може да понесе това положение, отчайва се и си тегли куршума... Той изпада в тъмнина на съзнанието си и решава въпроса криво. Такава постъпка е направена в тъмнина. Щом е така, тя не може да се разглежда като права постъпка. Ако учителят постави шесторка на този ученик, той ще се радва. Обаче в действителния живот двойката твори. Когато професор или учител постави на своя ученик двойка, с това той иска да каже: „Ти не учиш, но си един от способните ученици, който може да работи“. На неспособния си ученик учителят поставя шесторка като число на илюзии, с което иска да каже: „Турям ти шесторка, за да не се обезсърчиш“. И ученикът се радва. Когато разумният учител оценява учениците си, той знае какво прави: на способния си ученик поставя двойка, защото иска да го изправи, да му посочи грешките и да го

застави да учи, да работи; на неспособния си ученик поставя шесторка, да го насърчи да работи. Влязат ли и двамата ученици в живота, онзи, който в училището е получавал шесторки, той се отчайва и самоубива, защото не е разбрал дълбокия смисъл, който учителят е вложил в шесторките; онзи, който е получавал двойки, той се засилва и започва самостоятелно да работи, да решава трудните житейски задачи.

Един учител отсича: „Седни си, ти нищо не знаеш!“ – и ученикът до обяд не може да дойде на себе си, не може да реши ни една задача. Какво трябва да направи учителят по математика в този случай? Нека да улесни ученика, като реши три четвърти от задачата и после да го насърчи.

Постижението подразбира поставяне на предметите в техния фокус. Само тогава те са ясни. Всички сте били ученици, знаете това. Ако учителят погледне строго, ученикът забравя всичко. Изпитателният поглед на учителя е в състояние да стресне ученика – той замръзва на мястото си.

Има три начина за придобиване на знания: чрез прозрение, чрез вдъхновение или чрез интуиция, чрез последователно възприемане, за което са необходими 4–5 години усилена работа и най-после чрез постоянно повтаряне на заученото, за което са нужни десетки години.

Казвате: „Духът ще ни открие истината“. Има неща, които Духът е написал на човешкото лице и втори път Той не ги открива. Той говори само за неоткритите неща, а откритите трябва да се изучават. Ето защо хората трябва да изучават законите, които управляват живота. Според областта, в която действат, тия закони биват три вида: физически, които се отнасят до материята, астрални, които се отнасят до сърцето, до света на желанията, и умствени, които се отнасят до ума. Тези три вида закони се различават по форма. Например човекът на ума обича изящните, красивите неща, човекът на сърцето обича съдържанието на нещата, физическият човек пък разглежда нещата по обем, по външна форма, по

големина. Следователно физическият човек трупа знания, сърдечният човек използва знанията, а умственият човек ги подбира по смисъл и вади заключения от тях за правилен и разумен живот.

Когато природата е създала човешката ръка, тя е имала един разумен план. Казваме, че човек се е развивал по закона на еволюцията, но освен него има и други закони, по които се определя каква е формата на пръстите: вретенообразни, плоскообразни или възлести. Онези хора, на които стомахът работи добре, пръстите им в основата са добре развити. Когато стомахът е слаб, тогава и пръстите са слаби. Има съответствие. Когато физическият свят има надмощие, това не е лошо, защото между физическия свят, света на чувствата и света на мисълта съществува съответствие. На първо място е човешката глава, след нея дробовите, на трето място е стомахът и после идат ръцете и краката. Ръцете и краката се развиват съобразно съотношението, което е между главата и белите дробове. В бъдеще, когато се възпитават децата, трябва да се започне с възпитанието на главата, а след това с възпитанието на дробовите и възпитанието на стомаха. Най-напред ще възпитах ума си, нервната енергия. Ще се научиш да мислиш.

Има три вида ученици и с тези три вида ученици вие трябва да се съобразявате. Първо – учениците на обективния ум – те са ученици на фактите, на наблюдението. Второ – ученици на литературния ум. Те са ученици, които могат да отидат от фактите до законите. И трето – учениците на философския ум, които отиват от фактите до законите и от законите до принципите. Като работите с учениците, трябва да се съобразявате с това и да знаете с кои ученици как да работите.

Децата, които се раждат в сегашната епоха, са по-разумни, по-умни от ония на миналата епоха. Децата на бъдещето поколение ще разполагат с по-голяма разумност от сегашните. Глупавите, като умрат, в бъдеще ги очакват по-добри условия.

При гениалното дете почвата, върху която е посадено, е много добра. Външните и вътрешните условия са много добри. Там лесно се работи. При талантливото дете почвата не е толкова добра, а при обикновеното дете – още по-малко. От обикновените деца стават талантливи, от талантливите – гениални. На 10 обикновени деца трябва едно талантливо, на 10 талантливи деца трябва едно гениално. Ако няма гениални деца между учениците, последните не могат да се развиват правилно. Гениалните и талантливите деца ще бъдат подтик за обикновените.

Способният учител следва законите и методите на природата, а обикновеният се ръководи от правилата и законите на обикновените училища.

Децата искат да ги обичат. Когато учителят ги обича, те са готови да направят всичко за него. Учителите се изтощават по единствената причина, че считат едни ученици за глупави, а други – за умни, а пък те трябва да считат всички свои ученици за надарени, да гледат благосклонно на тях и да ги обичат. Това е доста трудно.

Всички хора са даровити потенциално. Всички хора трябва да се развият кинетически. Не мислете, че сега трябва да придобиете доброто. То е вложено във вас. Изискват се само благоприятни условия, за да се прояви. Тъй че възпитателят няма какво да влива нещо ново у детето, а само да даде благоприятни условия, за да се прояви с всичката си красота доброто и неговите заложби, придобити от други животи.

Ролята на учителя е само в подпомагане на детето, то да прояви Божествения живот, който минава през него; трябва да отстрани само всички препятствия, които могат да го ограничат. Той трябва винаги да изхожда от съзнанието за Божествеността на вътрешната същина на човешкия дух.

Онова, което спъва съвременните хора, то е едно криво предаване на някои наследствени черти. Има дарби в чове-

ка, които са вложени от природата, от Бога. Има други придобити някои качества, които са вложени от деди и прадеди. Да кажем, малко си сприхав. То е вторична способност. Или си малко недоверчив, то е вторична способност. Или си разложен, ти обичаш да не довършваш работите, започваш много добре и на края оставяш нещата nedovършени, обещаваши и не си държиши на обещанието. Това са вторични способности. В Божественото – това са гениалните хора. Онези, които са станали гении в света. Те са били верни на онези черти, които са дадени от Бога, тях са развили. Гениалните хора не мислят толкоз за себе си, те искат да бъдат полезни на всички. Не искат да бъдат полезни, за да се прославят. Те знаят, че като се подобрява светът, подобрява се и тяхното положение. Щом светът се подобрява, и нашето положение ще се подобри. Щом светът не се подобрява, и нашето положение не може да се подобри. Щом знанието расте, идете в кой и да е народ, щом то се проявява, то е общо достойние на всички, които искат да знаят. Днес то може да минава от една област в друга.

За създаването на човека има строго определени закони. Когато детето се учи да чете, трябва да мине през всички правила. Когато някой изучава музика, трябва да знае правилата на музиката. Щом изучи правилата и законите на музиката и стане виден музикант, той има право да се изяви свободно, да даде израз на своята идея. Великият музикант е господар на себе си, той има простор и свобода в свиренето. Докато изучава нещата, човек е подчинен на законите и правилата. Щом ги изучи и стане майстор, той има право да ги изменя. Тогава идеята определя положението на нещата. Един е законът, който може да изменя всички закони. Това е законът на великата Божия Любов. И тогава, като казвам, че трябва да любите, имам предвид оня, който е завършил своето учене. Той е свободен, има широк замах в действията си. Той има право да изменя човешките закони и да изнесе идеята си в нова, завършена и съвършена форма.

ЗАРОДИШЪТ, ЗАКОНЪТ, РАВНОВЕСИЕТО

Раждане

Раждането не е само физически процес. Раждането е едновременно процес на човешкия ум и на човешкото сърце. Въплътява се една мисъл и се съгъстява така, както сега се съгъстват някои газове под натиск отвън и образуват течни газове.

Вие разбирате думата „раждане“ в буквален смисъл. Истинско раждане подразбира да родиш дете, което никой не може да го отнеме. Могат ли да вземат детето ти, това значи „добиване“, а не раждане. Раждането подразбира идея, която може да расте. В която глава или душа влезе тази идея, тя може да се разширява, да стане толкова велика, че всеки, който се опита да я вземе, да я открадне, дълго време ще помни какво е направил. Казва се в Писанието: „Роденото от Бога грях не прави“. Хората пък казват: „Роди ли се човек на земята, все ще направи някакви грехове“.

Всеки един човек ражда – тъй е направен светът, че никой в света не е бездетен. Всеки човек, който не иска да люби, той е бездетен, всеки човек, който не обича истината, той е бездетен. И тогава казвам: всеки един, който обича любовта и търси любовта, той не е бездетен, в този дом има дете. Всеки един, който обича, който е добродетелен, в дома му се е родило дете. И обратна посока има. Във втория род по наследство престъпленията раждат деца на престъпления, любовта ражда деца на добродетели. Следователно от хората зависи, от техните мисли.

Женитбата е нещо съществено, но тя не може да стане на земята. Женитба, т.е. разумно съчетаване на душите, става само в духовния свят. Това, което хората наричат „женитба“, е само предговор за женитбата. Казвате: „Знаем какво значи да се ожениш. Ще раждаш деца и то с големи страда-

ния.“ На земята е така, но в духовния свят и мъжете, и жените раждат, но без мъки и страдания. Раждането и размножаването в различните животни и растения става по различни начини. Ниспите растения се размножават чрез деление и пъпкуване на клетката. Ако влезете в духовния свят и мислите, че и там ще раждате както на земята, веднага ще ви изпъдят навън. Там не се допуска никаква крива и нечиста мисъл. Човешкият живот е посмешище. Мъжът няма благородно, възвишено отношение към жената. Той не влиза в положението ѝ, когато ражда и гледа на нея като на животно, като на крава, овца, и казва: „Като се родят нашите теленца и агънца, ние знаем какво да правим с тях“. Това е културата на вълка.

В бъдеще хората няма да се раждат по досегашния начин, а чрез закона на вселяването.

Забелязано е, че когато любовта между двама души е активна, двамата стават положителни и се отблъскват. Ако са мъж и жена, те остават бездетни – това е закон на физическия свят. Когато мъжът и жената станат отрицателни, раждат им се деца, но не могат да живеят дълго. В любовта между двама души единият трябва да бъде положителен, а другият – отрицателен, единият да създава, другият да гради. Ако и двамата създават, не могат да раждат.

Многото деца представят много желания. Правилно е едно семейство да роди най-много две деца – момче и момиче. Правилно е също две семейства да родят две деца: ако едно-то роди момче, другото семейство да роди момиче.

За да се роди момче в един дом, бащата трябва да бъде много умен. За да се роди момиче в един дом, майката трябва да бъде любеща. Когато мъдростта има надмощие в дома, се ражда момче. Когато любовта има надмощие, ражда се момиче. Децата не се раждат произволно, но по известни закони. Не се ли спазват тези закони, много момчета и момичета могат да се родят, но те по форма само ще бъдат такива.

Всъщност те не съдържат качествата на момчето или на момичето.

Като се оженят, мъжът иска да му се роди син, да излезе първо неговият образ. Горко, ако се роди момиче! Бащата казва: „Момиче се роди, пак жена!“ Ако майката иска да се роди момиче, а дойде момче, тя е също недоволна. Те не изказват недоволството си пред хората, но помежду си и двамата са недоволни. Така майката и бащата оказват лошо влияние върху възпитанието на детето. Колкото и да е малко недоволството им, то се отразява върху развитието на ума и сърцето на детето. Несъзнателно те подтикват детето към грешки и престъпления. Тия родители не са направени по образ на Бога, Който ги е създал. От Божествено гледище не е важно дали момчето или момичето е дошло по-рано на земята. Приемете детето си с благодарност и му кажете: „Добре дошло!“

Та казвам: във всеки един дом, преди да се оженят, хората трябва да се молят на Бога. Въпросът е сега, като се оженят, дали по-напред да се роди мъжко дете или женско. Най-първо в света се роди мъжко – Адам беше първото дете, което се роди в Божествената фамилия, Ева беше второто дете, което се роди – сестрата.

Жената съдържа в себе си потенциалните енергии, събрани от миналите векове. На мъжа предстои да използва всичката енергия, която жената е събрала в себе си. Мъжът се ражда по-напред от жената, понеже той е дошъл да използва тази енергия. Ако отидете в един дом и разбирате нещата, ще видите колко са свързани всички там. Трябва да разбирате формите, за да схванете връзката, която съществува между тях. В някой дом първо се ражда мъжко дете, после женско. В друг дом е точно обратно: първо се ражда женско дете, а после се ражда мъжко. Някъде пък се раждат две мъжки и две женски. Защо е така, вие не знаете. Казвате: „Господ знае защо е така“. В това отношение вие мязате на турците, които казват: „Седем ката горе и седем ката долу“ – по-нататък Господ знае.

Когато в един дом се роди първо мъжко дете, бащата и майката трябва да турят мъдростта на работа, да си служат със знанието. С това Господ иска да каже, че и бащата, и майката трябва да бъдат носители на Божественото знание. Когато в един дом се ражда първо женско дете, с това Господ иска да каже на родителите да работят с любовта, да развият сърцето си. Сега, като се роди женско дете, и майката, и бащата казват, особено бащата: „Отде дойде това дете?“ Мнозина желаят като им се роди дете, да бъде мъжко. И прави са да искат това. Защо? Понеже любовта е събирала, тя отпосле трябва да дойде. Първо трябва да се роди мъжко, а после женско. И Господ първо създаде мъжа, после жената.

За да разберете какво нещо е Божията Любов, вижте първо какво правят децата. Като стане от сън, то веднага прегръща майка си. То иска да ѝ каже: „Мене Господ ме изпрати да ти дам любов“. Като вземе в ръцете си това дете, майката веднага се зарадва, защото то ѝ показва Любовта на Бога. Детето представя Любовта на Бога. Който не знае това, казва: „Какво се занимава тази майка с това малко, глупаво същество?“ Не, той не разбира тази работа. Когато прегърне детето си, то започва да пише в ума, в сърцето и в душата ѝ. Тогава тя казва: „Господи, благодаря ти за това хубаво писъмце, което ми даде“. Така разбира умната майка идването на детето в дома ѝ. Но глупавата майка казва: „Господи, защо ми даде това дете, да ми създава толкова безпокойства?“ Та, ако искате да знаете смисъла на раждането на децата, ще знаете, че когато се ражда син или дъщеря в един дом, това са двете писма, които Бог праща в света. Човек трябва да възприеме и положителната, и отрицателната Любов на Бога чрез своите синове и дъщери. Те ще го научат на Божията Любов.

В процеса на зачеването на детето, Божественото още не присъства – това е нисш процес. Божественото иде отпосле, след раждането на детето, когато то се диференцира – като материя и дух. Докато е само материя, в него няма нищо възвишено.

Никой човек не работи и не живее за себе си. Със слизането си на земята, човешката душа влиза в прикосновение с Божия дух, както майката влиза в съприкосновение с детето си. За детето майката представя Божият Дух.

Майката играе голяма роля не само в материалния свят, но и в света на мислите и чувствата. Тя не само създава формата, но влага в нея съдържание и смисъл. Става едно преливане между душата на майката и душата на детето.

В утробата на майката човешкият дух също учи, той не седи в спящо състояние, но взема участие с духа на майката – и двамата работят, за да създадат тялото.

Някой пита: „Къде е душата? Кога влиза душата в детето?“ (...) Душата, още като се зачене, влиза вътре. Тя се кооперира с майката и бащата. Тъй говорят ясновидците. Сега аз не говоря за моята опитност, но проверявам доколко са верни нещата. Те казват, че влиза вътре, разговаря се с всички в къщи, но никой не я вижда. То казва: „Ще ме видите, като изляза навън, аз сега си приготвям една малка къщичка. Един ден ще стана голям, ще изляза, тогава ще ме видите.“

Казвате: „Майката създава детето, тя си има грижа за него“. Ако ви кажа, че обратното е вярно, какво ще възразите на това? Според мен детето създава майката, то я застава да работи. Наблюдавайте проявите на природата. Виждате една кокошка, която е готова да бяга от сянката си – страхлива е. Щом има пиленца, веднага става безстрашна, цяла настръхва. Достатъчно е да се приближи някой до нея, за да се хвърли срещу него. И волът бяга от нея. Отде тая смелост у кокошката?

Често хората се хвалят с недостатъците и престъпленията си, за да минат като герои. След това ще търсят начин да се оправдаят, да минат за невинни. Защо правят това? Да се освободят от всякаква отговорност. Ще кажат, че общество-

то било лошо, условията били лоши, поколенията били лоши и т.н. Всички са виновни, само те не носят никаква вина. Дъщерята и синът са недоволни от живота и питат майка си: „Защо ни роди?“ „Слушай, синко, слушай, дъще, отговаря майката. Аз не ви родих по своя воля. Вие ме заставихте да ви родя. Вие ме каряхте да ходя на хорото, да срещам момци, да ме хареса някой, та да се ожени за мене. Вие сте причина да дойдете на тоя свят.“

Казвате за някого: „Той се е родил малоумен“. Не е вярно, че майка му, баща му са го родили такъв, той сам си е майка и баща. За това нещо има две теории: едни казват, че майките предавали своите качества на децата си, други, че детето съществува в невидимия свят като разумно същество и си избира подходяща майка, подходяща среда и ще влияе на майка си, като ѝ внушава добри мисли. Бременната майка може да определи какъв ще бъде нейния син според това, какви мисли в това време я вълнуват. Ние можем да се противим на Божествения свят, но когато законът му започне да действа, силата ще премахне нашето безразсъдно съпротивление.

Бащата трябва да намери сина си още преди да е роден. Той ще избере такъв момент да се роди синът му, когато няма да вземе дял в неговите престъпления.

Детето, родено при дадени условия, ще обича баща си, ще наследи неговите качества. Едно от тия условия е детето да е родено през някой слънчев ден. Има големи и малки слънчеви дни: един слънчев ден от секундата, един слънчев ден от минутата, един слънчев ден от часа, един слънчев ден от 24 часа, един слънчев ден от седмицата, от месеца, от годината.

Най-малкият слънчев ден е от секундата. Значи, за да предаде бащата своите добри качества на детето си, той трябва да е избрал хубав слънчев ден за неговото зачеване. За да предаде своите добри качества на детето си, майката трябва да е избрала хубав ден за неговото зачеване. Каквото се казва за Слънцето, същото се казва и за Луната.

Когато майката и бащата не могат да изберат такива дни за своето дете, ражда се дете, което не прилича нито на бащата, нито на майката.

Ако наблюдавате развитието на детето в утробата на майката, ще видите как постепенно се сформират костите, мускулите, кръвоносната система, храносмилателната, докато най-после се сформира и дихателната система. Щом се образува дихателната система, детето излиза вече от утробата на майката, т.е. от бащиния си дом. Тогава майката казва на детето си: „Понеже ти бутна едно свещено място, което не трябваше да пипаш, затова ще излезеш вън“. Това бутане е съгрешаване, заради което детето излиза от утробата на майка си. Щом се роди, детето започва да плаче, че трябва да напусне рая. Майката казва: „Няма защо да плачеш. Като живееш по Бога, ти пак ще се върнеш в рая.“

Ако някое дете се роди през декември при пълнене на Луната, то ще бъде заставено да мисли. Умът ще работи в него повече от чувствата. Защото е родено зимно време, в студа. Студът е едно неблагоприятно условие в живота. Лошите условия заставят човека да мисли. Чрез мисълта той разрешава и най-мъчните си задачи.

Ако някое дете се роди през месец май, чувствата му вземат надмощие, това дете ще чувства повече, ще мисли по-малко. Месец май предразполага към ядене и пиене, музика, удоволствия.

Онези, които се раждат от 22 март нататък, са повече идеалисти, умът в тях работи повече от сърцето и страдат главно от главоболие. Кажете ли някой, че страда от главоболие, аз знам, че е роден през март, когато Слънцето е в Овен.

За всяко раждане има точно определени математически дати. Има дати, в които не е възможно да се роди човек.

Умират ли малките деца, това значи, че майките им не са

ги родили както трябва. Всички деца, които не са родени навреме, умират.

В прочетената глава апостол Павел казва, че плътта противодейства на духа, а духът – на плътта. Немислимо е да примирим тия два закона, защото те имат диаметрално противоположно движение: единият се движи напред, а другият – назад. Законът на противоположностите разрушава, той руши хармонията, щастието. Щом дойде във вас, той задига всичката ви покънина. Когато попаднете за дълго време в закона на противоположностите, той може да има влияние върху вашия ум 12 минути, 12 часа, 12 години. Има известни периоди в живота, които влияят върху характера на човека още от самото начало. Ако някое дете се зачене и роди в периода на противоположностите, то ще стане непременно престъпник и не ще може да избегне последствията, защото те са му дали ония елементи, които подтикваат живота в друга посока. Ако бащата и майката са под влиянието на закона на подобие, у тях ще се роди благороден син или дъщеря, с добър и развит ум. Така действат тия велики закони. Първите хора, преди да съгрешат, са ги разбирали, но след съгрешаването са ги забравили.

Ако жената роди един идиот, кой е виновен за това? Майката или Природата? Когато жената се готвеше да стане майка, тя трябваше да знае условията, при които трябва да зачене това дете, а не да роди идиот.

Всяко изопачено верую, всяка изопачена мисъл, всяка изопачена любов са идиотски. Как някои деца се раждат гениални, с идеални способности, а други се раждат идиоти? Значи има някакви причини.

Детето е противоположният принцип на бащата и майката. То е отражение на онова, което се крие в душата на майката и бащата. Детето отразява и двамата до известна степен. Детето винаги трябва да остане дете. Вие казвате: „Детето става мъж“, или „Туй малкото дете става мома за жене-

не“, то не е дете вече, изгубва се свещеното. Във вечния живот онова красивото дете, то е идеал, то е неопорочено. Туй дете през цялата вечност трябва да остане неопорочено. Детето трябва да бъде идеал. Този идеал е непостижим. Всяко нещо, което може да се постигне, то ще бъде майка, то ще бъде баща. Непостижимото е детето. Сега дали го разбирате това или не, аз не искам да го разбирате. Аз искам да го видите, че като го видите, да ви трепне вътре. Майката като види детето, трепне. Това дете го наричат велик идеал. Това е смисълът. Единственото нещо, за което бащата и майката работят, това е детето в света.

Онова, което осмисля живота ни, то е онзи вътрешен Божествен живот. Човек ще стане силен, като придобие това съзнание. Само тогава може да се предаде тази наука. Има една наука, която може да се предава само на хора, които имат деца. Ако вие нямате деца, по никой начин онази Истина не мога да ви кажа. И да ви я кажа, ще бъде неразбрана за вас. Вие ще кажете: „Как така?“ По същия закон: един цигулар може да е най-великият виртуоз в света, гениален човек може да е, но няма цигулка, няма лък, с какво ще свири? Това е мощното, това е инструментът. Този цигулар, когато има цигулка, тогава всички ще разберат, че той е първият цигулар, като тегли лъка, изкарва такива тонове, че на всички хора се отваря сърцето. Такова нещо е човекът. С твоята цигулка – с твоето дете, като теглиш лъка, в цялата природа дето идеш, и камъните ще оживеят и ще проговорят. Христос казва: „Ако те млъкнат, камъните ще проговорят“. Казвам: когато децата в света дойдат, камъните ще проговорят, светлината ще проговори, всички ще проговорят. Като проговорят, ще дойде спасението на света. Това е нещо реално, не е нещо отвлечено.

Питат ме: „Ти женен ли си?“ Казвам: сега аз искам да се ожения, досега съм се женил, разженвал, женил, разженвал. Понякоя път жененето е като яденето, съжалявам, че съм го ял. Колко пъти съм ял ядене и съм съжалявал, че съм го ял. Аз сравнявам жененето с яденето. Женитбата е един обед,

неестествен обед, след който се съжالياва, че си ял, че си се оженил. Ако женитбата считаш за тайнство, ако е тайнство, нека децата бъдат Божествени. Няма никакво тайнство в такъв един брак в света на безлюбиеето. Ако е тайнство, нека деца да се раждат, но сега няма нито един брак както трябва. „Ама той се влюбил в една жена.“ Туй е едно криво разбиране. В ума на жената има една крива идея, тя казва: „Ти ще носиш, аз ще ям“. Добре, трябва да се яде, но не е смисълът в яденето. Тук е и въпрос за детето, което трябва да се отхрани. Ако дойде детето, ще има преизобилно, ако няма дете, сиромашията ще е до немай къде. Казвам: детето, това трябва да бъде идея, вложена във вас, ако искате да разберете смисъла. Това е то Божественото в света. Тогава ще дойдат страданията. Но онзи, който има дете, той не умира вече. На такъв е Царството Божие.

„Вземи детето и иди в Египет.“ Значи човек ще влезе в Египет. Това е земята, това е материалният свят с всички възпитателни средства. Ще минеш една дисциплина, на всяко едно страдание ще се поуспмихнеш. Сегашните ваши престъпления може да бъдат добродетели за в бъдеще. Сегашните ваши престъпления ще бъдат ваши бъдещи добродетели, когато се роди това дете. Всички лоши неща ще се превърнат на скъпоценни камъни, ще разберете смисъла им. Тогава онази идея ще бъде във вас и вие ще кажете: „Сляп бях едно време, а сега вече разбирам“. Тогава ще имаме една наука, мощна наука в света, и човечеството, което ще дойде, трябва да проучва тази велика наука. Децата ще дойдат, те ще бъдат съединителното звено. Само децата ще повдигнат жената, и само жената и децата ще повдигнат мъжа.

Децата са носители на истината. Знайте, че ако искате да разберете истината, само вашите деца могат да ви я разправят, ако искате да научите смирениеето, само вашите деца ще ви кажат какво нещо е смирениеето. Жена, която никога не е раждала, не може да бъде ни добра, ни смирена – тя всякога ще бъде горда. Същото се отнася и до мъжа. Всяка негова мисъл, всяко негово желание оживяват само когато се ро-

дят. В тях се крие едно велико същество, един ангел, който някога ще ви бъде приятел. Децата, които имате сега, някога са били във вашия ум само като мечта, на която вие сте дреха. Бисерчето, за което Христос говори, вие имате в себе си, само че някои от вас искат, вместо да го облагородят, както мидата облагородява пясъчето, да го изхвърлят от себе си. Казвате: „Господ не го е направил добре“, и го поочукват. Но то изгубва смисъла си. Не очуквайте линиите, които Господ е сложил на човешката душа. Аз съм против онези философи, които казват: „Понеже светът не е направен както трябва, чакайте да го поодяламе“.

Вие имате бисерчето, за което Христос говори, само че някои от вас искат да го изхвърлят, а то не е нищо друго освен помятане. Най-голямото зло за съвременната жена е помятането. (...) Ако някой иска да бъде християнин, не му е позволено да помята дете нито от утробата си, нито от ума си, нито от сърцето си! Дойде ли някоя добра мисъл в ума ви, вие казвате: „Ще я пометна!“ Ще я пометнеш, но после ще боледуваш. Някой казва: „Аз помислих лошо“. Грехът не стои в това, че си помислил нещо лошо, но грехът е в помятането. Всички помятат и се чудят защо светът не е оправен. В света има много идиоти. Защо? Защото сте помятали. Лошите мисли и желания, които ви мъчат, са ония деца, които вие сте помятали някога и днес те казват: „Ти си недостойна майка“. Те ви препятстват във всяко начинание и вие ставате нещастен човек. Ако искате да бъдете щастливи, да влезете в Царството Небесно, най-добре е за вас отсега нататък да не помятате и да се молите на Господа да ви прости за лошото използване на всички добри мисли и желания, на всички ваши деца, които сте пометнали, които сте убили и на които сте обрали богатството.

Просто действие е изваждането, но като дойдем до вътрешното изваждане, въпросът става малко по-сложен. Трябва да знаеш как да изваждаш. Някоя майка изважда детето си преждевременно. За нея се казва, че пометнала. Лекарят преглежда жената и казва: „Слаба е, не може да издържи,

детето трябва да се извади“. По какъв начин ще стане това? Има специални методи. Ако не могат да извикат лекар, дохожда някоя баба. И тя си има свои методи. Обаче и едните, и другите методи на изваждане са неестествени. Природата знае как да изважда. Всяка жена, която е изваждала по бабешки, ще носи последствията на това изваждане до четири поколения. Колкото и да ви се вижда страшно, това е факт. Природата не позволява да се нарушават нейните закони. Тя казва строго на майката: изваждането ще става само на деветия месец, на деветия час, на деветата минута и на деветата секунда. Деветият час може да бъде сутрин, на обяд или вечер, това зависи от въртенето на земята. Ако тоя час съвпада с изгряването на Слънцето, резултатът на изваждането е един, ако съвпада със залязването на Слънцето, резултатът е друг. Аз не говоря за обикновеното броене на времето, както ние броим. Природата има друг начин за определяне на времето.

Всяко изваждане в природата става на определено време, по определен метод. Който не спазва това време и тоя метод, носи отговорност за това отклоняване. Всички страдания на хората се дължат на факта, че те не спазват законите, с които природата си служи при изваждането. Ако в ябълката или в крушата влезе червей, тоя плод ще падне по-рано от определеното време. Значи, щом падането на плода стане по-рано, ние казваме, че се явила някаква причина, която нарушава Божествения ред на нещата. Като изнасям тоя факт, нямам предвид да ви заставам да се ровите в миналото си и да търсите своите грешки, но да мислите как да живеете в бъдеще. Миналото е хроникриано вече. Цяла каца със сълзи да напълните, Бог няма да обърне внимание на това. Той е сит на плач и сълзи. Казвате, че в сълзите има нещо, което изкупва греха. Има нещо, но ако сълзите изтичат от дълбочината на сърцето. Иначе те нищо не изкупват.

Днес и мъжът, и жената гледат да бъдат добре облечени, да се покажат пред хората. Как са вътре, не е важно. Това е актьорство. И не е толкова актьорство, колкото престъпле-

ние. Случи се, че жената забременее. Мъжът казва: „Не искам това дете. Намери начин да го изхвърлиш.“ Не се минават много години и тя става хилава. Казва: „Не зная защо съм толкова слаба“. Пометнала си. Но и на мъжа работите не вървят добре. Никакво помятане! Никакво убийство! Никаква злоба! (...) Като се върнете по домовете си, напишете: „Никакво убийство на брат си!“ Мъжът да каже за жена си: „Тя е моя сестра“. Жената да каже за мъжа си: „Той е мой брат“. Братя и сестри, обичайте се и си помагайте! Това изисква Божественото учение от всички хора по света.

Питаха Христа: „На кого от тези седмината братя ще бъде жената?“ „Не разбирате. Във възкресението нито се женят, нито за мъж отиват.“ Идеята е детето, което трябва да се роди. Душата ще бъде майката, а отвън – това са временни отношения, не се лъжете. Ако вътре няма брак, външният е лъжлив. Ако вътре няма дете, и външните деца са лъжливи. Ако вътре нямаш нищо родено, отвън имаш, то са кукли. Когато момиченца имат по 4 – 5 кукли, значи ли, че 5 деца имат? Кога са ги родили? Че тия кукли имат бащи – ония, които са ги направили. Колкото е реална куклата на малкото дете, толкова е реално и детето на една майка, която го е родила. Отношението е същото. Ако в твоето съзнание е родено детето, усещаш, че има нещо в теб, което живее и ти се радваш на живота, не се обезсърчаващ, има нещо, за което ти живееш, чувстваш една неопределена радост в себе си. Всичките жертви, всичките страдания са на място, чувстваш, че има защо да страдаш. Сега си бездетен – няма защо да страдаш, да живееш.

Казвам: нашият живот за в бъдеще ще се осмисли, когато имаме туй Божественото, което трябва да се роди. Родил ли се то, целият живот ще се осмисли, понеже целият свят е разумен и в цялото битие навсякъде има стремеж да се запазят децата. Тъй се обяснява магическата сила на думата „дете“. Като извика детето, бащата и майката тичат веднага да му услужат. Даже външни хора, като чуят гласа на детето, веднага тичат. Има неща магически. Когато заплаче някое де-

те, у всички се събужда милост към него. Някой стар човек като заплаче, никой не му обръща внимание. Ако ние плачем с гласа на детето, ще ни слушат, ако ние плачем с плача на старите хора – „ни глас, ни слушание“.

Ти дължиш на Божественото, което е в тебе, което е вложено първоначално. Когато майка ти те ражда, тя е условие, не те е създала тя. Някой път бащата може да каже, че е родил детето. Той е условие. Водата може да дойде през тръбите до града, но тръбите не създадох водата, те са само проводници на водата.

Ние не сме дошли още до положението да разбираме какво е отношението на една майка към дъщеря ѝ, или отношението на бащата към сина. Най-първо бащата още не ти е същински баща. Ако се приеме теорията на прераждането, ти досега най-малко си имал 20 бащи, във всяко прераждане имаш по един нов баща. Питам: кой ти е баща? Не е един, не са двама, не са трима. Там има бащи, бащи... Един е бащата в света. Душите са излезли всички от Бога. Истинският баща е Той. Всички ония, които са се въплътили в материята, за да се образуват нашите тела, те са помощници, те са съработници на Бога, които играят ролята на бащи.

Съвременните хора говорят за раждането на децата, за тяхното възпитание, без да разбират дълбокия вътрешен смисъл на въпроса. Лесно е да се говори, че детето прекарва 9 месеца в утробата на майка си, че възприема много от нейните качества и т.н. Кой е раждал дете както трябва, да знае какво означава раждането? По този въпрос не трябва да се говори. Той е свещен въпрос, върху него не се говори. Лесно е да каже земеделецът, че е посадил семена в земята и след известно време те израсли – важно е какво прави земята за израстването на тия семена. Ще кажете, че земята е майка на семената. От своя страна земята казва: „Аз не приех доброволно тия семена в себе си, отвън ми ги натрапиха“. Къде седи истината по този въпрос? Като разсъждавате върху въпроса за раждането на детето и покълването на семената, ще

дойдете до заключението, че нито жената може да се нарече майка на децата си, нито земята – майка на семената, които покръпват от нея.

Хората са били и свещеници, и проповедници, и професори, и майки, и бащи, но поправили ли са света? Не са го поправили. Майка и баща, това са високи длъжности! Има само един Баща в света, а ние играем роля на бащи. Има само една Майка в света, а ние играем роля на майки. И засега Баща е само Мъдростта, Майка е само Любовта. А техният единствен, пръввороден син, това е Истината. Тъй седи въпросът. А ние, простосмъртните на земята, трябва да намерим този Баща. И колко труд се изисква! Целия си живот трябва да посветим, за да намерим нашия Баща на Мъдростта.

Често малките деца запитват майките си, отде е дошло малкото им братче или малкото им сестриче. Майката казва, че бабата го е донесла от реката. Вие ще кажете: „Ние знаем отде ги носят бабите!“ Не, никой не знае отде бабите носят малките деца. Никой не знае как се ражда човек. Който се ражда, само той съзнава това нещо. Един американец ми казваше, че знае кога се е родил. Той казва: „Моментът на моето раждане е този, когато за пръв път почувствах, че мога да мисля. Оттогава насетне моят ум се измени.“ Това значи раждане. Когато тялото на човека се сформира, той трябва да знае защо се е родил. Някой казва: „Не знам защо съм се родил“. Че си излязъл на бял свят, това показва, че майка ти само те е изнесла вън, но ти още не си роден. Майка ти още е бременна с тебе и след като се родиш, тогава тя ще каже: „Олекна ми вече. Родил се най-после това дете.“ Новороденото дете трябва да има слънце, което да не залязва. Какви са качествата на бъдещите деца? Бъдещите деца трябва да носят на главите си слънца, които никога да не залязват нито на земята, нито на небето.

Сегашните хора се нуждаят от деца, които да внесат светлина в човешките умове и сърца. Само така те ще разберат

великия закон на любовта, който създава добрите гении на човечеството. Светът се нуждае от добри гении, които творят и създават, а не от зли гении, които разрушават и унищожават.

Казва Христос: „Ако не станете като децата“. Мисля, тя е една от най-съдържателните думи, която е сочна. Думата „дете“ е сочна дума, най-сладка дума, която се употребява в българския, аз я харесвам. В английски не е написана така добре: „чайлд“, „чилдрън“. В думата „дете“ буквите са по-съдържателни – значи един плод, който е узрял, който е превъзмогнал всичките мъчнотии в живота. Децата имат всичкото желание да учат, каквото и да им кажеш, вярват.

Казвате: „Какво представляват децата в живота?“ Децата са съединителните нишки в живота. Слабото в природата е съединителна нишка. Когато хората казват за нещо, че е маловажно, че нищо не струва, те трябва да знаят, че тъкмо от това слабо, маловажно нещо зависи техният живот. То е съединителната нишка в живота им. Без тази съединителна връзка за големи работи даже не може да се мисли.

Когато се радваш, не отивай между хората да се хвалиш с радостта си. Така постъпват някои майки с децата си. Майката вземе детето на ръце и тръгва от къща на къща да го показва на съседките си. По този начин детето губи красивото, което е вложено в него. Майката трябва да излиза с детето сред природата и да се моли на Бога, да му даде възможност да се превърне на светлина, с която да радва хората. Ще се радваш на светлината на хората, а не на самите тях.

Два клепаща има око. Горният клепащ е бащата, а долният клепащ е майката. Детенцето е око. То е нежно детенце. Те го пазят. Докато порасне, постоянно го чистят, мият го бащата и майката. Казват: „Даровит син е той, всичко вижда навън“. Клепащите се допитват до сина, питат го, синът отвътре разправя на баща си какво е видял, и на майка си разправя. Те го чистят, а синът ги учи. Казват: „Синко, я

погледни и ни кажи какво видя?“ И синът учи баща си и майка си. Синът учи клепачите. Писанието казва: „Синът ще ни направи свободни“.

Млякото

Думата „дом“ има няколко смисъла: някой път има физически смисъл, а някой път – духовен. Под думата „дом“ всякога разбираме нещо идейно. На земята най-възвишеното, най-идейното, това е домът. Следователно домът, туй възвишеното, трябва да бъде съграден разумно на земята. Основата на дома са майката и бащата, стените на този дом са децата, а покривът, керемидите и другите неща са всички ваши приятели, които ви съчувстват. За да се съгради домът, човек най-първо трябва да вярва в разумното в света. Без вяра интелигентност не може да има. Аз вземам вярата не в смисъл на вярвания: вярата, това е основа на интелигентността, а интелигентността е основа на живота, а животът е основа на всички радости, които ние изпитваме. Следователно, ако ние не свържем по този закон нещата, ако не съградим дома така, всякога може да изпитваме един горчив живот и домът постоянно ще се руши. Не е въпрос само да градим и събаряме, но онова, което съградим, трябва да бъде здраво.

От чисто органическо гледище светът има няколко института, които са Божествени. Един от тях е бащата и майката – домът. Той е първият институт на земята. По-благородно и по-светло учреждение от дома няма и по-високо звание от това на бащата и майката също няма. Наистина, много бащи и майки има на земята, но всъщност те са пастроци и мащехи. По отношение на органическия свят бащата и майката играят важна роля: с кръвта си те предават на децата си качествата на своите души. Възпитанието на децата се обуславя от качествата, които майката влага в детето още в най-крехката му възраст. Под думата „кръв“ не разбирам обикновената кръв, а оная, която във всички случаи на жи-

вота остава неизменна. Сега няма да се спирам да обяснявам разликата между тази двойка кръв, но едно мога само да кажа, че тази кръв не е преходна, изменяема, тя е като есенцията розово масло, която плава над розовата вода и която всъщност има цена. Благородните зародиши, които майката влага в кръвта на детето, са ценна есенция, която отпосле се разлива и разнася благоуханието си между окръжаващите. Не се ли вложи навреме тази есенция в детето, после нищо не може да се вложи и посее в него. Туй, което съвременните хора наричат „възпитание“, то е дресиране. При майчиното възпитание процесът става в корена; оттам се преобразува и видоизменя умът и сърцето. При дресирането обаче имаме само външна полировка.

Питам ви, женените: какъв пример давате на младите, на вашите деца, по отношение на съзнанието? Вашето съзнание помага ли да се разшири съзнанието на младите, за да дойде Христос в тях и да обясни този закон: какво нещо е животът и как трябва да живеят? Вие ще кажете: „Господ всичко може!“ Това нищо не значи, то не е философия. Кръвта на бащата е силна, когато влезе в жилите на сина и тече по същите закони. Не тече ли така, резултатите ще бъдат различни.

Майките, които искат да имат добри деца, трябва да са проникнати от нови идеи. Ако те се държат за старите идеи, по-добре да не раждат. Какво ще родят тия майки? Негодници за живота, каквито с хиляди има. Казано е в Писанието: „Плодете се и множете се“. Там не е казано, че трябва да се раждат недоносчета, но да се раждат хора по образ и подобие Божие. Това е новото учение, което Христос проповядва. Ако това учение се разбере и приложи, светът ще се поправи. (...) Казвате: „Веднъж да наредим работите си, и жена ми, и аз, и децата ми ще тръгнем по новия път. Тогава и новото вино ще ферментира в нас.“ Казвам: ако мислите да уредите живота си и тогава да тръгнете в Христовия път, вие се лъжете. Възпитанието е процес, който трябва да върви едновременно за всички – и за бащата, и за майката, и за децата.

Когато се възпитат бащата и майката, ще се възпитат и децата.

Спасението иде от майките и бащите. Оня баща, който отначало още дава най-хубавото нещо на децата си, е свещеник, патриарх, владика и цар. Оная майка, която още в най-ранната възраст внася в душата на децата си светли и възвишени мисли и идеали, тя е царица. Да бъдеш майка и баща, това са свещени длъжности, които Бог е определил за човека. Днес хората свалят майката и бащата от положението, което те заемат, и казват: „Да дойде учителят да проповядва на децата ни! Да дойде свещеникът да проповядва на нашите деца!“ Те могат да проповядват дотолкова, доколкото техните майки и бащи са вложили в душите им светли и възвишени идеали.

Един учител не може да влияе направо на децата. Става дума за учител, който е възпитател. При възпитанието трябва да разбирате метода. Учителят трябва най-първо да има благоволението на бащата и майката и чак тогава може да влияе на детето. Той никога не може да повлияе на сина, ако няма благоволението на бащата и майката. Той трябва да има отношение с бащата. Сега мислят, че лесно може да се повлияе на човека, но това е само временно.

Вие бързате. Вече 8 000 години как хората са правили погрешки и искате, когато се проповядва едно учение, тъй, с един замах, в една седмица да се поправите. Тъй не може. Може, но за героите, а всичките хора не са герои. Има два пътя, по които тъй учение може да се реализира. Единият начин е пътят чрез възпитанието в училището, а другият път – чрез майките. Те трябва да знаят онзи велик закон, по който децата им в бъдеще трябва да се раждат. Те трябва да знаят новите условия, както градинарите, земеделците изучават условията, при които ще сеят. Вземете как постъпват съвременните учители: имат ученици, едни от които са слаби по математика, други – по рисуване, трети – по музика. Учителят се нахвърля: „Ти си невежа!“ Ученикът не обича музи-

ката, но коя е причината за тази слабост? Тази слабост се крие в неговата глава: когато той се е раждал, майка му не е била музикално настроена. Някой ученик не е религиозно настроен. Учителят казва: „Ти си безбожник“. Къде е причината? Майката, когато го е раждала, е нямала религиозно настроение. Ученикът е слаб по математика, няма математически способности. Защо? Когато се е раждал, майката не е притежавала развити математически способности. Следователно всички отрицателни качества на майката са станали отрицателни качества и в детето. И ние със статистика можем да докажем, че положителните качества на майката стават положителни качества и в детето, и положителните качества на бащата се предават като положителни качества в детето.

Майката сама трябва да бъде религиозно настроена, за да изискваме това и от детето. Как разбирате това „религиозно настроена“? „Религиозно настроена“ разбирам, когато в душата на майката блика такава любов, че тя е готова да обгърне в тази любов не само своето дете, но и целия свят и да се жертва за другите. Туй е религиозно настроение: да блика любов, не само да спасиш себе си, а да се жертваш за всички. Да бъдеш свързан с Бога, значи да имаш качествата на Бога, Който е създал целия свят, да схващаш неговото битие. Цялото растително и животинско царство, които е създал Бог, са един импулс на Божествения живот, който върви отгоре надолу. Следователно, когато кажем, че сме религиозни, трябва да имаме този стремеж на Бога. Не сме ли религиозно настроени, нямаме ли този стремеж, тогава ние действаме отрицателно.

От чистата или нечиста материя, с която майката разполага, зависи какво дете ще се роди – светия или престъпник.

Децата могат да бъдат родени с любов и без любов. Евреите казват: „Ние сме родени в блуд“. А Христовото учение гласи: „Всяко дете, което не е родено от любов, то е незаконородено“ – без изключение! Всяко желание, всяка мисъл, всяко

действие, което не е извършено от онази Божествена Любов, то няма санкция в Божествения живот. Така седи законът.

Едното прави човека щастлив. Двама ако те любят, не могат да те направят щастлив, ще бъдеш нещастен. Любовта може да съществува между двама души, между трима тя не съществува. За да се прояви третият елемент, и двамата трябва да вложат по равно количество и тогава ще произлезе тяхното дете. Бащата казва: „То обича мене повече“. Майката казва: „Не, мене повече обича“. Някой път бащата се намръщи, защото детето обича повече майката, или обратно. Защо ли? Защото този принцип у двамата не се е уравнил. Вашите добродетели, вашите сили всякога ще съответстват на вашето вътрешно състояние – ни повече, ни по-малко.

Всяко едно съединение между мъж и жена, което става без любов, е едно престъпление. В света може да го правят и ще си понесат последствията. Ако вие го правите, и вие ще си носите последствията. Всякога любовта трябва да бъде не човешка, а Божествена. Ще питаш Господа и тогаз ще се жениш. Ще се жениш, но ще питаш Господа: „Да живея ли с тази жена, или да не живея?“ От какво произтичат всички неприятности в света? От онези неестествени съчетания между мъже и жени се родиха всички престъпници, които сега съществуват. Те се родиха от безлюбие. Всеки един престъпник е роден от баща и майка, които са нямали никаква любов, роден е от безлюбие.

Сега говоря само за онези, които вече изпълняват волята Божия. Туй съзнание вече се е пробудило у някои от вас. Ако вие не разбирате така мистично тези въпроси, ако не разбирате закона, ще се родят ред страдания и болести. Страхът се ражда от безлюбие и непослушание. Всеки от вас може да направи опит. В един дом, дето жената и мъжът не са на един ум, нещастията започват да идват. Ако децата са в разногласие с родителите си, този дом се разсипва. Има статис-

тика, според която, дето съществува взаимна любов между мъжа и жената, и децата са здрави и щастливи.

Ако майката и бащата са свети хора, как са родили престъпници? Това е несъвместимо! Вълчицата ражда вълче, овцата ражда агне. Подобното подобно ражда. Това е природен закон, в който няма никакво изключение. Ще кажете, че родителите са добри, а детето излязло лопо, метнало се на дядо си. Не, жено, признай си истината, че когато си зачнала това дете, правдата не е била в сърцето ти, истината не е била в ума ти, а светостта не е била във волята ти. И бащата трябва да си признае истината. Ето защо, момъкът и момата преди да родят, трябва да вложат правдата, истината и светостта в себе си. Само така ще родят добри деца и в дома им ще царя радост и веселие. Момък и мома, в сърцата на които живее правдата, в умовете им – истината и във волята им – светостта, могат да се женят. Няма ли ги тия три елемента в тях, не могат да се женят.

Нито един баща не е оправил сина си и нито една майка не е оправила дъщеря си! Единственият начин, по който можеш да оправиш сина си, е само преди той да е дошъл на този свят. Трябва да започнеш преди още да е дошъл. Той да ти е писал най-малко 10 години преди да дойде на земята, да е получил отговор, ти да се разговаряш с него и да му разкажеш как седят нещата. Можеш да му кажеш, че той в твоя дом не може да дойде. При този уровень, при това развитие, което има, ти за син не го приемаш. Онези души, които сега идат на земята, то е осиновяване. Вземеш ти едно чуждо дете, осиновиш го и казваш, че си му баща. И майката мисли, че е родила нещо. Обаче туй, роденото дете, се жени за когото си иска, не пита майка си. Не искам да ви говоря обезсърчително, но само ви привеждам известни факти, които да ви подтикнат да не се примирявате със сегашния си живот, да не ставате индиферентни.

Какви ще бъдат очите на детето, това до голяма степен зависи от майката. Тя е художникът, който избира цветовете

за детето си. Ако в бременността си майката харесва някои сини очи и постоянно мисли за тях, тя може да създаде такива очи за детето си.

Майката се е намирала в едно тревожно състояние и така е заченала своето дете. С това тя спъва развитието на неговия разум. Ако у нея са минавали най-мрачните мисли – да се самоубие, или това да направи, онова да направи, туй дете ще се роди като един идиот или като един престъпник. По-не така показват научните данни. Но ако майката се е намирала в едно светло настроение на духа, ако сърцето ѝ било изпълнено с любов и се е занимавала с най-възвишените идеи, то като се роди туй дете, ще носи тази интелигентност, този подтик, който майката е вляла в душата му.

Бременната жена трябва да носи детето си с кротост и смирение, за да предаде тези качества на него. Където и да го носите – на врата, на гърба, в утробата си, в ума си, в сърцето си – носете го с радост, кротост и смирение. Кротостта и смирението подготвят човека за съзнателното му влизане в астралния свят. Те успокояват душата, която укрепва тялото и го прави здраво и бодро. Без кротостта и смирението никаква идея не може да се приложи, а лекуването е невъзможно.

Майката трябва да възпитава детето си още докато е в утробата ѝ, а не след раждането. Там детето има всички условия за възпитаване, а след раждането си то вече ще поиска условия за обработване на възприетото.

Човек може да се възпита само в утробата на майка си, в Любовта на Бога. Само майката е в състояние да пресъздаде човека, той самият може да бъде 50 % фактор за своето възпитание.

Може ли страхливата бременна жена да внесе нещо велико и благородно в своето дете? Може ли бащата, който прекарва по цели нощи в ядене и пиене, в разпуснат живот, да

предаде нещо добро на детето си? Нека младото поколение знае това.

Ако една жена е бременна и в това си положение има най-тежки изживявания, например, у нея се заражда желание да отмъсти, да открадне, да убие, то детето, което ще се роди, ще бъде един престъпник. Така говорят научните данни. Тъй че спасението на човечеството седи в съзнателното отказване на жената да ражда престъпници.

Възпитанието на детето е в ръцете на майката. Каквото вложи майката в детето още във време на бременността, това е важното. После като се роди, детето по-трудно се възпитава. Затова казвам: майките ще оправят света. Майката във време на бременността може да вдъхне на детето разумност, интелигентност, да даде подтик на неговите чувства, да усили волята му.

За да възпитате някого, първо трябва да възпитате себе си. Лош ли си, всички наоколо ти са лоши. Когато една майка зачене и почне да се нервира и злослови, аз мога да предскажа последствията на раждането, напълно мога да опиша характера и съдбата на младенеца. Майка, която се нервира, не бива да мисли, че детето, което ще роди, ще бъде светия и ще я гледа на старини. Един ден то ще си отмъсти и ще рече: „По-добре да не си ме раждала“.

Като изучавам въпроса за грубостта на човека, дохождам до заключението, че за да се придобие известна мекота, нужни са условия. Отивам в един дом, наблюдавам какви са отношенията между децата и родителите. Децата са груби с родителите си, говорят им сопнато, грубо. Родителите се чудят какво да правят с тях. Според мене причината за тая грубост се крие в излишната енергия у децата. Ако знаят как да я пласират, те ще бъдат по-меки и по-внимателни. Един ден малкият Иванчо става момък и грубостта му постепенно намалява. Той си е намерил една Калинка, с която се разговаря меко, нежно. Като се обръща към нея, нарича я

„Калинчица“. Защо към майка си е груб, а към Калинка е мек и внимателен? Причината за грубостта на Иванчо е в майката. Когато е била бременна, тя не е могла да внесе в Иванчо нужната мекота. Ето защо Калинка иде отвън, като лекар да излекува Иванчо от неговата грубост. Тя знае как да постъпва с него, за да внесе нужната мекота.

Дарбите на човека зависят от тези, които го слушат, които го обичат. Те дават сила за проявление на неговите таланти. Ако говориш пред хора, които те обичат, ти ще говориш повече и по-красноречиво, ако говориш пред хора, които не те обичат, те ще говориш по-малко и по-лошо. Следователно дарбите зависят от любовта. Ако майката има любов в себе си, тя ще роди велик, гениален син. Ако няма любов в себе си и живее повърхностен, дребнав, лекомислен живот, тя ще роди обикновен син, подобен на нея. Когато някоя майка иска да роди нещо велико, тя трябва да е подготвена за това, да съзнава своето предназначение. Човек не може да роди една възвишена идея, ако той сам се занимава с дребнавостите на живота. Хората сами създават възвишените идеи, те сами създават и обикновените идеи.

Светът ще се поправи само когато семейството се поправи. Хората трябва да имат ясно представа за семейството. Бащата и майката свършват главната възпитателна работа, а после идват училището и обществото. Между аурата на родителите и детето има връзка. Невидими конци съединяват аурата на детето с аурата на родителите и е нормално, когато то е в бащиния си дом до 25-та си годишнина. Ако някой от тях е далеч нейде, трябва да изпраща своята мисъл към семейството.

Дете, което не е кърмено от майка си и което не е чувало гласа на баща си, е лишено от най-благоприятните условия на живота. Майката предава мекота на сърцето, а бащата – светлина на ума и сила на волята. Без майка детето би било твърдо като камък, а без баща то би се намирало в положението на лист, носен от вятъра по всички посоки. Има ли

баща, детето ще бъде лист, който се държи здраво за дървото и се ползва от неговите блага. Мекото и милостиво сърце на човека се дължи на майката, а знанието и светлината на ума – на бащата. Аз вземам думите „баща“ и „майка“ в техния широк смисъл.

След раждането вътрешната връзка между децата и майката продължава, макар и по друг начин. Дете, което майка му не го е носила на ръце и не го е кърмила, губи нещо изключително ценно. Има връзка между етерните двойници на майката и детето. Затова детето не трябва да живее далеч от майка си до 14-годишната си възраст. Майчиното мляко е от голямо значение за детето. Когато детето се допира до гърдите на майка си, върху него оказва влияние не само млякото, което поглъща, но и магнетичната сила, която изтича ту от лявата, ту от дясната гърд на майката. Друга жена ако го храни, не ще произведе същия ефект. От майката излиза сила, която облагородява детето. Когато майката кърми детето си, тя трябва да има най-добро разположение, да не се гневи.

Майката е като извор, който извира и което е в нея, тя го предава на детето. Божественото, което е в майката, тя предава на детето и във време на бременност и после – след раждането. Това е непреривен процес у майката – влива се нещо в рождбата от нея. Обмяната между майка и дете не е само външна, но и вътрешна, става преливане. И в трите свята майката играе тази роля и тя трябва да се подготви.

Когато майката се ядоса, млякото се разваля, пълно е с отрови и детето заболява, повръща го. И най-малките отрицателни емоции на майката се отразяват върху млякото. Това са факти. Майките не са подготвили както трябва млякото. Да бъдеш слуга, това значи да знаеш. Майката слугува, т.е. тя знае какво да прави. Слугинята не може да замести майката.

Човек се ражда безверник и дълго време майка му трябва

ва да му дава от своето живо мляко, за да го научи да вярва. Детето казва на майка си: „Аз дойдох при тебе безверник, за да ми покажеш своята вяра и да ме научиш да вярвам“. Като го кърми и обръща ту от едната, ту от другата си страна, майката казва: „Чадо, искам да бъдеш топъл, както е топло моето сърце, и светъл като моя ум“. Като кърми детето от лявата си страна, майката го подхранва с ония топли, благородни чувства, които му са необходими за живота. Като го кърми от дясната си страна, майката го подхранва със светли и възвишени мисли. Сърцето е син на ума, а умът – син на душата. В тази мисъл се крие нещо отвлечено, нещо мистично, което се нуждае от дълбоко разбиране.

Някоя неразумна жена казва: „Защо Господ ме е направил жена?“ Като жени вие ще изучавате това изкуство, което като мъже не бихте изучили – изкуството да приготвяте мляко, с което да отхранвате децата си. Вие сте гувернантки на Господа, които отглеждат Неговите деца. Ако не изпълните майчината си длъжност, Господ ще ви попита: „Защо ви поставих на тази важна служба? Не трябваше да давате такова мляко на децата си.“ „Дадохме им вече.“ „Още веднъж да не им давате от това мляко. Ако им давате, ще ви уволня.“ „Ама аз искам мъж да стана.“ „Няма да станеш мъж, ако продължаваш да искаш неща, които не заслужаваш и ако си все така упорита, втория път по-долу от човек ще бъдеш.“

Децата отначало трябва да се хранят с много добра храна. За да може детето добре да се храни, майката трябва да има отлична мисъл, чувство и постъпки. Ако майката не мисли добре, ако майката не чувства добре и не постъпва добре, образува се една нечиста храна вътре в нейната гръд. Това дете още в началото майката го отравя със своите мисли и чувства. Тя отравя детето без да иска. В едно семейство, където има деца, бащата трябва да бъде образцов. Бащата не знае това и ще се скара с майката, а при всяко каране се образува отрова – това се отразява на децата, особено на бебетата, които сучат. Тази, лошата дума, образува отрова. Всяко подозрение образува отрова. Във всички отрицателни мис-

ли се образуват отрови. Най-първо трябва да се научим да мислим правилно, за да се освободим от отровите.

Христос употребява тази дума „майка“ малко в по-друг смисъл. Брата ще познаеш, когато си наранен, когато си в нещастие, той ще те прегърне, целуне, ще те заведе в дома ти, така и сестрата. А майката как ще познаеш? От майката са излезли братът и сестрата. Майката – това е най-възвишеното на земята, значи Христос подразбира любовта – то е майката, която всичко жертва. Христос подразбира любовта, реализирана на земята. Любиш ли, майка си, не любиш ли, не си майка. Всеки не може да бъде майка. Да родиш – още не значи, че си майка. То е най-лесното – да родиш. Рибата ражда, т.е. хвърля хайвера си, в който има по 300 000 зародиша на малки рибчета. Но това раждане ли е? Някои от млекопитаещите раждат по 5 – 6 наведнъж. И това раждане ли е? А майката ще роди едно, в изключителни случаи – две. Раждането е едно предисловие на майчинството. Ако сърцето на онази майка не е пълно с любов, тя не е майка. Следователно в определението на Христа: „Който изпълнява волята на Отца Моего“, той Му е брат и сестра, и майка. Майката познава ли кой е този, който е дошъл в нея? Дошъл е един дух от пространството. Този малък дух става голям човек. Питам: този малък човек и големият човек един и същ ли е? Съвременните майки познават своите деца само по форма. Някои едва сега са почнали да ги познават по съдържание, а по смисъл – ще трябват още хиляди години.

Ако на една майка Бог е дал дъщеря или син и ако тя не познава дъщеря си, няма да има една разумна връзка, разбирателство с нея. Да кажем, че бащата мисли едно, а синът – друго, майката – едно, дъщерята – друго, учителят – едно, ученикът – друго, това значи, че те нямат един идеал, към който всички трябва да се стремят.

Да познаеш човека, това значи да се свържеш с неговия ум, с неговото сърце, с неговата душа и с неговия дух. Дълго време трябва да ражда майката, докато познае своя син и

дъщеря. Майката казва: „Родих дете“. Това не е достатъчно. Ти трябва да познаеш детето си, да влезеш в съприкосновение с ума, сърцето, душата и духа му. Това значи да родиш дете.

Христос се обръща към страдащите и им казва: „Едно нещо ви трябва: да се родите изново!“ Христос е подразбирал как именно ще се родим. На онова дете, което трябва да се роди, трябва майка. На майката трябва условия. На нея е необходимо здраве, слънчева светлина и топлина, които благоприятстват за този плод, за туй, което тя ще роди. Под тази дума „раждане“ аз не разбирам раждането на туй тяло. Не, под „раждане“ аз разбирам туй съзнание, което трябва да мине от майката в детето. Човек не е туй, което виждаме външно. Ние се лъжем, заблуждаваме се, като търсим човека в неговата външна форма. Човек сам по себе си не е това, което наблюдаваме отвън.

Ние посвещаваме целия си живот на тялото, на следствията, там е всичката погрешка. Майката милва очичките, ръчичките, крачката, носленцето на своето дете, но не се стреми да погледне какво има в душата му, да види какво се крие в нея.

Сегашните майки и бащи не разбират синовете и дъщерите си, които са постоянно между тях. Ако попитате майката каква е дъщеря ѝ, тя ще я опише външно. Ще каже, че е руса, хубава, грациозна. Това са външни черти на дъщерята, а не вътрешното ѝ съдържание. Утре ще дойде един млад момък, ще запали фитила на нейния огън и ти ще се чудиш, че дъщеря ти била толкова избухлива. Дъщеря ти се сърди, гневи се, избухва, докато един ден стане най-голямата експлозия – тя напуска твоя дом и отива далеч някъде, дето момъкът я води. Всички казват: „Ожени се тая мома“. Казвам: прояви се тая мома, формата ѝ се разпръсна, съдържанието ѝ се разви. Тя цъфна като цвят, прецъфтя и завърза.

Бащата и майката трябва да изучават ума на детето си, трябва да изучават сърцето на момичетата и на момчетата. Тук не става дума за наследственост. Тя още нищо не доказва. Ние можем да предадем на младото поколение добродетели, можем да ги внесем и в себе си. Или другояче казано: аз съм проводник в природата. Живата разумна природа може много да направи при условие, че ти си добър неин проводник.

Когато майката се грижи и моли за децата си, по този начин тя сваля от разумния и възвишен свят съответни енергии за своите деца. В това отношение родителите не трябва да се тревожат как ще прекарат децата им, но трябва да се молят, да мислят и да работят усилено за тях. Молитвите на хората са необходими за сваляне висши енергии от невидимия свят. Тези енергии се използват за развитието на цялото човечество.

Имате ли една вътрешна връзка с Бога, със светлите същества, тогава цялата земя с всичките блага ще ви бъде на разположение. Ще се съобразявате и с това, че всички хора не могат да вярват тъй, както вие вярвате. Не е вашето вярване, което ще ви съедини. Две неща има, които обединяват хората: тяхната доброта и тяхната справедливост, или техните сърца и техните умове са, които ги сближават. Умовете и сърцата сближават. Важната роля на всички жени е да съединят човечеството по сърце. Това е мисията на жената. Задачата на мъжете е да обединят човечеството по ум. Тогава жените ще подхранват доброто, а пък мъжете – справедливостта. В името на тези идеи, приложени, цялото човечество ще се обедини, всички майки и бащи, които са направили връзка с Божествената Мъдрост и с Божествената Любов, които са направили връзка във възплътената доброта в света и справедливост, те ще имат ново поколение, нови деца, които ще носят знанието на свободата. Тогава ще имаме един свят, близо до Царството Божие на земята.

Разумният живот изисква силни майки и бащи, пълни с

идеали и със запас от духовна енергия, които могат да вдъхнат в новото поколение. Заключениеето от това е, че ако някой от съвременните народи иска да измени вътрешното си състояние и да създаде ред и порядък в своя бит, той трябва да облагодетелства на първо място майките и бащите, като създаде за тях най-благоприятни условия. Но кой народ днес прилага тоя закон? Нито един народ не е постигнал още това. В пълния смисъл на думата такъв идеален народ няма още. Напротив, всички търсят разумния живот там, където не може да се намери, търсят живота си там, отдето не идва, своята защита – там, отдето идва разрушението им, и своето спасение – там, отдето идва смъртта им.

Деветте ореха

Когато детето иска да постигне нещо, то ще преследва майка си, ще постоянства в искането си, докато успее. Не успее ли, то ще изкриви устата и лицето си и ще започне да пее някаква особена музика на необикновена гама. В плача на детето има особена интонация. Плачът действа магнетично върху майката и тя, като не може да издържи това състояние, започва постепенно да капитулира и казва: „Най-после ще дам на детето каквото иска, да престане да плаче“. Значи и децата си служат с магия, с внушение. Те знаят как да действат, когато искат да постигнат някое свое желание. Щом иска нещо, детето започва да прегръща майка си, пипа я отзад по главата, дето се намират двата жизнени тока и с любезен, мил глас казва на майка си: „Мамичко, много те обичам!“ Като направи тази операция, то пристъпва внимателно към майка си и казва: „Маминко, ще ми дадеш ли няколко ореха?“ Майката веднага отваря торбата с орехи и му дава колкото то иска. Докато младата жена не е имала деца, тя е възпитавала своите близки да не бъдат слаби, да не се поддават на волята на децата си. Дойде ли време тя да се прояви пред своите деца, веднага отстъпва и казва: „Какво да се прави? Децата са, още не разбират. Волята им слаба, не могат да се въздържат.“

Казвам: лошото не е в това, че майката дава орехи на детето си, но тя трябва да знае законите на математиката и да я прилага в живота си. Когато дава на детето си орехи или ябълки, тя трябва да знае точно колко да му даде. (...) Природата дава на своите деца всяко нещо с брой. Като не знае тези закони, майката казва: „Ще дам на детето си 2 ореха“. Питам: „Защо именно 2 ореха?“ „Тогава ще му дам 3.“ „Защо именно 3?“ „В такъв случай ще му дам 4, 5, 6 или повече.“ „Защо именно толкова орехи ще му дадеп?“ За всеки случай майката трябва да знае колко ореха трябва да даде на детето си. Например, когато някое дете е своенравно, упорито, майката трябва да му даде 2 ореха. Числото 2, т.е. двете единици са положителни числа. Като се съберат, те образуват числото 2, което представлява магнетичен метод, смекчаване на енергията... Ако по характер детето не е уравновесено, а вие искате да го възпитавате в духа на новото учение, дайте му тогава 3 ореха или 3 ябълки. Числото 3 е закон на равновесие.

Ще кажете: „Това вече не е нищо друго, освен суеверие!“ Според вас как трябва да се възпитават децата: да се задоволяват техните желания, или не? Възпитателите трябва да знаят значението на числата, защото всяко число представлява живи единици, които могат да помагат, а понякога могат и да противодействат при възпитанието.

Тъй щото, ако искате да развиете у детето чувство на справедливост, давайте му по 4 ореха; ако искате да развиете чувствата изобщо, давайте му по 5 ореха; ако искате да развиете религиозните чувства, давайте му по 7 ореха; ако искате да развиете разсъдъка, да стане философ, да придобие критически ум, давайте му по 8 ореха; ако искате да стане благородно, с възвишени мисли и чувства, давайте му по 9 ореха. Дойдете ли до числото 9, спрете. Не давайте на децата си повече от 9 ореха.

Мислите ли, че това дете, което се храни постоянно с шоколад или със сладки бонбончета, може да стане някой виден професор? Онова дете, което се храни с българска пита, печена в жаравата, има 100 пъти по-голяма възможност да

стане някой виден професор, отколкото това дете, което се храни с шоколад и сладки бонбончета. Казвам: шоколадената кашипа, това е едно модерно изобретение. Ако се храниш с такава шоколадена кашипа, никакъв професор не може да стане от тебе. Ако се храниш с българска пита, и професор, и художник, и музикант можеш да станеш. Храниш ли се с такава шоколадена каша, само на каша ще станеш. Това са само форми.

Този хляб, тази българска пита трябва да бъде хубаво опечена. Какво седи зад този хляб? Зад хляба седи едно велико изкуство, което хлебарят е вложил. Аз казвам: тези, които правят хляб, за в бъдеще трябва да са свършили 4 факултета, трябва да имат докторат. Те трябва да са свършили правните науки, да са свършили философия, да познават естествените науки и математиката. Само такъв човек може да бъде кандидат за хлебар, само той може да прави хляб. При това той трябва да бъде здрав, да не боледува никога. Той трябва да бъде човек със свежи идеи, които да вложи в хляба, та като ядеш от този хляб, тия негови докторски идеи да влязат вътре в тебе и да просветят ума ти. Вие ще кажете: „Е, то е лесна работа“. Не, ето един въпрос за майките.

В това отношение всяка мома преди да се ожени, трябва да е свършила 4 факултета и да знае да меси хляб. За в бъдеще, в шестата раса, ще има следният закон: всяка мома, която иска да се ожени, трябва да е свършила 4 факултета и да знае да меси хляб. Как ще се жените тогава? А сега, онази младата мома с бялата шапка, без да знае да меси хляб, разхожда се нагоре-надолу и всички казват за нея: „Да оженим тази мома, че да се поддържа човешкия род, да се продължава човечеството“. Хубаво, природата няма нищо против това да се женят хората, тя е за това, но когато дойдем до онзи разумен човешки живот, има други правила, които човек трябва да спазва.

Родителите трябва да знаят каква храна да дадат на децата си в понеделник, във вторник и т.н., защото храната създава хората. Вземете най-културния човек и започнете

да го храните с най-грубата храна, вие ще видоизмените живота му. Хранете някой груб човек с най-деликатна храна, в 10 години той ще измени начина си на живот. Аз се радвам, че започнаха вече да се явяват разни течения по-близки до природата, например вегетарианството, макар че и това не е правилно схващане за диетата, защото природата е създала всевъзможни храни и всеки трябва да се храни със специална за своя организъм храна. Всеки човек, всеки народ, всяко общество трябва да си избере подходяща храна, която да дава най-добри резултати.

Много майки уморяват децата си от много хранене. Тя храни малкото си дете по 10 – 15 пъти на ден. „Хайде, мама, хайде, хапни си!“ Тя се бои да не умре от глад. „Нека яде, да порасте!“ Не, 3 пъти на ден е достатъчно за едно дете да се храни. Не е в многото, не е и в малкото. В природата има един закон, според който е определено всекиму колко трябва да яде. В това именно седи разумността на живота, че природата е определила на всички същества каква доза ядене трябва да употребяват. И ако ние, съвременните хора, познавахме този велик закон на хранене, всички щяхме да бъдем здрави.

Какво трябва да се придаде към вашата любов? Повече знание, повече светлина, повече мъдрост, повече истина. Една майка обича детето си и от любов го храни по 10 пъти на ден. В любовта на тая майка липсва знание. Тя претоварва стомаха на детето си и после се чуди коя е причината за това. Много просто – нейната неразумна любов. Ако го храни по 2–3 пъти на ден, това е достатъчно. Ще кажете, че птиците хранят малките си по няколко пъти на ден. Законът за храненето у тях е друг, не е както при хората.

Някой път вие без да знаете, полагате ръката си на челото на детето, което плаче. Питам ви: защо я полагате? Когато полагате дясната ръка на горната част на челото, вие предизвиквате едно от най-благородните чувства. В тази част на главата се намират много чувства, но вие засягате глав-

но милосърдието – Божествената Любов. И ако онзи, който полага ръка върху главата ти, има чувство на милосърдие, веднага ще почувстваш в себе си една приятност. Майката, като полага ръката си върху главата на детето, с това тя казва на неговия дух: „Майката Природа, която ме е оставила да те гледам, те обича и нейната любов никога не се мени“. А тази майка, която полага ръката си върху детето, е оставена да гледа това дете. Когато се разтревожите, турете си ръката вие или друг някой на челото, съсредоточете ума си върху това място и като повикате нашата велика майка, всичко ще мине. Това е едно красиво движение.

Да знаете значението на всяко едно действие, това са новите начини на възпитание. Всяко действие в природата е строго определено и оттам всички хора могат да бъдат или добри, или лоши. Вашето дете плаче – вие вземате горната част на ръката му, доближавате я близо до устата си и духвател, болката на детето минава. Но ако при подобни случаи ти свиеш долната си устна и я изкараш навън, ти си опетнил вече ума си. Всяко неправилно движение на ръката или на устата ти опетнява ума. А тези действия влияят. Ето защо всяко движение на ръката, на очите, трябва да бъде строго определено, да става по всички Божествени правила.

Обикновено майките къпят децата си сутрин и вечер и по този начин ги масажират, разтриват, простират ръцете си върху тях, като имат за това и своите съображения. Всичко е добре, но те не знаят как трябва да правят това. Най-великото Божествено изкуство е да знае майката как да къпе, да масажира своето дете и ако знае това, от него би излязъл велик гений или светия. Нужни са училища за младите майки, за да се научат как да къпят и масажират децата си. Днешните майки гледат да извършат това нещо както и да е, за да бъдат по-свободни.

Сега се обръщам към майките с въпроса: какво правите, когато ви се роди дете? Наблюдавал съм как майката се радва на детенцето си. Тя го къпе, гали, потупва го по бузките, целува го, люлее го и му пее: „Дан – дури, дун – дири... Да

станеш богат човек, да станеш богат търговец, силен мъж!“ Какво ли не пожелава майката на детето си, но съществено-то забравя да му пожелае. Детето пораства, става голям търговец, но започва да лъже, за да забогатее повече. Той става учен човек и започва да фабрикува отрови за унищожаване на хората. Става силен човек и започва да изнудва слабите. Майката знае само „дар – дури, дун – дири“, а после се чуди какъв човек излязъл. „Това ли очаквах?“, казва тя. Каквото му пяла, такъв станал. Докато детето е малко, майката му припява какво иска от него и го потупва по задницата. Не тупай детето си по задницата, но го пипай по главичката и кажи: „Да влязат в главата ти светлите Божествени мисли, да носиш светлина на човечеството, да помагаш на по-слабите си братя!“ Тури ръката си на главичката на своето дете и кажи: „Да влязат, майка, в тебе благородните и възвишени Божествени чувства!“ Някоя майка прегърне детето си, стисне го в обятията си, но с това тя развива в него егоизъм. Тя казва: „Като хванеш някого, стисни го здраво, да вземеш и последните му сили“. Тя прави това подсъзнателно, но един ден вижда резултата на своята любов. И змията, като хване жертвата си, стиска я, докато счупи ребрата ѝ. Любов ли е това? Това не е за упрек. Разбирайте подтиците си. Майката се радва, че детето ѝ е здраво, но тя трябва да проникне дълбоко в душата му и там да посее истинските семена. Ако тя не сее в душата на детето, всяко посято от нея семе пада на камениста почва и изсъхва.

Какво прави майката с любимото си дете? Тя го целува по едната бузичка, после по другата, целува му едната ръчичка, после другата, едното краче, другото краче, коленцата – навсякъде го целува. Който не разбира значението на майчината целувка, казва: „Защо тая майка целува толкова много детето си? На място ли са нейните целувки?“ На място са. Всяко дете, целувано от майка си и баща си, става човек в пълния смисъл на думата. Следователно, ако работите ви не се нареждат добре, ще знаете, че майка ви и баща ви не са ви целували както трябва.

Окултната наука другояче обяснява нещата. Как може, например, да се обясни научно въпросът за възпитанието на децата? Майките трябва да знаят как да възпитават децата си, в училищата учителите също да знаят. Например майката трябва да знае как и къде да прекара ръката си върху детето, дали отпред на главата или отзад на главата му, как да пипне, къде да пипне, кой център да активизира – всичко това е от огромно значение. Дали на място или не на място майката прекарва ръката си върху главата на детето, това може да се отрази благоприятно върху него или пък да създаде в него цял катаклизъм. Майката оставя детето си на бабата и тя го пипа по главата, където ѝ падне и както намери. Все баби се занимават с тези работи, оправят главата на детето. Но виждаме в края на краищата какво излиза от това пипане – главата на детето остава все неоправена. Питам: защо се женят бащата и майката, като не знаят как да пипат главите на децата си?

Отлична работа е жененето, но като се роди детето, нито майката, нито бащата знаят как да бутнат главата му. Тогава защо се женят? Понякога майката взема детето, подхвърля го нагоре и го бутне по задницата. С това се създава много лош импулс в детето. Това е животинската част в човека и тя трябва да се бутне най-после. Аз съм наблюдавал, че майките се занимават най-много със задницата на детето си. Като наблюдавам какво са писали всички педагози, писали са много хубави работи, но къде е този добър свят? Хората се женят, но не по Бога, вследствие на това се създават деца, каквито те не искат. Коя е причината за това? Аз зная коя е причината. Майките не знаят как да къпят децата си, те ги къпят както не трябва. Те не знаят как и къде да ги пипат, и след като пипат както им падне, те ги развалят.

Каквито и методи да прилагате за възпитанието на младежта, резултатите са слаби – те не могат да въздействат върху естествените недъзи на децата. Причините на тия недъзи се крият в мозъка на човека. Следователно да въздействате върху детето, това значи да познавате човешката глава в

подробности. Съвременните хора не познават още истината. Те се стремят към нея, но не могат още да я придобият. Съвременният човек не може да си служи с истината. Защо? По естествената причина, че органът за възприемане на истината в него не е развит.

Докато човек не възстанови първичното, здравословното състояние на своите органи, той не може да си служи с тях. Най-ценното нещо за човека е неговият мозък. Всички центрове на мозъка трябва да бъдат в нормално състояние. Ако мозъчните центрове на детето не са в нормално състояние, задачата на възпитателя се свежда именно към това, да прилага такива методи, чрез които да възстанови нормалното състояние на тия органи. Когато възпитава детето си, майката трябва да си служи и с мек, и със строг говор. От време на време тя трябва да създава мъчнотии на детето, чрез които да го застави да мисли. Колкото и да е слаба мисълта на човека, тя развива мозъчните центрове. Обаче от любов към децата си, майките ги ограждат от мъчнотии и страдания. Те искат децата им да бъдат здрави, силни, безгрижни, обаче природата не търпи това. Тя има грижа не само за хората, но и за животните. Запример, за да предпази животните от опасностите на живота, тя е вложила страха в тях като предпазителна мярка.

Страхът е вложен и в човека. Докато съвестта в човека не е развита, страхът е необходим за него. Той го предпазва от престъпления. Като не знаят това, майките се стремят да освободят децата си от страха. Ако детето на някоя майка е страхливо, тя го води при баби и лекари да го лекуват. Обаче, ако съвестта на това дете не е развита, щом се освободи от страха, то започва да върши престъпления. За да не стане престъпник, не го освобождавайте от страха преждевременно. Казано е в Писанието: „Страхът от Господа е начало на мъдростта“.

Правият път

Съвременната статистика показва, че от ония деца, за които родителите полагат много грижи и усилия, хора не стават. И обратно – на родители, които уповават на Бога и разчитат на Него във всички случаи на живота си, и децата им са станали добри и разумни хора. Някои родители се плашат от живота и казват: „Дано напите деца не се развалят!“ Това не е прав начин на разсъждение. Когато някоя майка роди дете, тя трябва да се обърне към Бога с молитвата: „Господи, благослови моето дете! Запази го от всички злини и помогни да се развият и разработят всички дарби и способности, които Ти си вложил в неговата душа!“ Родителите не трябва да правят усилия да отклоняват своите деца от правия път, който Бог им е предназначертал, или от тяхното органическо развитие.

Ти трябва да се ориентираш отлично във времето и пространството. Трябва да знаеш какво ще бъде времето, да различаваш влиянията, които идат отвън. Срецаш един човек, веднага ще определиш какво влияние има, към коя категория спада. Най-първо трябва да определиш дали спада към добрите или лошите хора, дали към умните или към глупавите, дали към учените или към невежите. Туй всеки трябва да може. Всяка майка, още като се роди нейното дете, трябва да знае какво може да излезе от него. Тя не трябва да се заблуждава.

Когато се ражда човек, всеки се интересува каква ще бъде неговата съдба. И българите се интересуват от съдбата на своите деца или от онова занятие, на което те ще се предадат. По тази причина те имат обичай, когато малкото дете проходи, да му месят питка, а заедно с това да поставят на една малка маса ножче, перо, монета и рало, и гледат към кое от тези четири неща детето ще пристъпи. Ако детето посегне към ножчето, военен ще стане; ако вземе перото, писател ще стане; ако вземе монетата, търговец ще стане; ако вземе ралото, земеделец ще стане. И в действителност този за-

кон е верен. Щом се роди човек, той е хванал вече нещо. Докато не хване нещо, човек не може да се роди. Щом хване нещо, той вече се ражда.

Ако искате да познаете какъв е даден човек или дадено дете, накарайте го да начертае един триъгълник. Ако детето начертае триъгълник, в който лявата страна е по-голяма от дясната, това показва, че то е повече чувствително, отколкото интелигентно. В него сърцето работи повече от ума. Ако дясната страна на триъгълника е по-голяма, това дете е повече интелигентно, отколкото чувствително. Ако основата е по-голяма, детето е силно развито във физично отношение. Това са факти, а не случайности. В природата няма случайности.

За в бъдеще баща, на когото се роди син, няма да философства как се е създадо това дете, но ще извика един хиромантик, който по ръката или някой от пръстите му ще каже какви способности се крият в него, какви добри и лоши черти има и най-после какво може да излезе от него. Хиромантикът ще даде методи за възпитанието на това дете. Ако пък бащата пита нещо за себе си, той ще му даде начини как да изправи живота си и как да се освободи от противоречията.

Какво трябва да прави човек, за да постигне нещо? Цигуларят се ражда цигулар, поетът се ражда поет, добрият човек се ражда добър, той отпосле не може да стане добър. Някои казват, че с време всичко това може да се придобие, че след време човек може да стане и цигулар, и поет, и художник и т.н. Не, така говорят и мислят само простите хора. На хора, прости и невежи като децата, може да се говори, че бабите носят малките деца от реките, на простите хора може да се говори, че камилата е излязла от кокоше яйце, на простите хора може да се говори, че мостът на Дунава е направен от косъма на някой учен.

Казвате: „Да възпитаваме нашата младеж!“ Ами как ще я възпитате, как ще обуздате нейните постъпки? Аз не вяр-

вам в никакво възпитание, т.е. в дресирането, а вярвам, че всички хора имат условия да станат добри, стига да искат. Аз вярвам, че всички хора определят своя живот според момента, в който действат, защото след този момент идват други условия. Това е възпитание. След този момент ти ще възприемеш храна, наука, които ще бъдат според плоскостта, по която се движиш. Земеделецът изучава условията за своите посеви, всеки изучава условията за своята работа. Като казвам, че не вярвам в никакво възпитание, не вземайте това в неправилен смисъл. Аз не вярвам в онова криво, външно възпитание, което хората дават на своите деца.

Съвременните хора искат да възпитават децата си, но как ще ги възпитават? Ако вие окопавате лозата си, а не обрязвате пръчките ѝ, какво ще стане с вапата лоза? Пръчките на самата лоза не се окопават, те се обрязват, а самата лоза се нуждае от окопаване. И колкото повече окопавате, т.е. обработвате лозата, толкова повече растат и бурените около нея, защото имат по-добри условия. Същото нещо се забелязва и у добрия човек. Едновременно с развиването на добродетелите му, се развиват и някои лоши качества. Туй зле ли е? Не е зле. И злото в човека също тъй има право да расте, както и доброто. Аз няма да се спирам, да обяснявам какво нещо е злото. Злото е един живот. Според моите схващания злините, които сега съществуват в света и у нас, са неизползвани добродетели на миналото. Следователно сега трябва да се навлезе в един нов период, дето добродетелите имат условия да растат. Те са взели обратно движение в нас.

Има ангели на земята, но те са рядко. На няколко хиляди деца едва едно от тях е ангел, който слиза на земята с определена мисия, да ръководи хората. Някои родители се възхищават от тънките вежди на децата си, от малката им устичка, от малките им ушички и т.н. Тъкмо тези белези говорят за неправилно развитие, за нещо лошо в характера. Родителите могат да не познават нито френология, нито физиогномия, нито астрология, обаче искат ли да знаят какви заложби носят децата им в себе си, ще се поддават ли на новите

педагогически методи, нека видят обичат ли ги децата им. Това е първото условие за възпитание на детето. Ако детето обича родителите си, то влиза в положението им и цени всичко, каквото те правят за него. В това дете е събудено Божественото, то може да се възпитава. Не е ли събудено още Божественото в детето, то може да се дресира, но не и да се възпитава. Природата изпраща тези деца на земята при неблагоприятни условия, да чукаат камъни, да копаят руди, да орат земята, за да изпитат горчивините на живота. На благородните и напреднали души природата дава по-благородни задачи.

Не си правете илюзии за вашите деца! Не им туряйте дарби, каквито те нямат. Не очаквайте да се проявят другояче, освен каквито са. Вашите деца засега ще проявяват точно такъв живот, какъвто им е даден. За в бъдеще вашите деца ще бъдат други, също тъй и вие ще можете да проявите други качества. Засега вашият живот е само един лист от тази съвършена книга.

Има едно свещено право в света, един закон, който ако човек пристъпи, плаща с живота си. Някъде в габровските села едно 7-годишно дете свалило от гнездото им 5-6 малки лястовичета и с едно ножче изрязало езичетата на всичките. Като го видяла майка му, засмяла се и казала: „Чудно нещо, виж какво е направило моето дете! Изрязало езичетата на всички малки лястовичета. Как е могло да ги снесе от гнездото?“ Още по-чудно било, че след като това дете пораснало и се оженило, родили му се 5 деца, но всички били неми.

Аз наблюдавам някоя майка, радва се на детето си и казва: „А, тази моя Стефанка, тя е едно ангелче. И моят Петранчо – също.“ Но аз гледам тази Стефанка и този Петранчо си играят и с пръчицата обрусват главичките на цветята. Майката казва: „Браво, bravo, моите ангелчета!“ А, никакви ангелчета не са, те са ангели без криле и с опашка! Тези ангелчета, на които се радваш днес, утре ще те изхвърлят на улицата да трепериш. Този Петранчо по 2 пъти на ден ще

бие майка и баща си и ще каже: „Аз не ги познавам“. Защо? Майката не е вложила един висок идеал в душата на своето дете.

Ако на детето не му дадете едно възпитание, нищо няма да стане от него. Ако това дете – капиталът – се развива, бащата и майката са доволни. Ако туй дете няма условия да се развива, ако е хилаво, значи този капитал ще пропадне. Всяка една идея в нас, която не се развива, е хилава. Всяко едно чувство в нас, което не се развива, е хилаво. Всяка постъпка, която не се развива, е хилава. Оставете стария морал! Казвам: морал има, когато нещата се развиват. Всяка идея може да се реализира, всяка постъпка може да се реализира, да даде плод. Всяко чувство може да се реализира, да даде плод. Това са елементарни работи. Към туй трябва да се стремите. Казвате: „Да бъдем добри“. Но добротата е капитал, турен на работа.

Как ще възпитате грубото, неразбрано и недоразвито дете на добри и правилни отношения? Каквото днес го научите, утре то ще го забрави. Такова възпитание е дресировка, нищо повече. При възпитанието на детето нещата трябва да пуснат дълбоки корени в съзнанието му. Майката трябва да научи детето си да обича Бога. Щом детето обича Бога, ще се самовъзпитава. Духовният си живот детето трябва да започне със съзнателна помощ към по-слабите. Така у него ще се яви готовност на жертвоготовност. Това трябва да стане като религиозно възпитание и когато то срещне по пътя си бедно или болно дете, няма да отмине, но ще помогне – у него ще се събуди религиозно чувство.

Казвате: „Този човек е праволинеен, прав човек е“. Но в какво седи тази правота? Правотата седи най-първо в очите. Когато на едно дете постъпката му е крива, вълните, които излизат от неговите очи, образуват криви линии. Майката вижда, че то избягва погледа ѝ, не гледа направо, а настрани.

Никак не е мъчно за майката да разбере, че детето крие

нещо от нея. То или затваря очите си, или погледне надолу, или гледа нагоре, но не гледа майка си право в очите. И тя познава, че то е направило нещо. От къде майката е добила туй познание? Вие от къде сте го получили? Как например знаете, че един поглед не е прав? Детето, като крие погледа си, все едно, че говори научно. Майката го пита: „Ти ходи ли в градината?“ То гледа надолу. „Тебе, казва тя, не те ли е страх от Господа?“ Детето погледне нагоре. „Знаеш ли, че лошо си направил?“ Детето гледа надолу. „Не знаеш ли, че Господ ще те съди?“ Гледа нагоре. То научно разговаря. Казва: „Центърът на земята ме привлече“. Като го пита: „Защо направи това?“, то гледа надолу, иска да каже: „Причина е земята“. „Господ ще те съди.“ То гледа нагоре, казва: „Причината е горе“. Майката казва: „Не е вярно“.

Защо трябва да казваш на детето да не краде? Пусни го в градината и го остави свободно. Там то ще се прояви. Ако започне да къса плодовете без позволение, то обича да краде. И да му кажеш да не краде, щом това желание е вложено в него, то ще се прояви.

Животинското естество у човека не може да се възпита, нито може да се облагороди. Колкото и да се възпитава, в края на краищата ще прояви естеството си.

Можеш ли да мислиш за нещо, което никога не си опитал? Аз гледам малките деца. Майката казва: „Откъде му е дошло на ума да лъже?“ Според закона на прераждането, това същество е живяло и преди, то и в други животи се е учило да лъже, сега няма да му е за първи път. Това твърдят окултистите. Може техните възгледи да не са в съгласие с вашите. Много други тършим, ще тършим и техните. Те казват още, че трябва 777 кардинални прераждания, за да има човек някакъв напредък, а другите прераждания са безброй. След 777 кардинални прераждания, човек завършва своето развитие. Значи това дете, което обича да лъже, е живяло много пъти на земята и се е научило да лъже. Като се намери натясно, то лъже. Това изкуство то е научило добре.

Обработете лозето, посадете го и то ще ви даде плод. И каквато лоза посадите, такъв плод ще даде – ако посадите долнокачествени пръчки, ще ви даде киселица. Господ даде на вашето дете добър ум, но вие какво посадихте в неговия ум, дали ония зародиши, които ще дадат добър плод? Ние искаме да бъдем добродетелни, силни, богати – можем да имаме и добродетел, и сила, и богатство и е потребно да ги имаме, условията, при които те виреят и могат да се развиват, са: Божественият зародиш, Божественият закон и Божествено-то равновесие. Равновесието, това е добродетелта, законът, това е знанието, условията, това е силата, зародишът, това е богатството.

Деца, които са оставени свободно да се развиват, са поестествени, по-издържливи на мъчнотиите, отколкото ония, които са расли при специални условия и грижи.

Понякога човек не е свободен да гледа даже Слънцето. Ако почне да го гледа, да се възхищава, майка му ще му забрани, защото може да го изгори. Ако излезе на вятъра да го лъхне, тя пак ще го прибере, за да не се простуди. От същите съображения майката не позволява на детето да нагази в реката; пак от голяма любов не му дава да се качи на дърво за круши или ябълки, защото ще падне. Явно е, че всичко това тя прави от любов, но по този начин тя отнема свободата на детето и то почва да лъже.

Много важно е майката да остави детето си свободно. Нека да слънчаса, нека го повее вятърът, нека си намокри краката, но да е свободно.

Сега имаме един порядък: обичаме децата да са чисти. Тази чистота не е от тях, не е тяхно качество. Децата изобщо не се държат чисто. Майката е, която се показва. Майката е чисто облечена, възпитава го, туй възпитание не е негово.

Ние като излезем от Бога, доброто, което имаме, то е на Бога. Сега ние трябва да спечелим което е нашето. Трябва да минем през големи опитности, да се окаляме, да се очис-

тим и тогава туй очистване е наше. Този процес на живота е много труден.

Вие възпитавате децата си като фарисеите, да не пипат съдините, да не се цапат, дори да не си наквасят ръцете – майката ще ги измие, бащата ще им купи нови обувки, чарсовници, дрехи. Бащата трябва да стане роб на този фарисей. Като дойде вечер бащата, намусват му се: „Скоро, искаме това, искаме онова“, и той се сгуши. Защо е казал Христос: „Горко вам, книжници и фарисей“? И в домовете, при децата си, и в черквите, навсякъде се проявяват тези черти на фарисеите и се чудим защо Царството Божие не идва. И отгоре на това упреци: „Калпав свят, калпаво общество, свещеници такива-онакива, учители лоши, управници лоши“, а той? Светия! И ти си като онзи, когото укоряваш.

Човек не трябва да бъде роб никому. Не ставайте роби на децата си, нито те да стават ваши роби.

И ние сега сме турили тия фалшиви идеи у децата: „Трябва да имаме пари за черни дни“. Ти вложи в ума на сина си идеята да бъде умен, смел, решителен каквото и да се случи, и той е осигурен. Не му туряй в ума, че в банката си вложил 50 000 – 60 000 лева. Възможно е утре тази банка да фалира и този син може да се самоубие. Ти накарай твоя син да уповава на себе си и да вярва в Бога, това е неговият капитал!

На децата като казваш „пари, пари“, детето не може да работи за пари и като види, че са така необходими, това дете започва да мисли: „Чакай, няма ли по-лесен път за придобиване на пари?“ Един ден туй дете започне да си протяга ръката. На туй дете му се ядат плодове. Баща му го е учил да посее, то не иска да сее, но като види едно плодно дърво, заражда се желание да яде. Няма нищо лошо в туй желание, че иска да яде. Де седи лошото? Туй дете не взема една ябълка, но след като се наяде, пълни джобовете, напълни си и пазвата. Погрешката е, дето туря в пазвата и в джобовете. Че яло, законът не го хваща за яденето. Според Божестве-

ния закон, каквото туриш в стомаха си, е позволено. Да изядеш една – две ябълки, никой няма да те държи отговорен. Хората може да те държат, но Бог не те държи. Ако види, че някой човек е ял, Господ няма да го държи отговорен, но ако види, че е напълнил пазвата си, това не е на място.

Майките се заблуждават, като мислят, че много трябва да говорят на децата си, за да ги възпитават. Майката роди едно дете и започва да го възпитава. Докато го възпитава, тя ще изопачи характера му. Остави го да се прояви такъв, какъвто Бог го е създал! Ако го направиш такъв, какъвто го искаш, само ти ще бъдеш доволен от него. Хората са недоволни от себе си. Бъдете благодарни, че сте такива, каквито Бог ви е създал. Ще кажете, че еди-кой си не постъпва така, както трябва. Как може да постъпи?

Често казвате на дъщерите си: „Ти не познаваш живота, трябва да бъдеш по-умна, ти си млада, а като остарееш, ще го разбереш“. Не ги възпитавайте така, не им говорете за старост. Весела е дъщеря ти – нека е весела. Нека играе, нека пее, остави я. Като се разгневи дъщеря ти, кажи на Господа: „Благодаря ти, Боже, че видях дъщеря си да прави такива хубави гримаси!“ Ами и в природата е приятно. Вие искате от вашите деца това, което вие сами не правите. Чудно е, когато един грешник иска дъщеря му да бъде светица. Нека се гневи, нека поплаче, а ти като гледаш на това философски, спокойно, тогава и на нея ще се отрази. При новото възпитание ще приложите Христовото учение. Изцяло трябва да бъде ново, а не на старото нови кръпки. Стара дреха не може да се кърпи с нови парчета. Ще кажете: „Дъщеря ми да бъде добра, ако не сега, по-нататък“. Защото това, което човек мисли, то става. Ти и дъщеря ти сте едно и също нещо. Аз защо не мисля зло за хората? Защото то е отражение. Когато помисля за хората зло, то и на мене ще се отрази. Мисълта създава нещата и се отразява и върху нас.

Не опитвай всичкото благо наведнъж! Някои хора искат да бъдат щастливи, казват: „Кажи ни как да бъдем щастли-

ви!“ Казвам: мога да ти кажа как да бъдеш щастлив за една минута, за един час, за един ден, за една седмица, за един месец или за цяла година, но да ти кажа как да бъдеш щастлив за цял живот, това не е право, нито е позволено от Бога. И защо страдат майките? Те искат да направят дъщерите си щастливи. Това е най-голямото зло. Бог не е създал дъщеря ти, за да бъде щастлива. Бог, като изпратил вашите дъщери на земята, като разбира тия малки хора, казва им: „Вие ще живеете по този и този начин, както е наредила живата природа, ще имаш такива и такива отношения с хората и няма да се стремите да бъдете щастливи!“ Майката изопачава това нещо, изменя тия закони и казва на дъщеря си: „Не, ти ще живееш по начина, който аз ти определям“. Вълкът казва на своя син: „Синко, ела с мене, аз ще те науча по какъв начин да живееш, как да одираш кожата на овцата“. Овцата казва на своя син: „Ела с мене, аз ще ти покажа по какъв начин да пасеш тревата“. Паякът казва на своите малки: „Елате с мене, аз ще ви покажа по какъв начин да ловите малките мушици“. Аз наричам тия неща фази на един живот, който още не е оформен. Аз не осъждам този живот, но казвам, че това е живот, който още не е оформен, не е разрешен.

Някой път у вас чувствата са интензивни. Като дойдат в извънредна радост, децата почват да скачат, след това наставта в тях преходно състояние и те почват да плачат – тази радост не е естествена. При възпитанието трябва да се създаде едновременно работа и за сърцето, и за ума. И аз ви моля, когато някой човек говори, никога да не го спирате със своите мисли. Ако не искате да го слушате, отдалечете се. Дъщерята каже на майка си: „Аз не искам да те слушам!“, или майката каже на дъщерята: „Аз не искам да те слушам!“ Този, който не иска да слуша, повтарям, нека се отдалечи. Много пъти се случва и друго: детето се е въодушевило от това, което учителят е разказал при урока, идва в къщи и почва да го разказва на майката, а тя изведнъж рече: „Махни се – не искам да слушам твоите глупости!“ В този случай майката прави голямо престъпление. Тя трябва да изслуша

своето дете, да чуе какво му е казал учителят; то дава своето свидетелство. След като го прекъсне така грубо 10 – 20 пъти, детето сигурно ще хване кривия път в живота – това е по отношение на ума.

Някой път пък сърцето на дъщерята се е въодушевило, но майка ѝ, като се оженила, станала философка, ще я спре с думите: „Не се води по глупостите на твоето сърце, не го слушай! Парички, парички! Желанията на сърцето са илюзии на младежта, трябва месце за ядене.“ И днес спират крехката душа на дъщерята – днес това не е важно, утре онова не е важно, и тя става като майка си и започва да казва: „Това е глупаво, реално е еди-какво си“. Реално беше това, което чувстваше това момиченце, дъщерята, в своето сърце, по-реално от него няма.

Вие често се спъвате и тогава се пораждат всички недоразумения в домовете. Някой казва: „Баща ми и майка ми не ме обичат. Те обичат повече брат ми и сестра ми“. Това е криво схващане. Ако турим на един кон златни юзди и го подковем със златни петала и го впрегнем в хубава каруца, това обич ли е? Не е обич. Обич е, когато разпрегнеш коня, хвърлиш юздата и хомота му и го оставиш в гората да си походи свободно, без ограничение. Това е любов. В Божествения свят този кон ще го оставиш свободен, той сам да дойде да се впрегне.

Всичкото добро, всичките хубави работи в света произтичат от любовта. Всичкото зло в съвременния свят произтича от доброто. Всичкото зло в света произтича от любовта. Какво ще кажете вие? Аз съм виждал – като се роди едно дете, майка му го обича, мир и радост има в къщи. След туй роди се второ дете и понеже майката гали второто дете, първото дете отива да бие второто, защото майката го обича. Казва: „Ти стана причина аз да изгубя любовта на майка си!“ То се бие за първото място. Падането на ангелите, на светлите духове се дължи на същото. Когато са се родили хората, те се разгневиха на Господа. Защо Той обърна внимание на чо-

века? Та и досега духовете ви мъчат за това. Казват: „Вие станяхте причина да напуснем небето. Вие, като се родихте в света, дойдоха всичките нещастия на нашата глава.“ Казват: „Какво съм направил на дявола?“ „Вие взехте от любовта ми.“ Затова Христос казва: „Любете враговете си“. Любете враговете си и в техния път не вървете. Учете се да не постъпвате като тях. То е едно криво разбиране, едно заблуждение. Никой не може да отнеме вашата любов.

Ако една майка обича едно от децата си повече, това е пристрастие. Еднакво ще ги обича. Знаете ли в какво седи обичта? Ти ще дадеш на всяко дете изобилно, но всяко дете ще го поставиш при тези условия, при които то може да се ползва. (...) На детето си ще дадеш преизобилно, да почувства, че майка му е дала своите чувства. В умовете на децата майката трябва да седи като един идеал. Затова майката трябва да се моли, да каже: „Господи, вярвам в Тебе, вярвам, че мога да приложа Твоята Любов“. И действително, тя може да се приложи.

Ние виждаме днес, че и който вярва, и който не вярва, са изложени на големи мъчения. Ето, хората вярват, но тяхната вяра не ги спасява. Това не е истинска вяра. Това, което внася недоразумения, съмнения, обиди, огорчения между хората, не е вяра. Истинската вяра подразбира най-великото, най-възвишеното и благородното, което може да се прояви в отношенията на хората. Наблюдавайте каква голяма вяра има майката в своето дете. То греши, прави пакости днес, утре, друг ден, но тя вярва в него, прощава му и казва: „Ще се изправи това дете! Има нещо хубаво вложено в неговата душа, познавам го аз.“ И наистина, в каквото вярва, това става. Защо? Защото в ума, в сърцето на тази майка няма сянка от съмнение и колебание. Тя вярва в своя син или в дъщеря си и казва: „От моето дете човек ще стане!“ Не се минава много време и не само тя, но и другите около нея виждат, че от детето ѝ човек е излязъл. Обаче има майки, които не вярват в децата си и казват: „От моето дете нищо не може да излезе“. И наистина, както мислят, така става.

Съвременните майки и бащи трябва да разбират закона, да осъществяват връзка на децата си в най-ранна възраст с Великото Разумно Начало, за да се развият в тях дарбите. Ако едно дете се наплаши от майка си, баща си, брат си, сестра си, макар и да е могло да възприеме разумността, то, в крайна сметка, ще стане идиот. Ако и майката, и бащата, и братът постоянно повтарят, че от това дете човек няма да стане, то наистина техните думи ще се изпълнят.

Има едно неразбиране, с което хората си причиняват бе-ди. Хората един друг се морят. Има случаи, когато майката е станала по характер такава, че не обича едно от своите деца. То ще си замине. Ако майката обича много едно от своите деца, туй дете дълго ще живее. Но ако майката обича детето си, а детето умира, тази любов е слаба. Ако майката има любов към детето си, в нейния ум не може да влезе отрицателната мисъл, че то може да умре. Ако майката обича детето, тя не трябва да казва: „Дано Бог не ми вземе детето!“ Такава любов е слаба. Щом дойде отрицателна мисъл, туй дете може да умре. Възможно е да се случи.

Отношения

Съвременните хора не разбират закона за координиране на силите, вследствие на което критикуват света. Те казват, че Бог не е създал света както трябва и търсят начин да го оправят. За да им даде добър урок, да ги научи да не критикуват Великото, невидимият свят ги заставя да се оженят. Като им се родят няколко деца, той им казва: „Хайде сега, приложете вашето знание. Опитайте се да координирате децата си, да си създадете такъв дом, какъвто искате. Вашият дом представя един малък свят, който ви е даден като задача да го създадете както намирате за добре.“ Като се намерят в семействата си, в своя малък свят, критиците започват да се оплакват, че не могат да го оправят. Едното дете вика на

една страна, второто – на друга, жената – на трета и светът им остава неуреден. Защо? Всеки говори на непознат език, никой не може да го разбере и да му помогне.

Ако се зароди спор между ума ти и твоето сърце, веднага твоят дом, твоята воля ще се осакати. Защото в дадения случай волята играе роля на дете. Сърцето е майката, умът е бащата, волята е детето. Казват, че човек чрез волята прави всичко. И в живота детето стимулира – когато се роди едно дете, бащата е мощен, работи, майката е мощна, всички работи вършат в името на детето. Там, дето няма деца, казват, че животът няма никакъв смисъл.

Мнозина казват, че майката и бащата представляват волята в семейството. Не, децата са волевият принцип както в домовете, така и в света изобщо. Вземете запример някой генерал, който е строг, недостъпен, дойде ли обаче детето му при него и го помилва, този генерал вече е готов на всякакви отстъпки, той е готов да даде всичко, каквото му поискат. Следователно, ако е въпросът за волеви хора в света, това не са нито майките, нито бащите, но децата. Обаче слабата страна у децата седи в това, че всичко, което те вършат и изискват, е само за тях. В света децата са всесилни.

Вие не трябва да мязате на онези деца, които се сърдят на майка си и на баща си и изискват от тях те да им се молят, да ги карат да ядат и т.н. Някоя майка казва на детето си: „Излез вън!“ То излиза вън, но се обижда, не иска вече да влезе, накърнило се неговото достойнство. И това дете седи вън, чака да дойдат майка му, баща му, да го викат да влезе вътре да яде, да спи. Отде се яви това достойнство, това голямо величие в малкото дете, че не иска само да влезе, докато не дойдат при него родителите му да го увещават? И родителите трябва да преговарят с детето, да водят ред дипломатически преговори, докато най-после го заставят да влезе вътре и да яде. С това детето иска да им каже: „Знаете ли кой съм аз?“ Може би това дете има право, може би то съзнава, че един ден ще стане цар или княз, или друго някакво вели-

чие. Възможно е и това, но възможно е туй дете един ден да стане и прост овчар или говедар. Няма защо това дете да изисква почит от родителите си преди още да е станало някакво величие. При това, ако детето е величие, и родителите му, от които е дошло, не са по-малки величия от него. Тогава кой пред кого трябва да отстъпва? Все таки малкото величие днес се нуждае от грижите и помощта на по-големите величия.

Често слабото в света е силно, а силното е слабо. Може ли да се нарече силен кон онзи, който се управлява от едно дете? При това този кон минава за силен. Често и хората приличат на такъв силен кон. Срепате един силен, учен човек, а виждате, че го управлява една малка мисъл. Тя слага гема си върху този човек и го върти накъдето иска и както иска. Къде остава силата на този човек? Щом малката мисъл го управлява, излиза, че тя е по-силна от него. Не само малката мисъл, но и малките чувства, малките дребни желания управляват човека. Ако една малка, нищожна дума произвежда в човека такъв ефект, че цяла година след това той не може да дойде на себе си, тя не е ли по-силна от него? Казано е в Писанието: „Деца управляват моя народ“. Казвам: и съвременните хора се управляват от деца. Ами кога ще се оправи светът? Когато тези деца израснат.

Светът не може още да се оправи, понеже децата, които го управляват, още не са израсли. Докато децата в един дом са малки, майката и бащата по цял ден тичат подир тях, грижат се, работят, печелят все за тях. Някога бащата се изморява и казва: „Кога ще дойде ден и аз да си почина?“ Когато децата израснат. Обаче и да израснат децата, мъчнотията още не се е разрешила. Защо? Защото синовете и дъщерите се женят, раждат им се малки деца, за които бащата, т.е. дядото сега, отново трябва да се грижи, да тича подир тях. Един ден той пак ще каже: „Кога ще си почина и аз?“ Когато внучетата израснат. „Кога ще се оправи светът?“ Когато внучетата пораснат. Този дядо не стои мирен, той иска да види внучетата наредени. Дойде ден и те се оженят, родят се малки дечица, а на дядото, вече пралядо, пак предстои задачата

да тича подир правнучетата, да се грижи за тях. „Кога ще се оправи светът?“ Когато правнучетата израснат. Не, докато хората имат такива разбирания за живота, те един на друг ще си създават страдания, мъчнотии и нещастия, а светът никога няма да се оправи.

Чрез музиката могат да се премахнат всички лични, семейни и обществени противоречия. Щом в дома на някое семейство възникне известно противоречие, мъжът трябва да пее с гласния звук „и-и-и“, жената – със звука „а-а-а“, а детето – със звука „у-у-у“. Запаят ли и тримата в един глас, всякакво противоречие от този дом ще изчезне. Чрез звука „и“ мъжът ще поддържа нормалното състояние на ума си, чрез звука „а“ жената ще поддържа нормалното състояние на дихателната система или на сърцето си, а чрез звука „у“ детето ще поддържа нормалното състояние на своята воля. Детето представлява волевият принцип в света.

Тенорът е големият син, алтът е дъщерята, басът е бащата, а сопранът е майката. Тенорът държи с майка си, алтът – с баща си. Бащата може да дойде до алт. Майката може да слезе до тенора. Тенорът е границата на майката. Бащата и майката се срещат, две граници има. Бащата, като дойде, види майката, дохожда до границата на алта. Майката, като иска да слезе до баса, дохожда до границата на тенора. Ако пееш алт, с баща си се разговаряш, ако пееш тенор, с майки си се разговаряш. Тогава къде е границата на тенора, или къде е границата на алта?

Въз основа на какво стечение на сили или на закони тия четири страни са равни? Значи квадратът е образуван от четири страни, от които две по две вървят успоредно. Имате два паралелни пътя: АВ и CD. Пътят АВ означава мъжът или бащата, а пътят CD – жената или майката. Пътят AC означава братът, а пътят DB – сестрата. Братът и сестрата вървят в диаметрално противоположни посоки с тия на бащата и майката. Интересите на сина не са интереси на бащата и интересите на дъщерята не са интереси на майката.

Те имат само допирни точки. Синът има допирна точка с бащата в ъгъла САВ, а с майката – в ъгъла АСD. И дъщерята има две допирни точки: с майка си в точка D и с баща си в точка В. Питам: де са допирните точки на брата и сестрата? Те нямат допирни точки. Тогава сестрата може ли да влияе на брата? Не може. Ами братът може ли да влияе на сестрата? Не може. Те нямат допирни точки помежду си.

Отношенията, които съществуват в един дом, представляват цяла геометрия, която може да се приложи в живота. Как ще си влияят сестрата и братът? Чрез майка си и чрез баща си. И забележете, когато братът не се отнася добре със сестрата, тя се обръща към майка си и казва: „Мамо, кажи на брат ми да не ме закача, да не ме бие!“ По същия начин тя се обръща и към баща си. Ако сестрата се отнася зле с брат си, той се обръща към баща си и му казва: „Тате, кажи на сестра ми да не се отнася тъй зле с мен!“ Същото може да каже и на майка си. Питам: АВ и CD, т.е. бащата и майката, имат ли допирни точки? И те нямат допирни точки помежду си. Следователно тук виждаме един закон на противоречията: мъжът не може да говори на жената, нито жената може да говори на мъжа. Ето защо в света не може да се създаде фамилия, семейство, само от мъж и жена, понеже те нямат допирни точки.

Да речем, син и баща не се спогаждат. Гледам какво е ухото на бащата и какво – на сина. Ухото на бащата е правилно, но на сина не е правилно. Виждам де е погрешката. Тогава казвам на майката: „Тази погрешка само ти можеш да я изправиш.“ Как? Ти ще обичаш мъжа си и чрез него туи качество ще мине у сина ви. Тъй върви. Бащата не може да предаде нещо направо на сина си. Вие се лъжете, ако мислите така.

Ние казваме, че думите „човек“ и „триъгълник“ са синоними. Долната страна на триъгълника – основата му е основа на човешкия живот. Върху тая основа той гради. Тя е материалната страна на неговия живот. Дясната страна на триъгълника е умът на човека – неговите мисли, а лявата страна на триъгълника – човешкото сърце и чувства. Значи

между човека и триъгълника има известно отношение. Ако си представим един равностранен триъгълник, имаме предвид човек, в когото материалните, умствените и сърдечните сили са в пълна хармония. Ако триъгълникът е равнобедрен, тогава материалните енергии в човека са по-слабо или по-силно застъпени. Както и да се проявяват силите в триъгълника, общият им сбор е равен на 180 градуса. Триъгълникът като идея представя семейството: майката е лявата страна на триъгълника, бащата – дясната страна, а детето – основата. Ако основата в равнобедрения триъгълник е по-малка от бедрата му, това показва, че детето ще бъде телесно слабо. То може да бъде по-интелигентно, чувствително, но физически слабо. Ако един от ъглите в триъгълника е по-голям от другите, то и силите, които действат срещу тоя ъгъл, ще бъдат по-големи.

Бог е Любов, значи Той се изявява чрез човека. Любовта ще оправдае всичките ни страдания. Грехът пък ще създаде само въглени. Обаче дойде ли любовта, тя ще ги разтопи и ще направи от тях диаманти. Тъй щото греховете, които сте направили досега, това са готови въглени. Сега се молете да дойде любовта, да направи от тях диаманти.

Човек вижда доброто в другия само когато го обича. Това зависи от хармонията, която съществува между двама души. Ако между двама души има само една допирна точка, ще се яви противоречие, ако има две допирни точки, ще се яви разногласие, ако има три допирни точки, между тях ще се явят разумни, хармонични отношения. Следователно разумният живот се основава върху три допирни точки.

И сега, въз основа на същия закон, когато в едно семейство нямат деца, те имат само две допирни точки помежду си, значи те образуват права линия. Дойде ли детето, образува се триъгълник. Синът представлява Истината, той е връх в триъгълника. Бащата и майката виждат в мозъка на своето дете Истината и започват да разбират смисъла на живота.

Триъгълникът е жив, движещ се човек. Като изучавате

човека, ще видите как се проявяват в него силите на ума, на сърцето и на тялото. Числото 180 или градусите на двата прави ъгъла, показва посоката на вашето движение. За да познаете истинската посока на вашето движение, трябва да намерите вашия прав ъгъл. Линията, която се отклонява от правия ъгъл, показва съединителните точки, през които вие минавате. Ако в семейството мъжът е прав ъгъл, жената ще бъде остър ъгъл. В този случай жената е връзка. Едното рамо на острия ъгъл ще бъде по-голямо, защото лежи срещу по-голям ъгъл. Следователно силата на жената е по-голяма от тая на мъжа. Ако жената е прав ъгъл, страната на мъжа ще бъде по-голяма. Той е хипотенуза в триъгълника и е по-силен от жената. Затова се казва, че хората на правите ъгли не са всякога силни хора. Кривите хора са по-силни, защото имат по-дълги силови линии. Значи срещу всеки прав човек има по един крив, лош човек, който има по-дълги линии. Следователно този човек е по-силен от правия. Добрите хора са прави ъгли, а лошите хора – остри ъгли, с по-дълги силови линии. Така говори новата геометрия, но никой учител не е говорил на учениците си така.

Аз искам да ви дам една правилна философия, да не се увличате в страстите на хората, които защищават своите интереси. Ние разрешаваме въпросите по Божествен начин. Ние говорим за онова право, което се отнася и до ума, и до сърцето, и до тялото. Ние говорим за онова право, което се отнася и до мъжа, и до жената, и до детето. Право, което се отнася само за мъжа, за жената или за детето, е една трета от цялото. Истински Божествено право е това, което обхваща всичко в себе си.

Дъщерята, както и синът, трябва да благодарят на родителите си, че те са станали причина да дойдат на земята да учат, да се развиват, да познаят Бога. Дъщеря или син, които казват, че родителите им не са добри хора, не разбират законите на живота. Всеки човек трябва да запази свещен образ за своята майка и за своя баща.

Майката и бащата могат да се подмладят, ако децата им ги обичат.

Ако днес ние поставим онези везни, с които претегляме отношенията между хората в живота, вижте най-първо какви са отношенията на синовете към бащите и на бащите към синовете.

Същинският баща никога не може да бъде лош. Ако той е лош, това показва, че е пастрок. И ако майката не е добра, тя не е същинската майка, тя е мапчеха. И ако един брат е лош, той не може да бъде същински брат. И ако сестрата не е добра, тя не е същинска сестра. И ако слугата ни не е добър, той не е истински слуга. Същинският слуга не може да бъде лош. Аз в тия неща вярвам напълно. Аз ви казвам какви са моите вярвания. Доколкото съм ги опитал, аз не съм намерил в тях нито едно изключение. Онези качества, които бащата съдържа, той винаги ще ги предаде на сина си и онези качества, които майката съдържа, тя винаги ще ги предаде на дъщеря си.

Отношението на слугите към господарите е произлязло от отношенията на синовете към родителите. Бащи и синове, майки и дъщери създават цялата дисхармония в света. Ако майката насилва дъщеря си, и последната се отнася по същите правила към нея. Дъщерята после ще се отнася и със слугите си по същия начин, както и майката с нея. По тази йерархия са се образували слугите и господарите, защото не са разбирали този велик закон. Бащата заема мястото на онзи старец мъдрец, а синът – мястото на силния. Бащата ще каже: „Аз ще заема мястото на опорна точка, около която ти ще се въртиш и движиш в хиляди и милиони направления. Можеш да правиш всичко, каквото искаш, но не се отделяй от опорната точка.“ Ако синът каже, че бащата е глупав и поиска да се отдели от него, всичко се разваля. В такъв случай бащата не е силен и с това и синът изгубва. А синът е силен, но не е умен. Децата имат стремеж към своите родители, защото се нуждаят от тяхната мъдрост и опитност.

Ако синът дойде в стълкновение с баща си и мисълта на бащата е по-силна, синът ще си заmine по-бързо от бащата. Ако мразите майка си, тя ще си заmine по-скоро. Ако ли майка ви ви мрази, вие няма да живеете дълго. Ще обичате майка си, баща си, брат си, сестра си от здравословно гледище, понеже ако ги предизвикате с вашата омраза, техните мисли към вас ще ви разрушат. Може, когато мразите и когато ви мразят, да се ограждате постоянно с молитви и формули.

По-хубаво е в даден случай да използвате закона на любовта и когато се препоръчва да се възлюби ближния, то причината е да бъдат хората здрави. В едно семейство, ако всички се обичат помежду си, то болести в такъв дом не идват. Ако дойдат, бързо си отиват.

При бащата е изпратен синът. Бащата няма право да се разпорежда с него както иска. Той няма право да го бие за каквото и да е. Абсолютно справедлив трябва да бъде. Синът, като направи едно престъпление, може да го накажат за една погрешка, но да има една справедлива идея. Ако и на майка му дойде на ум за каквото и да е да го наказва, тя ще пострада. Много бащи, като наказват синовете си, плащат с живота си. Защото този син, който е изпратен на земята, той има и други, които се грижат за него. Христос казва: „Пазете тези малките, защото техните ангели гледат лицето на Бога“. Ти имаш син, ако постъпиш несправедливо, ти разрушаваш неговия живот – ще платиш с живота си. Ще се лишиш от своята свобода. И обратното отношение е вярно: ако синът упражни насилие върху баща си, той ще плати с живота си. Ако синът или дъщерята упражнят насилие върху майка си, и на тях се случва същото.

Баща и син пътуват с магарето от селото до близкия град. Бащата се качил на магарето, а синът вървял пеш. По пътя ги срещнал един селянин и казал: „Байо, слез от магарето. Синът ти трябва да се качи на магарето, а ти да вървиш пеш.“ Бащата слезъл от магарето и качил сина си на него. По-нататък ги срещнал друг, който им казал: „Качете се и двамата на магарето. Защо трябва бащата да ходи пеш?“ И

двамата се качили на магарето. Срепнал ги трети и им казал: „Защо сте се качили и двамата на магарето? Я, слезте от него! Вместо да яздите магарето, турете го на гърба си и така вървете.“ Бащата послушал и третия. Той искал да научи нещо от съветите на хората, но въпрос е сега: кой съвет е правият?

Детето първите 7 години има една представа за баща си, следващите 7 години има друга представа за баща си, на 21 години има трета представа, на 28 години съвсем друга и най-после като стане голямо, като стане като баща си, пусне брада, започне да се съмнява дали има баща, дали е имал детство, потегли брадата си и казва: „Този, брадатият човек, умният човек, дали е мой баща? Това е една илюзия на моя ум.“ Бащата, като погледне сина си, казва: „Синко!“ А той казва: „Старче!“ Аз имам едно правило: младият трябва да живее, а старият трябва да мисли. Ако младият не живее добре, старият не може да мисли добре. Ако старият не мисли добре, младият не може да живее добре. Съотношение на нещата има. Човек не може да бъде стар, но човек може да влезе в образа на млад и на стар. Това е друг въпрос, че тия хора остаряват.

Ние имаме едно криво разбиране за дядото. Дядото, след като остарее, стане на 120 години, трябва да прилича на едно малко дете, да знае туй изкуство да става като малко дете. Като дойдат децата, да си смъкне брадата и да си поиграе с тях, като излязат те, да си тури пак брадата за пред възрастните. Такъв дядо виждали ли сте? Ако имате такъв дядо, ако бихте намерили този дядо, той може да ви даде всички съвети и да разчитате на него. Той може да бъде като малките деца. Така и бабата да поиграе с малките деца. Защо се срамува старата баба да играе като малките деца? Значи да лежи тази баба, да измъчва децата с философия, не я е срам, а да стане като малките и да поиграе с тях, я е срам. Каква философия е това? Тя казва: „Аз съм поживяла“. Какво е видяла тя? Че 10 момци я обичали, това знание ли е? Че един грънчар направил 10 грънци и ги счупил, това занаят

ли е? Че един търговец е спечелил 10 милиона и после ги изгубил, това търговия ли е?

Виждам един човек, който е щастлив, усмихнат, но на мен не ми е приятно да го виждам, въпреки че е засмян, че е развеселен. Не ми е приятно. Кажете нещо хубаво, пак не ми е приятно. Бащата казва за сина: „Той много-много да се не вдига!“ Бащата го е страх от сина, да не се възгордее, майката я е страх от дъщерята, защото дъщерята, като се възгордее, ще каже: „Майко, ти си много проста“. Синът, като се научи много, ще каже, че баща му е прост. Синът не може да бъде по-учен от баща си никога и дъщерята не може да стане по-учена от майка си. Аз вземам майката в положителен смисъл.

Казвам: не хвалете дъщеря си и не я корете! Казват: „Отлична е“. Като майката. Дъщерята не може да седи на по-висок уровень от майката, не може да седи по-високо от нея. Това е факт! Тя не може да седи по-високо нито от майка си, нито от баща си. Казват: „Майката е проста и бащата е прост“. Не, не, ако дъщерята е благородна, и у майката има това благородство. Аз гледам, дъщерята е благородна, но у майката има същото благородство. От нищо нещо не се ражда. Затуй дъщерите трябва да любят своите майки, и майките да любят своите дъщери. Сега, по моите схващания, дъщерите не любят своите майки, и майките не любят своите дъщери. Според мене, ако между дъщерята и майката има една истинска любов, не може да се роди никакъв разрыв, никакъв спор. При истинската любов майката не може да стои по-долу от възлюбения на нейната дъщеря. Дъщерята трябва да постави възлюбения си наред с майка си. И той е син на някоя майка! Една дъщеря, която поставя своя възлюбен по-високо от своята майка, той не може да я люби. И ако той поставя нея по-високо от своята майка, и тя не може да го люби.

Крайната цел на живота е истината. Какво трябва да разбираме под „крайна цел“? Каква е крайната цел на една мо-

ма? Младият, красивият момък. Но това не е крайната цел, това е само привидно така. Тя казва: „Аз те обичам, заради тебе ще жертвам всичко“. Но тя не говори истината. Тази мома ни най-малко не иска момъка – тя иска да му даде такъв подарък, който само Господ дава. Тази, младата мома, за да я задоволиш, трябва да станеш посредник, да се яви нейният възлюбен. Кой е нейният възлюбен? Това е нейното дете. Тя се жени, за да има свой възлюбен. Той ще се яви в такава форма, в каквата ще бъде послушен, каквото му каже, той ще слуша. Онзи, големият, иска да заповядва. С него ще дойде възлюбеният и понеже знае това, казва: „Ако не ме обичаш, аз няма да го пусна да дойде, ако ме обичаш, и той ще дойде“. Съгласяват се двамата.

Заинтересовани са мъже и жени. Мъжът става средство да дойде възлюбеният на майката, майката става средство, за да дойде възлюбеният на бащата. Това са момченцето и момиченцето. Туй, което създава всичките скандали в света, Господ го примирява. Мъжът казва: „С друг мъж работа няма да имаш!“ Като дойде момченцето, тя може да го гали, да го милва. Казва: „Позволявам, аз съм допуснал“. Жената казва: „С други жени работа няма да имаш, но дъщеря си може да милваш“.

Майката обича сина повече, отколкото дъщерята, а бащата обича повече дъщерята. Неговата възлюбена, заради която той се е оженил, е дъщерята. Майката се е оженила за сина, заради него се е оженила. Тя го прегръща, макар да знае, че нейният мъж е ревнив. Ако прегърне някой мъж отвън, ще има скандал, но тъй като нейният възлюбен е дошъл в едно малко дете, тя го прегръща. И бащата прегръща своята дъщеря. И двамата се радват. Когато се родят една дъщеря и един син, бащата има своята възлюбена и майката има своя възлюбен. Следователно майката винаги въздиша за сина си, тя го носи на ръце, при сърцето си го държи. Някой път, ако се случи бащата да обича сина повече, аз знам със сигурност: той ще накара сина да се ожени и снахата, която ще дойде, той ще обича повече, отколкото сина. Като

види снахата, трепери, казва: „Много е хубава“. Но той се пази от сина.

Вие трябва да разбирате дълбочината на живота. Ако ние не разбираме живота, ще имаме противоречия, ще потърсим щастieto там, дето не съществува. Така и между сестра и брат има взаимна любов. Ако в един дом имате две деца, син и дъщеря, които се обичат, ако тяхната любов е чиста, непременно и любовта между майката и бащата ще бъде чиста. Децата ще заставят родителите да се обичат. Ако братът и сестрата не се обичат, знай, че между мъжа и жената има нещо. Аз не знам дали има някакво изключение от това правило.

Една млада сестра казваше, че не обича майка си. Много естествено, и майка ѝ не я обича. Майката не обича дъщеря си, защото върви по линията на бащата. По същата причина и дъщерята не обича майка си. Ако и майката беше мома като дъщеря си, а бащата – момък, те щяха да се карат за него. Това не са истински семейни отношения. Такива отношения съществуват и между животните. И те образуват семейства, дето майката е на лице, а бащата отсъства. Някога петелът се явява между пиленцата, кътка ги, дава им зрънца, но някога ги пъди далеч от себе си. Жената казва: „До какво положение дойдох!“ Причината за положението на сегашните мъже и жени се дължи на това, че като са играли на сцената роли на царе и царици, мислят, че и в живота ги очаква същото. Като не получават тия места, те се разочароват. Вие играете само роля на цар и царица, вие сте герои на някоя драма, но в живота заемате друго положение.

Ако сега, като ви проповядвам, имам предвид да събера от вас известна сума, да построим църква, моите мисли и чувства не са чисти. В тях има нещо фарисейско. Колко трябва да плащаме на Слънцето, което грее отгоре? Колко трябва да плащаме на майка си, която ни е родила и отгледала? Ако майка ми каже, че трябва да ѝ плащам и да се грижа за нея, защото ме е родила, тя не е истинска майка. Под „майка“ разбирам същество на абсолютно безкористие, братът е

същество на абсолютно безкористие, сестрата е същество на абсолютно безкористие. Братството се основава на пълно безкористие. Дето има корист, никакво братство не съществува. Това е принципен въпрос.

Хората трябва да се превъзпитат в духа на новото, ако искат да имат добри държави, добри държавници, добри граждани. Бащата трябва да даде свобода на сина си, но да му каже, че трябва да учи. При това и той не трябва да се заробва за сина си. Когато отива на училище, синът не трябва да иска пари от баща си, но да остави на него, той сам доброволно да го поддържа. Когато синът завърши учението, бащата не трябва да очаква на него – ако синът доброволно пожелае да гледа баща си, това е друг въпрос. Това са максими, правила на новия морал, на новия живот, към който всички хора се стремят.

„Тоя син сега аз го храня, ама кой знае дали ще ме гледа някога? Сега го уча, та когато остарея, да ме гледа.“ Не очаквайте да ви гледа, когато остарее. Пък може и да не остарее, може да заминете по-рано от него, без да стане нужда той да ви гледа. Казва майката: „Ех, да имах дъщеря на стари години да ме гледа“. То е много криво схващане за живота. Дайте възпитание на децата си и не очаквайте за вас нищо. Ако в тях сте посадили добър орех, не само ще ви гледат, но и ще ви обичат. Когато една майка не е обичана от своите деца, това показва, че не е могла да ги възпита. Та, първото нещо, за да ви обичат децата, е ръководими от този Дух, да научите децата да ви обичат.

В какво седи любовта? В целувките ли седи? В стискането на ръцете ли седи? В прегръдките ли седи? В яденето и в пиенето ли седи? В какво? Аз мога да те нахраня, но любовта не е в нахранването; мога да те напоя, но любовта не е в напояването; мога да те облека, но любовта не е в обличането; мога да ти дам знания, но любовта не е в знанията. Всички блага мога да ти дам, но любовта не е вътре в тези блага. И ние, съвременните хора, се заблуждаваме. Майката, като хра-

ни детето си, мисли, че туй дете един ден ще я гледа, но туй дете не е в това тяло. То се проявява в тялото, но туй тяло ще се измени. В туй тяло има една разумна душа. Ако майката може да влезе в интимни връзки с душата на детето си, туй дете ще я разбере. Ако майката не е в състояние да влезе в интимни връзки с душата на детето си, туй дете ще я забрави. Причината за тази слаба връзка у животните е тази именно, че между тях има само една външна връзка, която се заличава. А у хората, при сегашното им развитие, има друга една разумна сила, която ги свързва.

Всички неща, които хората вършат на земята, представят символи, емблеми на духовния свят. По този начин духовният свят ги напътва към реалния живот. Физическият свят без духовния, е свят на илюзии. Хората се женят, и все неженени остават. Деца раждат, но те се губят, топят се и изчезват пред тях като лед. Човекът на любовта, като роди едно дете, то го следва във вечността. Това дете постоянно върви с баща си и му казва „татко“. С това обръщение то иска да каже: „Татко, Ти си начало на Любовта“. Същото става и на земята. Когато детето порасне, то върви след баща си и му казва „татко“. Това значи: ти, който си излязъл от любовта, започвай всяка работа с добро и с любов! Доброто е свидетел на Великата Любов.

Новото в света е това, което носи живот. Правилното благовестие носи живот в себе си. Всеки един от вас има синове и дъщери, нали? Като приложите Христовото учение в семейния живот, при възпитанието на децата си, ще разберете и благовестието. Е, защо се родиха вашите синове и дъщери? Ако вашите синове и дъщери ви са само за един живот, то е безполезно. Ако е само, за да ги оставите за след смъртта си, това е безполезно. Не е въпросът там. Между сина и бащата всякога се образува една тясна връзка. Между майката и дъщерята всякога се образува една тясна връзка. Някои ще възразят: „Ами ние, които не сме женени?“ Ти, след като нямаш деца, нямаш връзки, ще отидеш да благовестваш, ще обърнеш някого към Бога и ще имаш един син или

дъщеря, израснали в един ден на 21 години. Ще ти каже: „Татко, аз ти благодаря, че на тези години ми проповядваш едно учение, благодаря ти, че ми помогна“.

Каквито и да сте, бъдете благодарни. Важно е да сте искрени и чистосърдечни. Благодарете за всички блага, които ви са дадени. Не очаквайте благото да дойде откъдето. Купувате си лотариен билет и очаквате да спечелите нещо. Такива билети са и вашите синове и дъщери, на които очаквате. Де са вашите синове и дъщери? Те се забавляват някъде, а вие очаквате на тях. Вие очаквате и на мъжа си, но и той не мисли за вас. Вложете надеждата и упованието си във вашата душа, която живее в Бога. Там ще намерите своята жена, своя син и своята дъщеря. Само така вашият мъж и вашата жена, вашата дъщеря и вашият син ще водят добър и смислен живот.

Прераждане

Моего най-голямо желание е навсякъде в домовете да има отношения, каквито са между учителите и учениците, между господарите и слугите; децата да бъдат и добри ученици, и добри слуги. Учениците да слушат учителя си, а слугите – господаря си. Научиш ли на това нещо децата си, внесеш ли между тях тази идея, дъщерята ще слуша майка си, а синът ще слуша баща си. Дъщерята не може да слуша баща си и синът не може да слуша майка си. За да може синът да слуша майка си, трябва в следващото прераждане той да се превърне на жена – тогава ще може да слуша майка си. Същото нещо ще бъде и с дъщерята. В природата енергията трябва да се превърне. Спрямо вашите енергии, аз може да съм положителен, но спрямо други енергии може да съм отрицателен. Това е закон. Енергията е велика сила, която прониква в нас и строи живота.

Закон е: майката не може да роди по-умна дъщеря от себе си. Бащата не може да роди син по-силен от себе си по харак-

тер. И ако бащата мисли така, той е на крива посока. Достатъчно е един син да бъде като баща си, достатъчно е една дъщеря да бъде като майка си. Кажат ли, че е повече, това не е възпитание. Хората не трябва да се възпитават по този начин. Когато една майка иска да бъде по-горе от дъщеря си, тя пак е на крива посока. Майка, която иска да бъде по-горе от дъщеря си, тя иска да бъде по-горе и от майка си. Защото според закона за прераждане на индуското учение тази нейна дъщеря, която сега е родила, е била нейна майка. Следователно тя не може да бъде по-учена от дъщеря си. Коя е дъщеря ви? Вашата майка. Тогава какво ще ми кажете? Или имате син. Той е вашият заминал баща.

Ама туй може ли да бъде? То е друг въпрос – дали може да бъде, или не може да бъде. То е теория, аз само ви я изнасям. Мога да ви докажа, но ако е на учени хора, не на догматици. Съществува ли такъв закон в природата, или не? Ако съществува като закон, мога да ви го докажа не само с математически доказателства, но нагледно мога да ви го докажа. Пък ако не е вярно, ще кажа: туй е само едно предположение, една хипотеза, една теория, след хиляди години ще я проверите. След хиляди години ще се доказват само неверните работи, верните работи се доказват само сега.

Обикновено посочвате жена като вас и казвате: „Тази е майка ми, тя ме роди“. Но утре вашата майка умира, изгубва се и вие не знаете къде е отишла. Вашата майка е влязла във вас. Законът е такъв. Вие преди да се родите, преди да дойдете в света, бяхте в майка ви и за да се родите, излязохте от нея. Сега по същия закон майката, за да се подмлади, влиза във вас. Бащите умират, за да влязат в синовете си. И майките умират, за да влязат в дъщерите си. После майката ще излезе от дъщеря си и ще кажат, че дъщерята е родила едно дете. И така във вас се ражда майка ви. А пък вие кои сте? Това са старите майки и бащи, които са се родили като деца.

Ти имаш нужда от своя баща, казваш: „Без баща си не мога да живея“. Но един ден баща ти умре и ти трябва без

него да живееш. Ти мислиш, че баща ти е умрял. Не, баща ти, след като умре, скрива се в тебе. Ти и баща ти заедно живеете. А ти се безпокоиш, постоянно мислиш за баща си и питаш: „Къде е баща ми?“ Вие делите едно богатство. Той е в тебе. И баща ти пита: „Къде е синът ми?“ Сега всички умрели са все във вас. Аз ги виждам, че са у вас, а вие ги търсите.

Самата майка, след като умре, влиза да живее в своите деца. Вие мислите, че вашите близки, които са заминали за другия свят, са изчезнали. Гледам, някой допъл, плаче за баща си. А аз виждам, че баща му е заедно с него. Той плаче, а в същото време бащата се усмихва. Чудно нещо, плаче, плаче, а после се засмее. Бащата се смее, че синът му нищо не разбира и казва: „Много ми е добре сега. И той като дойде, ще работи, много добре ще бъде и на него.“ Аз не искам да се спирам повече върху това. Но същественото искам да остане. Не искам да вярвате, че това е така. Аз искам, когато вярвате в нещо, да сте го проверили. Един ден като проверите нещата, ще разберете, че в това няма абсолютно никакво изключение.

В стария живот няма свобода. Който живее по старото учение, той винаги ще бъде роб на себе си и на условията. Такъв човек все повече и повече остарява, осиромашава, докато най-после умира и го занасят с кола на гробищата. Защо човек умира? Защото не вярва в Бога. Каквото Бог му каже, той не вярва, каквото дедите и прадедите му кажат, вярва. Казвате: „Като умрем, нашите ближни ще се молят за нас, ще изкупят греховете ни“. Остане ли други да се молят за вас, работата ви е свършена. Остане ли да пълните шишето си отвън, работата ви е свършена. Всичко, което се пълни отвън, отвътре се изпразва. Остане ли човек да се пълни от това, което излиза от хората, неговата работа е свършена. Каквото човек дава на другите, той пак го взема назад. Каквото бащата и майката дават, те пак го вземат назад. Според закона на прераждането, бащата дава тяло на своя син, но в друг живот той ще стане син или дъщеря на сегашния си

син, който по този начин ще се изплати на баща си. В третото прераждане синът пак ще стане баща и т.н. В Божествения свят, обаче, не става това, понеже там няма смърт. За съществата от Божествения свят няма смърт, няма прераждане. Божественият живот е живот на съвършенство.

Представете си, че до 4 поколения или 100 години назад, кой да е от вас е бил майка, имал е дъщери и синове; вие сте ги обичали тъй нежно, че сте били образец на окръжаващите, сочат ви и казват: „Това е майка!“, всички ви похваляват. Обаче с течение на времето майката остарява, умира и децата умират. След 4 поколения като дойдеш на земята, твоите деца не се раждат в твоя дом, но се родят в друг дом; син ти и дъщеря ти са станали вече 20-годишни, красив момък и красива дъщеря в някое друго семейство. И ти си красива. Като влезеш в този дом, тебе ти мръдне сърцето като видиш този момък. В теб има желание като майка да го прегърнеш. А бащата и майката на момъка казват: „Какво играят очите на тази изедница!“ И после става цял скандал, един небивал скандал, цяла история.

Значи любовта на миналото е престъпление в настоящето. Защото материалните условия са се променили. Измират тия хора. И те бяха красиви, и онези бяха красиви. Как стана това? Но да не ти дава Господ. След едно поколение цялата тази фамилия идва отново, тази мома е пак майка, събират се нейният син и нейната дъщеря, събират се бащата и майката и тези, които казваха, че е изедница, стават нейни дъщери и синове. Тя ги прегръща, милва, примиряват се. Онзи, който знае, ще каже, че големият скандал на любов се превръща, сега се прегръщат, гощават се. Невежите философи, които нищо не знаят, казват: „Това може ли да бъде така?“ Това за глупавите не може, за учените – може. За онези, които знаят истината, може, за онези, които не знаят, не може. За онези, които знаят мъдростта, може, за които не знаят, не може.

Който убие някого, след време ще го роди, ще му стане

баща или майка. Законът гласи: всяко престъпление в света ще се изглади. Този велик закон регулира нещата. Това е въпрос само на време.

Някой се оплаква от баща си, че не е разпределил наследството справедливо: на най-големия брат дал по-голям дял, а на останалите – по-малко. Той е недоволен от баща си, без да потърси причината за привидната несправедливост. Всъщност бащата е справедлив. Като има предвид, че след смъртта си ще се прероди, той влага капитала си в големия син, защото има доверие в него. Той ще се прероди чрез него, затова го осигурява. По-малките синове са егоисти, мислят само за себе си, на никого нищо не дават. Бащата разчита на големия си син, затова го възнаграждава повече. Следователно човек може да обича само оня, който е отворен път за него.

Идва ми на ум онзи пример за един английски проповедник, който проповядвал, че всички, които умират, отиват все при Бога. Един американски търговец, милионер, на когото умряла единствената дъщеря, става и пита проповедника къде е сега дъщеря му, нему е много тежко и иска да знае при Бога ли е тя. Проповедникът казва, че е при Бога. „Не ми е писала, не ми е съобщила, не се обажда, че е при Бога.“ Става друг, ясновидец, и казва: „Твоята дъщеря не е при Бога, но е тук“. Започва да я описва: еди каква си, на колко години, лицето ѝ такова. „Ето какво иска от тебе“ – започва да разправя за нейните нужди, какво иска от баща си. Питам сега: тази публика какво ще мисли за проповедника и какво ще мисли за онзи ясновидец? Единият казва едно, другият казва друго. Онзи, като описва дъщерята, бащата разбира, че това е неговата дъщеря. Той не я вижда в църквата. Казва: „Как може умрял човек да бъде между нас?“

Ние казваме, че той е при Бога, но не знаем къде е Бог. Посочваме горе в небето. Ако Господ е горе на небето, както посочваме с ръката някъде, то е едно заблуждение. Според сегашните научни данни „нагоре“ значи към Слънцето. Ами

когато вечерно време земята се обърне, че ние сме надолу, тогава като сочим нагоре, то е не нагоре, то е надолу. Но всичката погрешка е, че не знаем къде е мястото на Бога. Затова правим погрешки. Ние го търсим там, дето не е и си създаваме своите религиозни идеи. Можем да ги създадем, имаме право да ги създадем, но тъй не можем да се освободим от страданията. Всичките страдания произхождат от там, че ние не знаем мястото на Бога.

В сегашния живот имаме надежда, че е процес на освобождение от рабството, в което сега се намираме. Вие сте имали ваши възлюбени, баща ви, майка ви, брат ви, но мнозина от вашите братя са заминали. Отивате на гробищата, разравяте, само кости – мускули няма, останал само черепът. Питам: де е баща ви? То е едно криво разбиране. Както, ако идете при някой автомобил, а шофьорът го няма. Питам: къде е шофьорът? Тялото е външната страна, автомобилът, едно такси, с което вие си служите. Един ден, когато се строшат колелата на това такси, вие ще го напуснете, ще си купите друг автомобил.

Онова същество, което търси свободата, то не трябва да я търси отвън, но трябва да търси свобода отвътре. Човек сам трябва да стане господар на своята свобода. Тази свобода той може да постигне по два начина. Един от начините е да изучава живата природа, това е сегашното положение; другото положение е да изучава вътрешната страна на живота, та чрез закона на любовта да живее без закон. Да живееш със закон, това е отношение с всичките хора, да съзнаваш нуждите, които всеки човек има и да бъдеш крайно умен, за да задоволиш нуждите им. Другият закон на любовта е изобилюето, свободата, в която човек трябва да се прелива. Как ще разберете вие – „да се прелива един човек“? (...) Но питам: ако вие разделите водата на малки капчици, тя умира ли? Водата никога не умира. По същия закон и човек трябва да мяза на водата. Така и неговата външна форма може да се измени.

Наследственост

Мнозина се безпокоят какво ще стане с техния син или тяхната дъщеря. Защо трябва да се безпокоят? Бог има безчислено много светове и същества в тях и не се безпокои. Трябва ли да се безпокоим за тях? Какво ще стане със сина ви? Ще стане това, което е станало и с вас. Ако бащата е вълк, и синът ще бъде вълк. С други думи казано: ако бащата е лош, и синът ще бъде лош, ако бащата е добър, и синът ще бъде добър. Ако майката е умна, и синът и дъщерята ще бъдат умни. Децата вървят по линията на бащата или на майката. Има разумност в света.

Ако вие турите едно семе в земята, земята не е майка на семето. Ако вземете едно яйце от една кокошка и го турите под някоя гъска да го излюпи, гъската не е майка на туй пиле. Вие искате да направите гъската майка, но и тя се чуди, за майка минава, заведе малките патета във водата и казва за пилето от кокоше яйце: „Не е мое това дете“. Като че ли другите са нейни. „Майка“ и „Баща“ е само онзи, Който е дал първоначалния подтик, отдето сме произлезли. Този, от Който сме взели всички тези стремежи, дарби и способности. (...) Тези, временните работи, които минават и отминават, то е както земята минава за майка на семето, както гъската минава за майка на кокошето яйце. Излюпят се тия яйца и едни отиват по водата, а други – по сушата. Ако ти имаш един син и той не върви в твоите пътища, тогава какво трябва да мислиш?

Ти раждаш едно дете и градиш за него предпотопни кули, вавилонски кули искаш да изградиш, въобразяваш си, че то ще стане гений или кой знае какво. Аз нямам нищо против тази любов. Но ти трябва да живееш в реалността, да разбираш какво може да излезе от новороденото. Ти само със своята мисъл можеш ли да създадеш нещо? Ще можеш само ако детето съдържа тези качества, тези способности в себе си, за да има над какво да се работи. Случва се детето да е невъзприемчиво, не прилича нито на баща си, нито на май-

ка си, нито на баба си, нито на дядо си. Детето може и да умре, но най-много след 4 поколения пак ще се яви на земята. Обикновено такъв е законът.

Наследствеността е създадена от хората, а не от Природата. Както добрите, така и лошите черти се предават от поколение на поколение, докато станат наследствени. Пиянството, кражбата могат да станат наследствени. Мислите ли, че вълкът, лисицата, тигърът първоначално са били такива, каквито днес ги виждаме? Мислите ли, че първият човек е бил като сегашния? Първоначално са били други, после са се изменили.

Пияницата, като види вино, веднага трепва. Каква сила може да го отучи? Казваш му, че е вредно. Отвърща ти: „Зная всичко това, но не мога да се въздържа“. Коя е онази сила, която не може да накара един пияница да се въздържа? Един човек, като се разгневи, изважда ножа и пробожда другия. Коя е онази сила, която може да го въздържи в дадения случай? Казвам: тези работи трябва да се предвидят от много по-рано. Всяко убийство, всяко престъпление е родено най-малко 100 години преди да се извърши. Бащата на младини е намислил да убие някого. Не го е убил, но тази мисъл е останала в ума му. Този момък, като се ожени, убийството в неговото подсъзнание стои. Като стане баща, той влага всичките си дарби в сина си и ще предаде и мисълта, че трябва да убие някого. В сина тази мисъл ще е още по-силна, отколкото у бащата. Ако синът не извърши това, тази мисъл ще се изрази в третото поколение – неговият син ще убие някого. Всички грехове се зараждат в далечното минало и ние само ставаме канали на престъпленията, които после идат. Тия престъпления не се зараждат сега, сегашните престъпления не са отсега. Така че трябва да бъдем умни, да създадем широки условия за развитие на младите поколения. На сегашните хора трябва да се дадат нови мисли, нови чувства, за да могат да се противопоставят на това зло.

Имаш едно лошо желание, искаш да си отмъстиш, ред го-

дини го носиш в сърцето си, лицето ти ще стане черно, защото зло носиш в себе си, но един ден все ще извършиш туй престъпление: ти си родил туй желание, ти си родил едно дете, то е една форма, която живее в невидимия свят, един престъпник, създаден в духовния свят и този престъпник ще се роди на земята.

Кажете ми, например, колко плаща синът на баща си? Както виждате, синът не само, че не плаща на баща си, но задига всичкото му богатство, всичкото му имане и един ден забягва. И бащата, като няма какво да каже, като не може да му направи нищо, казва: „Бог да го благослови!“, и си заминава. Някой път и дъщерята изяжда всичкото имане на майка си. Майката казва: „Бог да я благослови, да обърне сърцето ѝ!“, и си заминава. Не, вие трябва да отидете по-далеч! Вие трябва да знаете, че ако се ражда такъв син, който изяжда всичкото богатство на баща си, причината за това е, че у бащата има някакъв дефект. Според закона на наследствеността от вълка не може да се роди овца, и от овцата не може да се роди вълк. По същия закон от орел не може да се роди паун, и от паун не може да се роди орел. От змия не може да се роди риба, и от риба не може да се роди змия. Значи във всички тия форми се крият известни сили, които определят посоката на движението им.

Хората мислят, че истинският Господ спи. Онзи, истинският Господ, никога не спи. Той всякога пише всичко, каквото става. Бащата влага всички тези покварени мисли на своето благовестие в своя новороден син и един ден синът ще стовари всичко туй върху гърба му, бащата да опита сам своето учение. Бащата мисли да обере другите, а сега синът му ще дойде със същите тези идеи да обере баща си. И бащата ще каже: „Господи, защо ми даде този син?“ Господ казва: „Дадох ти този син, да опиташ чрез него своето учение, та ако ти харесва туй учение, прилагай го и върху другите“. Сега, всички работи вървят добре, докато засягат кожата на другите хора. Трябва да знаете, обаче, че всеки един закон на Божествената справедливост ще засегне и нашата кожа.

Хората в света се раждат със свои особености, което означава, че всяка човешка енергия е специфична. Ако вашите деди са живели разумно, ако 50 поколения са живели един разумен, гениален живот, тогава и ти – като техен наследник – ще носиш техните дарби.

Трябва да дойдем до основните идеи, върху които почива съвременният живот. Нека вземем например идеята за свободата. Върху какво почива тази свобода? Днес, ако имаш пари, свободен си, ако имаш знание, свободен си, ако имаш здраве, свободен си. Ако нямаш пари, ако нямаш знание, не си свободен. Ако нямаш здраве, не си свободен. Така седят работите. Питате: „Какви са причините да нямаме пари?“ Или от какво зависи да нямаш знание? Ще кажете, че някои хора са по-надарени. Защо даден човек е даровит? Това зависи от миналите поколения преди него, които са се развивали, които са работили. Например, ако вземеш практиката, която е проверена с научна теория, ще видиш, че ако преди 20 – 30 – 50 до 100 поколения, дедите и прадедите на някой човек са водили добър живот, работили са разумно, и техните потомци ще имат един добре развит организъм, един подвижен ум, ще могат правилно да се справят с противоречията на живота, ще водят един добър живот. Ако пък повече от 50 – 100 поколения са водили нередовен живот, техните потомци ще имат хилав организъм и като влязат в света, няма да могат да се приспособят към дадените условия.

Човек е създаден разумно, обаче срещнете ли някакво несъответствие, несъразмерност в тялото му, ще знаете, че той самият си е виновен за това – има известно отклонение от правия път на развитие. Ако един човек е висок метър и половина, а ръцете му са много дълги, се дължи на това, че в минали животи е бил крадец, обичал е да пипа, да присвоява, или пък някой от дедите му е бил крадец. Това се отнася до изключително дългите и несъразмерни с тялото ръце.

Пороците на майката и бащата се предават на детето чрез

кръвта. Докато живеете на този свят, има ред условия да се предадат недъзите и вие да ги приемете.

Всяка душевна тревога ще се отрази зле върху вашето здравословно състояние. Това състояние ще се предаде на ред поколения. Дъщеря ви, синът ви, които вървят по ваша линия, ще наследят тези състояния.

„Колкото и да се кастри тръна отгоре, той все ще пуца корени.“ Значи злото се крие някъде дълбоко в човека – в човешкия егоизъм. (...) Синът може да наследи от пияния си баща слабостта да пие, но ако има будно съзнание, той може да избегне тази наследственост. Как могат да се надвият наследствените черти? Различни начини има, но преди всичко изисква се будно съзнание и воля.

Ти можеш да превърнеш една своя мисъл. В тебе се явява една страст, това е една форма, която се е създала още преди 3 – 4 поколения. В четвъртото поколение тази форма може да се прояви. Дядо ти или баба ти са създали тази аномална форма. Понеже ти вървиш по тази линия, в тебе сега се явява едно неестествено желание. Тази форма идва по закона на внушението. Вие ще кажете: “Защо законът е такъв?” Този закон има две страни: ако дядо ти е мислил да направи някакво добро преди 3 поколения, ще бъде естествено за тебе, ти да направиш туй добро. Но ако в дядо ти тогава е имало едно престъпно желание, ти ще постъпиш лошо от него, ти ще изпълниш това деяние. Следователно, като говорим за хората, ние разбираме тясното единство, което съществува между тях. Животът на цялото човечество е живот на индивида, и животът на всеки индивид е живот на цялото човечество.

Вземете някой съвременен човек – като му говорите за Христовото учение, той казва, че то е малко прекалено, ние имаме жена, деца, той, религиозният живот, е за стари години, а сега ние да си поживеем. Но любовта не говори така. Без тази любов, ако вие трябва да раждате деца, синове и

дъщери, как ще ги родите? Ако ги родите без любов, ще бъдат едни, а ако ги родите с любов, ще бъдат други синове. Любовта е, която ще определи качеството, стремежите, благородството на вашите синове. Мъдростта е, която ще даде формите им, ще развие техните способности, а истината е, която ще даде методите как да работят.

Не всички деца, които се раждат от княжеска кръв, са князе, не всички деца, които се раждат от благородна кръв, са благородни. Не, не, има други закони, други условия, които определят това. Как тогава ще примирите тези два факта: в едно благородно семейство понякога път се раждат отлични вагабонти. Ако тази кръв е благородна, отде е попаднало това семе там? И много пъти в най-бедните семейства се раждат гении. Ние ги наричаме „случайности“ и се учудваме. Не, това е великият вътрешен закон, който определя математически нещата. И ние, като не разбираме този закон, като не разбираме Божието Слово, казваме, че тия неща са тъй или инак. Обаче за съвременните интелигентни хора, които са отраснали, дошло е време да го разберат.

Ние трябва да имаме ясна представа за нещата. Някой казва, че е роден от благородна фамилия. Не е въпрос от каква фамилия сте родени. Интелигентност, възможности за интелигентност, вие може да наследите, но въпросът е дали ще можете да проявите тази интелигентност. Онова, което вие сам развивате в себе си, то е придобитото, то е човекът. Хубаво е, че всички хора се раждат с възможности, но всички хора не развиват тия възможности, не живеят както трябва, вследствие на което се ражда противоречие в света. Религиозните хора обясняват, че такава била волята Божия. Волята Божия за разумните хора е да са щастливи, волята Божия за глупавите е да страдат. Волята Божия за разумните хора е да прогресират, волята Божия за глупавите е да регресират. Сега ще кажете: „Защо е така?“ То зависи от вас.

Освободете се от онова човешко състояние, в което попадат аристократите! Срещат се учени, царе, князе, които се

държат високо над другите хора. Например царският син в училището се мисли по-горен от другите деца. Обаче има деца, по-способни от царския син. Който има знания, който е способен и даровит, той е царски син. В дадения случай човек трябва да носи в себе си една конкретна, велика идея, която да го отличава от другите.

Органическите болести са наследени от майката и бащата и от ред предишни поколения и доста мъчно се лекуват. Има разлика между органичните заболявания и натрупванията на енергия в различни части на тялото.

Ясните мисли не са безплодни, а всяка безплодна мисъл, според мен, безпокои човека. Например под думата „размножаване“ съвременните хора разбират едно нещо, а в живата природа тази дума има двойко значение. Ако ударите един съд в земята, той ще се размножи на малки парченца, но това не е размножаване в истинския смисъл на думата, това е раздробяване. Когато хората вървят по този процес, те се израждат. Например бащата е много умен. Синът слиза с един градус по-долу от бащиния си уровень. Неговият син пък слиза с още един градус по-долу от уровня на баща си и т.н. Срещат се такива поколения в живота, които постепенно се израждат – вървят в низходяща степен. Туй не е размножаване, това е раздробяване.

Всички противоречия, които сега съществуват в нашия организъм, се дължат на известни смущения. Например някой път се чувствате нещастен, а сте богат. Къща имате, деца имате, но сте неразположен духом. Има някакъв дефект, допуснат някога в миналото. Може да е допуснат и от вашите родители. Ако този дефект не може да се изправи, вие никога няма да бъдете щастлив човек, винаги ще имате заробване във вашия организъм, във вашите дробове, в стомаха, в глезените, в гръбначния стълб, в ребрата.

Много време се изисква, докато хората се освободят морално от убийствата, които са научили по време на война.

Много време трябва да мине, за да създадат нов морал в себе си. Хората са се научили да убиват, не мислят много, току извадят пищов. Ще кажат някои, че това са наследствени черти. Не, това, че хората се убиват, показва известни придобивки, известни навици от войната. След това тези качества се предават вече като наследени черти и в мъжете, и жените.

Щом между братята и сестрите на един дом няма равенство, това показва, че любовта отсъства там, любовта между тях е външна. Външната любов между братята и сестрите на един дом се изгубва в продължение на 4 поколения. В 4 поколения тази кръвна връзка между тях се заличава. При това положение отношенията между тези хора стават вече обикновени.

Всяка неестествена мисъл, която се вмъква в твоя ум, всяко неестествено желание, което се вмъква в твоето сърце, всякога ще даде противоречие в следващите поколения. Всяко противоречие в 4-то поколение трябва да се ликвидира. Природата може да остави едно противоречие да живее най-много до 10-то поколение.

Най-много след 200 години всякакво братство, всякакво роднинство между хората, които са били свързани по плът, ще изчезне.

Вие казвате: „Какво съм виновен аз, че баща ми и дядо ми са грешили? Защо непременно аз да изкупувам техните грехове?“ Че тогава помислете и обратното: защо дядо ти и баща ти, като са живели добре, ти ядеш и пиеш за тяхна сметка? Щом не искаш като дядо си да правиш престъпления, да носиш последиците, откажи се! Значи ти се отказваш от лошите последствия, а от доброто, което дядо ти е оставил, не се отказваш, наследяваш го. Когато дядо ти е оставил наследство от много пари, ти си готов да го наследиш, а когато дядо ти е оставил дългове и трябва да ги плащаш, казваш: „Аз не съм от неговия род, отказвам се“. Последователен трябва да

бъдеш, ще кажеш: „Не искам да участвам нито в едното, нито в другото“. Тогава ще имаш право.

Мързеливият син седи в къщи без работа, губи времето си, а баща му го успокоява, че макар днес да са сиромаси, утре дядо му ще умре и ще остави голямо наследство. Синът слуша баща си, чака дядото да умре, но дядото не умира. Дядото е от дълговековните, той ще живее 120 години, ще зарови и сина си, и внука си. Казвам на този син: не чакай дядо ти да умре, но започни да работиш, сам да печелиш пари. И ако дядо ти остави нещо след смъртта си, благодари; ако нищо не остави, пак бъде благодарен.

Бащите са слаби да предадат гениалността си на своите синове. Майките могат да предадат повече неща на синовете си, отколкото бащите. Гениалността се предава по женска линия, по линия на чувствата. Духът носи гениалността, а душата я отхранва.

Всичките гениални хора, всичките талантиливи хора, всичките светии на земята, са имали подобни на тях майки. На гениалните хора майките са били гениални. Аз за майката имам съвсем друго понятие. Майката не е една обикновена жена. Майката е една необикновена душа в света, която може да роди един необикновен човек. Бащата е един необикновен дух, който може да роди в света пак подобен на себе си. И Писанието казва: „Бог направи човека по образ и подобие Свое“.

ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА

СВЕТЪТ СЕ ПРЕУСТРОЙВА

Шестият ден

Етерът означава това, от което нещата се раждат и отглеждат. Частицата ЕТ е първичното начало, от което нещата се раждат, ТЕР – е това, което отглежда нещата на земята. Етерът не е гъста материя. Топлинният етер, т.е. първичната енергия, има връзка с обичта, с любовта. Следователно в първото изявление на живота се проявява любовта, тогава топлинният етер започва да действа в материята. И така, животът се проявява в топлина. С появяването на топлината течението на живота е почнало да слиза към земята, за да я организира. Това течение е Божественият Дух, който слиза отгоре да организира нещата. Топлинният етер е едно движение отвън навътре. Когато казваме, че трябва да обичаме другите хора, ние подразбираме този топлинен етер, който идва отвън. Хората изискват нашата любов. Някой иска да те обича и да го обичаш. Защо? Това е енергия в природата, която иска да се прояви.

Когато Бог каза: „Да бъде виделина!“ – стана виделина. Той направи това със Своята Любов. Любовта създаде света, любовта създаде цялата вселена. Когато погледнем към Слънцето, към звездите, ние имаме предвид Божията Любов. Ето защо първият и най-силен подтик на човешката душа е да възприеме любовта във всичката ѝ пълнота, за да се освободи от ограниченията на живота.

Човешката разумност е съществувала преди човек да е съществувал, тя няма начало. Обаче по отношение на човешкия мозък човешката интелигентност има начало. Човешката интелигентност датира от 18 милиона години в тази форма, в каквата я имаме днес. Това е малко в разрез с осемте хиляди години. Аз не зная кое е по-вярно – да се приемат 8 000 години или 18 милиона години? Който не разбира, ще каже, че това не е съгласно с Библията. Най-после и

Мойсей никъде не е казал колко години точно са се изминали, откак Бог е създал света. Аз не знам откъде учените, тълкуватели на Библията, изваждат тия данни. Преди всичко никакви научни данни няма по този въпрос. Казано е, че в първия ден били създадени земята и небето, а при това има ден, а няма никакво слънце. След това се говори за втори ден, за трети ден, а Слънцето било създадено едва на четвъртия ден. Питам: как е възможно да се говори за ден, когато е нямало никакво слънце първите три дена? Значи може да се направи някакво възражение по това тълкуване. И сега се чудят, от къде се е явил първият ден. Това е тяхна работа. Ако река да го доказвам, ще изгубя беседата, а това доказване сега не е толкова важно.

Под „първия ден“ аз разбирам деня на Божията Любов, когато всички същества в света са се появили. В този ден, значи, се е явила Божията Любов. Вторият ден е ден на Божията Светлина, когато Бог е изявил това, което има да прави. Третият ден е на Божествената Свобода, когато Бог е дал на всички твари свобода да се разхождат и понеже Бог ги е пратил на разходка, четвъртият ден създал всички светила да им светят. Сега някои ще кажат, че съм го скалърпил това нещо. Така е, приемам и това. Но и другото е скалърпено. Ако мислите, ще видите, че е така. Аз като съм мислил по този въпрос, казвам: за мене първият ден е денят на Божията Любов.

Светът е създаден в седем дни. Първият ден отговаря на неделята. Човек пък е създаден в шестия ден, който отговаря на петък – ден на Венера, ден на любовта. Следователно човек трябва да благодари за своето създаване, но същевременно и да го оправдае. Човек е създаден в деня на любовта, но не може да обхване великата Божия Любов. Той е възприел само част от нея в душата си, за да изпълни святото предназначение, за което е дошъл на земята. В какво седи святото предназначение на човека? В придобиване на разумната любов и светлата мисъл. Кои са отличителните качества на разумната любов и светлата мисъл? Разумната любов обединява нещата. В нея няма никакво разединява-

не. Светлата мисъл изключва всякакво вкисване, гниене, ферментиране на нещата. Как познаваме кой човек живее в разумната любов, в шестия ден на Битието? Който живее в шестия ден, в деня на любовта, забравя своите лични интереси и се стреми към едно: да приложи закона на любовта в своя живот. Той познава проявите на разумната любов, придобива нови, възвишени възгледи, които осмислят живота му. Той има правилни отношения към Бога, към хората и към своята душа. Този човек наричаме човек на шестата раса – новият човек.

И тъй, колко пъти досега е произнесена думата „любов“? Ами че тя е най-силната дума! Когато Господ произнесъл за пръв път в света думата „любов“, Той създал с това целия космос, образували се всички слънца, които се разделили и тръгнали по своите орбити. Като произнесъл втори път думата „любов“, всички велики същества, всички богове се събудили от своя дълбок сън. Когато произнесъл Господ десетия път думата „любов“, родил се човекът. Няма да разказвам какво е станало при произнасяне на думата „любов“ третия, четвъртия и т.н. пъти. Тъй че Господ е произнесъл до сега само 10 пъти думата „любов“. И върху тези 10 думи почива всичката философия на кабалистите с техните сефироти. Според теософите това е диференциране на думата „любов“ във всички нейни проявления в разните полета, понеже няма нищо по-реално в света от любовта. Сцеплението на материята зависи само от любовта, която съществува между нейните частици и ги кара да се привличат. Хармонията на световите зависи от любовта, която ги привлича и чрез която те се движат и се въртят.

Величието на човека се заключава в неговия живот. Това величие иде от най-силния извор, от най-силния източник, от най-голямата сила, които изпълват битието. Всички учени и прости знаят това нещо и го приемат като подбудителна причина, като велик подтик в живота. Този подтик носи различни имена. Някои го наричат „любов“, без да знаят какво нещо е любовта. Любовта ще остане неразбрана за вечни вре-

мена. В това седи красотата на живота. И всеки, който се е опитвал да обясни, да разбере, да определи по някакъв начин любовта, той е потъвал в дълбоките ѝ води. Който се е опитвал да определи любовта, той е подобен на човек, който иска да носи земята на гърба си. Колкото е възможно за човека да носи земята на гърба си, толкова е възможно да се определи какво нещо е любовта.

Питате: „Какво нещо е любовта?“ Любовта трябва да знаеш как да я възприемеш, да знаеш как да я дадеш и да знаеш как да я приложиш. Ако не знаеш как да приемеш любовта, ако не знаеш как да я дадеш и ако не знаеш как да я приложиш, ти не можеш да знаеш какво нещо е любовта. Единственото нещо, което не се знае и никога няма да се узнае, то е любовта. Защото не можеш да я разделиш и да я видиш, тя е толкова обширна, че къде са границите ѝ, не можеш да видиш. Можете да сравните любовта със Слънцето.

Каква е вашата идея за любовта? Даже да вземете любовта като течност или като едно въздухообразно тяло, или като едно етерно тяло, или любовта като светлина да вземете, пак всичко ще ви е объркано в главата. За да добиете една гама от любовта, колко много се изисква от вас! Знаете ли какво значи „гама“? Вземаме един научен термин „гама“. Гами има в музиката. Но в сегашната биология има един хормон, един грам от хормона е най-скъпото вещество, и в биологията струва 12 милиона лева 1 грам. Но в света няма още един грам. В света има само няколко гами. Една гама е една милионна част от грама.

Та казвам: ако вие имате една гама от любовта, то трябва да работите най-малко 3 000 години, за да получите 1 грам от този хормон. Една милионна част от грама да имате, 3 000 години трябва да работите като човек, въпреки че е разпръснато из цялото пространство. Най-скъпото вещество е любовта. Не се позволява нито една прапичка и най-малката капчица, колкото и малка да е, не се позволява да падне на нечисто място. Любовта трябва да иде на най-чистото място.

Любовта представя Божественият свят, върху който са построени всички останали светове. Грешката на съвременните хора седи в това, че те отделят Бога от любовта, т.е. от света, на който всичко се крепи. Вън от любовта Бог не съществува. Вън от любовта не можем да познаем Бога. Както не познаваме Бога вън от любовта, също така не можем да познаем човека вън от разумния живот. Следователно любовта е идейната, възвишената страна на живота. С нея, именно, човек трябва да се занимава. Тя представя още и светлината на живота му. Докато човек люби, той вижда, престане ли да люби, животът му се помрачава и той вече не вижда. Силите, които поддържат общия живот, се вземат от 3-те главни елемента в него: от светлината, от живота и от любовта. Същото може да се каже частно и за човека. Той може направо да черпи енергия за поддържане на своя организъм от светлината, ако знае нейните закони, от живота, ако го разбира, и от любовта, ако се стреми към нея. Тези са 3-те източника, от които човек може да черпи сила, живот и здраве. Има ли тези неща в себе си, той е придобил истинското щастие на земята.

Един ученик отишъл при един от великите Учители на Индия, да го пита какво нещо е любовта и как може да я намери. Учителят мълчал, нищо не му отговорил. На втория ден ученикът пак задал същия въпрос, но Учителят продължавал да мълчи. Шест дена наред ученикът посещавал Учителя си, искал да му отговори на зададения въпрос, но пак същото мълчание. На седмия ден Учителят взел ученика със себе си и го завел при реката Ганг. Хванал го за ръцете и го потопил във водата. Ученикът ритал, борил се, докато най-после Учителят му го извадил на брега и го запитал: „Какво почувства във водата?“ „Голяма задуха! Имах нужда от въздух. Още малко и щях да се пръсна от липса на въздух.“ Учителят му отговорил: „Ти ще разбереш любовта и ще я потърсиш, когато почувстваш от нея такава нужда, каквато почувства от въздуха“.

Любовта изключва всякакво докосване, всякакво пипа-

не. Да се усмихнеш на любовта – позволено е, да говориш с любовта – позволено е. Дойде ли обаче да я пипнеш, това тя не позволява. Защо? Защото невъзможно е да пипате любовта. Когато някой пожелае да пипне любовта, с това той нарушава чистотата и красотата на любовните отношения. Любовните отношения между хората се развалят, вследствие тяхната невъздържаност. Няма нищо лошо в пипането, но съвременните хора не са готови още да пипат любовта. За да пипне някой любовта, ръцете му трябва да бъдат абсолютно чисти, да не остане нещо от тях върху нейната дреха. Обикнеш ли някой човек, не го пипай. Обикнеш ли някой човек, кажи му онази истина, която да му донесе светлина и да го направи свободен! Дай му парче от онзи хляб, който може да го нахрани. По-нататък нищо не му говори. Това подразбира истинска свобода.

Щом дойде до любовта, аз говоря малко. Защо? Не обичам да говоря за неща, които не се предават. Любовта с език не се предава. На съвременния наш език е немислимо да предадеш една идея на любовта. Една Божествена идея така трябва да се предаде, че да те разбере всеки. Ако искаш философски да предадеш една мисъл – може, но любовта се предава чрез контакт, чрез допир. Тя се предава от живот в живот. Онзи, който те люби, не говори, той те пипне и ти чувстваш, че в тази душа има любов. Ти знаеш, че в това пипане има нещо свещено, един свещен трепет се разлива в душата ти. Проговори ли ти, нищо не остава в тази ръка, всичката тази красота изчезва, като че небето се дига и ти оставаш като Адам и Ева гол.

В съвременния свят всички хора искат да са красноречиви оратори, понеже всеки знае, че един оратор със силата на словото може да влияе на тълпата. Но апостол Павел казва: „Ако имам всички красноречия, които човешкият език може да добие, нещо повече, дори ако имам красноречието на ангелите, а не разбирам любовта, нищо няма да ме ползва“. (...) Ако можехте да пророкувате, всички ще се стекат да ви питат и вие ще бъдете на почит, ако вашето пророчество се

сбъдне. Но апостол Павел казва: „И ако имам пророчество, и ако зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам цялата вяра, където и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм“... И по-долу апостол Павел още казва: „И ако раздам целия си имот за прехраната на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам“.

Запитали един ден Паганини след един от концертите му: „На три струни можеш ли да свириш?“ „Мога.“ Той излязъл на сцената и свирил на три струни. „На две струни можеш ли да свириш?“ „Мога.“ Той свирил на две струни. „На една струна?“ „И на една мога.“ „Ами без струни?“ На този въпрос Паганини нищо не отговорил, но не се явил на сцената. Този е отговорът на въпроса: „Може ли без страдания?“ Имате ли една струна, тя представя тъмнината, двете струни представят светлината, трите – истината, а четирите – любовта. Мъдростта пък е в цигуларя, който свири. Истината подразбира отношенията на човека към природата и към всичко живо, създадено от Бога. Който не може да мисли, да чувства и да постъпва правилно, той не може да се домогне до истината. Що се отнася до любовта, човек трябва да се роди и да умре в нея. Какво означава това? Докато е в утробата на майка си, детето живее във временно тяло, но като се роди, това тяло умира. След раждането детето започва да живее в друго тяло, докато един ден и това тяло умре. При това положение и като умира, и като живее, човек се движи все в любовта.

Какво представя любовта? Стремех на човека към една нова, непозната област, която го води към освобождаване. Значи любовта е стремех към освобождаване. Който живее в тъмнина, той се стреми да вземе посока към светлината. Който живее в смъртта, той се стреми към посоката на живота. Това са все прояви на любовта. След големи усилия човечеството е дошло до посоката на светлината. Причината за излизането му от областта на тъмнината и влизането му в областта на светлината, е любовта. Следователно с други ду-

ми казано: любовта представя усилената деятелност не само на хората, но и на всички напреднали същества, а главно на Бога.

Под думата „Дух“ ние разбираме най-разумното нещо, което направлява света – Разумното, в което сме потопени. Извън Разумното, ние не можем да излезем. Разумното, Духът, може да ни търпи с хиляди години и в края на краищата винаги ще стане това, което Духът иска, а не това, което ние искаме. Ние са самозаблуждаваме, ако мислим, че един ден ще го заставим да ни даде това, което искаме. Първо е Духът, после идва животът. От чисто научно гледище животът е един резултат. Той е резултат на онова, което Духът е извършил. Животът не може да бъде животински, не може да бъде човешки, не може да бъде ангелски, не може да бъде Божествен. Щом кажеш „Божествен“, това са други понятия, наши думи. Казваме: „Животът е Божествен“. Животът в своята същина, целият живот е Божествен. Когато Божественият живот влезе у нас, с нашето разбиране ние го правим да прилича на човека. Когато умът на човека влезе в животните, те пък го правят животински. Всеки човек прави живота да прилича на него, такъв, какъвто си мисли и иска да бъде. Жената прави живота женски, мъжът прави живота мъжки, детето прави живота детски, глупавият прави живота глупав, умният прави живота умен и т.н. Това са наши разбирания. Ако животът може да бъде умен и глупав, тогава как ще се справим? На какво да уповаваме, ако в света няма разумна сила? Културата не е нищо друго освен хиляди и милиони души, които разсъждават и мислят. Това наричаме култура.

Но кое е онова, което свързва хората в едно? Кое е онова, което ги обединява? Кое обединява клоните на едно дърво? Има нещо, което ги обединява. Дървото ги обединява. Кое обединява хората? Туй, Разумното е, което обединява света. В природата съществува едно абсолютно единство, от което човек никога не може да се освободи. Той може всичко да направи, но да излезе вън от единството на природата е абсолютно невъзможно. Не само хората, но никой не е в сила,

нито боговете да излязат вън от единството. Единството в живата природа или единството в разумната природа, то е закон, който не ограничава, но показва посоката, в която всички разумни същества трябва да вървят без изключение. Всички наши страдания произтичат от факта, че ние се намираме в борба с Разумното. Ние искаме да изменим законите на Разумното и да създадем наш свят. Всеки може да направи опит. Ние можем да направим един свят, какъвто не искаме, но ако сполучим да направим един свят, какъвто искаме, ние ще си създадем най-голямата нещастие.

Когато се говори за любовта изобщо, ние разбираме това, което извира, тече и никога не престава. Тази любов подразбира вечен живот, вечно благо, вечно щастие, вечно знание, вечна светлина, вечна сила. Имате ли любовта, всички тия неща придобиват смисъл. Изгубите ли любовта, всичко се обезсмисля. Защо? Същественото в живота изчезва. Начало на всяка проява в света е любовта. Зад светлината седи любовта, зад силата седи любовта, зад недоволството, зад греха пак седи любовта. Единствената сила, която направлява и коригира всичко в света, това е любовта. Казвате: „Възможно ли е любовта да седи зад греха?“ Любовта седи зад греха, защото в този случай любовта още не се е проявила, но чака благоприятен момент да се прояви. Който не познава любовта, той всякога върши грехове, престъпления. Щом познае любовта, всякакъв грях, всякакво престъпление ще изчезнат. Следователно, докато хората не познаят любовта, и грехове ще има, и престъпления ще има.

Единственото благо, което хората търсят постоянно и навсякъде, това е любовта. Навсякъде я търсят. Те не могат да я намерят, понеже искат да я материализират, да я хванат, да ѝ турят юлар, да правят с нея каквото си искат и затова казват, че няма любов или че любовта е празна работа. Нима кравата, която дава своето мляко, няма любов? Нима ябълката, която дава плодовете си, няма любов? В дадения момент това е любов. Така се изявява Бог във всички фор-

ми на своето битие. Едно същество не може да ви обича вечно, то ще ви обича само за даден момент. Пък и вие не можете да обичате целия свят в един момент.

Първото нещо за онези, които тръгват за Божествения път, е да приложат великия закон на любовта. Приложат ли го, те ще бъдат свободни и техните близки също ще бъдат свободни. Учените хора трябва да пратят тази мисъл по целия свят. Светът само тъй ще се освободи. Ние трябва да бъдем носители на тази свобода. Ако вие проектирате една силна мисъл за свобода, към когото и да е, някое нежно сърце ще възприеме тази мисъл и ще помогне където трябва. Сега ще кажете: „Ама какво от това, че съм пожелал и изпратил една мисъл?“ Желанията и мислите са, които създават съвременния свят, те са, които ще донесат свободата. Ако почнем да говорим за любовта, любовта ще дойде, ако почнем да говорим за свободата, свободата ще дойде. А ние, хората, казваме, че още не му е дошло времето. Хората казват: „Война ще дойде, убийства ще дойдат“ – и всичко туй идва тъй, както мислят. Ние ще бъдем на противното мнение. Ще направим един опит, ще призовем този живия Господ, Който идва сега в света. Ще направим един велик опит, да видим може ли светът да се поправи с любов, или не. Може. Някои ще ни кажат, че тази любов е неразумна. Разумна е любовта. Ако някой каже, че любовта е неразумна, той не разбира думата „любов“. Най-разумното нещо в света е любовта. Всички онези наши изкълчени чувства, които имаме, това са останки от насилия от културите на миналите векове.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка.“ (Кор. 13 : 1.) Думата „любов“ е станала много прозаична в устата на хората, толкова прозаична, че няма вече никакъв смисъл. Когато някоя дума изгуби своя смисъл, обезсолява, а всичко онова, което се обезсолява, няма в себе си сила и вследствие на това в него настъпва упадък.

Злото увеличава злото, доброто увеличава доброто, любовта увеличава любовта. Това са закони, които действат както в природата, така и в живота. В любовта ще се разширявате и нагоре ще се качвате, в безлюбието ще се смалявате и надолу ще слизате.

По закона на еволюцията всички ония неща, които еволюират, развиват се и растат, а всички, които инволюират – слизат, т.е. смаляват се и се разнищват. Тъй щото, човек първоначално, когато е слязъл от Бога, е почнал да произнася думата „любов“ много правилно; обаче, като се отдалечавал от Бога първичният или космичният човек, както го наричат, тази дума по съдържание почнала постепенно да се смалява, да се смалява незабелязано и когато човекът слязъл до дъното на битието, почти нищо не е останало от тази дума – разнищила се. Туй слизание било тъй незабелязано, тъй бавно, че и този велик човек даже се самоизлъгал. И вие сега се намирате в положението на този космически човек по отношение на Любовта на вашия Баща. Знаете ли на какво мяза тази любов? Тя мяза на едно парче или една част, останала от някой голям разбит кораб или параход от вълните на развълнувания океан, който я клатушка. Това парче се люшка насам – натам и казва: „Ее, любов, любов“, но като излезе на брега на някой остров, казва: „Слава Богу, спасих се!“

Но да се върна на думата „любов“, която хората са обезсолили, извратили, потъпкали са нейната доброта, нейната красота и са развалили нейната звучна хармония дотолкоз, че сега са останали само нейните дрезгави звуци, които драпят ухото ни. И ние си казваме: „Любов, това са илюзии на живота, празни мечти на младите и зелени моми и момци, които гонят неуловимата сянка на живота“. Да, сянка, но зад тая сянка има реалност, от която произтича сокът на живота, от който душата постоянно утолява своята жажда.

Трябва да се разбира смисъла на всяка дума! Ако влезете в театъра, дето има хиляди души и извикате: „Пожар!“, всички ще се втурнат да бягат навън, ще настане суматоха

и всички ще изпитат ужаса на приближаващата смърт. Защо е така? Защото всички разбират смисъла на тази дума. Но ако някой дойде между тях и каже думата „любов“, всички ще се спогледат, ще се изсмеят и ще вземат този човек за смахнат. Ще кажат: „Какво иска да каже този човек с тази дума?“ Това показва, че те не разбират дълбокото значение на думата „любов“; ако я разбираха, тя би трябвало да произведе същия ефект, какъвто произвежда думата „пожар“, само че в обратен смисъл. Ако видя човек натъжен и изрека думата „любов“, всички страдания и недоволства у него трябва да изчезнат, той трябва да се зарадва, да засияе като ангел и да се превърне от червей в пеперуда. Често казвате „Господи Боже!“, но и тези думи не разбирате. Аз рядко произнасям Божието име в душата си; произнасям Го само когато имам голям товар и тогава целият товар ми се смъква. За мене тази дума съдържа всичко.

Колко пермутации може да се направят от думата „любовъ“? Ще вземете думата с шест букви, които тя съдържа по старото правописание, тъй както е в реда на нещата. Любовта трябва да се изучава като жива сила, която работи, а не като едно приятно чувство, не като един приятен стремеж. Не. Когато тази любов започне да идва, вие ще почувствате във вашето съзнание, дълбоко във вашето битие една малка светлинка, тя ще почне да се развива, да става все по-голяма и по-голяма, обемът ѝ ще се увеличи, ще обхване мозъка ви, сърцето ви, след което вие ще почнете да ходите в светлина. Във вас ще се яви едно разширение, като че сте господари на целия свят. И каквито мъчнотии да ви се явят, за вас ще бъдат нищо.

От думата „любовъ“ на български език стават 720 пермутации. Те не са малко за българите. Ако българите разбираха начините, по които любовта може да се прояви, ако те работеха да се проявят всички нейни елементи, те щяха да бъдат най-великият народ. Ако само разбираха пермутациите на тази любов! И тъй, първото съединение, което трябва да направим, то е с Бога, с Любовта. Нашата душа трябва да се

съедини с Божествената Любов и в такова едно съединение ще се яви новият живот, който Христос нарича възкресение. Опитвали ли сте се вие да се съедините с Бога? Но бъдете спокойни. Вие понякога път се стискате и казвате: „Тая няма да я бъде“. Ще я бъде тази работа, ще я бъде, не се обезсърчавайте, ще я бъде. Разбирате ли? „Няма да я бъде!“ Аз казвам тъй: в любовта, чрез нея всичко може, трябва само да се научат всичките нейни пермутации.

Павел казва: „Когато завършим своята еволюция, ще останем само любовта“.

Думата „любов“ е съставена от 5 букви. Буквата $\wedge$ е съставена от прави, които образуват остър ъгъл, насочен с върха нагоре. На колко градуса се равнява този ъгъл? Около 30 градуса. Тая буква показва, че две сили идат от земята, от различни посоки. Те се стремят към небето, но между тях няма още равновесие. От гледище на геометрията, правите линии са мъртви, но от психична гледна точка те са живи линии. Това са две живи разумни същества, които, изхождайки от своите лични интереси, се стремят към една обща точка – идеал на тяхната душа. Те се стремят към един идеал, но всъщност не се допират в една точка. Наистина, когато двама души се обичат, макар и да се стремят към общ център, те не могат още да се докоснат до центъра на истинската любов, докато не дойде между тях друга права да ги съедини. Тая права наричам „равнодействаща сила“. Тя е жива, разумна сила и примирява всички противоречия. Това е съвършеният човек – нито мъж, нито жена, наречен в Писанието Син Человечески или Син Божи.

Аз никога не мога с думи да ви предам любовта. Мога да ви заразя с нея, но думата „заразявам“ не е хубава. Любовта може да се инжектира, любовта може да се предаде чрез контакт, и то не всякога. Не всякога има условия за любовта. Любовта в живота се предава само при специфични условия. Любовта в живота се предава само при най-благоприятните условия, които съществуват. Ако тези условия не

съществуват, любовта не може да се предаде. Любовта може да се предаде в каквато и да е форма, но ако вие искате онази любов, която повдига човека, тя си има специфични условия, при които може да се прояви. Всеки трябва да изучава живота, та като дойде този специфичен момент, това специфично условие, да може да се възползва. Ако ви се случи този момент да ви посети един, два или няколко пъти в живота ви, това е достатъчно. Ако използвате тези моменти, вие ще имате влиянието на любовта. Достатъчно е веднъж да се запали този Божествен огън у вас и да не изгасва повече. Ако сте разумни, този огън няма да изгасва.

Законът – вътрешен и външен

Има девет съществени причини, от които произтича нещастията на хората и девет съществени причини, от които произтича щастията на хората. Всички останали причини са второстепенни, но деветте са съществени, кардинални.

Първата съществена причина е непознаването на любовта и неизпълнението на нейния закон. Въпреки това, философите говорят за любовта, обясняват я, но тя не трябва да се обяснява. Тя е свят, в който трябва да се потопиш, да участваш в него, да се ползваш от благата му – нищо повече. Човешките понятия за любовта, определянето ѝ като малка и голяма, като човешка и дяволска, това са неразбрани неща. Любовта е наука. И дяволът е ангел, но живее само за себе си.

Всички страдания, всички противоречия в света произтичат от факта, че хората търсят Истината и любовта отвън някъде. Първо ще ги намерите вътре в себе си и в хората, а после ще ги намерите и отвън.

В една школа има такова положение: безлюбието всякога се маскира с любов. Ако една обич, която някой има към вас, е маска, ако е едно безлюбие, тогаз какво ще правите? Няма да минат 1–2 години и животът ще го покаже. Ако животът

разкрива безлюбието, което е маскирано с любов, какво значи това? Може ние да не сме виновни. Дадена ти е една стока. Купил си я отнякъде. Продаваш я, но излиза, че стоката не е хубава. И после се разкрива. Трябва да бъдеш внимателен. Всичко това, което сте наследили, трябва да го проверите, трябва да проверите дали стоката, която имате, отговаря на това, за което е дадена. Другото правило гласи: всяка любов понякога път се маскира с безлюбие. Има хора пък, които, за да маскират своята любов към вас, ще се покажат безлюбни. Но след време ще се види, ще се разбере.

Какво предпочитате – любовта или маската? В природата отвън е безлюбието. Тя е много груба, с всички постъпва на общо основание. Но зад тази грубост седи любовта, скрита някъде. В природата няма никаква деликатност. Както е хубаво времето, дойде буря, дъжд, оцапа ви и след това никакво извинение – но в основата е скрита любовта ѝ.

Влиза онзи, който се маскира, прокарва ръката си по гърба на говедото, гали го много меко и казва: „Хубаво е“. Говедото не знае какво мисли той. Много деликатно го пипа. А говедото си казва: „Добър ми се вижда този човек“. Но след това не минава половин-един час и идва ножът. Следователно този, който външно е любящ, отвътре е жесток. Казвам сега: има нещо в човека, което е жестоко, но то не е ваше.

Сега ние седим и казваме, че Христос е пострадал на кръста: „Горкият Христос, как пострадал на кръста!“ И плачат със сълзи. И като минават край някои бедни, не мислят, че Христос живее в тях, нито за Христовите страдания, а казват: „Кармата им е такава“. И после: „О, Господи, как си страдал на кръста!“ Това е едно заблуждение на черното братство. Туй мяза на нашите съвременни театри. Някой автор написал някоя трагедия – всички благородни дами плачат, сълзите им текат за онзи герой там, на сцената. Това е актьорство! Те плачат, а като излязат вън, дето други умират, нито една сълза! Казвам: за тях плачете, а за външните се смейте.

Благословение е за нас да срещнем Господа и да ни прого-

вори, но не външно да Го срещнем. Пазете се от това заблуждение! Не търсете Господа външно! Пак ви казвам: Божественото носи светлина за ума и топлина за сърцето, знание за ума и любов за сърцето. Божественото носи още и свобода, но тази свобода не е обоснована на насилието, тя не е обоснована и на науката, тя е нещо идеално. Тази велика Божествена Любов като дойде, ние няма да обръщаме внимание на човешките погрешки. Някои ме питат: „Не може ли без грешки?“ Чудни са хората! Възможно ли е, когато дойде порой, който влече разни клончета и тиня, реката да остане чиста от този порой? Запитват: „Защо тази река е нечиста?“ Няма защо да съдим живота. Животът е едно велико течение, той сам по себе си е чист, обаче носи много утайки, които постепенно ще се утаят.

Ще пазите това за себе си: любовта и животът не са едно и също нещо. В живота постоянно се извършват два процеса: единият е процес на разрушение, а другият процес – на съграждане. В любовта не съществуват тия два процеса. Тя е нещо чисто, възвишено. В нея няма диференциране, а в живота има. В такъв случай, ако допуснем, че любовта и животът са едно и също нещо, не бихме могли да си обясним противоречията, които изпъкват. Любовта е извън живота, а животът е само едно частично, временно проявление на любовта.

Вие сте обикнали света, но тоя свят ви не иска, защото светът е една сила, която взема, а нищо не дава.

Светът е жена, която не принадлежи на нас. Утре, като си направи забавлението, тя може да ви захвърли. Вашата външна красота е, от която тя се привлича към вас. Съвременното заблуждение лежи в следното нещо: когато хората ни почитат, ние се заблуждаваме като мислим, че това е за нашите достойнства. Имаме един певец знаменит, прославен, но всички почитат само неговия певчески талант, неговото гърло; развали ли се неговият ларинкс, изхвърлят го като дрипа. Цялото почитание се отдава на една малка ципица

на гърлото му. Също имаме един велик цигулар – всички го уважават, докато той може да движи лъка; парализира ли се неговата ръка, никой не иска да знае за него. Може да сте красив проповедник, но всички ще слушат, докато говорите сладкოდумно; когато вапият глас стане дрезгав и прегракне, ще ви кажат: „Не искаме проповедник без глас“. Жената, докато е красива, всички я обикалят; изчезне ли ѝ красотата, казват: „Нека друга дойде на нейно място“. Йосиф знаеше тази самоизмама от нещата, той реализираше само неща вътрешни, неща устойчиви, вечни, които всякога могат да дадат мир на човека и той да има по този начин благоволенieto на Бога.

Когато ме хване един апаш, един разбойник и каже „горе ръцете!“, защо прави това? Бръква в джоба ми, за да ме обере. Като ме обере, пуца ме. Дълго време ме задържа, за да вземе всичкото ми съдържание. Щом вземе всичкото ми съдържание, казва: „Свободен си сега“. Питат ме някои млади моми: „Докога ще ни обичат?“ Докато ви вземат всичкото съдържание. „Докога ще ме търпят в обществото?“ Докато вземат всичките ти пари, всичкото ти съдържание. Или казано на съвременен език: ще те търпят, докато те изтискат като лимон и ще те изхвърлят вън.

Вие мислите, че за любовта, която имате на земята, щом влезете в невидимия свят, ще се разгърне голяма история, голям роман за любовта на всеки едно от вас. Каква е била любовта ви, дали е била искрена или не е била – всичко туй като на филм ще го видите в подробности. Всичко тайно ще излезе наяве, а вие ще сте героите и името ви ще е написано на филмовата лента. После ще кажете: „Да видим този герой, който е играл тази роля“. Тогава ще се намерите в положението на онзи актьор, който играл в Цариград една роля от Шекспир, една от неговите драми, мисля „Отело“ е била, и като гледал турчинът пиесата, на другия ден казал на актьора: „Ти ли забърка ония кашни снощи?“ Всякога, когато ние не разбираме нещата, търсим причината за нещастията си в околните.

Питам: на какво се дължи дисхармонията в отношенията на съвременните хора? Тя се дължи на факта, че те поставят любовта си на основата на знание, на богатство и т.н. Едно трябва да имате предвид: любовта е строго определен закон, който не зависи от никакви социални отношения. Той може да се опита. Нито учението, нито силата, нито богатството могат да задържат любовта. Това виждате на всяка крачка в живота. Покажете един човек, който като има сила, знание или богатство, да е щастлив. Мнозина мислят, че като влязат в живота, любовта ще направи изключение за тях. Не, любовта за никого не прави изключения. Всеки човек в живота е обикновена запетая, турена на своето място. Запетаята е знак за малка почивка, но често тази запетая може да бъде турена там, дето няма нужда от почивка. Най-малката любов на физическия свят представя най-малката почивка – да поеме човек малко въздух, след като се е уморил.

Влизате в някой дюкян, който продава хубави дрехи. Търговецът е готов да ви убеди всячески да си купите една или друга дреха. Пък вие имате разположение към него, но само дотогава, докато купите дрехите. Значи любовта ви се отнася към дрехите, а не към самия търговец. Това представя външната страна на любовта. При тази любов хората си правят ред сметки. Когато дрехарят изгуби, хората не го посещават вече. (...) Ако при тази любов вие мислите, че хората ви обичат заради Бога, вие се лъжете. Хората могат да ви обичат, докато имате стоки за продаж.

Някой път човек пропуска ръководните правила в живота, понеже има един закон отвън, който ограничава човека, и един закон отвътре, който служи за неговото развитие и посвещение. Навремето евреите разбраха външно Мойсеевия закон, приложиха външната му страна, а оставиха вътрешната. И сега, колкото и да са културни хората, пак стигат само до външната страна на закона, а вътрешната изоставят. Външната страна ограничава човека и го сгъва.

По външната страна на закона никой не може да се добере до една истина. Ти храниш една кокошка или една патица

и минаваш за благодетел. Продаваш я, вземаш пари и се поминуваш. Когато кокошката снася яйца, ти ги изяждаш и пак минаваш за благодетел. В света, каквото и да прави човек, прави го с известно користолюбие, защото законът е свързан с корист. Даже и майката, като милва детето си, може да има в себе си нещо користолюбиво. Гледаш младата мома, защото ти е приятно, а не гледаш стария. Обичаш новата, хубавата дреха, а не обичаш старата. Много естествено, това има свое обяснение. Вие се занимавате с външната страна на закона и по външен начин искате да се повдигнете и да разберете Божествените работи. То е невъзможно. Всички се спирате върху външната страна на нещата – кой как погледнал, кой какво казал. По този начин хората още хиляди години няма да знаят как да говорят, как да гледат. Всеки от вас има свой начин да гледа човека и да му говори. И за всеки отделен човек има специфичен закон, специфично правило. Трябва да обърнете погледа си върху вътрешната страна на живота! Има едно вътрешно разбиране! Свободата, силата и знанието идат при човека само при едно вътрешно разбиране.

Сега, вие, съвременните хора, искате да живеете по братски, но не знаете как да живеете. Вие със своето незнание може да разрушите най-хубавото нещо. Ако вие задържите за по-дълго време ръката на една съвременна млада жена, може да развалите най-хубавото ѝ настроение. (...) Питам: защо трябва да задържите за по-дълго време ръката ѝ? Ще кажете: „От обич“. Хубаво, защо на старата баба не искате да задържите за по-дълго време ръката ѝ, а бързате? Не, това не е философия. Когато аз задържам ръката на една млада жена, това е користолюбие.

В неестествените човешки постъпки всякога се крие някакво изкушение, користолюбие или лицемерие. Такава постъпка води понякога човека и към любов, но тази любов е привидна. Запример нещо отвлъкне те заставя да отидеш в черкова. В същото време една млада красива мома отива на същата черкова. Като влезеш вътре, погледът ти се спира

върху красивата мома и умът ти се раздвоява. Това е изкушението, което се вмъква в човека в най-различни форми. Понякога човек отива в някое училище с цел да учи, но после излиза друго нещо, което той не е предполагал. Изобщо човек не знае отде идат благата, определени за него – от Бога или от друго място. Всяко благо, дадено от Божествения свят, внася разширение в човешката душа. Всяко благо, което иде от човешкия свят, ограничава човешката душа.

Едно малко момиче, недоволно от мене, че не съм му дал каквото иска, ми каза един ден: „Аз съм ти сърдита“. Защо? „За да те накарам да ме обикнеш.“ Ти си избрала най-стария метод. Това е метод на дявола. И дяволът едно време се сърдил на Господа, за да Го застави да прояви любовта си към него. Ето, хиляди години се изминаха оттогава, но той не може да застави Господа да го обикне. Със сърдене любовта не се постига. Дойдете ли до сърденето, вие сте далеч от любовта. Със сърдене, с подозрение и съмнение любовта не се намира. Това са прояви от друг свят. Не е лошо, че се сърдиш, и това ще дойде, но ако мислиш, че със сърдене ще намериш любовта, ти си на крив път.

Съвременната наука е дала ред факти, ред данни за последствията от нередовния живот. Понякоя път ме учудва своенравие то на някои хора. Онзи морал, който днес съществува, той е даден от великите Учители, които са имали откровението на целия космос. Този морал е даден на мястото си, но сега, както е внесен вътре в света, той е изгубил смисъла си. Защо? Днес той е само външен. У нас има само едно външно благочестие. Всеки има морал от страх. Ние изпълняваме морала, защото има затвори, има стражари. Всички тия принудителни мерки ни заставят да живеем един морален живот. При такова едно състояние кой няма да е морален? Желал бих да зная доколко този морал се гнезди вътре в сърцата и умовете на хората от съвременния свят. За да проверя какъв е съвременният морал, нека властта за 10 дни да се оттегли и да видят кой какво ще направи. И нека тогава да проверят в 10 дни светът дали ще бъде по-култу-

рен, или не. Нека направят един такъв опит и да държат статистика по колко престъпления на ден могат да се правят.

Докато вие се съмнявате, докато вие се тревожите, докато вашето сърце е алчно, докато търсите във славата, всичко в света е отрицателно. Вашата любов е негативна, отрицателна, слаба е енергията ви. Това не е Божествена Любов! И цялата наша култура се създава на тази отрицателна любов.

Казано е: „Любовта ражда живота“. Значи животът не може да се прояви, нито може да се разбере без дълбоко проникване в любовта. Под „любов“ не разбирам вашите чувствания, които са само резултат на любовта. Не се лъжете от приятните чувства! Ако едно чувство в началото е било приятно, на края става неприятно. Закон е: всяко нещо, което започва добре, свършва зле. Това може да се докаже статистически. Колко на сто от младите момичета и момци, които влизат в живота с радост и надежда, като остарееят, свършват живота си със същата радост и надежда? Де остана техният идеализъм? Започват живота си като идеалисти, в средната си възраст стават материалисти, а на края на живота се разочароват във всичко и казват, че животът няма смисъл. Повечето хора започват живота си добре, обещаваат, че ще отидат на нивата да работят, а после се отказват – свършват зле. Така свършват всички, които живеят само на физическия, т.е. на материалния свят.

Всички, които ме слушате, все сте от недоволните. По лицата ви това поне чета. Всеки има по един червей вътре в себе си. Всеки е недоволен. Защо? Някой има една малка къща от 2 стаи и кухня, казва: „Не, не ми е достатъчно!“ Някой има хубави чепичета, от хубава кожа – цветът им не бил хубав. Е, хубаво, искате повече шапки, повече рокли. Аз нямам нищо против роклите и шапките. Ако тези рокли могат да внесат във вас любов, аз съм готов всяка седмица да ви

пият, но ако всяка рокля внася размирици във вашия дом, то една рокля е достатъчна.

И аз чета по вашите лица тревога, недоволство, смущение за дребни работи. Някой написал някоя книга и книгата му не се разпродава много, той е смутен. Някой не е произведен в по-висок чин, смуцава се. Някой изгубил службата си, смуцава се. Някой мъж не живее добре с жена си, смуцава се. Някой ваш близък е болен и умира, смуцавате се. Някой проповедник се смуцава, че не искали да го слушат. За тия и за много още неща се смуцавате, но единствената тревога, която действително може да ви смуцава, е тази, че вие сте се отбили от Божия път. Туй отбиване не е постоянно, но в нас има едно лъкатупене.

Всички съвременни хора, светски и религиозни, богати и бедни, месоядци и вегетарианци роптаят. Светски хора, които ядат пищна храна, роптаят; религиозни хора, които ядат постна храна, също роптаят. Значи причината за роптанието на хората не е постната храна, защото и пищната храна не ги задоволява. Слугата роптае, че господарят не му заплатил колкото трябва. Жената роптае срещу мъжа си, че не я обичал както трябва. Според нея, щом мъж ѝ не я обича, тя не може да влезе в Царството Божие. Слугата представя светският човек, който яде пищна храна, но е недоволен от живота. Жената представя религиозният човек, който яде постна храна, сочива, и той е недоволен от живота. И двамата роптаят, търсят нещо, което не могат да намерят. Жененият е недоволен, че се е оженил – роптае; нежененият е недоволен, че не се е оженил – роптае. Жененият е религиозният човек, нежененият – светският. И двамата роптаят, и двамата са недоволни. Религиозният роптае, че се е оженил, той мисли, че женитбата му пречатства да влезе в Царството Божие. Светският роптае, че не се е оженил. Той казва: „Ако бях женен, щях да имам синове, дъщери, работите ми щяха да вървят напред. Сам човек какво може да направи? Нямам жена, нямам деца да ми помагат. С един камък къща не става.“ Сега аз изнасям тия факти, за да обърна вниманието

ви върху роптанието, върху недоволството на хората, но не и да го обясня. Роптанието е резултат на дълбок психически процес, който става в човека. Често роптанието произтича от малки причини. Малки, дребни причини правят човека недоволен.

Що е сочива, т.е. сочна храна? Сочната храна е храната на любовта. Пищната храна е тази на безлюбието. Който употребява пищна храна, в смисъл храна на безлюбие, той всякога е недоволен. Каквото предложите на този човек, той всякога е недоволен. Нявсякъде ще го чувате да роптае: „Защо днес няма печена кокошка?“ „Защо няма баница?“ „Защо яденето е малко постно?“ „Защо кърпата не е сгъната както трябва?“ „Защо чинията не е добре измита?“ Който употребява сочна храна, т.е. храната на любовта, той всякога е доволен. На човека, който употребява пищна храна, други слутуват; онзи пък, който яде сочна храна, сам си слутува. Ако чинията ти е нечиста, вземи гореща вода и сапун, измий я няколко пъти изобилно с вода и въпросът е свършен. Трябва ли за толкова нищожна работа да викаш този или онзи слуга и да създаваш цяла история? Пищната храна се изразява в угощения, банкети, в прислужване от страна на други хора. Сочната храна се изразява в простота, чистота и любов. Тук няма угощения, няма банкети, няма прислуга. Тук човек сам върши работата си. Затова първата храна представя безлюбието, в което нещата се постигат чрез насилие. Втората храна представя любовта, в която всичко се върши доброволно. Ние можем да наречем пищната храна не „храна на безлюбие“, а „храна на свещения човешки егоизъм“. Сочната храна оставяме със същото име – „храна на любовта“.

Имате ли търпение, можете да постигнете всичко; нямате ли го, нищо няма да постигнете в живота. (...) Мнозина казват: „Търпението, това е воля“. Не, търпението е велико качество и в човешкия характер няма по-благородна черта от него. Търпението не се ражда с човека, трябва да се добие. Любовта може да ни дойде даром, но търпението трябва да го придобием. А страданието е един процес, чрез който може

да се придобие търпението – този е методът за придобиване на търпение.

За да търпим, трябва да сме заквасени с три основни качества: мъдрост, истина и добродетел. Защо майката претърпява известни грешки на своето дете и гледа да го възпита? Тя предвижда, че то, макар и да има своите слабости, ще стане в бъдеще велик човек, човек, полезен на своя дом и на своята родина. Именно като предвижда това, майката си казва: „Аз за това дете ще се изложа на всички неслоди и ще претърпя всички негови слабости“. И тя умно постъпва. Търпеливият човек е умен и предвижда бъдещето. Вземете една мома – когато не е още омъжена, тя държи ръцете си много чисти, не иска да ги накваси дори във вода, маже ги с парфюми. Но когато се омъжи, не се стеснява да ги намаже вече в парфюма на детенцето и дори това ѝ е приятно. Какво намира тя в това дете? Какво я привързва към него? Да го претеглиш, ще излезе само няколко килограма. В него има една Божествена душа, която привлича любовта на майката дотолкова, че тя със своето дълготърпение е готова във всичко да му угоди, грижи се по всякакъв начин за него.

Когато аз мисля за любовта, аз винаги имам Бога пред себе си. Някой път има такива дреболии, които мен ме смущават. И се питам: какво има да се смущавам? Имам двама – трима души, а на Господа милиони са на главата Му. Тия милиони, и ти си един от тях, който постоянно го безпокоиш, по 10 пъти на ден крякаш. Как нямаш търпение?

Човек има две страни: когато познавам Бога в любовта, аз съзнавам величието на любовта, понеже Бог е изворът. И аз се радвам, че този извор е вечен. Като говоря за себе си, че имам търпение, в това е проявата на Бога в мене. Когато казвам, че Бог се проявява в мене, тогава виждам търпението в мене. Бог гледа, дал ли съм Му възможност да се прояви в мене както Той иска. Както аз съм свободен в Бога и в Любовта Му, така Бог и в мене трябва да се проявява свободно. Това са две отношения, които всякога трябва да има-

те в ума си. Ако Бог във вас не е свободен, нямате търпение. Тогава и вие не можете да бъдете свободни. Там е цялата философия на живота. След това идат другите знания, за които се говори в магията – силата на човека. Като имаш търпение, с едно вдигане на ръката си всичко можеш да направиш.

Не е въпросът само човек да изправи живота си, но да дойде и до известно неизменно състояние, че всякога да бъде доволен и всякога да има един непреривен стремеж. Аз наричам „човек“ този, който никога не се безпокои. Той трябва да бъде толкова умен, че хората с нищо да не го безпокоят.

Само след като научим тия две качества – търпението и благосклонността, ние ще научим историята на нашия живот, ще научим защо сме слезли на земята.

Някои хора казват: „Мен не ми върви в света, аз съм нещастен човек“. Отговарям: защото любовта не те е посетила, затова си нещастен. „А защо не идва?“ Защото си нетърпелив. „Ами мъча се да бъда търпелив.“ Хубаво, почнал си. „Пак не ми върви.“ Защото не си благосклонен. Ще кажете: „Тия неща са много хубави и лесни да ги направи човек, ще ги направим.“ Но не ги правите. Аз ви казвам като лекар: всички сте болни, защото не съм срещал човек здрав в пълния смисъл на думата; напълно здрави са само светиите и ангелите, които живеят на небето. (...) Щом се откажете от тия две качества и външните ваши органи не могат да реагират, и вътрешните не могат да се развиват, за да се проявят добродетелите. А защо трябва да бъдете добродетелни? Защото добродетелите ще ви донесат всички необходими материали за съграждане на вашата къща, ще ви донесат всички ония сокове, които са потребни за вашето израстване. Добродетелта не е нещо отвлечено, а нещо реално, което винаги е в състояние да гради.

Имате още дълго време да живеете на земята. Каквото и да мислите, ще кажете: „Светът е такъв, ние сме такива“. Аз

разделям хората на две категории: хора, които имат любов, и хора, които нямат любов. Щом се терзаеш вътре в себе си, любовта ти е много малка. Щом имаш мир в душата си, имаш и любов. Ти се сърдиш, недоволен си и мислиш, че вървиш по пътя! Това показва, че ти вървиш по външната страна на закона. Къде е силата на човека? Силата на човека седи в любовта му.

От сутрин до вечер вие се безпокоите, притеснявате се, сърцето ви се свива, не може да вършите свободно службата си. Освободете сърцето си от всички безпокойствия и тревоги и дайте му отдых. От сутрин до вечер мислите за едно, за друго, съмнявате се, колебаете се. Дайте отдых на ума си! Освободете го от съмненията и колебанията, вложете в него светла, възвишена мисъл! Вие мислите много, но това не е права мисъл. Когато умът е пълен със съмнения, това не е права мисъл. Сърце, което се безпокои и ум, който се съмнява, нищо не дават. Вложете едно благородно чувство в сърцето си, една светла мисъл в ума си и оставете ги да си починат. Дай отдых на сърцето си! Дай отдых на ума си!

Не говорете за желанията си и не страдайте за това, което не сте постигнали; използвайте знанието, което иде чрез очите ви и мислете какво трябва да правите всеки ден. Кажете си: „Днес трябва да бъда кротък и смирен заради Онзи, Който ми е дал живот“. Ако не сте готови да бъдете кротки и смирени заради Господа и Го безпокоите, вашият ангел ще ви напусне. Ако майката и бащата се безпокоят за нищо и никакво, близките им един след друг ще напуснат земята. Страшно е да остане човек сам на земята без близки и приятели, като сухо дърво, без листа, клончета и цветове. Колкото повече се безпокои, толкова по-долу слиза той и губи всичко, което му е дадено. За да не става това, приемоте Христовото бремe, което води към кротост и смирение. Само така ще се повдигнете и облагородите. Да вземете игото на Христа, това значи да приемоте знанието на своя Учител в себе си. Който не е кротък и смирен, не може да придобие любовта. Най-мъчното изкуство е да любиш.

Вие сте дошли до една фаза от живота си, при която трябва правилно да мислите, а всъщност само чувствате. Безпокойш се, недоволен си – това не е мисъл. То подбужда към мисъл. Или си неразположен – и това не е мисъл. Или имате съмнение – и това не е мисъл. Или имате някакво недоволство – и това не е мисъл. Или вярa имате – и това не е мисъл. Понякога сравнявате вашите възгледи с други, за да видите кой възглед е прав. Това още не е мисъл. Когато се дойде до чистата мисъл, тя освобождава човека от всичките противоречия. Тя е над противоречията. Ти си господар, капитан, караш парахода дето искаш. Когато нямаш обаче тая мисъл, ти приличаш на плувец, който се държи за една малка отломка и не знае дали ще излезе на брега, или не – плува без посока. Трябва да се освободите. Някои от вас са на по-голяма отломка, някои на по-малка, но не сте господари на положението. Вие мислите, че сте господари на своята съдба. Това е малка отломка. Казвате: „Каквото Господ даде“. Но върху тази мисъл, „каквото Господ даде“, вие не се задълбочавате. Вие си мислите: „Да даде Господ изобилно“. Но утре, ако не ви даде Господ изобилно, вие се усъмните и вярата ви отслабва. Като се разболеете, пак ще изгубите вярата си. На какво се дължи това. Кой са причините?

Казвам: трябва да дойдем до бистрата мисъл, или както е казал апостол Павел в стиховете, дадени за размишление, от 17 – 19 стих – вие не можете да дойдете до чистата мисъл, докато не обичате. Там е казано, че Любовта Христова превъзхожда всяко знание.

Първи и последен

Хората се обиждат, огорчават се, товарят сърцето си с ненужен багаж. Защо се обижда човек? Някой отишъл някъде и понеже не го приели както очаквал, той се обидил. Как смеят такъв велик, такъв добър човек да не го приемат с нужното уважение и почитание! Всеки се мисли за добър, за свят, за голям човек. Това показва, че всеки човек иска да вземе нещо от другите, но не и да даде.

Сега всички хора са недоволни. Защо? Всеки иска да му обърнат внимание, да заеме първо място в живота. Имайте търпение, и това ще стане. Животът е колело, а ти – зъбец на това колело. Ще дойде и твоят ред, ще се хванеш и ти.

Има вярващи в света, които се страхуват от вятъра, от дъжда и от Слънцето, има вярващи, които се страхуват от болести, има вярващи, които от всичко се обиждат, вследствие на което навсякъде търсят правата си: ако ги поканите на обед, искат да бъдат на първо място, отдысно на домакина, ако ги поканите на концерт или на някаква сказка, те пак гледат да заемат първите места. Тези вярващи мязат на млада мома, която обича възлюбения си, жени се за него, но въпреки това пак се запитва, дали той ще я обича. Защо се жени, щом се съмнява? Като се съмнява, да не се жени.

Стремете се всякога да вземате последно място. То е по-добро от първото място. Аз вземам всякога последното място и съм доволен. Когато се качвам на трамвай, пак вземам последно място. Щом има много хора, оставам да се качат преди мене, аз се качвам последен. Това място е най-спокойно, никой не ме бута. Като вляза в трамвая, оставям всички да седнат, аз стоя прав. Ако бързам да седна, ще дойде някой и ще каже: „Моля, сместете се, да седна и аз“. В такива случаи предпочитам да стоя.

Дръжте правилото: никога не вземайте първо място в живота. Всякога следете големите да не бият малките. Не са виновни малките – старите са виновни: майката и бащата. Щом е така и аз излизам виновен за всички недоразумения между вас. Ако се карате вие, аз съм виновен. Някой умрял, аз съм виновен, някой обеднял, аз съм виновен, забогатял, аз съм виновен, заболял, пак аз съм виновен. Каквото и да става в живота, все аз съм виновен. Какво трябва да направя, за да махна вината от себе си? За да живее някой, трябва да накарам друг да умре. Например кокошката трябва да умре, за да живее господарят ѝ. Кокошката ме пита: „Защо си ме турил да живея в курник, а човека – в хубава, голяма къща?“ „Само така ще се повдигнеш.“ „Докога хората ще ме

колят?“ „Докато станеш човек. Трябва да минеш през стомаха на човека, за да станеш като него. Първо ще минеш през мъчнотии, а после ще благуваш. Ще се родиш като човек, с два човешки крака, ще говориш като човек.“ „Вярно ли е това?“ „Ще го опиташ.“

Всъщност това още нищо не доказва. Ние не знаем какъв е Божият план. Ние не можем да заемем мястото на Бога. Каквото и да говорим, съществува една мъдрост във всички противоречия, както и доброто, и злото, имат свое предназначение. „Защо съществува злото?“ Това не е важно. Бог ми казва: „Няма да ядеш от дървото за познаване на доброто и на злото“. Защо не трябва да ям, не питам. Казано ми е, че ако ям, ще страдам. Това е достатъчно. Дървото за познаване на доброто и на злото не е за мен – нищо повече. Змията каза на Ева, че ако яде от това дърво, ще стане като Бога. Защо не трябваше да ядат от това дърво, не се знае. Това е тайна, дълбоко скрита от човек. Дълбокият смисъл на нещата е скрит от него. Един ден, когато стигне до най-голямата дълбочина на живота, до неговата философия, човек ще разбере, защо не е трябвало да яде от забраненото дърво. Това може да бъде след хиляди години, не е важно. Тоя въпрос не може да се разреши днес.

Тепърва има да учите какво нещо е любовта. Един ден, като влезете в тази любов, ще се преобразите. Всичките ваши погрешки, ето от къде идват. 1, 2. Пиша единица, после – 2, нали 12 става? Кое печели? Единицата или двете? С колко се увеличава единицата? С 10. Двете с нищо не се увеличава. Прибавям 3, става 123. С колко се увеличава единицата? Със 100, двете с 10, а трите ще остане същото. Всяко последващо число увеличава предходното. Такъв е законът. Вас ви е страх, че някой ще ви замести. Вие печелите. Всеки човек, който идва да ви замести, ще ви увеличи. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, всички са увеличени. С колко е увеличено всяко едно число? Всеки един човек, който ще дойде подир вас, той ви дава цена. Този човек ви дава цена и ви увеличава. Ако вие сте преди него, той ви дава цена. Всеки, който върви зад тебе, всеки, който върви подир вас, той ви помага. Всеки, кой-

то върви пред вас, вие му помагате. Следователно напред ще вървите, когато другият ще трябва да ви помага. Отзад ще вървите, когато на другите вие трябва да помагате. Вие не разбирате този закон. Когато го приложите, ще го разберете.

Петелът е, който трябва да кукурига в къщи. Там е философията. Двете кукурига, но той нищо не печели. Едното е повишено, едното дава, но двете печели, че силата не е в едното, а в двете. Като се махне двете, той пак става единица. Писанието казва: „Господ ще ти бъде задна стража“. Числата след единицата са задна стража. Тогава тази единица се увеличава с милиони и е мощно и силно число. Всяко число, което иде, има бъдепче. Всеки човек, който е тил на всинца ви, той най-малко ви е увеличил 10 пъти. Благодарете му, че е допгъл. Във всяко общество като дойде един човек, той придава цена. Ако дойде един външен човек, който стане тил, той ще ни повиши 10 пъти и вие ще придобиете ценност. Щом дойде една душа, ще повдигне вашата ценност десеторно. Всяка душа, която иде в едно общество, всяко дете, което се ражда в света, повдига 10 пъти.

В живота има един естествен път, в който сте турени. Някои хора са турени преди вас. Дайте на всеки човек мястото, което му е дадено. Господ го е изпратил пред вас, дайте му мястото, не го спирайте! Не искайте многото на другите! Като дойде вашият ред, не оставяйте да ви заместят други. Оставете там, където сте поставени. Вървете по пътя си и не го изоставяйте.

И тъй, учете се да мислите право и да бъдете доволни от това, което Бог ви е дал. На здрава гредя се туря повече товар. Силният кон се товари повече, а слабият – по-малко. Детето яде по-малко от възрастния. С една дума, на всеки човек се дава съответна работа. Благодарете за работата, която ви е дадена. В Царството Божие вие не можете да бъдете нито пръв, нито последен. Първото и последното място са прерогатив на Бога. Казваш: „Аз съм пръв и последен“. Не говориш истината – ти не можеш да бъдеш нито пръв, нито последен. Бог казва: „Аз съм алфа и омега“, т.е. начало и

край на нещата. Всичко е в Бога. Той е в началото, Той е и в края. Хората са в средата, между първия и последния. Колкото и да се силиш да бъдеш пръв, не можеш – Бог е на това място. Колкото и да се бориш за последното място, пак не можеш – Бог е и там. Мнозина се борят за първенство, това е невъзможно. Защо? Първото място е заето. „Да бъдем последни.“ И това място е заето. Да бъдеш последен, това значи, да си свършил вече училището. А ти едва сега постъпваш, малко дете си.

Ще знаете: пръв в света е Бог. И последен в света е пак Бог. Кажеш ли, че си пръв, ще дадеш това място на Бога в себе си. Кажеш ли, че си последен, ще дадеш това място пак на Бога в себе си. Ти си в средата между първото и последното място. Радвай се, че заемаш средата. Бог е на границите на нашия живот. Така Той ни пази. Бог ни е преден и заден страж. „Искам да бъда пръв в любовта, да ме обичат всички.“ Това е невъзможно. „Тогава ще бъда последен.“ И това е невъзможно. Ще бъдеш някъде по средата. Ако те обичат много, ще се стопиш, нищо няма да остане от тебе. Ако те обичат малко, ще замръзнеш, пак нищо няма да остане от тебе. Ще бъдеш по средата, че нито да се стопиш, нито да замръзнеш. Само Бог се справя със законите на топлината и студа. При студа меките неща стават твърди, при топлината твърдите неща стават меки. „Твърд съм.“ Ти не си виновен, студът те е направил такъв. „Мек съм“ – топлината те е направила такъв. „Искам да бъда добър.“ Това не зависи от тебе. „От кого зависи?“ Питай плода. Както узряването на плода зависи от земята и от Слънцето, така и твоята доброта зависи от земята и от Слънцето. Ако почвата не е добра и Слънцето не грее както трябва, плодът не може да узрее.

Докато си във външната страна на живота, ще живееш с човешката любов; щом дойдеш до вътрешната страна на живота, ще приложиш Божиата Любов. Човешката любов е служителка на първия и последния, т.е. на Духа и на душата. Духът е първият, а душата – последният. Умът и сърцето са по средата – нито първи, нито последни. Когато сърцето иска да вземе последно място, отива при майка си, т.е. при душа-

та. Когато умът иска да вземе първо място, отива при баща си, т.е. при Духа. Всъщност нито сърцето е последно, нито умът е пръв. Същото се отнася и до вас. Вие можете да отидете при първия, но не може да бъдете пръв; можете да отидете при последния, без да бъдете последен. Пръв е Духът, последна е душата. Умът и сърцето са техни деца. Такъв трябва да бъде вашият духовен възглед, за да не влизате в стълкновение със себе си.

И в рая, и в ада

Всякога, когато не изпълняваме волята Божия както трябва, идват противоречията в света.

Вие не обичате никого, вие сте извън Бога, затова ви нападат болести.

Помнете, че любовта е само за здравите хора. Любовта не е за болни хора. Болните не могат да любят. Туй трябва да го знаете! Болните, мъртвите не любят. Само живите хора, които са изпълнени с Божествения Дух, те са, на които сърцата са изпълнени с любов, в тях любовта функционира. Няма да искам любов от мъртвите хора. Любовта не е достъпна за болните и невежите, нито мъдростта е достъпна за тях. Невежите хора нямат любов и онези, на които сърцата са стиснати, и те нямат любов. Любовта е една постоянна, разумна сила в света, в която Бог пребъдва и сам живее. Следователно, когато някой каже: „Аз любя“, питам го: „Ти болен ли си?“ „Болен съм.“ Не те е озарила любовта още. Нека дойдем до положителното. Мислете здраво и не се лъжете! Ако сърцето ви е болно, любовта не е дошла там. Ако умът ви е болен, мъдростта не е дошла там.

Аз бих желал сега у вас да се зароди едно интензивно желание да се допрете до самата реалност на нещата и да почувствате силата на тази реалност. Вие сте свободни, нали? Обаче между мъже и жени има разногласие. Събират се тези-онези, увещават ги, но и между тях има разногласие, лип-

сва им нещо. Хора, които не могат да живеят добре помежду си, им липсва нещо. Тази идея в моя ум представлява следната картина: десният крак на мъжа е счупен на 4 – 5 места, а на жената левият крак е счупен на 4 – 5 места. Могат ли тия двама души да се обичат, да си услужват един на друг и да живеят разумно? Тя се хванала за левия крак: „Олеле – олеле!“ Той се хванал за десния крак: „Олеле – олеле!“ И при това положение казват: „Можем да живеем по любов“. По любов могат да живеят само здравите хора.

Любовта не е за болните хора. Тя може да услужва на болните, но е за здравите. Туй трябва да го знаете веднъж за всякога. И най-първо ние трябва да се докоснем до Истината, до здравите, да оздравеем и само така ще разберем великата Божия Любов. Сега някой казва: „Аз искам да се изпълни сърцето ми с любов“. Е, хубаво, левият ти крак е счупен и като се изпълни сърцето ти с любов, ще те боли повече. „Ами да ми направи превръзки!“ Не, като дойде любовта, превръзки няма да има. Ще има ядене и пиене. Любовта седи в разходки, в ядене, в пиене и в обличане. Туй ще бъде любовта. Да се обличаш в правия смисъл на думата, това е велико нещо! Да се наядеш, да направиш една разходка в широкия Божий свят, в тази светлина, това е велико нещо! И сега казват някои: „Ние не можем да разберем тази истина“. Няма да я разберете, ръката ви е счупена. Ще намерите най-видния хирург да я направи, да я зазdravi. Имате някоя малка раничка в стомаха, или където и да е, ще я излекувате. Всичките недъзи във вас трябва да изчезнат веднъж завинаги.

Задайте си задачата цяла година да не боледувате от нищо. Или задайте си задачата да направите опит за цяла една седмица да не минава в ума ви нито една лоша мисъл, в сърцето ви нито едно лошо чувство и във волята ви нито едно лошо действие. За да не се лъжете, направете този опит поне за един ден, или за един час, да видите за колко време ще можете да издържите. Някои мислят, че са много силни. Не, трябва да бъдете тъй чисти като един ангел, като един светия. Ако пък можете да издържите за един час или за

един ден, или за една седмица, или за една година, това ще бъде още по-добре. Ето една велика наука! Ако постигнете това нещо, небето ще се отвори за вас и вие ще разберете степента на онези велики съзнания, които минават през ума ви.

Езикът на природата, това е езикът на Бога. Бог иска да ни събуди от един дълбок сън, да ни върне от един хлътгав път, по който сме тръгнали. Забогатееш много – дойде някоя болест. Затлъстееш – дойде някоя болест. Направиш зло – дойде някое наказание. Мислиш ли, че това е зло? Не, това е Божията Любов. Всичко, което идва, това е Божията Любов, която ще тури ред и порядък между хората. Редът и порядъкът ще дойдат и хората за в бъдеще, може би след един кратък период, ще се опознаят и ще живеят в братство. Тези идеи за братството ще дойдат и тогава управляващите ще бъдат много умни хора. Учителите, професорите, майките ще бъдат учени, умни хора, ще бъдат братя и сестри помежду си и земята ще бъде едно място на благословение. Туй нещо скоро ще дойде, но докато дойде, хората ще минат през огън, през бури. Като дойде туй време, всичко ще се пречисти, всички стари парцали, дрипи, събрани от хиляди години, всичко туй ще се тури на аутодафе.

Сега аз виждам, че във вашите къщи често има някакви останки. Запример някой ходил на Света гора, донесъл си някое малко парченце оттам и го туря в къщата си като светиня. Друг ходил на Божи гроб, донесъл от кръста на Христа нещо, оставил го в къщи. Трети взел от космите на някой свой приятел и ги държи като муска. Някой прибрал половин писъмце от някой свой приятел, на което другата половина изгоряла, и скрил го. Целият ви живот се състои все от такива останки от вашите минали животи. Оставили сте ги по долапите и ходите да ги преглеждате, като постоянно пъшкате: „Ух!“ Не, престанете вече с тези пъшкания, защото пъшкат само хора, които са преяли. В любовта пъшкане няма, обезсилване няма, смърт няма. Тогава има един велик живот вътре.

Любовта засяга всички области. Според мене любовта не е нещо отвлячено. По-реално нещо от любовта в света няма. Според мене едно въже, което те задържа, това въже има любов. Всяко едно желязо, което те задържа, има любов. Всяко едно растение, което те поддържа, има любов. Всяко същество, което има живот в себе си, колкото малък и да е, има любов в себе си. Това е любовта. Това, което в даден случай не ви прави никакви пакости, а ви служи, това е израз на любовта, а тези неща, които са пакостни за нас, показват, че любовта ги разглобява, реформира и по такъв начин преобразява света. Та нещастията в света произлизат от това, че Божествената Любов е започнала вече да реформира света – човешкият свят. Тази е причината за най-големите нещастия. Мислите ли, че ако един съвременен хирург иска да ви извади един тумор, тази работа ще мине така лесно? Мислите ли, че този тумор може да мине с баенето на една баба? Не. Нож трябва да играе. Хирургът ще разпори корема, ще извади червата, ще изреже тумора, ще зашие после всичко това и ще даде ред наставления.

Какво ще донесе любовта в света? Тя ще донесе соковете на новата култура. Тя ще донесе материал, който да отговаря на новите форми, т.е. формите на бъдещия строй. Днес старите форми се рушат, нови се създават. Защо страдат хората? Те страдат поради разрушенията, които стават вън и вътре в тях.

Първото проявление на Духа, първият плод, това е любовта. Любовта, това е първият, необоримият подтик на живота, срещу който никоя сила в света не може да се противопостави. Тя е сила, която руши всичко. Следователно този, първият подтик в природата, е най-силният. Той е първият подтик, срещу който вие трябва да отворите царския път. Ако не го отворите, той сам ще си го отвори. Любовта не признава никакви закони. Аз ви говоря за любовта като сила. Тя идва в света и ние я познаваме, ние я виждаме отдалеч с нашите телескопи. Вън от нашата вселена идва една велика вълна и тя върви с една грамадна бързина. Тя ще залее

целия свят и всички онези, които ѝ се противопоставят, тя ще ги завлече със себе си.

Ще дойде Христовият закон на любовта, той иде вече в света и носи други два елемента: духа и огъня. Духът – това е пречистване на мисълта, а огънят – това е пречистването на нещата. Като дойдат тия два елемента – на Духа и на огъня – те ще пречистят съвременния свят и ще внесат в живота ни една нова мисъл, една нова философия и ще турят основата на великия закон, който трябва да се прояви.

„Ще създам нова земя и ново небе.“ Това значи: старата земя и старото небе ще заминат и Господ ще създаде в нас нова земя и ново небе – нов свят. Любовта ще бъде основа на този нов свят. Това е ново не само за хората, но и за всички напреднали същества, както и за ангелите. Сега любовта влиза в нова фаза и затова, който иска да осмисли своя вътрешен живот, той трябва основно да проучи любовта. Не проучи ли любовта, той ще живее в старата земя и в старото небе.

Казват: „Христовата Любов е неприложима. Това учение е утопично, изискват се още хиляди години според Дарвиновата теория, докато хората дойдат до положение да приложат тази велика Любов.“ Българите казват: „Зей, коньо, за зелена трева“. Когато Христос е проповядвал Своето учение на евреите, Той им казал: „Сега е време за вас да приложите Моето учение. Ако не го приложите, в 2 000 години ще опитате последствията на вашето отричане.“ И днес Христос пак седи пред вратата на европейските народи и казва: „Ако вие приложите Моето учение, очаква ви едно велико знание, едно велико благословение, но ако вие отхвърлите Любовта Ми, както преди 2 000 години, ще опитате най-големите нещастия, ще се възмути не само небето, но и земята“.

Под земята се готви нещо страшно. Ако тия хора не приемат Божествената Любов, земята ще се отвори и ще ги повикат долу. Ще има една революция в природата, но не такава каквато вие познавате. Тази революция, която сега става, е

нищо пред тази, която природата приготвява. Ще стане една такава революция, каквато светът не помни, каквато никога не е виждал. Ще бъдат разпокъсани и железници, и телеграфи. От този свят няма да остане нищо върху земята. В утробата на тази земя ще израсне друга една култура. Когато ще стане това? Ако не приемете любовта.

Няма да ви давам подробности по това, но четете Евангелието, там е писано, че Слънцето ще изгасне, че небесните светила ще потъмнеят. Казват: „Това са заплашвания!“ Когато стане, ще видим дали това са заплашвания, или не. Сега, нас ни е страх, дали земята ще се отвори, дали ще има земетресения. Тия неща за нас са маловажни. Когато стане земетресение, нашите крака няма да се разтърсват, ние няма да бъдем на земята. Казва Писанието: „Праведните ще бъдат грабнати и дигнати във въздуха да видят Господа, а земята отдолу ще се тресе“. И грешните ще кажат на планините: „Закрийте ни от лицето на Този, Който иде“. Както виждате, любовта има страшни последствия, ще изпъкнат всички престъпления. Аз не говоря за политическите престъпления, говоря за онези най-лоши, срамни, позорни престъпления на духовните хора, които в името на любовта са извършили тия престъпления. Не светът ще бъде съден, светът ще си замине. Ще бъдат съдени духовните хора. Грешните хора на съд няма да бъдат викани. И някои казват: „Не е близо това време“. Не, пред вратата е това време. И всички трябва да се молят да се отстрани този час.

Казват, че грешният можел да стане светия, и светията можел да стане грешен. Това е едно парадоксално твърдение. В природата това не може да стане. Светлината тъмнина не може да стане и тъмнината светлина не може да стане, но светлината може да отстъпи своето място на тъмнината и тъмнината може да отстъпи своето място на светлината. Това е възможно. Но да се превърне светлината в тъмнина, това е немислимо. Никога не е било и не може да бъде! Любовта може да отстъпи мястото си на омразата, и омразата може да отстъпи мястото си на любовта, но любовта да се превърне в омраза и омразата – в любов, това е немислимо.

Като казвам, че е немислимо, то е, защото тия енергии в своята същина, в своята разумност, не могат да се превърнат.

Във всички духовни хора има една опасност – любовта не ги озарява както трябва. Тогава ви давам правилото: дете са двама или трима без любов, вън да са, дете са двама или трима с любов, вътре да са. Онези, които нямат любов, вън да са. Двама или трима с любов, вътре да са. Двама или трима без любов, дръжте ги навън. Двама или трима с любов, дръжте ги вътре. Погрешката е там, че изменяте процеса. Туряте двамата или тримата без любов вътре в себе си. Всяка една твоя мисъл, от любов родена, дръжте я вътре. Всяко чувство, всяка постъпка, родена от любов, турете я в душата. Всяка една мисъл, която не е родена от любов, всяко чувство и постъпка, които не са родени от любов, турете ги отвън. Отвън да седят. И тогава казваме: в света законът е същият – добрите хора са отвътре, лошите хора са отвън. Хората на любовта са отвътре, онези, които нямат любов, са отвън. Така са родени. Има неща, които живеят в тъмнината. Има неща, които живеят в светлината. Но резултатите ще бъдат различни.

Някои питат: „Какво ще стане с лошите, грешните хора?“ Това, което ще стане с камъните, с мравките, с малките буболечки. Нима мислите, че положението на мравките е по-лошо от вашето? Те са хиляди пъти по-щастливи от вас: те не усещат тия страдания, които вие усещате. Трябва да съжаляваме само ония хора, в които се е пробудило Божественото съзнание, които разбират любовта, доброто и злото, които страдат и се терзаят.

Силата на човека не е в неговите мускули, а в онова деликатно и нежно чувство, което може да развие всички други сили. И Бог е така направил света, че природата се подчинява на една най-слаба наглед сила – любовта. Тя е толкова нежна и деликатна, а всъщност всичко управлява. Когато любовта влезе в човека, тя го разглобява и преобразява.

Каква е тази сила, която завладява човека? Онзи прин-

цип, за който казва Христос: „Който служи на Любовта, той слугува Мен“, това подразбира Христос. „Този слуга ще има всичко, което Аз имам.“ Хората търсят истината и Христос слага тази истина в живота, в онова синапово зърно. Ако сложим тази малка подкваса, любовта, в сърцата си и в сърцата на ближните, на деятелите, на управляващите, тя ще преобрази целия свят. Незачитането на Христовото учение създаде в света сегашния катаклизъм. В туй сблъскване и биене Господ е сложил млякото в мътилката и хората се блъскат ту нагоре, ту надолу, докато излезе маслото на повърхността; маслото ще бъде употребено за ядене, а другото ще остане мътеница – едни ще станат масло, други мътеница. И маслото, и мътеницата Господ ще употреби за своите добри цели. Сега зависи кой от нас къде ще попадне, обаче съдбата на всички ни е решена – или в маслото, или в мътеницата.

Аз говоря върху любовта, понеже съвременният свят, съвременната цивилизация се намира в един преходен период, в края на своето развитие. Когато един старец дойде до 120-годишната си възраст, какво го очаква? Всички очакват да се пресели този старец. Всички очакват сегашната култура да се подмлади, но тя е остаряла. Не, тя е един старец на 120 години и няма да се мине дълго време, ще чуете, че този старец се е поминал.

Христос е дошъл, той хлопа на всички сърца: „Любов!“ Това е Христос – туй съзнание вътре. Христос е дошъл, хлопа на вратата и ангелът казва: „Ти няма ли да станеш?“ „Ще поспя още малко.“ „Можеш да поспиш, но закъснял си.“ Закъснели са хората. И тогава ме питат, какво нещо е любовта. Любовта е един огън от 35 милиона градуса. И когато този огън влезе, той внася живот, а не разрушение на живота и твоята душа ще трепне тъй, както душата на един ангел трепти и всички ще бъдат мощни с този огън. Този огън всичко събаря, и църкви, и каси. Този огън иде в света.

Една нова фаза настава сега в целия космос. Нашата все-

лена е достигнала на половина своя път на развитие. Следователно ние ще имаме един обратен процес на развитие. Сега цялото човечество, не само тук, на земята, но във всички светове, които съществуват вън и вътре във вселената, всички минават в една нова фаза. Не само на земята, но и в целия космос става едно преобразование, макар че всички не са на една степен на развитие. Всички същества са дошли на половина в своето развитие. Новата вълна, която идва, няма да ви остави на старото място. И ако вие не възприемете новото учение, у вас ще настане такава голяма скръб, която ще произведе у вас цял ад. Адът не е нищо друго, освен въздействието на тази Божествена вълна. За в бъдеще тия страдания ще се увеличават и ще знаете, че колкото страданията ви са по-големи, толкова е по-голямо вашето съпротивление, а дали е съзнателно или несъзнателно, то е друг въпрос. Ще знаете, че сте в противодействие на тази вълна, затова ще се хармонизирате и ще кажете: „Аз трябва да бъда в съгласие с великата съзнателна Любов, с Божествения Дух и ще действам тъй разумно, както Той действа“.

И ако днес хората са болни, нервни, страдащи, това отчасти се дължи на храната, която употребяват. Те се ползват от плодовете на земята, която е напоена с кръвта на хиляди и милиони жертви – хора и животни. Земята е пропита от човешка кръв и тя трябва да се пречисти. Тя може да се пречисти само като мине през Божествения огън – огънят на любовта.

При сегашните условия мъчнотиите са изпитателно средство да ни опитат любовта, доколко обичаме Господа. Изпитана е нашата любов, на млади и на стари. Жени се млад момък за млада мома – изпитва го Господ как ще се отнесе към момата. Жени се млада мома за млад момък – опитва я Господ как ще се отнесе към момъка. Раждат дете – изпитва ги Господ какво възпитание ще му дадат. Изпитва Господ един слуга, да види как ще се отнесе към господаря си. Всички положения в света, каквито и да са, са само изпитания. Ученик си, изпитва те учителят. Дал ти е Господ един учител да

види как ще оцениш този свой учител, да види какъв менталитет имаш, какво е твоето разбиране. Често ти ставаш като едно божество, казваш: „Светът е лош, майка ми е лоша, баща ми, учителите, братът, сестрата са лоши“. Значи ти остава единствен светия в света. Отношение трябва да имаме, за да получим силата на Божията Любов.

Ние се лъжем, че сме опитали любовта. Извинете ме. Няма нито един човек на земята, който да е опитал любовта. Едва сега в този век има възможност да я опитаме. Любовта не може да я опиташ, докато не минеш най-големите страдания. И влезеш ли в един свят без страдания, тогава ще опиташ истинската любов. Докато си в света на страданията, ти не можеш да опиташ любовта. Страданието е сянка на любовта. Там, дето има страдание, няма любов. Казвате: „Дотегна ми от любовта“. Дотогава, докогато ти дотяга, ти не си опитал любовта. Любовта като дойде, разрешава въпросите на земята. Онази, истинската Любов като дойде, наставя вътрешен мир. Просветление има човек. Има едно доволство в себе си. Един мир, който никой не може да го отнеме, и Христос казва: „Мир ви давам, моя мир ви оставям“.

Туй учение на любовта не е учение за децата. Другите могат да живеят както искат, но онзи ученик, който е учил 4 години в университета и държи изпит или докторат, той трябва да застане на нозете си и да защитава своята теза, да я доказва. Само така може да получи докторат. Онзи ученик, който ще държи матура, не трябва да написва цифрите на ръкавите или на ръцете си и оттам да гледа, но трябва да има знания, трябва да знае общите принципи. Някои от тези принципи не са на мястото си, но онези, които са необходими за живота, той трябва да ги знае, за да издържи изпита си. Ако не може да го издържи първия път, да се яви втори, трети път, но да го издържи.

Сега всинца ще ви поставят на изпит. Този Отец, за Който ви говори Христос, Той ще ви постави на изпит за любовта. Изпит идва за всички хора. И след като пресеят, онези, които останат, на тях ще се дадат нови условия за развитие.

И земята ще се пресее, ще остане наследството само за добрите хора. Ще останат само тези, които разбират любовта и които издържат изпита на любовта. Съвременните хора ще проверят един закон: няма да остане на земята нито един престъпник! Идва една червена вълна от този червения цвят. И понеже всички тези хора са тежки, то по гравитация, всички ще бъдат отнесени тъй, както се отнасят прапинките от вятъра.

И сега някой път ми е чудно, когато добрите хора казват: „Какво ще стане с нас?“ Ами ако вие имате един възлюбен, който е силен, можете ли да го питате: „Какво ще стане с мене?“ Има Един в света – Бог. Той е най-силен. Всичко може да премине, всичко може да се разклати, Той никога не се разклаща. Има Един в света, у когото няма никаква промяна, у когото всичко е постоянно. Понякой път допускате мисълта: „Какво ще стане с нас?“ Ако вие имате Божията Любов, с вас всичко ще стане тъй, както трябва, а не тъй, както не трябва.

Сега, да не се дезинтересирате, да кажете, че „светът ще се свърши, нищо не ни трябва“. Не, когато става едно корабкрушение, всеки трябва да бъде на брега и да помага. Всеки от вас трябва да бъде буден, готов да помага на страдащите, на оскърбените и да им даде утеха. Казват: „Смъртни са хората. Какво ще стане с нас?“ Има Един, Който ще застъпи вашето право. „Изпоядоха ни, живота ни взеха!“ Имайте любовта и не се плашете! Има Един, Който се застъпва за вас. Той е силен. Светът ще се поправи, но с революция. Идва революция, идва картечен огън. Като дойде тази революция в Европа, цяла Европа ще се разтърси от тази революция, от това земетресение. Няма да остане нито едно здраво здание на земята, тъй казват учените хора. Високо здание няма да остане в Европа. Всички тези монументи, всичко туй ще бъде смъкнато, нищо няма да остане. Туй е една революция, за да ни освободи Господ от всички тия заблуждения. Тогава Господ ще каже: „Гледайте нагоре!“ И ние ще мязаме на онази какавида, която излиза от своя пашкул, и на онзи човек, който излиза от своя гроб.

Понеже вие сега се намирате в предверието на Царството Божие, отсега трябва да започнете да работите и да прилагате любовта. Работете с любов. Този вятър лъха вече. Той е лъхнал някои от вас. Онези, които този вятър лъхне, стават тъжни и мислят, че Бог ги е забравил. Щом ви лъхне този вятър, вие веднага чувствате една болка. Този закон е верен навсякъде в живота. Същото можем да кажем и за болестите. Болестите не са дошли изведнъж и не се лекуват изведнъж. Хиляди години, през хиляди форми е минал един човек, докато развие в себе си една болест в най-висшата ѝ форма. За да се излекува една болест, тези форми трябва да започнат да се преповтарят, да мине болестта по обратен път през всички състояния, през които се е развивала. Тя постепенно ще отслабва, ще отслабва, докато дойде най-после до онова първоначално проявление. И по този начин ще изчезне. Така лекува невидимият свят. Той връща човека към онзи път, отдето е дошла болестта. Като не знаете това, вие казвате: „Дотегна ни вече това положение!“ Не трябва да ви дотяга. Същото се отнася и до противоречията в човека. В първо време положението като че се усилва, но постепенно се намалява, докато всичко изчезне. Щом всички противоречия, всички болести между хората изчезнат, те стават братя помежду си и започват да живеят в любов.

Тогава, онези, които философстват, казват: „По-добре човек да умре, да не живее в такъв свят!“ Някои мислят, че след като умрат, ще могат да добият това, което им липсва. Да, ако ти умираш както житното зърно, разбирам, но ако ти умираш като едно говедо, което се разваля и го изяждат гаргите, питам: какво от това, че си умрял? Разрешил ли се с това въпросът? Аз често срещам някои, които казват: „Да умра!“ Добре, хубаво е да умреш, но разрешил ли си какво нещо е смъртта? Смъртта, това е един от важните въпроси. Научно някои твърдят, че смъртта е спиране на сърцето. Не, смъртта от чисто християнско гледище, от окултно гледище, има съвсем друг смисъл. И любовта, и тя има друг смисъл. Любов, която не може да ти създаде най-големите нещастия

и страдания, любов, която не може да те смъкне в ада, тя не е любов.

„Тогава кой ще ни спаси?“ Любовта. Освен любовта, няма друга сила, която може да спаси човечеството. Това е абсолютна истина. Ако някой каже, че друга сила вън от любовта може да ви спаси, той не разбира Божиите истини.

Като влезете във водите на любовта, гледайте да не се удавите. Като се качвате по нейните височини, гледайте да не паднете. Като влезете в огъня на любовта, гледайте да не изгорите. Като дойдете до светлината на любовта, гледайте да не почернеете. Като се намерите пред красотата на любовта, гледайте да не погрознете.

За да не изпада в тия положения, човек трябва да е готов да се ползва от любовта. Тя е сила, чрез която човек може да трансформира състоянията си. Любовта е космическа сила, която движи всичко в света.

Новото в света, това е новият език, а сега влизаме в една нова епоха, която аз наричам епоха на реалното в света, т.е. епоха на сърцето. Когато говорим за любов, за братство, за равенство, за организиране, ние подразбираме сърцето, реалния свят. Любовта ще управлява реалния свят. Според разбиранията на сегашните хора, когато се говори за любов, разбират детински работи. Казват за някой, който се е влюбил, че е малко така, смахнат. Когато млад човек говори за любов, както и да е, но когато стар човек, на 60 – 70 години говори за любов, казват, че този човек е малко смахнат, не е с ума си. Значи старият човек не трябва да говори за любов. Като заговори за любов, езикът му се опетнява, значи грехота е старият да говори за любов. Ако каже, че обича някого, всички вестници ще заговорят за него. Според тези разбирания излиза, че любовта е унижение за стария човек. Като дойде младият, който и да е, той може да говори за любов, но старият да се унижава, да слиза толкова долу, това не е позволено за него. Че това именно е любов, че тя не се поддава на никакви закони. За нея закон не съществува. Тя ще пос-

тави човека там, дето не е мислил. За нея и високите, и ниските места са едни и същи, безразлично е. Като влезе в ада, и ада тя ще го направи рай. А като излезе от рая, раят става ад. Дето влезе, тя всичко превръща. Отдето излезе, всичко обръща наопаки. Дето е любовта, там е раят, там е блаженството, там е Бог, там са всичките блага. Отдето излезе, тя взема със себе си всички ценности. Щом дигне ценностите си от едно място и ги носи на друго, вие веднага тръгнете след нея. Погрепката на хората се заключава в това, че щом тя напусне едно място, те не тръгват подир нея, а остават на същото място, защото то е било рай. Това място е било рай, но щом тя го напусне, то става ад. Тогава, напусне ли любовта едно място, тръгнете и вие с нея. Щом любовта влезе в ада, влезте и вие с нея. Това е новото учение. Ако нямате това разбиране, вие сте в един материалистичен свят. Влезе ли любовта в пъкъла, влез и ти с нея. Не бой се. Излезе ли тя от рая, излез и ти с нея.

Омраза

Този човек, когото ти не обичаш, е свързан с хиляди, а ти като му изпрацаш лоши трептения, пакостиш на всички, които са свързани с него. Затова е казано – да обичаме враговете си. Злото със зло не се лекува. Ако ти мислиш зло на този, когото не обичаш, заразяваш се сам, покваряваш ума си.

Човек е колективно същество, т.е. група най-малко от 10 000 същества. Следователно, когато кажете, че някой не ви обича, това значи, че един колектив от 10 000 разумни същества не ви обича. Така е, вие говорите истината. Когато пъхнете пръста си в огъня и се опарите, кой е виновен за това – вие или огънят? Огънят ни най-малко не е имал намерение да ви изгори. Като сте бъркали в огъня, вие сам сте се изгорили. Казваш: „Мрази ме този човек“. Как е възможно едно същество, обиколено от 10 000 съзнания, да ви мрази! Според закона за поляризирането, това е немислимо. От

10 000 същества половината са отрицателни, т.е. не ви обичат, другата половина са положителни, т.е. те ви обичат. Плюсът – положителните същества – съставят човешкото съзнание. Плюсозите и минусите не ви ограничават, те взаимно се унищожават и вие оставате свободни. Когато се намерите в противоречия или в мъчнотии и кажете, че не ви обичат, напишете знаците $+ - +$. Те показват, че при каквито и условия да се намерите, никаква сила не е в състояние да ви направи роби на условията. Някой ви мрази. Вие казвате: „Има право да ме мрази“. Но има право и да ви обича. Има право да ви товари, но има право и да ви разтовари.

Да се самовъзпитава човек, да се владее, да обуздава себе си, това е най-трудната работа. В човека има сили, които преди всичко той трябва да познава. Същевременно той трябва да знае и законите, на които тези сили се подчиняват. Това не е механически процес. У човека има мисли, желания и постъпки, с които той не може да борава както иска. Запример чувството „омраза“ трябва да се трансформира у човека по най-правилен начин. Когато човек мрази някого, той мрази и себе си – той пакости на другия, но едновременно с това пакости и на себе си. Когато човек обича някого, той обича и себе си – той прави добро на другия, но едновременно с това прави добро и на себе си. Омразата руши, любовта съгражда. Защо трябва да мразите? Защо трябва да отмъщавате? Не забравяйте, че Божието око следи всичко. Когато някой ви напада, не бързайте вие да се разправяте с него, оставете тази работа на Бога. Той ще се разправи с него по начин, какъвто вие не подозирате.

Изговаряте думата „мразя“. Какво лошо има в тази дума? Тя съдържа 5 букви, наредени по специален начин. Обаче кажете ли тази дума на някой човек, в него става цял преврат. Той се наскърбява, че го мразите. Какво съдържа тази дума в себе си? Тя съдържа студ, мраз. Омразата е място, лишено от топлина. Любовта е вечен извор на топлина. Да мразиш човека, значи да му отнемеш топлината и да го нап-

равиш неспособен за живот. Да мразиш някого, значи да му отнемеш възможността за най-малкия живот.

Пулсът на сърцето, това е тактът на любовта. Мразиш ли някого, получаваш сърцебиене.

Когато омразата вземе надмощие в човешкото сърце, човек става сух, корав, започват да затвърдяват, закоравяват сърцето, мускулите, краката, артериите. Лекарите казват, че е болен от артериосклероза. Аз казвам, че това се дължи на злото, което е обсебило човека. Това ще бъде винаги така, докато любовта не вземе надмощие и организира нашето сърце, нашите тела и ги направи неразрушими. Тогава ще минем от преходното към неизменното, ще влезем в областта на вечната хармония.

Ако ти храниш една отрицателна мисъл или омраза към когото и да е, не можеш да бъдеш излекуван. Отрицателните мисли са лоши проводници на силите на живота. Ти за своето благо, за благо на своето тяло, за благо на своята душа, за благо на своя ум, сърце и органи, трябва да отпъдиш всяка една лоша мисъл, която е лош проводник. Щом намразиш някого, какви ли не болести ще те сполетят. Намразиш ли някого, тури го настрана. Замести го с някого, когото обичаш, за да стане проводник. Трябва да обикнеш някого, за да се излекуваш. Ще обикнеш някое лице, което никога не си обичал, нов, непознат човек досега, нов елемент, който ще послужи за проводник, за да се излекуваш.

Когато в ума ви се загнезди мисълта, че някой приятел, когото сте обичали, ви е причинил огорчение, изгубвате доверие към него. Този приятел ви оставя в астралното тяло нещо като отрова, която ви мъчи постоянно. Този мъртвец трябва да го изнесете вън от къщата си, ще го опеете и ще го изнесете. Колкото повече го държите, толкова повече ще се разлага и смърди. Ще си кажете: „Бог да го прости“, и толкова.

Психологически закон има: ти не можеш да мислиш за едно същество, което не мисли за теб. Ние мислим за Бога, понеже Той мисли за нас. Ние проповядваме, че обичаме Бога, понеже Той ни обича. Не можеш да не обичаш този, който те обича, и не можеш да не мразиш този, който те мрази. Не можеш да не подозираш този, който те подозира. Като говоря, че трябва да обичаме, аз разбирам едно неизменно здравословно състояние. А щом говорим за омразата, щом говорим за злобата, за подозрението, аз разбирам едно болезнено състояние.

Любовта е храна на живота, без нея не може да се живее и да се постигне нещо в света. Някои хора имат твърде смътно понятие за любовта, било по отношение на търговия, било в учение, било във война. Всякъде трябва да имаме любов, тя е велика сила. Същата тази сила (...) може да убие много хора, може да се прояви в земетресение, може да разруши дори и цялата земя, може да създаде и един свят... Хората са себелюбиви, като дойде любовта, искат да я затворят в себе си. Но ако тя беше затворена в нас, ще разруши нашите стени и ще излезе навън. В такова жилище, в каквото искаме да я затворим, не може да стои. И се ражда смърт. Смъртта е процес на разрушение на всякаква егоистична мисъл и желание, с нея Бог разрушава всички огради, в които лошите духове са се вградили. Нашето сърце и нашият ум трябва да имат всички условия, за да я възприемат. Тя е тиха, спокойна, но същевременно със своите действия тя е сила ужасна. Когато сме в хармония с нея, светът е блаженство; не сме ли в хармония, няма по-опасна сила в природата от любовта. И затова хората от практика казват: „Който много обича, много и мрази“. Колкото тя е силна в положителната страна, толкова е силна в отрицателната, затова трябва да бъдем с нея много внимателни. Когато я имаме, да не действаме отрицателно, защото тя тогава действа разрушително – явяват се болести, страдания, разрушение на цялото общество.

Казват: „Да се любим!“ Аз не поддържам да се любим по човешки. Не, не, аз казвам: ще се любим с всичкото си сър-

це, с всичката си душа, с всички си ум, т.е. с всичкото битие ще проявим цялата Божия Любов. Може ли това да бъде? Може. Ако не любиш тъй, ти ще кажеш една лъжа. Някой казва: „Може, но с малка любов“. Аз от малко любов умирам. Но в мен има два полюса: или да ме любят както трябва, или да ме мразят както трябва. Тъй, по средата, не. Ако е любов, да е любов, ако е омраза, да е омраза. Някой казва: „Аз те мразя“, той говори една отрицателна истина. Отрицателната истина – омразата – разрушава, а положителната истина – любовта – съгражда.

Любовта и омразата си имат две величини: плюс и минус. Омразата за едного, е любов за другото, и любовта за едного, е омраза за другото. То е смяна на състоянията. Любовта за небето, е омраза за ада, и омразата за ада, е любов за небето. Дали го разбирате вие, то е друг въпрос, но така си е.

Сега, ако туй учение нямаше известно съотношение към строежа на сегашния наш живот, към сегашното наше състояние, то щеше да е безполезна работа да говориш за нещо, което хората не разбират; но всичко, което се говори, има отношение към сегашния живот. Ти ще разбереш, че злото на ваш език е един превод. Злото, това е неразбрана любов. Неразбраната любов за едни, е зло за други. Разбраната любов, то е благото, това е животът. Върху себе си като пренесем закона, то значи, че всякога, когато не разберем известно положение в природата, създаваме си омраза в нас, а всякога, когато разберем известно положение, създаваме си едно благо – ние го наричаме това „любов“. Когато разберем това благо, явява се в нас светлина, ние сме радостни, разположени, когато не разберем, явяват се тъжни работи. Казва се: човек не е в духа си.

Кола, която не се движи, може ли да се счупи? Стомна, която се не пълни, може ли да се изпразни? Хляб, който се не яде, може ли да се свърши? Река, която не тече, може ли да пресъхва? Огън, който не гори, може ли да запали някоя къща? Човек, който не мисли, глупости може ли да направи?

Човек, който не чувства, може ли да люби или да мрази? Отговорете ми на тези въпроси! Омразата в едни хора, е любов в други. Твоята омраза е корен на една висша Любов. Туй, което ти чувстваш като омраза, ако ти проектираш своята любов към корените на омразата, цветовете в клонищата ще дадат най-хубавите сокове. Ти казваш: „А, тази омраза ми съсипа сърцето“. Ти трябва да намразиш някого, за да обикнеш друго. От тази твоя омраза ще се образува любов. Омразата ще мине като любов в един по-висш свят. „Ама защо е омразата?“ Потребна е. „Защо е любовта?“ Любовта е потребна, за да се появи омразата. Омразата е един свят на по-нисши същества. Като намразиш някого, туй, което е нещастие за тебе, е щастие за друго, в това има едно движение. Тъй щото, ако ти си щастлив, има друг нещастен, ако ти си нещастен, има друг щастлив.

И тогава турям друг един контраст: злоба, която не може да те дигне горе до небето, при Бога, не е злоба. Е, какви са вашите понятия? Сега вие казвате, че мразите някого. Не го мразите вие, обичате го, но вие наричате едната любов – омраза, а другата наричате – любов. (...) Следователно всяка една задача може да се разреши или разгледа от три становища. Тя може да се разреши от чисто материално гледище, дето влизат законите на материалния свят, с видимото ще се ползваш. Може да се разгледа от духовно, може да се разгледа и от Божествено гледище.

Аз не казвам, че не трябва да се воюва на земята. Воюването в природата има два принципа: един, който разрушава и друг, който гради. Но в единия и в другия има постоянно изтощение. Ние не само когато любим, ами и когато мразим се изтощаваме, защото онзи, който мрази, чупи камъни, а като изтощаваме живота в чупене на хиляди тона камъни, какъв смисъл ще има за нас животът? Когато постоянно мислим зло, постоянно трошим камъни. На Господа, впрочем и този материал е потребен: Той ще използва нашия труд да направи гладки пътища и хората косвено ще ни благодарят, че сме натрошили потребните за техния път камъни. Какво-

то и да вършим в света, нашият труд ще бъде полезен, ако не за нас, то за други. В единия случай, ако любим, вършим работа съзнателна, в другия случай – несъзнателна и следователно наградата не може да бъде една и съща.

Скъпоценният камък

Злото е храна за герои, за мъдреци, а не за деца. Злото в света може да се употреби за градеж, както камъните, от които правят величествени сгради. Камъните могат да причинят големи пакости на хората, но същевременно те влизат в строежа на красиви здания, на хубави статуи и паметници. На същото основание казвам, че и лошите мисли и чувства стават причина за съграждане на красиви, величествени здания и постройки в човека. Оставете тия мисли и чувства в ръцете на любовта и не мислете повече за тях. Тя ще постави всяка лоша мисъл на съответното за нея място. Дайте на любовта най-малката лоша мисъл и вижте къде ще я тури. Тя ще я постави за корниз на някой прозорец. Докато се туря този корниз, вие трябва да стоите далеч от него, да не падне върху главата ви. Щом се закрепи здраво за мястото си, вие можете да се спрете и да му се любувате.

Казвате сега: „Да няма лоши хора“. Ами ако няма камъни, с какво ще градим къщите си?

Какво представя небето? Място на чистота и на разумност. Като казвам, че небето е място на чистота, това не значи, че земята е място изключително на нечистота. Добре разсъждавайте, да не изпаднете в заблуждение. Истината е една, но тя трябва да се приеме с любов. Не се ли приеме с любов, истината причинява смъдене, болка в човека, както когато го болят очите, стомахът, дробовете. С болката заедно той усеща, че кожата го смъди. Възприемайте истината правилно, за да не стават обратни реакции във вас. Добрият и разумен човек приема истината с любов, затова разполага с елементите, чрез които превръща злото в добро. „Възможно

ли е това?“ Възможно е, разбира се. Някогапната химия се е стремяла да превръща неблагородните метали в благородни, главно в злато, и сегашната химия се стреми към превръщане на елементите един в друг. Религията се стреми към същото – да превръща ниспите мисли и чувства във виспи, неблагородните желаниа – в благородни. В тоя смисъл религиите не са нищо друго освен методи за добър живот, за превръщане на злото в добро. От това гледище не е важно каква религия изповядвате, важно е тая религия да ви даде правилни методи за добър живот.

Вън от любовта омразата е опасна болест, но вътре в любовта тя е един скъпоценен камък, един нектар. Един ден ти ще я пиеш в едно шишенце и ще кажеш: „Колко е хубава!“ Какво е това, как е станало това? Това е омразата, отрова, която убивала хиляди хора. Любовта ще превърне тази омраза в любов. Да, това върши любовта с една магическа сила. Тъй щото всички мисли, чувства, желаниа, действия, които мъчат съвременното човечество, ще се превърнат в нещо отлично и хубаво. Това е величието вътре в Бога и Писанието казва тъй: „Бог ще примири всичките противоречия, които съществуват в света, ще обърши сълзите на всички“. Не мислете, че Господ не вижда вашите сълзи. Не, аз съм казвал и друг път: омразата, съмнението, всички отрицателни черти Господ ги събира в шишенца и един ден, като дойде любовта, ще се хвърлят в нея. И от единия до другия край ще почнат да текат всички най-хубави питиета, ще се явят най-изящни плодове и ще кажете: „Отде дойдоха тези прекрасни неща?“ От греховете на хората дойдоха. Е, как мислите за тази философия сега? Ще кажете: „От „1001 нощ“ е тя“. Да, аз повече бих желал да живея в „1001 нощ“, отколкото в тази съвременна култура, която сега съществува с тия извратени мисли и желаниа. Питам ви сега: тъй както виждате любовта, не трябва ли да се примирите? Някой казва: „Да се примирим“. Не, няма какво да се примиряваш. Хвърли се в огъня на любовта и като излезеш на другия край, ще бъдеш примирен и всеки ще те обича.

И казва Христос: „Аз дойдох да сторя не Своята воля, но волята на Онзи, който Ме е пратил“. Каква е тази воля? Тя е воля на любовта. И тъй, когато волята на любовта дойде, ти пак ще опиташ неприятности, но тия неприятности ще ги превръщаш, както скулпторът превръща калта: ще я вземеш и от нея ще направиш най-хубавите грънци, или като онзи градинар ще направиш най-хубавата градина. Като дойде разумът, най-лошите условия в света ще ги подобрим. А сега ние търсим някой да уреди света.

Любовта е това, което превръща горчивото в сладко, омразата в благодетел, сиромашията в богатство, невежеството в знание, греха в добродетел, неправдата в правда, грешника в светия. Мнозина искат да станат светии. Приемете любовта в себе си и тя ще ви помогне да станете светии. Обаче, докато живеете със старите си разбирания и се страхувате да се приближите до грешник, любовта ще бъде далеч от вас. Докато праведният се пази от грешника да не се опетни, той никога няма да стане светия. Който живее с такива разбирания, той сам ще опита последствията на старото. При това положение и любовта няма да се приближи при него. Любовта е огън, който изгаря всичко нечисто. Тя е като кибритената клечка. Като я запалите и турите на кожата си, веднага отскачате настрана. Следователно дойде ли любовта при вас, тя ще стои на известно разстояние. Речете ли да я приближите при себе си, тя непременно ще ви изгори. За неразумните тя е огън, който свети и изгаря, за разумните тя е благословение. Като видят светлина, мушиците отиват към нея, но плащат с живота си.

Едно качество има любовта, което другите сили в света нямат: ако вземете най-лошия порок, който има човек и го хвърлите в този огън на любовта, той моментално се превръща в един от скъпоценните камъни. Някои питат: „Защо са тия грехове?“ Любовта иска да направи от тях скъпоценни камъни. Греховете, това са скъпоценни камъни, с които Господ иска да накичи главите на тези деца. Ще кажете: „Защо тези камъни са тъй евтини?“ Това са старите ви грехове,

които ви се дават, за да си поиграете с тях. Някои питат: „Господи, защо е това голямо нещастие, което ни сполетя?“ За в бъдеще то ще е един скъпоценен камък на главата на децата ти, на жена ти, на своята. Това е, което любовта може да направи.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Вие сте раздразнен, изгубили сте 100 000 лева, уронва се вашият престиж. Спрете се пред себе си и кажете тъй: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Кой ти дава право да мислиш, че си изгубил нещо? Стоте хиляди лева, които си изгубил, мислиш, че са загуба? Не, това е печалба за тебе. Тъй трябва да мисли онзи човек, който люби Бога. В любовта всичко е печалба. Без любов всичко е загуба. Сега вие ще изберете едно от двете. Аз турям правило в новия морал: мога да ви обидя само ако не ви обичам, ако не ви любя. Всяко нещо, изказано без любов, това е обида. И следователно първото нещо при новия морал: хората трябва да се стремят да говорят на новия език на любовта. Как бихте желали да си говорим? По-добре ръката на любовта да ми удари две плесници, отколкото да ме целуни устата на лицемерието.

Ще вложите любовта като един алхимически камък в себе си и за нея ще мислите като за единствена сила, която всички мъчности премахва.

Това, което хората наричат нещастия и неуспех в живота, не е нищо друго, освен мрежи за предпазването им от огъня на любовта. Огънят не представя любовта, но лабораторията, в която любовта се произвежда. Та, когато страдате, ще знаете, че ви предпазват да не попаднете в огъня на любовта. Без страдания положението ви щеше да бъде още по-лошо. Сиромашията, невежеството също така са предпазители мрежи, които ограждат човека от огъня на любовта.

Вие сте започнали вашето предисловие, написали сте може би първата глава, продължавайте. Защото, ако мъжът ви е много лош, той ще ви даде мастило да напишете исто-

рия, а ако е много строг, той ще даде вятър и вие ще пътувате много бързо – ще има попътен вятър. Тогава любовта ще превърне всички противодействащи сили в добро за този свят. И там е дълбокият смисъл, който любовта носи на душата, в която волята Божия се е реализирала. Тогава всичко в света ще се превърне за тяхно добро. И те ще разбират тайните, които Бог е определил да им се открият.

Всички съвременни хора ги е срам да кажат, че любят. Не зная на какво мяза тяхната любов. Не, герои трябва! Ние трябва да покажем на сегашния свят в какво седи любовта. Мъжът направил една погрешка, жената трябва да се прави, като че не разбира нищо, като че нищо не е видяла. Онези, които разбират това учение, които вървят по Бога, те трябва да покажат този пример. Тъй разбирам аз! Седите някъде, някой е казал нещо несвързано – тихо и спокойно мислете само за любовта. А вие мислите само за общественото мнение. Мъжът направил хубава дреха, жената не я харесва. Да се прави, като че ли нищо не вижда, да я остави настрана. Ето от къде трябва да почнете вие! Но колко сме слаби! Аз опитвам, опитвам, правил съм опити и още резултати не са дали.

Прости и възлюби врага си

Ако не си доволен от малката добродетел, и голямата няма да дойде. Действително, една от най-малките добродетели, това е да простиш! И защо хората не искат да прощават? Казват: „Да прощаваш, това е детинска работа“. Да прощаваш, това аз считам най-малката добродетел. Върху тази най-малка добродетел почива цялата съвременна култура. Вътрешното устройство на цялата тази култура почива върху тази прошка на земята, върху тази почва. И плодородието на земята почива върху прошката. Ако съвременните културни хора биха държали една статистика, щяха да забележат един велик закон на причини и последствия. Ще забележат, че всички гладни години, че всички епидемични го-

дини се дължат на липсата на тази най-малка добродетел. Липсва ли тя, веднага идват тези велики катастрофи. Най-първо започват между самото общество, запример започват между църквите. Вземете сегашните верующи, християнските верующи. Явява се гонение между една и друга църква, коя от тях е на правата страна. Аз наричам права църква само онази, която прилага закона на прощението, прилага любовта. Тя не трябва да вижда погрешките у брат си. И онзи, който вижда погрешките, трябва да знае как да ги поправя, трябва да знае един закон за изправяне на погрешките. Даже и в себе, като виждаме погрешките, има един закон и трябва да го знаем, трябва да знаем как да изправяме погрешките си. Ами че туй е цяла наука! Някой казва: „Аз не мога да бъда мек“. Ще бъдеш мек. Това е цяло изкуство! Ще бъдеш учтив. Това е изкуство! Ще разсъждаваш. Това е изкуство!

Докато е в основното училище, ученикът минава за младенец. Следователно, ако влезеш в религиозно общество, което дели хората на праведни и грешни и по тоя начин ги изолира, това е религия за младенците. За студента е нужна религия, която обхваща цялото човечество. Тая религия се основава на любовта. Тя дава право и свобода на хората да мислят и чувстват както Бог ги е научил. Който приеме религията на любовта, той влиза в безсмъртието.

Онези, които изучават Писанието, взимат по един стих и казват: „Христос туй казал, Христос онуй казал“. Вие разбрали ли сте живота на Христа тъй, както Той го е преживял? Били ли сте в Неговото положение, да знаете какво е преминал Той? До времето на Христа не се явил друг човек да люби тъй, както Христос е любил. Няма друг такъв характер като Христа! Да Го качат на кръста, да понесе всички страдания и в туй мъчение да каже: „Господи, прости им!“ Питам: сегашните последователи на Христа имат ли такъв характер, че като ги закачат на кръста, да кажат: „Господи, прости им!“ И при това, минават за християни! Когато дей-

де, Христос няма да им даде по един златен кръст, а кръст от тиква.

Главният закон седи в пропката. Ние казваме, че сме верующи, че обичаме Бога, че вярваме в Христа. (...) И затова първото нещо, християните питат: „Ти вярваш ли в Господа Исуса Христа?“ Сега пък аз запитвам християните: „В какво седи туй верую?“ Че Христос умрял заради хората. Защо? За да ги примири с Бога. В какво седи туй примирение с Бога? „Да научим онова изкуство, че когато ние се разкаем, Бог ни е простил греховете. Той ги е направил свой дял.“ Добре, Бог е създал този закон, че когато ние се разкаем, Той ни прощава греховете, но по същия начин прощаваме ли греховете на нашите длъжници? Ето въпросът, който остава неразрешен. И понеже този въпрос не е разрешен, всичките спорове, туй честолубие, туй вътрешно докачане, туй разногласие, този дисонанс, който държи злото, се дължи на онази язва вътре в нас, която остава неизлекувана. Сега идваме до въпроса: „Ами как трябва да прощаваме?“ За да прощава човек, той трябва да бъде високо интелигентен, много разумен човек. Съвременните християни казват: „Нас наука не ни трябва, изкуство не ни трябва. Науката не струва нищо, изкуството не струва нищо, ние трябва само да се молим на Бога.“ Аз питам: в какво седи добрата молитва? Молитва, аз разбирам първото нещо: като се приближим до Бога, да кажем: „Господи, аз се постарях да простя на всички тъй, както Ти си ми простил“.

И Петър пита Христа: „По колко пъти, Господи, да прощаваме? По 7 пъти ли?“ „Не, казва Христос, на 70 места по 7.“ Но за да можем да развием ние това чувство, трябва да проследим съвременната наука, да проследим философията, тя ще ни научи да разсъждаваме, да търсим причините на нещата. Затова е потребна философията, да научи човека да разсъждава, а не само да се изучават философските системи, да се знае кой какво казал. Човек трябва да изучи всички естествени науки, да се научи да наблюдава формите на разните растения и животни, да намира разликата меж-

ду една форма и друга, да изучава разните условия, в които живеят. Той трябва да изучава изкуствата, музиката. Защо? Всичко това е едно малко тониране, облагородяване, шлифоване на неговите чувства. После той трябва да изучава обществения живот, да изучава туй, което хората наричат педагогия, да се научи как да се приложи тази велика наука вътре в живота. Защото ние имаме три разумни отношения към нещата: неща, които се отнасят до нашия ум, неща, които се отнасят до нашия живот и после неща, които се отнасят до нашата чувствителност, от която именно съвременните хора страдаме най-вече.

Ще кажете: „Как ще се научим да прощаваме?“ Ето как. Имаш някой познат, комуто не можеш да простиш. Ще седнеш при хляба и ще си кажеш: „Туй жито е минало между камъните, смляно е заради мене, пожертвало е живота си за мене“. Имаш едно хубаво теленце или агънце, заклано е, ще си кажеш: „Това агънце е станало жертва заради мене“. Ще погледнеш дрехите си, ще кажеш: „Колко овце пожъртваха вълната си заради мене! Ако всичко това стана жертва заради мене, аз не мога ли в дадения случай да направя една жертва, да простя на един мой брат?“ И то не за него. А за кого? „За Онзи Великия Бог на Любовта, Който седи в дадения случай пред мене и който ми е дал всичко.“

Господ никога няма да ти каже: „Да простиш!“ Ако чакате Той да ви каже да простиш, много се лъжете. Не, за Господа е все едно и когато мразим, и когато любим. Той няма да ни каже нищо. И ако ние не изправим нещата сами, Той ще ги изправи. Ако ние не простим навреме, Той ще вземе този, когото мразим, ще прекара ръката си върху него, ще заличи всичките му язви, ще заличи твоето име от неговия ум и тогава този човек няма да съществува за тебе. Той ще го заличи. Господ ще направи него свободен, но ти ще почувстваш една голяма скръб, ще почувстваш, че си едно нищожно същество в света. Някои казват: „Господи, да се махне този, не го искам!“ Виж, това може да направи Господ, но щом махне него, и тебе ще махне. Не, не, не, в ума на твоя враг и в ума на твоя приятел ти трябва да седиш като една запалена свещ,

ти трябва да бъдеш като един любовен обект. Ти трябва да кажеш: „Има в света едно същество на любовта! От този човек, от неговия живот, аз разбирам какво нещо е любовта.“ Тъй трябва да бъде! Но трябват дълбоки разсъждения.

Има един велик закон в природата: като прощаващ, добиваш своята свобода. Христос казва: „Прости им, защото не знаят що правят“. Това значи, че Той не иска да има връзка с хората, които Го насилваха, не иска да останат неприязнени чувства в Него към тях, защото връзките, създадени от неприязнените чувства, не са в наша власт и когато искаме да ги развържем, трябва да дойде някой отвън да ни развърже. А връзките при добри чувства са в наша власт да ги развързваме и да ги свързваме.

Щом някой сгреша, Господ му казва: „Покажи любовта си!“ Е, в какво ще покажем ние своята любов? Има два начина. Аз съм правил много опити и съм дошъл до следното заключение: всяко насилие, всеки лош поглед, всяко лошо чувство, всяко желание да убиеш, всички тези неща са негативни и не носят нищо добро в света. Даже и един светия, даже и един благороден човек, ако употребят едно насилническо средство, то е в техен ущърб. Онзи, който е поставен на това насилие, той може да се ползва, но онзи, който прилага насилието, нищо не се ползва. Затуй много по-добре е да бъдем индеферентни, но с търпение да издържаме погрешките на един свой брат.

Отец не съди никого, в никого не вижда погрешки, Той, като погледне всички същества, все добро вижда в тях. Ние виждаме зло, но Той не вижда зло. Някой ти взел пари. Той ще каже: „Брат ти много добре направи, твоят товар бил голям, тежък, улеснил товара ти“. „Изял ми ястието.“ „Няма нищо, ти щеше да преядеш.“ Той вижда само добрата страна, обаче ние на земята другояче мислим, заинтересувани сме и вследствие на това криво тълкуваме и критикуваме.

Любовта не вижда никакви погрешки, колкото и да ги нап-

равиш. Ще кажете: „Хора сме на земята“. Не е въпросът за погрешките, но в благородния човек, в любещия човек има съзнание, той казва: „Моята постъпка не е права“, свършенна работа. Туря е на Божествените везни.

Искате ли любовта да ви посети поне за един ден, станете слепи за погрешките на хората. Кой какво прави, не се интересувайте от това. Че хората били лоши, че зло съществувало в света, и това да не ви интересува.

Изправяйте своите изопачени мисли и чувства! Не се месете в Божиите работи! Следвайте Божиите закони! Не се заблуждавайте от лошите си състояния. Те са временни, не са общи за всички хора. Може само ти да си неразположен. Всички хора не са болни. Ако си трескав и ти е горчиво в устата, на всички хора не е горчиво. Другите хора си ядат сладко. Ако си неразположен, всички хора не са като тебе. Ти не обичаш един човек, но други го обичат. Бог обича тоя човек. Той е излязъл от Бога както всички хора. Следователно Бог изисква от тоя човек да бъде като Него. „Можем ли да станем като Бога?“ Вие знаете това. Едно време, когато не сте знаели, никой не ви е държал отговорни, но сега носите отговорност за делата си.

Писанието казва: „Христос възлюби грешните, преди да бъдат праведни“. А ти казваш: „Как да обичам?“ Както Христа! Ще кажеш: „Христос можеше и аз мога! Любовта е само тази, която може да издържи всички безконечни грехове на хората и да ги повдигне.“ Моето определение за любовта е: ако любовта ти може да заличи вътре в теб твоите погрешки и погрешките на твоите ближни, това е Любов. Няма да се спираш на греховете на хората! Когато дойдете до свършената Любов, вие ще се намерите в един безконечен свят.

Много мъчно е да простиш, не само да простиш, но и да забравиш и не само да забравиш, но и помен да не остане от това. Дойдете ли до тази Любов, вие сте безсмъртни, вие сте безгранични! Тогава ще създадете един свят на красота около себе си, един свят само на любов, мир, радост, веселие,

хармония и блажество. Когато си във връзка с тази велика Любов, тогава разбираш Учителя си. Когато намериш Учителя си и когато Той те намери, Той ще бъде сляп за всички твои погрешки. Любовта ви в бъдеще ще бъде такава, за да можем да вървим напред. Всеки един от вас чрез любовта трябва да заличи в своя ум и в своето сърце всички погрешки и тогава ще дойде Господ да пише. На Господа Му трябва чиста книга, на която Той може да пише Своето слово.

Щом се приближаваме към Бога, трябва да забравим всичко за света. Когато се приближавам към Бога, аз изгарям всичките си тефтери, нямам никакви отношения към света, забравям всичко. Тогава аз съм като едно новородено дете, животът ми се осмисля и в ума ми изпъкват само онези добри дела, които хората са ми направили, а злото пред мен се утаява и аз виждам човека в неговото бъдеще, виждам, че Бог работи във всяка душа и то най-много при най-големите мъчнотии на хората.

Първото нещо, което се изисква от нас, е да разберем любовта, която Бог ни е дал. Щом разберем любовта, останалите въпроси ще се разрешат правилно. „Хората са лоши.“ Това е наше субективно схващане. Когато хората се проявяват зле, това се дължи на техните интереси. Важно е да разбере човек отношенията си към Бога. Щом разбере тези отношения, той ще разбере и естеството на хората. „Какво да правим, когато ни предизвикват отвън?“ Стойте настрана. Ако предизвикват, и вас ще предизвикват. Как постъпвате с кучетата? За да не ви лаят, вие им давате хляб. И те имат свои закони, от които се ръководят.

Злото се е създадо по единствената причина, че някои много напреднали в своята еволюция същества, които са разбрали Бога, са пожелали да отнемат свободата на други същества и по този начин създадоха злото. Те искаха да ограничат хората. Възлюбиха ги и пожелаха да ги ограничат. Много от вас вървят по пътя на тези напреднали същества.

Когато някои мислят, че доброто ще дойде отвън, това е Божественият свят, който ние виждаме около нас, целият космос, който е отвън. Но ако Божественият свят е вън от нас, извън тялото ни, той е в нашето разбиране, в истината, с която работим. Оттам ще дойде, а не в човека, в туй тяло, което сега имаме. То ще се измени, както много тела в света са се изменили. Нашият ум ще претърпи също известни промени, а и нашите чувства и много от нашите възгледи ще се променят. Но има нещо, което всякога си остава едно и също. Ти никога няма да престанеш да обичаш, никога няма да престанеш да мислиш.

Злото в света се е родило, защото ние понякога обичаме хората като че те са огледало на самите нас. Ако съдим за нашия живот от сегашното наше положение, ние сме на погрешен стадий на разбиране. Ако би се пробудило съзнанието на детето в утробата на майката, какво би мислило то? То живее благодарение на това, че е в съприкосновение със съзнанието на майката.

Вие виждате себе си в хората. Хората се влюбват в себе си. Няма по-опасно нещо човек да се влюби в себе си! Някой път ние нямаме ясна представа за живота. И ако представите на някоя маймуна огледало, тя, като се огледа в огледалото, не знае, че е тя. И дойде зад огледалото, да хване другата маймуна, но я няма. И пак си оттегля ръката. И като се поогледа пак, пак търси другата маймуна и рече да я хване, но няма я. И вие, като се оглеждате в огледалото, искате да хванете себе си. Влюбихте се в тая маймуна в огледалото и казвате: „Защо тази маймуна не ме обича? Защо не мога да я хвана?“

Някои искат да турят причините за злото в света на едно или на друго място, но причините се крият някъде дълбоко. Някои казват, че причините са в православната църква. И там не са. „В католическата църква.“ И там не са. „В протестантската църква.“ И там не са. Злото може да се прояви и в православната, и в католическата, и в протестантската църква, но не е там. Несъгласие има между самите хора. Ние,

хората, само проявяваме злото. По същество ние нито зли можем да бъдем, нито добри. Злото и доброто са вън от нас. Единственото нещо, което е най-възвишено, което определя човека като човек, то е само любовта. И мъдростта не е още. Любовта е турила вече първия си корен. Тя е в човешкото сърце и в човешката душа. Единственото най-реално нещо, това е любовта. И сега хората колят, бесят, а искат да бъдат добри, искат да бъдат умни. Започнете с Божествената Любов и тази Любов ще привлече всички възвишени добродетели, тя ще отвори света пред Бога. Тя има ключовете на всички тайни вътре в живота.

В пълния смисъл на думата в света има само едно същество абсолютно добро, което нито мрази, нито люби, нито прощава – то е Господ. Ще кажете: „Как, Господ не прощава ли?“ Да, Господ не прощава. Защо? Защото, когато казваме, че Господ прощава, ние Му придаваме един човешки колорит. Той е благ всякога. Следователно, ако вие искате да работите, то когато дойде да говорите за Бога, Той във вашия ум трябва да седи като едно съвършено същество, на което умът е тъй подвижен, сърцето тъй пластично и благородно и волята тъй мощна, че в даден момент да може да направи всичко. Няма неща, невъзможни за Бога! Ние за Бога не можем да мислим както мислим за нас. Следователно ние трябва да се стремим към Неговия образ.

Христос е поставил три положения. Той казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила, да възлюбиш ближния си като себе си, да възлюбиш и врага си“. Да възлюбиш врага си, това е едно от най-тежките учения, които хората трябва да учат. Да възлюбиш Бога, това е най-лесното. Да любиш ближния си, това е по-трудно. Да любиш врага си и в своя враг да не виждаш никакво зло, това е най-трудното учение. Абсолютно чист живот е да не обръщаш никакво внимание нито на доброто у човека, нито на злото. Защото, ако виждаш неговата добродетел, ти ще я пожелаеш, а всяко нещо, което пожелаеш, то е едно престъпление. Ако

виждаш неговото зло, ти ще го съдиш, а това е друг грях, друго престъпление. Да не виждаш нито доброто у човека, нито злото – това е правото учение! Радвай се на онова Божествено проявление, което виждаш в себе си.

Христос казва: „Обичайте враговете си“. Невъзможно е, казвате. Не, възможно е да обичаш врага. После казва: „Благославяйте, молете се и за тези, които ви гонят“. Казвате: „Туй е невъзможно!“ При сегашното разбиране на нещата ти възразяваш: „Не мога да го направя“. Ако ти не можеш да го направиш, защо искаш за тебе да го направят? Ако за тебе е невъзможно, тогава е невъзможно и за другите.

Христос казва: „Любете враговете си!“ Как можем да любим враговете си? Това е наука. Ти мразиш някого, но Бог го обича. Щом го обича Бог, и ти трябва да го обичаш. Знаеш ли, че той може да стане цар, а ти негов поданик? Какво ще правиш тогава? Ще се научиш да обичаш и дявола, да не говориш лошо за него. Ако си позволяваш да говориш лошо по негов адрес, той ще изпрати стражари да те хванат и турят в затвор. Днес дяволът е цар. При това положение, щещ не щещ, ще казваш, че царят е добър. Като останеш сам в стаята си, оглеждаш се наоколо и щом видиш, че никой няма при тебе, казваш: „Царят е лош човек“.

За сегашния живот ние ще говорим след 2 000 години. Сега говорим само за изтъканото платно. Сегашното платно още не е изтъкано. За него ще говорим след 1 000 години. Туй платно седи още навито на кросното. Платното на християнските народи още не е изтъкано. И Господ праща една нова раса да изтъче учението на Христа, учението на Бога за Любовта, Мъдростта, Истината, да покаже в какво седи онази велика наука, да покаже по кой начин светът може да се преобрази. Не е изтъкано още платното на християнството. Какво ще ми разправяте за християнството и за това какво е казал Христос? „Любете враговете си!“ Кой от вас люби враговете си? Че най-големият враг на жената е мъжът. При това, този враг е в къщата ѝ. Най-големият враг на мъжа

пък е жената. Питам те: „Ти любил ли жена си?“ Ами кой е най-големият враг на майката? Синът, дъщерята. Врагове на бащата са децата. Няма по-големи врагове от сина и дъщерята. Разбойници са те. Оберат бащата и майката по всички правила, при това и закон не ги хваща. И най-последно казват на родителите си: „Хайде, сега си вървете, да останем ние да ядем и да пием!“ Аз пак не ви говоря за сегашния живот.

Да се откажеш да дадеш брат си под съд – това е правилното разрешение на въпросите.

Умен човек е този, който може да превърне своя неприятел в приятел. А глупав е този, който може да превърне своя приятел в неприятел. Ако ние не можем да разрешим мъчениите, тогава де е ви е учението? Ние сме пратени да разрешим най-мъчните задачи – ще разрешим задачата на омразата чрез Любвата.

Като обичаш злите, ти ги смекчаваш. Ако възприемем Любвата, светът ще се отвори за нас. Едно куче те лае. Кое е похубаво: да му хвърлиш камъни ли? Тогава то ще те лае повече, но ако му хвърлиш хляб, ще си върти опашката и ще престане да те лае. Хвърлиш ли му камъни, ти го ожесточаваш и то отдалеч се спуща срещу теб. Всяка спънка в живота е едно куче, което те лае. Хлябът ще ти помогне повече, отколкото камъните.

Трябва да покажем, че в нас има нещо Божествено – на врага ще гледаш да му направиш едно добро. Чрез това добро ще се парализира неговата сила, с която иска да ти направи пакост. Така ще го обезвредиш и той ще хвърли оръжието.

Има един начин на отмъщение: ако искаш да отмъстиш на един човек, отмъсти му с любов! Няма по-голямо отмъщение от отмъщение чрез закона на любовта! Ако на един човек отмъстиш с любов, той ще каже: „Аз се страхувам да

отмъстя на този човек“. Ако ти отмъстиш на един човек по който и да е начин, и той за в бъдеще ще ти отмъсти.

Ти казваш: „Няма да го мразя“. Така не се казва, кажи: „Ще го обичам!“ През август 1926 година един брат дойде и ми каза: „Един човек ме нагруби в градската градина и ми каза много груби думи. Аз кипнах и му отговорих със също такива обидни думи и даже още по-обидни“. Казах на този брат: „Това беше за теб изпит и ти не го издържа. Трябваше да запазиш спокойствие и кротост. И понеже не издържа изпита, очакват те страдания.“ И наистина после братът ми каза, че очите му почнали да отслабват. Този брат ми каза, че е простил на онзи човек и че е склонен да отиде и да иска прошка.

Когато простиш някому и ти е неприятно да го срещаш, то не е прощаване. За Бога ще го обичаш! Ще постъпиш така, както Бог постъпва. Дали заслужава или не, това ще го оставиш настрана. Господ, когато ти правеше добро, дали го правеше за твоята добрина? Правеше го за Любовта, която има! Еднакво трябва да обичаш и тези, които ти причиняват скръб, и тези, които ти причиняват радост. Писанието казва: „Ако не простите, и на вас няма да простят“. То е школа. Това не е нещо, което човек може да научи за един ден, за една седмица. Трябва цял живот.

Всички трябва да влезете в Божествения живот. В този живот се разрешават всички задачи. Мъчно се постига това. Докато дойдеш до новото разбиране, мъчно е да възлюбиш врага си. Това е велика наука. Мъчно се прилага законът на Божията Любов. Ония, които се качват на Хималаите, разбират това. Там въздушното налягане е малко. При това налягане, от порите на човека започва да тече кръв. Както не е лесно да се качваш на високите върхове, така също не е лесно възлизането по високите върхове на духовния свят. На високите върхове е много студено, а същевременно и въздушното налягане е различно от това на ниските места. Човек трябва да се приспособи към това налягане.

Апостол Павел казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше греха“ – значи прощаваше. Ти имаш да вземаш от много хора, готов ли си да простиш, да забравиш каквото имат да ти дават? На някои ще простиш лихвата, на някои – една трета, а от някои нищо няма да вземеш.

Който отиде да се примирява, той е силен, който очаква да примирят с него, той е слаб. Всеки, който се съди с другите, разпъва Христа. Не искам никой да идва при мен, който се съди. Не трябва да смущаваме Божественото съзнание в нас – Бог не иска недоволни. Любовта изключва закона. Мойсей, който служеше на закона, не влезе в Обетованата земя.

Сега някои, които ме слушат, ще кажат: „Хубаво говориш, но знаеш ли какви са съвременните условия? Ти ял ли си попарата на нашите хора?“ Че аз съм ял попара от всички! Няма попара, която да не съм ял, която да не съм опитал. Питат ме: „Ти мост ставал ли си?“ Да, ставал съм, всичко съм опитал, всички са минали по гърба ми. Казва се в Писанието: „С какво не са орали хората по гърба ми!“ Въпросът, обаче, не е в това. Любовта забравя всичко. И аз твърдя това. Но при какви условия? Когато онзи, който ме е обидил, когато онзи, който е извършил всички престъпления по отношение на мене, ме възлюби тъй, както аз го любя. И кога Господ ще забрави всичките ви грехове и престъпления? Когато ние любим тъй, както Той люби, когато ние почнем да мислим тъй, както Той мисли, когато ние почнем да чувстваме тъй, както Той чувства и когато ние почнем да действаме тъй, както Той действа. Само тогава Бог ще заличи всичките ни грехове и няма да ги поменава.

Аз проповядвам една наука, която може да се приложи. Тя е извън църквата. Вие може да ходите в каквато църква искате, може да вярвате в каквото искате, може да носите каквато и да е наука, това за мен е все едно. Колкото сте поучени, колкото сте по-набожни, толкова по-добре ще възприемете онази велика наука на присаждането, толкова по-лесно ще добиете онези велики добродетели. Само така ще мо-

жете да си създадете характера на един ангел. Знаете ли какъв е характерът на един ангел? По лицето ви, в очите ви ще се чете една мекота. И тогава без да се познаваме, ние ще разбираме какви са хората в този свят.

ЛЮБОВТА НИ ПРИНУЖДАВА

Силата на любовта

Ще кажете: „Побеля ни главата от любов!“ И действително всички глави все от любов са побелели. Ами, дето ядем, това е от любов, дето се обличаме, това е все от любов, дето се учим, все е от любов, дето се съдим, все е от любов. Любовта създава и радости, и скърби, тя е причина на всичко. Който разбира любовта, радва се, а който не я разбира, скърби. Който разбира любовта, работи, а който не я разбира, почива си.

Учене без любов не може. Ако имаш малко любов, малко ще учиш. В това отношение любовта действа като парата. С малко пара можеш да свариш няколко картофа. Със същата пара, обаче, не можеш да накараш една кола да се движи. За да се движи една кола, един влак или един параход, парата трябва да се сгъсти. Само при голямо налягане парата има двигателна сила. Значи има любов, на силата на която можем да сготвим само едно ядене. Обаче има любов, която движи коли, влакове и параходи.

Обикновено хората искат да бъдат много обичани и те да обичат много. Кога любовта се изявява в своята сила? Когато се постави на голямо налягане. Тогава, като срещне беден, страдалец човек, тя го поставя в движение. Тя започва да му дава 100, 200, до 1 000 лева. Ако има повече нужда, повече му дава. Бедният е доволен от това, който проявява любовта си към него и го нарича добър човек. Какво прави бащата със своята любима дъщеря? Той ѝ дава възможност да учи, облича я добре, купува ѝ различни украшения, докато най-после я оставя наследница на всичките си имоти.

Кой от вас не е чувствал любовта? Когато някой е чувствал да го принуждава любовта, той все глупав става. Когато детето от любов прави нещо, майка му казва, че е глупаво. Навсякъде то все трябва да търпи укори, да му се присми-

ват. Но ако това дете постоянства в принуждението на тази любов, то в края на краищата ще се повдигне. Най-напред любовта ще започне с маловажните работи. Първо ще я осмиват. Любов, която не се осмива, тя не е любов. Като дойде любовта, човек забравя смеха на хората, те се смеят, а пък той си мисли за съвсем други работи. Те да казват каквото искат, нито на смеха, нито на укорите обръща внимание. Той си има една идея, все се усмихва.

Когато любовта те принуждава, то е най-лесната работа, а когато не те принуждава, е най-мъчната работа. Когато любовта действа в тебе, и царят на гости ще ти дойде, когато любовта действа, навсякъде те приемат. Дето и да похлопаш, ще те приемат. В любовта има магическа сила.

Любовта принуждава босия да се обува, гладния да се наяде, голия да се облече, невежия да придобие знание, богатия да му се отвори сърцето да дава. Любовта ни принуждава на какво? На всичко. Всяко добро, което искате да направите, ще го направите само ако ви принуди любовта.

Любовта е нещо спонтанно – спонтанните неща са Божествени. То е един велик Божествен закон, който дава тласък. И всички неща се дължат на този Божествен тласък. Ако ти в даден момент се противиш на този Божествен тласък, ще си създадеш нещастие. Ако се противопоставиш, ти нищо не се ползваш. Ти може да си дотолкоз полезен на другите, доколкото си отзивчив на този Божествен импулс, който е в тебе.

Съвременните хора търсят начини за поправяне на света. Светът всякога може да се оправи. Как? Чрез закона на любовта. Каквато служба и да заема човек, бил той военен, писател, учител, философ, държавник или свещеник, тури ли в живота си любовта като основа, неговата служба е благословена. Ако в някоя служба няма любов, тя е отклонение от правия път на живота. Имаш ли любовта в себе си, и лук да пържиш, все ще научиш нещо; нямаш ли любов в себе

си, и в най-големия университет да си, ще изгубиш и това, което знаеш. Много хора, след като свършат няколко факултета, казват: „Животът няма смисъл, всичко е празна работа“. Те изгубват всякаква вяра и в науката, и в живота – всичко се обезмисля за тях.

Без любовта животът няма смисъл, без любовта животът се разпада на своите части. Ако любовта не влезе в човека като плод, той ще изгуби живота си. И когато хората се разочароват от живота, това се дължи на заблудението, че те очакват животът да дойде по някакъв механичен начин, да се налее отнякъде. Не, животът не е механически процес. Когато срещнем някой здрав човек, това показва, че той има живот в себе си, т.е. любовта непрекъснато е минавала и продължава да минава през него, вследствие на което се е образувала връзка между отделните части. Следователно който е здрав, който мисли, чувства и постъпва добре, той има в себе си тази вътрешна връзка – любовта. Тази връзка е процес на Духа. Без нея нищо не се постига. Късат ли се връзките на някоя кола, и колата се разнебитва. Късат ли се връзките на дрехите, на обувката, и те се късат и остаряват.

Когато любовта ми намалее, хлябът бързо мухлясва, молците бързо ми проядат дрехите.

Когато дъвчеш хляба с любов, той казва: „Мед ми падна на сърцето! Много се радвам, че дойдох в тази благословена уста.“ А като го дъвчеш без любов, казва: „Отде ме тури Господ в тази уста!“ Дъвчете вашите мисли с любов, дъвчете вашите чувства с любов, дъвчете вашите постъпки с любов. Всяко нещо, което направите с любов, дава сила на човека, всяко нещо, направено без любов, обезсилва човека. То е философия, която може да се приложи още сега. Приложете я, за да победите. Да победим света, значи да въдворим ред и порядък.

Аз не съм за това, всичко да се прави на машина, особено дрехите. За да имате една хубава дреха, изтъкана от надеж-

дата, от вярата и любовта, тя трябва да е минала през човешка ръка от единия до другия край. Намерете един човек, който е остригал вълната с любов, изплел я е с любов, ушил е дрехата с любов и ако вие я носите с любов, тогава ще разберете какво нещо е силата на мисълта. Който има такава дреха, е щастлив човек.

Новият морал сега е: никога не правете една работа, която не обичате, никога не правете някому нещо, като не го обичате. Тогава като риба ще мълчиш и си замини. Поздрави го и си замини.

Всяка работа, която човек върши с любов, не е нищо друго, освен изпълнение на волята Божия.

„Всичко е за добро.“ Кога? Когато се върши от любов.

В мозъка се намалява фосфорът, понеже любовта се е намалила. Всички елементи, които съществуват на физическото поле, трябва да ги има и в тялото на човека. Всички елементи, които съществуват на физическото поле, се подчиняват на любовта, а също и тези елементи, от които е създаден духовният и умственият свят. Когато обичаш един елемент, ти го привличаш.

Единственото нещо, което не достига на хората, не е знанието – знание имат – а свещената любов. Като липсва тя, идва смъртта. Това статистиката го показва. Колкото повече се увеличава любовта, толкова повече смъртността се намалява, а колкото любовта се намалява, толкова смъртността се увеличава. Всеки от вас може да провери този закон. Ако една майка в дома си има силна, непоколебима любов към Бога, децата ѝ няма да умират. Любовта е по-силна от смъртта! Ако любовта не може да хване смъртта за гушата, каква любов е тя? Ако любовта на майката е силна, нейните деца няма да умират. Тя ще каже на смъртта: „Няма да ти дам туй дете, то ще седи при мене докато искам!“ Онази майка, у която няма любов, смъртта ще вземе детето ѝ. Може да опи-

тате туй. От силата на любовта у майката и бащата ще зависи каква ще бъде смъртността вътре в домовете. Има домове, в които не мрат хората.

В закона на любовта нещата се увеличават. Аз често съм казвал: ако имате една златна монета, дадена и получена с любов, с нея може да пропътувате целия свят, да си купите всичко и пак ще бъде в джоба ви. Където и да я дадете, тя ще се върне в джоба ви. На хиляди места може да я размените, но в джоба ви пак се връща. Тя е като подкваса.

Хората са нещастни, понеже търсят щастие вън от Божествения свят. Те търсят щастиято там, дето го няма. Казано е обаче в Писанието: „Ние живеем, движим се и съществуваме в Бога“. Как е възможно при това положение да бъдете нещастни? Значи вие сте излезли от Великия свят и търсите щастиято си вън от него. Ако сте гладни и живеете в Бога, помислете за Него и топлият хляб ще дойде. Бедни сте, нямате 5 пари в джоба си. Помислете за Онзи, в Когото живеете, и парите ще дойдат. Какво се изисква за това? Любов към Първата Причина, към Божественото Начало на живота. Само при това условие вие ще влезете в контакт със съществата на виспия свят, които ще ви се притекат на помощ. Ако няма това първо условие във вас – любов към Бога – всичко, каквото Христос е казал, ще остане затворена книга за вас. Всичко, каквото Христос е казал, е вярно и по буква, и по дух. Проверете го и ще опитате силата на Христовите думи.

Силата на човека седи в онзи, разумния закон, силата на човека е да не наруши онова, разумното начало. Единственият неизменен закон в света е само законът на любовта. В любовта има неща, които никога не се изменят, докато всичко наоколо ти се мени. Когато този център остане неизменен, всички неща около него ще се оформят и човек ще постигне целта си. Изгубим ли тази опорна точка, всичко е изгубено.

Първото нещо, което ние, съвременните хора, трябва да

поставим в ума си, то е да разберем, че Бог е една разумна Любов, в която няма нито измяна, нито промяна. И най-първо, когато говорим за любовта, трябва да знаем нейните качества: любовта не дава благородство на човека, любовта не дава сила, тя не му дава и знания, не му дава и свобода. Любовта носи живот, носи нежност, деликатност, привлекателност. Туй, което някой път искаме от любовта, то се отнася към друга област – знанието. Туй носи Мъдростта. Но ако не дойде любовта да внесе тези качества, да донесе живот, на каква основа ще посадите тези знания на мъдростта? Любовта носи изобилен живот.

Единственото нещо, което изхвърля страданията, скърбите, болестите, отчаянието, меланхолията, всичко туй избягва. Най-първо тя внася едно съзнателно доволство вътре в живота, а това е основата на живота. Сега някои казват: „Той има любов, но не е доволен“. Щом не е доволен, това не е любов в него. Първото нещо: любовта прави човека доволен. Това е Божествено. Любовта още сега можете да я имате, но ако аз река да ви дам любовта, вие ще турите в ума си мисълта да гледате по какъв начин, отде ще дойде тя, да я видите. Не, пътят, по който върви любовта, е толкова свещен, че всички същества в света от Бога надолу я гледат с превързани очи. Когато влиза любовта в света, хората трябва да си превържат очите. Всички си затварят очите. Когато тя влезе, затваря вратата си и казва: „Снемете вашите превръзки!“ Нали казват, че любовта е сляпа? Не е сляпа любовта, но ние трябва да превържем очите, да ослепеем, за да дойде любовта у нас.

И сега у съвременните хора психологически вярно е, че колкото по-културни стават, толкова повече губят любовта. Колкото повече знания имат, толкова повече те изгубват любовта си. Защо? Като дойде любовта, вие гледате да намерите нейната врата, да я чоплите като някой орех. „Ама защо ме люби, кои са причините?“ Ако аз ви любя, не питайте защо. Има един свещен закон: никога не питайте защо ви любя. Вие можете да питате „защо“ само тогава, ако моята любов внесе дисхармония във вашия живот и наруши мира ви, но докато под моята любов вие растете, развивате се и

живеете, няма да питате „защо“. Ако от моята любов клонищата ви почват да изсъхват, давам ви право, запитвайте тогава. Но ако вашите клонища растат, листата стават позелени и вие растете в сила и мощ под тази любов, тогава не питайте. Ако някоя буря дойде и вземе клончетата, не мислете, че любовта е причина за вашите страдания. Единственото нещо, което поправя всичко в света, това е любовта. И тъй, първото нещо: Бог е Любов. Ние не сме любов, ние сме носители на любовта.

Ние казваме: „Слаби сме“. Не, силни хора трябва да управляват света! Кога можем да бъдем силни? Само любовта може да ни направи силни. Страхливите хора са хора без любов. Глупавите хора са хора без любов. Жестоките хора са хора без любов. Престъпниците са хора без любов.

След като говоря за Бога, аз разбирам Бога като едно възвишено начало не само външно от нас, нито само вътрешно, но и външно, и вътрешно начало, с което всички ние сме едно. Идеалът у нас е това висше съзнание, което казва, че у хората има нещо Божествено. И когато някой човек ви обича, той не е човекът, но той е Бог в него, Който ви обича. Когато някой жертва нещо за тебе, това не е човекът, но той е Бог в неговата форма, Който ти се усмихва отвън. Той се усмихне малко и пак си замине. Срещнеш друг човек, пак ти направи добро и пак си замине. И всички те питат: „Познаваш ли го?“ Никой от вас не си е задавал въпроса, какво да отговори, когато Господ го пита: „Познаваш ли Ме?“ Вие казвате: „Не зная!“ Когато Христос запитва апостол Павел: „Познаваш ли Ме?“, той каза: „Кой си Ти, Господи?“ Христос му каза: „Аз съм този, Който бях в Исуса, Който беше в Христа“. И след това апостол Павел каза: „Всичко считам за измет, освен да позная Христа, да позная Онзи, Който беше в Исуса, Който беше в Христа!“ Оттам насетне апостол Павел имаше сила. Апостол Павел изигра своята роля и много добре я изигра. Сега вие как ще изиграте вашата роля? Аз нищо не казвам, но питам: как вие ще завършите вашата роля? Ако

останете само като Савел, нищо няма да придобиете, но ако станете Павел, тогава ще придобиете сила.

Днес в Америка, в Англия, в България, навсякъде другаде са турили паметници, статуи. На кого? На този, който е подигнал Англия, Америка, България. Още на кого? На тия, които са погинали за отечеството си. Това са само лъжи! Онзи, който е подигнал света, това е само Божественият Дух на Любовта. Ние можем да турим статуята на когото искаме, но това са само идоли! И доколкото знаа аз, когато турим статуята на някой умрял човек, това е статуя само от сълзи. Той постоянно рони сълзи от небето. Същото е и с образа на Христа. На външния образ на Христа всички се кланят, кръстят се и сълзи ронят, но никой не изпълнява Христовото учение. Какво се ползва Христос от този образ? Срамота е това! Днес Христос ще дойде с множество ангели и ще повика тия, които познават Истината. Още по-голямо е осъждането на хората, които казват, че знаят Истината, а не я изпълняват.

Мислят, че българите се обичат повече като българи, но не е вярно. За интересите си някой път, може. Обаче любовта не признава никаква народност, любовта не признава никаква религия, любовта сама създава религиите. Религията е за земята, Божията Любов седи извън всички църкви.

Ако в ума си човек не внася всеки ден по една нова мисъл, той ще се задуши. Ако и в любовта си не внася всеки ден по нещо ново, той ще се подпуши. Любовта е закон на велико разнообразие. Обичате ли някое дете, ще му дадете една ябълка, утре – една круша, после – слива, череша и т.н. Всяка проява на любовта е на място, ако внася живот, светлина и свобода в човешката душа. Искате ли да прояви любовта, знанието и свободата си, човек трябва да се прояви такъв, какъвто е, без никакви външни предубеждения и ограничавания. Само тази любов изключва страданията. Само това знание изключва невежеството и тъмнината. Само тази свобода изключва ограниченията. Това значи да даде човек възможност на Бога в себе си да се прояви.

Това, което ще оправи света, е хората без разлика да станат добри проводници на Божествената Любов. А това става чрез приготвление и чрез добър живот. Изисква се да бъдеш чист, добър, разумен, да имаш вяра, надежда. За да бъдеш добър проводник, трябва да имаш необходимите качества, та да предизвикаш добра проводимост и тогава ще влезе в теб Висшето, Разумното. И ще научиш неща, които не се обясняват, но се опитват.

Аз вярвам в едно нещо: вярвам в човешката душа, вярвам в човешкия дух. Всеки един човек е двояк, има двояко естество: естество на едно мислещо същество и естество на едно любящо същество. Във всеки човек има една Божествена душа, на която можем да говорим. Всеки един човек, каквото място и да заема, в него има един Божествен Дух и колкото и да е груб този човек, трепне ли у него тази благородна струна на душата му, той се изменя. Колкото и да е престъпен един човек, при известни случаи ти виждаш в него един ангел, който може да ти подаде ръка, да ти направи една услуга.

Не се меси в любовта на другите, не противодействай на любовта! Хората не вървят по Божията Воля и Бог съжалява, че ще дойдат до едно страдание, понеже влизат в съгласие с Него. И гневът Божи се открива върху синовете на непокорството. Значи гневът Божи изпъква като резултат от противодействието срещу любовта. Любовта на Бога е неизменна и като казваме “гняв Божи”, ние разбираме нещо съвсем друго, а именно – с неспазването на Божествените закони човек става неспособен да възприеме Божиите блага и изпада в страдание. Или да си послужим с едно сравнение – грехът образува облаци около човека и той става неспособен да възприема слънчевите лъчи. Когато има противодействие срещу любовта, тя минава и руши всичко, тя не се спира в пътя си – колкото и да е гъста материята, тя минава и я разрушава. Махнете крановете по отношение на любовта! Любовта не обича препятствията.

Тези норми не са за света, те са за посветените. Светът

нека си върви със своите кранове. Любовта е мощна. Единствената сила, която не търпи никакво противодействие, е любовта. Когато Бог проектира едно чувство чрез теб, горко ти, ако искаш да го спреш – то ще пробие бента, ще си излезе и ще те разруши. То е сила, буря. Ако се възпротивиш, не можеш да го спреш. Когато някой човек обича, ти се радвай на неговата любов – това е новото учение, което сте забравили. Имате много да се учите в любовта. И не спъвай човек, който обича, защото той ще извърши много добри работи. И най-лошият човек, като обикне, не го спъвай в любовта му. Всеки обича както може. Започнете ли да го учите как да обича, вие затваряте крана на любовта. Не подпушвайте любовта! Най-малкото ограничение на любовта внася отрова в човека. Да ограничавате любовта, това значи да ограничавате Бога в себе си. Колко трябва да те обичат, нямаш право да се месиш в това. Оставете всеки човек да прояви свободно любовта си. Трябва едно вътрешно възпитание.

Сега ще се върнем пак към тази велика Любов. Тази дума „велика“ не може да се приложи за любовта. Любовта не е велика. За да кажем, че е велика, трябва да има нещо, с което да я сравняваме, а тя не може да се сравнява. Като казвам „великата Любов“, ето как я определям: Любовта носи в себе си безсмъртие и живот, любовта изключва всички страдания, любовта изключва всички насилия, любовта изключва всички глупости, любовта изключва всички безчестия, любовта изключва всички нечистотии, любовта изключва всички неправди, а включва милосърдието, добротата, всичко онова, което е възвишено и добро, включва съвършения живот. Пред нея и в нея живеят всички същества тъй, както ги разбираме, от най-нисшите до най-висшите, като изключим Бога – всички живеят в нея и черпят от нейните източници.

По-съвършено от любовта няма, но за да я разбереш на земята, трябва да има мисъл. Мисълта е среда, през която се предава любовта. Ако не мисли, човек не може да обича. Вън от мисълта любовта е непонятна. Ние се стремим към

съвършената Любов! Това търсим! Любовта трябва да бъде в подсъзнанието, в съзнанието, в самосъзнанието и в свръхсъзнанието. Да проявяваме онази любов, която никога не пресхва.

Каквито определения да се дават за любовта, тя всякога ще остане неразбрана. Когато човек мине през любовта на подсъзнанието, на съзнанието, на самосъзнанието и на свръхсъзнанието, тогава само може да има ясна представа за любовта. Любовта на свръхсъзнанието крие в себе си магическа сила. Тя може да изкара мъртвия от гроба, както семенцата никнат от земята. Тя организира частиците му и го връща към живот. Това, което възвръща човека към живота, който той е изгубил, е любовта. Обратно: това, което става причина човек да изгуби ценното – своя живот, е безлюбието. Това, което прави хората щастливи, е любовта. Това, което ги прави нещастни, е безлюбието. Коя е причината, която кара хората да живеят? Любовта. Коя е причината, която ги заставя да умират? Безлюбието. Значи един трябва да живее, а друг – да умре. „Защо трябва да страда и да умира човек?“ Законът е такъв. При сегашните условия на живота не може другояче.

Да, в любовта си трябва да бъдем велики. По какво можем да бъдем велики? Ние по ум не можем да бъдем велики, но по сърце и по душа всички можем да бъдем велики.

Казвате: „Да се любим един друг!“ Разбирате ли какво нещо е любовта? Любовта трябва да се изрази с едно велико, свещено чувство и тогава да изпратим заедно моето свещено чувство и вашето свещено чувство из цялата вселена. Но ако моето свещено чувство и вашето свещено чувство не са пробудени, как ще дойде любовта? Любовта се изразява чрез онова свещено чувство, което никога не умира, с онази сила, която никога не отпада и с онази мисъл, която винаги е светла. Това е Божественото в нас. И всеки от вас може да бъде силен само по този начин.

Истинското богатство седи в проявената любов. Не можеш да станеш богат, ако не проявиш любовта, ако няма какво да обичаш. Тогава си сиромаш. Ако никого не можеш да обичаш, ти си един дявол с опашка и рога. Ако обичаш, ти си отражение на Бога, но ако не обичаш, ти живееш в тъмен свят, дето нищо не става.

Някой казва: „Аз не мога да любя всякога“. Че ти никога не си любил и не можеш да любиш. Човек сам по себе си не може да люби. Люби ли той, това се дължи на вътрешното единство, което съществува в този момент както в него самия, така и между всички хора. Когато дойдем до това вътрешно единение, само тогава ние ще почувстваме какво нещо е любовта. Това, което днес хората наричат любов, то е сянка, отражение на любовта.

Само любовта може да направи човек от тебе, само Мъдростта може да направи човек от тебе, само Истината може да направи човек от тебе. Само при тях ти можеш да бъдеш силен, самостоятелен. Когато имаш тези три неща със себе си, навсякъде ще бъдеш добре дошъл. Това е човекът. Ако теб, където и да отидеш, каквато и работа да вършиш, каквато и служба да заемаш, те придружават Любовта, Мъдростта и Истината, всички ще те посрещнат с отворени обятия, понеже ти носиш Божественото благословение. Ти ще бъдеш проводник на великото, на Божественото в света. Ако ти почнеш да мислиш какво нещо е любовта, нищо няма да разбереш. Любовта винаги ще остане нещо неразбрано, Мъдростта и Истината също ще останат нещо неразбрано. Човек може да разбере любовта, само когато живее в нея. Той ще я разбере, без да я обяснява. Няма защо да се обяснява любовта. Ти ще я разбереш, като живееш в нея. Тогава невежеството ще излезне. Подминеш ли любовта, ти оставаш най-слабият човек.

Апостол Павел на едно място си позволи да каже, че ние живеем и се движим в Бога. Щом живеем и се движим в Бога, кое е онова, което ни заробва? При това живеене в Бо-

га ние сме в ограничение. Туй ограничение, обаче, същевременно показва и свободата, която имаме. Туй е едно органическо отклонение. Сега аз не говоря за онази погрешка в живота, която е необходима за самия живот. Има излишни погрешки, които не стават по необходимост, а по наша вина. Те са могли да бъдат избегнати. Има обаче нещо, което човек не може да избегне в живота си. Например вие не можете да избегнете да дойдете на земята и да не обичате някого. Казват: „Заробих се в живота за хората“. Е, в какво седи свободата да не обичаш никого?

Казва Христос: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Който ме яде, ще бъде жив.“ Това има двояко значение. Всяка една мисъл – това е храна, всяко чувство – това е храна, и всяка постъпка – това е храна. Това не са илюзии. За да бъдеш силен, твоето сърце трябва да се храни. Казваш: „Аз не искам да обичам“. Ще обичаш когото и да е! Ако не мене, някого. Ако не искаш хората да обичаш, дърветата обичай, камъните обичай, реките, растенията, животните, мухите обичай, воловете, магаретата, каквото искаш обичай, най-после и хората обичай. Ще кажеш: „Защо магарето да обичам?“ Магаре за тебе, мъдрец за другите. В източните народи магарето има много високо положение.

Защо трябва да обичаш? За да не изгубиш живота си! Любавта трябва да дойде като средство, за да запазиш живота. „А защо трябва да живея?“ Защото, като не живееш, ти човек не можеш да бъдеш, не можеш да се проявиш, не можеш да имаш никакъв прогрес!

Бог е Любов и вън от Божията Любов няма друг живот! Няма по-хубаво нещо от това, да сме в приятелски отношения с Бога! Какво нещо е Бог? Някой казва, че като отидем при Бога, ще оголеем. Не, човек като отиде при Бога, в него ще се събудят велики мисли. Господ ще ти покаже, защо е създал световите. Ти сега искаш една малка къщичка. Господ казва: „Нещастен си, като искаш една малка къщичка. Аз ще ти дам една цяла земя, да отидеш да се разходиш, да

обиколиш една цяла планета.“ Богат е светът, богат е за онези, които любят Господа. И ако някой път се усещате недоволни, то е защото знаете вашето наследство на звездите. Там е вашето наследство!

Следователно най-важният закон е да обичаме. Силата на човека е там. „Кого да обичам?“ То не е моя работа. Ще обичаш когото искаш. В коя градина да сея? Ще сееш в тая градина, дето могат добре да растат плодните ти дървета. От нея ще започнеш. Там са благоприятните условия. Може почвата да не е благоприятна. Ще я наториш тогава. Когато някой наторява градините, иска да му платят. И ние, като проявим любовта си, искаме да ни платят. Който иска да му платят за любовта, той все едно, че е с опашка и с рога. Веднага щом влезе тази мисъл в теб, ти си вече нещастен.

Каквото и да правите, вие никога не можете да подкупите любовта. Любовта е неподкупна. Тя не се интересува нито от богати, нито от сиромаси. Тя не се интересува и от учени, и от прости. Никой не може да я застави насила да отиде при някого. Любовта се интересува само от едно нещо: разбират ли я хората и могат ли да я приложат. И като я приложат, важно е да подобрят живота си. И като го подобрят, важно е да бъдат доволни от него. Любовта крие в себе си магическата тояжка, която окултните ученици и в миналото, и сега още търсят.

Вие казвате: „Някои неща са възможни, някои – невъзможни“. Казвам, че за любовта всичко е възможно. Как е възможно? Ако можеш да любиш всички хора, всичко е възможно. Не само да ги любиш така, не, не – туй чувство е най-възвишеното, най-благородното, което от сега нататък трябва да се развива в човешката душа. Чувството на любовта още не е почнало да се развива във вас. Когато това чувство се яви в душата ви, аз го наричам прозрение, такива сили получава човек, че той се примирява с всичко. И в нищо не вижда зло, не само че не вижда злото, но той е майстор – всички неща може да превръща в добри. Той може да съе-

динява и разединява, може да връзва и да развързва. А окултистите казват, че той е станал маг. И тази пръчица, с която си служи магът, де я носи той? Поповете носят широки ръкави, а те са ръкави на магите.

Магическата тояжка не е нищо друго, освен силата на любовта. Тя няма определена форма и големина, но въпреки това с нея се измерват всички неща в света. Който притежава тази тояжка, той може всичко да направи. Ако е гладен, ще тропне с магическата пръчица и пред него ще се яви трапеза с всички ястия и плодове. Щом се нахрани, пак ще тропне с пръчицата си, и трапезата се скрива. Ако е в пустинята, където няма капка вода, той пак ще тропне с пръчицата си и пред него се открива извор с чиста, кристална вода. Мойсей разполагаше с магическата тояжка. Той направи с нея ред чудеса пред фараона и пред еврейския народ в пустинята. Докато не беше придобил тази тояжка, той минаваше за обикновен човек. Щом я придоби, той стана силен, велик. Тогава той се натовари с мисията да освободи израилския народ от египетското робство и да го изведе през пустинята.

Някога, в далечното минало, всички хора са притежавали магическата тояжка. Днес е останало от нея само едно бледо копие. Това копие е човешкият език. Ако знае как да огъва езика си, колко трептения да произвежда при всяка дума, човек би направил чудеса с тази магическа тояжка.

Молете се на Бога да благослови езика ви, че всяка дума, която излиза от него, да бъде балсам за страдащите души. Човешкият език може да превърне всеки метал в злато, а всеки обикновен камък – в скъпоценен. Както в езика на човека се крие силата на магическата тояжка, така и в душата му се крие Божествена сила.

В българския език най-първо ние трябва да се научим по възможност да употребяваме думите на място. Тъй да употребим всяка дума, че в нея да се вложи искреност. Аз не искам да ви накарам да вярвате в бъдещия живот. Не е това

задачата ми. Аз искам да се пробуди у вас съзнанието, да разберете, че тази Божия Любов е всичко и че няма друга сила като нея. Това можете да го опитате още сега. Когато това нежно чувство се зароди вътре във вас, ще разберете любовта. Аз съм правил много пъти опити. Някой път сте отчаяни, ще се пръснете. Но има нещо, което отвътре ви заговаря тайно и веднага всичката тази тежест се смъква, като че се отваря този капак и ти казваш: „Е, слава Богу, имал животът смисъл“ – и започваш да мислиш.

Сега ще се върнем да потърсим този Христос на Любовта. Днес, като е нова година, ще го потърсим по новия начин и по стария начин. Ние ще направим като Давида, който отишъл при Саула. Саул му дал нови оръжия, но той, като походил малко с тях, с тези нови научни инструменти, казал: „Това не е за мене“, съблякъл ги и си взел своята прашка. Ние започваме с това-онова, с наука, но туй, което имаме, още не е наука. Истинската наука трябва да ни даде такива методи, които да можем да прилагаме, с които да работим. И като дойде онзи истински учен човек, ти от неговото мълчание ще научиш много повече, отколкото от говоренето му. И в старо време някой ученик дойде при учителя си, стои около една неделя, не говори нищо, но като си отивал, много неща е научавал. Ще поеме аурата на своя учител, ще има неговите мисли, чувствания и желания. Като отидеш в някое кафене, ще се вмиришеш от тамошната миризма. Туй е същото, както действието на влагата и слънчевите лъчи върху растенията. Такова мълчаливо действие произвеждат те. Тъй че туй знание никъде няма да го намерите, в никоя книга няма да го прочетете, а ще го добиете в най-голямото мълчание на вашата душа.

Когато някой ме обича, неговата любов трябва да ме подтиква, за да се приближавам към Бога. Хората един друг трябва да се подтикват напред. Сега така се говори, но колко е мъчно да се намери един начин, за да се изяви любовта! Ако направиш нещо на един човек, ще го съблазниш, ако му дадеш дрехи, ще го съблазниш, каквото и да му дадеш на

земята, ще го съблазниш. Тогава направи му нещо, без той да знае. Идейното е това.

Какво изисква любовта от човека? Да обича всички, без те да знаят. Да вярва във всички, без те да подозират. Кажете ли на човека, че го обичате, вие искате да ви плати нещо за това. И тази любов е добра, но за предпочитане е човек да обича, без да знае някой за неговата любов. Щом обичате някого, само Бог и вие трябва да знаете това. Докато сте на земята, никой не трябва да знае за вашата любов. Щом напуснете земята, хората могат вече да знаят каква е била любовта ви. Знаят ли преди това, вие се излагате на големи спънки и изпитания.

Онзи, който люби, не обича да говори за любовта. Говориш ли за любовта, това не е любов. Тихите води са дълбоките води, шумните води са плитките води в живота.

Онази любов, която не се знае, тя е истинската.

Всичко, което се обяснява, губи своята чистота. Как може да се обясни Великото в света? В това отношение ние постъпваме като музикантите: вземаме няколко тона, съчетаваме ги, образуваме от тях акорд, който влиза в хармония с цялото, без да обясняваме на хората как сме постигнали тази хармония. Следователно да пееш, да свириш, това е в реда на нещата, но да обясняваш на хората как пееш или как свириш, това не е нужно. Всякакви обяснения тук са излишни. На същото основание казваме и за любовта, че тя не е нищо друго, освен Божествена симфония, за разбирането на която се изисква само тънко музикално ухо да слуша и да възприема. Любовта не се нуждае от обяснения. Тя съществува в душата на всекиго, но чака само момент да се прояви, както всеки музикален тон чака да дойде музикантът, да удари на клавишите и той да прозвучи.

Единственото нещо, което действа вътре в душите ни и можем да го приложим, всичко скрито, то е онази разумна любов. Маска трябва да имаме на лицето си! Нека само он-

зи, който върши добро, и само напият Учител в тайно, знаят онези велики постъпки! Само така човек е силен. Свалиш ли своята маска, ти си престъпил един закон и в природата ще настане сухота. Маска е потребна, както облаците отгоре, за да може тази влага да действа в нас. Тъй трябва да направим. А за туй, което говори светът отвън, да си запушим ушите.

Неизказаната любов е реалната Любов. Бог е това! Той не може да се изкаже. Когато пееш тези думи, трябва да си представиш величието на Бога, благодтта, която се лее от Него, мекотата Му, онази тихост в Него, когато ти прощава: „Няма нищо“.

Само непроявената любов е Божия Любов.

Любовта е стремеж към незнатното. При този стремеж тя се разкрива на човека, но тя вечно ще се разкрива, все повече и повече ще се разливта и винаги ще ни бъде вечен, възвишен идеал, към който се стремим.

Съвременните хора имат други разбирания за Бога и казват: „Ако ние се приближим при Бога, трябва да оглупеем и да станем като животни“. Чудни сте вие, хората! Ако се приближите при тази любов, вие ще придобиете такова знание, каквото не сте имали до сега, ще се облечете в такива дрехи, каквито небето може само да ви даде. Тия дрехи, с които някой път нашите художници рисуват ангелите, от тях няма ни помен там. Една четка не може да представи нито сянка от тия ангелски дрехи. Особено нещо е дрехата на ангела! И някой път на главата на Христа турят един ореол, но той не съставлява даже една стомилионна част от истината. Някой казва, че видял Христос с ореол. Аз правя едно твърдение: никой досега не е видял ореола на главата на Христа. Онези великите адепти, Учители, те виждат само една бяла светлина без сенки. И в тази светлина всичко говори, няма никакви форми. А туй, което наричат ореол, има съвсем друг смисъл. Любовта е нещо вътрешно, тя не може да се види, с думи не може да се изкаже, но само се чувства. И пак ще ви

кажа: колкото по-малко говорите за любовта, а повече живеете в нея, на по-прав път сте.

Бога не го знаем с Неговото същинско име, понеже ако го знаем, ще се опетни името Му. Името, което имаме за Бога, не е истинско, защото ще се опетни. Човек, за да произнесе името Божие, трябва да има чисто сърце и постъпки. Като произнесеш името, да го произнесеш с онази любов, вяра и надежда, че Бог да бъде нещо велико, свято, в което ще има един свещен трепет. Като дойде, всичко да ти стане приятно. Като помислиш за Него, веднага и беднотия, и смърт да си отидат, и като умираш, да мислиш най-хубавото за Него. Ако си на умиране и щом мислиш за Него, смъртта ще те напусне. Смъртта, щом чуе това име, ще избяга. Сиромашията, щом чуе това име, ще се оттегли. Страданието, щом чуе това име, ще се оттегли. Туй е името, в което всички неща стават. И смъртта благоговее пред Него. Няма същество в света, което като чуе това име, да не застане в трепет. То е Господ, пред Който всичко благоговее.

Тази идея трябва да я носите със себе си, не я разправяйте на другите, не я разправяйте навън. Някой път аз като мисля за Бога и така се тонирам. След като нещо ви разправям и вие не ме разбирате, като произнеса името Божие, достатъчно е да забравя всички ваши погрешки. Всички погрешки изчезват, аз съм тих и спокоен. Казвам: всичко е добро. В любовта няма мъчнотия, в любовта няма страдания, в любовта няма недоразумения, в любовта всичко се обновява, има вечно блаженство. Любовта е хубав свят, дето си починам – раят е там.

Всички трябва да се облечем с онези нови дрехи на любовта. И тогава като се облечем, ще се познаем, ще си подадем ръце. Сега се ръкуваме, целуваме се, но тъй както сега се прави, това е престъпление. Ако целуваме един човек без любов, то е престъпление. Ако се ръкуваме с един човек без любов, то е престъпление. Ако говорим без любов, то е престъпление, и добро, ако вършим без любов, и то е престъпление. Какво трябва да правим? Най-хубавото нещо, което мо-

жете да направите, казва Писанието, е да обичате. Нито едно оръжие не може да се сравни със силата на обичта.

Ако слушате един музикант с любов, той ще вдъхне във вас живот и вие вътрешно ще го разберете; не го ли слушате с любов, той ще остане за вас чужд и вие ще долавяте само външната страна на неговото свирене. По същия начин, ако живеете с любов, вие ще чувате навред такава симфония, каквато никога не сте слушали – тогава всички неща, всички явления ще придобият за вас дълбок смисъл.

Любовта дава най-съвършените вибрации, тонове в музиката. И онзи музикант, който излезе да свири на сцената, като прокара този закон, тогава душата му ще излезе от тялото, ще премине в ръката му, от там в цигулката и вие ще чуete да излизат от цигулката тонове, каквито никога друг път не сте чували. Душата на цигуларя трябва да излезе и тя сама да играе в ръката. Като пишпеш, ти трябва да прокараш душата си в своето перо, а перото е умът. Следователно душата трябва да присъства в ума, да ръководи това движение. Когато говориш, своята душа да бъде на езика ти, тя да контролира твоя език. Навсякъде можеш да прокараш своята душа. И знаете ли каква велика сила е да можеш да прокараш душата си във всичките си действия? Всичко туй ще носи велико благословение най-първо за тебе самия. Понеже всеки един тон най-първо ще произведе реакция, която ще се върне към тебе.

И аз искам вашият прозаичен живот да изчезне. Две неща остават чисти в света, те са музиката и поезията, те са неопетнени още, всичко друго е оцапано. И следователно всички трябва да бъдем музиканти и поети. Започнеш една работа, направи опит: преди да идеш да ореш на нивата, изпей една песен. Отиваш на нивата, напиши поне един куплет и тогава вземи оралото. Съдия си някъде, искаш да съдиш някого, изпей една песен и тогава съди, а ако си поет, кажи: „Чакайте, присъда няма да дам“, напиши един куплет за съденето и тогава пригответи присъдата. Ако си стражар,

седни, тъй и съчинявай стихове. И ако всичките свещеници, съдии, министри, учители, всички ние държим тия две правила – да пеем и да съчиняваме поезия, знаете ли тогава каква хармония ще се създаде?

Аз сам прилагам това практическо правило: като пиша поезия, горчивото се изоставя. Изведнъж то не може да се приложи, но постепенно; веднага светии не можем да станем. Всеки ден като прилагаме тази Божия Любов, ние ще можем да подобрим живота си. Този Христос, малкият Господ, който живее в нас, във всинца ви говори същото. Когато отивате някъде да направите зло, той казва: „Недей, потърпи малко“. А животинското в тебе казва: „Не, не може да се търпи, сега направи злото“. Потърпи малко и ако послушаш, ще се оправи животът. А ако искаш да направиш добро, животинското каже: „Не, какво ще стане с тебе, ако все постъпваш добре?“ Следователно това са тия два принципа: злото е животинското, а доброто е Божественото в нас, които постоянно действат и ние трябва да ги различаваме строго. Единият принцип е на тъмнината, а другият – на светлината. Ако ние ги различаваме във всеки един момент, каква поезия, какви Божествени стихове можем да пишем! А знаеш ли хубаво да пишеш, ще можеш и да пееш, а щом можем добре да свирим, да пеем и да пишем, знаете ли какви хубави мисли, желания и действия могат да дойдат у нас и да се извършат от нас? И следователно ние трябва да приложим туй учение, да дадем на света един образец.

В любовта няма престъпление

Като казвам „Христос“, разбирам човека, който има непреодолима любов към човечеството, който е намерил доброто, благото в живата природа и всичко туй иска да го предаде на другите тъй, както го е намерил за себе си. Това е целта на Христа. И следователно ние, съвременните хора, сме се заблудили, взели сме изопачено Христовото учение и сме турили вътре в него неща, които не са верни. Запример, като кажем, че трябва да имаме любов, вие казвате: „Да, но с лю-

бов само не става“. Е, щом не става с любов, с какво става? „Ами малко и насилие трябва!“ Ами че по-голяма сила от силата на любовта има ли? Някои казват: „Аз употребих любовта, но тя нищо не ми даде“. Не си я употребил още както трябва. Тази любов трябва да действа като едно възпитателно средство и човек с нея трябва да бъде действащ, активен. Ние трябва да се борим с мъжнотиите в живота, да ги надделеem, затова трябва да се въоръжим с любовта.

И днес всички казват: „С любов не може, ти трябва да им покажеш на тях, да не мислят, че си прост!“

Докато пазим нещата с насилие, хората с насилие ще ни ги вземат. Щом кажем, че искаме да живеем по любов, да пазим всичко с любов, и те ще пазят всичко напe с любов.

В любовта няма престъпление. Ако вършиш престъпление, това е външната страна на закона. В любовта престъпление по никой начин не можеш да направиш. Искате да ви докажа? Добре. Можете ли да отрежете едно парче месо от тялото си, да го опечете и да го изядете? Не можете! Няма толкова глупаво същество, което да почне да се гризе само. Само мечката понякога път през дългите зими смучи лапите си.

Това е любовта: не можеш да направиш престъпление по отношение на себе си, от себе си не можеш да ядеш. Ако хората приложат закона на любовта, ще бъде невъзможно да се направи пакост някому. Всички хора съставляват едно цяло с тебе. Ето защо не може да се направи престъпление.

Онзи, който ви обича в даден момент, той не може да направи никакво престъпление. Онзи, който не ви обича, има възможност да направи някакво престъпление. Та, когато казват, че някой е направил някакво престъпление, трябва да знаете, че той не го е направил в любовта. Вярвайте в любовта и знайте, че в любовта не може да стане никакво престъпление.

Всеки човек може да ви направи пакост само тогава, когато не ви обича. Има моменти, когато казвате: „Той обича някого и го убива“. Не, не съществува такъв закон. Ти можеш да обичаш, но в момента, в който убиваш – мразиш. Всички убийства в света стават в безлюбие. Престъпленията стават също в момент на безлюбие. Много престъпници има, които в момент на любов правят добро. Любавта в света е, която прави добро.

Няма човек в света, който като почувства, че вие го обичате, да не е готов да стори всичко за вас. Няма такова същество в света – даже и най-жестокото. Вземете една боа – ако я обичате, тя се привлича към вас и е готова да ви служи. Но изгубите ли любовта си, може да направи костите ви на пух и прах. В закона на любовта няма никакво изключение. Един дявол, ако го обичате, и той може да ви слугува – да го направите кротък и смирен. Изгубите ли любовта си, той може да ви направи на парчета.

Няма човек в света, когото ако вие обичате и той знае, че го обичате, уверен е, че го обичате, да ви направи умишлено някакво зло. Той никога няма да злоупотреби с вашата любов, ще е разположен към вас и ако един ден ви изневери, ще усетите голяма болка. Голямо е страданието, когато човек изгуби любовта. Когато човек изгуби любовта, настава мрак за душата и тогава човек сякаш е в ада. Онова, което носи радост на човека, то е любовта. Парите са само украшение, имането е само украшение. Но онова, което дава трайност на нещата, то е любовта. Любовта е свързана с още други велики добродетели в света и техните сили заедно работят върху нашата душа.

Ако жената не люби един мъж, тя ще извърши някакво престъпление, ако мъжът не люби една жена, и той ще направи някакво престъпление. Това е закон. Все трябва да обичаш някого. Най-малкото нещо да е, трябва да любиш. То може да бъде мушица, бръмбар, цветенце, птичка, животно или човек, но все трябва да любиш.

Ти казваш: „Обичам Господа“. Как няма да го обичаш? Ти си длъжен. Има любов по свобода, има любов по задължение. Сега гледайте да минете през фазата на задължителната любов и да дойдете до фазата на свободната любов. Като кажа „свободна любов“, вие настръхвате. В задължителната любов се вършат престъпления, в свободната любов няма абсолютно никакви престъпления. То е любов към всички, то не е външна форма.

Казваш, че обичаш някого. Може да го обичаш, може и да не го обичаш. Това е предположение, едно чувство в тебе. Казваш, че си готов да се жертваш за него. Опитал ли си колко го обичаш? Дойде някой при тебе, иска да му дадеш нещо. Ти го погледнеш накриво, не си готов за никаква жертва. Значи към оня, когото обичаш, си отворен, всичко даваш; към оня, когото не обичаш, си затворен, нищо не даваш. Ако отидеш при един дрехар, който има разположение към тебе, веднага той ти показва най-хубавите дрехи, да си избереш каквито ти харесат. При това, продава ти по-евтино и казва: „Давам ти такива дрехи, че да ги помниш дълго време“. Казвам: има случаи да помниш нещо хубаво и нещо лошо. И аз дълго време помнех обувките, които ми направи един прочут обувар. Той ми направи едни хубави обувки според него, които десният ми крак и до днес помни.

Често хората носят такива идеи в ума си, които образуват мазоли на краката им. Дълго време носят мазолите от тия идеи. От тесните обувки лесно можеш да се освободиш, но не и от тесните идеи. Същото се отнася и до тесните чувства. Казваш: „Не обичам този човек, не мога да го търпя, не искам да го видя“. Защо не го обичаш? Защото си турил тесни обувки на сърцето си, които те стягат. Когато мразиш някого, ти го поставяш в тесни обувки и го носиш в сърцето си. Искаш да бъдеш свободен, не можеш – стягат те обувките. Ако ги свалиш, друга неприятност – не можеш да ходиш по камъните. Туряш обувките на калъп, но и това не помага. Изкуство е да се справиш с тесните форми на своите чувства.

Моето желание е да имате чисти сърца, да се развивате духовно, да просвещавате умовете си и да укрепвате от знание в знание и от сила в сила. Що се отнася до щастие, не желая да бъдете щастливи. На земята щастие прави човека нещастен. Ако вляза в дома ви и видя, че сте поставили щастие за идеал, ще кажа: "Снемете тая икона. Турете друга на нейно място!" „Искам да спечеля много пари, да си осигуря щастие.“ С пари ще бъдеш щастлив! Ако заболееш и умреш, защо ти е това щастие? Това значи да гониш Михала. Щастие е в оня, който те обича. Ако имаш приятел, който те обича, той никога няма да ти причини зло. Приятелството осигурява щастие. Ето защо, направи всичко възможно да придобиеш един приятел, който да те обича, да е готов при всички моменти на живота ти да устоява. Това е задача на всеки човек: да бъде приятел и да има приятел.

И тъй, снемете иконата на щастие и вместо нея турете следния надпис: „Любовта изисква подвиг, смелост и решителност в живота за повдигане на всички братя и сестри в света“. Приложете това, което е написано, и вижте какъв резултат ще имате. Тогава ще чуете ангели да слизат и възлизат, да пеят и да ви благославят. Това не са философски твърдения и умувания, нито хипнотизиране или омагьосване. Това е великата философия на живота, великата истина, която може да ви направи щастливи, да укрепи духа ви, да освети умовете ви, да очисти сърцата ви и да ви направи граждани на Царството Божие, което изгълва целия космос. Щом турите тоя надпис, страхът ще излезе от вас. Жената няма да се страхува от мъжа си, и мъжът няма да се страхува от жена си. Те ще се познаят и разберат. Така действа принципът на любовта, който започва от индивида, влиза в дома, в обществото, в народа и най-после – в цялото човечество. Тоя принцип обхваща всичко. Той прониква навсякъде, както проникват светлината, въздухът и водата. Няма да остане материя, колкото и да е твърда и гъста, в която да не проникне тоя принцип. Той ще размекне и най-твърдите мозъци на учените. Той ще размекне всички кости и мускули. Това не е рахитизъм, но ще превърне грубото в меко, нежно,

неразумното – в разумно, дисхармоничното – в хармонично.
Божествената хармония ще дойде между хората, да се раз-
бират по ум и по сърце.

ФОРМИ

35 милиона

Навсякъде се изисква любов – и в обществата, и в народите, и в партиите, и в семействата – навсякъде любовта трябва да влезе като мерило, защото примирява нещата. Любовта ще смекчи сърцата на господарите, за да влязат в положението на работниците, а на работниците, за да влязат в положението на господарите си. Ако любовта дойде в съзнанието на хората като фактор, те ще влязат в правия път на онова естествено развитие, което хората, както и всички народи, търсят. Няма друг път. Този път е опитан. Дълго време са го опитвали, докато най-после се е доплъ до закона на любовта. За да се приложи законът на любовта в сегашните общества, изискват се нови форми, а не както сегашните.

Музиката е първата форма, единствената дреха, с която любовта се облича. Музиката е една от най-красивите дрехи на любовта. Ако вие само се докоснете до крайчеца на тази дреха на любовта, и мъртъв да сте, ще оживеете. В който и дом да влезе музиката и ако достигне едно трептене до ушите на хората, всичките спорове между тях ще престанат.

Не се изисква от всички да извършат едно и също нещо, нито да имат едни и същи знания и добродетели. Всяка добродетел има 35 милиона форми. Всяка форма, съчетана една с друга, образува нови форми. Да изучиш една добродетел и да я приложиш, това е голямо изкуство. Някой казва: „Аз познавам любовта“. Това е много казано. Любовта има 35 милиона форми. Ако броиш само, за колко време ще преброиш до 35 милиона?

Духът трябва да създаде на първо място формите на любовта. Е, как ще изразите една форма на любовта? Аз сега бих ви попитал: каква е първата форма на любовта? Не ви искам отговор, но като се върнете в дома си, помислете коя е

първата форма на любовта, с която сте започнали. Помните ли в детството си първата дума, когато се появи у вас съзнанието, когато вие сте почувствали, че обичате? Помните ли – на първата, втората, третата, четвъртата година? (...) Вие, навярно, всички имате такава опитност. Няма нито един от вас, който да няма такава опитност. Някой може да е имал на 5 години, на 6, 7, 8, някои към 14 години, но във всекиго от вас, и мъже, и жени, ще се явят тия форми. Мнозина не са потърсили коя е първата форма, и вие не сте я запазили. Първата форма, това е първият слънчев лъч, който е излязъл от Слънцето и е влязъл във вашите очи. Този лъч може да влезе в очите ви по отражение на някое огледало, но тогава той не иде направо от Слънцето. Следователно под първа форма подразбирам онази, която иде направо от Духа. А другата може да е минала в друг някой ум и по отражение от него да е влязла във вашия ум.

Дръжте се за оная идея, която Бог е вложил във вас. Той постоянно я поддържа. Тя е същественото в живота. Дръжте се за тая идея и никога не пресилвайте нещата. Има проповедници и оратори, които представят фактите толкова пресилено, че който слуша, не може да не заплаче. Обаче, като напуснат събранието, всичко забравят. Защо? Има нещо неестествено в предаването на тия факти. Естественото всякога оставя дълбоки следи в душата на човека. Говори естествено, без преувеличаване. Пътник си, не можеш да стигнеш в определеното място и оставащ да ношуващ в бедна, проста къща. Домакините те приемат искрено, угощават те бедно, просто, но ти никога не забравяш тоя прием. Или сънуващ прост, естествен сън, но той остава паметен, години наред не можеш да го забравиш. Ти трябва да разчиташ на онова, което остава паметно за тебе, което никога не може да се заличи. Това е любовта.

Тя трябва да се приложи първо по отношение на физическото тяло, както светлината и знанието по отношение на мозъка. Това не е лесно. Ще кажете, че Духът ще ви научи как да постъпите. Вярно е, но преди да дойде Духът, вие трябва да имате обект. Ако не виждаш Слънцето, как ще го изу-

чаваш? Ако човекът не е пред тебе, как ще го изучаваш? Какво понятие ще имаш за магарето, за змията, ако те не съществуват? Какво ще знаеш за очите, за ушите, за краката и ръцете, за стомаха на човека, за растенията и животните, ако те не съществуват? Цялата природа е предметно учение. Това е видимият, обективният свят. Освен него съществува свят на мислите и на чувствата – невидим свят. Но и те имат свои форми. Мислите и чувствата имат свое тегло, могат да се теглят, но днес не разполагаме с такива чувствителни везни да можем с точност да ги измерваме. Има учени, които знаят начини за измерване теглото на мислите и чувствата. Учените знаят теглото на земята. На какви везни са я мерили? Те имат начини и за това. Те знаят и теглото на Слънцето. Може да има малка грешка в изчисленията им, но приблизително те са дошли до истинското тегло на земята и Слънцето.

Новата или Божествената Любов, която ще се изяви на земята, ще създаде нови форми на любовта. Старата любов е произвела това, което виждаме, а новите форми ще бъдат нещо съвсем друго. Но не внасяйте формите на старата любов към новата.

Допуснете, че сте на Северния полюс, водата е замръзнала. Какво трябва да правите? Трябва топлина, за да се стопи ледът. Та и днес животът се е втвърдил и веднага трябва да го разтопим. Когато хората не се разбират помежду си, те са замръзнали. Любовта размразява. Никакви закони няма да оправят света, хората се спират на буквата на нещата, но сега любовта ще започне да функционира като принцип и това ще обнови нас и света. Досегашните форми на любовта са внесли известни реформи, но не са били в състояние да обновят света. Сега иде новото разбиране на любовта. Тя трябва да създаде един мощен подтик в света, трябва да влезе в живота като въздух. Както всички същества се ползват от въздуха, така трябва да дишат и да поемат любов, тогава непременно ще дойдат възможностите.

Чукаш желязото с чук и затова вдигаш много шум. Обаче, тури го в огъня и тогава без много шум ще му дадеш каквато форма искаш. Значи с любовта нещата се постигат много лесно. Вие казвате: „Трябва да живеем добре!“ Не можете да живеете добре, ако нямате любов. Такива, каквито сме сега, в Царството Божие не можем да влезем. Ако човек не започне с любовта, никъде не може да отиде. Любовта е най-лесният път, другите два пътя – на Мъдрост и на Истина – са много трудни и са за малцина. Пътят на любовта е за всички.

Под думата „идея“ ние разбираме една Божествена форма. Достатъчно е човек да има една идея, не му трябва повече. Любовта, това е една идея, вярата, това е една идея, надеждата, това е една идея. Но ако вие имате любов, другите идеи сами по себе си идват. Дали ги търсите или не, сами-ят живот при любовта идва, понеже съставя едно цяло с нея. Като обичате един човек, той ще дойде при вас. Не е тялото човекът, но човекът без тялото ви е непонятен. (...) Някой казва: „И без любов може да се живее“. Но каква идея ще имате за един човек, който няма любов? На какво мяза човек, който няма любов? На един мъртъв човек.

За да се разбере известна идея, тя трябва да се преведе във всичките ѝ форми. Например любовта е една и съща, независимо от това, дали се извява между хората, между светиите и ангелите или в Бога. От най-нисшите до най-висшите същества, всички са подчинени на любовта, но тя трябва да се преведе във всичките ѝ форми.

Казвате: „Мляко!“ Какво трябва да се яви във вашия ум след млякото? Идеята за майката. Казвате: „Баща“. Като кажете тази дума, каква идея се явява във вашия ум?

Любовта ражда живота, но отношенията на любовта към всички форми на живота не са еднакви. Например два славея се любуват, заедно си пеят в гората. След време мъжкият славей взема човешка форма, а женският си остава в същото положение. Какво ще бъде отношението на тоя човек към славея? Как ще постъпи с него? Той ще го тури в клетка

и ще му се радва. Всички птички, затворени в кафез, са възлюбените на хората. Всички животни, които обичате, са били ваши възлюбени в миналото.

Божията Любов се проявява чрез въздуха, водата, храната, светлината, растенията, животните, хората, ангелите, херувимите, серафимите, светлите духове.

Като говоря за виделина и тъмнина, подразбирам движението на земята в нейните отношения към съзнателния живот. Има ли движение, ще има и светлина, и тъмнина. А то се подразбира, че земята се движи към центъра, към Слънцето. Към него тя се стреми. Движението значи любов. Любовта движи всички същества. Когато известна материя има кинетична енергия, т.е. такава, която произвежда движение, това значи проявление на любовта във всичките ѝ форми.

Според мене, всички форми, които Бог е създал, са свети. За мене волът е толкова ценен, колкото и човекът, птичката е толкова ценна, колкото и професорът. „Това е много казано!“ Във всеки индивид, във всяка форма, колкото и да е малка, живее Божият Дух. Който спъва тая форма или тоя индивид, спъва работата на Духа. Следователно, като се спреш пред едно дърво, ще гледаш на него с благоговение, без да късаш клончетата и листата му. Докато хората колят говедата и воюват помежду си, никога не могат да се обичат. Дето няма любов, там няма мир. За новото учение е безразлично кой ще управлява. Нека управляват богатите, но да не убиват, да не затварят хората, да не колят говедата. Нека управляват бедните, но да не убиват, да не затварят. Всички управляващи да приложат закона на любовта. Това е нужно не само за външния държавен строй, но и за човешките души. Това е нужно както за семействата, така и за отделните индивиди. Жената е недоволна от мъжа си и отива да се оплаква на съседките си. Тя не е познала мъжа си. Мъжът се оплаква от жена си. Той не я познава, не е разтворил гънките на нейното сърце, да види какъв извор се крие там. Той

запушил е сърцето ѝ, а иска от нея любов. Любовта не се изисква. Закон е: който иска, той няма любов в себе си.

Не само хората обичат, но и растенията, и животните, и птиците, и насекомите. Всяко живо същество изказва любовта си по особен начин, чрез специален език и специални отнoшения.

Казвате, че любовта е разнообразна. Наистина, любовта на детето към майката не е като тази на слугата към господаря, нито като тази на ученика към учителя, нито като тази на брата към сестрата. Човек може да обича и камък, и цвете, и животно, но всички видове любов се различават една от друга. Във всички видове любов има нещо специфично.

Не делете любовта на човешка и животинска. Любовта е една, важно е през какви форми минава. Ако човешката любов влезе в животното, никога то не напада подобните си. Обаче, ако в животното влезе животинската любов, то напада подобните си. Същото се отнася и до човека. Когато човешката любов влезе в човека, той не прави на никого зло; влезе ли в него животинската любов, той е готов да краде, да обира и да убива. Тогава каква разлика има между вълка, който дави овцете, и човека, който убива и краде? Ангелът, обаче, никога не нарушава общия ход на любовта. В човешката и в животинската любов някога се явява индивидуализиране, поради което се нарушава общият ход на любовта. Тогава настава дисхармония в природата, която се явява като условие за грехопадението. Като знаете това, не питайте защо иде грехът.

Мнозина се стесняват да говорят за любовта. Няма защо да се стесняват. В любовта няма никакъв грях. Казано е в Писанието: „Бог е Любов“. Любовта е от Бога. Всяка любов, която повдига човека, иде от Бога. Любовта се проявява в даване и във вземане. Когато в любовта си човек дава и в даването си се повдига, тази любов е Божествена. Ако някой е обичан от някого и е заставен да взема, и тази любов е

Божествена, но ако и двамата се повдигат. Има случаи в живота, когато човек може да бъде спасен не само от ближния си, но и от дърво, камък, животно. В дадения случай той взема нещо от камъка или от дървото както от човека.

И животните понякога имат такива състояния, когато са отворени, разположени към всички и готови да следват подир човека като разумни същества. Често котката, която минава за голяма егоистка, върви подир човека като кученце. От признателност към човека тя е готова на всякакви услуги, стига да почувства, че той действително я обича. Щом схване, че ти я обичаш, тя е готова да направи много нещо за тебе. Има много примери, от които се вижда как котки са спасявали своите господари. Те са ясновидци и често предчувстват нещастията, което има да стане в някоя къща. Например котката предчувства пожара, който ще стане в къщата на господаря ѝ и тогава тя започва да драпи, да мяучи на вратата му да го събуди, за да вземе мерки против пожара. Като го събуди, тя започва да го бута, да му обръща внимание към мястото, дето дими. И най-после той, като се озърта натук – натам, забелязва, че дими някъде в къщата, взема мерки и пожарът се предотвратява. Ако той не обичаше котката си, тя нямаше да го събуди и пожарът щеше да избухне. Тя казва: „Понеже ме обичаш, аз ще те спася с дарбата, с която разполагам”.

Любовта повдига хората. Това, което ги съсипва и унищожава, е безлюбието. Дето съществува безлюбие, там всякакви престъпления стават. Дето е любовта, там царят радост и веселие. Виждате как някой грижливо чисти, глади, храни коня си. Защо? Защото го обича. Ще кажете, че този човек обича коня си и се грижи за него, а не се грижи за децата и за жена си. Не, щом обича коня си, той непременно обича и децата си, и жена си. Щом храни коня си добре, той ще храни и децата си добре. И обратно: щом обича децата си и ги храни добре, той ще се грижи и за коня и ще го обича. Прави ли човек разлика в любовта си, той не изявява истинската

любов. Истинската любов не прави разлика между съществата.

Всеки човек, който търси свобода, не е свободен. И всеки човек, който търси любовта, не може да я намери. Не търси това, което не може да се намери! Не търси това, което не може да се придобие! Любовта не може да се придобие. Тя е! Аз живея в нея! Животът, и той не може да се придобие. Живея в този живот! Трябва да ви радва животът на всички същества. Трябва да ви радва любовта, дето и да я видите! В едно цвете, в една буболечка, в който и да е човек, в каквато и да е форма, понеже тя е целокупно проявление. И на вас, и на вапата любов други ще се радват.

Най-първо учете се да обичате. Обикнете първо майка си, която ви е родила. Обикнете баща си, който ви е родил. Обикнете сестра си и брат си, с които сте се родили. Обикнете слугата си, който ви служи. Обикнете всички хора, да ви бъде пълно наоколо. След това обикнете и всичко живо около вас, че като го видите, да трепне сърцето ви, че и него Господ го е създал. Каквото живо ново видиш, трябва да се зарадваш, че и тук е минал Господ.

Дето е любовта, там е Духът. Учете се да любите не само хората, но и най-малките мушици, буболечици. И в тях се крият условия за бъдещото им развитие. Когато станат кротки и смирени, хората ще се отнасят добре с животните и растенията, няма да секат горите безразборно. В дървото виждам великолепен палат за съществата, които живеят в него. В кристала също виждам палат за съществото, което живее там. Следователно нямате право да вземате без позволение живота на дървото. За всичко трябва да се допитваме до господаря на къщата. Какво правят съвременните хора? Те разполагат с живота на ниспите същества като със своя собственост, но в края на краищата скъпо плащат. Дали признават това, или не, не е важно. Ще възразите, че Господ е създал всичко за човека. Какво представя човекът? Част от целокупното човечество. Следователно като част, той е длъжен

да иска позволение за всичко, което му е нужно, от Онзи, Който е господар на цялото. Това изисква Христовото учение. Това изисква новата религия – религията на работата, на живота и на любовта.

Ако искате да сте здрави, мислете върху любовта изобщо. Мислете върху любовта на растенията, на минералите. Мислете върху любовта на слънчевите системи, мислете върху любовта на всички живи същества.

Апостол Павел е казал, че има само един начин за постигане на съвършенство. За тази цел, като първо стъпало на вашия живот, поставете Божествената Правда, в която влиза любов към всички същества: хора, животни и растения. Придобийте ли това, дето и да погледнете, ще виждате само доброто. Виждате ли навред доброто, то предизвиква в душата ви свещен трепет. Тогава ще кажете, че Бог царува навсякъде в живота: и в мислите, и в желанията, и в действията на всички същества. Следователно, щом Бог царува навред, аз ще живея, както Той ми диктува.

Ако кажа, че Любовта на Бога е еднаква към всички живи същества, от най-малките до най-големите, ще ми възразите, че не сте съгласни с мене. Защо не сте съгласни? „Защото човек стои най-високо от всички живи същества.“ Вярно е, че човек стои по-високо от всяко животно. Обаче по същество между човека и гълъбчето, например, няма никаква разлика. След време гълъбът може да стане човек, а човек трябва да има стремежа на гълъба да хвъркне високо в пространството, да се храни със зрънца като него. Гълъбът се храни с най-чиста храна. Ако вашият мъж беше гълъб, нямаше ли да живеете като гълъбите? И ако вашата жена беше гълъбица, нямаше ли да се храните и да живеете като гълъбите?

Аз извеждам следния закон: Любовта на Бога към всички същества е еднаква. Значи туй е общ закон. Това е постулат. Разликата е в това, че всички същества не използват

еднакво Божията Любов. Понеже любовта съставлява база на Божията Мъдрост, то в степените на любовта се проявяват и степените на мъдростта. Има степени на любовта, има степени и на мъдростта, има и степени на истината. Истината, това е най-високото нещо в разумния човешки живот, любовта, това е проява. Бог се проявява само в любовта. Когато говорим за мъдростта, трябва да знаем, че тя е проявление на всички синове Божии. А когато говорим за истината, ние разбираме всичко живо в света, което се проявява. Всичко живо трябва да бъде свободно, понеже то представлява част от общия Божествен организъм.

Има една вътрешна целокупност между всички прояви на живота. Три думи само са в състояние да изразят тази целокупност. Тези думи са: Любов, Мъдрост и Истина. Любовта носи Божествения живот, израз на вечна хармония. Мъдростта носи Божествената светлина и Божественото знание, които създават красота, ред и порядък в живота. Истината дава насока в живота. Всяка звезда, всяко слънце се държи на Истината. Истината говори със слънцата, Мъдростта – с планетите, а Любовта е толкова снизходителна, че е слязла на земята да говори и с хората, и с най-нискостоящите същества.

„Кога ще дойде тази любов?“ Още днес можете да я имате. Аз ви говоря за една опитност, която познавам. Не считайте, че тия неща са непостижими. Аз ви говоря за неща, които са постижими, които лесно можете да постигнете. Има неща, които днес не можете да постигнете. Запример в дадения момент не можете да станете ангели. Но тази любов още днес можете да я придобиете. Светлината, която аз възприемам от Слънцето, могат да я приемат и камъните, и растенията, и животните, но важно е, че аз зная как да я възприемам и да храня с нейните лъчи клетките на своя мозък, а малките буболечици това не могат да направят. Те казват, че това не е за тях. За да възприемат светлината както аз я възприемам, те трябва да изменят своята форма.

В каквата форма и да ви посети любовта, благодарете, защото тя иде да изчисти всичко нечисто, което срещне на пътя си. Благодарете на водата, която тече, защото измива пътя, по който вървите. Ще кажете, че тази вода носи кал със себе си. Благодарете и за калта. На някои места водата каля, но на други – чисти. Водата, която тече, се предпочита повече от замръзналата, т.е. от леда. Ледът не причинява толкова пакости, колкото течащата вода, но последната донася такива блага, каквито ледът не може да донесе. Страданието може да се уподоби на течаща вода, която е в постоянно движение. Каквито пакости и нещастия да носи страданието в себе си, едновременно с това то носи и ред благословения. Пакостите ще се изправят, нечистото ще се изчисти и ще остане само чиста, благородна материя.

Видове любов

Когато двама души започнат да се обичат, ние различаваме между тях няколко вида любов. Има една единична любов, любов само за човека, когато той може да се удовлетвори. Има една любов, която е подобна на тази от противоположните полюси – половата любов. Има и трета любов, която наричам неутрална – любов към децата. Децата са соли в живота, които осояват бащата и майката. Ако в някой дом няма деца, домът се разваля. Има една любов за приятелство, за дружба. Има една любов за самия себе си, за своето благо. Най-после иде другата любов, любов към ближния, която е общодостъпна.

Та казвам: когато хората се сдружават, те се сдружават на научна база и тази дружба има особени признаци. Те са временни сдружавания. Запример всеки би се влюбил в един банкер, защото касата му е пълна с пари. Парите му привличат любовта. Щом парите се свършат, и любовта на хората към парите изчезва. Тази любов е на база на интерес. Някой казва: „Аз обичам този човек, защото ми помогна“. Но тази любов е търговска. Тази любов е основана на вземания и давания.

Казвате, че сте чада Божии, а не се обичате. Ония, които имат кръвни връзки, се обичат повече от тия, които имат духовни връзки. Днес духовната любов работи малко между хората. Много чувства действат в човека. Те се прекъсват и възстановяват, но в края на краищата се изменят и прекъсват. Любовта е единствената сила в човека, която никога не се изменя. Тя остава с човека и вечно го следва. Да обичаш човека, това значи никога да не прекъсваш чувствата си към него. Едно чувство е силно, докато не се прекъсне. Външно може да се измени, но никога да не се прекъсва. Ако човекът, когото обичаш, говори лошо за тебе и ти причинява пакости, твоето чувство пак не трябва да се прекъсва. Видиш ли, че той страда, ти пръв трябва да му се притечеш на помощ. Това е любов. Ако не му помогнеш, ти не го обичаш. Любовта изправя всички погрешки.

За в бъдеще ще се създадат съвършено нови отношения между майки и бащи, между бащи и синове, между майки и дъщери, между приятели, между учители и ученици. Знаете ли какво нещо е майката и бащата? Те са символи, които трябва да се разгадаят. Знаете ли какво нещо е братът и приятелят и какви отношения трябва да имате към тях? Братът е близък по кръв, а приятелят – по чувства. Значи дето брат ти може да те изостави, там приятелят ти може да ти помогне. Затова вие трябва да започнете от братството и да вървите към приятелството, т.е. от краката, от материалния свят и постепенно да вървите към духовния, а след това към Божествения свят, към главата. Следователно основата на живота трябва да бъде братството и да се върви към приятелството. Братството представлява кръвта – чистотата, възвишеното, благородното в материалния живот. Ако не започнете от брата и от сестрата, нищо не можете да постигнете. Втората стъпка, второто стъпало на живота е приятелството – разширение на любовта. Третата стъпка на живота е мъдростта.

„Да възлюбиш Господа! Да възлюбиш и ближния си!“ Това значи да възлюбиш великото в малкото и малкото във

великото. Който разбере и приложи този закон, той се разширява вътрешно и става доволен от всичко. Не разбере ли този закон, човек живее във вечно недоволство, т.е. в закона на промените. Ако иска да излезе от закона на промените, човек трябва да възлюби Господа в душата си. Който прилага закона на любовта, малко говори, а много върши. Каквото намисли или почувства, той го превръща в дело. В духовния живот мислите, чувствата и постъпките се превръщат в дела. Каквото намислиш да правиш, добро или лошо, щом си в духовния или в Божествения свят, то непременно ще стане. Затова се казва, че духовният човек трябва да води чист и свят живот. Ако не обичаш никого, не търси случай да изкажеш омразата си, но му дай всичко, от което той се нуждае и се отдалечи. Постъпиш ли така, той никога няма да те забрави. Ако някой е недоволен от нещо, дай му това, което може да го задоволи. Давай с любов и не се безпокой. Любовта превръща горчивото и киселото в сладко, отрицателното – в положително. Затова казват, че любовта върши чудеса.

Какво се разбира под „любов“ и „обич“? Любовта означава закон на самопожертване, т.е. движение, пътуване на далечни места. Под „обич“ се разбира щедрост, т.е. движение с по-малка сила от това на любовта. При любовта ти носиш материал за градеж от далечни разстояния, а при обичта – градиш.

Хората, като се любят и обичат, тогава се познават и си помагат – така работата им е приятна. Що е любов? Внесеният капитал. Що е обич? Изработеният капитал. Като не се внася капитал, няма какво да се работи, а като се внесе капиталът и не се обработва, тогава няма обич. Който иска да люби, трябва да внася капитал, а който иска да обича, трябва да обработи капитала.

Обичта се отличава по това, че спомага за растежа на клоните. Обичта е възвишеният живот. В обичта растат клоните, по които има и цветове. Когато говорите за любовта, раз-

бирайте винаги корените. „Обич“ и „любов“ се различават по това, че любовта създава корените, а обичта – клоните на живота. Следователно то е поляризиране на онази първична енергия. Ако вие не разбирате закона на любовта и закона на обичта, не ще можете да се ползвате от тях. Единият закон създава корените на сърцето, а обичта повече влияе върху ума. Та казвам: ако вие едновременно любите и обичате, ще имате два различни процеса, които вървят едновременно. Ако развивате само вашето сърце, знаете ли какво ще стане? „Да се обичаме.“ Да се обичаме, пък разбирате любовта. Ще развивате корените, но няма да израсне стеблото, тогава каква е ползата?

Ако обичате един човек, искате също и вас да ви обичат. Ако вие сте човекът на любовта, имате един капитал на любовта, значи не е необходимо и другият да има капитал на любовта. Този човек, към който се стремите, трябва да има капитал на Мъдростта. Следователно между любовта и Мъдростта има отношения. Тогава ще се създаде отношение: Л се отнася към М. Казвам: ако един от вас представя любовта, другият трябва да представя Мъдростта. Любовта и Мъдростта като се съединят, дават един резултат, който се отнася към Истината. Тогава, ако вашата любов, която се отнася към Мъдростта, ако вашата любов и мъдрост не могат да родят Истината, не могат да дадат Истината, вие не сте на правия път. Или преведено на ваш език, земен език, ако вашата любов и вашето знание не могат да внесат у вас закона на самопожертването, не сте разбрали какво нещо е любовта. Казвате: работа само с любов не става. С любов става. Любовта в своето проявление е неизчерпаема. Мъдростта в своето проявление е неизчерпаема. Не мислете, че като обичате хората, ще изгубите нещо. Не мислете, че като раздавате мъдрост, ще изгубите. Не, всякога ще спечелите.

При обичта трябва да растете, а пък при любовта ще събирате енергия. Растенето е вторият процес. Най-първо трябва да се акумулира енергия. Любовта е, която извършва тази работа. А вие мислите, че любовта никак не ви ползва. Как не ви ползва? При първата възможност тази събрана

енергия ще се прояви. Ти без любов нищо не можеш да проявиш. Любовта стимулира процеса на събиране. Вие гледате на нея като на условие да се проявите. При любовта най-първо ще се изпълниш с енергия. Всичко като се запълни в тебе, тогава идва проявлението. Докато не се напълниш, не давай любов навън. Тук имате скачени съдове. Могат ли тези съдове да дават, ако не са напълнени? Те трябва да се напълнят. Всички хора тук, на земята, са скачени съдове. Искаме, не искаме, ще дадем. Любовта така се изявява в света.

В нашето свръхсъзнание ние получаваме чиста Любов, но тя като слиза и дойде в самосъзнанието, добива известен примес и тогава човек почва да обича доброто и злото. Това става, когато не сме пречистени. След това този поток на висшата Любов слиза в съзнанието ни и ако нашето съзнание не е пречистено, добива още повече примеси, добива животински характер. След това тази любов минава през подсъзнанието и отново се качва в свръхсъзнанието, за да добие своята първоначална чистота. Така, по това колело минава любовта и затова имаме разни степени на любов: животинска, човешка или физическа, духовна, умствена и Божествена. Любовта е Божествена, когато е свободна от примеси, когато е напълно чиста – такава, каквато слиза отгоре. За физическата и за духовната любов съм ви говорил, а за Божествената съм ви говорил малко. Всички долни степени на любовта са нейната външна страна.

Съвременните хора говорят за любовта, без да различават проявите ѝ в трите свята: физическия, духовния и Божествения. Като се натъкнете на физическите прояви на любовта, т.е. на любовта, проявена на физическия свят, виждате, че тя е преходна, временна, преривна. Между проявите на любовта във физическия свят и проявите на стомаха, с които се занимават икономистите, има нещо общо. Днес всички учени разглеждат икономическия въпрос за хляба. Всеки вика: „Хляб искаме!“ И в Господнята молитва е казано: „Хляб наш насыщни, дай ни го нам днес“. Обаче докато

мисли само за стомаха си, човек разбира една трета от любовта. Любовта на физическия свят се отличава със свойството да отделя частите от цялото. Кой момък или коя мома, като се влюбят, не отделят възлюбената или възлюбения си от своя дом, от родителите и близките им? Момъкът казва, че много обича възлюбената си и желае да я вземе при себе си. И момата казва същото. Че родителите им скърбят при тази раздяла, те не искат да знаят. Момъкът и момата мислят, че като се отделят от родителите си, от близките си, проявяват велика любов един към друг. Стремещт им е правилен, но начинът, по който постъпват, е крив. Красиво е, когато момъкът и момата се обичат, но не е правилно желанието им да се отделят от близките си и да живеят само един за друг. В края на краищата родителите се примиряват с раздялата, но намират, че има нещо неправилно в тази любов. Наистина, не се минава много време, дъщерята започва да посещава родителите си все по-често и да се оплаква от своя възлюбен. Защо е недоволна тя? Защото започва вече да разбира, че тази любов не задоволява душата ѝ.

Знете ли колко присадки трябва да направите от любовта, за да имате плод? Присадете любовта най-напред на физическото поле, в тялото си, след туй в сърцето трябва да я посадите, после трябва да я посадите в ума си – той е разсадник – след туй да я внесете в душата си и в духа, за да имате плод. Сега, каква ще бъде любовта, проявена във вашето сърце? Вие ще хванете човека, ще го стискате от едната страна, от ляво, от дясно, ще го целувате насам, натам, ще кажете „обичам ви“. И ще замязате на онзи руски княз, който се оженил за една бедна, но красива рускиня и постоянно ѝ казал: „Ну, поцелуемся!“ Първият ден ѝ дал 1 000 целувки. Но тя огладняла и трябвало малко хляб да се яде. „Ну, поцелуемся!“ Обаче любовта на земята не може да устои срещу глад. И на земята гладът и жаждата са по-силни от любовта. Ако вие имате една жена, която казва, че ви обича и че е готова да умре за вас, дръжте я 3 дена гладна и любовта в нея ще изчезне и ще каже тъй: „Аз се ожених за един мъж да ме храни, а не да ме държи гладна“. Казват: „Няма нищо в

света като любовта“. А пък аз казвам: гладът е по-силен от любовта. Какво ще кажете на туй? Сетне казвам: жаждата е по-силна от любовта. Следователно ние трябва да опитахме любовта, докато тя дойде в тази форма, да надделее на глада и жаждата — значи да намерим този закон. Може ли тя да ги замени, тогава ние имаме истинската любов. Може ли любовта да ги замести, т.е. да намерим този закон на глада и жаждата, ние сме дошли до основите на духовната любов. Но ако са по-силни гладът и жаждата от любовта, да си не правим илюзии, че можем да любим и да основем дом или да управляваме държава. Ако любовта е по-слаба, този обществен строй ще се управлява само от глад и жажда. И всичката съвременна култура е обоснована само на глад и жажда.

Когато някой човек ви обича, той живее във вашите мисли и чувства. По този начин вие ще го опитате и разберете. Казано е в Писанието: „И Словото стана плът“. Това значи: когато човек приеме Словото Божие в себе си, то влиза в него като живо тяло, като нещо цяло, което не се раздробява. Ако словото, което е станало в човека плът, можеше да се раздробява, тогава всеки щеше да иска от любов към него да си отреже по едно парченце. На всеки, който ви обича, ще му кажете: „Аз не давам от плътта си да правите кебапчета“. Докато човек живее само физически живот, той ще иска да реже от вашата плът, да ви опитва. Такава е любовта на месоядеца. Казвам: в обичта си човек трябва да се подигне едно стъпало по-високо, да мине във фазата на вегетарианството и да влезе в духовния живот.

„Блажени сте, които гладувате и жадувате.“ Сега, схващайте правилно, не отричам вашата опитност, но продължавайте с присадките на вашите чувства. Ако едно ваше чувство или една ваша мисъл не може да издържи на глада и жаждата, тази мисъл или това чувство са слаби. Може да ви обича този човек, който е гладувал 3 дена и когато дойде на трапезата ви и в любовта си забрави и глада, и жаждата си и почне да ви служи, той ви обича, а щом като този, който ви

обича, иска да се понаяде и тогава да прояви своята любов към вас – любов не може да има, то е едно физическо състояние. Не трябва да се лъжем с такива думи, че „ние имаме любов“.

Някой ще каже: „Да подобрим живота си!“ Ако имате глад, трябва да знаете как да го употребите. Не отричам хляба, не отричам и водата, но стомахът ви най-първо трябва да бъде здрав – не само стомахът ви трябва да бъде здрав, но и вашият мозък трябва да бъде здрав, за да използва тази енергия на ума, защото в туй тяло ще живее Духът.

Новата култура, която иде, е като извор. От изобилието трябва да започнем. Новата култура започва от голямото, не от малкото. Казваме: човек трябва да се надява. После трябва да има вяра и най-после трябва да има любов. Не, в бъдещата култура ще започнем от любовта. Ще имаме любов, после – вяра и най-после ще имаме надежда. С любовта трябва да се започне, за да се разрешат правилно всички въпроси. Всяка една дума, която произнесеш, трябва да я произнесеш с любов. Търпението, за да бъде мощна сила, трябва да произнесеш с любов. Ако търпението започнеш с надежда, пак ще свършиш нещо. Но ако ти произнесеш „търпение“ с любов, то ще бъде мощна сила. Ако го произнесеш само с надежда, ще бъде много слаба дума. Турете любовта за основа, за подтик на своя ум, за основа и подтик на своето сърце, за основа и подтик на своята воля. Любовта трябва да бъде един велик стимул във вас. Човек трябва да се освободи от всички дразги, страхове, колебания, всичко това да го тури настрана. Щом се колебае, той не е започнал с любовта. Щом е гладен, той не е започнал с любовта. Щом е безверник, той не е започнал с любовта. Щом е сиромаш, той не е започнал с любовта. Защото кой осиромашава? Който няма дрехата – дрехата, това е надеждата. Вземат ти дрехата, отиде надеждата. Отбиха водата, отиде вярата. Кое остава? Любовта. Любов от светлината, която Слънцето праща. Кой може да отбие светлината? Аз разглеждам въпроса психологически. Светлината, любовта е нещо, което никой не може да ти го вземе, нито да го отбие. Трябва да започнем с

любовта, за да имаме една стабилна основа в своя живот. Всеки трябва да мисли за любовта като за нещо, което слиза отнякъде. Няма място в света, дето любовта да не присъства. Там, дето действа любовта, не се явява желание за пако-сти. Всички хора на любовта са богати. Всеки иска да даде нещо от себе си. Там никой не мисли да прави зло, никой не мисли да вземе. Всеки иска да даде, понеже има преизобилно. В надеждата и вярата все има някакъв недоимък, но в любовта всичко има.

Всички живи същества, от най-малките до най-големите, имат някакво понятие за любовта, но тия понятия коренно се различават едни от други. С думи любовта не се описва, тя се чувства. Първият признак, по който човек познава, че е влязъл в областта на любовта е, че в него настанва дълбок вътрешен мир, какъвто никога не е изпитвал. Същевременно той изпитва в себе си подем към великото, към Безкрайното в света. Обаче, ако спре на това място и започне да мисли, че като е влязъл в любовта, нищо друго не му трябва, в него моментално ще стане обратна реакция. Той едва е влязъл в предверието на любовта, а мисли, че всичко е разбрал. Не, от тази мисъл ще се създадат кисели чувства, които ще го спънат. Тъй щото, когато попаднеш в първите лъчи на Слънцето, т.е. в зазоряването, радвай се, че то някога ще изгрее и ти ще видиш не само неговата светлина, но и чудесата, които върши. Засега има нещо, скрито от човешките очи. В човешките очи има нещо, което днес е скрито за ангелите. И в ангелските очи има нещо, което е скрито за големите богове. Има неща, които са скрити даже и за най-съвършените същества. Всички трябва да се радват на онова, което е скрито за тях. Кое е скритото? Скритото, това е любовта.

Мястото на духовната любов в човека е в гърдите. Когато тази любов се проявява правилно, човек изпитва известно разширяване в гърдите. Не се ли проявява правилно, човек изпитва мъка, стеснение в гърдите. Без някаква видима причина той усеща тежест, стягане. Тази мъка са дължи на дисхармония в чувствата на човека. Ако си даде отчет за

мъката, човек ще види, че причината се крие в съмнението. Той се съмнява в онзи, когото обича.

Сега ние се сърдим, че някой обича някого повече, а другият – по-малко. Това е противоречие за нас, а не за Бога. Когато и да обичаш, за Бога е все едно. Сега не знаем кого обичаме повече. Аз меря любовта така: ако обичам някого и той се приближава до Бога, тогаз моята любов към него е правилна. Но ако при моята любов той загубва възвишените възгледи, тогава аз съм препятствие за него. Тогава няма да седя пред него, а ще го подтиквам да върви напред.

Всяка любов, която усилва съзнанието и дава повече светлина, е правилна любов. Всяка любов, която помрачава човешкия ум, е неправилна. Всяко знание, което увеличава любовта, е правилно знание. Това са диагнози. Казвате: „Едно време имах повече любов, а сега нямам“. Значи знанието ви не е правилно, защото между любовта и знанието има известно отношение. Знание без любов, то никога не може да се приложи. Ако пък няма знание, любовта как ще се приложи? Все трябва да има знание. Знанието е едно средство, с което можеш да повдигнеш живота си. За да се повдигне този живот, непременно най-първо ти трябва да престроиш главата си.

Запример, като ходите, нито един от вас не мисли как трябва да ходи; не ходиш, както иска Господ да те види. Има една поза, която човек трябва да държи – винаги изправен. Отидеш при Господа с наведена глава надолу, отидеш при Господа с наведена глава назад. Това са четири активни положения, това са отклонения. Като те види Господ така, вижда, че ти си в едно развълнувано море. За да се постави главата ти наляво, твоите чувства са взели надмощие в тебе. За да се постави главата ти надясно, твоят активен ум е взел надмощие. За да се постави главата назад, твоите лични чувства са взели надмощие. За да се постави главата ти напред и надолу, твоята крайно користна любов е взела надмощие. Значи, ако си наведен напред, ти си користолюбив, ако е наведена назад главата, ти си горделив, ако е надясно, твоят

ум е взел надмощие, ако е наляво, ти мислиш само да се удоволстваш. Това може и да е по наследство само. (...) Ти не можеш да мислиш правилно, ако главата ти е наляво или ако е надясно, или назад. За да мислиш правилно, ти трябва да изправиш главата си, да е точно между Слънцето и земята, да е перпендикулярно поставена спрямо земята. Като имаш тази посока, ти ще намериш в духовния свят една точка, която ще образува триъгълника на твоята мисъл. Щом намериш тази точка, веднага в твоето съзнание ще се яви една мисъл. В съзнанието си веднага ще почувстваш едно просветление. Щом човек придобие туй вътрешно равновесие, той е радостен и весел. Щом като изгуби туй равновесие в себе си, той не знае към коя посока да се движи.

Аз се чудя на съвременните хора, защо трябва да страдат и да пъшкат, когато щастието е в техните ръце, от тях зависи да бъдат щастливи, или да не бъдат. Когато човек види любовта в хората, когато види, че двама души се обичат, той се радва, приятно му става на душата. Ако човек няма любовта в себе си, като види как двама души се обичат, сърцето му започва да се свива от ревност, от завист. Дето има ревност, любовта е неправилна. Може да проверите това, а не да го приемете само на вяра.

Любовта не завижда. Значи, за да видите дали ви е посетила истинската любов, трябва да се поизпитате дали не завиждате. Завиждате ли – няма любов. Любовта трябва да съществува вечно в нашите дела: тя е потребна и в тоя наш живот, и в следващия, и в по-друг живот, и колкото по-нагоре отиваме, толкова по-дълбок смисъл ще намерим в нея. Трябва отсега да хванем този път; друг път за небето няма. Ще кажете: „Този път е труден, не може ли без него?“ Не може. Без него всякъде другаде можем да влезем, но не и в Царството Божие. Любовта не завижда, на неправдата не отговаря с неправда, на злото не отвръща със зло, всичко претърпява. Разбира се, не казвам, че завистта, че гордостта няма да посетят никога нашето сърце; понякоя път ще дой-

дат като гости, но и затуй няма да ни съдят – работата е да не правим приятелство с тях.

Някой казва, че истината била горчива. Аз не зная това. Доколкото съм опитвал истината, по-сладко нещо от нея не съм срещал. По-сладък език от този на истината, аз не съм срещал. Той е най-хубавият език! Толкова години вече откакто уча и все още не съм го научил. Доста е само да близнеш от истината и небето се отваря пред теб. А сега всички хора казват, че истината била горчива. Не е вярно това! Има една изопачена истина, за която се казва, че е горчива, но това не е истина, това са опитности. Верните работи не са всякога истинни работи. Едно извършено престъпление може да бъде вярно, но да не е истина. Умре човек, това е вярно, но то не може да бъде истина. Според мене, истината носи живот. Когато ти се повдигаш, почваш да мислиш и влизаш в съгласие с природата, подобряваш се. Жертваш се за човечеството, без да умираш, това е истина. Това не само, че е вярно, но е истина. Това, което носи благо за всички хора, то е истина; това което не носи благо за всички хора, то може да е вярно, може да е само факт, но то не е истина. Истината е еднакво приложима към всички хора. Там, където истината е между хората, там няма никакъв спор. Когато ти кажеш истината, всякакъв спор трябва да престане. „Ама ти от кое веруя си?“ Ако ти кажа истината, трябва да знаеш, че има само едно веруя в света. Докато истината не е дошла, може да няма едно веруя, но щом истината дойде, само едно веруя има в света. Когато истината дойде, ще има само една свобода, в която ти така ще постъпиш, че аз напълно ще се солидаризирам с твоята постъпка.

Вие, които ме слушате, всички искате да уредите вашите работи. Доколкото виждам, вашите материални работи са уредени, но вашите духовни работи не са уредени, заплетени са. Аз ви препоръчвам още днес да уредите вашите полици с Бога. На какво са тези полици? На Божествената Любов. Само тази любов е, която ще стане основа на бъдещата култура. Върху нея ще се въздигне царството Божие, а уче-

нието на Христа ще се въдвори като учение на любовта. Сега, разбира се, аз не говоря за тази обикновената любов, но между всички ви, между богати и сиромаси, между учени и прости, между всички ви трябва да дойде тази разумна любов, да се възпитат децата, да се научат на тези велики закони, да ги прилагат, но да не ги използват за свои лични облагои. Не, любовта подразбира великото благо, при което светът може да се възпитава.

И първото нещо, което любовта ще внесе, то е истинското здраве. Туй увеличаване на болестите е признак на нередовен живот, т.е. царува любовта със своя червен цвят. Всеки гняв, всяко възбуждане, всичко туй спира онези възвишени и благородни мисли и прояви у нас. И ние, като остаряваме постоянно, наместо да поумняваме, оглупяваме. Забележете, всички стари хора започват да се дразнят, да оглупяват. Защо? Днес ги дразнят, утре ги дразнят и постепенно един червен цвят започва да избива на лицето им и тези стари хора оглупяват. (...) И ние казваме, че на всички хора им трябва въздържание. Онези благородни хора, които искат да запазят своя живот, трябва да контролират онази червена сила на природата. Те всякога трябва да контролират този цвят. Ама някой се присмьл над тебе! Нищо. Ако ти дадеш ход на тази червена краска, какво ще придобиеш? Да допуснем, че някой изгорил твоята къща и ти неговата, какво се ползваш? Нищо. Ако някой човек съзнателно изгори твоята къща, ти трябва да търсиш причината на туй изгаряне. Това показва, че той не те обича. А щом не те обича, трябва да има причина за това. Ако ние, съвременните хора, умираме, казано ни е, че умираме от нямане на любов.

Като ви говоря за любовта, някой казва: „Ние знаем“. Нищо не знаете! Тази любов, за която аз говоря, нищо не знаете за нея. Някой си прави устата: мисли, че ще го целунат, или ще го погладят малко. Не, не. Тук няма целуване, нито гладене. След като е говорил учителят един час на учениците в клас, какво усещат те от неговото говорене? Излизат от клас, известна идея е проникнала в техните умове и те се радват, че учителят им е внесъл светлина. Аз казвам: това е любов.

Любовта на учителя, тя действа във вид на светлина. То е гладене не на лицето, а вътре, на ума – просвета е. И на онези ученици, лицата им са светнали, те са бодри и свежи.

Истинската Любов е път за влизане в Бога и излизане от Него. Под „любов“ аз всякога разбирам живот. Това е подмладяване или придобиване на онова съзнание, в което човек започва да живее. Няма по-хубаво нещо от това, да съзнаваш, че живееш. Да съзнаваш, че си сиромаш, че си невежа, че си учен, че си грешен и пр., това не е живот. Че си учен човек, това е облекло. Че си здрав, това е друго облекло. Че си някой много добър човек – това е трето облекло. Всички качества, които човек може да има, това са все премени, с които можеш да се облечеш.

Животът е това, към което ти се стремиш и което осмисля твоето съществуване. Животът се осмисля, само когато живееш в любовта.

Млад и стар

Аз засягам този въпрос принципно, а не лично. Личните въпроси представят комедия и драма в живота. Аз нямам разположение нито към комедията, нито към драмата, нито към трагедията. Според мене комедията е най-простото нещо в света. Драмата е пълна с преструвки, с неестествени неща. Трагедията пък е смес от трагизъм и комизъм. В живота комедията представя здравето в човека, драмата – доброто, а трагедията – ума. И наистина, само умният се натъква на противоречия. Докато разреши тия противоречия, главата му побелява. Побелялата глава е трагизмът в човешкия живот. Жената се оплаква от мъжа, мъжът – от жената, искат да се самоубият. Това е трагедия. Младата мома заплашва момъка, че ако не я обича, ако не се ожени за нея, ще се убие. Той се уплаши и бърза да отговори на чувствата ѝ. Няма защо да се плаши. Ама щяло да стане нещо трагично. Нека момъкът се опита да пореже леко пръста ѝ, да потече малко кръв и ще види, че момата ще се откаже от всякакво

самоубийство. Когато момата обича момъка, а той не я обича, това е трагедия. И обратно: когато момъкът обича момата, а тя не го обича, и това е трагедия. Когато и двамата се обичат, това е трагикомедия. Когато стар, 120-годишен човек, се влюби в млада мома, това е трагикомедия. Какво по-хубаво нещо може да има за стария човек от любовта? Като люби, той се подмладява. Ако младата мома се влюби в стар човек, тя поумнява, става мъдра. Значи младата мома жертва любовта си, старият жертва мъдростта, знанието си и по този начин се обменят.

Когато си служи с образа на младата мома и на младия момък, аз ги вземам като символи. Младата мома символизира младостта, младият момък – старостта. Като се срещнат, те не се разбират, не се познават, вследствие на което младата мома изгубва младостта си и остарява; младият момък изгубва старостта си и умира. И двамата губят. Казват, че младите трябва да се срещат. Не, млад с млад не може да се срещне. Това е несъвместимо! Когато младата мома за пръв път срещне младия момък, тя е срещнала старостта; когато младият момък за пръв път срещне младата мома, той е срещнал младостта. Ако младата мома мисли, че в лицето на младия момък е намерила младостта, тя се самоизлъгва. И тъй, когато срещнете млад човек, питайте го, какъв е, когато срещнете стар, задайте му същия въпрос. После запитайте и себе си, млад ли сте или стар човек. Необходимо е да си задавате този въпрос, защото несъвместимо е двама млади да се срещнат. Несъвместимо е и двама стари да се срещнат. Млад и стар могат да се срещнат – това е съвместимо. В обикновения живот, обаче, млад с млад и стар със стар могат да се срещнат, но в Божествения свят това е несъвместимо.

Вечерно време старият човек си сменя брадата и я туря на масата, отдолу е един млад момък, сутрин пак си тури брадата, пред хората той е стар, а отдолу е млад. (...) Той казва: „Един ден и аз ще мога да бъда млад. Да остарея, значи другите хора да знаят, че аз съм стар, а пък аз да зная, че

съм млад.“ Старите хора вечерно време отиват да помагат. Любовни работи вечерно време търсят. Вие ще кажете: „Ходят по гуляи, срещи с младите моми, любовни работи правят, пишат любовни писма, цяла нощ не спят“. Как ще ме разберете с вашия ум? Когато си млад, вечерно време какво правиш? Чудни сте. Пишеш любовно писмо и пишеш от дълбочината на сърцето: „Обичам те. Готов съм да се жертвам за тебе.“ Като обичаш, ще обичаш, да няма думата други значения.

Аз съм привеждал онзи пример за една 85-годишна българка, стара баба, на която баща ѝ навремето не дал да се ожени за този, когото обичала. Сега тя казва на свещеника: „Снощи бях със своя любовник, яла съм и пила“. С кое тяло е била? С онова старческото тяло тя се усеща като млада мома. С кой ум, с кое тяло е правила това? Това са факти. Има един живот, в който човек никога не остарява, един живот на вечните промени. Във вечните промени седи младостта.

Младият се обича, старият се почита. Младият се обича заради любовта, старият се почита заради мъдростта. Когато изгуби любовта си, младият остарява. Когато изгуби мъдростта си, старият умира. С други думи казано: когато някой изгуби любовта си, младостта в него е остаряла; щом изгуби почитта си, старостта в него е умряла. Когато престанат да обичат младия, той е остарял; когато престанат да почитат стария, той е умрял. За да не остарява, младият трябва да яде живия хляб, месен от стар човек; за да не умира, старият трябва да яде живия хляб, месен от млад човек. Тъй щото, който иска да не остарява и да не умира, нека спазва тези две формули в живота си.

Някои казват: „Божията Любов е само за стари хора, не и аз млади. Божията Мъдрост е само за умни хора, не и за млади.“ Значи Божията Любов и Божията Мъдрост е за тези, които сега умират. Не, Божията Любов е за всички! Тя е за млади, които са родени чисти, и за стари, които са изживели своята младост в един разумен живот. Тя е за младите, кои-

то носят сега тази чиста вода. Нека пият от нея. Тя е и за стари, които са запазили до края на живота си този възвишен идеал.

Има ли любов в света, или не? Има ли любов, или това е една илюзия на младите? Младите умират от илюзиите на любовта, и старите умират от илюзиите на любовта. Стари-ят умира, понеже мисли, че няма кой да го обича. Младият умира, понеже мисли, че няма кого да обича. Младият човек, който може да обича всеки, без разлика, той не умира. И старият, който вярва, че мнозина го обичат, и той не умира. Казвам сега: младите трябва да вярват, че могат да обичат; старите трябва да вярват, че могат да бъдат обичани. Това е най-важното. Между тези два полюса е веруюто.

Казвах: „Остарях вече, не мога да обичам. Любовта е за младите.“ Ти кога стана стар? Стари-ят може да стане млад, и младият може да остарее. От 8 000 години се носи една и съща мисъл: „Остарях, остарях“. Като приемаш тази мисъл, наистина ще остарееш. Ангелите носят друга мисъл: „Подмладих се!“, затова ангелите са вечно млади. Те никога не остаряват. „Как ще се подмладя?“ Като гайдата. Докато е свита, тя е стара баба. Казвам ѝ: „Бабо, ще се подмладиш“. „Не мога, синко, моята работа е свършена.“ Вземам гайдата, надуя я и тя започва да свири. Докато свири, тя е млада. Щом престане да свири, тя остарява.

Ти чакаш Бога. Мъчи те някое съмнение, ти чакаш Бог да помогне, но Бог не се явява. Това ще заприлича на онзи млад момък, който седи, чака и казва: „Момата, която обичам, ще дойде“. Той седи на прозореца и все чака, чака, ден, два, стане на 80 години, и тя все не идва. Питам: ако твоята възлюбена дойде когато си на 120 години, от гледището на земята възлюбената е много закъсняла. Кога трябваше да дойде тя? Тя трябваше ли да дойде, когато си в коритото? Тя трябваше да дойде точно когато си излязъл от коритото и когато си на четвъртината на 120 години – значи на 30 години. Твоята възлюбена трябваше да дойде, когато си на 30 лазарника.

А пък ти си сега на 19–20 години и тя идва. Правилното е на четвъртината на 120 години – на 30 години.

Сега, вземаме само външната форма. А пък в духовния свят нещата седят другояче. Когато нещата стават навреме, когато те се съвпадат, ти ще бъдеш доволен. Като дойдеш на твоите четвъртинки, не бързай. Стой на четвъртинката! Защото тя носи най-ценното. Защото, ако четвъртинката идва и ти я приемаш както трябва, то всички други четвъртинки ще се наредят много хармонично. Иначе няма да се наредят добре и целият ти живот ще бъде безплоден.

Коя е четвъртинката? В тази четвъртинка ти трябва да почувстваш Божията Любов. Като почувстваш тази четвъртинка, то колкото четвъртинки се наредят после, при всички тях всичко ще стане по Божественому.

Докато ти обичаш, няма да умреш. Когато любовта напусне човешкото сърце, човек е изложен на смърт. Докато любовта функционира в неговото сърце – или в неговото висше съзнание – той е свободен. Смъртта го дебне само тогава, когато човек скъса връзката си с висшето съзнание. Тогава или ще стане разрыв на сърцето, или капилярните съдове ще се свият. Докато любовта обаче функционира в човешкото сърце, никаква смърт не може да дойде. Може да минеш през хиляди гранати из бойното поле – смъртта няма да те засегне. Мога да ви дам безброй примери от живота. Не се обезсърчавайте. Вие казвате: „Той, Господ, ме е забравил, но да си умра, да си замина“. Така като мислиш, страданията ще дойдат.

Същественото в живота на човека е да пази любовта, която има в сърцето си. Чрез любовта човек може да запази ония нормални състояния, с които природата го е надарила. Запример една от нормалните прояви в природата е вечното обновяване, т.е. вечното подмладяване. Дето любовта царува, там има вечен, постоянен прилив на енергия. Само любовта е в състояние да подмлади човека. Тя внася в него живот, енергия. Щом любовта напусне човека, и животът му се прекратява.

От всички се изисква тази разумна вяра, която почива на истински, на определени факти. Аз наричам „вяра“ само този принцип, който почива на неизменната любов, а тя носи щастието в себе си. Когато чуем нейния глас, ние всички трябва да тръгнем след нея и всичко да изпълним. Там човек не трябва да философства. Това ни най-малко не е заблуждение, защото тя му дава всичко, което му е необходимо в живота. В любовта всеки може да бъде доволен според степента на това, което има в себе си. Не искайте да бъдете доволени както другите хора. Всеки е доволен по своему от любовта. За всеки човек светът така е нагласен, така направен, че всеки да бъде доволен по специфичен начин. Вас никой друг не може да ви задоволи, нито мене някой отстрани може да задоволи. Моето вътрешно удовлетворение напълно зависи от мене, от моето вътрешно разбиране. Външно хората са само едно условие, а моето щастие напълно зависи от онова мое вътрешно разбиране, което имам, от онова специфично отношение, което любовта има към вашия материален, духовен и умствен живот.

Само разумният може да вярва. Вярата подразбира разумност. Човек не може да вярва на устойчивостта на мост, построен от върбови пръчки. Обаче, ако мостът е построен от яки, здрави греди, всеки вярва на неговата устойчивост. Какво показва това? Това показва, че може да се вярва само на силния. Значи, вярата има отношение към силния, към разумния човек. Любовта обаче, има отношение към слабите, към страдащите. Например, ако на двама души, единият – вярващ, а другият – любещ, им предложите една малка колибка и една голяма, висока вила, кой какво ще предпочете? Човекът на любовта ще избере малката колибка, а човекът на вярата – голямата висока вила. Защо? Защото вярата обича големите, великите неща. Тя работи с големи величини, а любовта работи с малки, със слаби величини. Оттук виждаме, че вярата и любовта са две разумни сили, които

работят както с противоположни методи, така и с противоположни величини.

Следователно намерите ли се пред големи мъчнотии, вие ще си послужите със закона на вярата. При малките мъчнотии ще си послужите със закона на любовта. Вярата побежда големи мъчнотии, а любовта – малките. Ако хората не успяват в живота си, това се дължи на факта, че те разместват методите, с които си служат. Те турят любовта там, дето вярата трябва да работи. Те искат да побеждават големите мъчнотии с любов, но не успяват. За да разрешите някаква мъчнотия с любов, вие трябва да я намалите в себе си, да си я представите в най-малката ѝ форма. Представете си, че някой ви дължи 100 000 лева. Като не може да ви се изплати, той дохожда при вас да ви се моли да му простите дълга. На какво разчита този човек? На любовта ви. Обаче той не знае, че сумата 100 000 лева е голяма величина и любовта не може да работи с нея, докато постепенно не я намали и превърне във величина, която може да влезе в кръга на нейната дейност. За тази цел тя зачерква една нула на сумата 100 000 лева и казва: „Сега ще ми платиш 10 000 лева“. „И тях не мога да платя.“ След известно време любовта зачерква още една нула. „1 000 лева можеш ли да ми платиш?“ „Не мога.“ Тя зачерква още една нула. „100 лева можеш ли да платиш?“ „Не мога.“ Зачерква още една нула. „10 лева можеш ли да платиш?“ „Не мога.“ Любовта зачерква и последната нула и оставя на човека да плати само 1 лев, поне за смето, което е дала.

По този начин любовта намалява мъчнотиите на човека до минимум и ги представя в такъв вид, че да станат лесно разрешими. Затова е казано, че любовта е слъпа за погрешките, за слабостите на човека. Тя ги представя в толкова малък вид, че да не обезсърчи и отчае човека. Като ги види толкова намалени, той има сила и дух в себе си да работи за изправянето им. Види ли погрешките си в увеличен вид, човек се отчайва и губи сила и вяра в себе си, че може да ги изправи. Законът на мъдростта, в който вярата взема участие, не намалява нещата. Той ги приема в тази форма, в каквато съществуват и изисква тяхното изправяне.

Хубаво е великото, но е страшно. Малкото, слабото няма да си позволи да те бие, но голямото, силното и по 3 пъти на ден може да те бие. И когато някой пита, кой е пътят, по който можем да служим на Бога, отговарям: любовта е единственият път, по който човек може правилно да служи на Бога. Любовта е единствената Божествена сила, която се занимава с най-малките величини в света. При това любовта е онази мощна сила, която се занимава с дреболиите, на които никой не обръща внимание. В малките величини стои развързката на всички трудни задачи, в тях се крият тайните на живота. Дойде ли любовта, тя носи в себе си всички изгубени неща.

Ако вие искате да имате любов, за да станете силни, това е криво разбиране.

Онзи, който иска да се домогне до любовта, той преди всичко трябва да е силен. Любовта няма нищо общо със слабите хора. Това е едно противоречие, нали? Забележете, децата са много силни. Всички казват, че децата са слаби. Едно криво заключение. Детето заповядва на цялата къща – всички треперят от него. Как може слабият човек, като заплаче, да му помагат всички? Туй дете не е слабо, силно е. Като чуят, че някое дете плаче, от махлата идат хора да видят какво иска. То казва: „Ти ще ми помогнеш!“ Туй дете заставя всички наоколо си да го слушат. Казват: „Туй слабото, немошно детенце!“ Немошно е то по отношение невъзможността си за дадено време да движи своите органи, но вътрешно е много силно – по импулс, по стремеж е много силно. Но отпосле, като започва да расте, постепенно изгубва своята сила. В първо време баща му не го бие, но като поизрасте, като стане на 5 – 6 години, баща му го побийва. Докато си дете, всички те обичат. Ти имаш сила, защото любовта действа върху теб. И затова, когато ние говорим, че трябва да станем деца, то е, за да бъдем силни. Туй е първата фаза в живота. Щом сме силни, ще дойде и любовта, понеже тя ще има с какво да се занимава. Любовта трябва да има какво да обработва. Тя ще вземе силата, която е у нас, ще я обработи и ще я тури в права посока.

Бог е един велик принцип на съзнателната любов, която прониква в нас. Всеки човек може да има момент в живота си, да има една микроскопическа опитност. От тази микроскопическа опитност може да се изведе закона: туй, което микроскопически е вярно, и по-голямо да стане, пак е вярно.

Ако моят живот е полезен, означава, че с мен се занимава един висш дух. За да бъдем ръководени, вдъхновявани, нашият живот трябва да бъде ценен пред Бога – да бъдем полезни. Някой прояви известни способности, дарби, таланти, направи нещо с успех в някоя област и след това приписва това на себе си, мисли, че това е негово лично дело – трябва повече смирение. Когато човек проявява знания, способности, идеи, той е имал съдействието на небето, той трябва да отдава всичко това на Бога. Ти, като говориш на хората, кажи си: „Господ говори, Нему е славата!“ А ти раздвояваш нещата, казваш на хората, че Господ говори, а на себе си казваш: „Аз говоря!“

Бъдете доволни от най-малкото, което Господ ви даде. Така да сте доволни, като че ли целия свят имате. Това е философията, това е любовта. Защото любовта малките работи благославя. Любовта големите работи смалява. Като намери, че си много голям, за да разбереш живота, ще те смали. Като си много малък, за да не се обезмисли животът, прави те голям. Две неща прави любовта: малките работи прави големи, а големите работи прави малки. Това са две благословения в света: малкото, което може да мине навсякъде, да свърши всяка работа; голямото, подразбирам, което е стабилно, всякога ще намериш на място, което не се изменя. Под думата „голямо“ разбирам неизменното в света, под думата „малко“ разбирам туй, което върши всичките работи, туй, което е полезно в нашата мисъл, в нашите чувства.

Който не е смирен, ще го смирят. Много е мъчно да живееш с едно криво разбиране. Гордостта в миналите ти съществувания е била толкова голяма, че сега като отидеш да се молиш някому, отказват ти, за да се смириш. Такива мерки

ще употребяват, докато дойде едно разумно смирение. Някой защо е станал просяк? Понеже е бил честолюбив и сега го хокат – ще мине през унижения и ще приеме всичко това със смирение.

Човек все гледа външната страна – той иска да бъде мистър не толкова, за да бъде полезен, колкото за да блесне, но после го свалят и го турят в затвора. Волът, колкото и да си дига опашката, си остава все вол, а детето, колкото и да е дребно, има дарби и бъдеще. Оставете метода на вола! Гордостта пречи за развиване на дарбите. Който прави нещата от гордост и тщеславие, ще мине през страдания и чрез тях ще може да се освободи, защото те са голяма спънка за неговото развитие.

Това, което хората наричат любов, не е Любов. Любовта е съвсем друго нещо. За да прояви човек Божествената Любов, изисква се да има една основа, а тя е смирението. Само когато човек има смирение, небето ще пусне през него тока на Божествената Любов и той ще я прояви. Същото е и за всички други дарби, с които небето дарява човека. Небето не дарява с дарби и сили, ако човек няма смирение, ако у него има тщеславие, честолюбие, гордост, небето ще мълчи, не ще го дарява. Смирението е основа за развитието на всички дарби, основа за всички постижения. Хората като ви кажат, че сте чист и светъл, вие трябва да се пазите от техните мисли, защото могат да ви турят един бръмбар. Тщеславието е гроб на мисълта.

Някой иска всички да го знаят. Че какъв авторитет ще бъде той? Сто души на земята могат да го знаят, но на Слънцето кой го знае? Който не е навикнал на последното място, не може да има и първото. Смирение означава растеж. Като се смириш, ще имаш условия за растеж, а като израснеш, ще придобиеш това, което искаш. Личния живот трябва да се надрасне, човек да не се спъва с личния живот.

Не търся доброто мнение на другите, понеже това става само в един съвършен свят, а този свят не е такъв. Мнозина имат високо мнение за себе си, но и в най-смирения под ко-

жата му може да е скрита гордостта. Трябва да се прости с нея и да я замести с достойнство.

Ще ви дам едно правило: когато човек дойде в изкупение, нека се смири, веднага да се почувства малък пред Бога – тогава изкупението го отминава. Като се смирява, да почувства, че Бог е всичко, че трябва да изпълнява волята на Великия и че ще прави това, което Той иска. Господ да те хвали, а ти да хвалиш Господа. Това е едно мистично разбиране – човек сам себе си не може да хвали.

ПЪТЯТ НА ЛЮБОВТА

Хармония

Любовта е най-важният въпрос в живота. Разрешите ли него, ще разрешите всички останали въпроси от какъвто и характер да са те – личен, семеен, обществен или общочовешки. С разрешававането на този въпрос човек ще намери и своето място в природата. Значи човек първо ще разреши своите лични въпроси, а след това ще дойде до семейните, обществените и общочовешките. Според мене геройство се изисква от човека, който се наема с разрешаването на въпроси от семеен, обществен и общочовешки характер. Този човек трябва да бъде един от най-учените, най-чистите и най-богатите хора в света. Човечеството се нуждае именно от таква хора.

Аз тълкувам любовта в ключ „сол“, в първа степен. Казвате: „Да се обичаме“. За да обичаш, трябва да намериш ключ „сол“, да се нагласиш според него. Тогава ще имаш хармония и ще започнеш с любовта. Като казвам „любов“, подразбирам, че любовта предшества хармонията, а хармонията е резултат на тази велика Божествена сила, която като дойде, внася здраве, а здравето внася хармония. Външната хармония дава условия за любов, любовта – живот, животът – здраве, а здравето внася вътрешна хармония у нас. Тъй че хармонията отвън се формира вътрешно. Това знание, което днес ви давам, ще искам да го приложите.

Едно от качествата на тази любов е, че тя е устойчива и неизменна, т.е. тя се изменя, но както трептенията, вибрациите от една цигулка са тъй хармонично съчетани, че образуват хармония, приятна за ухото, така е и с промените, които стават от любовта. Хиляди и милиони промени ще станат в нашето състояние, но от всичката тази любов първото нещо: ще диша живот навсякъде. Първият акт: ние ще усетим един изблик на любовта. Вторият акт: понеже този извор ще

трябва сега да тръгне в своя път на движението, необходима е Мъдростта да му покаже пътя, накъде да върви.

При сегашните условия всички хора мязат на цигулки. Цигулки са хората с по четири струни, опнати върху тях и чакат някой да дойде да свири. Сега да не ме разберете криво. Аз бих желал тъй да свирите, както Паганини с цигулката си, да издавате ония Божествени тонове и всеки, който ви слуша, да каже: „Тази цигулка е отлична“. Цигулката, то е вашето тяло, следователно трябва да дойде оня велик артист, вашият Дух, да се всели във вашето тяло и да свири. И ще почнат един ден тялото – цигулката и Духът – цигуларят да свирят. И ние можем напълно да знаем каква е цигулката на всекиго и какъв е цигуларят. Казват: „Погледни му живота“, т.е. виж го как свири, знае ли правилно да манипулира с лъка и какви тонове излизат, или пък не знае да свири. Но ако цигулката му скърца и струните му са разгласени, тогава не съществува връзка помежду им, може той да каже: „Моята цигулка е отлична, но вчера не бях в духа си, не бях разположен, обаче втори пък, като ме слушате, какъв майстор съм аз, чакайте само“. Действително във всеки живот има такива добри моменти, ние ги наричаме вдъхновение. Тогава и мъжът, и жената свирят добре и мязат на ангели в дома си; но когато си изгубят вдъхновението, тогава казват: „Не си струва“.

Често казвате: „Нямаме вдъхновение, нямаме разположение“. Трябва да знаете, че Божествената Любов е хармония, тя не търпи дисхармония. Сега аз ви говоря за хармонията, понеже тя ще ви послужи, за да започнете съзнателно да се организирате. Знаете ли какво е организиране? Всички клетки се организират съзнателно в този Божествен организъм и всички работят правилно. В този живот ние сме Божествени клетки и всеки от нас трябва да разбира и изпълнява добре своята мисия, своето сегашно предназначение и да не желае ни повече, ни по-малко от определената за него работа. Никой не трябва да се отдалечава от Божествения план. Другите могат да говорят за вас, но това, което вие дъл-

боко съзнавате в душата си, старайте се да го реализирате и няма да бъдете далеч от истината.

Ако вървите по своя план, нищо няма да ви спъва. Нали сте виждали как вървят войниците, всички вървят в такт. Така и вие, като вървите сами, може да си вървите както искате, и по-полека, и по-бързо, но като тръгнете с някоя компания, която си има свой ход, ще вървите според нея. Не вървите ли в такт, ще останете назад. Когато хората влязат в Божествената хармония, всички трябва да изменят такта на своя ход, за да тръгнат хармонично, правилно. А знаете ли какво значи да ходите правилно? Да ви превода това. То значи, че вашите добродетели трябва да се проявяват правилно. Краката на човешката душа, това са добродетелите, ръцете на човешката душа, това е вашата справедливост, ушите на човешката душа, това са светлите мисли на мъдростта, а устата на човешката душа е любовта, външната страна на любовта, чрез нея тя може да говори, чрез нея Божествената Любов ще излезе. Едната любов, външната, ще дойде като услуга на вътрешната, тя ще дойде отвън, чрез нея.

Човек е отговорен за всяка своя дума, понеже живее в хармоничен свят, в свят на пълен ред и порядък. Когато се намерите пред Божия съд, вие ще отговаряте защо създадохте огнестрелните думи, с които нарушавате хармонията на Божествения свят. Сам по себе си Божественият свят е хармоничен, но със своето неразбиране и невежество човек внася в този свят дисхармония и мисли, че светът изобщо е дисхармоничен. Човешкият свят е дисхармоничен, но не и Божественият. Понеже тия светове са преплетени, изглежда, че дисхармонията е в целия свят. Не, дисхармонията е частична и принадлежи на човешкия свят. За да се премахне тази дисхармония, човек трябва да мине през страдания, през съдба, да види своите погрешки. Писателят ще бъде съден за лошите книги, с които е внесъл съблазън и нечистота в живота. Художникът ще бъде съден за ония свои картини, с които е внесъл нещо порочно в умовете и сърцата на хората. Някои художници рисуват любовта в човешки об-

раз, в образа на Купидон – бог на любовта, със стрела в ръка. Досега никой художник не е могъл да нарисува любовта. В каквито образи и да я представят, те са далеч от идеята за любовта. Каква любов е тази, която си служи със стрела?

Докато умните хора говорят, докато поетите пишат, докато песнопойците пеят, докато добрите хора изказват свободно своята мисъл, човечеството е на правия път в развитието на своята мисъл и те имат Божието благоволение. Почнат ли те да ограничават човешката мисъл, почнат ли да ограничават човешките чувства, почнат ли да ограничават човешките действия, в света идва нещо страшно. И хубавото, великото в Бога е това: няма същество в света, на което Бог да е казал: „Ти направи това“, а на друго да каже: „Ти не прави това“. Бог е дал на хората абсолютна свобода, всеки да извърши туй, което е вложено в него, туй, което той вижда за добро. Малкото дете Той го е оставил да постъпва като малко дете, възрастният – да постъпва като възрастен.

Когато искаме да бъдем свободни, трябва да знаем отде да започнем. Свободата започва от любовта – да не се ограничаваме, за да бъде животът свободен. И знанието не трябва да се ограничава. Някой казва, че много знание не трябва. За това има едно вътрешно, естествено ограничение. Но вие не туряйте никакво ограничение в себе си. Не туряй прегради на тези неща, на които Бог не е турил прегради! И тогаз за злото имате вече едно ясно определение. Злото не е нищо друго освен ограничението на закона на любовта. Щом ограничиш любовта, създаваш злото.

Не ограничавай любовта в себе си, за да не дадеш възможност на злото да те направи нещастен!

Сега вие мислите, че като кажете на един човек, че трябва да направи нещо, той ще го направи. Никога не спирайте един човек в неговите намерения и желания! Никога не го спирайте и не му налагайте: „Така трябва да направиш!“ Кажете: „Много хубаво, отлично“. Не го спирайте, нека той от

себе си да се научи. Той пита: „Харесваш ли това нещо?“ „Много добре, много хубаво.“

При мене преди 10 години дойде един български поет. След като ми чете своята поезия, стихове, казва да си дам мнението. Аз му направих една много малка, деликатна бележка, с една много малка игла. И досега той ми се сърди, че съм му направил бележка. Никога вече не се яви. Не правете бележки на хората, оставете да си вървят както знаят по пътя. Ние страдаме от критикари. Кажете: „Много хубаво, отлично е стихотворението“. После, като дойде да ти се оплаква, да разправя, че не го четат хората, кажете: „Те ще те разберат след време, след 10-20 години“. Казват: „Не струва това нещо“. Не, кажете: „Хубаво е“. Нека всеки човек да се прояви както Бог го е наредил. Не давайте тон на извора. Нека всеки извор извира тъй, както извира, не можеш да го научиш другояче.

Има нещо в човека, което не можеш да заприщипаш, то е извор. Може после водата, която извира, да я канализираш, но не ограничавай изворите, не ходи да ги заграждаш, остави ги свободни. Сегашните хора все ограждат и развалят изворите. Ние ставаме неспособни да проявим това, което е вложено в нас от Бога. Един друг се коригираме. Не се коригирайте. Кой е прав? И двамата сте прави. Разберете, магическата сила на човешкия живот седи в живота и любовта. Любовта е, от която произтича изобилието. Животът е проява на любовта. Живот, който изобилно тече, от него може да се явят изобилно мисли, изобилно чувства. Дето има изобилно мисъл, ще има и свобода. Ако ти не въздействаш на първия процес на Божествения живот, този живот сам по себе си ще се нареди, спасението в света ще дойде. Не мисли, че ние ще оправим света.

Всичките хора, каквито и да са, колкото и да са видни, трябва да бъдат носители на Божественото. Всичкото заблуждение е, дето ние мислим, че допринасяме по някакъв начин за изменението на нещата с критика. Аз направих опит с тоя български поет, който се обиди. Той е казал на друг:

„Имаше право, но не трябваше да ми го казва“. Прав е, не трябваше да го казвам.

Не се критикувайте! Старите не трябва да критикуват младите, а младите да бъдат внимателни, да вържат добре работата си. Вие живеете в Божествения свят. Трябва ли да се безпокоите за неща, които не зависят от вас и не са ваша работа? „Двама млади се любят.“ Това е Божия работа. „Мъжът напуснал жена си.“ И това е Божия работа. „Някой забогатял.“ Божия работа е това. „Еди-кой си умрял.“ Божия работа е това. Каквото и да ви се случи, кажете: „Божия работа е това“. Ако тълкувате нещата, това е човешка работа.

Божията Любов никога не коригирай! Каквато и погрешка да направи Провидението от вапе гледище, не коригирай, понеже ще си навлечеш пакост на главата. Не коригирай Бога в Неговите постъпки, не Го отричай! Живей съгласно с Него. Че един си говори, че има Господ, друг – че няма Господ, в себе си което мислиш, то е важно, то е верую. Туй, което мисля за Бога, не е толкова важно, как живея – то е моето верую. Това, което говорят отвън, то е друг въпрос. Всеки един от вас, доколкото той живее по Бога, доколкото прилага Неговите закони, дотолкова е прав. Каквито и да са неговите вярвания, аз не се меся. Не коригирайте човек в неговите вярвания, вътрешни или външни! Или казано другояче – не коригирайте Бога в Неговите постъпки, защото човек така постъпва, както може. Сега законът е: не коригирайте! Не само вие всички не коригирайте, но и не казвайте: „Защо Господ направи света така?“ А има един свят, създаден от нас, от заблуждение.

Всеки, който ограничава другите, ограничава и себе си. Повече няма да говоря по това.

Доброто има свои линии, свой определен път, по който се развива. Нищо в света не е произволно. Слънцето има своя определена орбита на движение; доброто, правдата, интелигентността също така имат своя определена орбита на дви-

жение. Най-голямата, най-широката орбита, която включва всички вселени в света, е Любовта. Какво има зад нея, не знаем; какво има в нея – знаем. След орбитата на Любовта иде Мъдростта, а след нея – Истината. Това са все кръгове, орбити. Какво представя кръгът на любовта? Той е метод, по който любовта може да се прояви. Когато обичате някой човек, при всички промени, които стават с него, вие трябва да бъдете благосклонни към този човек, както Слънцето е неизменно в пътя на своето движение – то всякога изгръва от изток и залязва на запад. Пътят на любовта е път на съобщение, на пълна хармония между едно и друго съзнание.

За да разберете Божиите работи, вие трябва да се освободите от вашите изопачени мисли и чувства. Изопачените мисли и чувства, както и кривите разбирания, внасят неразположение в човека. Някой тръгва на планината с шапка на глава и с раница на гърба си. По едно време излиза силен вятър, грабва шапката му и я хвърля на земята. Според мнението на мнозина, планинските духове правят това. Обаче, който разбира природните закони, може да се разговаря с вятъра. Той го пита: „Как смееш да хвърляш шапката ми на земята?“ Вятърът отговаря: „Ти трябва да знаеш кой съм аз. Искам да те науча, като влизаш в черква, да сваляш шапката си. Тук е Божествената черква и ти трябва да се съобщаваш с нейните изисквания.“ Вървиш напред, оглеждаш се натук – натам, виждаш разхвърляни камъни и се чудиш как може да си в черква. Обаче вятърът настоява на своето. Кой от двамата е по-прав: ти или вятърът? Като разсъждаваш, най-после дохождаш до въпроса: птицата има ли шапка? Аз съм задигнал кожата на една овца и казвам, че шапката е моя. Така дохождаш до заключението, че вятърът има право да задига шапката ти и решаваш: следния път, като отивам на планината, няма да се обличам в кожи, нито ще турям кожена шапка на главата си. Ще си направя вълнена шапка. И при това положение не си изправен. Ще платиш на оня, който ти направи шапката, но не и на овцете, от които е взета вълната. Значи ти носиш неплатена шапка. Пак ще те хванат и ще те накарат да плащаш.

И тогава, когато влезем в небето, с какво ще се похвалим? Ще кажете: „Аз съм чист, аз съм праведен“. Ще ти каже Господ: „Онези растения, които ти стъпка, които разруши, спря ли се да ги подигнеш, поправиш и полееш с малко водица? Онези животни, които нарани, спря ли се да превържеш техните рани? Всички онези сърца, които нарани, спря ли се да поправиш пред тях своите грешки?“ А ние казваме: „Да имаме морал!“ Какъв морал? Като си легна вечерно време, трябва да се изправя пред Бога и да прекарам пред ума си всички хора, с които съм се срещал през деня, да видя сторил ли съм това, което трябваше да направя. Това е морал! Ние казваме: „Слава Богу, днес аз живях добре“. Това не е морал. Това не може да внесе онази красота вътре нито в моя, нито във вашия дух. Така днес проповядват навсякъде: и в Индия, и в Америка – един обикновен морал. Не, душа се изисква, душа! Нека богатият да си е богат, но богат по сърце. Нека ученият да си е учен, но с един просветен ум. Нека силният да си е силен, но неговата сила да е подквасена с любов, тази сила да бъде в защита на слабите. И всички ние трябва да подкрепяме слабите и немошните. Всяка една морална мисъл, всяко морално чувство у вас е слабо. Защо? Защото не е подкрепено от вашия вътрешен живот, не говоря за външния. Всяко едно Божествено чувство, всяка една благородна Божествена мисъл, която клони да погине, ще я подкрепиш и ще ѝ дадеш живот. Тази мисъл, това чувство, в тях има живот. В тази мисъл един ден ще влезе да живее един ангел. В това, днес слабо чувство, утре ще влезе един херувим да живее. Това е една малка стаица, в която трябва да живеем.

Там, дето няма правда, няма любов. Следователно физическата страна на любовта е правдата. За да се изяви любовта на физическото поле, за да имате любов, непременно трябва да имате правда. Няма ли правда, най-сладките ви думи, най-сладките ви увещания, че туй било, че небе имало, че ангели имало, че църквата била такава, че оня бил прав, това са празни забавления. Нам ни трябва в дадения случай правда, абсолютна правда. Тази правда трябва да се

приложи спрямо всички еднакво, без никакво изключение! Правда, която трябва еднаква да бъде и спрямо вола, и спрямо човека. И в Божествената книга аз чета тъй: човек седи по-горе от вола по интелигентност, но по правда волът и човекът имат еднакви права пред Бога. И ако вие не отдавате това право на вола, то е ваше разбиране, но един ден Бог ще ви докара в съда и ще ви каже, че вие трябваше да бъдете справедливи спрямо този вол, който ви е орал 10 – 15 години на нивата, а вие сте му давали малко сламица и мислите, че сте му заплатили и след туй ти го заколваш, и жена му, кравата, сте взели, и детето му сте взели, и казвате: „Господ така е решил“. Не е решил така Господ. Аз говоря сега на разумните хора, на вас, като мисля, че сте разумни. За разумните хора е така, а за глупавите е друго.

Воловете изпитват интелигентността на хората. Но един ден те ще застанат пред Бога и ще кажат: „Ние имахме рога, орахме нивите, а тия хора без рога и с най-хубави ръце и крака, какво направиха?“ И тогава ще се наредят, от една страна, машини, топове, счупени крака, хора, които ще представи човекът по „образ и подобие Божие“. От делата на хората какъв плод има? Човек е направил банки, каси, турил е пари, това-онова, взема лихва 10%, 20%, 30%, и като се изнесе всичката тази култура, не знаей колко плод ще излезе от нея. И вие сега, всичките съвременни хора, и религиозните в това число, с един глас казвате, като онези 400 пророци във времето на израилския цар, които викаха да има война, да идат на война. Всичките с един глас викаха. Идва Иеремия, но му казват: „Ти лъжеш, не те е пратил Господ, ние каквото казваме, това е вярно“. И съвременните хора казват: „Кой те е пратил тебе да ни говориш тука, да ни смущаваш?“ Аз ще им отговоря тъй: вашата кола скоро тук, на пътя, ще се забатачи и ще се счупи, а там някъде има друг път, много по-удобен. Аз съм се явил да ви предпазя. След като извърша моята длъжност, ако ме послушате – добре, а ако ли не, вие от собствената си опитност ще се научите.

И тъй, сега ви дадох едни ключ, един метод, много прост,

но много естествен и вие ще го приложите. Вън от тази мисъл – за хармонията, няма да мислите какво е Бог. Ще схващате Бога като една велика, разумна хармония, която се разнася навсякъде из Вселената, из цялата природа и всичко живо.

Всички вие трябва да разбирате ключа на любовта и когато намерите този ключ и произнесете тази дума, и в най-лошото състояние на душата да се намирате, тя ще я тонира. Някой път сте близо, много близо до това състояние на радост, но лесно го изгубвате и с години го няма.

Обичам, обичаш, обичат

За да познаваш човека в същинския смисъл на думата, ти трябва да го любиш; който люби, само той познава хората.

Онези от вас, които сте дошли вече на земята, трябва да знаете, че съществува едно правило: никой в света не може да обича без позволение. Единственото позволение, което можете да вземете за обичта, това е позволението от Бога. Следователно, ако един човек обича, той има позволението от Бога. Без позволението от Бога не може да се обича. Онова, което Бог е разрешил, считайте, че е право. Ако Бог не е разрешил и обичате, тази любов е произволна. Ако любовта е проникнала у вас по Божие позволение, не правете тогава никакъв въпрос. Това е вечното благо, това е вечният живот – да познаете Единния Истинския Бог. Ти можеш да обичаш, но не говори за тази любов. И тогава, отдето минеш, всеки ще познае, че имаш в себе си тази любов. Ти ще бъдеш като цвете, което носи благоухание. В който дом влезеш, навсякъде ще носиш радост и веселие. Дето влезеш, всички ще утешаш. Това е любовта в света.

Като дойде любовта, и сиромашията, и болестите, и недоразуменията, всичко се урежда. Но това ще стане, когато Бог позволи. Кога ще позволи Бог? Когато сме готови да изгълним Неговия закон. И тогава сърцата на добрите хора ще се

отворят, сърцата на учените хора ще се отворят, сърцата на братята и на сестрите ще се отворят, сърцата на майките и на бащите ще се отворят, сърцата на господарите и на слугите ще се отворят. И тогава животът ще потече. А сега сърцата на всички хора са затворени. Ти ще проповядваш на някого, а той ще каже: „Какви ли са задните цели на този човек?“ Той или ще каже истината, или ще излъже; ще развие някоя научна теория, или ще каже някаква глупост. Защото в дадения случай този човек може да има някакъв личен или някакъв научен интерес. Не, човек трябва да се проявява вън от своя личен интерес.

Какво разбирате вие под думата „обич“? Да обичаш един човек, значи да му дадеш най-хубавата храна да яде, да му дадеш най-чистата вода да пие, да му дадеш най-чистия въздух да диша, да му дадеш най-хубавите книги да чете и най-после да го туриш на най-хубавото място. Най-хубавото място, това значи да го поставиш в една хубава плодна градина да работи и всеки месец да му пишеш по едно хубаво писмо – значи 12 писма да му пишеш през годината. С тези писма да го питаш как е градината, какви плодове дава и т.н. Това разбирам аз под думата „обич“ или „любов“. Така е направена и самата природа.

Според мене, вярата седи в следното: ти не можеш да вярваш в един човек, който не те обича. Не е достатъчно да се каже на един човек, че трябва да има вяра. Всякога можете да имате вяра в човек, който ви обича! Онзи, който не ме обича, каква вяра мога да имам в него? Каква вяра мога да имам в един вълк, в един лъв, в един тигър, или в една кобра? Вяра мога да имам в един разумен човек, или в един добър човек, в един светия, в един гений, в един ангел, който отива да служи, който има слънце, което изгрява. Досега Слънцето още не е излъгало света с изгряването си. То изгрява точно навреме и залязва точно навреме. Как да не му вярваме при това положение? Казвате: „Защо да му вярваме?“ Защото никога не лъже.

Никога не можеш да предадеш една истина, ако ти се съмняваш в нея. Не можеш да предадеш никаква истина без любов. Ако не обичаш някого, ти нищо не можеш да предадеш. Ако ти обичаш някого и той те обича, и той ти предаде една лъжа, може да направи голяма пакост. И другото е вярно: ако той те обича и ти го обичаш и той ти предаде една истина, той непременно ще придаде едно качество, едно знание, което по друг начин не би могъл да получиш. Туй не е нещо, което можеш да научиш от книгите. Книгите ще ти помогнат, но има неща, които се предават непосредствено чрез слънчевите лъчи.

Едно време, когато русите дошли да освобождават българите, един турски папа запитал един от руските генерали: „Ние толкова време управлявахме българите, но нищо не можа да излезе от тях. Вие какво мислите да правите с тях? Мислите ли да им турите казашки шапки?“ „Освен че не мислим да им турим казашки шапки, но ние мислим да си турим български калпаци, да станем като тях.“ Турчинът се учудил и казал: „О, Алах! Само Бог може да ви накара да си турите калпаци, защото нашите глави са много страдали от тия калпаци.“ Казвам: и ти като руския генерал ще отидеш при някого да го освободиш и като го освободиш, турският папа ще те пита: „Ти искаш ли да му туриш своята шапка?“ Не, аз ще туря неговата шапка на главата си, неговия калпак. Следователно, ако в дадения случай вие не можете да станете като този, когото освобождавате, вие не го обичате. И Бог, за да ни покаже, че ни обича, Той слиза на земята между нас, туря нашия калпак, взема нашите немощи. Той става едно с нас.

Когато двама души са в хармония, когато се обичат, те могат да образуват две станции – на предаване и на приемане. Единият от тях е трансформатор, в който идеите се приемат и предават на другия, който чрез ума на първия чете. Между тях се образува фокус, в който идеите се отразяват.

Кога предметите се виждат ясно и кога смътно? Някои не-

ща са смътни в нашите улове. Значи не са на фокус. Ако предметът се постави точно на фокус, имаме ясна представа за него. Всички неща, които във вашия ум или във вашите чувства са на фокус, вие ги обичате, защото образите им са ясни. Казвате: „Имам ясна представа“. Ясната представа е зрял плод, неясната, смътната представа е незрял плод. Колкото по-високо стои дадено същество, толкова и представите му са по-ясни и всеобемащи.

Всякога любовта ще остане непонятна. Любовта само по отражение може да я познаваш. Човек, за да познава любовта, търси някого да обикне. Само като обикнеш някого, ще познаеш своята любов. Ако не можеш да обикнеш някого, не можеш да познаеш своята любов. Ако искаш да видиш, обикни някого. Да обичаш, значи да се видиш. Като се видиш, приятно ти е тогава. Най-хубавото огледало в света, това е любовта. Като погледнеш, виждаш надеждата, виждаш вярата, виждаш и самата любов. Животът се осмисля.

Любовта не се занимава нито с бъдещето, нито с миналото. Вие можете да разсъждавате за миналото, но любовта се занимава с настоящето и с малките величини. Ако искаш оня, който те обича, да те направи богат, ти се лъжеш. Ти не разбираш любовта. Оня, който те обича, той само ще те нахрани, ще ти даде обед. Или ти пътуваш, имаш един товар. Той ще ти вземе половината от товара или ще ти даде една чаша вода. Любовта се занимава с малките величини. Онзи, който те обича, ще ти каже: „Ще оздравееш!“ И като ти каже онзи, който те обича: „Ще оздравееш“, ти ще оздравееш! И така можеш да познаеш кой те обича.

Дойдете ли до любовта, вие трябва да знаете следния закон: човек не може да бъде обичан, докато той сам не е обичал. Детето е привързано към майка си и я обича, защото първо тя го е обичала.

Какво значи да любиш? Да съединиш трите свята в едно, т.е. да познаеш човека в Божествения, в духовния и във фи-

зическия свят. Когато възлюбиш някого, ти му се отплащаш. Той ти е направил всички услуги в миналото и сега да нямаш човештина към него, това не е хубаво. Всякога онзи, когото любиш, е този, който те е любил.

Щом човек обича някого, винаги ще го обича, тази любов не може да престане, може да отслабне, наглед може да се изгуби, но само когато човек заспива, т.е. потъне в други работи. После, когато се събуди, любовта пак се проявява. Любовта, която човек има към някого, не е от това прераждане, тя е от далечното минало, отреди много съществувания.

Има една непроменлива любов и една променлива. Не че е лоша променливата любов, но отдалечава се временно, за да си почине човек. Някой казва: „Онзи ме обичаше, а сега не ме обича“. Онзи, който те обича, те е оставил точно навреме и ти е дал точно толкова, колкото ти е нужно. След това той пак ще се яви, неговото вътрешно отношение не се е изменило към теб. Земята се върти около Слънцето по една орбита, тъй че някой път е по-близо, а някой път – по-далеч от него. Разликата в разстоянието е няколко милиона километра. Същият закон е и по отношение на душите, между които има любов. Някой път сте по-близо до този, когото обичате и около когото се въртите, а някой път сте по-далеч от него. Тази е причината, дето тези, които се обичат, се отдалечават.

Когато обичаш някой човек, то душата му те обича горе, макар и физическото съзнание на този човек все още да не знае това. Ако обичаш някой грешник, то душата му горе вече те обича и приема твоята любов и няма да се минат 1–2 години и той ще те заобича и долу, на земята, ще се обърне, ще стане промяна в него. И тъй, щом обичаш някого, душата му горе те обича. Затова казваме, че любовта непременно е взаимна – това, което е горе, ще слезе на земята, а което е на земята, то е било по-рано горе. Отначало любовта може да бъде взаимна само горе, а после става взаимна и долу. Щом обичаш Божествено, винаги има отзвук на любовта, а дето хората не се обичат, то е привидно.

Когато любовта не се приложи правилно, тя внася тъмнина. А човекът, който върви по Бога и те обича, щом дойде при тебе, най-първо ще внесе светлина в ума ти – това трябва да бъде едно от качествата. Не внесе ли това качество, това не е любов. И ако вие всички бяхте нагласени тъй, както аз говоря, знаете ли каква аура щеше да има тук? Но колко са далече вашите мисли, вашите желания!

Ако отидете при някой ваш приятел за известна услуга, той ще ви се отзове дотолкова, доколкото вие го обичате и вярвате в него. Много хора, много ваши близки не ви помагат, защото любовта ви не отговаря на тяхната. Закон е: не можеш да обичаш някого и той да не е готов да ти помогне. Любовта има отношение към душата на човека, а не към неговата личност. Който обича, той е по-силен от онзи, когото обичат. Допущате ли в ума си мисълта, че онзи, когото любите, може да ви причини някаква пакост, това значи, че не го обичате. Кое не обичат хората? Те не обичат злото. Защо? Защото им причинява ред пакости.

Най-голямото благо е онова чувство, което се проявява в тебе. На него разчитай. А другите блага, те после сами по себе си ще дойдат. И ако вие не се ограничавате, любовта ще се прояви много по-величествено, отколкото сега. Бащата може ли да убеди дъщеря си да го обича? Кой са признаците, по които познавате дали някой ви обича, или не? Че ви е донесъл един малък подарък, това още не е признак на любовта. Когато някой е подсъдим и носи подарък на съдия, това от любов ли е? Когато един разбойник нападне някого и последният дава всичките си пари, всичко каквото има, от любов ли го прави? Той дава по-малкото благо, за да не го лишат от по-голямото – живота. Той дава парите си и казва: „Остави ме да живея“.

Само онзи човек ви обича, в присъствието на когото вашите мъчнотии постепенно намаляват и изчезват.

Ако искате, можете да разграничите любовта от другите

ваши състояния, които имат друго естество. Има начин да опитате дали някой ви обича, или не. Ако направите една погрешка, този, който ви обича, ще ви каже: „Няма нищо, тази погрешка не е ваша“. Този човек има вяра във вас. Вие направите една сделка и изгубите 10 000 – 20 000 лева. Той ще ви каже: „Няма нищо, ще се оправи тази работа!“ И ви кредитира наново. Втори път губите, трети път, четвърти път, пети път и т.н. Той все ви кредитира. Този човек има вяра. Друг на негово място би дал пътя на онзи, който е сгрешил. Вие сте от много строгите.

Как гледа Бог на нас? Направим една погрешка. Господ казва: „Няма нищо“. Направим втора погрешка, трета, четвърта, направим десет погрешки. Господ казва: „Няма нищо“, и те кредитира. Ние имаме постоянно Любовта на Бога, която се изявява всеки ден. И след като направим една погрешка, Слънцето не се помрачава, вятърът си духа, хората са любезни към нас. А ние вътрешно се ядосваме, смущаваме се. Оставете смущенията, а поправете погрешките!

Вие мислите, че някой много ви обича. Но не се ли заблуждавате? Защо ви обича и колко? Каква е мярката, с която мерите любовта му? Законът е: ако много обичате, много ще ви обичат; ако малко обичате, малко ще ви обичат. Големите прозорци пропускат много светлина, малките – по-малко. Сега аз говоря за любовта не отвлечено, а така, както вие я разбирате. Всички хора са прави, когато обичат, защото ако няма любов, смъртта ще дойде. Безлюбието ражда смъртта, а любовта ражда живота. Всеки един от вас иска да живее. А за да живееш, трябва да те обичат, но трябва и ти да обичаш. Да обичаш, да те обичат, да се обичате; да те обичат, това е едно, да обичаш, това е две, да се обичате е три. Който не разбира закона за проявата на любовта, той всякога има безброй страдания. Някой казва: „Да ме обичат“. То е едно. Да обичаш, то е две. Да се обичате, е три. Тогава аз казвам така: двете са равни на едно. Едно плюс едно е две. Колко полушария има земята? Две. Двете полушария не са ли равни на една земя? Вие ще кажете: „Това са половинки“. Че

земята може ли да се дели на половинки? Казвате: живот, движение. Може ли животът да се раздели?

Идеята, която трябва да остане у вас, е следната. Има един опитан начин за човешката мисъл при сегашното състояние, за да се освободим до известна степен от онова анормално състояние, което ни измъчва. Не само обикновените хора, но и религиозните хора постоянно се измъчват за нищо и ни какво. Много пъти ти мислиш, че Бог е неразположен спрямо теб. Това не е неразположение на Бога, но някой човек е неразположен спрямо теб, той е толкова силен в мисълта си, че неразположението му спрямо теб, неговата мисъл те измъчва. Вижте онзи влюбения момък – при най-малкото неразположение на неговата възлюбена, цялата къща се върти ту на една, ту на друга страна, свива го сърцето, боли го, опасна работа. Най-малкото неразположение на онзи, когото обичате, може да произведе цял ад у вас. Следователно любовта е само тогава любов, когато не произвежда никакво страдание. Онази любов, която произвежда страдание, тя не е истинската любов, която ние очакваме. Онази мисъл, която произвежда страдание, не е мисъл, онази мисъл, която произвежда безпокойство, не е мисъл. Ако вие имате един приятел, в когото се съмнявате, отношенията между вас не са хармонични, нито вие го разбирате, нито той ви разбира. Но ако вие имате в него пълна вяра, ако той във вас има пълна вяра, любовта ви е нормална.

Не казвай за някого, че е много студен човек, няма никаква любов и е жесток. Това са само ваши заключения.

Някой казва, че не може да обича едн-кого си, че не му е симпатичен, не може да го търпи. Чудно нещо! Същият човек обича кучета, милва ги, радва им се. Ако може да обича и да се радва на едно куче, което често е по-лошо от най-лошия човек, защо да не обича човека? Човек седи много по-високо от кучето. Ако едно куче може да ви бъде обично, колко повече човек заслужава да бъде обичан.

Казвате, че еди-кого си не обичате. Какво значи това? Щом не го обичате, това значи, че този човек не е в една и съща гама с вас, с него вие не сте в хармония. Трептенията на вашите чувства и на вашите мисли не си хармонизират, вследствие на което не можете да се обичате.

Ти не можеш да обичаш един човек, който няма поне една добродетел. Можеш да обичаш един умрял човек, но ти го обичаш за нещо: или за една добра черта в него, или за някаква добродетел. Към учения можеш да имаш уважение, но не любов. Към силния можеш да имаш почитание, но не любов. Добродетелния, обаче, можеш да обичаш.

Има хора, които поддържат становището, че трябва да имаме добро мнение за хората. Добро мнение за кои хора да имаме? Мислите ли, че всеки човек, който носи глава, е човек? Или че всеки, който има външност на човек, е човек? Под думата „човек“ ние разбираме разумно същество, което не иска да греши. Човек е този, който иска да живее по закона на любовта, който няма желание да използва никого. Казвате: „Да обичаме всички хора“. Как ще обичаш една змия, която хапе? Как ще обичаш една отрова, която разрушава човека? Как ще обичаш мухлясал хляб? Или как ще обичаш онова, което изгаря? Какво значи „да обичаме?“ Можем да обичаме всичко онова в света, което е разумно. И за себе си да се придържаме към същия закон, и в себе си обичай всичко онова, което е разумно. Казвате: „Човек трябва да обича себе си“. Да, но обичай в себе си онова, което е хубаво, красиво, добро, изящно. А всичко, което не е хубаво, изхвърли го навън. Например как ще обичате един нетърпелив човек? Или как ще обичате един мърморко? Или как ще обичате един, който все е недоволен? Каквото и да направиш, той е недоволен.

Да обичаш човека, чиито мисли и чувства носят соковете на любовта, разбирам, но да обичаш човека, чиито мисли и чувства носят ограничение, робство, не разбирам. Злото, омразата, лъжата, престъплението по никой начин не могат да

се обичат. Невъзможно е човек да обича отрицателните прояви! Защо? Защото те са качества, които носят смърт. Смъртта не може да се обича от никого и при никакви условия. Колкото хората и да се различават, има, обаче, общи положения за всички без разлика.

Христос казва: „Ако имате любов към Мене, ще опазите Моята заповед“. И още е казал: да се отрече човек от майка и баща, от братя, сестри, от всички лъжливи учения, да дойдат новите братя и новите сестри, защото „всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, е Моя майка, баща и брат“. Значи всички, които изпълняват волята Божия, са наши братя. Онези, които не изпълняват, не са. Онези, които не изпълняват волята Божия, ние не можем да ги обичаме и към тях и да искаме, не можем да проявим нашата любов. Има някои хора, които не могат да обичаш. Ти можеш да обичаш един камък, и да го обичаш, този камък не е в състояние да почувства твоята любов. Един камък след хиляди години, като се освободи, може да бъде достъпен за любовта.

И после вие казвате: „Да любим хората!“ Как, да любим тези грешни, мъртви хора? Не, нашата любов е за онези, които сега живеят. Нашата любов е за Божиите деца, които сега са на лозето. На тях трябва да изпратим Божиите лъчи, както Слънцето изпраща нам лъчите си.

Вие не можете да обичате всички едновременно. То е несъвместимо с човешкото естество. При днешните условия човешката нервна система не може да издържи целокупната любов на всички хора. И ще бъде голямо нещастие за вас, ако всички хора ви обичат – вие ще се разтопите. Трябва най-малко половината от тези хора да ви намразят, за да живеете. Омразата в това отношение е един стимул в живота. Ако омразата стане 100 на 100, вие сте изложени на други опасности. Тези контрасти съществуват като една вътрешна необходимост в живота.

Сега всички хора говорят за любов, копнеят и въздишат

за нея, търсят някой да ги обича. Казвате: „Не ме обичат близките ми, не ме обичат приятелите ми“. Вярно е, че не ви обичат нито приятели, нито роднини, но и вие не ги обичате. Кому какво сте дали? Те са затворени за вас, но и вие сте затворени за тях. Всички хора трябва да отворят торбите си и да дават. Вие трябва да поставите в ума си мисълта да бъдете щедри. Бог е щедър, вие трябва да бъдете щедри. Бог е благоутробен, и вие трябва да бъдете благоутробни. Бог е светлина, и вие трябва да бъдете светлина. Бог е Любов, и вие трябва да бъдете любов. Който се грижи, безпокои за ежедневните работи, той няма любов в себе си. Който не се тревожи за обикновените, за дребните работи в живота си, той има любов в себе си.

По-добре е човек да се обезсърчи, но да знае истината, отколкото да се насърчи и да бъде в заблуждение. По-добре е човек да знае, че не го обичат, отколкото да живее в заблуждение, че е обичан. По-добре е да се обезсърчи, че не го обичат, а всъщност да го обичат. Днес много хора казват, че обичат, а всъщност не обичат. Други пък казват, че не обичат, а всъщност обичат. Който казва, че не обича, а всъщност обича, той е страхлив човек. Той крие любовта си, защото се страхува от хората. Който свободно изказва любовта си, той се намира при благоприятни условия на живота, вследствие на което свободно изявява чувствата си. Дойдат ли до любовта, всички хора изпадат в заблуждения, понеже всеки излиза от лично гледище. Хората имат високо мнение за своята любов. Каквото мнение и да имат, любовта им е човешка: днес се очароват, на другия ден се разочароват.

Сега ви е приятно, когато ви обича този, когото и вие обичате. Аз се чудя на хората! Една задача, която е трудна за разрешение. Защо човек, когато го обичат, му е приятно? Пък той, като види, че другите не го обичат, не му е приятно. Защо тъй? Не може да ме обича някой, когото и аз не обичам. Ако ти го обичаш, ти му се отплащаш за любовта, с която той те е обичал някога. Туй е в реда на нещата. Казваш: „Ама той не ме обича“. И ти не си го обичал. Следователно започ-

ни да го обичаш и за в бъдеще след 1, 2, 3, 4, 5 години и той ще те обикне.

Мнозина от вас се оплакват, че няма кой да ги обича. Аз ще ви препоръчам едно правило, което трябва да спазвате, за да ви обичат. Всички може да използвате това правило, то е следното: имаш един приятел, който искаш да те обича. Намери в него една от най-добрите му черти, дръж я постоянно в ума си и той ще те обикне. Щом го критикуваш в душата си, той не може да те обича. Между него и тебе винаги ще има една междина.

„За какво ще ме обичат хората?“ Може да ви обичат за вашите отлични мисли, може да ви обичат за вашите отлични чувства, може да ви обичат за вашите отлични постъпки. Това са три неща, които са съществени. Може да ви обичат и за вашето тяло, понеже с него можете да им служите. И вие за същите неща можете да обичате другите. Защото, ако вие не обичате хората, не може да стане правилна обмяна. Ако не може да стане обмяна между вашите мисли и мислите на ближните, вие сте затворници, нищо не можете да се ползвате. „Защо трябва да обичаме?“ Хубаво, ако можеше човек сам да живее, няма защо в света да живеят толкова милиарди хора. Ако тия хора не се нуждаят един от друг за своето развитие, светът не би бил създаден по този начин. Но всичките форми на природата са създадени, за да може Божията Любов, по какъвто и да е начин, да достигне до всеки ум, до всяко сърце и до всяка душа. Всичко в природата е така нагласено, че както и да е, чрез радост или чрез страдания, по който и да е начин Божията Любов трябва да намери един път, да дойде в човешката душа, да може Божественият живот да произведе онова, което Бог е намислил. Светът Бог го е създал и това си има своя цел.

Мнозина казват: „Да има кой да ни обича!“ Въпросът не е правилно поставен. Много хора носят любовта, но ти трябва да отвориш сърцето си за нея, да възприемеш част от любовта им. Как ще искаш любовта на хората, ако нямаш фор-

ма, в която да ти влеят от нея? Всеки добър човек носи в сърцето си от екстракта на любовта.

Казвате: „Мен не ме обичат“. Защо не те обичат? Окултистите твърдят, че този, когото никой не обича, се е демагнетизирал. Той започва да гледа на хората от лошата страна, всички го отбягват – демагнетизирал се е. Затова се пазете. Като почнете да не виждате в никого добро, вие сте се демагнетизирали и малко хора ще ви обичат.

Не мисли, че нашият път ще бъде този, по който сега вървим. За съжаление днес хората вървят по този лош път. Макар че вие не сте съгласни с Ева, всеки от вас по няколко пъти в годината яде от забранения плод. Защото туй дърво за познаване на доброто и злото е и у вас. У тебе се зароди омраза, ненавист, подозрение, ревност и други подобни чувства. Зароди се желание да убиеш човека, да го злепоставиш, да го унищожиш, да го премахнеш. Питам: какъв е този живот? Трябва да знаеш, че всички същества, които живеят на земята, са създадени от Бога! Всяка една човешка душа си има свои стремежи. Не гледайте на външната форма. Когато някой казва: „Аз не те обичам“, ето какво означава това: „Не обичам обвивката на твоята душа, дрехата, с която си облечен. Хвърли тази дреха! Защото дрехата ти е оцапана, аз няма да обичам кирливата ти дреха. Виж, душата ти може да обичам.“ Ти хвърлиш дрехата, измиеш се и като дойдеш в къщата ми, аз ще ти дам една хубава ленена премяна. И ще бъдеш добре приет.

В живота можеш да обичаш само красивото, възвишеното. Ако се оплакваш, че никой не те обича, казвам: не те обичат, защото в тебе има мътна вода. Знай, че когато хората те обичат, ти си добър.

Онзи, който е нещастен, можете да го направите щастлив, като го обикнете. Но когато направите добро, кажете за кого го правите. Можеш да обичаш съзнателно, без да казваш, или пък да обичаш и да казваш. И едното е хубаво, и другото

е хубаво. Но в дадения случай когато онзи, който те обича, ти казва това, ти си нещастен и той е нещастен, но същевременно има трето лице, което е щастливо. Такъв е законът: двама са нещастни, а третият е щастлив. При незнайното първият е щастлив. Това е отношението на числата. Единицата е символ на щастие. Тройката е закон на равновесието – тя показва, че когато двама са нещастни, има трети, който е щастлив. Това е законът на равновесието. Щом си нещастен, ще кажеш: „Аз съм един от двамата, които поддържат щастие на трети.“ Защо страдаш? „Аз поддържам щастие на един, който е около мене.“ Ще знаете: този, на когото вие поддържате щастие, един ден той ще заеме вашето място и ще ви отстъпи своето. Той ще ви повдигне.

Не говори за другите това, което те говорят за себе си. Това да ви бъде правило. Не говори на една чужда жена, както мъжът ѝ говори. Не говори на едно дете така, както майка му говори. Ето едно свещено правило, което трябва да пазите. Майката може да прегърне дъщеря си. Тя има право. Но ако ти направиш същото, тези хора ще останат недоволни от тебе. Ако един мъж погладни жената на друг мъж, тогаз какво ще стане? Това правило трябва да се спазва.

Това, което мъжът прави за жена си, ти не го прави. То е негово свещено право. Това, което дъщерята прави за майка си и за баща си, то е за тях. Дъщеря ще погладни баща си и ще го целуне. Като дойде откън някоя друга дъщеря, не може да направи същото. Чуждите дъщери да не правят това, което дъщерите в дома си правят. И това е правило. Това са външни неща, но не са без значение. Ето как ще ви изясня мисълта си. Ако ръката ви е без кожа, не трябва да се пипа – боли. Когато един човек е погалил своята дъщеря, той е снел кожата ѝ. И ако вие отидете да я погалите, ще ѝ причините неприятност. Оставете да зарасне кожата ѝ. Или ако искаш да я гладиш, стани баща. Нямаш право да буташ когото и да е, ако не го обичаш. А пък щом го обичаш, тогава погладни го, както гладиш себе си.

Когато обичаш някого, няма да казваш, че го обичаш. То-

зи въпрос ще го решаваш само с Бога и след като те опита Бог и види, че изпълняваш закона, тогава този, който не те обича, ще те обикне. И онези, които са те мразили най-много, най-много ще те обичат. А онези, които са те обичали много, а ти не си ги обичал, ще те намразят. Това учение е лично, то няма обществено приложение. Божественото учение има лично приложение. Аз мога да го прилагам за себе си. Моята любов ще я приложа към всички хора. Но не мога да им наложам да обичат. Аз мога да обичам всички хора, никой не може да ми препятства в това. Но ако почна да разправям за любовта си към хората, веднага ще се яви противоречие. Ако някой има дъщеря и аз кажа, че я обичам, или ако някой има жена и аз му кажа, че обичам красивата му жена, тогава той ще ми каже: „Кой ти дава това право?“ Затова не говори за Божественото. При Божествената Любов ти само даваш, не вземаш нищо. Какво престъпление има в това? Престъплението иде при закона на вземането. В проявяването на любовта няма престъпление. Всички недоразумения се създават, когато искате да вземете нещо.

По закон няма да любим. Няма закон за любовта. Аз не ви критикувам и не ви казвам как да се любите: ако имате любов, то е за вас. Ако ме запитате тъй: „Моята любов права ли е?“, аз не мога да ви кажа, но в даден момент аз знам дали любя или не. Но няма момент в моя живот, когато да не знам права ли е постъпката ми, или не. Или за едно разположение, което имам, право ли е или не. Абсолютно знам обичам, или не и в каква степен и какви резултати ще даде тази любов. Съзнанието ми показва каква е любовта ми. Зная го това, за себе си го знам.

Според туй учение, някои искат да знаят, дали живеят по закона на любовта. Аз ще ви дам един начин, и за млади, и за стари, да разберете дали живеете според любовта. Влезте в един дом веднъж, дважд, три пъти. Ако в този дом става подобрение, вашите влияния са добри, любовта ви действа. Но ако след като влезете в този дом, произведете една малка дисхармония, нямате любов. Мнозина имат особена такти-

ка, особена психология. Те, като влязат в един дом, гледат дали мъжът или жената са по-съобразителни, искат нея или него да ги предразположат. Гледат да задоволят единия от тях. Не, ти като влезеш в един дом, ще бъдеш и към мъжа, и към жената, и към децата честен. От твоето сърце ще блика любов и на всички същества, които са излезли от Бога, ще гледаш като на живи души, ще гледаш с чист поглед, няма да имаш никаква задна мисъл. Това е Христовото учение, което всякога можем да приложим. Така ще бъдем щастливи.

Казвате: „Мъчно е да угодиш на хората“. Не, най-мъчната работа е да угодиш на себе си. Коя е причината за това? Вътрешното недоволство в човека. При това положение, той не може да бъде доволен от себе си. Малко те обичат хората, не си доволен, много те обичат, пак не си доволен. Отде да знаят, колко да те обичат и как да те обичат? Коя е мярката на любовта? Изкуство е да знаеш да обичаш и да те обичат. Любовта е нежно цвете, което трябва да отглеждаш внимателно. Ще го поливаш от ниско. Поливаш ли го отвисоко, ще изкараш пръстта му. Наблюдавайте как жените поливат цветята. Ония, които обичат цветята, ги поливат по малко и чакат да се попие водата. След това сипват още вода и пак чакат да се попие. Като наблюдавам как поливат цветята, и аз се уча от тях. Казвам си: така ще постъпвам и аз с хората. Като дойде при мене някой недоволен, аз му сипя само 1–2 капки и чакам да се попие. После му сипя още малко. Той иска да му дам изведнъж много, но аз не искам да го удавя, затова давам по малко и чакам, докато го погълне. И на вас казвам: наливайте по малко, внимателно, да не се излее капка навън.

Някои казват: „Любовта не съществува“. Ами че защо плачеш в света? Плачът е едно доказателство, че има любов в света. Ти плачеш, защото търсиш нещо, ти плачеш, защото има някой, който не те обича. Не, има някой, който те обича. Господ те обича. „Е, ти остави Господа.“ „Ами кой?“ „Някое живо същество.“ Ами живото същество си ти. Щом не мо-

жеш да намериш някого, който да те обича, обърни се ти да обичаш някого. Тогава в Любовта на Господа има две състояния: да те любят, и ти да любиш. Когато в един живот са те любили, в другия живот ти ще любиш, защото онези, които са те любили, сега ти ще ги любиш. Онези, които трябва да бъдат любени, те си почиват. А сега ти седиш, чакаш, като някой богат човек да те любят. Не, ще станеш, ще идеш да търсиш някого да любиш.

„Как да обичам?“ Вложи в дупата си желанието да обичаш и повече не мисли. Това желание ще работи в тебе и ще даде своя плод. Дай ход на твоето желание, оправи пътя му и не се безпокой.

Сърдиш се, когато те обичат, сърдиш се и когато не те обичат. Кое е правото? Правото е при сегашния уровень на вашето развитие да се прояви вашата любов. Вие не очаквайте да ви обичат, но вие се проявете. Дайте път на онова, което е във вас, да се прояви. Така както Бог се проявява, и ние да се проявим. И ти, като проявяваш любовта си, проявяваш едно Божествено качество.

Вие се ограничавате в себе си. Казвате: „Кого да обичам и кого да не обичам?“ Щом казваш така, ти създаваш злото в себе си. Не туряй никаква преграда на своята любов! Това е Божественото в тебе! Щом се яви ограничение, знай, че то е от друг произход – от миналото е. А пък в тебе да има един Божествен компас – обичай един човек, макар и да има погрешки. Това е Божественият компас.

Всички искат да знаят защо са нещастни. Много просто: вие сте нещастни, защото хората ви обичат. Докато ви обичат, а вие не обичате, всякога ще бъдете нещастни. Ако искате да бъдете щастливи, трябва да обичате. Да обичаш, това е Божествено. Да те обичат, това е човешко. Любовта е основа на живота. Обаче началото на живота започва от момента, в който ти проявяваш своята любов. Краят на живота настъпва в момента, когато хората проявяват любовта си

към тебе. Тъй щото не желайте хората да ви обичат, за да не дойде преждевременно края на вашия живот. Ако двама души се обичат отвън, те никога не могат да бъдат щастливи. Ако двама души се обичат отвътре, те всякога ще бъдат щастливи. Следователно искате ли да бъдете щастливи, търсете вътрешната, а не външната любов. Този е правилният път в живота.

Когато започвате съзнателния си живот, имате желание всички да ви обичат. То е невъзможно. Как ще познаете, че някой ви обича? Какво веществено доказателство трябва да ви представи той? Ами че обичта е един абстрактен, отвлечен свят. Само в някои случаи човек се убеждава в обичта на другите и после пак се разубеждава. Кое е същественото, което доказва, че някой ви обича? Кое е по-хубаво: да обичате или да ви обичат? („Да обичаме.“) Защо? Човека не трябва да го обичат по единствената причина, че той желае това. Той е жив и неговият живот е резултат на една друга любов. Следователно той има любовта. И тази любов отвътре трябва да я прояви. Любовта отвън го е създала. Сега той е длъжен да прояви своята любов към другите. Онзи, който проявява любовта си, е всякога по-силен. Онзи, който обича, е всякога по-силен от онзи, когото обичат. Всички противоречия в живота произтичат от факта, че те обичат. Когато обичаш, противоречие не може да има. И ти можеш да регулираш своята любов както искаш. Когато те обичат, ти си пасивен. Ти не си господар на положението. Нямаш думата. Ако се месите, ако давате разпореждания, заповеди как да ви обичат, вие не разбирате закона.

Трябва да се радваш, когато можеш да проявиш любовта си. Тя носи пълнота. В проявената любов е твоето щастие. А пък този, който възприеме любовта ти, ще получи подтик и той да прояви своята любов. Аз често чувам някой да казва: „Аз обичах този брат, но той не заслужава това“. Защо този брат не заслужава твоята обич? Значи Бог го е създал, според Него той заслужава да живее, а пък от твое гледище – не заслужава. Че този брат, преди всичко, не е създаден за те-

бе. Нищо не е създадено специално за вас. Ти си създаден, за да проявиш своята любов, а пък хората край тебе са само възможности, за да се проявиш.

Близо и далеч

Когато хората много се приближават физически, духовно се отдалечават.

„Има ли нещо лошо в отдалечаването?“ Зависи от какво се отдалечавате. Двама души седят при тебе, а ти казваш: „Единият ми е близък, а другият – далечен“. Значи близостта е вътрешен процес. Някой човек ви е близък в духовния свят, а далечен – на физическия. За да не се сблъскате, той трябва да бъде физически далеч от вас на физическия свят – това показва, че той няма какво да ви даде. Учителят е близо до учениците си, защото има какво да им даде.

Като се ожени човек, колко време трябва да бъде близо при възлюбения? Фокус има. Искаш да фотографираш някого, няма да останеш до самия него, но на 5–10 метра ще го фотографираш. Няма да отидеш и много далеч. Когато хората се залюбят, хванат се ръце за ръце, прегърнат се. Аз казвам: скоро ще се бият. Виждам пианите хора – щом се напият, хванат се под ръка, прегърнат се. Мен не ме радва туй прегръщане на пианите. „Ама, казвате, близост.“ Близостта – на човешкия ум. Ако имаш хубава мисъл за един човек, ти си наблизо. Ако имаш хубаво чувство за един човек, ти си наблизо. Ако не мисля добре за вас, не съм близък. Ако вие не мислите добре за мене, не сте ми близки. Ако не мислим добре за Бога, не сме близки до Него. Ние искаме да Го видим. Не е въпросът за виждане. Във виждането има вътрешно знание.

Когато срещнете днес, ще ви запита, обичате ли го. Как ще докажете дали обичате някого, или не? Новата философия на живота поддържа възгледа, че двама души могат да

се обичат, когато са далеч един от друг. Ако са наблизо, те не могат да се обичат. Казвате, че Бог е далеч, затова именно Го обичате. Погрешката на хората седи в това, че те искат да се обичат отблизо. Те искат да хванат предмета, който обичат. Ако обичате човека, как ще го хванете? Как ще хванете душата на човека, когато тя постоянно е в движение? Душата се движи толкова бързо, че едновременно присъства във всички свои точки. Това значи: Бог едновременно присъства навсякъде и никъде. Той едновременно е и близо, и далеч. Когато не Го обичаш, Той е близо. Ако обичате и ако ви обичат, вие сте далеч. Всеки е опитал това. Когато някой не ви обича, той е близо до вас и постоянно ви мушка. Затова, когато почувства, че някой момък я обича, момата започва да бяга. Щом бяга от момъка, тя го обича. Ако не бяга, тя не го обича.

Когато казвам, че които се обичат, трябва да бъдат далеч един от друг, това подразбира, че любовта постоянно се движи, вследствие на което изисква голям простор. Ето защо е казано, че за любовта няма невъзможни неща. Мощно нещо е любовта. Когато обича, тя ще го намери и на другия край на света. В една минута само тя може да обиколи вселената. За любовта няма граници, няма разстояния. За любовта не съществуват понятията „далеч и близо“. Далеч и близо, това са относителни понятия, които съществуват само за хората на земята. Следователно, когато някой се отдалечава от вас, това показва, че или той ви обича, или вие го обичате. Ако ви обича, той ще се отдалечи от вас. Ако го обичате, вие ще се отдалечите от него. Докато седите близо при човека и му натяквате, че не ви обича, това показва, че и вие не го обичате. Ако седите при някого и нищо не му говорите за любов, вие го обичате.

Всички предмети, които са много близо до вас, не ги разбирате. Хората се обичат, когато са далеч един от друг.

И тъй, ако се отдалечавам от някого, обичам го, ако се приближавам при някого, не го обичам. Изпращам писмо до ед-

ного, в което съобщавам, че му завещавам всичкото си богатство, всичките си имоти и заминавам за странство. „Живей свободно, разполагай с всичко мое и за нищо не се грижи!“ Какво показва това? Че обичам този човек. Отдалечавам се от него, нищо не му искам и го оставям съвършено свободен. Ако му дам част от имотите си и остана да живея при него, като му напомням постоянно, че съм го облагодетелствал, това показва, че не го обичам. Тъй щото под думите „далеч и близо“ разбирам противоречията в любовта. Ако между двама души, които се обичат, възникват противоречия, това показва, че те са близо един до друг. Ако в любовта им не възникват никакви противоречия, те са далеч един от друг.

Казвате за някого: „Не го обичам този човек“. С този израз ще си създадете цяло нещастие. Не обичате този човек, понеже не сте го поставили на фокус.

Ти казваш за някого: „Аз този човек не го обичам“. Какво разрешаваш? „Ама аз го обичам.“ Ако го обичаш, и ако не го обичаш, то е едно и също нещо. Ако го обичаш, ти даваш начало, твориш нещо в света; ако не го обичаш, ти имаш един излаз. Едновременно ти не можеш да обичаш всичките: половината ще обичаш, половината ще мразиш. Това е вече друго разбиране. Един човек не ти е симпатичен, но той не е симпатичен, защото нищо не ти дава. Огънят не ти е симпатичен, защото те изгаря. Но без туй, което те гори, макар да не ти е симпатично, не можеш. Колкото да не ти е симпатичен огънят при известни условия, той е симпатичен при други. Като си много близо, не е симпатичен, но като се поставиш на известно разстояние, по-симпатичен от него няма. Като каже някой за някого, че не му е симпатичен, разбирам, че е много близо до него. Ако се тури на известна дистанция, много ще му е симпатичен.

Ако някой каже за някого, че го обича, казвам: той се е поставил на мястото, дето трябва. Как трябва да разбираме това? Аз го разбирам научно. Човек да се постави на мястото, дето трябва, значи да вземе една позиция, която приро-

дата му е определила. Защото има и неблагоприятни условия. Всеки човек може да се постави в едно или друго отношение с хората. Не с всички хора, с които сме се поставили в даден момент, ние сме в хармония, и не с всички хора ние сме в дисхармония. Сега ще кажат, че тези отношения се определят от миналото. Така изясняват нещата индуистите, то е донякъде обяснение, но не докрай. Казват: кармически е така. Що е кармата? Това са само последствия на причините.

Съществува следният закон: всеки предмет, който обичате, трябва да стои на известно разстояние от вас. Който не спазва този закон, той ще се натъкне на големи противоречия. Оттук можем да извадим заключението: противоречията в живота се дължат на факта, че човек нарушава онова разстояние, което съществува между него и любимия му предмет. Като обича нещо, човек има желание да го вземе близо до себе си, да го прегърне, да му се порадва. Любовта изключва всякаква близост, всякакво прегръщане. „Ами Бога, Христа не можем ли да прегърнем?“ Как ще Го прегърнете, като е далеч от вас? Как ще прегърнете Слънцето, звездите? „Като отидем на небето, при Христа, тогава ще го прегърнем.“ Христос не обича прегръдки. Той опита веднъж прегръдките на хората и втори път не се лъже. Те Му изковаха един дървен кръст и Го качиха на него, да Го прегърне. Христос познава вече прегръдките на дървения кръст.

При любовта има един закон, който трябва да го изучаваме. Ако ти се влюбиш в Слънцето и искаш постоянно да го гледаш, какво ще стане с тебе? Ако постоянно го гледаш, има опасност да ослепееш. Ако ти привличаш много близо до съзнанието си онзи, когото обичаш, ти ще ослепееш. Така е, ако човек обича Слънцето и всеки ден го търси по небето, той ще ослепее. Това, което обичаш, не трябва да го търсиш отвън. На туй, което обичаш, трябва да му служиш. Трябва да служиш на този, когото обичаш.

Всяка любов, която е отблизо, не е истинска. Истинската любов е отдалеч. Тя е необятната, великата любов.

Аз съм за онази велика Божествена мисъл, която внася радост, която внася братство в света. Не привидното братство, не привидната мисъл, но туй сърце да тупти вътре, а не да питаш по 100 пъти: „Обичаш ли ме?“ Когато аз ви обичам, където и да сте в света, моята обич ще я чувствате, всичко ще ви върви по мед и масло, ще ви помагам във всичко. В любовта има култура. За нея има само един израз: тя е всесилна. А от напата любов хората умират.

Някои казват: „Покажи ни любовта!“ Когато излезете вечерно време и видите тези звезди по небето, какво показват те? Това са фенерчетата, които се явяват и Бог ви показва чрез тях пътя, че сте се загубили в бурята на живота. Казват някои: „Тия звезди са далеч“. Е, кое е близо до нас? Туй, което обичаме в дадения момент, то е близо. Близо и далеч, това са относителни неща.

Кръговратът на доброто

Някой си нагълнил главата с правила, знания, преживявания, а те не живеят в него. И той казва: „Да се обичаме, да бъдем милосърдни“. Е, хубаво, добре, но всичко това са качества, а не правила. Е, как да се обичаме? Ти дойдеш при мене, помолиш се, искаш 20 лева. „Нямам!“ Не ти услужвам. Вървя по пътя, минава някой покрай мене, иска да му повдигна торбата. Казвам: „Не може, бързам“. Някой паднал на пътя, ще се спреш, ще му помогнеш. Във всеки даден момент ще се спреш, ще употребиш закона на любовта. Отидеш в някоя къща, твоята сестра е натъжена, запитва те: „Не можеш ли да ми помогнеш с нещо?“ „Е, Господ да ти помогне!“ Не, спри се, помогни на сестра си! Кажй й: „Господ и на тебе, и на мене ще помогне“. Кажй, и ще бъде!

Когато човек дойде в съотношение с когото и да е, не само с хората, но и с цялата го окръжаваща среда, всичко това влияе за създаването на характера му. Ние казваме, че чрез всички неща в света, колкото малки и нищожни да са, се про-

явяват разумни сили, разумни същества. Запример ти вървиш, съсредоточен си в мисълта си, много важна работа имаш, но виждаш едно дете на улицата, страда, плаче. У теб се породи едно малко желание да се спреш, да му помогнеш, но веднага си кажеш: „Нека друг някой се спре да го утеши, аз имам високо предназначение“. Кажеш ли така, ти не разбираш Божията Любов, ти си изгубил един велик Божествен импулс. Не, каквато важна работа и да имаш, ти ще се спреш. Спреш ли се да помогнеш на това дете, ти си помогнал и на себе си.

Вие се намирате в едно трудно положение. Чудите се – своето дете ли да обичате повече, или чуждите деца? Не правете различие! Обичайте всички деца! Гледайте на онова дете, както майка му го гледа! То е истинското отношение. Влезте в положението на онази майка, която е родила това дете.

Като приложиш живата любов, ще видиш, че всички хора чувстват като тебе, те се радват и страдат като тебе. Всички хора имат такива нужди, каквито имаш и ти. Като разбереш това, ще влизаш в положението на всеки човек и ще можеш да му помагаш както на себе си. Това е наука, която ще се приложи в бъдеще.

Който се е домогнал до тази любов, той дава на всички изобилно и не се отделя от хората. Проявите ли Божествената Любов към някого, не само че не се отделяте от него, но ставате част от неговия организъм. Вие се присъединявате към него, с готовност да му служвате във всички случаи на мъчнотии и страдания. Вие преживявате заедно с него и радостите, и скърбите му. Божествената любов осмисля живота на всички хора. Тя създава истински връзки между хората, т.е. трайни, вечни връзки. Божествената любов внася радост и веселие, свобода и простор в човешката душа.

Христовото учение трябва да се разбере, то е основано на един велик Божествен закон, закон над всички закони, неотменният закон на любовта. И казваме, че тази любов може

да се приложи навсякъде. Любовта изисква само да нахраниш гладния, голия да облечеш, невежия да научиш. Любовта не изисква да правиш на хората палати, да правиш по 10 костюма, по 10 чифта чепици, но любовта изисква да му дадеш само това, което му е необходимо, а другото и децата даже могат да направят.

Много мъчна работа е да обичате един човек. Всеки един човек не можеш да го обичаш просто така. Всеки човек си има своите трептения. Той никога няма да ти бъде признателен и да е доволен, или другояче казано: ако той е долу, трябва да слезеш при неговите трептения и да влезеш в неговото положение. Или ако е горе, трябва да се качиш горе и пак да влезеш в неговото положение. И той, като те обича, и той трябва да влезе в твоето положение. И ако вие не влизате едни други в положението си, както Бог влиза, не можете да се разберете. Та можем да обичаме един човек, когато влизаме в положението му, в което Бог го е поставил.

Под думата „Бог“ аз разбирам туй Същество, което навсякъде се проявява. Като видиш едно дърво, да ти трепне сърцето, да се зарадваш, че Бог се проявява. Да видиш, че твоят Господ и Господ на дървото е един и същи. Той ще ти каже: „Направи една услуга, на Мене“, ти ще полееш дървото и ще се радваш, че си могъл да помогнеш. Като минеш покрай изсъхнало цвете – полей го. Да се радваш, че си направил една услуга. Ако ти не си в състояние да помогнеш на една мушица, която се дави и има нужда от твоята помощ, питам тогава: на кого ще помогнеш? Ти, за да помогнеш на своя приятел, трябва да влезеш в него, да видиш каква нужда има. Ти може да му купиш обувца, а той да има нужда от шапка, може да има нужда от обувца, а ти да му купиш палто. Може да няма нужда от палто, но да има други нужди. Той има една нужда – ти трябва да проникнеш в душата му и когато намериш неговата нужда, да я удовлетвориш. Тогава той казва: „Човек е този“. Това разбирам любов.

Под думата „Бог“ аз разбирам единственото същество в

света, което нито се променя, нито се изменя. Това е същество, което е безгранично. Бог е същество, което разполага с всички неща и прави нещата така, както намира за добре. Следователно зад Него няма никакво друго същество. За Него няма никакъв закон. Той сам е закон. Бъдете винаги в съгласие с Него и ще видите как вашият живот ще се измени, ще се изправи. Ако хората биха разбрали днес този велик закон, животът им моментално би се изменил. Но по-добре, че не го разбират. Този закон не може да се разбере, защото в разбирането трябва да има съответстваща любов. Светът не може да има правилно разбиране преди любовта да е предшествала това разбиране. Любовта седи по-напред, по-високо от всякакво разбиране. Любовта предшества разумността. Разумността е резултат на великото в живота – на любовта.

Когато се казва, че Бог е Любов, трябва да се знае, че любовта е, която урежда всички работи в света. Всичко в света произтича от любовта, която ние не съзнаваме. Следователно ние искаме да уредим живота си извън любовта. Това е невъзможно. Ако нашите майки не бяха се жертвали за нас, ако нашите бащи не бяха се жертвали за нас, ако нашите братя и сестри не бяха се жертвали за нас, ако и растенията, и животните не бяха се жертвали за нас, какво щеше да стане с нас? Навсякъде ние виждаме само жертви и виждаме, че тази любов ни най-малко не съжaliaва за тези жертви. На нея ѝ е приятно, че е правила тези жертви, но ние, като не разбираме закона, закона на любовта, страдаме. Аз считам, че страданията са резултат от неразбиране на закона на любовта. Ако не разбирате страданията, разбирайте поне закона на любовта – тогава чувствата ви ще дойдат в своето естествено положение.

Първата проява на любовта е даването. Дето има любов, там всякога има даване. Не може човек да има любов и да не е готов да дава. Когато любовта напусне човека, той вече престава да дава. Любовта разширява човека и събужда в него желание да дава. Този закон се проверява навсякъде в живота.

Всички трябва да знаете, че като вземате, трябва и да давате. Учител дава на ученика си нещо. Ученикът трябва да предаде това нещо на друг някой. Вторият ще го предаде на трети и т.н. Това нещо ще минава от ръка на ръка, докато отново се върне при учителя. Учител иска да изпита учениците си, да види докъде са стигнали в даването. За тази цел учителят дава на един от учениците си една хубава ябълка. Той я дава на свой другар. Другарят му взема ябълката и я дава на трети ученик. Третият е предава на четвърти. Ябълката минава през 10 ученика. Десетият занася ябълката на учителя. Учителят остава доволен от опита. Той намира, че учениците му са добри, щедри момчета. Ако ябълката беше изчезнала някъде по средата, учителят щеше да извади друго заключение за учениците си. Следователно каквото ви се даде, трябва да го дадете на други, всички да вземат участие. За да дойде любовта, човек трябва да е научил закона на даването.

Когато ябълката попадне в ръцете ви, не мислете какво е съдържанието ѝ, но мислете на кого да я предадете, за да се върне пак там, отдето е излязла. Човек се изпитва чрез ябълката. Ако първите хора бяха постъпили правилно с ябълката, светът щеше да бъде изправен. Като получи ябълката, Ева трябваше да я даде на Адам. Адам пък трябваше да я даде на Бога. Обаче Ева веднага опита ябълката и направи първия грях. Когато дойде едно желание в сърцето ви, не го опитвайте, но дайте го на друг някой. Когато дойде някоя мисъл в ума ви, не се спирайте много върху нея, но дайте я на друг някой. Каквито желания и мисли дойдат при вас, дайте ги на други – нека желанията се движат, нека обикалят света, докато намерят своя източник.

Водата дава това, което е получила и отново се връща при своя източник. Тъй щото и вие давайте по същия начин. Ако каните богати хора на угощение, за да ви поканят един ден и те, това не е даване. Давай на сиромасите, които няма какво да ти върнат. Когато давате нещо на сиромаша, той благодари на Бога за това, което е получил. По този начин и той дава

от това, което е получил. Даването е непреривен процес, който минава от едно същество на друго. Мени се само формата и начинът на даването, но процесът не спира.

Който помага на хората, той трябва да бъде силен, да не възприеме състоянието на онези, на които помага. Като правят добро, хората получават зло и като не разбират закона, казват, че не трябва да се прави добро. Докато живеете в човешкия порядък на нещата, всякога ще получавате обратни резултати на това, което вършите. Защо? Защото като правите добро, вие очаквате да бъдете възнаградени. Не, правете добро за самото добро, без да очаквате нещо. Какво ще кажат хората, дали ще го оценят или не, това да не ви смущава. Правете добро според правилата на Божествения закон, в който няма никакво изключение. Каквото намислите, извършете го според изискванията на Божията Любов, а не според човешката любов.

Веднъж дадена на човека, истината назад не се връща. Знанието, словото, любовта, които излизат от мене, назад не се връщат. Всяко нещо, което може да се дава и взема назад, не е истинско, не е реално. Каквото даде човек, трябва да го забрави, както земеделецът забравя посятото семе на нивата. Когато посее житото на нивата, земеделецът не ходи да го разравя, или да го събира отново, но го оставя в земята и спокойно чака времето, докато поникне. Щом поникне, житото ще израсте, ще завърже и ще узрее, ще даде повече плод, отколкото ако отново се вади от земята. Ожънатото и събрано жито в хамбара е печалбата на земеделеца.

Да мисли човек, това е процес на ума, да дава – това е процес на сърцето. Истинският живот започва с даването, понеже тогава човек става проводник на Божественото Начало в себе си. Как дават обикновените хора? Те се хранят добре и каквото остане от яденето, дават го на другите. Това не е даване. Да дадеш нещо, това подразбира свобода на сърцето – да дадеш това, което ти сам още не си опитал.

Казвате: „Да дам ли на този човек нещо, или да не му дам?“ Дай и не мисли! „Ама как ще постъпи той?“ Това е негова работа. Ако не постъпи право, той ще носи последствията на своята постъпка. Ако ти не постъпиш право, последствията на твоята постъпка тебе ще следват. Щом е дошъл твоят ред, давай и не мисли. Хората са халки в обща верига. Ако една от халките не изпълнява службата си, ще ръждяса. Щом ръждяса, ще я извадят навън и вместо нея ще поставят друга. Който влезе във веригата на Божествения свят, той трябва да върши волята на Отца си. Не върши ли Неговата воля, сам ще носи последствията. В Божествения свят грехът е изключен. Там няма криви постъпки. Кажете ми една крива постъпка според вашето разбиране. Ще кажете, че някой не се е отнесъл с вас както трябва. Щом кажете това, вие съдите. Никой не ви е дал право да съдите! Този човек не е постъпил добре с вас, защото вие сте се спрели там, дето не ви е мястото. Щом престанете да съдите, всички хора ще се отнасят с вас добре. Това значи да живеете в Божествения порядък на нещата, а не в човешкия.

Който дава, той е добър човек. А доброто не е нещо статично. Доброто е динамичен процес. Постоянно трябва да дава човек, за да бъде добър. Щом забележи в себе си най-малкото нежелание да дава, в този момент човек не е добър. В този смисъл всеки за себе си може да каже, добър ли е, или не. Докато дава, той е добър, щом престане да дава, той не е добър. Добрият човек не задържа нищо в себе си. Щом не задържа нищо в себе си, той върши волята Божия, вследствие на което се радва на вътрешен мир.

Щом намерите любовта, ще познаете вътрешния смисъл на живота. По този начин ще обичате всичко в света: и животни, и растения, и всяко камъче. Всичко обичайте, но нищо не обсебвайте. Където и да видите проявена Великата Любов – в житното зърно, в слънчевия лъч или в човека – пазете я чиста, свещена. Ако можете да запазите всичко това в чистота, вие сте влезли в пътя, в който всичко може да ви се открие. В този път ще мислите повече за другите, отколкото

за себе си. Тогава няма да питате, как ще се оправи светът. Защо? Ще знаете, че светът, в който живеете, е оправен. Светът, в който всеки човек отделно живее, не е оправен по причина на неговата користна любов. Обаче вън от него светът няма какво да се оправя. Който иска да оправя своя свят, той трябва да пази вътрешния си мир – при най-големите страдания в живота си да не се разколебава в любовта. Каквото е дал, да не съжالياва за него. Защото казано е в Писанието: „Даром сте взели, даром давайте“.

Всеки трябва да дава доброволно, по любов, без никакво външно или вътрешно насилие. Давате ли по любов, вие всякога ще бъдете богати. Давайте по новия начин, по закона на любовта. Това значи да се отрече човек от стария порядък на нещата, от своите стари възгледи и теории, от всичко човешко и да възприеме новото, Божественото. Приложете Божествения порядък на нещата, за да получите великите блага на живота.

Даването се отнася до външната страна на любовта, а убеждението – до вътрешната. Силата на убеждението се вижда в приложението. Няма убеждение без приложение. Ако дадено убеждение не може да се приложи във физическия свят, ще се приложи в духовния. Божественото учение има приложение във всички светове. Човек трябва да знае само как да прилага. Различието се заключава в начина на приложението, но не и във възможността или невъзможността да се приложи.

Лесно се прави добро на тия, които обичате. Ще изчистите обувките на тоя, когото не обичаш. Това ще произведе преврат в него. Малкото добро, направено с любов, се предпочита пред голямото добро без любов.

„Господи, обичам Те за всички добрини, Които си направил за мен от толкова хиляди и милиони години. Благодаря Ти за всички милости, за всички блага, с които Си ме обсипвал и ограждал.“ Единственото същество в света, което ни

обича, е Бог и Той никога не ни е запитвал: „Ти обичаш ли Ме?“ Той седи, наблюдава, дано се прояви в нас това човешко съзнание, да се спрем и кажем: „Аз трябва да направя на този човек едно добро заради онази безпределна любов, с която всякога са ме ограждали“. Щом кажа това нещо на себе си в тайно, по същия скрит начин трябва и да му помогна. В душата ми и след това трябва да остане една свещена радост. Когато съм наскърбен, тогава трябва да направя най-големите добрини.

Всяко нещо, което Бог е създал и му е вложил живот, вложил му е и своя Дух. Пред това същество ние трябва да седим с благоговение. Да обичаш Бога, то значи да застанеш пред който и да е човек тъй, че да не гледаш на неговата форма. В Божествения свят аз благоговея пред този човек. Бог е вложил своя лъч, аз благоговея пред него. Следователно като правим добро комуто и да е, ние го правим заради онази велика Любов, която действа у него, заради онази велика Любов, която блика навсякъде.

Ако човек е добър по човешки, той само ще филтрира, ще пречиства нещата; ако има ангелско добро, ще има само условия; ако има Божествено добро, животът ще може да дойде в него. Това е едно разграничение само, за да се покаже доброто какво е по същество. Доброто е резултат на Божествената Любов. Доброто е крайният материален резултат на любовта – крайният резултат на любовта се познава по това, че любовта действа.

Сега аз ви говоря за милосърдието. Тая дума е от среден род, а всъщност представя жена. Милосърдието е най-високата проява на човека, който живее на земята. Аз говоря за милосърдието на сегашното общество, на сегашните християни, на вас, които ме слушате; аз говоря на ония, които 2 000 години търсят Христа. Аз ви проповядвам днес, защото всички искате да бъдете щастливи. И аз желая да бъдете щастливи, да бъдете научени от Бога. Вие искате да бъдете силни, и аз желая да бъдете силни, защото без сила човек не

може да работи. Милосърдието, за което ви говоря, не е нещо отвлечено, мъртво. То е реално и живо. Всеки ден то слиза на земята. То е първият лъч, който сутрин ви събужда. Милосърдието внася първата мисъл във вас за работа. Ако не приложите тая мисъл, ще сгрешите. То ви нашепва какво да правите, а вие отлагате. Милосърдието казва: няма време за отлагане. Ако отложите, ще пропуснете условията. Идат условия за нова работа. Ако не сеете, гладни ще останете.

Това е едно чувство в човека, което сега откриват. То се намира близо до висшите способности в човека – горе някъде. Когато главата на човека е издигната горе, това чувство го има там и се нарича милосърдие. Когато главата на човека горе е сплесната, това чувство на милосърдие отсъства в човека. Това чувство се отнася до цялото, до общото. Когато това чувство съществува в човека, той изпитва любов към всички хора. Когато го няма, той изпитва любов само там, дето не трябва.

И сега всички трябва да идете при своите. На жените казвам: да обичате вашите мъже, които се молят и работят за вас. На мъжете казвам: да обичате вашите жени, които се молят за вас. На братята казвам: да обичате вашите сестри, които се молят за вас. „Молят се с молитва“ – разбирам, които работят за вас. Любовта е работа, сериозна работа. Сериозна работа се изисква от нас. И като срещнеш един човек, не да правиш разлика. Често, като минавам, аз виждам колко е мъчно ние да държим еднакво положение спрямо всички. Като срещнеш един богат и един беден, еднакво да ги обичаш и уважаваш, без разлика, еднакво разположение на духа да имаш спрямо тях, без никаква омраза в сърцето си. Утре, ако този богат дойде в нужда, да можеш да му помогнеш тъй, както и на бедния. Еднакво разположение да храниш – това е, което се изисква от новата култура сега. Само по този начин ние ще създадем една атмосфера здравословна. Свобода! Свободни сте всички!

Езикът на любовта

У вас има честолубие, мрачни състояния и затова някой казва: „Искам да умра, да не живея“. Не, умри за злото, живеи за доброто, за Господа, за този велик Божи свят, да опитаи хубавото и красивото в него. Питате: „Какво да правя?“ Ще ви кажа. Излизай всяка вечер да наблюдаваи звездите, погледни към Сириуса и кажи: „Господи, нищо не разбирам, но нека от тук ми капне малко медец!“ После се обърни към друга някоя звезда и пак се помоли да ти прати малко медец. И като се върнеш дома си, ще се усетиш обновен. А сега някой казва: „Тази звезда там какво ли е?“ Какво голямо смирение се изисква от нас, да бъдем разумни деца, с отворени сърца, за да възприемем онази велика благост, с която Бог се обръща към нас!

„И ще създам нова земя и ново небе.“ Основата на новата земя и на новото небе е любовта. Искате ли да придобиете тази любов, наблюдавайте небето и отправяйте към Бога по една малка молитва. Каквото и да е времето във, излизайте вечер да наблюдавате небето. Не вършете това по буква, но от любов. Погледнете към небето и отправете към Бога една малка молитва, от няколко думи само, но нека тя бъде пропита от любов. Кажете си: „Господи, ние Ти благодарим за хубавия живот, който Си ни дал. Ние Ти благодарим за този свят, който Си създал. Ние искаме да живеем по новия начин, по закона на любовта, която си внесъл в душите ни. Нека Твоята светлина озари умовете ни, да разрешим въпросите, които седят пред вратата на нашата душа.“

Понякога едно и също е казано в един смисъл, а друг път – в друг. Всичко трябва да се сведе към едно общо понятие за Любовта. След това от Любовта трябва да преминете към понятията за знанието, за Божествената Мъдрост и за Истината. Това са три свята, където всеки ден трябва да влизате, за да придобиете нещо от любовта, като дружите с нея. Или казано другояче: да дружите в душата си с разумните, с любещите същества. Защото любещото същество е един свър-

шен човек, който, за да помогне, ще даде най-хубавото, което има в душата си. Не да се жертва. Съвършеният човек никога не се жертва. Той няма защо да се жертва. Жертвата е за земята. Съвършеният човек всякога има желание да помага, а пък това е достатъчно. Дръжте в ума си това: дружете със съвършените същества. Но някой ще каже: „Как да ги намерим?“ Някои от вас се срамуват да се молят. Цяло изкуство е да се моли човек! Вземете Христа, Той се е молил. Денем е проповядвал, ходил е навсякъде, а цели ноци е прекарвал в размисление, в молитва, за да бъде готов за следния ден да работи между хората при неслоди и противоречия: говорил е, не Го разбирали, бил е в постоянна борба. Вие не сте изключени от тази борба! Тая борба ще я имате в себе си, ще я имате и един с други.

И ако ние сега се молим и Господ някой път не отговаря на нашите молитви, то е защото днес няма условия да изпълняваме разумно това, което искаме. И затова Той иска да каже: „Аз сега не мога да ти дам това нещо, но ще почакаш, по-после ще ти дам нещо по-хубаво, отколкото мислиш“. А ние не можем да търпим. Някой се моли, моли и като не получи отговор, казва: „Аз остарях вече“. Ожени се и после казва: „Аз се молих, молих и Господ най-после ми даде една такава грозотия жена, че ме измъчи“. Не, приятелю, ти не позна своята жена, те не позна душата ѝ. Някоя жена казва: „Аз се молих на Господа да ми даде някой добър мъж, а Той ми даде такъв, че ме измъчи“. Не, ти не позна душата на своя мъж. Ами че ти всеки ден, след като той излезе на работа, започваш да изреждаш всичките му недостатъци. Не, ще забравиш всичко и ще кажеш: „Господи, много, много ти благодаря за всичко, което ми даде“.

Да си разправяш пред Бога своите грехове, не зная каква молитва е тя. Каква нужда има Бог да му разправяш своите грехове? Счути ти се кракът, защо ще разправяш на Господа, че кракът ти се счупил? „Заболя ме главата, Господи!“ „Заболяха ме дробовете, Господи!“ „Това ме заболя, онова ме заболя“ – като погледнеш, Господ е пълен с молитви за счу-

пени крака, за болни глави, за болни дробове, за изкълчени ръце. Не знай, обаче, колко молитви може да се намерят, с които човек благодари на Господа, с които да каже: „Господи, благодаря Ти за всичко, от сърце и от душа Ти благодаря!“ Все ще има един недоволен. Едва на 10 милиона ще се намери един, който да благодари, от сърце и душа да е благодарен. Недоволството е характерно за човека. Благодарността е едно велико качество.

Кое е качеството на човека? Какъв трябва да бъде човек? Първото нещо за съзнателния човек: той трябва да бъде благодарен. За какво? За всичко, което му е дал Бог. А за да дойде тази благодарност, непременно любовта трябва да бъде едно от качествата. Аз говоря за любовта в ограничен смисъл като качество на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката воля.

Казвате: „Аз съм дошъл да живея“. Дошъл си да живееш, но не за себе си. „Дошъл съм да обичам.“ Вярно е, но не себе си. Трябва всички да обичаш. Че толкоз хиляди години си живял, толкоз хиляди години живя едно време като растение. Живя като риба. Живя като птица, живя като млекопитаещо, като големите животни, мамонтите и сега си дошъл като човек. Как искаш да живееш? Сега хората се делят: един е българин, друг е англичанин, друг е французин, американец. Англичанинът кой е? По-културен е. Действително, някои народи са по-културни, но в този смисъл, в който би трябвало действително да се разбира, културните народи тепърва трябва да дойдат в света. Един език да има. На един език да говорят, с който да се разбират. Такъв език вече съществува в природата. Той е езикът на любовта.

Коя е науката за възрастния? Любовта. И любовта има своя азбука. Първо ще научиш азбуката, а после ще четеш, ще изучаваш правилата на тая наука. Значи и любовта има своя граматика, свой език. Можеш да изучаваш любовта в превод, от преводната литература, можеш да я изучаваш в оригинал. Като изучаваш любовта на растенията, на живот-

ните и на хората, това е любовта в превод. Това е проява на любовта в малък мащаб. Въпреки това комарът, например, мисли, че неговата любов е голяма. И рибата мисли, че любовта ѝ е голяма. Амбицията на рибата е голяма, а не любовта ѝ. Тя не ражда по едно—две деца, но хиляди и то наведнъж.

Има един език в света, той е езикът на любовта. Ще проучите този език. Няма душа, на която като проговорите с езика на любовта, да не ви разбере. Правил съм опити и с хора, и с животни, и със зверове, с мечки и др. и съм проверил този закон. (...) Ако срещнете един човек и той може да почувства вашата любов, че го обичате, вие ще можете да го преобразите. Там е вашата сила. Правете опити! Това е наука.

Има един единствен език, на който всички същества говорят и се разбират. Той е Божественият език — езикът на любовта. Всички животни разбират този език. Той не е съставен от думи. Има едно вътрешно чувстване, чрез което се предават човешките мисли. Като влезеш в човека, т.е. като се свържеш с неговото вътрешно чувстване, той ще те разбере и ще ти даде всичко, каквото искаш. Ако по същия начин се свържеш с животните и растенията, и те ще ти дадат, каквото искаш. Аз съм седял под крушата и като се наглася с нея, тя ми дава от своите круши. Тя предчувства, че ще дойда при нея. Като взема една круша, аз погледна нагоре, към дървото, и казвам: „Благодаря ти за плода, който ми даде. Ти си помислила за мене, преди аз да съм дошъл при дървото.” Благодаря за поздрава на дървото, за 5-те круши, които държа свято в ума си. От този момент става цял преврат в мене. Щом срещна някаква мъчнотия, спомням си за 5-те круши, за вятъра, за Слънцето, за Бога, за всички възвишени същества. Кой от нас не е ял 5 круши?

Защо Бог обича чистия и свят човек? Защо майката обича детето си, което още нищо не знае, което няма никаква философия в себе си? То е слабо, глупаво по отношение на

философията на живота. Има един език, чрез който майката разбира детето си. Това е неговият плач. Майката и бащата обичат детето си, защото знае да плаче. Като заплаче, детето събужда нещо в родителите си. Плачът е един от красивите езици на небето. Като не разбираме този език, казваме, че детето плаче. Като го чуе, майката тича при него и го пита: „Защо плачеш?“ Тя не всякога разбира езика на детето, но и то не разбира нейния език. Майката мисли, че детето плаче, а всъщност то говори. Детето расте, а майката иска да го отвикне да плаче. Когато детето се отучи да плаче и каже първата дума, всички казват: „Проговори нашето дете“. След 1–2 години майката вече обяснява какво казва детето. Като чуят първата дума на детето, всички я повтарят, радват се и казват: „Ще се научи да говори това дете!“

Някои майки обичат да употребяват известни заплахи към децата си, за да ги слушат. Някоя майка казва на детето си: „Слушай, майка, да не отиваш на реката да се къпеш, че ако се удавиш, убивам те!“ Как ще го убие, когато то се е удавило? Какво иска да каже майката с тези думи? Често аз се мъча да превода този език на майката. Той е един от най-трудните езици, който не се превежда лесно. Трябва да се осмисли този език. С това майките искат да наплашат децата си, да не ходят на реката да се къпят, да не би да се удавят. Или майката иска да му каже: „Ако отидеш на реката да се къпеш, тогава и аз ще се съюзя с водата, че и двамата заедно ще те мачкаме. Водата ще те умори, но и аз няма да ти помогна.“ Такава идея има майката в своето изречение и заплашване. Все пак майката има една идея, има някаква идея, която не може да се тълкува буквално. Ако се тълкува буквално, то няма никакъв смисъл. Ако се изтълкува вътрешно, това показва, че майката има някаква скрита идея, която детето разбира. То не мисли, че ако се удави, майка му ще го бие. Не, тя ще го оплаква.

Говорът не е единственият метод за разбиране между хората. Някой момък може да се влюби в някоя мома, без да изкаже чувствата си. Тя ще го разбере, без той да ѝ говори

за любовта си към нея. Това показва, че мислите и чувства-та се предават от един човек на друг без всякакъв говор. Ако хората не казват, че те обичат, това не значи, че нямат любов към тебе. Преди да те е обичал някой на земята, пръв Бог те е обичал, заради което те е пратил да се учиш. После баща ти и майка ти са те обичали и са станали врата, през която да влезеш в широкия свят. И най-после учителите, които са те учили, също са те обичали. Ако не са те обичали, те нямаше да имат дух и разположение да те учат.

„Зная какво представя любовта, опитал съм я.“ Нищо не си опитал, нищо не си разбрал от любовта. Даже аз още не я познавам напълно. Едва сега изучавам азбуката на любовта. Всичко това трябва да се изучава. Ако изучите значението на буквите, с които се пише думата „любов“ на български или на английски език, вие ще знаете много неща. На всеки език любовта има свои специфични качества.

В човешките езици коренът на думата „любов“ е един и същ.

Ако има епоха, когато най-много се нуждаем от любов, това е сегашната. И никога човечеството не е било при такива благоприятни условия за проявяване на любовта, както сега. Никога Бог не е говорил тъй много, както сега. Той в миналото е говорил, но само на отделни лица. А сега всички онези хора, които са възмъжали, почти на всички е почнал да говори. И ще проверите една велика истина, дето Христос казва: „Отец Ми ще ви се изяви“. Щом ви възлюби, Той ще ви се изяви. Няма по-тържествен ден от този, да видиш Божието лице! Да видиш Божието лице, не значи Бог да те уволни, а да ти даде свободен билет като на един ангел ... Вие ще кажете: „Който има такъв билет, винаги става мъдър“. Аз бих желал за всички ви такъв билет. И подписът на този билет ще бъде „любов“. И накъдето тръгнете с тази дума, „любов“ няма да бъде написана на български, нито на френски, нито на английски, дето и да отидете, вашият път ще бъде отворен. При изговарянето на тази дума „любов“,

пропуск навсякъде ще имате, навсякъде ще имате добри условия, ще се почувствате като у дома си, навсякъде ще ви нахранят, ще ви почитат и ще разберете, че животът има смисъл. А сега вие мислите, че учени хора има само на земята. Учени хора има навсякъде, разумни същества има навсякъде и дето има любов между тия същества, навсякъде има разумна обмяна. Туй е идеалът, който трябва да имате. Засега любовта е дошла с червеникав цвят, с портокален и с малко въззеленикав, но вапата любов трябва да има синкав цвят. Този синкав цвят постепенно трябва да се превърне на светъл.

Червеният цвят се придобива чрез чистота. Не можеш ли да добиеш червения цвят, все ще боледуваш. Чистотата е проводник на основния тон на червения цвят. Червеният цвят носи онзи материал, от който се съгражда животът. Този цвят в дъгата не е основният червен цвят. Основният червен цвят щом го приемете, ще внесе у вас радост, светлина, сила, топлина. Това е Божията Любов. Божията Любов, щом докосне човека с най-малкия основен червен цвят, веднага внася светлина, чистота, сила в тялото.

Какво ни учат съвременните учени хора? Много хубаво учат, не намирам нищо лошо нито в химиците, нито в техниците, нито във физиците, астрономите, биолозите – всичко, каквото учат, е право, но то е външната страна на живота. Светлината имала 7 цвята, но ако ние не знаем как да използваме всеки един цвят, какво от това? Онзи художник, който разбира закона, като вземе четката, знае как да съчетава тези бои, ще направи някой образ. И онзи земеделец, който разбира закона на тази светлина, ще я използва по друг начин и въобще, който разбира закона на тази светлина, той ще използва светлината по един или друг начин. И ако ние не знаем как да използваме Божията Любов, всичко е напразно. И тя си има не само свои цветове. Пак ще кажа: любовта няма само 7 цвята.

Един английски учен и проповедник казва, че и любовта има 7 цвята, но аз се различавам, аз мисля друго за любов-

та: тя има повече цветове, много повече цветове. И от всеки цвят на любовта се раждат особени плодове. Съвременната наука още не е изучавала при какви условия се раждат ябълките, крушите, защо соковете на ябълката се отличават от соковете на крушата или сливата, по какъв закон се различават. В сливата има нещо особено, в ябълката има нещо особено, в крушата има нещо особено, в портокала, лимона, във всички тия плодове има нещо особено. Това са съчетания на тази светлина по особен начин. В някои плодове преобладават известни цветове повече, в други – по-малко. За пример вземете черешата – в нея преобладава повече червеният цвят. И следователно, ако някой е малокръвен и ако той разбира закона при яденето на черешите, ако той има туй разположение, ако яде по новия начин, ядене чрез разбиране, а не механически – че е дошло времето, 12 часът – ако има туй вътрешно разбиране, тъй както природата е създадена и както ние сме създадени, непременно той ще възприеме всичко онова, което е необходимо за неговия организъм. Тъй във всяка една наша дума, във всяка една наша мисъл преобладава различен цвят от цветовете на любовта.

Всеки човек е фабрикант, който изработва в себе си червени или жълти платове. Който върви по мъжка линия, той се нуждае от червени платове. Който върви по женска линия, той се нуждае от жълти платове. Значи отношенията между хората имат за цел да стане правилна обмяна между стоката, която те изработват. Колкото по-правилна е обмяната между хората, толкова по-силни са техните връзки. Онези, които вървят по мъжка линия, изработват в себе си жълтия цвят. Онези, които вървят по женска линия, изработват червения цвят. Когато казваме, че никоий не живее за себе си, имаме предвид, че човек не трябва да се задоволява с това, което той сам е изработил. Той непременно трябва да влезе в отношение с онези хора, които изработват цвят, противоположен на неговия.

И казва Христос: „Ако вие пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас, каквото искате, ще ви бъде“. Кое ще бъ-

де? Ние ще знаем как да преобразим сегашния наш живот. Аз трябва да преобразя своя вътрешен живот, това е за мене. И забелязвам едно нещо като ходя между хората, че всеки е съсредоточил ума си в другите. Гледа, че този е богат, а той няма нищо. Не, всеки от нас трябва да обърне ума си на своето лозе, всеки трябва да копае своето лозе. И „ако думите Ми – казва Христос – пребъдват във вас“, този закон на любовта ние можем да го приложим на опит. Сега, как ще го приложим? За любовта има закони във физическия свят, ще я приложим тъй, както прилагаме светлината. Има стъкла и през тях знаят как да пращат светлината, да я прокарват. И в бъдеще майките ще знаят как да прокарват лъчите на любовта. Тия лъчи излизат от човешките очи. Ти трябва да видиш какви са лъчите, които излизат от очите на оня човек, който те люби. Някой път от човешките очи излизат червени лъчи, някой път излизат портокалени, зелени, сини, жълти лъчи, някой път излизат бели лъчи и даже черни. Тия лъчи, които излизат из човешките очи навън, из човешката душа, упражняват разни влияния.

Какво представя човек? Проводник на Бога, т.е. на Неговата Любов. Човек е проводник само на една част от любовта, а не на цялата любов. Ако аз съм червеният лъч на светлината, мога да играя роля само на червения цвят, но не и на останалите. Щом дойдем до останалите цветове – оранжевият, жълтият, зеленият, синият, виолетовият, там ролята на тия цветове се играе от други хора.

Какво носи човек в себе си? Богатство, знание и добродетели. Какво се иска от него? Да изяви навън това, което носи. Единственото нещо, което човек не знае, то е как да се прояви. Срецам една мома, виждам, че е дошло времето ѝ да прояви любовта си, но не знае как. Майка ѝ упила няколко рокли, но тя не знае коя от тях да облече, за да се хареса на момъка. Тя има много рокли, но умение няма, не може да се прояви. Ако съм на нейно място, първо ще облека зелената рокля. Ако не ме хареса с нея, ще облека жълтата, със златист цвят. Не ме ли хареса с нея, ще облека ясносинята. Най-

после ще облека бялата рокля. Ако и с нея не ме хареса, направо ще му запалия чергата. Каже ли някой, че мома му е запалила чергата, това подразбира, че той не е харесал нито един цвят. Тогава нека гори чергата му! Когато гори чергата на човека, това означава, че старото се запалило в него и трябва да изгори. Има външни неща, които не зависят от човека, но той трябва да се справи със своето вътрешно недоволство. Докато недоволството е в него, каквото и да направи, все ще го човърка нещо. Може недоволството да е малко, но гложди човека, както и най-малката прапинка гложди очите.

И тъй, изкуство е да знае човек как да се прояви. Ще се облечеш със зелена дреха, за да покажеш на хората, че трябва да бъдат богати. Ще облечеш жълта дреха, да им покажеш, че трябва да бъдат умни. Ще облечеш синя дреха, за да бъдат истинолюбиви. Най-после ще облечеш бяла дреха, за да живеят в чистота и святост. Така ще запалиш чергите им да горят. Ако твоят възлюбен те пита, защо запали чергата му, кажи: „Запалих чергата ти, за да станеш богат, умен, добър и да живееш в чистота“. Три неща са нужни на човека: богатство, разумност и доброта. Това значи да живееш в чистота и святост. Ако не изгълниш това, огънят ще дойде.

Всички неща, които се видоизменят, не съдържат в себе си идеал. Следователно идеалното е без промени и без имена. Но туй пак е неопределено. Идеалът е същина, която съдържа целокупността на цялото битие в себе си. Този идеал, тази реалност съдържа всичко в себе си. И първото проявление на този идеал в света е обикновената човешка любов, за която всички говорят. До известна степен всички търсят тази любов. И действително човешката любов, аз я вземам като едно качество на човека. Докато туй качество съществува в човека, човешкият живот, човешките мисли, човешките желания, човешките действия имат смисъл. Дотогава, докато този малък пламък съществува у човека, неговият живот има смисъл. Аз не говоря за любовта с този червения пламък, нито с портокаления, нито със зеления, нито със си-

ния, но за любовта, която е с една мека, бяла светлина. Но не разбирам и тази бяла светлина, която съществува в света. Тази белина, която вие имате на вашите ризи, в сравнение с тази белина, за която ви говоря, ще ви се покаже черна.

Следователно дотогава, докато любовта съществува, силата, знанието имат смисъл. Ние искаме да бъдем силни. Защо? Защото имаме известен обект, който обичаме, искаме да се покажем пред този обект.

В обикновения живот всеки може да бъде художник: взема бои, четка, платно и рисува. Това не е художество, това е цапане. Това са несъвместими неща. Когато зоркото око на художника погледне нацапаното на платното, той намира, че не се рисува така. В природата всяко нещо е поставено точно на своето място. Боите, които природата налага върху платното на своите картини, са точно определени по цвят, те не са ни по-силни, ни по-слаби от тези, които трябва да бъдат. Боите, с които природата си служи, не се менят. Те се различават в нюансите си, но всякога запазват своя основен тон. За пример има един син цвят в природата, който никога не се мени, но само нюансира. Същото става и със скъпоценните камъни. Скъпоценният камък запазва цвета си, но само играе със светлината, вследствие на което се явяват различни отливи, различни цветове на светлината. На научен език казваме, че скъпоценните камъни пречупват лъчите на светлината и ги отразяват в себе си.

БОГ Е ЛЮБОВ

*Обичай ближния както себе си,
обичай себе си както Бога*

Ти не можеш да живееш, ако няма кого да обичаш. В света не може да се живее без любов. Трябва да обичаш някого. Дали искаш, то е друг въпрос. Ти ще обичаш поне едно, а пък Божественият, далечният идеал е да обичаш всички. Ако не можеш да обичаш всички, това показва, че си в началото на своето развитие, а ако поне един не обичаш, това показва, че си вече в областта на смъртта. Да обичаш само един, това значи, че едва си се родил, едва си се запознал с любовта.

Сърцето на някои хора е толкова малко, че обхваща само едно – себе си. Колкото повече хора обича човек, толкова повече сърцето му се разширява. Обичай себе си, обичай ближните си, обичай и Бога, за да имаш богато, обширно сърце. Мисли за себе си, мисли за ближните си, мисли за Бога, за да имаш светъл ум. Ако мислите и чувствате по този начин, вие сте в правия път. И тогава, каквото и да се случи, вие ще го разглеждате все от добрата му страна.

Христос казва: „Да обичаш ближния както себе си“. Аз казвам тъй на себе си: ще обичаш другите хора тъй, както Бог ги обича. Както Бог ги държи в ума и сърцето си, така и ти ще бъдеш внимателен. И за в бъдеще, ако не се приложи този закон на любовта, няма да можем да се разбираме. Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и Аз ще възлюбя“. Не казва – както себе си ви обичам, а „както Ме е Отец възлюбил, тъй и Аз ви възлюбих“. Следователно, ако ние не можем да обичаме другите хора, нашите ближни, на които съзнанието е пробудено, онези хора, които очакват нашата помощ, тогава за каква любов говорим? Тази помощ няма да бъде толкова материална, колкото духовна, защото материалните блага, това са резултати на един духовен живот. Духовното в света е, което урежда нещата. Ако хората духов-

но биха уредили, или ако Божествено биха уредили своя живот, и светът би се уредил. Другите неща лесно се уреждат.

Ето едно съществено правило: обичайте всеки човек така, както обичате Бога! Казано е: да обичаш ближния си както обичаш Бога. Ние казваме: да обичаш ближния както обичаш себе си. Ти обичаш себе си както обичаш Бога. Това е един втори превод. И право е това, че ние обичаме себе си както обичаме Бога. Да обичаш Бога, значи да нямаш абсолютно никакво противоречие в душата си. Любовта е там, дето няма никакво противоречие. Кое същество може да те обича? Онова същество, в чието сърце и душа няма никакво противоречие, това същество те обича. Щом влезе никакво противоречие, ще се появи разногласие в любовта.

Дойде сега някой и ме пита: „Кажи ми, обичаш ли ме?“ Тогава, ако кажа истината, аз най-обичам себе си. Ти си вторият човек, когато мога да обичам. Най-първо обичам Бога, Който е вътре в мене, а ти си вторият човек, който идваш сега. Щом обичам вътрешния, ще обичам и външния. Дойде някой и ми казва: „Обичаш ли го?“ Ще му кажа как да го обичам. Ако онзи отвътре не го обичам, как ще обичам онзи отвън?

„Учителя тъй казва!“ Какво съм казал аз? Аз съм казал: мъжа, на който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, жена му трябва да го обича и всичко да върши за него, да го държи като писано яйце. Аз казвам: онази жена, на която умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, мъжът да я държи като писано яйце, като цвете, да трепери над нея. Аз казвам: онзи син, на когото умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, баща му да го държи като писано яйце, той е неговото бъдеще. Аз казвам: дъщерята, на която умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, в правия смисъл, майка ѝ да я пази като писано яйце. (...) Туй е то, което аз говоря на хората: господарят да обича слугата си както себе си, мъжът да обича жена си както себе си, жената да обича мъжа си както себе си, ба-

щата да обича сина си както себе си, всички да се обичат тъй, както себе си и да приложат този велик закон вътре в света, да действат. Изведнъж може да не дойде, но да турим този принцип. Това е благочестието.

Ако в лицето на твоя баща ти не можеш да видиш своя ближен, ако в лицето на своята майка ти не можеш да видиш своя ближен, ако в лицето на своята сестра не можеш да видиш своя ближен и ако в лицето на своя брат ти не можеш да видиш своя ближен, ти нищо не си разбрал. Казваш: „Кой може да ми бъде ближен?“ Майка ти може да ти бъде ближен, баща ти може да ти бъде ближен, сестра ти може да ти бъде ближен, брат ти може да ти бъде ближен, докато най-после дойдеш до най-малките буболечици. Овцата, от която вземаш мляко и вълна – всички най-малки и най-големи същества могат да ти бъдат близни. Вие мислите, че Господ не се грижи за живота на животните? Не, Господ се грижи и за тях. Той се застъпва за всички живи същества.

„Ние искаме да живеем братски.“ Знаете ли какво значи братският живот в широк смисъл на думата? Да живееш братски с всички същества, това значи на никого да не причиниш и най-малкото страдание. Какво ще правиш тогава без жито, без мляко, без яйца, без плодове, без кокошки, без агънца? Като живее, човек все ще смели няколко житни зърна, все ще изяде няколко плода, няколко яйца и т.н. Живее ли по този начин, той е нарушил вече принципа на великия братски живот.

Где е онази Любов, която Христос проповядваше на кръста? Всички говорят за нея, но колко християни има, които извяват Христовата Любов? Тогава аз определям великия закон така: любовта включва благото на всички същества.

Днес вие сте по-близо до Царството Божие, отколкото онези преди 2 000 години. Тези хора са били герои, а вие, които се върнахте на земята, имате много работа, много важни въп-

роси имате да разрешавате. Например вие имате да разрешавате семейни, обществени, научни въпроси и можете да ги разрешите само по начина на Божията Любов. Ако ги решите по този начин, ще разберете вътрешния смисъл на живота, на науката в тяхната благородна страна. И ако имате любов към ближния си, вие ще имате един реален метод на разрешение, с който ще може и да се проявите. И тогава между вас няма да има никакви противоречия по въпроса, как трябва да живеете.

И тъй, Христос казва: „Давам ви власт“. Каква власт? Власт в разумното, власт в любовта. Всичката сила е в тази власт именно и всички трябва да се стремите да изучавате този велик закон на любовта. И този закон на любовта седи в следното: трябва да обичаме Бога като едно цяло. А законът на ближния, това са външните условия. Когато говорим за нашите близни, разбираме проявлението на Бога в целия космос, а когато говорим за нашия близен, разбираме точката, към която се стремим в този космос. Това е любовта. „Бог толкоз възлюби света, че даде в жертва своя Еднороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Защо направи това? За да покаже, че люби света. Целият свят, това е Синът. Всеки от нас индивидуално представлява центърът на Божията Любов и ако аз любя себе си, то значи, че любя Божественото, което се проявява в света. И тъй, да любим Бога, значи да любим това първо начало, което се проявява в света. Да любим ближния си, значи да използваме правилно условията на живота, и да любим себе си, значи да пазим резултатите на тази любов.

Свидетелството на всеки човек, това е неговата вяра. Колкото е по-голяма вярата на един човек, това показва, че е учил повече. Как ще се познае вярата на един човек? Когато се срещнем, според вярата, която имаме, ние ще се изгълним с уважение един към друг. Когато вярвам в един човек, аз имам най-възвишени мисли за него. Когато имам вяра, като срещна един човек, в мене няма да се яви нито капка съмнение. Аз ще го поставя високо в своите очи, ще му дам

най-хубавия прием в себе си, в своя ум и в своето сърце. Трябва да вярваме във всеки човек! Вие казвате: „Най-първо трябва да вярваме в себе си, после в своите близни и най-после в Бога“. Не, обратно! Първо ще вярвате в Бога, после в себе си, в своята душа и най-после в ближния си.

Правилно е човек да обича себе си, защото себе си донякъде познава. Онзи, другия, когото ще възлюбим, той мяза точно на тебе, той няма да седи нито по-високо от тебе, нито по-ниско. Затуй, според закона на любовта, ако искаш да любиш някого и се поставиш по-горе от него, не си ти; ако пък си смирен и се поставиш по-долу, не си ти – нито си по-горе, нито си по-долу. Разбирайте ме, искам да разсъждавате по-добре, не от сегашния ваш живот, не от сегашните ваши чувства. Трябва голяма жертва, за да очистите тия ваши чувства. Има големи наслоения, трябва да очистите всичко това, за да разберете любовта. Сега, когато човек изучава любовта, изисква се най-голямо геройство. Щом дойдем до любовта и започнем да я изучаваме, казваме тъй: „Какво ще стане с мене, какво ще стане с общественото ми положение, с децата ми, какво ще стане с моите вярвания?“ Ти никога няма да намериш истината, ако разсъждаваш така.

Когато две същества съзнат, че имат Божествено начало в себе си, те вече се познават, имат 2, 3, 4 и повече допирни точки помежду си и образуват системи от планети. Ето защо, който търси Божественото в себе си и в другите хора, той няма защо да се спира върху дребнавостите на обикновения живот.

Под „обич“ подразбирам всички да бъдем на еднакъв уровень, еднакво да схващаме нещата. Някои казват: „Като ни обичаш, кажи ни“. Но не трябва само аз да ви обичам. Под „обич“ разбирам, че в дадения момент Бог еднакво да действа и във вас, и в мене. Схващанията ни за Бога трябва да бъдат еднакви и за мене, и за вас.

В математиката има една основна истина: две величини, поотделно равни на трета, са равни и помежду си.

Щом се съмняваш в мене, Господ не е в тебе, и ако аз се съмнявам в тебе, Господ не е в мене. Ако аз се съмнявам, Господ не е в мене. Ако ти се съмняваш, Господ не е в тебе. Тогава, ако в тебе Господ не е, и в мене не е, какво ще направим? Тогава аз няма да се съмнявам в тебе, и ти няма да се съмняваш в мене. Аз ще те обичам както аз разбирам, не по твоите правила, а по моите, и ти ще ме обичаш както ти разбираш, то е Божественото, то е новото. Една пълна свобода да има. Тогава да се зачитаме, да виждаме Господа навсякъде, където се проявява. „Той е недостъпен, не съм виждал Господ, а може би и след хиляди години няма да Го видя.“ Като се качиш горе на небето като ангел, едва ще Го видиш като едно слънце. Ти ще Го видиш в един малък размер. И няма да имаш ясна представа какъв е Той всъщност.

Ближният ти също трябва да познае, че има един човек, у когото Бог живее. Той не трябва да се усъмни в тебе и да каже: „Какво ли намерение има този човек? Каква ли задна цел има?“ Ако аз дойда като един лекар при тебе, да не казваш: „Какво ли намерение има този човек?“ Не, между ближния и мене трябва да има последователност и пълна хармония във всичките ни постъпки. Когато аз направя нещо за ближния си, трябва да го направя за Бога, Който живее в тебе. Служи така и ти на Господа в себе си!

Ти не можеш да обичаш човек, който не те обича. Едно правило има в света: ти не можеш да обичаш, докато не те обичат. Когато говорим за Бога, Той е идеал за нас, понеже преди ние да сме Го обикнали, Той ни е обикнал. Следователно Той е идеал за нас, който ни показва как трябва да обичаме. Вън от този идеал ние не знаем как да обичаме. Затова именно ние ще обичаме по същия начин, по същия идеал, както Бог обича. Както Бог те е обикнал, по същия начин, по същия метод, по същата линия ще обичаш и ти – така върви.

Любовта позразбира: да знаеш защо обичаш човека. Аз ще ви кажа: аз обичам човека, защото Бог живее в него. А защо трябва да се обичаме? Като обичаме, ние търсим Бога. И когато казвам, че трябва да любим, с това разбирам, че трябва да търсим Бога. Защото Бог е Любов, а ние сме паднали – ние още не сме любили. Ти ще идеш при любовта, за да станеш любов. Любов значи: като Бога да станеш. А някой мисли, че любил! Не, не, ти не си любил още. Твоята любов ..., хайде, да не казвам една дума. Тя е твоята любов, която живее ден до пладне.

Казвате: „Бога ли само трябва да обичаме? Нали е казано да обичаме ближния си като себе си?“ Казвам: в любовта към Бога влиза любовта към ближния, но не и обратното. Мнозина обичат хората, но скоро се разочароват от тази любов. Значи в любовта им липсва нещо. Какво липсва в тази любов? Един съществен елемент, а именно: когато хората обичат своите близни, трябва да обичат Бога в тях. Кажете ми един случай от живота, дето някой, като е обичал хората, да е спечелил нещо! Кажете ми един случай от историята на човечеството, дето някой, като е обичал подобния на себе си, да е придобил нещо съществено! Който е обичал на първо място ближните си, той нищо не е придобил.

„Да възлюбим Господа!“ Тая е голямата заповед, върху която почива нашият живот. „Как трябва да любим Господа? Като ближния?“ Любовта към Бога и любовта към ближния са две неща диаметрално противоположни. За да разберете любовта към Бога, трябва да затворите това, което знаете и да опитате моето. Вашето знание сте опитали, опитайте сега моето. Ако вашето е по-добро, готов съм да го приема. Аз съм от тия хора, които дават и вземат. Оня, който люби Бога, се отличава с голяма съсредоточеност, с дълбок вътрешен живот. Привидно той се отдалечава от хората, минава за ексцентричен, но всъщност не е така.

Едно е важно за вас: да се стремите към знанието, което ще ви се открие в бъдеще и да виждате в брата си поне една

добра черта. Ако виждаш доброто в брата си, ти виждаш Бога. Ако виждаш злото в него, ти виждаш себе си. Не гледай себе си в хората, но гледай Бога в тях. Това е метод за примиряване с хората. Никога няма да се примириш с човека, докато не видиш Бога в него. Следователно, за да се примирите с хората, трябва да виждате Бога в тях и те да виждат Бога във вас. „Не знаей как трябва да виждам Бога в своя ближен.“ Не се оправдавай! Всеки знае как да постъпва. Щом трябва да проявя любовта си към някого, аз сам си свърпвам работата. Другаде може някой да ме замести, да свърпши една работа за мене, обаче по отношение на любовта, никой не може да ме замести.

Когато обичате човека, вие обичате Бога в него. Който е излязъл от Бога, той може да бъде обичан; който не е излязъл от Бога, той не заслужава да бъде обичан. И обратно: всички, които са излезли от Бога, трябва да Го обичат. В това отношение любовта трябва да съществува като вътрешен закон в човека. Чрез любовта човек държи връзка с Бога и с всички живи същества. Тъй щото любовта е благо преди всичко за самия човек, а после и за окръжаващите. Реалното в любовта е връзката между мислите, чувствата и постъпките както на отделния човек, така и на всички хора. Тази любов е достъпна за всички. Тя е любов от първа степен. Какво по-голямо благо за човека от това, да има връзка между ума, сърцето и волята си?

Бог е цялото

Ние често казваме: „Господ не ни обича“. Това е първата лъжа, която прониква в съзнанието на човека. Ако остане сега Господ да обикне човека, това щеше да бъде загубена работа. Въпросът не е защо Бог не ни обича, а защо ние не обичаме Господа. Като обичаш Господа, ти ще помогнеш на себе си. Това е активната любов, която възприемаш. Проявената любов във всички нейни действия е първата причина, която дава и създава нещата. Любовта е едно поляризи-

ране на цялото. Любовта – това е цялото. Това цяло се разделя на два полюса: любов на частите, на половинките, и любов на цялото. Най-първо ще познаеш любовта, която дава всичко от себе си, после любовта, която възприема всичко.

Любовта е почва, в която ти, нищожният грешник, трябва да се посееш, да изникнеш и да израснеш, да се превърнеш в едно дърво. Смисълът не е само в това да седиш, да се радваш или да скърбиш и да кажеш: „Днес съм радостен или скръбен“. Това са екзалтации, това са дим и пепел. Ние не говорим за неорганизирания живот, но за живота в Бога. И всеки от вас трябва да знае, че живее в Божествения организъм и затова, като стане сутрин да каже: „Какво трябва да бъде днес моето отношение към Бога, Който ми е дал живот?“ А ти ставаш сутрин и казваш: „За мене никой не мисли“. Това е една самоизмама, от която се ражда грехът. Всяка сутрин, като станеш, Господ вече мисли за тебе. Че Господ мисли за тебе, се познава по това, че си станал. Ако не мислеше, ти нямаше да станеш.

Казано е в Битието, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Къде е този човек днес? Ако го срещнете някъде, ще видите, че той коренно се различава от всички хора на земята. Той има светло лице, чист поглед, чисти мисли и чувства. Животът му е осмислен. Той има една идея в живота си – да служи на Бога. Който е изгубил първоначалния си образ, той живее с идеята за своето минало величие. Той иска Бог да мисли само за него. Права е тази идея и това желание на човека. Бог мисли за човека, но ако и човек мисли за Него. Обаче, ако човек мисли за Бога и Го вижда само в отделни лица, т.е. само в частите Му, той не е прав.

Вие искате да бъдете самостоятелни. Мен ми казват: „Много братя не ми трябва“. Колко братя ви трябва? Че аз не ви препоръчвам много братя. Един брат да имате, но на свят да е. Единият брат на хиляди братя може да стане. Едното житено зърно като го посеете, на хиляди житени зърна може да стане. Всички житени зрънца представляват едно голя-

мо житено зърно в себе си, което съдържа и братята, и сестрите.

Ако можеш чрез този брат да обичаш всичките братя, Бог е там. Ако можеш чрез тази сестра да обичаш всичките сестри, Бог е там. Ако искаш да обичаш само този брат и да го задържиш за себе си, Господ не е там. Казвам: какви са мерките, с които може да се мерят нещата? Този брат, когото ти си обикнал, ще бъде начало, а всичките други ще бъдат край. В това ще се прояви Божията Любов. Това е новото разбиране, новата епоха, която иде, това е Царството Божие.

Всички спорове произлизат от дробните числа. Влезе една прапинка в окото и те смущава. Това е една дроб, не е цяло число, защото прахът е отделен от цялото. Вие не сте видели цялото. Всеки един от вас е част от цялото. Едно цяло е част от друго по-голямо цяло. Една жена е част от друга голяма жена и тя минава за жена; мъжът е откъсната друга прапинка, откъснат от големия мъж. Жената никога не може да се побере в окото ти. Една жена никога не може да се побере в очите на мъжа, а прапинката отива там.

Според мене в света има само една жена, има само един мъж. В света има само един брат, само една сестра, целият свят е един дом, съставен от един брат и една сестра, а другите са частици на това цяло. Може би туй да не ви е приятно и да кажете: „С нас какво ще стане?“ Че ти като влезеш в туй цяло, в този брат, ти ще почувстваш какво нещо е брат. Като са много братя, ти ще се чудиш кого да обичаш, а като е само един, него ще го обичаш. Когато обичаш само одного, не можеш да обичаш всичките. Това са части. Туй, което виждаш на земята, това не е нищо друго, освен един човек, разложен на своите части. Растенията, водата, моретата, всичките тия животни, които съществуват, това представя човекът, разложен на своите части. И човек носи все пак една представа за този големия човек, грамадния човек, в когото се съдържа всичко. „Ще бъдем едно стадо и един пастир.“ Така казва Писанието.

Тази идея, че вие сте части от едно велико цяло, можете да я използвате. Вашите сили идват от това цяло. Доброто, което аз мога да направя, то е благо за всички. Злото, което аз мога да направя, то е зло за всички. Затова за в бъдеще всички трябва да престанем да правим злото, понеже ние едни други си пакостим и на себе си пакостим. Всички трябва да започнем да правим доброто с любовта, с милосърдието, с въздържанието, с кротостта, с тази добра обхода, която можем да дадем. Всички така трябва да започнем да живеем с любовта и доброто. Бог така постъпва с нас.

При Любовта трябва да бъдеш към всички еднакъв – ако обичаш някого повече, а друго по-малко, това не е Любов.

Най-мъчната работа е да имаме към всички хора еднакви отношения. Само Бог може да те научи как да обичаш хората. И додето не намериш доброто в човека, не можеш да го обичаш. В невидимия свят всички са еднакво добри и красиви, Любовта не прави различия. Във физическия свят имаме един образец – Слънцето. Слънцето грее еднакво на всички, но едни приемат по-малко, а други – повече. Някой казва: „Аз не съм като Слънцето да огрявам всички!“ Че ти грей тези, които са около теб – Слънцето не огрява цялата вселена. Щом правиш разлика между едни и други хора, тогава си в духовния свят, а щом имаш пристрастие и постоянно се променяш и изменяш, ти си на физическото поле. Във физическото поле има промяна, в духовния свят има разделение, а в Божествения има единство.

Отделният човек съдържа в себе си всички хора, животни и растения. Той съдържа в себе си и цялата природа. Затова именно човек е наречен „малка вселена“ или „микрокосмос“.

Всички хора са части от едно цяло. Човек ще види единството. Това противоречие, което сега съществува, ще изчезне: той ще види, че всички живи души съставят едно цяло, че това са части от едно живо същество, което трябва да бъде

обичано. Ще дойде от любовта към частите до любовта към цялото. Това значи да обичаш цялото. Всеки един човек става един повод да обичаш Бога.

Когато Божествената Любов е в теб, ти обичаш всички. Човек трябва да се преобрази, докато стане проводник на Бога. Това не може да стане с един удар. Когато се събудим вътрешно, ще видим, че всички хора са едно с нас, че те съставляват единството на един велик организъм и тогава ще ни станат мили. И тогава, като видим хората, които сме мразили, ще се засраим, защото ще ни е известно, че трябва да ги обичаме. Новата форма на съзнание е да усетиш, че животът на другите хора е твой живот. По-рано, като не си съзнавал това, не си бил готов да направиш нещо за тях, но щом съзнаеш това, готов си да направиш много.

И право забелязва един американски писател. Той прави едно сравнение и казва: ние, съвременните християни, мязаме на всичките 12 племена на евреите, които носеха скинята. Всички носеха някаква част от скинята. Кого как срецнат, казват: „Скинята носим“. Не носеха цялата скиня, само част, но така казваха. Отидат до едно място и се покланят. И днес всички вярват, че носят по нещо от истината. Когато дойде цялото човечество до онова Божествено учение, което ще открие първоначалното учение на великата Божия Любов, учение на великото Божие знание, тогава едва можем да кажем, че светът е бил създаден. Учение на великата свобода, на Божията Истина, учение за Любовта, което е храна на човешкия живот.

Как трябва да се преобрази човешкият живот? Не можем да се подмладим, не можем да бъдем щастливи, докато не почнем да се храним с плодовете на любовта. Ще остаряваме, ще страдаме, понеже не се храним с любовта. Говорим за любовта, но тя е само отвън. Вие още не сте яли от плодовете на любовта. Ако вкусите от плода на любовта, вие ще възкръснете. Ако вие вкусите от плода на любовта, всичките ви болести ще изчезнат. Ако вие хапнете от първия плод на любовта, всичките недоразумения ще изчезнат, сърцето ще

светне и ще се обнови, ще имате любов към всички хора. А понеже хората представляват един организъм, то щом вие сте се обновили, то всички, които са около вас, ще се обновят. Вашият живот ще премине в тях и те ще започнат да чувстват като вас. Вие искате да обичате някого, но връзка няма между вас. Ако се образува вътрешна Божествена връзка, в която ние живеем и се движим, тогава онова, което аз придобивам, придобиват го и другите. Каквото другите придобиват, това и аз придобивам. Следователно живеем не за себе си. Всеки живее и за другите. Бог живее за нас и ние живеем за Бога.

За да се справите с кармата си, вие трябва да желаете доброто, щастието на всички хора. По този начин вие се повдигате, помагате на себе си, както и на цялото човечество. Щом желаеш доброто на всички хора, ти изучаваши Христа – тогава Христовият Дух е в теб и почваши да разбираши Христа.

Според Божия закон всички същества трябва да те обичат. Това е идеал, към който хората се стремят. Днес този идеал не може да се постигне. В такъв случай Бог е предвидил поне най-малкия предел, до който любовта може да достигне, а именно: поне едно същество да те обича. Следователно, когато някой човек търси поне едно същество да го обича, той се основава на най-малкото, което любовта е поставила в своята програма за приложение. При каквото и положение да се намира човек, все има някъде едно същество, което го обича. Невъзможно е да няма поне едно същество, което да не те обича. Няма ли поне едно същество, ти не би могъл да съществуваши. Намериши ли това същество, ти си разрешил най-малката задача в света. Обаче тази най-малка задача не изчерпва останалите задачи в живота. Ти трябва да намериши всички същества, които те обичат. Казано е, че Бог е Любов. Следователно сборът от всички същества, които те обичат, съставят единицата – Бог. Той е смисълът на живота, Той е целокупният живот.

Любовта образува обща връзка между всички същества. Първото нещо: щом тази любов проникне в твоето съзнание, всички хора, всички души ще се обединят в теб и ти ще ги видиш като светлинки в съзнанието си, всички групирани в едно. Всички хора, един милиард и половина, могат да се съберат в една орехова черупка. Не мислете, че хората представляват много единици. Сегашните учени хора понякога път се замислят: ами като се върнат хората на земята, как ли и де ли ще се съберат? Вие имате едно лъжливо понятие за хората. В един орех може да съберете всички хора и да се разговаряте с тях. Там може и да им се държи една красива реч. Но понеже вашата идея за хората е много крива, това нещо сега ви е непонятно.

Каже ли ви някой, че обича само един човек, ще знаете, че той е слаб. Той може да носи само един килограм тежест. Силният човек може да носи земята на гърба си. Това значи, че той може да обича всички хора. Да обичаш всички хора, това значи да ги събереш на едно място и от тях да образуваш един човек. В този човек трябва да виждаш красивото лице на Единния. Както Слънцето огрява едновременно всички същества, така и човек трябва да обича всички. „Слаб съм, не мога да обичам така.“ Слаб си, защото не проявяваш доброто в себе си. Доброто прави човека силен. Искате ли да проявите добродетелите си, човек трябва да приложи в живота си закона на любовта. Любовта не търпи никаква дисхармония. Най-малката дисхармония вън или вътре в човека, отнема възможността му да прояви любовта си.

Бог е единственото същество, което не се мени. Той е принцип. Бог в себе си е математическо цяло. Цялото не се мени, а неговите части претърпяват едно вътрешно изменение. Човешките души, ангелите, висшите духове, с тях могат да стават промени. То е в реда на закона за усъвършенстването. Ние можем да растем и да се развиваме. Цялото в себе си може да се проявява като цяло, неговата сила нито може да се увеличава, нито да се намалява. Щом се увеличава, значи липсва му нещо, стреми са да го достигне; щом се нама-

лява, излишък има. Следователно абсолютното цяло, Бог, това е една постоянна величина и тази величина ние я наричаме Божествен Дух. Първото проявление на туй цяло е любовта, а любовта носи живот на човека.

Съвременните хора вярват в реалното. Ще се спра на думата „реалност“. Ето как я определям: реално е това, което свързва всички свои части в едно цяло; то свързва, прониква всичките свои части и никаква външна сила не може да измени съотношението на тези части. И когато ние говорим за Бога като принцип, като Любов, ние подразбираме туй, което свързва всички живи души в едно цяло, без то само да се измени и промени.

В истинския живот има само растене, само придобиване на добродетели. И тогава аз определям друга една максима. Съвременните хора казват: „Ние искаме да бъдем свободни“. Аз казвам: в света има само един случай, дето човек може да направи нещо без Бога – то са престъпленията.

Христос, това е любовта в света. Има ли любов между хората, има и Христос; няма ли любов между хората, няма и Христос. Има ли истина и свобода, има Христос; няма ли истина и свобода, няма и Христос. Има ли правда и равноправие, има Христос; няма ли правда и равноправие, няма и Христос. Има ли добродетел, има Христос; няма ли добродетел, няма и Христос. Има ли доброта, благодет, кротост, въздържание, милосърдие между хората, има и Христос; няма ли ги тия неща, няма и Христос. Христос няма да дойде нито в човешка форма, нито в каквато и да е друга някаква форма. Ако е за форма, ето, аз съм пред вас. Всеки от вас може да бъде Христос. Когато Христос дойде в човешка форма, тя ще бъде много по-красива от сегашната. Не, под думата „Христос“ ние подразбираме цялото човечество, турено в едно тяло. Това е физическата страна на Христа. Значи всички човешки души, събрани на едно място в тялото на Христа, съставляват физическата страна на Христа. Всички ангели, събрани в сърцето на Христа, съставляват духовната Му страна, а всички божества, събрани в ума на Христа,

съставляват Божествената Му страна. Това значи Христос, т.е. Христос е проявеният Бог в света.

Бог е едно колективно проявление на всички разумни същества в света. В най-разумното Бог се проявява. Бог е колективно проявление. Онова, което можете да почувствате в сърцето, то е пак Бог. И в колективната мисъл, която се проявява, то е Бог, и в колективните чувства, то е пак Бог в тебе, ти и Той се проявявате. Колективните постъпки, в които ти се проявяваш, то е пак Бог и там Бог се проявява. Ако ти в мислите си не можеш да видиш Бога, никъде не можеш да Го видиш. Ако и в колективните чувства и постъпки не можеш да Го видиш, никъде не можеш да Го познаеш. Затова Сократ е казал: „Познай себе си, за да познаеш света!“ Каквото и оръжие да употребиш против мене, когато Бог се проявява, туй оръжие няма да успее, защото колективните мисли, колективните чувства и колективните постъпки, това е Божественото, там е великият закон, на който всички велики същества еднакво се подчиняват, еднакво мислят и всичко вършат от любов, не от насилие.

Смисълът на живота се заключава именно в това, да дойдем до познаване на Бога. Да познаваме Бога, това значи да познаваме любовта. За да дойде до познаване на любовта, човек трябва да познава себе си, да познава и своя ближен. Всеки човек е буква на Божествената азбука. Колкото са хората на земята, толкова букви има тази азбука. Не изучите ли отделните букви на тази азбука, вие не можете да образувате срички. Щом не можете да образувате срички, вие сте лишени от възможността да съставяте цели думи, с които да се разбирате. Само чрез Божествения език човек може да изучава Великото, което осмисля живота му. Вие можете да познаете човека, когато познаете всички хора, т.е. когато разберете съдържанието, което се крие в него.

Мислете за Бога като за нещо цяло. Мислете за всички части на цялото, а не само за няколко. Бог се проявява и в най-малките същества като части от Него, но същевременно

Той се проявява и в цялото, което наричаме „закон за единство“ или „велик закон на любовта“. Като мисли за цялото, човек трябва да обхваща в себе си всички негови части. Дойде ли до това положение, човек е допгъл до постижение на любовта. Той трябва да започне с проявата на любовта и да свърши с постижението ѝ.

Вие се покваряте по причина на това, че мислите за злото. И тъй, сега ще се обърнете към Бога и ще почнете да мислите за Него. Аз и друг път съм ви казвал: не разрешавайте какво нещо е Бог в Неговото обширно проявление. Старайте се да разберете Бога за даден момент, само в една допирна точка, в която Той ви докосва. Ако във всеки момент на вашия живот можете да намерите и да разрешите тази точка, с която се допирате до Бога, както и до всички други същества, защото едновременно, при развитието си всяка душа ще дойде в съприкосновение с цялото битие, вие сте намерили вашето благо. Намерите ли вашето благо, вие ще разбогатеете, а колкото сте по-богати, толкова повече се изисква от вас.

Любов към Бога

Ако вие обичате Бога, можете да обичате всички. Ако не обичате Бога, не можете да обичате всички и вашето бъдеще е предрепено. Всички ония, които не обичат Бога, бъдеще нямат и всичко е свършено за тях; за всички ония, които обичат Бога, бъдещето е за тях. Тъй седи великият закон в света. Най-първо трябва да обичаме Бога, за да се реализира нашият идеал на земята. Като се реализират нашите идеи, ще се реализират и Божиите идеи.

Актьорът, който иска да задоволи само публиката, той не е истински актьор; учител, който иска да задоволи само своите ученици, не е истински учител. Задачата на учителя не седи само в това да даде знания на учениците си и да ги заслади да го обичат, но той трябва да събуди в тях любов пър-

во към единния ученик. Щом обикнат този ученик, те ще обикнат и учителя си. Учениците трябва да обикнат първо идеалния ученик, защото отношенията на този ученик към учителя му са идеални. Докато не намерите идеалния ученик, вие не можете да намерите и идеалния учител. Същото нещо трябва да приложите и към Бога. Вие не можете да обичате хората, ако първо не обичате Бога. Любовта към Бога е първият принцип в живота. Върху любовта се гради целият живот. Тя е същественото нещо в живота, а другите работи идат след нея. Мъдростта, Истината и другите добродетели идат след любовта. Защо? Защото първо ние трябва да имаме нещо дадено, или на съвременен език казано: ние трябва да имаме една реалност, към която нито можем да прибавим, нито можем да отнемем нещо. Такава реалност именно е любовта.

И нека като хора да се попитаме: в края на краищата какво остава у нас от живота ни като хора? Кое онова, което може да ни отличи като души? Единственото нещо, което може да ви остане в живота, това са само вашите разумни отношения към Бога. Отношенията към Бога са отношения към любовта, отношенията към любовта са отношения към живота, отношенията към живота са отношения към движенията, отношенията към движенията са отношения към раждането, развиването и т.н. Това са скачени живи сили в природата. Хванете ли едно от тези положения, този живот се нанизва в правилния път на своето развитие.

Любовта към Бога не е нищо друго освен венозното течение, при което нечистата кръв отива в сърцето и дробовете да се пречисти, да стане артериална. Венозното и артериалното течение на кръвта съществува не само в тялото, но и в чувствата и в мислите на човек. Например омразата и завистта са венозната кръв в човека, любовта и радостта са артериалната кръв. Светлите и чисти мисли са артериалната кръв, а тъмните и отрицателни мисли са венозната кръв. Следователно, когато люби Бога, човек превръща течението на отрицателните сили в себе си в положителни, а нечистата

кръв – в чиста. Той отива при Бога, Който го пита: „Синко, позна ли Ме?“ „Познах те, Татко.“ След това човек, като артериална кръв, отива по цялото тяло да храни всички клетки. Това е любовта към ближния. Като възлюбиш Бог, ти влизаш в Неговите дробове, в Неговото сърце да се пречистиш. Така пречистен и вдълбочен в себе си, ти излизаш навън, да разнесеш кръвта по най-отдалечените клетки на тялото – своите близни, да ги нахраниш. Като знаете това, любете Бога и носете Неговото благословение по целия свят. Като разнасяте благото между хората, вие ще се уморите и ще почувствате нужда да се върнете отново към оня център на живота, Който пречиства и внася енергия. След всеки 24 часа човек отива при Бога да се обнови и пречисти. Така пречистен, той излиза от Бога и отива към своя ближен. После се пита: „Де е Бог? Съществува ли Той?“ Това е неразбиране на живота.

Любовта към Бога заема най-високото място в човешката глава. Най-издигнатият връх в човешкия мозък е чувството на любов към Бога. Когато някой човек мисли само за себе си, трябва да знае, че той е някъде долу. Центърът на личността е по-назад от центъра на любовта към Бога и е по-нисък. Съвестта, справедливостта и милосърдието също така се нареждат след това. У някои хора центърът на твърдостта седи по-високо, отколкото този на Любовта и това положение не е естествено. В душата на всичко хора върхът на Любовта е най-висок.

Любовта, която имат младите хора, е най-ниският връх, след това любовта на майката към детето е по-висок, на приятелството е още по-висок, а в Божествения свят по-висок връх от любовта към Бога няма. След този връх се нареждат върховете на вярата, надеждата, милосърдието и пр. и между тях се образуват долини. Такива върхове са на брой 40, но всъщност на главата има до 120 върха в подразделенията си, а и заедно с тях още 120 долини. Виждате, че пред вас стоят за проучване широки пространства и ще се радвате, че и когато се раждате, и когато умираете, все ще учите.

Любовта към Бога е велик подтик. Бог е най-високият връх, откъдето всички други течения възприемат своето направление.

У религиозните хора често много силно се развива личното чувство. Това не е никак хубаво – засилена е дейността на малкия мозък чрез личните чувства. Човек ще мине през там, но да не остане, а да се качи по-горе – в горната част на главата, дето е центърът на милосърдието и любовта. И там ще има среща с Бога.

Трябва да се върнем към разумното, което е в природата, но трябва да има някой, който да ни покаже пътя натам. Ако искаме да се изкачим на най-високия връх, някой, който е ходил там, трябва да ни покаже откъде да минем. Англичаните искаха да изкачат връх Еверест, носеха кислородни апарати и пр., но начинанията им не успяваха, докато монаси от Хималаите не им дадоха наставления.

Ние сме за следното: направо да се влезе в общение с Бога. Човек трябва така да обича Бога и така да се изгълни с богатство и живот чрез любовта си към Него, че да няма нужда да търси някои хора да го обичат. Той, като обича Бога, обича всички и всичко. С тази любов не чувства празнота, която този или онзи да запълни в него, понеже се намира в изобилието. Щом съзнаеш, че има нещо по-горе от теб, ти не можеш да не обичаш Бога.

Другият закон е: каквото е твоето отношение към Бога, такова ще бъде отношението на хората към теб. Не можеш да обичаш Бога и хората да се отнасят зле с теб. Ако имаш един неприятел, ти си го създал, не го е създал Бог. Измениш ли своето отношение към Бога, обикнеш ли Бога, и този човек ще се измени – няма да те мрази. Мрази те, понеже ти нямаш правилно отношение към Бога. Има една истина, в която като се убеди, човек ще има една непоклатима основа.

Мисълта на апостол Яков, която ви обясних веднъж – „Как

ще обичаш Бога, Когото не виждаш, като не обичаш брата си, когото виждаш?“ – трябва да се разбере мистично ето така: който не обича Бога в брата си, как ще обича онзи Бог, Когото не е видял? На един човек, който няма уважение и почитание към другите, слабата му страна е, че няма любов към Бога.

Да обичам Бога е най-голямата привилегия, а хората могат да ме хвалят, че съм написал нещо – това са мимолетни работи, т.е. външни. Най-голямото благо за мен е, че обичам Бога! Като виждам Слънцето и се ползвам от лъчите му, тогава могат ли да ме ползват хилядите свещи, които хората ще запалят! Има един важен въпрос, който трябва да разреши – каква да бъде любовта ми към Бога. Ето важният въпрос!

Да обичам Господа, това е единствената права мисъл, с нея държа правата посока. Винаги трябва да се започне с любов към Бога, иначе нищо не се постига. Както светлината и топлината са необходими за физическия свят, така и любовта е една вътрешна необходимост. Едно нещо ви трябва – вложете любовта като основа, или казвам: люби Бога, вярвай в ближния и се надявай на себе си!

Първото нещо, което се изисква от вътрешната школа, е всеки да се стреми да образува връзка с Първия принцип в света. Първото проявление на тази връзка е любовта. Ученикът трябва да има връзка и да не се смущава от нищо, което става наоколо. Да изчезне всеки страх!

Когато човек размишлява върху любовта, нека измени цялата постановка на съзнанието си. Ако при размишление скъса всички връзки със земното, душата му ще се издигне нагоре. Това трябва да става при размишление върху Бога и върху любовта към Бога.

Докато човек не се свърже с Бога, той живее под закона на кармата. Сега раждането, женитбата и пр. е под закона на кармата. Щом живееш в закона на Любовта, ти излизаш от закона на кармата, тогава вече имаш свобода. Най-важното

е човек да има свещено чувство към Бога, тогава скърбите и страданията му моментално ще изчезнат. При това положение човек се чувства силен, смел и може всичко да направи. Отдалечи ли се от Бога, пак става слаб. За да измени съдбата си, човек трябва да измени отношението си към Бога. Всеки, който се отдалечава от Центъра, се заробва, а който се приближава, се освобождава.

Човек трябва да е искрен, чист, да има винаги Любов и правилни отношения към Бога, за да могат Той и Бялото братство да му съдействат. Ако човек остане сам да върши нещо, нищо съществено не може да направи. Любовта към Бога може да поправи света и ще дойде истинският живот – ще има само един Баща и всички други ще ти бъдат братя и сестри.

Божествена и човешка любов

За човека смъртта е един червей, който постоянно го гложда и постепенно го изяжда. Тези дни, като се разхождам из нашата градина, виждам една круша съвършено изсъхнала. Клоните ѝ увиснали. Приближавам се, виждам един червей влязъл в нея и я осакатил. Казах на градинаря да вземе тел и да извади червея навън. Ако е въпрос да храним червея, лесна работа, ние ще го пенсионираме. Но той не трябва да остане в крушата, да я осакатява. Доста го търсих, докато го намеря. Намерих го най-последно, но той успял да изсуши централните клонища. Ако и в човека влезе един такъв червей, който да го яде отвътре, и човек ще се изсуши.

Казвам: сега Господ е дошъл и поглежда в нас. Той намира, че и в нас има такъв един червей, който суши. Ще пита: „Не е ли достатъчна вярата, която имаме?“ Не е достатъчна. „Ами надеждата?“ И тя не е достатъчна. „Ами любовта, която имаме?“ И тя не е. Ето какво разбирам аз под думата „любов“: като се запознаете с Божията Любов, за която ви се говори, всичките ви страдания, всичките ви противоречия, всичките ви грехове, които имате, ще изчезнат – няма

помен да остане от тях. И дето минавате в света, нито едно куче няма да ви залае, нито една змия няма да ви ухапе, нито едно животно няма да ви нападне. И вятърът ще млъкне, и Слънцето ще гледа към вас като любяща майка, с жив трепет. Ако носите тази любов в себе си, дето минавате, и дърветата ще ви се покланят и ще ви предлагат от своите плодове.

Студът в света съществува при известни условия. Топлината съществува в света при известни условия. Но съществува една особена топлина, която аз наричам абсолютна топлина в света. Тя носи живот в себе си. Щом престъпиш един Божии закон, студът се явява като едно последствие. И в студа, и в топлината, ти умираш. В абсолютната топлина няма туй поляризиране, ти живот придобиваш. Необходимо е да изучаваш тази топлина на живота. Тя се кръщава по няма-не на други думи с името „любов“. Но любовта ще я освободите от всички еротични понятия. „Ерос“ аз наричам понятието, с което вие искате да увеличите вашата любов, да я направите грандиозна. Любовта е израз, който може да даде нашата душа, най-благородният израз на душата. Ако ти дадеш този израз, ти си човек, ти си майка, ти си баща, съдия, учител – ти си човек на място. Не можеш ли да изразиш тази любов, ти си само едно растение, една муха, една мравя, едно увехнало цвете, една изсъхнала трева – това можеш да бъдеш. В края на краищата имаме два резултата: когато аз виждам сухата трева, в моя ум имам съвсем друга идея, когато гледам звездите, друга идея имам.

Ние с хиляди години можем да четем Словото Божие, с хиляди години можем да разискваме върху нещата, но любовта е извън времето и пространството. И моралният живот не е вътре във физическия, той е извън него. Във физическия свят няма никакъв морал. Морал може да съществува само между разумните същества, той е само отношение на нещата. Туй е морал в този широк смисъл. И животът има двояко значение вътре в себе си. Той се намира и в материята, и извън материята. Животът вътре в материята

ние наричаме „материален“, а животът извън материята ние наричаме „духовен“. Следователно, ако вие сте в материята вътре, вие не можете да имате морал.

Аз признавам в света само Един добър, благ, Той е Бог на Любовта. Онези, които са извън материята, всички са съвършени, но онези, които са в материята вътре облечени, неизбежно е за тях да носят един товар. Но защо? Приятно е за тях.

Чисто духовният свят е свят, създаден от идеални форми. Запример как се проявява любовта? В съвременния свят любовта може да се проявява само чрез добродетелта, иначе тя е недосегаема. Самата добродетел се изявява чрез материали, а любовта като принцип е нещо нематериално. И човешкият ум, тъй както се проявява, е нещо нематериално. Човешкият ум се проявява само чрез човешките мисли. Разумната човешка воля е една чисто духовна сила, но само чрез своите действия тя се материализира.

За да добием истинското знание в този свят, който виждаме, трябва да слезем там, долу, в същността на Бога. В туй, което не виждаме, там е Бог, а не във външното. Външното е сянка на нещата. Не се лъжете по промените, които стават с материята. Има една съществена част от материята, която не се променя и не се разваля. Туй е сега важното.

Всеки човек си има едно малко прозрение за любовта. Някой път човек е посетен само за кратко време, после това състояние се загубва и човек казва, че е имал такова и такова състояние. Всеки човек все ще има 1–2–3 пъти прозрение за любовта. Понеже не е готов за едно такова посещение, то и не може да трае дълго време. Замина ли си това състояние, после човек се чуди и не може да си обясни как е дошло и как си е заминало не знае. Това е посещение на Бога! Когато Бог посещава човека, Любовта се проявява, понеже Бог е Любов. В любовта човек разбира що е Бог. Вън от любовта човек не може да си представи що е Бог.

При посещение на любовта човек разбира как обича Бог. Тогава човек обича с велика Любов цветята, дърветата, змиите, вълците, буболечките, грешните и праведните и много нови идеи нахлуват в него. Няма по-красив момент от посещението на любовта – това наричат възкресение, тогава приемаш живота. При Божествената Любов вземат участие всички същества от невидимия свят, тогава цялото небе се проявява чрез човека. При Божествената Любов чрез теб се проявява колективната любов на цялото битие. Чрез хората ще те обичат онези същества, които живеят на разните планети и слънца.

Има едно противоречие в живота, което не можете да си обясните. Всички хора искат да бъдат щастливи, да бъдат богати, да бъдат учени, да бъдат добри. Но те не разбират законите на живота, не знаят как може човек да бъде щастлив. Щастието е нещо велико! Дойде ли до щастието, човек трябва да бъде много умен. За да бъде щастлив, човек трябва да бъде нещо повече от светия. И светията не може да бъде напълно щастлив. Щастие има само при едно условие: щастието е резултат на Божествената Любов. Който живее в тази любов, само той може да бъде щастлив. Но това не е любовта, в която сега живеете. Понякога ви отпуснат от Божествената Любов само за няколко секунди или за няколко минути и след това прекъснат тока. И тук именно сте се излъгали. Като сте вкусили от тази Божествена Любов, вие сте се подмамили от нея и заради нея сте влезли в човешкия ред и порядък на нещата. Но това е само външно позлатяване.

Съществата от невидимия свят, които са разумни, съзнателно са позлатили живота отвън, за да ви подмамят с него, а отвътре са оставили горчивините. И всеки, който вкуси отвън живота, радва се, но като влезе малко по-навътре, веднага се натъква на горчивините и казва: „Отвътре не е така“. Да, отвътре не е така. Отвътре има горчивини, големи горчивини има. Не че животът е горчив, но има един горчив примес в живота, който произтича от съвсем други причини. Тази горчивина произтича от крайния егоизъм, от не-

разбиране на човешкото съзнание, от неразбиране на човешкия ум. Каквото искате кажете, но тази горчивина произтича от неразбиране на нещата.

Сега вие мислите, че Христос ще дойде с ангелите от небето да тури ред и порядък и вие ще останете да ядете и да пиете, облечени хубаво, с капели, с лачени обувци. Като дойде Христос, ще имате повече от лачени обувки. Ще се оплакват говедата от лачените обувци, ще се оплакват овцете от хубавите дрехи – ще се оплакват, понеже ние правим нещата не с любов. Ние гледаме животните не от любов. Всичко в света ние вършим без любов и туй наричам егоизъм, безлюбие, всичко ние вършим без любов. И вследствие на това страдаме. Умираме по същата причина – от безлюбие. Казват: „Христос умря“. Христос умря заради нас, заради нашето безлюбие. Уморихме го ние и възкръсна за Своята Любов, която имаше към Бога. Любовта Му беше по-силна. Следователно Той знаеше, че трябва да умре. Казва: „Тия хора ще ме уморят, но така е решено“. Той трябваше да опита колко е силна Любовта Му – след като Го умориха хората, чрез Любовта възкръсна. Той казва: „Имам власт да положа душата си, имам и власт да я взема. Хората могат да ме уморят, но Аз ще възкръсна.“

По същия начин и вас хората уморяват: вашите деца ще ви уморят, вашият възлюбен ще ви умори, вашите ученици ще ви уморят. Туй да го знаете! Христос имаше един ученик, който Го предаде. Но го предаде евтино. Еврейските свещеници му обещаха: „Ако Го предадеш в нашите ръце, ти ще станеш цар на евреите, ще станеш знаменит“, а щом го предаде, казват: „Ти си предал един изменник, който искаше да разруши еврейския народ“. Пред Юда седеше една грандиозна идея и като Го продаде, видя своята погрешка, че никаква цена няма неговото деяние. Като предаде своя Учител, любовта се отне от сърцето му и той почувства всичкото безсмислие на живота си и се обеси.

Като поставят на изпит любовта ви, тя почва да се огъва. Любовта е сила, желана от всички, всички все към нея се

стремят. Но има едно вътрешно състезание и в това е опасността. Онези, които продължават да те обичат и когато си отхвърлен от обществото и когато си вече осиромашал, те са издържали изпита на любовта. Когато обичаш някого и откриеш слабости или погрешки в него и не отпадне любовта ти, ти си издържал изпита на любовта. Когато онзи, когото обичаш, не се отнесе внимателно към теб и ти не отпаднеш в любовта си, ти си издържал изпита на любовта. Когато онзи, когото обичаш, обича други и не се накърни любовта ти, ти си издържал изпита на любовта. Ще знаете, че вапата любов ще мине през всевъзможни изпити и трябва да бъдете силни, за да издържите.

Когато те отхвърлят и си без нищо, тогава Господ те обича. Ако разбереш това, ти си силен.

Ако любовта е един израз, това е най-висшето благо в света. Ако можеш да намериш любовта, ти си намерил вече смисъла на живота. Но работата е, че човек не може да попадне в туй течение на любовта. Всеки пита дали ще успее, или не в любовта. Само едно същество има в света, което може да люби. Понеже любовта е акт само на великото в света, един акт на великата природа, акт на Цялото. Аз казвам: Бог е единственото същество, което може да люби и от което никога не трябва да се отдалечаваш. Единственото същество, което люби, то е само Бог. Другите хора са носители на великата идея, те са носители на Божията Любов. Всеки един от вас може да провери, че това е вярно. Дотогава, докато считаш, че хората са носители на Божията Любов, ти никога няма да бъдеш разочарован. Когато поискаш един човек да те обича, непременно ще бъдеш разочарован. Разочарованието иде много скоро. Няма да закъснее – ще се разочароваш и в себе си, и във всички. Ще се разочароваш във всичко: в баща си, в майка си, в брата си, в приятелите си, във всички познати.

Каква е разликата между Божията и човешката любов? В човешката любов има гниене, разлагане, болести, грехове,

престъпления, смърт. В Божията Любов грях и престъпления не съществуват, гниене, болести и смърт не съществуват. В човешката любов има сиромашия, несгоди, недоволства и разочарования. В Божията Любов тези неща не съществуват. Тя включва всичко онова, което носи живот, знание и свобода. Който има Божията Любов, той разполага с всичко, каквото пожелае. Приложете тази диагноза в живота си, да познаете с коя любов оперирате – с човешката или с Божията.

Като говорите за любовта, казвате: „Божествена Любов, човешка любов, плътска любов“. В човешката любов има известни съображения, известни интереси. В човешката любов ние всякога искаме да вземем. Всяка любов, която иска първо да вземе, е човешка любов. Всяка любов, която първо дава, е Божествена Любов. Ако свържем думата „давам“ с Божествената Любов, „вземам“ – с човешката любов, ние ще имаме идеята.

Онзи, който ви обича, той всякога ще ви донесе нещо ново от Божественото съкровище. Който ви обича, той всякога ще ви донесе онова същественото, от което се нуждаете. И когато вие обичате някого, също така трябва да му донесете нещо ново от Божественото съкровище. Не е достатъчно само да му казвате, че го обичате. Не, вие ще му донесете нещо – нещо, от което той ще остане доволен. И тогава между вас ще се образува вътрешна връзка. Щом между двама души се образува вътрешна връзка, това показва, че Бог присъства между тях. Бог е, който образува вътрешната връзка между хората. Никой не е в състояние да образува една нова връзка. Божествената връзка е връзка на свободата, а човешката – връзка на робството. Следователно, когато ние искаме да се освободим от една връзка, ние искаме да се освободим от една човешка връзка, която заробва, а не от Божествената, която дава свобода. Когато Бог прави връзка между хората, Той ѝ дава свобода, светлина, живот, знание. Когато човек прави връзка, той взема живота на човека, той му взема парите.

Онзи човек, който има любовта в себе си, е като огънят, всичко ще пояде и така ще изчисти живота си, ще изчисти цялата среда, в която живее. Това се отнася до праведния, до любящия човек – той всичко изчиства. И човекът на любовта за в бъдеще ще се познава по това: ако неговата любов може да те очисти, тя е Божествена. Опетнява ли те неговата любов, тя е човешка. Някой казва: „Побеля ми главата от любов!“ Тази любов я знаем ние. Любов, която внася топлина в сърцето, светлина в ума, младост в душата и крепост в духа, това е Божията Любов. Любов, която омаломощава човешкия дух, която смалвява човешката душа, която опорочава човешкото сърце, която изопачава човешкия ум, която внася всички болезнени състояния, неврастенията, която съществува в света, не се лъжете, това е една фиктивна любов.

Човешката любов е в астралния човек, а Божествената Любов е в духа. В човешката любов има радост и страдание, в духовната любов има промени, т.е. усиляване и отслабване, а истинската Любов е Божествената. Този човек, който манифестира любовта си, е слаб в любовта. При Божествената Любов много нещо остава непрявено. При човешката любов всичко се проявява, а при Божествената това, което не се проявява, е много повече от онова, което се проявява – тя има дълбочина.

И казва Христос: „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене...“ Какво ще стане? Ще се изяви това любовта, т.е. първото качество на Духа. А в какво седи тази любов? Сега всички говорим за любовта, нали? В човешката и Божията Любов има две качества различни. И те са следните: по човешки, този, който те обича, ще ти даде най-първо един хубав обяд, ще те облече с много хубави дрехи, ще ти даде и най-хубавото вино, но вторият път, третият, четвъртият и колкото повече минава, той ще почне да намалява, докато най-послед дойде обикновеното. (...) Обаче в Божествената Любов процесът е обратен. Там започват с най-малкото.

Като се влюбят някои, минават за ангели един за друг, а след време не искат да се видят. Онзи, който обича с човешката любов, после изстудява. А Божествената Любов отначало е слаба и постепенно се засилва все повече. При Божествената Любов няма прекратяване, а непреривен растеж и усиляване на любовта. Човешката любов е кратковременна, а Божествената Любов се сравнява с горенето на Слънцето.

При човешката любов вземат участие низши духове. Всеки, който работи с човешката любов, остава излъган. При Божествената Любов има чистота. Човек трябва да има връзка само с Бога, а с хората – отношения.

При човешката любов има изгаряне, а Божествената има светлина, при която плодовете зреят. Човек трябва да надрасне физическата, плътската любов – тя е една фаза, през която е минал човек, но сега той трябва да се издигне до по-висшите форми на любовта.

Тези скърби и страдания се дължат на физическата любов. Това е една по-гъста материя и като се вплете човек в нея, докато се освободи, ще усеща страдания. Ред същества от астралния свят действат при тая любов. (...) Когато някой мъж се съблазни от формите на жената и обратно, това не е от тях. Тъмните духове правят това чрез тях.

При човешката любов се хвърля магнетична мрежа между двама души, за да се въплъти някой. Духовете привличат мъжа и жената, за да се въплътят чрез тях. При физическата любов хората не знаят, че изпълняват чужди желания.

Когато човек обича само едно същество, то етерният му двойник е излязъл вън от неговото физическо тяло и затова той става нервен, подозрителен, съмнява се и бяга от хората, дразни се от тях, вследствие на това той е незащитен и низшите духове го нападат и ограбват. Когато човек обича само едно същество, той е като цвят, който може да бъде нападнат от гъсеници.

Човешката любов се проявява чрез целувки и прегръдки, ангелската или духовната любов се проявява чрез усмивката. Ако ти се усмихне този, когото обичаш, ти си радостен. При Божествената Любов само като зърнеш този, когото обичаш, или като си помислиш за него, радваш се.

При човешката любов онзи, който обича, ограничава, докато Божествената Любов не прави ограничения. Всичката ви слабост е, че вие се влюбвате. Любовта е естествен процес, а влюбването е преяждане. Щом има влюбване, ще дойде пресищането, обезсърчението, недоразуменията и пр.

Когато обичаш някого, неговото лошо състояние се прехвърля на теб. Това става при човешката любов, докато при Божествената няма такова прехвърляне. Прехвърлят се същия и греховете, и пороците, и слабостите на този, когото обичате. И когато мразите някого, вие пак се свързвате с него и придобивате качествата му. Влюбеният при човешката любов прилича на теле, което си е пъхнало главата в гърне и не вижда нищо, докато не намери твърдо място, за да счупи гърнето.

Божествената Любов има три степени. Първото стъпало е да дадеш на човека, когото обичаш, най-необходимото – хляб, дрехи, условия. Второто – ще го пратиш на училище, ще го възпитаеш. Третото стъпало е да му дадеш дарования, да го направиш талантлив. С любовта, която му изпращаш, ще го направиш даровит и ще се радваш на дарбите и успехите му.

Докато любовта действа в теб, има какво да те привлича, а като не обичаш и не те обичат, не ти се иска вече да живееш. Има една тънка философия в любовта, като я научите, ще знаете как да сменяте страданията в радост. Когато имате тъга, чиято причина не знаете, това може да се дължи на факта, че няма кой да ви обича. Не че няма кой да ви обича, ами вие търсите любовта там, отдето тя не може да дойде – чакаме обич от хората, а не от Бога чрез хората. Вие трябва

само да се стремите да обичате и ще предоставите на Бога Той да прояви Любовта си както намери за добре и чрез когото иска.

Божествената любов не стои там, дето има личен живот. Човек трябва да разпростре своята любов вън от семейството. Някой иска взаимност, но той иска с това да пороби другия. Много млади погрозняха в неправилни чувства и противоречия, в постоянни вътрешни борби. Когато любовта не е Божествена, човек погрознява.

Когато няма растеж в любовта, тогава това е само едно заблуждение на човека, че е любов. Тези същества, които обичаш, не бива да ги владееш. Бог е създал човека и се проектира в него. Защо ще искаш да го завладееш? Ти, като речеш да ограничиш любовта, тя си отива. При истинската Любов човек, като обича някого, обича и всички тези, които това същество обича. А когато любовта не е истинска, човек завижда на тези хора, които обичат любимото от него същество. Нашата любов трябва да бъде чиста като любовта на майката. Майката се радва, когато детето ѝ обича някои хора, тя обича и тях. Майката се радва, когато повече души обичат нейното дете.

Закон е: най-първо започни с Бога и тогава ще свършиш с хората добре. Ако човек обича Бога, той ще обича и хората повече, отколкото те даже могат да носят. Любовта е Божествена, ако едно същество минава през центъра на друго същество и обратно. Когато едно същество минава през Божественото, свързва се с Великата реалност, която живее в другото същество – Любовта е Божествена. Когато едно същество минава не през центъра на друго същество, в този случай любовта е по-слаба. Когато едно същество покрива другото, това е обсебване. Любовта ти към някого трябва да дава на теб и на обичания от теб подтик за работа в живота и взаимопомощ. Ако любовта е истинска, вие ще растете като души.

Реките се сливат една в друга. Преливането на душите е един вътрешен процес. Реките се сливат и бреговете прели-

ват. Когато реките не се сливат, бреговете не преливат. И двата процеса вървят едновременно и точно това съществува в природата между съществата. Същото става между човека и Бог, между човек и човек. При сливането става преливане от едната душа в другата. Това сливане и преливане може да става само между две души, между които има любов.

Любовта е, която създава човека, която внася живот, светлина, радост, знание, богатство. Вие трябва да преминете най-първо през любовта на света, докато дойдете до онази Божествена Любов, до непостижимата Любов. Първо човек трябва да започне с малката любов, докато дойде до голямата Любов. Само човек знае да пие вода. Животните често умират от препиване на вода. Млекопитаещите често умират от пиене на много вода.

Никой не може да издържи температурата на истинската Любов, и температурата на знанието не може да се издържи. Новата теория на Айнщайн обърна умовете на хората така за безграничното, че се отслабиха нервите. Изисква се мощна мисловна енергия, за да се разбере Айнщайн. Хората сега приличат на един съд, който се е стопил и съдържанието се разлива.

Не могат да се възприемат новите открития, а как ще се изучава духовния живот? Вие материалната любов не може да издържите, а пък духовната любов как ще издържите?

Говори се за човешки и за Божествен порядък в света. Те се явяват като последствие на двата вида любов – човешка и Божествена. Докато живеете в човешкия порядък, вие сте в света на постоянните промени, във временните, преходните неща. Не е лош човешкият порядък, но не трябва да се смесва с Божествения. Човешкият порядък може да бъде правилен или неправилен, това зависи от хората. Добрите, разумните хора живеят в правилния човешки порядък, а неразумните – в неправиления. Правилният човешки поря-

дък води към Божествения порядък на нещата. Той е естествен, преходен път към Божествения порядък.

Само в любовта има развитие. Не е въпрос до разочарованията в любовта, това е временно нещо. Защо иде разочарованието? За изпит. Вие влизате в живота и живеете, понеже това влиза в порядъка на нещата. Бог казва: „Не е добре човек да бъде сам“. Значи, това е порядък, създаден от Бога. Човешкият порядък се различава коренно от Божествения. Обикновено хората живеят в човешкия порядък и му турят надпис „Божествен порядък“. Някога става обратно: живееш в Божествения порядък, а туряш надпис „човешки порядък“. Изменете надписите и животът ви ще се оправи. Всяко семейство, което не е поставило за основа на своя живот законите на вярата, надеждата и любовта, не може да има ни какво бъдеще. То живее в човешкия порядък. Всяко семейство трябва да има за основа любовта, в която влизат вярата и надеждата. Семейство, което има за основа любовта, се радва на присъствието на Божия Дух. Ако за основа има вярата, то се радва на присъствието на светлината, на разумните същества. Ако за основа има надеждата, то е свързано със земята, със законите на земния живот. Надеждата показва на човека как да постъпва със земните закони, вярата го учи на духовните закони, а любовта определя отношенията му с Божествения свят. Надеждата, вярата и любовта в човека трябва да се съединят, за да го запознаят с целокупния живот.

Съвременните хора казват, че човек трябва да се ожени, да образува дом, семейство. Семейството е създадено от Бога, то е Божествено учреждение. Женитбата, обаче, е човешки институт. Човешките неща са временни, а Божествените – вечни. Колкото и да е дълготрайно нещо, щом е човешко, то има край. Когато ви питат за началото и за края на нещата, ще знаете, че човешките работи имат край, нямат начало. Божествените неща имат начало, нямат край. Следователно всяко нещо, което има начало, а няма край, е Божествено. Всяко нещо, което има край, а няма начало, е човешко.

Вие казвате, че обичате някого. В света има любов на сенките. Да обичаш една сянка е приятно, но това е една временна реалност. От сенките на любовта произтичат всички разочарования в света. Сенките са потребни лятно време. В горещо време много е приятно там, отлична е сянката. Но сянката зимно време, при 35 градуса студ, какво ще те ползва? Тогава не само че не обичаме сенките, но търсим друго нещо.

В една от своите беседи аз един път казах, че човек не трябва да има за любовта си никакъв обект. Обектът е нещо материално. Защо човек не трябва да има за любовта си никакъв обект? Понеже обектът е подложен на известно изменение, вследствие на което ти не можеш да разчиташ на този обект. Ако разчиташ на този обект, ще изгубиш любовта си.

Вие имате любов само към един човек. Какво ще правиш, когато той умре? Ако пък имаш любов към Бога, то един като умре, 10 души ще дойдат на мястото му. Десет души като умрат, 100 ще дойдат на мястото им. Ако една дреха се износи, 10 ще дойдат на мястото ѝ. Ако някой обере плодовете на вашите градини, какво от това? Обаче така може да разсъждава само този, който има любов. А който се ръководи от човешката любов, ще се ядосва, ще се възмущава.

Като ви говоря за любовта, аз не разбирам само нейното временно проявление, но говоря за вечната любов. Защото ако любовта се явява и изчезва, тя донася много страдания. Например, ако някоя майка роди едно дете и то умре преждевременно, тя страда. Ако придобиеш една къща и я изгубиш, ти страдаш. Ако придобиеш един приятел и го изгубиш, ти страдаш. Какъв смисъл има една придобивка, която постоянно се губи? Придобивката има само тогава смисъл, когато можеш разумно да използваш спечеленото, без да го загубваш.

Когато любовта не функционира в ума, в сърцето и в тялото, тогава се зараждат всички неразположения и болезне-

ни състояние и често хората се самоубиват, обезмисля се животът и казват: „Няма защо да живеем“. Животът има смисъл, когато има път, когато има обект, когото да обичате. Кой е онзи обект? Имате една жена, която обичате. Утре умре, де ще я намерите? Господа всякога може да намерите и навсякъде. Той е във въздуха, трябва да го търсите. Той е в светлината, в дърветата, в животните. Навсякъде е. Ако Го обичате, ще видите, че Той се проявява навсякъде и всичко е творение на Неговия Дух. И като разбирате Неговия език, Бог ще ви помага.

Христос казва: „Аз съм виделината на света“. Значи като е допгъл на земята, Христос е станал отражение на Божествената светлина. На същото основание казвам, че всеки човек на земята, който ви обича, е проводник или отражение на любовта на някое близко на вас същество от невидимия свят. В тази любов няма никаква сянка, никаква тъмнина. Яви ли се най-малката сянка в любовта, това показва, че някое тъмно същество проявява своето неразположение към вас. Значи един и същ човек може в един случай да прояви любов към вас, а в друг случай – омраза или неразположение. В истинската любов няма никаква тъмнина, никакво обезсърчаване, никакво обезверяване. Там животът тече непрекъснато. Искате ли да придобиете този живот в себе си, вие трябва да се калите, да издържате на мъчнотии, несподии, страдания, злини и т.н.

Първото нещо: любовта е абсолютно добро. Аз я наричам абсолютно добро в света. Бог се наслаждава, като вижда, че всички същества могат да живеят.

Велика, мощна сила е любовта, но когато има предвид изпълнение волята Божия. Тази любов повдига всички живи същества. Няма ли предвид изпълнението на волята Божия, тя внася дисхармония в света. Ще дойде някой да ме пита, какво мисля за любовта и в коя любов вярвам! Аз вярвам само в онази любов, чията светлина никога не загасва. В светлината на свещта не вярвам – тази светлина трае няколко часа. При това, за да светне свещта, кибрит е нужен.

Аз не вярвам в светлина, за която е нужен кибрит. Донякъде само вярвам в светлината на Слънцето. Що дойде ден, когато и Слънцето ще загасне. Следователно аз не мога да вложа всичката си вяра в тела, светлината на които не е вечна. Обаче има едно слънце, което никога не загасва. То осветява по-малките слънца. Този закон се отнася и до душите. Има малки, млади души, които се осветяват от по-големите. Последните се осветяват от още по-големи и т.н. Бог пък осветява всички души. Човек трябва да знае отде иде светлината на неговата душа.

Някоя млада мома казва, че някой момък я осветява, т.е. вдъхновява. Не се минава много време и момата казва, че вдъхновението ѝ изчезнало, нямала вече светлина в себе си. Защо? Момъкът я напуснал. Човек не трябва да разчита на светлина, която ту се явява, ту се губи. Човешката душа се нуждае от непреривна светлина.

Ти си тих и спокоен, ходиш щастлив, радостен и весел. Един ден виждаш по пътя едно красиво същество, което Бог е създал. У тебе се поражда желание да вземеш този образ, да го поставиш в главата си, да го направиш своя идеал, както в старо време и да му се кланяш, но тогава ти ставаш нещастен. Аз бих попитал хората как желаят да живеят: да имат външна светлина от електрически лампи, или да се ползват от Слънцето? От Слънцето, разбира се.

Може ли Христовото учение да се приложи днес? Може ли да се приложи някое ново учение? Ако имате убеждение, или ако сте последовател на „храната на любовта“, на сочната храна, можете да приложите каквото искате. Ако сте последовател на „храната на свещения човешки егоизъм“, на пицната храна, нищо не можете да приложите. Щастieto на човека зависи от убеждението, което той носи дълбоко в душата си. Щастieto на човека зависи от спазване на великите закони на природата. Законите, които учените проверяват, наричат „природни“, но те не влизат в Божествения свят. Защо? Защото в тия закони има изключения. Тези закони може да са наредени от висши, разумни същества, но ако в тях има само едно изключение, те не са Божествени. Щом

има едно изключение само, те внасят най-малкото съмнение. В Божествените закони обаче няма абсолютно никакво изключение. Ето защо всеки трябва да се стреми към Божествения живот, в който няма никакво изключение.

Докато живее в света на най-малките изключения, човек е вън от Божествения свят. И този свят не е лош, но ще знаете, че всеки момент той може да ви изненада с едно изключение, с което трябва да се справите. Някога едно изключение може да развали цялата работа. Запример купувате една хубава, доброкачествена свещ, за която плащате 10 лева. Запалвате свещта, започвате да четете и виждате, че тя гори добре. Дохождате до най-важната глава на книгата и забелязвате, че свещта започва да гасне. Защо? Фитилът на половината свещ е прекъснат. Палите една клечка кибрит, втора, трета, но свещта не гори. Казвате: „Отидоха 5-те лева, но и работата ми остана незавършена“. Едно изключение ви изненада: половината свещ била без фитил.

Следователно, когато искате да знаете живеете ли по Божествените закони или не, вижте, имате ли изключения в живота си. Ако срещнете най-малкото изключение, ще знаете, че не сте в съгласие с абсолютните Божествени закони. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, в които има най-малкото изключение, спадат към човешкия свят. Няма ли никакво изключение в тях, те се отнасят към Божествения свят. Всички несгоди, всички неуспехи в живота се дължат на изключенията, които са присъщи на човешкия свят. Като не взема това предвид, човек приема своя живот за Божествен, вследствие на което се натъква на ред противоречия и заблуждения. Като не познава себе си, като не познава заблужденията си, човек възприема известна идея, известно убеждение, като мисли, че това е стремеж на неговата душа. Всъщност скритото му желание е чрез това верую да подобри живота си. Как иска да подобри живота си? Външно, материално. Обаче той не знае, че вероятността да подобри човек материалното си положение чрез едно свое убеждение или верую е едва едно на сто. И като не задоволи това свое желание, този човек се разочарова.

Изворът постоянно тече, той има убеждения. Извор, който пресъхва, няма убеждение. Защо? Защото в неговото убеждение има изключения. Изворите на Божествения свят никога не престават. В техните убеждения няма изключения. Изворите на човешкия свят пресъхват. В техните убеждения има изключения. Представете си, че любовта влезе в някой човек и започне да извира. Обаче от ден на ден тази любов намалява, докато съвършено престане. След известно време отново потече. Тази любов върви ли по пътя на убеждението? Не, в нея се явяват изключения. Следователно, когато в любовта се явяват изключения, тя е временна, човешка, а не Божествена. Щом се намерите пред такава любов, имате право да се смущавате. Тя непременно ще ви изненада с някакво изключение. Как ще се справите с изключенията на любовта? Запример всеки ден имате хляб. Връщате се един ден от работа и домашните ви казват, че днес няма хляб: на фурната няма, съседите ви нямат, приятелите ви нямат – отникъде не можете да намерите парче хляб. Това е изключение във вашия живот. Лягате си вечерта гладен, но не можете да заспите. Как ще се справите с това изключение? Казвате, че ви е сполетяло голямо нещастие – хляб нямате.

Човешката любов представя вдлъбната чиния, която всичко събира – като я пълниш, ти се нахранваш. Речеш ли да раздадеш всичко, което си събрал, гладен ще останеш. Божествената любов представя изпъкнала чиния с дъното нагоре. Преди да се сипе нещо в нея, тя го е раздала вече. Тя нищо не задържа за себе си. Като раздаваш всичко, което имаш, ти се нахранваш. Значи, ако живееш в човешката любов, ти постоянно ще събираш; ако живееш в Божествената любов, постоянно ще даваш. Това, което постоянно взема, е човешко; това, което постоянно дава, е Божествено. Не са лоши тези неща, но ще знаеш: като вземаш постоянно, по човешки ще бъдеш нахранен, а по Божествено – гладен. Ако постоянно даваш, по човешки ще бъдеш гладен, а по Божествено – нахранен. Тогава ще изберете едно от двете: или гладен по човешки, или гладен по Божествено. Ако се храниш

по човешки, ще изпитваш Божествен глад; ако се храниш по Божествен начин, ще изпитваш човешки глад. Кое от двете ще изберете, това е ваща работа. Според мене по-добре е човек да бъде нахранен по Божествено, а да гладува по човешки, отколкото да е нахранен по човешки, а да гладува по Божествено.

Коя храна е Божествена? Кой начин на хранене е Божествен? Майката храни детето си с Божествена храна и по Божествен начин. Първоначално детето не знае да се храни. Майката отваря устата му и туря в нея храна. Който служи на Бога, той се храни по Божествен начин. Идат хора откъм да го хранят. Как ще ви нахранят по човешки? Когато сте болен. Вие не можете да си движите ръцете, затова близките ви хранят. (...) И двата начина на хранене не разрешават въпросите на живота. И тъй, за да разберете живота и да решите задачите си, вие трябва да познавате човешката и Божествената любов и да направите човешката любов служителка на Божествената. Докато те са отделени и независими една от друга, вие всякога ще се натъквате на противоречия. Искате ли да разрешите противоречията си, турете човешката любов да служи на Божествената. В това се крие разрешаването на всички въпроси. Не направите ли това, животът ви остава неразрешен и вие ще останете такива, каквито сте сега.

„Какво ще правим без хляб?“ Гладни ще седите. Ако паякът може цели 6 месеца да гладува и да вярва, че няма да умре, че отнякъде ще му дойде храна, защо разумният човек, който слуша Словото Божие, не може да гладува 2–3 дена? Доказано е, че човек може да прекара в абсолютен пост цели 40 дена. Значи човек трябва да познава истината в живота, да не се заблуждава.

Допуснете, че вие живеете на дъното на океана, дето сте вързани за един чувал със злато, тежък 100 килограма. Докато златото е с вас, всичко можете да имате: хляб, ядене, дрехи – каквото пожелаете. Чувате, че някъде високо над вас съществува друг свят, дето слънце грее. Искате да влезете в

този свят, но сте вързани, не можете да се освободите. Един ден, по някаква случайност, тези връзки се развързват, вие се освобождавате от златото и веднага се изкачвате на повърхността на океана, влизате в светлия просторен свят. Какво изгубихте? Изгубихте златото, но спечелихте условията на новия живот. Не заслужава ли да гладувате една вечер, за да излезете от света на изключенията? Гладът може да стане причина за влизането ви в Царството Божие.

Истинската любов е такава, че когато се дойде до границата на недоволството, то изчезва. Гледам, някоя майка обича много детето си, но това дете умира. Тя плаче, страда, казва: „Не мога без това дете, защо ми го взе Бог!“ Бог ѝ даде друго дете, тя също го обича много и пак казва, че не може без това дете. Но не се минава много време, детето пораста и между майката и него настава разрыв. Питам: как отпадна тази любов? Къде отиде тя? Това, че майката не може без детето си, са наши схващания. Майката държи детето си на ръце, отглежда го и мисли, че не може без него. И детето си мисли, че не може без майка си, но по някаква случайност тази майка е принудена да даде детето си да го отгледа слагиня или някоя друга жена и виждаме, че след 10-ина години тази жена за детето представлява същото нещо, каквото и майка му. Следователно идеята, че без това дете не може, е права само по отношение на Бога.

Представете си, че имате една малка лампичка и казвате: „Без лампичката не мога“. Без какво всъщност не можете? Без самата лампичка, без самата крушка на лампата или без друго нещо? Вие не можете без светлината. Светлината на лампата е същественото, без което не можете. А крушката е само проводник на тази любов. Дотогава, докато Божествената Любов тече през това дете, без него не можеш, но щом престане да тече, то вече няма смисъл. Следователно тази форма има смисъл само поради съдържанието на светлината. Светлината обаче не е крайният предел на Божествената Любов. Зад тази светлина, която ние възприемаме във вид на лъчи, има друго, по-съществено. Не е светлината, която може да ни задоволи. Кое е? Отваряме книгата на живота,

тази светлина пада върху книгата и ние четем. Значи тази светлина е необходима, за да можете да четете книгата на живота. Но работата не е само в четенето – то показва пътя към Бога. И тъй, лампичката е потребна, за да се прояви светлината, светлината е потребна, за да се прояви книгата, да четем, книгата ни показва живота, разкрива скрития смисъл на живота, а животът ни посочва пътя към Бога. Достигнем ли всичко това, ние се радваме и тръгваме със светлината към този път.

Всички неща, които съществуват, са упътвания към великото и Божественото в света. Любовта, която съществува към хората, отношенията, които съществуват към хората, са неща, които ни упътват към Бога. Ако човек знае как да се вглежда във всеки друг човек, във всяко същество, колкото и да е малко, все ще намери нещо хубаво. Ако той съумее да схване тази хубава черта, ще прибави нещо в живота си.

Когато говорим за любовта, подразбираме единственото сигурно място. Там можете да бъдете сигурни. Когато сте свързани със света на любовта – Божественият свят, тогава има кой да ви пази. Това е най-естественото положение. Всяко друго разбиране на любовта не отговаря на истината. Вие мислите, че любовта не съществува на земята, че е извън този свят. Не, това е погрешно. Има една връзка, на която всякога може да разчитате – това е водата, която иде от извора, а не тази, която е в шишето на вашата маса. След половин час, след един час, няма да знаете откъде да вземете вода. Не да имате един хляб само и утре да не знаете от коя фурна да вземете, но да си имате една фурна, от която хлебарят всеки ден ще ви носи по един хляб и ще ви го дава. Това е мистичната връзка. Тази връзка трябва да се създаде. Много пъти вие считате неестествените връзки за естествени. Кой са неестествените връзки? Временните връзки са неестествени.

Казвате: „Как да вярваме в Бога?“ Вярвайте така, както сте вярвали и вярвате в своите възлюбени. (...) Щом вярвате с тази сила, работите ви ще се оправят. С това не искам да

кажа, че сте направили лопо, дето сте вярвали във възлюбените си, но съветвам ви да приложите същата вяра и към своя Създател. Ако искате работите ви да вървят напред, изтеглете капитала си от банката на вашия възлюбен и го вложете в Божествената банка. И на мъжете, и на жените казвам да извадят капиталите си от човешките банки и да ги турят в Божествената банка. Ако те не живеят добре, причината е, че Бог не е между тях. Те вярват едни на други, а на Бога не вярват, вследствие на което се разочароват. Съвременното човечество живее в безверие. Ако е въпрос за официална вяра, всички имат такава, но главата на хората е побеляла от официални вярвания. Човек се нуждае от вътрешна, дълбока вяра, с която да разрешава въпросите на живота. Божественото се изявява на земята във вид на елипса с два център: в единия център действа мъжкият принцип – мъдростта, в другия действа женският принцип – любовта. Тези два центъра трябва да се съединят в един център, т.е. в общ принцип, дето да вложат капиталите си. Когато този принцип започне да работи в човека, той ще го направи щастлив. Действително, само Бог може да направи хората щастливи. Човек човека не може да направи щастлив.

В този Божествен организъм, в който живеем, ние сме осигурени. Ние сме хиляди пъти по-осигурени, отколкото ония, които са вложили влоговете си в най-сигурните банки. Посигурна от нашата банка няма. Сега вие ще кажете: „Докажи ни това!“ Всички неща, които се доказват, са фалшиви, а всички ония, които не се доказват, са реални, истински. Затова именно тия неща, които са истински, не ги доказвам, защото те сами по себе си съдържат истината. Аз не доказвам Истината.

И тогава искам да ви освободя от онзи страх, да не би да осиромашеете. Ако сте сиромаси, любовта я няма. Повикайте любовта и богати ще станете. Ако се усещате невежи, не ви стига ума, повикайте любовта и учени ще станете, ако сте безсилни, повикайте любовта и силни ще станете. В каквото и противоречие и да сте, повикайте любовта, тя е необходи-

ма. Любовта е, която носи всички Божествени блага в света. В този смисъл, любовта е един израз. В древната окултна наука го наричат Дух, който изнася и раздава всички дарби на човеците.

Трябва да имаш най-възвишените мисли, най-хубавите мисли, които да занимават твоя ум, най-възвишените и благородни чувства, които да занимават твоето сърце и най-добрите постъпки, които да занимават твоята воля. Казвам: онова, старото, е несъвместимо вече. Казвам: „Това е невъзможно!“ Не, възможно е. Само при такава мисъл твоят мозък може да се развива нормално, да се развият тези тъкани, по които мислите са предават. Тази работа не е така лесна, както някои си мислят. Сивото вещество е зърнесто, а в бялото се преплитат нишки, които влизат в състава на човешкия мозък. Има специфични нишки за всевъзможни родове енергия, които влизат в състава на новата мисъл. Трябва да внимаваме да не повредим нишките, по които възприемаме Божествената енергия. Например Любовта на Бога не може да дойде по обикновени нерви. Трябва да има специфични нишки, специфични нерви, за да приемем в нас тази енергия, да опитае Божествената Любов. Не всеки може да опита Божествената Любов. Ти искаш да обичаш ближния си. Ако у тебе не са развити тези центрове, не можеш да имаш никаква обич.

Отиди при извора

Не знание на книга, но живото знание, знание на живата природа. Туй знание седи в това, да намерим онзи начин, по който да се свържем с живите души на хората и тогава да дойдем във връзка с кого? Да дойдем във връзка с Христа, но не Христос като историческа личност, не като един еврейин, който се е родил някъде и живял преди 2 000 години, но не и Христос при положението като Син Божий, защото вие още не схващате думата „Син Божий“ – да дойдете във връзка с Христа като принцип на любовта, който не помни прег-

решенията на хората. Разбирате ли? Да се свържете с Христа като един извор, който постоянно блика. А ти, като дойдеш при Него, питаш: „Мога ли да се изменя?“ Можеш, можеш. Аз наричам Божествено туй, което задоволява всички нужди у хората. Няма рана, няма болка, няма друго нещо, което Божественото да не излекува.

Сега ние седим и размишляваме: ние ли трябва да отидем при извора, или той трябва да дойде при нас? Ние, жадните, ще отидем при извора. Достатъчно е само да ни покажат мястото на този извор. Ние ли ще отидем при хляба, или той ще дойде при нас? Ако сте гладни, вие ще отидете при хляба. Ние ли ще отидем при светлината, или тя ще дойде при нас? Ако сте слепи, вие ще отидете при светлината. Слепият има нужда от светлина. Следователно ние, разумните хора, трябва да отидем при любовта, а не тя да дойде при нас. Не чакайте Господ да дойде при вас, но вие отидете.

Искайте от Бога любовта! Когато във вас се яви дълбокото желание да потърсите любовта, вие ще разрешите проблемите на вашия живот и пред вас ще се отвори нов свят.

Дето няма любов, там има престъпление, лъжа и зло. При това положение, човек всякога ще изпитва скръб. Той може да скърби или когато другите хора нямат любов, или когато той сам няма любов. Ако скърби, когато хората нямат любов, той трябва да им даде от своята; ако пък скърби за себе си, че няма любов, той трябва да отиде при Бога, да поиска от Неговата Любов. Питам: трябва ли при единия или при другия случай да плаче? Седи някой в стаята си и плаче, че е жаден. Казвам: „Защо трябва да плачеш? Иди в планината, там ще намериш хубави извори и ще пиеш вода, колкото искаш.“ „Няма с кого да отида.“ „Как няма с кого да отидеш? Кажи първо на главата си, че искаш да отидеш на планината и почакай малко. Главата ще заповяда на ръцете и на краката ти да тръгнат с тебе, и те ще я послушат. Щом се приготвят всички, и ти ще тръгнеш.“ „Там ще бъда сам. Ами ако изворот е далеч?“ Колкото изворот е по-далеч, толкова и

водата му е по-чиста, по-свежа. Близките неща не са тъй хубави както далечните. Близките неща лесно могат да се придобият.

Често в любовта между хората се явява ревност. Защо? Понеже любовта им е в шишета. Като пийнат от нея една-две чашки, и тя се свършва. Разликата в любовта на хората седи в това, че шишетата на някои са по-малки, а на други – по-големи, но все шишета са, не са извори. Любов, в която има ревност, тя не е никаква любов. Някой казва: „Аз имам любов“. Де е тя? „В това шише. Не искам да ми я бутат!“ Вземи ли някой една капка от тази вода, той веднага вика: „Не вземайте от шишето ми вода! Всяка капка от нея струва скъпо.“ Аз вземам един голям съд и поканвам този човек да дойде с мене при един голям извор. Поставям съда под крапа, водата в него тече и прелива, и казвам: ето, това е любов! Докато любовта се цеди на капки, тя не е дошла още до Божествения извор. Искате ли любов, идете при Божествения извор, оттам да начерпите колкото искате.

Какви са сегашните разбирания за любовта, за мене не е важно, но ако влезете в пустинята с вашата любов, устата ви ще засъхне. Ако влезете в пустинята с Божията Любов, тя ще я превърне в градина. Влезете ли в пустинята с вашите малки шишенца, пълни с вода, пустинята ще остане пустиня, животът ѝ никак няма да се измени. Време е вече да отидете при Божествения извор, оттам да черпите. Шишенцата с вода днес не могат да ви задоволят. Всички трябва да тръгнат в новия път. Старият път, старите разбирания нищо не дават. Те са опитани вече. Сега се изискват нови разбирания, нова светлина.

Понеже много пъти се говори за магнетизиране и демагнетизиране, вие казвате: „Да не се допре до мене, защото ще ме изсмучи“. И тъй е. Ако си едно малко кладенче, всеки ще те изсмучи, но ако си един велик извор, кой може да те изсмучи? Като дойде великото съзнание, вие ще бъдете такъв един велик извор и от този извор ще има за милиони и ми-

лиони хора да пият. Такава е тази велика енергия, която слиза от Слънцето и звездите, която изтича от Бога, но чрез видимия свят.

На всеки 7 минути, на всеки 7 дни, на всеки 7 седмици, на всеки 7 месеци и на всеки 7 години да имате непривремена връзка, която да ви прави радостни, весели и светещи. Непрекъснато да излиза светлина от вас и всеки, който ви срещне, да се зарадва.

Казвам: ако искате да се освободите от терзанията на човешката любов – завист, съмнение, подозрение – идете при Божествения извор, да си начерпите вода, колкото желаете. Още по-добре – свържете се с този извор, да не се изчерпвате никога. Отрицателните прояви на любовта се дължат на неразбирането ѝ. Някой казва: „Аз не вярвам в твоите думи“. Ти не вярваш в когото трябва, че ще вярваш в мене! Друг казва: „Аз вярвам в думите ти“. Каква нужда имам да вярвате в мене? Какво печеля от това? Вярата подразбира отношения. Да вярваме в Бога, това подразбира да направим връзка, да създадем отношения с Бога, за да може Неговата Любов да тече и през нас. Когато вярвам в един човек, аз трябва да направя връзка с него, за да може любовта ми да потече в неговия дом и всички да се ползват от нея.

Сега е време, когато всички трябва да бъдете носители на Божественото, Божественото във вас да блика. Отивам в планината, спра се при някой извор, седна и се разговарям с водата. Тя ми разказва как е ходила при тревите, при цветята, какво е правила там, как е влизала в някоя градина, как е влизала в един, който бил болен и тя му е помогнала, как утолила жаждата на някого, как утешила друго – цяла една история. Ти казваш: „Водата само си мърмори“. Тя не мърмори, тя приказва. Ако ние можем да работим като нея! Светиите отиваха при изворите. Водата никога не може да се окаля. Животът никога не може да се окаля.

Казвам: всички сте добри, но не сте проявили своята доб-

рота; всички сте богати, но не сте проявили богатството си; всички сте учени, но не сте проявили своята ученост. Защо не сте се проявили? Не сте имали условия. И Бог няма условия да се прояви като Любов. Коя е причината за това? Нежеланието ви да направите едно малко усилие, да дадете възможност на Божията Любов да се прояви във вас. Казвате: „Бог може да направи всичко. Следователно може да се прояви, когато пожелае.“ Обаче насила Бог нищо не прави. Хората са застанали на пътя на Бога и Му пречат да се прояви. Тая пречка трябва да се премахне. И вие не можете да се проявите. И за вас има пречки. При това положение само Бог може да помогне на хората. Как? Той влиза в Христа и примирява хората със Себе си, като им прощава всички грехове. След това Той казва: „Идете си с мир, живеете и не грешете повече“. Ако Бог не прости греховете на хората, ще дойде кармата върху тях. Сложи ли се тя на гърба на хората, те ще потънат. Примирете се с Бога, за да се освободите от дълговете си, да олекнете и да излезете на повърхността на водата.

Някой казва: „Бял ден не видях в живота си“. Много естествено. Щом се отделиш от Бога, от цялото, белите дни от живота ти ще изчезнат и ще дойдат черни дни. Белите дни са в Бога. Вън от Бога всички дни са черни. Може ли момата да бъде щастлива далеч от своя възлюбен? Не може. Докато възлюбеният и възлюбената ви са живи, вие ще бъдете щастливи. Заминал ли възлюбеният ви на онзи свят, заедно с тях и щастieto ви напуска. Любовта е един от великите закони на живота. Вън от любовта никакво щастие не съществува. Когато двама души се обичат, в единия действия законът на малкото, в другия – законът на голямото. Тези два закона се преплитат взаимно и между тях се явява животът. Единствената сила, която повдига човека, е връзката му с Бога. Затова на всички хора препоръчваме любов към Бога без никакво съмнение и колебание. Следователно каквито изпитания да ви дойдат, не губете вяра в Бога. Приемайте всичко със смирение. Намерите ли се пред някое голямо нещастие, не казвайте, че Бог ви е забравил. Понякога и Бог може

да забрави човека, но само ако той го забрави. Който забравя Бога и бяга от Слънцето, и него Бог забравя. Ако човек се скрие в центъра на земята далеч от Слънцето, ще се оплаква, че Слънцето не го обича. Ако излезе на повърхността на земята, Слънцето пак ще го обикне. От човека зависи да го обича или не Слънцето. Следователно каквито са отношенията на човека към любовта, такива са отношенията и на любовта към човека.

Мнозина мислят, че както и да живеят, те се ползват от Божията Любов. Това е крива мисъл. Не може любовта да е благосклонна към вас, ако нямате правилна обхода към всичко, което тя е създала и ако не цените създаденото от нея. Ще кажете, че още не сте съвършени. Не, вие още днес можете да имате правилна обхода към всичко, което ви обикаля и да го цените. Ние (...) се ползваме от въздуха, от водата, от светлината заради доброто в нас. Тогава дайте ход на доброто в себе си, изявете го навън.

Чисти бъдете в мислите си! Чисти бъдете в чувствата си! Чисти бъдете в постъпките си! Не сте ли чисти, нямате извинение. Ще се извинявате, че сте били невежи. Това е ваша измислица. Няма невежи хора в света.

Питам: може ли човек да се влюби в закона? Това значи: може ли човек да се влюби в една тояга? Човек трябва да седи най-малко 4–5 метра далеч от закона, да не го засегне. Най-малкото нарушение на закона нарушава и приятелските отношения с него. Необходимо е да се спазва Божия закон, за да дойде любовта. Любовта не търпи никакви погрешки. Тя се проявява само в съвършените. Бог проявява Любовта, защото е съвършен. На същото основание, който иска да прояви Божията Любов, той трябва да бъде съвършен. С други думи казано: когато човек иска да прояви Божията Любов, Бог трябва да живее в него и той трябва да живее в Бога. Това са две важни условия за изявление на любовта. За да обичаш някого, ти трябва да проникнеш в него и той трябва да проникне в тебе. Запример светлината ни обича,

понеже прониква в нас. Хлябът ни обича, понеже прониква в нас. Изобщо всяко нещо, което прониква в нас, то ни обича. Пада един камък върху нас и ни смазва. Този камък обича ли ни? Камъкът не прониква в нас и затова не може да ни обича. Всяко нещо, което прониква в човека и внася живот в него, то го обича; не проникне ли в него, не внася ли живот, то не може да го обича. И обратното е вярно: всяко нещо, в което човек прониква и внася живот, той го обича. Не прониква ли в нещо, не внася ли живот в него, той не го обича.

Где е писано, че човек е любов? Казва се, че Бог е Любов. Ти можеш да бъдеш носител на любовта, но ти да бъдеш любов – никога. Някой чрез теб може да люби, но ти да бъдеш любов – никога. Там е заблуждението на светските хора, там е заблуждението и на верующите. „Аз – казва – не те любя.“ Най-първо ти не говориш истината. Питам: какъв е този закон, може ли една грамадна река като Мисисипи, запример, която е тръгнала в своя път, да се спре в своето течение? Не, тя непременно ще тече. Възможно ли е човек, който е влязъл в Божията Любов, да каже: „Аз няма да любя вече“? Може ли реката да каже: аз няма да тека вече? Може, но тя трябва съвършено да замръзне, а щом замръзне, животът престава. Следователно ние, съвременните хора, трябва да очистим своя ум, своето сърце от всички онези лъжливи положения, в които сега се намираме. Лъжливи положения разбирам: научно-лъжливи положения, обществено-лъжливи положения, религиозно-лъжливи положения, индивидуално-лъжливи положения, на които ние градим това велико здание, което като вавилонските кули се разрушава, докато най-послед един ден нашите греди се разместят и човек почва да мисли той ли е, или не е той.

Иска ли човек да успява в живота си, любовта му трябва да бъде съвършена, без никакви ограничения. Като обича, човек не трябва да мисли, че неговата любов е по-голяма от любовта на другите. Любовта по количество не се мери. Ако някой носи една кофа вода, а друг – една чаша, това още не значи, че първият има по-голяма любов. По форма той е по-

голям от втория, затова и съдържанието му е по-голямо. По качество, обаче, водата в чашата и в кофата са еднакви. Чашата, в която се налива вода, представя човешкото сърце, което постоянно се пълни и празни. Сам, по своя воля, човек не може да пълни и празни сърцето си. Друг е, Който пълни и празни сърцето на човека.

Не можете ли да станете проводници на Бог, вие преждевременно ще остарееете, ще се подпирате на патериците си, ще ви изоставят синове, дъщери, приятели, познати, докато най-после и животът ви напълно се обезсмисли. Дойде ли човек до това положение, той трябва, като блудният син, отново да се върне при баща си, да му работи, да придобие нови приятели, нови синове и дъщери. Човек не може да има синове и дъщери, нито приятели и близки, ако не познава Бога. Който иска да има синове и дъщери, той трябва да бъде баща. Някой казва: „Аз родих синове и дъщери, аз ги създадох“. Ти си ги родил, но не си ги създал. Човек човека не може да създаде. Това значи: никой човек не може да създаде една душа. Ако грънчарят направи един хубав съд и го напълни с вода, той ли е създал тази вода? Не, той само е напълнил гърнето с вода, а водата не е създадена от него.

Онзи, който те обича, дали го познаваш или не, той всякога има едни и същи качества. Щом се приближиш до него, веднага ще почувстваш един импулс, радост, осмисляне на живота. Всичко се осмисля, като че цялата вселена се отваря пред тебе. А пък щом се отдалечиш от него, свива се сърцето ти, животът ти се обезсмисля. И когато се отдалечиш на последната граница, казваш: „Не си струва да се живее“. Как се казва тази, най-далечната точка? „Афелий.“ А как се казва най-близката точка? „Перихелий.“ Най-близката точка – това е най-пламенната любов. Когато човек е в тази точка, все едно, че е запален от четири места. Горят краката, ръцете, главата, сърцето му – всичко гори. Светлината минава през теб и те осветява. А пък най-далечната точка е тъмна, загаснала е. Както месечината – едва мъждеее.

Въз основа на този закон и ние ту се приближаваме до

Божественото съзнание, ту се отдалечаваме. Тогава ние казваме, че Слънцето се отдалечава от земята. Струва ни се, че Слънцето се върти около земята, че се движи, а всъщност се движи земята. Когато вие се приближавате понякога към Бога, мислите, че Бог се приближава до вас. И когато се отдалечавате, мислите, че Бог се отдалечава. Бог в своята същност си има свои движения. Но Неговото движение е правилно, а пък ние се движим по една много неправилна линия. Не сме установени още в живота. Или както казвате вие: „Неустановена е още напата любов“. Това показва, че човек се движи по един неустановен път. Понякога казвате: „Този човек искам да го обичам повече“. Може ли един човек да се обича повече или по-малко?

Като отивате при Бога, не се спирайте да се разговаряте с хората. Който и да ви срещне на пътя, кажете: „Отивам по важна работа. Като свърша работата си, тогава ще се срещнем и ще си поговорим. Тогава ще ви кажа какво прави Бог и как живее.“ Някой е болен, търси лекарска помощ. Обиколите няколко лекари, но и те не могат да му помогнат. Какво трябва да прави? Нека се обърне към Бога с всичкото си упование и надежда и каже: „Господи, на Тебе уповавам, на Тебе възлагам товара си“. Хвърлиш ли от себе си всички човешки философии и уповавай на Бога, Той ще ти помогне. Колкото по-голяма е вярата ти, толкова по-скоро иде помощта. Бог помага на слаби, на болни, на отрудени. В любовта на човека към Бога всички болести изчезват: и външни, и вътрешни. Възлюбиш ли Бога, и слепотата, и глухотата изчезват.

Служене

Когато ние влизаме в областта на Божествената Любов, отношенията между хората няма да бъдат никакви други, освен отношения между души. Най-хубавото състояние в света е това, което изпитва човек, когато някой го обича. Каквото друго и да казвате, това е най-хубавото състояние – да ви

обичат и да мислят добре за вас. Да ви обича някой, да мисли добре за вас, да ви чувства в сърцето си и да ви даде пълна свобода, няма по-хубаво състояние от това. Единственото идеално същество, което иска да ни даде Своята свобода, това е Бог. Той иска да ни даде на разположение Своята светлина, Своята доброта, Своята благост, Своята сила. Въпреки това у нас се заражда въпрос: трябва ли да служим на Бога? Как ще си обясните това противоречие в човека? Сега няма да ви обяснявам това противоречие, но казвам: противоречията в света произтичат от безлюбие. Там, дето има безлюбие, винаги съществува противоречие. Там, дето любовта отсъства, винаги се явява алчност в човека. И човек търси живота там, дето го няма.

За да се примириш с Господа, бъди готов да пожертваш всичкото си богатство за Него и да станеш Негов слуга. Кажеш ли, че първо искаш да изправиш живота си, а после да служиш на Бога, ти си на крив път. Няма да вдигаш шум около себе си, ще се опретнеш да служиш на Господа – нищо повече. Досега ти си бил само господар. Там е злото. Слуга ще бъдеш, а не господар. И Бог е слугувал и продължава да слугува. Коя майка не е слугувала на детето си? Като порасне, като стане голям син или голяма дъщеря, майката казва: „Досега аз ви слугувах, отсега нататък вие ще ми слугувате“.

Във вас трябва да се роди новото съзнание: да слугувате на Бога от любов, всяко ваше действие да бъде един акт любовен, в който да внесете всичкия си живот, всичките си мисли, ум, воля и сърце. И всичко да бъде като че го вършите само за Бога. И следователно, като извършите такъв един акт, вие да сте доволни, че можете да направите това от любов. И колкото повече давате, толкова повече ще дойде отгоре.

Новите идеи, които имате, новото учение в какво седи? Новото учение е в приложението на Божествената Любов. Приложението е не другите хора да ти кажат погрешките, но при-

ложението е ти сам да прилагаш любовта и да виждаш нейните резултати. Щом отвън ти казват: „Ти това направи, онова направи“, то не е любов. Но в Божественото ти сам се възпитаваш. Всеки човек в любовта сам се възпитава, то е истинското възпитание; щом дойдат другите отвън да те възпитават, никой не може да те разбере. За да направиш нещо, ти сам трябва да го чувстваш

В учението за „смирение на себе си“ се иска най-голямото доказателство. В това учение Бог се проявява в най-малката си форма. Най-мъчното учение в света това е служенето на себе си. Най-първо човечеството трябваше да започне със служенето на Бога, после със служенето на своя ближен и най-после със служенето на себе си, но понеже човечеството се отдалечи от Бога, отклони се от правия си път, то започна с най-мъчното учение – служене на себе си, вследствие на което дойдоха най-големите страдания и земята се обърна с главата надолу. И те казаха: „Не може да се служи на Бога!“ Не, най-благородното учение е да служим на Бога, да съзнаваш, че си в един разумен свят и служиш на всички. Под думата „служене на Бога“ аз разбирам да служиш на всички. Да служиш на ближния си, разбирам да служиш на половината свят, а да служиш на себе си, разбирам да служиш на една единица. Някой казва: „Аз искам да служа на себе си“. Добре, ще служиш на себе си, но най-първо ще се научиш да служиш на Бога, Той ще ти бъде Учител. После ще отидеш при ближния си, той ще те учи и най-после ще се учиш от себе си.

За вас е важно да знаете как да служите на Бога. Като Му служите, Той ще ви научи какво нещо е любовта и какво – ученето. Любовта е изобилие, което примирява нещата. Като имаш достатъчно средства, ти ще се справиш лесно със своите кредитори и длъжници. Ако нямаш средства, не можеш да си плащаш дълговете и ще търсиш начин да се примириш с кредиторите си. Понеже изобилието е в Бога, трябва да Го оставим да живее в нас, да кажем всички в един глас: „Да бъде Божията воля, а не нашата!“ Всички да из-

пълним волята Му, както Той изисква. Да пожелаем да изпълним Божията воля от сърце! Той знае каква работа да даде на всекиго. Единството ще бъде в изпълнение на Божията воля, а разнообразието – в работата, която всеки ще извърши.

С всички сили трябва да работим при тези условия, в които се намираме. Човек все гледа да нареди материалните си работи и после да работи за душата си. Обаче той нарежда, нарежда и тъкмо ги нареди, умира. Затова още в настоящия момент почнете работа за Бога. Когато човек работи за себе си, няма резултат, понеже образува дълги вълни – те са бавни и отиват наблизо. Когато работи за Бога, той образува къси вълни, които са бързи, отиват надалеч и дават голям резултат. Да се върши волята на Бога без да се говори много за това! (...) Има Един, който живее в хората и като правите услуга някому, правете я заради Него. Постъпвайте така, както Бог постъпва към вас.

Всяка една работа Бог я започва, после я предава на хората – да извършат и те нещо и да имат дял в нея, за да получат благословение – след това накрая пак Той я завършва. Който иска да върви в Божествения път, трябва да употребява новите методи в живота си. Ако иска да получи възкресение, той трябва да пази следните две положения на висшата Любов: първо, всяка сутрин и вечер да изпраща на всички хора от своето благо, което е вложено в душата му и второ, скрито да люби хората и да им слугува по цял ден, дори и тогава, когато те го мразят и вършат зло. Това подразбира Христос под думите „служене на Бога“.

Понякога ние, като разглеждаме духовния живот, мислим, че ако разрешим духовния живот, трябва да напуснем земята. Така са мислили много от религиозните хора и са се събирали по 10, по 100, по 1 000 и повече души, отивали са по горите да живеят, ставали са калугери, за да служат на Бога. Но това не е служене на Бога. Сто хиляди души, събрани на едно място, това не е служене на Бога. Това е една ду-

ховна казарма! Тези хора бягат от света, а те трябва да работят, да помагат. Един син напуска бащиния си дом и отива в някой манастир. Защо не остане в манастира на баща си, там да работи? Той отива в гората, където по 3 пъти на ден ще се моли, ще се измъчва, а не остане при баща си да работи. Баща му го изтезавал! А при калугерите в манастирите или в гората, няма ли да се изтезаваш?

Какво се изисква от тебе, когато ще служиш на Бога? Първо ще бъдеш доблестен човек. Човек, който служи на Бога, не казва, че без пари не може, че без знание не може. Ако служиш на Бога, ти ще имаш и пари, и знание, и сила. Онзи човек, който служи на Бога, има всичко. (...) Следователно „служенето на Бога“ подразбира възможности при всички условия. За такъв човек няма да има условия, от които да е лишен. При служенето на ближния има по-ограничени условия, а при служенето на себе си, се създава характер. Ти си един малък свят, в който владее пълен хаос и ти при тия условия трябва да създадеш своя характер, трябва да преобразиш този свят, да го направиш по образ на Бога, по образ на своя ближн. Кой са твоите близни? Твоите близни са ангелите.

Най-първо ще служиш на Бога, Който съдържа всичко в себе си, после на ангелите и най-после ще влезем при себе си, като човек, и ще видим какви са нашите отношения в света. Като се разбере живота така, ще се уредят всичките ни отношения и всичката дисхармония сама по себе си ще изчезне.

Истинска придобивка има само онзи, който обича Бога и Му служи. Няма по-хубаво нещо от служенето на Бога! Който служи на Бога, отношенията му към хората ще бъдат правилни. Такъв човек е всякога богат, а не беден. Защо? Защото, като отива при Бога, той всякога приема, разбогатява. Щом отива при хората, той всякога дава, прилага. Който правилно взема и правилно дава, той живее в закона на съчетанието. Израз на този закон е в приложението и в изпълнени-

ето на доброто, вложено в ума и в сърцето на човека. Законът на приложението се изразява чрез сърцето, а законът на изпълнението – чрез ума.

Имаш любов към Бога. Но любовта към Бога не трябва да погълне целия ти живот – ти тогава ще разбираш по човешки. Ако ти се влюбиш в Бога и забравиш всичко, и ако се влюбиш в една мома и забравиш всичко, това е равностойно. Всичко – колкото трябва. Всяко прекалено нещо не е нормално. Някой се влюби в Бога и за нищо друго не мисли. Някой се влюби в една мома и за нищо друго не мисли. Тогава по какво се отличава тази любов от Божията Любов? По това, че като обичаш една мома, ако тя е безсъвестна, ще те накара да работиш за нея. Ти ще ѝ дадеш всичкото си имане, тя пак ще е недоволна и ще казва: „Това ми купи, онова ми купи“. Ти ще даваш, ще даваш и един ден като няма какво да даваш, тя ще те натири и ще каже: „Стига, аз съм сита, нека дойде друг да ме обича“. Тази любов подразбира, да има какво да дадем. Казвам: като се влюбим в Бога, ние ли трябва да му дадем, или Той трябва да ни даде? Щом се влюбим в Бога, трябва да се яви у нас желание да Му служим, да работим за Него. Яви ли се туй желание, любовта в нас е активна. Не се ли роди това желание, любовта ни към Бога не е естествена, даже в закона на молитвата.

За този Бог на живите, Който е Любов, някои казват, че Той за нас мисли. Не, Господ мисли за себе си, и ние за себе си ще мислим. Ама пак ще ме разберете криво. Ние ще мислим за всичко онова, което Бог е създал. Тази вселена за нас е създадена. Следователно ще учим защо Бог е създал мушиците, бубулечиците, комарчетата, жените, мъжете.

Някой казва: „Аз искам да служа на Бога“. Как ще Му служиш? „Като Го обичам, като вярвам в Него.“ Казвам: ако един човек постоянно безпокои Бога със своята обич, защо е тази обич на Бога? Ако любовта на ученика постоянно безпокои учителя, какво струва тази любов? Такава любов не е нищо друго, освен шум и прах. Това нещо съществува в се-

гапните училища. Учениците казват, че обичат своя учител, но докато той влезе в клас, те играят, скачат из стаята, по чиновете, дигнат толкова прах, че и учителят, и те се задушават, едва дишат. Работата на учителя тогава седи в това, да отвори първо прозорците и да гледа час по-скоро да излезе от прапната стая. Ако учениците казват, че обичат учителя си, а зад гърба му говорят лошо, любов ли е това? И едното, и другото е измама. Учениците трябва да са доволни от знанието на своя учител, и учителят трябва да е доволен от учениците си. Между учители и ученици трябва да има пълна вяра. Божественият закон не може да се прояви между хората, ако вярата им не е абсолютна.

Може ли детето от първо отделение да пита, защо учителят не му обръща внимание? То не може да се пита, обича ли го учителят, или не. Тук не става въпрос за любовта на учителя, но за знанието, което той дава на ученика си. Любовта на учителя към ученика се проявява чрез знанието, което получава и чрез подтика, който му дава да учи. Ако детето цял ден мисли дали учителят му го обича, то не може да учи. Ученикът трябва да учи! Учене се иска от всички! Животът на сегашните хора не се развива правилно по единствената причина, че те се занимават с въпроса, обича ли ги Бог, обичат ли ги хората, на кого колко е дадено. Детето се занимава с въпроса, колко ябълки е дала майка му на помалките братчета и колко на него, кое дете най-много обича тя и кое най-малко. Това не е важният въпрос нито за възрастния, нито за детето. Всички хора – млади и стари – трябва да учат. Знанието трябва да се придобива, а любовта – да се прилага. Затова казваме, че любовта е приложна наука.

Ние сме като в училище, учим нещата, не сме като в разсадник. Църквата е голям разсадник, там можеш всичко да посееш; училището е, обаче, градина, в която трябва да се посеят само неща, които ще принесат полза. В училището трябва да се научим как да обработваме и насаждаме хубавите и полезни неща. И по отношение на училището има една връзка между сърцето и ума – ние трябва не само да раз-

съждаваме, но и да култивираме и покажем ония основни закони, по които трябва да се развива животът.

Сега мнозина казват: „Ние сме от новото учение“. Кой е от новото учение? Ако Господ е с нас, ние сме от новото учение, ако Господ не е с нас, ние сме от старото учение. Аз разбирам така: ако всички хора изпълним волята Божия, ние сме от новото учение, ако не я изпълним, ние сме от старото учение. На какво се учим сега? Както Слънцето грее за всички, така и Божията Любов е за всички. Ние не знаем какви са крайните предназначения на Бога. Бог от нас не изисква нещо невъзможно. Всеки един човек, когото вие срещате, с когото се запознавате, добър или лош, той е една възможност за вас за някакво постижение. И при най-лошите условия, хората, които и да са те, ще покажат своето добро. Ако вие разбирате Божия Закон, ако работите с любов, ще видите каква е великата Божия Мъдрост.

Щом се намалява любовта, намалява се и вярата, щом се намалява вярата, намалява се и любовта.

Религиозните хора казват, че обичат Христа, а същевременно се съмняват в Него. Какво показва това? Това показва, че те са вън от любовта, т.е. обичат Христа отвън. Докато търсите Христа отвън, докато очаквате Той да ви обича, вие ще бъдете на крив път. Не търсете Христа отвън, но отвътре. Това значи: вие обичайте Христа, а не чакайте Той да ви обича. Заблуждение е човек да изисква от другите да го обичат. Дали хората ви обичат, това е тяхна работа. Дали ти обичаш, това е твоя работа. Любовта трябва свободно да се изявява. Щастieto на човека се заключава в свободно проявената любов към Първата Причина на нещата. Докато обичате без съмнение, без колебание, без страх, вие всякога ще бъдете щастливи и доволни. Щом в любовта ви се вмъкне сянката на съмнението, на колебанието, на страха, веднага ще се намерите пред страдания и противоречия.

Чудни са хората, като казват, че еди-кой си бил набожен!

За да си набожен, любовта трябва да проникне из всичките гънки на твоите сърце, ум, душа и дух, да си любовен не само към твоите деца, към твоята жена, да си любовен не само към цялото човечество, но да си любовен към всички най-малки същества, към всичко. Туй значи да бъдем Божествени, туй значи да угодим на Бога.

Има любов, която произтича само от хората, тя е като прегоряла слана и живее ден и половина. Тя е толкова интензивна, че онзи, който я има, казва: „Аз без тебе не мога да живея!“ Но след ден и половина разбира тази любов и казва: „Не я искам, тя не струва“. Ден и половина живее. Гледам ви, сегашните хора все плачете за изгубената си любов. Писанието казва: „Понеже сте изгубили първата любов...“ Тази любов имат и християните, те като пламнат, казват: „Аз за Господа съм готов всичко да направя“. Но като дойде до жертвата, казват: „Това е празна работа, човек пък да не е толкова идеален и толкова усърден, малко по-хладен да бъде“. И свършва.

Разумни трябва да бъдем, а не да се афектираме, да мислим, че като се въодушевим, светът ще се поправи. Аз пак настоявам, че всеки един верующ трябва да има един непоколебим копнеж за добиване на тази опитност – да се свърже с Бога и да опита Любовта Му тъй, както опитва Слънцето. Всяка душа трябва да опита тази любов. Опитва ли я, тя не може да се лъже. Ще я опита тъй, както опитва слънчевата светлина. Ние можем да се лъжем, но кога? Само когато е тъмно. Когато вие имате очи и аз имам очи, тогава лъжа не може да има.

Страдания

Когато говорим за значението на любовта в обширен смисъл, разбира се, не всички ще сте готови да разберете това, което мога да ви кажа, и за да мога да предам тази мисъл, да ви бъде понятна, трябва да я облека в проста форма. Мога

да говоря на език непонятен вам, не защото имам желание да бъда неразбран, но защото има причини, поради които езикът ми може да бъде неразбираем. Когато се роди едно малко дете, майката първо му дава мляко, после като поотрасне то, приготвя му мека храна, сетне му сдъвква и то, от своя страна, първо смуче и гълта млякото и много му е приятно. За да му даде майката обаче по-твърда храна, трябва да му изникнат зъби, иначе ще се развали стомахът му.

И в човешкия живот се явява също такова състояние: когато на човека му дадат твърдата храна, любовта, той преминава през процеса на страданията. Следователно, когато казваме „страданията са необходими“, подразбираме, че е необходимо да ги минем, да израснат нашите зъби, за да можем да се нахраним с тази твърда храна. Какви са тия зъби, после мога да ви ги изтълкувам, но сега ви казвам, че щом почнат вашите страдания в света, то е признак, че са почнали да ви никнат зъби. Когато минете през този процес, вие сте вече сформирани, имате 32 зъба и сте във възрастта на Христос – 32 години.

Любовта не може да говори пряко на сегашния човек. Следователно любовта говори на човека само по един начин – чрез живота. В живота пък има движение, затова животът говори на човека по два начина: чрез езика на земята и чрез езика на Слънцето. Езикът на земята е наречен „език на страданията“, а езикът на Слънцето е наречен „език на радостите“. Казват някои: „Що са страданията?“ Страданията, това е езикът на земята, езикът на живота. Животът казва на човека така: за да ме разберете, трябва да изучавате моя пръв език на страданията, а след туй – езикът на радостите. Тези две неща, това са две движения, две течения. Дето се срещат тия две течения, там се ражда органическият живот.

Страданията ни правят по-чувствително, а чувствителността е необходима за възприемане и разбиране на любовта. Страданието развива корените на любовта, а радостта – нейните клонища. Като дойде любовта, тя чисти човека от нечистотиите и това го наричаме страдание. Това е обектив-

ната страна на любовта, за да се изяви отвътре. Когато се разяснява животът, ние често разбираме настоящия живот, а трябва да се има предвид целокупния живот – от началото до края, а не само една фаза.

Защо хората трябва да страдат? За да се научат да любят. Който никога не е страдал, той не знае какво нещо е любовта. Страданието е почва, върху която любовта расте, а радостта е плод на страданието. Колкото повече страда човек, толкова по-сладки плодове ще има. Страданието представлява път за познаване на великото, красивото, възвишеното в света. Човек хиляди години страда, за да опита един момент от любовта. Дойде ли любовта, тя заличава всички страдания, мъчнотии и нещастия на вековете.

Христос издържа страданията. Това е любов: когато страдаш, да повдигаш другите и със своите страдания да помагаш на човечеството.

Животът е велико училище, в което ще учиш и ще държиш изпити. Когато обичаш, той ще те изпита. Без да очакваш, той ще те изпита. Учителят, който обича учениците си, непременно ще ги изпита. Ако не ги изпитва, те нищо не печелят. Когато учителят изпитва учениците си, между тях се създава вътрешна връзка. Ученикът може да не знае урока си, учителят може да премълчи, да не му пише слаба бележка, но между тях се създава връзка. Значи връзката се дължи на изпитването от учителите, както и на изпитанията, през които ние минаваме. Без изпитания не може да се създаде връзка между Бога и нас. Чрез изпитанията човек закрепва, а връзката му с Бога се усилюва.

Страданията са граница, преминаване от временното към вечното, от безпорядъка към порядъка, от плътта към Духа. Те не трябва да ви плашат. Като страдате, трябва да знаете, че вече сте близо до Царството Божие.

Закон е: когато любовта дойде, и боят иде. Благодарете за боя, който иде от Бога, а не от хората. Когато изпитва човека,

Бог изпраща любовта. Когато се изпитва ума на човека, Бог изпраща вярата. Когато изпитва човека на физическия свят, Бог изпраща надеждата. Защо се дава богатство на хората? За да работят. Бог им дава овце, говеда, ниви, лозя, да се мъчат и работят по цели дни. Иначе те ще станат лениви. „Ще страдаме с това богатство!“ Ще страдате, ще се наказвате, но и ще учите. Значи Бог изпитва сърцето на човека чрез любовта, ума – чрез вярата, а волята – чрез надеждата. Да служиш на богатството си, на твоите овце и говеда, да ги считаш за частна собственост, това е Божие наказание. Ще се занимаваш с една идея, друга идея и така ще придобиеш знание. Като богат, умственият свят ще те изпитва. Как? Чрез вярата. Така ще придобиеш знания и ще усилиш вярата си. Казват, че Бог наказва всеки, когото обича. Значи любовта наказва. За оня, който не разбира законите, любовта е наказание, за оня, който ги разбира, любовта е благословение.

Съвременните хора се страхуват, когато чуят да се говори, че старото ще се разруши. Старото трябва да се разруши! Ако старото не се разруши, новото не може да дойде. Житото не може да поникне, докато не извадите треската от нивата. Трескотът трябва да се извади. Иначе той няма да позволи на житото да поникне. Щом трескотът се извади, новото жито ще поникне и ще даде едно 30, друго – 60 и трето – 100. Приложете същия закон и към себе си – впрегнете 3 чифта волове в плуга си, за да разорете вашата целина. Щом изорете добре земята и извадите от нея всичкия трескот, посеете тогава новото семе. За това се изисква търпение. Вие очаквате света да се оправи, но не знаете отде и как ще дойде това изправяне. Светът ще се изправи с мълчание. Ще мълчите, ще търпите като Христа на кръста. Ще ви бият, ще ви хулят, но вие ще търпите. Когато издържите изпита си, любовта ще дойде и ще ви покаже, че тя е единственият път, по който светът ще се оправи.

Любовта по качество е една, няма какво да се сравняваме. Няма сила в света, с която можем да я сравняваме. Тя е

без начало и без край, тя е без никакви граници в света. Във всички други нейни прояви ние можем да я изучаваме отдалеч, но когато дойдем близо до любовта, ние трябва да събуем обувката си и да затворим очите си. Сляп и глупав трябва да бъде човек пред нея. Когато дойдеш до тази висота, като седиш пред нея, ще бъдеш с всичкото си почитание и послушание, докато ти каже: „Снеми тези превръзки!“ И като ти паднат превръзките, тогава Господ ще отвори ума ти да разбираш Писанията и ще ти покаже причините и последствията на нещата. Ние казваме: „Докога, защо е тази превръзка?“ Дотогава, докато дойде любовта, ние ще седим с превръзка. Някои искат да я снемат. Аз ще ви кажа защо е тази превръзка. Знаете ли каква е тя? У нас има една голяма рана и любовта прави понякога път превръзка на тази рана. Тя, като направи една превръзка върху човешките очи, държи я с хиляди години. Защо? Да оздравеят, а тя работи вътре. И като види, че тази рана, която Бог е дал, е заздравяла, че всичко е минало, тогава казва: „Снеми тази превръзка!“

И сега някой казва: „Защо, с превързани очи ли ще бъда?“ Ще бъдеш. Чудни са хората, критикуват любовта, която, за да ги излекува, им превързала очите. Ами онзи лекар, когато лекува очите ти, та превърже и двете, не носиш ли превръзка? Казвам ти: снеми превръзката! „А, не, лекарят я турил.“ Когато Бог ти тури превръзка, ти питаш защо те превързва, а когато този лекар ти тури превръзка, ти не питаш защо. Това не е философия. Аз наричам тази превръзка свещена. И дотогава, докато ние сме превързани, ние вървим по един естествен път на човешкото развитие. Ако снемем тази превръзка преждевременно, тогава ще се яви най-голямото нещастие. И сега, щом дойде някой от вярващите, иска веднага да му снемем превръзката. Не, този човек първо ще се обърне към Бога, ще му се покажат всичките пътища и когато дойде времето на любовта, ще му се каже: „Сега ти сам ще си снемеш превръзката“. Питам: когато Христос излезе от гроба, кой Му сне превръзката? И Той имаше превръзка на очите. Казват, че някой ангел Му я снел. Не, не, любовта в гроба Му каза: „Снеми своята превръзка“. И Той

каза: „Слушам, Отче“. „Остави тази превръзка там в гроба.“ „Слушам, сега разбирам защо са били страданията, които прекарах тук, на земята.“

Хиляди години ще минат, докато разберете какво нещо е любовта към Бога. И в бъдеще, като дойдете на земята, пак ще учите какво значи любов към Бога. Сега любовта се познава по страданията. Колкото по-голяма е любовта, толкова повече се увеличават страданията. Те са барометър, по който се определя силата на любовта. На чия любов? На мистика. Значи колкото повече се увеличава любовта му, толкова повече и страданията му се увеличават. Така е за мистика. Обикновеният човек мисли точно обратно: колкото повече се усъвършенства, любовта му се увеличава, а страданията му се намаляват. Това е човешко разбиране. Ако мислите по човешки и да отидете на небето, не можете да останете дълго време там. Ще прекарате най-много 1–2 дена и ще гледате да се върнете по-скоро на земята. Защо? Скучно ще ви бъде там.

Човешкият порядък може да се уподоби на парче въглен, който може да гори, да се превръща във въздухообразно тяло; той може да поглъща нечистотиите, но по никой начин не може да пречупва слънчевите лъчи като диаманта. За да се превърне в диамант, въгленът трябва да се подложи на голямо напрежение и висока температура. Колкото по-голямо е налягането и по-висока температурата, толкова диамантът по-добре кристализира. Красив е Божественият порядък. Там става пречупване на лъчи, вследствие на което се явяват разноцветни дъги, разни краски и светлини.

Съществува известна аналогия между законите на физическия свят и тия на Божествения. Следователно каквито методи се прилагат за превръщане на въглена в диамант, такива се прилагат за преминаване на душата от човешкия в Божествения порядък. Човешката душа трябва да се подложи на висока температура – огънят на любовта, и под голямо налягане – налягането на мъдростта, за да се превър-

не в Божествена. (...) Христос не дойде в света да спаси хората, но да превърне душите – въглени в души – диаманти. За да стане това, те трябва да минат през висока температура и голямо налягане, които условия хората наричат страдания, мъчнотии и изпитания. За този огън се говори и в Свещените книги. Това е огънят на Божията Любов и налягането на Божията Мъдрост. Огънят и налягането ще пречистят човешката душа – въглен, ще я кристализират. Когато се превърне в Божествена душа, в душа – диамант, тя ще пречупва Божествената светлина и ще образува около себе си аура от светли, нежни цветове. Такава е душата на всеки съвършен. Към това съвършенство се стреми човешката душа.

Само при такъв един огън могат да се родят свещените идеи. През такъв огън са минали и пророците, и апостолите, и Христос. Огънят, страданията не са нищо друго, освен превръщане, омекчаване на твърдите вещества в организма на човека. Защото умственият, духовният свят не търпят никакви съединения. Всички елементи във въздуха не се намират в съединения. Следователно материята в умствения свят трябва да бъде свободна, а не в съединено състояние. Само тогава ще се роди в нас онази възвишена, благородна и свободна мисъл. И когато се качваме към възвишеното, към благородното, ще почувстваме Божията Любов. Ако опитаме тази любов само за една минута, или само за една секунда, никога няма да я забравим. И всеки от вас, който само веднъж е близнал от този Божествен мед, той е готов вече да стане мъченик. Това са мъчениците. Те са видели този свят и затова казват: „За този свят сме готови да пожертваме всичко“.

Има дървета, на които корените – главата им – са 10-ина метра дълбоко в земята.

Някога човек се заравя дълбоко в мъчнотиите си и докато не мине през тях, не може да прогледа. Когато някой има големи страдания, казвам, че главата му е заровена в земята. Щом се освободи от страданията, той изважда главата си навън. За да се изявят силите във вашия организъм, вие

трябва да потънете дълбоко в материята. Следователно истинският духовен живот в човека ще се прояви, само след като се погребете той в материята и после възкръсне.

Коя е основната черта на ума? Светлината. Коя е основната черта на сърцето? Топлината. Коя е основната черта на душата? Основното свойство на душата е любовта. Само душата скърби, само душата тъжи, само душата обича. И Христос казва: „Скръбна е душата Ми до смърт“. Човек, който скърби, той обича. Защото любовта на земята се познава с голямата скръб. Колкото повече скърби човек, толкова любовта му е по-силна. Ако човек се отчайва, той няма любов. Отчаянието е песен на особена гама. И скръбта е песен на особена гама. Когато вие скърбите, не считайте това нещо за противоречие. Скръбта е признак на развиващата се любов, а радостта е признак на проявената любов. Казвам: Божията Любов е венец на Неговото съвършенство и на Неговата пълнота. Онова, което любовта е създала, то е израз на Божията пълнота. И тази пълнота ще ни радва не само сега, но и за всички времена.

Колкото по-голяма е любовта на човека, толкова и страданията му ще бъдат по-големи, но по-разбрани. Колкото по-разбрани са страданията, толкова по-лесно се носят. Щом човек носи страданията си леко, с радост, той е дошъл вече до великата любов в живота.

От любовта материята претърпява цяла метаморфоза. Силите вземат друго направление и започват да съграждат Божественото тяло, в което човек ще живее в бъдеще. Това са творческите сили, които градят. Ето защо всички светии, всички добри хора, които минават от едно състояние в друго, преживяват такова състояние, каквото обикновеният човек дори не може да си представи. Те минават през големи вътрешни страдания

Като работите с любовта, в първо време ще забележите известно подобряване, което ще се смени с едно влошаване;

после по-голямо подобряване, след което ще дойде по-голямо влошаване. Така ще се явяват кризи: ту по-голямо подобряване и по-голямо влошаване, докато стигнете до истинското здравословно състояние. Ония от вас, които са тръгнали в правия път, казват: „Едно време бяхме по-спокойни, а сега сме нервни, неспокойни“. Това се дължи на любовта, която реформира сърцата ви и ви прави по-чувствителни. Това се дължи и на разумното Слово, което работи във вас.

Всичко онова, което Бог е допуснал в света, и добро, и зло, Той е предвидил. И от Негово гледище, всичко е на мястото си, обаче ние трябва да знаем Божия закон и да го изгълняваме абсолютно и то от любов, а не от страх. И колкото повече обичате Бога, толкова по-големи противоречия ще се родят във вашите души. И колкото повече противоречия се раждат в душите ви, толкова сте по-близо до Бога. Това ще бъде до известно време, докато заживеете в Божията Любов, в Божията Мъдрост и в Божията Истина. То значи, докато Бог ви нагласи. Вземете пример от някой цигулар, който настройва цигулката си. Той обтяга струните ѝ съгласно своя камертон и когато дойде до известен предел, спира. Така и страданията във вашия живот ще дойдат до крайния си предел и ще спрат. Не се бойте, Бог няма да скъса струните на вашата цигулка! След като нагласи цигулката ви, т.е. вашата душа, Той ще почне да свири на нея, но понякога път като минават Божиите пръсти по струните на вашата цигулка, на вашата душа, вие като не сте свикнали на тази музика, ще ви се види малко особена. Това са фигури на речта, но казвам: няма по-хубаво състояние от това, да добием любовта. Това е благо в света.

Когато някой се оплаква, че е нещастен, причината за това е, че той носи любовта на гърба си и ще я носи дотогава, докато тя желае. Когато се умори, изгуби съзнание, изгуби надежда в живота и мисли, че всичко с него е свършено, любовта ще слезе от гърба му, ще му направи превръзка, ще му даде от нектара на живота и ще каже: „Достатъчно вече! Видях твоята добра воля, но толкова можеш да ме носиш.

Качи се ти сега на моя гръб, аз да те понося!“ Той ще се качи на гърба на любовта, сърцето му ще се отвори, а душата му ще се разцъфти като роза, която никога не вехне. Това наричат индусите „лотос“. Лотосът цъфти само на гърба на любовта. Всеки човек трябва да се качи на гърба на любовта, за да цъфне. Любовта е едно от най-великите и светли същества. Тя познава дълбочините на душата, разбира стремежите на духа. Каквото пожелае в нейно име, ще придобие. Тя казва: „Аз ще ви дам всичко, каквото умът, сърцето и волята ви желаят“. В това именно се заключава животът.

Скръбта е граница за преминаване в любовта. Когато дойде до най-голямата скръб, човек е до границата на онази любов, към която душата му се стреми. Щом мине през тази скръб, т.е. щом премине границата, душата му навлиза вече в дълбок вътрешен мир, дето любовта царува. Докато не мине тази граница, човек винаги живее във временното, в преходното. Когато някой пита, защо е необходима голямата скръб в живота, казвам: голямата скръб е граница, през която душата трябва да влезе в областта на великото, незнаниято – във вечния живот, в живота на любовта. Така разбрана скръбта, тя осмисля и самия живот. Само по този начин човек ще може да използва ония богатства, които седят скрити в неговия живот.

Докато ти държиш в ума си великото качество на любовта, страданията ще минават и отминават. Но в момента, когато се поколебаеш в тази велика истина, страданието ще дойде.

Доброто се усмихва, а любовта говори. Любовта те хваща с двете си ръце и ти ще се запалиш от всички страни. Като започне да ти говори, ти ще се запалиш отгоре до долу и ще се превърнеш на пламък. Целият свят ще се освети от този пламък и всички ще те видят. Който разбира закона, казва: „Благословение е да те освети любовта“. Който не разбира закона, казва: „Отиде човекът, изгоря!“ За глупавия, любов-

та изгаря, а за умния, тя осмисля нещата. Казано е, че всички ще минат през този огън и ще изгорят. И праведният, и грешният ще изгорят на огъня на любовта. Едните ще отидат във вечния огън, а другите – в огъня на любовта. Вечният огън няма име, а името на другия огън е „любов“. Огънят на небето е блаженство, а огънят на ада е мъчение. Следователно името на любовта е свещеният огън, който гори в човека. Ако не разбирате този огън, ще попаднете на вечния огън, дето е недоволството. Казвате: „На целия свят работите вървят добре, а моите не се нареждат“.

Хората на любовта

Защо плачат хората? Детето плаче, когато го бият, или не му дават това, което желае. И възрастният ли трябва да плаче за същото? Според мене, той трябва да плаче само тогава, когато е пропуснал условието да направи добро. Ако сгрешиш, не плачи, но изправи грешката си. Обаче не правиш ли всеки ден по едно малко добро, ти трябва да плачеш. Не съжалявай, че си направил една грешка, съжалявай, че не си направил едно добро. Не съжалявай, че омразата те е посетила, съжалявай, че не си проявил любовта. Не съжалявай, че си станал безверник, съжалявай, че не си проявил вярата. Дръж са за положителното в живота.

Истината и надеждата са свързани, вярата и мъдростта също са свързани. А любовта с какво е свързана? Любовта е свързана с Духа. Човек, който има любов, той има Дух в себе си. Любов, която не води човека при Духа, е статична любов. Истинска любов е тази, която води до онзи първоначален източник на живота, при Бога, Който дава всички възможности за постижения. При Него всичко е постижимо. Ето каква трябва да бъде идеята ни за Бога. В какво трябва да вярваме? Само в любовта, която ще те доведе до Бога, ти можеш да постигнеш онова, което търсиш.

Трябва да се проповядва учението: да живеем в любовта

– всяко друго учение при сегашните условия е неестествено. „Повярвай в Исуса Христа!“, това се разбира в този смисъл: повярвай, бъде умен, интелигентен, изучавай законите на живата природа, живеи съобразно с тия закони, с онова, което Бог е положил, повярвай и ще бъдеш спасен ти и домът ти.

Ако искате да се прояви Божествената Любов, трябва Духът да бъде във вас, да му дадете място да се прояви. Но Духът е много деликатно същество; да не мислите, че ще дойде да чука силно на вашата врата, не, той ще потропа тихичко на вратата на вашето сърце и ако му отворите, веднага ще измени издъно вашия живот, ще ви покаже как да живеете; ако похлопа на вратата на вашата воля, ще ви каже какво трябва да вършите и да го вършите съзнателно. Ако не му отворите, вие ще разберете скоро какво нещо сте изгубили.

Аз желая вие да имате тази опитност, да се свържите с тази реалност, да се домогнете до нея. Няма по-хубаво, по-красиво нещо в живота от онзи велик ден, в който човек ще почувства, че той е във връзка с туй Великото, Реалното, което носи живота в себе си. Един ден, когато дойдете във връзка с Христа, с тази велика Любов, като се домогнете до Него, ще почувствате туй не само за един миг. Аз никога не говоря за изгубената любов. Аз говоря за любов, която никога не се губи. (...) Някой път, нали имаш случай, търсиш ключа да запалиш електричеството. Ходиш, луташ се тук-там, не можеш да го намериш. Ключът не се изгубил. Той не си е променил мястото, пак ще светне.

Дотогава, докато не схванем, че Бог е една необходимост, дотогава, докато не схванем Бога като Любов, всички сегашни религии, които съществуват, целият сегашен строй на нещата не могат да се изменят, не може да стане никакво подобрене.

Трябва да има една малка жичка, която да съедини твоето сърце с Божието сърце, или една жица, която да съедини

твоего сърце с Христовото сърце. И кой може да направи тази инсталация? Само Христос е, Който може да я направи. Разбирате ли? Само Христос е, Който може да тури тия жички, да свърже хората с Бога. Само Той знае туй изкуство.

Казвате: „Как ще обикнем Господа?“ Вие сами знаете това, знанието е вложено в самите вас. В музиканта е вложено знанието как трябва да пее или свири. Ако остане учителят да го учи как трябва да пее и свири, той нищо няма да научи. Учителят дава само основен тон на ученика, от време на време го коригира в изпълнението, а ученикът пее или свири според истинските правила на музиката, вложени в неговата душа. Ученикът разбира съчетанието на тоновете и сам ги изпълнява. Същото се отнася и за доброто, и за любовта. Те са неща, подобни на музикалното чувство, вложено у човека, вследствие на което човек сам знае как да обича. Когато човек извърши едно добро, според както е написано в него, лицето му свети като слънце и животът му се осмисля.

Когато любовта дойде, яденето става по друг начин. Хората на любовта мазнини не трупат, а образуват мускули, хората на любовта имат мускулесто тяло. Хората на любовта са много издържливи. Един човек, в който действа любовта, издържа на всички страдания. Човек, който има любовта, и на болести издържа. Аз съм виждал хора да страдат и да се смеят на болестта. Казва ѝ: „Ти, като си нямаш работа, с мене се занимаваш“, и се смее. Друг ще кряска, а пък той се смее и казва: „Болестта ще си заmine, на крива врата е дошла“. И действително болестта си заминава.

Човекът на любовта е всякога сит, доволен, той е здрав и богат. Под „богатство“ не разбирам външно богатство, изразено само в пари и къщи. Външното богатство е малък резултат на любовта – то не е пълна проява на любовта. Любовта е магическа сила в света.

Ако богатият и бедният обещаят да ти дадат по 1 000 лева на заем, ще вярваш на богатия. Срещаш един познат, който

едва четете, едва обръща Евангелието, а иска да те научи нещо. Какво ще те научи? Ще ти каже, че Бог е Любов, че трябва да любиш Бога. Ти не знаеше ли това? Това не е наука. Покажи на човека как ти любиш Бога. Как ще му покажеш? Ще отидеш в един дом, дето има мъртвец – детето на тия хора е умряло. Ще се обърнеш към духа на детето и ще му кажеш да се върне при родителите си. На оня свят още няма нужда от него. Ако имаш любов към Бога, детето ще те послуша и ще се върне на земята.

Съществуват два вида светии: едните са своенравни, другите не са своенравни. Първите имат високо мнение за себе си, искат да минат пред другите за свети, за чисти хора. Те постоянно говорят за своите мъчности и страдания. Вторите светии са тия на любовта. Външно те са просто облечени, минават за обикновени хора, никой не подозира какви богатства крият в себе си. Отдето минат, на всички помагат. Тези светии могат да бъдат майка, баща, дъщеря, син, слуга, господар, учител или ученик. Навсякъде можете да срещнете тези светии. Те са идеални работници на Божествената нива. Те са достоен пример за подражаване: работят неуморно, без да говорят за онова, което вършат.

Дето да отидете по света, навсякъде ще срещнете хора на новия живот. Тези хора се отличават по меката и приятна светлина, която излиза от очите им. Ние наричаме новите хора „братя и сестри на човечеството“, носители на Божественото начало в себе си. Христос е от новите хора.

Човек трябва да изучава онези хора, които вървят по закона на любовта, да се свърже с тях. Когато ме обича някой, аз съм врата за него, когато аз обичам някого, той е врата за мен. Като обичаме Христа, Той става за нас врата.

Няма по-красиво нещо от това, да намериш човек, в сърцето на когото живее Божествената Любов. То е все едно да намериш един скъпоценен камък, да намериш един чист, кристален извор, който непрестанно извира, да влезеш в градина с най-хубави плодни дървета, или най-после да се за-

пишеш ученик в добре уредено училище. Казвам: такава трябва да бъде вашата представа за любовта!

И църквата, и държавата, и тия закони, тъй както са създадени, те не могат да ни препятстват. Какъвто закон и да създаде държавата, с нищо не може да ни спъне, с нищо не може да ни препятства. Ама че ние сме искали повече! В света има само един велик закон, на който трябва да се подчиняваме. (...) В света съществува една Божия държава и тази държава се управлява с един велик закон – любовта я управлява. И поданиците ѝ не трябва да се убиват помежду си. Не само това, но всички поданици трябва да живеят братски. И всички хора, и свещеници, и учители, и управляващи, всички могат да живеят братски.

Аз искам сега във вашия ум да остане една красива идея, тя е следната: аз мога да бъда такъв човек, какъвто Бог иска! И единственото нещо, което аз зная, че Бог го желае, че Бог го изисква от нас, то е да бъдем същества любвеобилни, умни и силни по воля, да творим Неговата добра воля. Той не съизволява, когато хората страдат, боледуват и се убиват. Това ни най-малко не съществува на небето.

Добрите души, които ще дойдат на земята да работят в името на любовта, няма да се стремят към високи положения – царе, владци, патриарси, министри, но ще бъдат добри майки и бащи, добри учители и свещеници, които ще работят безкористно. Когато тия души вземат надмощие, светът ще се оправи.

Хората се нуждаят повече от любов, отколкото от знание. Когато си гладен, не е важно знанието. Любовта се отличава по това, че тя не се изучава, нито учи някого. Любовта не се учи в никое училище. Единствените същества, които се раждат учени, това са съществата на любовта. Като се научат, тогава се раждат. Значи те се раждат учени. Като се родят, те знаят вече как да ядат.

Гениалните хора се раждат само в любовта. Вън от любовта всичко е объркана каша.

Някой казва: „Не ми ли вярваш?“ Имам една мярка в слънчевия възел. Когато един човек ми говори истината, усещам една малка топлина под слънчевия възел, под лъжичката. Като ми каже някой, че ми говори истината, но не се явява малка топлинка под лъжичката, знаей, че не ми казва истината. Може хубави, красиви думи да ми каже, но те не са истина. Човек да почувства топлина под лъжичката, като му говориш. Аз съм ходил при болни и съм им говорил свои думи. Ходя при болния, говоря му половин час, обяснявам му какво и що са болестите, но не оздравява човекът. Говоря му по човешки. Щом не оздравява, казвам: това е моето. Не върви работата. Той казва: „Много хубаво говориш, но болестта ми не ме напуска“. Ида при друг болен, не говоря за произхода на болестта. Кажa му само една дума и стане човекът. Казвам: „Аз ще ти кажа само една дума, ти ще усетиш една малка топлинка под лъжичката и веднага ще оздравееш“. Усещам ли топлинка, „Стани!“, и стане човекът. Как става? Това е Божественото. Божественото е топлината. Тази топлина е любов.

Има едно богатство, което се дава само на ония, които живеят в закона на любовта. Ако Божият закон не работи, причината е в нас, любовта ни е слаба. Според една статистика, онези българи, които са били щедри и много добри, като посетят нивите си, класовете им са два пъти по-големи от тези на скръжавите българи; на скръжавите българи и класовете са скръжави, а които са щедри, и класовете им са щедри. Ако вие сте скръжави, и класовете ви ще са скръжави. Ако сте щедри и щедростта у вас е един вътрешен закон, изразява Божията Любов и това ви радва, че изразявате Божията Любов, в тази любов не се осиромашава, дори и всичко да раздадете.

Казваш: „Аз съм от новото учение“. Кажеш така и вдигаш знамето нагоре. Като си в новото учение, правил ли си опит

да лекуваш болни, да примиряваш хората? Аз говоря в прав смисъл. Аз разглеждам оздравяването като вътрешен процес в човека. Болният, оздравял в присъствието на любовта, ще каже: „Откак дойде този човек при мене, аз напълно оздравях“. Аз не говоря само за физическите промени, те ще станат сами по себе си. Като следвате правия път, ще видите, че пътят на любовта води към истинския път на дълбоко, вътрешно разбиране. Иначе ще бъдете жертва на големи заблуждения и противоречия.

Който е придобил любовта, той се нагърбва със задачата да събужда заспали и да възкресява умрели, който е придобил любовта, той трябва да ходи по планини и гори, да съживява изсъхнали дървета, да чисти пресъхнали извори и отново да възвръща водата им. Мнозина мислят, че като придобият любовта, ще станат щастливи. Не, дето мине любовта, всичко трябва да оживее и възкръсне. Любовта носи живот. Всички мъртви чувства, мисли и постъпки оживяват от любовта. Любов, която не може да оживи и възкреси умрелите мисли, чувства и постъпки в човека, не е истинска любов.

Когато изучавам музиката, имам една музика за себе си и тя е същинската музика. Имам и една музика, която по някой път свиря, обикновена музика, музика на сенките. Но има една музика, която свиря, когато се намирам в най-трудно положение. Ако изляза и тъй времето е, както сега и засвиря, веднага ще се измени времето. Ще изчезне всичката влага. Намирам се в бедно състояние, пари нямам. Като засвиря, парите идват сами по себе си, започват да се търкалят, на ваш език казано. Като видя, че идват повече, отколкото трябва, спирам да свиря. Ако попитате: „Защо спря?“, казвам: ще се удавя, тия пари ще ме затрупат. Аз съм правил опити, като свиря, камъните и те се вдигат. И камъкът може да се вдигне от едно място и да се премести на друго място. Ние сме правили опити и като видим, че камъните започват да се клатят, спираме. Като започнат да се клатят камъните, казвам: достатъчно, не искам повече. Или дойде

безверието в мене. Седна да свиря на безверието и като свиря, това безверие изчезва, дойде вярата. Дойде в мене безлюбието, посвиря му. Посвиря на злото. Дойде любовта, това е музика.

Вложете вече любовта като един огън, който постоянно гори. Или отворете сърцата са за тази любов, за Божествената Любов, не говоря за човешката любов. Тази Любов е един мек огън, който като влезе, ще внесе мир в духа ви, светлина в ума, сила в ръцете и краката, ще премахне всичките ви недъзи и болки. „Тук на гърба ме боли, там ме боли.“ Онзи, който влезе в мобилизацията, не може да каже, че го боли някъде, а ще каже: „Знаеш ли ти, аз съм вече мобилизиран“. Като дойде някой дявол, ще кажеш: „Знаеш ли, аз съм мобилизиран“. Ревматизъм имаш, ако те заболи, кажи: „Мобилизиран съм“. Стомах те боли, кажи тъй, и всичките болести ще изчезнат. Който е мобилизиран, няма болести за него!

Аз ви уча да живеете правилно. Не казвам да вярвате, но казвам да проверите това, което ви говоря. Ако е вярно, приложете го. Това, което ви говоря, е съществено. То е съществувало в безпределната вечност, върху него почива целокупният живот. Това са истини, изказани не само от мене, но от мнозина. Истината и любовта не са монопол. Те са достояние на всички хора, не само на едного. Всички могат да се ползват от тях.

Христос казва: „Аз дойдох да сторя не Своята воля, но волята на Оногова, Който Ме е пратил“. Значи пратил го е да каже, да изяви Неговата воля. И казва в Писанието: „Бог привлякъл ви с нишките на Любовта Си“. И единствената главна цел, за която Бог е създал света, е тази: Той иска да ви покаже, че е Любов! И ако вие ме питате как трябва да живеете, ще ви отговоря: целият ви живот трябва да бъде едно изявление на тази безконечна и безгранична любов, която действа в целия космос и всички ваши мисли, чувства и действия трябва да бъдат проявление на тази велика

Божия Любов. Това е смисълът! Вън от тази любов, животът няма никакъв смисъл.

Аз бих желал всички вие да бъдете красиви! Красиви да бъдат лицата ви! Всичко у вас да бъде красиво. Това е, което ще ви даде вашето. Само любовта в света е единствената сила, която може да ни даде това, което желаем. След като дойде любовта, на място иде светлината, на място иде и свободата. Ако ние в себе си не съзнаваме мощното, какво можем да постигнем? В любовта няма омраза. Да мразиш, това не е любов, това е сянка на любовта. Любовта подразбира да се повдигнеш над всички противоречия в живота и да го погледнеш отгоре весело, както птицата, която лети из въздуха. Само тогава в сърцето ти ще има любов. Това значи да гледаш на нещата, както Бог гледа и тогава ще придобиеш това, което е твое.

„Ще бъдат научени.“ От кого? От Господа, от Първия Принцип, Който е вътре във вас и ви учи. После иде Христос – вторият принцип, Който определя вашите взаимни отношения. Най-после и аз ви говоря. Вие мислите, че аз съм дошъл да пропагандирам някаква секта. Аз съм дошъл да ви науча да работите. Де ще работите? В църквата, в училището, в дома, в обществото. И като се научите да работите, каквото придобиете, ще бъде ваше.

И тъй, като се върнете сега дома си, аз ви поканвам да научите себе си на три неща: да имате любов без омраза, да имате светлина без сенки и да имате свобода без ограничения.

Ако приемете тази любов, тя ще ви принесе мир и радост в дома, децата ви ще бъдат здрави, работите ви ще се оправят, в живота ще ви върви добре, ще се спасите, ще намерите Царството Божие. Всичко едно подир друго ще дойде. А сега хората седят и казват: „От къде ще дойде Христос?“ Свещениците казват: „Той ще дойде чрез нас, защото ние сме ръкоположени“. Да ме извинят, но аз ще им кажа, кой е ръ-

коположен. Ръкоположен е само онзи, на когото Бог е положил ръцете си, Духа си. Ръкоположение с човешки ръце не става. Първото ръкоположение Бог е направил на едно място – когато е направил човека по образ и подобие Свое, тогава е турил ръцете си върху него. А ако го е направил от кал, ще ти кажа: братко, ти си още в животинското царство. Има братя, които са още в положението на животни и чакат Господ да дойде, за да се събудят. Следователно ръкополагането е от Бога. Туй трябва да знаете: така гласи новото учение. Свобода хората не могат да ви дадат – свободата иде само от Духа, чрез Бога. Ако ние чакаме този или онзи да ни освободи, това е заблуждение. Свободата всякога иде чрез Бога. И второто нещо – знанието идва не от хората, защото те са само негови носители, а от Бога. Всички тия велики добродетели идат от Бога. А сега искат да ни заблудят, че трябва да чакаме. Аз не казвам, че любовта иде от мен, аз ви нося тази любов, аз отварям душата си да дойде тази любов. От един велик източник, безграничен, на вечността иде всичко, от ония велики светове на цялата вселена, на тия слънца и светове, от туй Божествено съзнание, което ни обгръща. Този Великият Господ работи, за да създаде тая хармония в света. И сегашните наши страдания и всичко, от което сме недоволни, ще изчезне един ден, когато Господ положи ръката си върху вас и вашите лица ще бъдат красиви като ангелските. Вие още не знаете какво е красота! Красиви трябва да бъдем! Красиви като ангели трябва да бъдете!

Сега някои питат: „От всичко туй, което се каза, кое е правото?“ Аз ще бъда много категоричен, ще го кажа толкова прямо, че да не остане никакво съмнение. Едно велико право има в света и когато туй право влезе в света, ще царува ред и порядък по всички краища на земята. Вратите ще бъдат отворени и градините незаградени, цялата земя ще замяза на райска градина и тогава и вашата дъщеря може да ходи с когото и да е, нито един косъм от главата ѝ няма да падне, дъщеря ви с каквито дрехи излезе, ще се върне при вас с още по-чисти. Тъй ще бъде, но кога? Вие ще кажете: „Тия идеали са далечни“. Не, братя, те могат още сега да се

приложат. Имате ли вие характер? Или трябва да ви доказваме дали имате душа? Няма какво да ви доказваме, дали имате душа или не. Имате ли един вътрешен стремеж? Вие отговаряте: „Ще видим кой учен какво писал“. Той не е дописал нещата. И едновременноните пророци не са знаели всичко, има нещо в света, което и пророците не са знаели, има неща, които и великите Учители не знаят, туй да го знаете. Онази велика Божествена Мъдрост, която се изявява, ония тайни в Бога, които са скрити, само времето изявява. И тия Учители, понеже разбират законите, и те се учат, но на тях им трябва милиони векове, за да проверят една велика Божествена истина.

Казвам: ако вие всички дойдете до Божествената Любов, всички ще бъдете певци, ще можете да пеете. Я ми кажете, коя е най-хубавата любовна песен? Аз още като чуя една мома да пее, ще ѝ кажа, ще бъде ли щастлива, или не. И момъкът, като го чуя да пее, ще зная ще бъде ли щастлив, или не. Казвате: „Няма да оздравея, няма да оздравея ...“, това музика ли е? Как ще пеете? „Ще оздравея ...“ Пейте сега: „Аз ще оздравея“. (Учителя пее: „Аз ще оздравея, аз ще оздравея, аз ще оздравея, здрав съм, здрав съм, аз ще оздравея“.) ... Има и любовна песен: „Ти не ме обичаш, ти не ме обичаш, колко съм тъжен“. Или: „Ти ме обичаш, аз вярвам в тебе“. На своята възлюбена ще пеете така: „Ти ме обичаш! Как ще постъпиш сега, не зная, аз вярвам, че ти ме обичаш.“ Изпейте тази песен. „Ама аз не мога да пея!“ Думата „не мога“ в любовта не съществува. Ще поставяте думата „мога“. „Не мога“ ще напишеш: „не, мога“.

Днес, каквото и да работят хората, те все очакват да получат нещо. Не е лошо човек да приема, да получава нещо за труда, за работата си, това е в реда на нещата. Обаче, като казвам, че човек трябва да работи даром, имам предвид следната идея: всяка работа трябва да става съобразно закона на любовта, без оглед на това, ще се плати ли за нея, или не. Всяка работа, която се върши с любов, тя не може да се изплати; всяка работа, вършена без любов, тя се плаща. Адво-

катът казва: „Искам за защита на еди-кое си дело 5 000 лева!“ Този човек работи без любов. Отивате при друг адвокат, той не прави въпрос за пари. Заема се за делото, разглежда, проучва го и го спечелва. Неговият клиент казва: „На тебе не 5 000, но 10 000 лева ти давам. Доволен съм от работата ти. Аз не мога да платя труда ти, но давам ти поне едно малко възнаграждение.“ Такива отношения съществуват само между разумните хора.

Има един стих в псалмите, който казва тъй: „Няма да оставя преподобните си да видят изтление“. Ако ние имаме тази Велика Любов, ако ние имаме Бога на нашата страна, ние ще опитахме този стих. Ние проповядваме едно учение, всички да имат тази любов, но да се приложи без насилие. Днес всички искат любов, но в какво седи тази любов? Всички казват: „Да разделим помежду си спечеленото“. Ние, хората на любовта, не се нуждаем от събраното богатство на другите. Ние се нуждаем от това богатство, което припечелваме с труд, със своите ръце. Някой път казвате: „Пари, пари!“ Тези пари са оцапани с човешка кръв, те са опозорени, те не са за нас. Няма нито един, който след като е турил парите в джоба си, да е прокопсал от тях. Следователно ние ще оставим света, нека той борави с парите, те не са за нас, те са едно следствие. Ние, като разрешаваме въпроса с парите, те за нас не са един принцип, те не представляват никакъв спор. Парите са си пари, златото пак ще се върне в земята. Туй злато и сребро не можем да го изнесем от земята. И светът тъй е направен, че като дойдеш до края на живота си, там има митница и митничари, и като дойдем при тях, те ще ни съблекат по всички правила.

Ако си ясновидец, ще видиш, че от главата на набожния излиза една особена светлина. Горната част на главата е издута като кубе и оттам излиза светлина. Това е така нареченият „хилядолестник“. В този център се намира чувството на любов към Бога.

Седим сега ние да кажем в туй събрание, но хиляди дру-

ги хора има събрани в други общества, в други църкви или джамии. Не мислете, че само това място е място на богослужение. Където и да сте, щом сте се събрали в името на Бога, то е място на благословение. Да не казваме, че тук не е място за служене на Бога. Не, благородните хора, дето и да са събрани, в какъвто и да е дом, в каквата и да е църква или джамия, всякога в тях ще има един вътрешен копнеж за Божи-ята Любов. У нас трябва да има едно искрено почитание към Божествената душа и към Божествения Дух. Ние сме родени с доброто вътре в себе си. Някой ще каже: „В грях ме зачена майка ми“. Да, но преди да ме зачене майка ми, аз бях в доброто, а злото, грехът ме обвиха отпосле. Трябва да знаем, че този, великият закон на любовта, е по-велик от злото и като дойде този закон на любовта, всички ще се разберем. Всички трябва да вярваме, че любовта е, която ще победи света.

ХРИСТОВАТА ЛЮБОВ

Всичко ще дадеш, всичко ще получиш

Христос не знаеше какво нещо е грехът и дойде на земята, нагърби се с човешкия грях. Той облече една дреха като човешкото тяло и се натовари с греховете на хората, и толкова години се занимаваше с това – какво нещо е грехът, кои са причините за неговия произход. И най-после Христос го научи. Той се спря върху два факта като причина за греха. Той казва: „Първата причина е, че човек обича себе си повече от Бога. Втората причина е: човек обича света повече от себе си.“ Това значи, никой не може да влезе в Царството Божие, ако не се отрече от любовта към себе си. Ако Този, Който те е създал, не седи по-горе в твоя ум от любовта ти към себе си, ти нямаш нормални отношения. Ако ти не обичаш природата, когато приемеш въздух, тя може в следващия момент да не те кредитира повече. Ако природата беше един скръжав бакалин, тя щеше да те хване за гушата и щеше да каже: „Не давам!“ Тогава? Тя прави точно това. (...) И тогава казват: „Този човек ще умре!“

Да обичате някого много, това значи да му давате много. Всъщност давате ли много на този, когото обичате? Всяка мисъл или всяко чувство, изразени от човека, трябва да отговарят на съдържанието, което те включват в себе си. Освен това, когато казвате, че много обичате някого и много му давате, и той трябва да дава. Казвате, че Бог много ви обича, но вие нищо не давате. Какво следва от такава любов? Какво прави държавата, когато гражданите не плащат редовно данъците си? Съдебният пристав иде с изпълнителен лист, разпродава всичко, каквото намери в къщите им и насила взема това, което дължат на държавата.

Ние искаме да реформираме целия свят – целият свят днес не се нуждае от реформиране. Светът днес се нуждае от изпразване, то е един негативен начин. И Христос е пропо-

вядвал изпразване. Той казва на богатия: „Ти, за да намериш това, което ти липсва, трябва да се изпразниш. Туй, което имаш, то те спъва. Иди, разпродай всичкото си имане, раздай го на бедните, ела и Ме последвай. Ела при Мене и Аз ще те науча. Защото, ако разпродадеш имането си и не можеш да Ме последваш, по-добре си стой богат.“ Богатият казва: „Учителю, не мога да Те последвам. Аз предпочитам да остана да живея в този свят, но да си имам парички, да се оженя, да си имам дечица, да си живея с богатството.“ Христос му казва: „Много добре, направи както искаш“. И казва на учениците си: „Колко мъчно могат да влязат богатите в Царството Божие!“ В този свят са влезли, но в онзи не могат да влязат.

Нека направим едно сравнение между тях, които обичат Бога и вършат Неговата воля, и тях, които не обичат Бога и не вършат волята Му. Какво е направил Бог за тях, които Го обичат? Направил ли ги е богати в този свят? Не. Дал ли им е много знания? Не. Дал ли им е много сила? Не. Първото нещо: като станеш духовен човек, Господ ще те направи слаб. Знанието, богатството, което имаш, ще почнеш постепенно да го изгубваш. Някой казва: „Аз изгубих знанието си“. Ами в какво седи твоето знание? Ако направиш една пушка или автомобил и ако с тях, вместо да улесняваш хората, ти ги премазваш или убиваш, колко струва твоето изобретение? В Америка, с тези железници, в продължение само на 5 години са избити около 150 000 души. Питам сега: онези хора, които в тях 5 години са пренесени с железниците, могат ли да платят живота на тези 150 000 души? Ако този дълг се наложи на съвременния свят, ще може ли той да го изплати?

В тази философия ние трябва да изучаваме законите на живота. Всеки един от вас трябва да си зададе онзи велик въпрос: към какво трябва да се стремим? Към любовта. Да, но трябва да знаете признаците на тази любов. Когато дойде любовта у вас, вие усещате един срам в себе си. Това не е любов. Когато проблесне у вас първият лъч на любовта, вие

ще усетите в себе си едно неописуемо блаженство, една светлина, един такъв подтик на вашия ум, един такъв стремеж на вашата воля, че всички препятствия в света ще почнат да се топят пред вас. Когато дойде първият лъч на любовта и проникне в душата ви, всичките ви работи ще тръгнат. Кои работи? Истинските. Някои казват: „В търговията ще ни върви ли?“ Като дойде първият лъч на любовта, тя не обича чуждото, ще каже: „Слушай, всичко ще раздадеш на бедните, а аз ще ти дам моето богатство, ти ще бъдеш богат по особен начин“. Като дойде при учения, ще му каже: „Туй, старото знание ще го раздадеш, нещо ново ще ти дам аз“. Тя няма да създаде нещо съвършено ново, но ще отвори своите хранилища, своите библиотеки и ще те въведе в онзи, скрития свят.

Ясно ли е туй учение? Опитайте го вътре в себе си, положете го на един опит. Ако ти си болен, грей се на Слънцето и туй Слънце ще те излекува и Отец ще те научи на истината. Ще кажете: „Господ е далеч някъде“. Това са философски разсъждения. Мислете за Бога като за една всеобемна любов, в него няма противоречие. Каквото и да ви дойде, казвайте: „Бог е Любов“, изгубите пари, казвайте: „Бог е Любов“, безпокойства, баща ви умрял – „Бог е Любов“, децата умрели – „Бог е Любов“, нещастия – „Бог е Любов“, поддържайте това до последния изпит и в последния изпит всичко у вас изгубено ще се повърне назад.

Застоялата вода, щом не тече, се разваля. Любовта не търпи никакъв вътрешен застои. Тя е единствената сила в света, която не търпи никакво ограничение. Ти не можеш да вземеш малко от нея – или всичко, или нищо. Ако се опиташ да вземеш част от любовта, тя ще ти даде такъв урок, че ще го помниш през целия си живот. Като мине любовта край тебе, нищо не вземай от нея, даже и един косъм. Понякога у вас се явява такова желание. Един косъм от любовта, то значи да си прочетеш смъртната присъда. Една трошичка, взета от любовта, то значи да си прочетеш смъртната присъда.

Защото тя дава изобилно, но иска и ние да направим същото. Това е закон.

Сега ще дойде другата слабост: ние мислим, че като се влюбим в Господа, всичко ще се оправи. Най-първо, като се влюбите в Него, Той ще ви лиши от всичкото ви богатство. Ако сте най-голям богаташ, Той ще ви направи последния сиромас.

Любовта, като дойде в света, казва: „Ще дадеш всичко, което имаш!“ И взема всичко. Няма да остане нищо. Всичко ще дадеш! И след като дадеш всичко, ще се отпуснеш и ще кажеш: „Всичко дадох“. Тогава тя, като вземе всичко, ще ти даде всичко. Ще стане една обмяна. Тогава – като стане тази обмяна – ти ще разбереш вътрешния смисъл на живота.

Щом дойдеш в съприкосновение с Бога, ще бъдеш готов веднага да раздадеш всичко, ще бъдеш готов да заемеш каквото и да е положение в света. Не ме разбирайте криво! Тази любов няма да те направи калутер в някоя гора, тя няма да ти тури съдрани гащи. Ние, съвременните хора, привидно сме много скромни. Един ученик на Сократа, за да покаже своята скромност, се явява със съдрани гащи пред своя учител, виждали се месата му. Погледнал го Сократ и му казал: „Твоята гордост се вижда и през съдраните ти гащи“. Гордостта може да се покаже и през хубавите дрехи, може да се покаже и през съдраните гащи.

„И скръбта ви ще се промени на радост.“ Кога? Когато ние (...) вътрешно се освободим, а не да дойде някой да ни налага нещата отвън. Всеки да действа според Любовта Христова. Не само това – да се добереш до Любовта Христова, но да можеш съвършено да се отречеш от себе си, да стане в ума, в сърцето и в душата ти такъв един преврат, да се почувстваш напълно свободен. Ние можем това да го направим, ние сме способни да го направим. И когато ние казваме, че чрез Бога всичко можем, това значи, че чрез любовта можем. А любовта, това е единственото наше притежание, единственият

наш капитал, единственото наше наследство, което можем да придобием. Докато не придобием любовта в света, всичките наши усилия ще бъдат напразни. Някои казват, че не познават любовта. Човек, който умира, той не познава любовта! Най-първо човек трябва да стане безсмъртен. Сега ще ми възразите: „Може ли човек да не умира?“ Нима, когато ми вземат къщата, аз умирам? Мога да си изляза. Нима, когато ми вземат дрехите, аз оставам гол? Не. Нима, когато ми вземат тялото, аз умирам? Съвсем други понятия имаме ние.

Днес всички говорят за морал, без да го разбират. Всички проповедници говорят за морал – и вие сте като тях. Обаче моралът на днешния свят е безморалие. Ако не се откажете от този морал и от старите си разбирания, вие преждевременно ще остарееете и животът ви ще се обезмисли. Казано е: да се отречеш от себе си. Това значи да напусне човек старото, което го държи свързан на земята. Така той ще дойде до разбиране кого да обича и кого – не. Ти не си доволен от живота, а очакваш да те посети Духът. Казваш: „Сега обичам този човек, но дали ще го обичам утре, не зная“. Значи ти си обикнал в човека преходното, временното. Ако си обикнал Божественото, всякога ще го обичаш. Животът всякога се обича.

Ако кажа, че душата е същественото, няма да вярвате. Вие нямате опитността да се разговаряте със себе си, т.е. с душата си. Аз говоря за положителната наука, в която всяко нещо трябва да се опита. „Как можем да се разговаряме с душата си?“ Това е най-великата наука. Ако можеш да се разговаряш с душата си, ще научиш велики неща. Ако не можеш да се разговаряш, ще останеш невежа. Душата е майката на човека. Майката означава „мая“ – това, което е облякло човека в материя. Всъщност човек има две майки: едната е от духовен произход, а другата – от материален. Първата майка се нарича Божествена душа, а втората – материя. Тя създава за човека всички противоречия и заблуди. Под „Божествена душа“ разбираме състоянието „нирвана“.

Когато влезеш в нирвана, ще забравиш всички мъчнотии и противоречия, ще бъдеш готов да понесеш греховете си, както и греховете на хората. Думите на Христа – „Ако не се отречеш от майка си“ – подразбират отричане от мая, която настоява, че те е родила и следователно има право над тебе.

Христос е казал, че „който не се отрече от майка си и от баща си, той не може да бъде Мой ученик“. Този стих се отнася до онези майки и бащи, които са се отклонили от пътя на любовта, на мъдростта и на истината. Ако не се откаже от кривата любов, от фалшивото знание и от изопачената свобода, човек не може да бъде ученик на Христа. Христос признава само един Баща и една Майка. Той признава само една любов, една мъдрост и една истина. Истинската любов е сляпа за погрешките на хората. И да вижда погрешките им, тя не ги отнася към душата, но към неустойчивото човешко естество. Душата, която е излязла от Бога и се стреми към Него, не греша. Който люби, той преценява и най-малката проява на любовта.

В 14 глава от Евангелието на Лука се изнасят три неща, които спъват развитието на човека или го отклоняват от правия път. Те са: нивите, воловете и женитбата. Питате: „Да си купя ли нива?“ Нивата е първата спънка. „Да си купя ли волове?“ Воловете са втората спънка. „Да се ожения ли?“ Женитбата е третата спънка.

Първоначално човек е бил създаден сам да работи и да се развива. Тези условия му се видели трудни, затова пожелал да си купи нива, да се разшири. Купил нива, разширил се, но с това заедно се натъкнал на първата спънка. Той се намерил в затруднение, видял, че сам не може да обработва нивата си. Тогава започнал да търси помощник в работата си. Купил си 5 чифта волове да му помагат. С тези 5 чифта волове той се натъкнал на втората спънка. Петте чифта волове представят 5-те сетива на човека, чрез които той се свързва с външния свят. Най-после решил да се ожени. Женитбата е третата спънка на човека. Когато умът и сърцето на

човека са събудени, това показва, че той се е оженил. Като се ожени, човек казва: „Не искам вече да зная кой какво мисли за мене. Ще чувствам, ще мисля както разбирам и ще гледам дома си.“ Прав е човекът. Той е турил основа на дома си и трябва да се грижи за него. Някой казва, че още не е женен. Този човек взема думата „женитба“ в буквален смисъл. Според мене, няма човек в света, който да не е женен.

Мнозина се женят, за да бъдат щастливи. Те мислят, че като се оженят, вратата на Царството Божие ще се отвори за тях. Други пък искат да се оженят, за да влязат в реда на хората. Значи те искат да влязат в реда и порядъка на човешкото. Не е лошо човек да се ожени, но важно е какво ще придобие в женитбата.

Днес, като се говори на съвременните хора, все ще се намери нещо, което не им се харесва. Защо? Защото не отговаря на техните разбирания. Момата ще каже на момъка, че за да покаже любовта си към нея, той трябва да се отрече от майка и от баща си. И момъкът ще каже на момата същото. За потвърждение на своята мисъл, те ще цитират стиха от Евангелието, дето любовта закриля и най-малките същества.

Какво трябва да правите, за да избегнете нещастията? Ако искате да се ожените, дали сте момък или мома, потърсете другар или другарка, които да нямат нито майка, нито баща, нито брат, нито сестра. Щом намерите такава мома или такъв момък, оженете се и ще бъдете щастливи. Разбирайте ме право, за да не изпаднете в противоречие. Какво правят съвременните моми и момци? Като дойде време да се женят, те търсят богата мома или богат момък, от високо обществено положение, да могат да се повдигнат. Ще кажете: „Тогава хората не трябва да се женят“. Ще се женят както и досега са се женили. Но в женитбата трябва да се внесе нов елемент – любовта. Адам се ожени за Ева. Чия дъщеря беше Ева? Кой беше бащата, коя беше майката, кой беше братът и коя сес-

трата на Ева? Както виждате, Ева беше дъщеря, която нямаше нито баща, нито майка, нито брат, нито сестра.

Чистота и святост вътре в нас по всичките правила! И тази чистота всеки може да я добие. Това е едно качество, едно благо, което чака да се придобие. Ще кажете: „Аз, женена, мъж имам, какво да направя сега?“ Не си женена, кой те е женил? Майка ти, баща ти. Питам тогава: майка ти, баща ти, кой ги ожени? Кой ви жени вас? Мислите, че това е закон: „Трябва да се ожения!“ Де е писано, че трябваше да се ожениш? Я ми кажете? Вие, хората, правите жененето. Ако твоето женене стане причина да те спъне, да не намериш истината в живота, не се жени! Но ако то стане причина ти да намериш истината, любовта и мъдростта, ожени се тогава, аз ще те съветвам. Мъж ли, жена ли, всички да се женят; но ако туй женене ви спъне да станете свободни, не се женете! „Ама какво ще стане със света?“ Каквото ще нека стане с тоя свят, ние друг, нов свят ще направим, по други закони! „И овде, и онде“ не може! И тук, и там не може. Ние трябва да имаме една определена философия. Всяко нещо, което нас ни спира да намерим онази велика Любов, което спира съзнанието да се домогне да стане Божествено, да добие Божията Мъдрост, всички тия пречки на живота ние трябва да ги премахнем веднага.

Човек, който се жени, не може да намери Бога. Той може да покаже пътя на другите хора към Бога, може да помага на човечеството, но той е далеч от Бога. Аз ви казвам истината. Човек, който мисли да се жени, той не може да намери Бога. Ти първо ще се жениш, ще раждаш деца, но когато дойдеш да разрешаваши онзи, великия въпрос – „още едно ти не достига“, тогава няма да мислиш за жена, за майка, за деца, за мъж, за света, няма да мислиш за народ. То е идеалното нещо. Няма да се отречеш от света, т.е. аз трябва да бъда положителен, ще се откажеш от света, но от кой свят? От света на заблужденията.

„По-блажен е онзи, който дава, отколкото този, който

взема.“ Докато любовта е във вас, давайте. Даването е вътрешен процес, който свързва човека с Бога. Който не дава, той не може да се свърже с Бога. Христос казва: „Който не се отрече от майка си, от баща си, от брат си, от сестра си и от своя живот, той не може да бъде Мой ученик“. Това значи: който не даде всичко старо, каквото има, той не може да бъде ученик на новото.

Наистина, защо са нужни на човека майка, баща, брат и сестра? Защо му е потребна майка „мечка“? Защо му е нужен баща „вълк“? Защо му е потребна сестра „паяк“? Защо му е нужен брат „змия“? Какво ще допринесе сестрата „паяк“? Тя по цели дни ще тъче паяжини по тългите на стаята, а ти ще метеш подир нея. Паякът лови мухи и сам ги яде, не му дохожда на ум да сподели плячката си с някого. Следователно да се отрече човек от майка, баща, брат и сестра, това значи да се отрече от всичко онова, което той сам е направил. Човек сам е купил нива, сам се е свързал – сам да се освободи от първата спънка. Човек сам си е купил волове, сам се е свързал – сам да се освободи от втората спънка. Човек сам се е оженил, сам се е свързал – сам да се освободи от третата спънка. Отречете се от всички връзки, които сами сте направили!

Както сте се свързали, така трябва да се развържете. Вие сами сте си купили нива, волове и после се самоизлтъгвате, че са ваши. Оженили сте се за една мома и казвате, че тя е ваша жена. Майката е родила вашата жена, мъчила се е, грижила се е за нея и един ден вие вземате чуждата дъщеря, оженвате се за нея и казвате, че тя е ваша жена. Като се ожените за чуждата дъщеря, не само нея ще направите нещастна, но и целият дом ще стане нещастен. Същото се отнася и за мъжа. Това искал да каже Христос: „Отречете се от всичко онова, което сами сте създали и което носи нещастие не само на вас, но и на вашите близки!“

На какво се дължат противоречията в живота? Една от причините за противоречията се дължи на връзките, които човек е направил на земята. Ако е свързан с баща си, човек ще носи противоречията на баща си, ако е свързан с майка

си, той ще носи нейните противоречия и най-после, ако е свързан със себе си, той ще носи своите противоречия.

Днес човек се натъква на три вида противоречия: когато се почувства мъж, човек изпада в противоречията на бащата; когато се почувства жена, човек изпада в противоречията на майката; когато остане сам със себе си, той изпада в противоречията на дете.

Сега вие искате да знаете какъв ще бъде краят на вашия живот. Ако сте купили нива, ще я оставите, ако сте купили волове, ще ги напуснете, ако сте се оженили, жена ви ще ви напусне. Ако не оставите нивата си още първата година, най-късно след 120 години ще я оставите. Крайният предел за едно събитие на земята е 120 години. Ако воловете не ви напуснат още първата година, след 10 години ще остарееят и не ще могат да ви служат. Ако приживе още жена ви не ви напусне, като остарее, ще замине за другия свят и вие пак ще останете сам. Ние разглеждаме нещата вън от човека и знаем какво може да се случи с него. Вие разглеждате нещата като неразделна част от вас, вследствие на което се свързвате с тях и като ви се отнемат, страдате. Влизате в един институт, свързвате се с него и после не можете да излезете оттам. Запример някой се ожени, свърже се с института на женитбата и мисли, че не може да живее без него. Човек е съществувал преди създаването на този институт. Сегашният човек е дошъл до по-високо положение на съзнанието, иска да се освободи от временното и да служи на Вечното Начало. За да служи на това Начало, човек трябва да разбере първата проява на любовта – даването. Да служиш на Вечното Начало, значи да даваш.

Идеята за самоотричането, която Христос е изказал, не е идея за сиромаси. Тя се отнася само за богатите – богатият има от какво да се самоотрича. Сиромасът от какво ще се самоотрича? Баща няма, майка няма, брат и сестра няма – няма от какво да се самоотрича. Сиромасът няма 5 пари в кесията си. Богатият има милиони в касата си – има от как-

во да се отрича. Следователно идеята за самоотричане се отнася до богатите, в широк смисъл на думата, т.е. до ония, които имат. Давайте щедро, свободно, по любов. Които мислят, че нищо нямат, те трябва да знаят, че това учение не се отнася до тях. Които имат, те трябва да дават, но свободно, по любов.

Божията Любов не произтича от човешката. Човешката любов е причина за греха, за престъпленията, за противоречията. Когато сте близо до предмета, който обичате, грехът е неизбежен. Когато сте далеч от предмета, който обичате, грехът е невъзможен. Ева сгрещи, когато дойде близо до забраненото дърво. Ако беше далеч от дървото, тя нямаше да срещне черния адепт и нямаше да сгрещи. Тя отиде близо да дървото, за да слуша какво ще ѝ говори черният адепт. Тя трябваше отдалеч да слуша. Това значи самоотричане. Христос казва: „Който иска да бъде мой ученик, той трябва да се отрече от баща си, от майка си, от брата си и от своя живот“. Аз пък казвам: да се самоотречеш, това значи да бъдеш далеч от баща си, от майка си, от брата си, от сестра си и от себе си. Така само ще покажеш, че ги обичаш. И блудният син се отдалечи от баща си, но от желание да бъде свободен, да поживее както разбира, а не от любов към него. Като изяде парите си, като изгуби всичко, той пожела да се върне близо при баща си, но вече вътрешно близо, а външно далеч, като последен негов роб. Така изяви той своята любов към баща си. Блудният син взе смирено положение към баща си. Смирението е израз на любовта. Когато се смири, човек не е далеч от любовта. Тогава любовта между Бога и него се проявява правилно.

Някои мислят, че ако напуснат службата си, ако се отрекат от дома си, този е начинът за постигане на щастieto. Ако е въпрос за отричане, аз не бих проповядвал в този дом. Истинското отричане е човек да се отрече от себе си. Знаете ли какво значи човек да се отрече от себе си? То значи човек да се отрече от всички свои лъжливи и покварени мисли, чувства, желания и действия на миналото, за които той е по-

жертвал хиляди и хиляди хора. Да се отречеш от стария живот на престъпления, това значи да се отречеш от себе си. Да се откажеш от туй ниското „себе“, „себе си“ на корист, „себе си“ на лъжа, на омраза. От туй да се отречеш и тогава да познаеш в себе си какво? Онова възвишеното, благородното, което повдига човека.

Съвременните хора искат да разберат какъв е смисълът на живота. Бога не познават, светлината не познават, а искат ангели да станат. Да, светлина липсва у хората. И след това седят, и питат: „Какво нещо е Господ?“ Започват с това: „Я ми кажи, какво нещо е Господ?“ И мислят, че този е един от най-важните въпроси. Аз казвам: това е най-глупавият въпрос, по-глупав въпрос от тоя няма – да питаш какво нещо е Господ. И онзи, който задава този въпрос, е по-беден от фасул. За да запиташ какво нещо е Бог, ти трябва да учиш, да учиш, да учиш и след като свършиш всичките науки на земята и на небето, само тогава ще зададеш въпроса, какво нещо е Бог. И знаете ли как ще ви отговорят? Бог е Любов, която трябва да опиташ вътре в себе си. Това е прямият отговор! И тогава казва: „Е, какво сега, като намериш Господа?“ Ако си мъртъв, като го намериш, ще оживееш, ако си беден, ще станеш богат, ако си глупав, ще поумнеееш – тези са резултатите. И тогава обратните резултати са: като намериш Господа, ще излезеш из православната църква, ще излезеш из евангелската църква, ще излезеш из мохамеданската църква, ще излезеш из будистката църква, ще излезеш из българския народ, английския, френския и др. И какво ще стане тогава? Ще остане само човекът, тъй както го е направил Господ първоначално, тъй както майка ти те е родила. Това са все пелени, в които майка ти те е повила. Аз не казвам, че тия пелени са лоши неща, прекрасни са, имате ги, докато сте деца на 6 месеца, прекрасни са, този повой е необходим, така да те повият с него. Но като станеш на 20 години момък или мома и да те повие майка ти с тия пелени, то е смешно. В сегашните векове да се говори за пелени, то е смешно.

Искате ли да станете истински Христови ученици, трябва да се освободите от всичко старо, което ви спъва. Вземете вашите стари теории, вашите стари разбирания и ги хвърлете в някое от езерата. Ако те устоят на водите, вземете ги назад; не устоят ли обаче, разтворят ли се в чистите води на езерата, оставете ги там и благодарете, че сте се освободили от преходното, от временното. Тогава вземете нови теории, създайте си нови разбирания, да опитате какво значи приятел в живота. Тези теории и разбирания ще ходят с вас навсякъде – и на този, и на онзи свят.

Името на любовта

Понеже всички вие искате да бъдете щастливи, аз ви показвам пътя на щастие. Понеже всички вие искате да имате знание, аз ви показвам пътя на знанието. Понеже всички вие искате да бъдете богати, аз ви показвам пътя на богатството. Понеже всички вие искате да бъдете млади, аз ви показвам пътя на младостта. Този е пътят сега! Тук се изисква вяра, а не вярвания и суеверие. Вяра! Сега някои ще кажат: „Дали е така?“ Онзи, който има това съзнание, трябва да знае, че в нас има само една мисъл: Бог е Любов, в която абсолютно няма никаква злоба. Бог е Любов, в която няма никакъв порок. Бог е Любов, в която царува абсолютна чистота, абсолютна светлина и радост, и веселие, и всичките блага в света. Това наричат закон на онова вътрешно блаженство.

Вие виждали ли сте колко е красива човешката душа? Ако е за форма, за красота, формата на човешката душа с нищо не може да се сравни в света. Ако мога да изнеса пред вас един факт, той е следният: когато Бог погледне върху формата на човешката душа, и Той се радва. Толкова велика е тя! Красота има в човешката душа, каквато в никое друго същество в света. Тогава някои питат: „Защо Христос слезе от небето?“ Той не слезе за хората. Той слезе да помогне на тази велика душа. Заслужава да се види тази душа! И следо-

вателно на нас проповядват един морал: да залюбим човешката душа! Да, но вие трябва да видите колко е красива тази човешка душа, колко е велика! Като видиш у брата си душа страдаща, душа подобна на тебе, само тогава ще може да се проповядва милосърдие.

Като говорим за душата, ние разбираме, че тя е първото необходимо условие за проявяване на любовта. Без душа любовта не може да се проявява. Първичната душа, за която всеки копнее, е най-великото, най-съвършеното същество. Всеки човек иска да обича някого. Кого именно иска да обича? Той иска да обича тази първична душа. Щом търсите любовта, това показва, че вие търсите душата.

Казват: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ти ще бъдеш спасен“. И в какво ще повярваш? Ще повярваш, че ти си пратен от Бога на земята да направиш Неговата воля. Ти ще кажеш: „Ще сторя Неговата воля, на Тогова, Който ме е пратил, а не моята воля“. И ти ще бъдеш едно с Христа. Духът Христов и нашият Дух са едни и същи духове по произхождение. Нашата душа и Христовата душа са едни и същи души, от едно и също произхождение.

Индусите казват: „Убий всяко желание в себе си“. Аз казвам: впрегни всяко свое желание на работа, не го убивай. Христос казва: „Отречи се от себе си“. Аз казвам: възлюби себе си. Ще кажете, че това е противоречие. Питам: защо трябва да се откажеш от себе си? Време е да възлюбиш себе си. Който не възлюби себе си, не може да влезе в Царството Божие. Да възлюбиш себе си, т.е. Божественото начало в себе си, това значи да бъдеш умен, добър и благороден. Като възлюбиш Бога в себе си, самия себе или своя висок идеал, това значи да се облагородиш, да станеш разумен.

И Христос казва: „Който вас приеме...“ Ако ти от любов не можеш да приемеш брата си, не можеш да приемеш и Христа. Законът е много верен. Ако ти не можеш да дадеш на един просяк един лев, как ще дадеш на Христа нещо повече? За-

щото Христос като дойде, той ще иска повече. (...) Ако ти не приемеш брата си, как ще приемеш вечното – Бога, Който ще иска повече? И тъй Христос казва: „Най-първо ще приемеш брата си“, понеже ние сега вървим по закона на еволюцията, ние ще приемем брата си, след него ще дойде Христос и след Христа – Бог, т.е. пълнотата на любовта ще се прояви.

А в какво седи съвременната култура? Тя почива абсолютно на човешкия егоизъм, който след 4 дни ще ви оголи и оголи и вие ще станете само голи кости. Ако туй не е вярно, нека излезе някой да каже, че не е тъй. Тогава проверете го. И аз имам един цяр за света – един закон, който моят Господ, на Когото аз служа, ми е дал да го дам на света, т.е. на вас. Аз искам да постъпя според Христа – искам най-първо вас да приема, своите малки братя, на вас да го дам. Но вие ще кажете: „Ние ли сме най-благородните?“ Аз не започвам с най-благородните, а с най-калпавите, с хромите, клосните, прокажените, с всички, които са изхвърлени. Ако аз не съм в състояние тях да приема, да им дам любовта си, с мен въпросът е свършен. Щом приема вас в сърцето си и ви дам този закон, тогава ще дойдат „по-благородните“.

Аз нямам нищо против християнството, но силата му не е в името. Ако мислим противното, т.е. че силата е в името, ние се лъжем. Аз принципно тълкувам този закон. Силата на едно учение зависи само от любовта, която прониква в туй учение. Само тази любов, която прониква в човешката душа, в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешкия дух, тя е, която повдига. Вие можете да турите моето име във венци, но и тогава не само нищо няма да ви придаде, а съвсем ще избеднеете и изсъхнете. Не, трябва да идете на другата страна. Не ви казвам кой е Дънов, не искам да знаете това – аз съм като вас. Като разглеждам Христовото учение, аз не седеля от вас. А защо съм един от вас? Защото зная, че Бог е Любов, не мога да правя разлика между неговите същества. Тъй, както ви гледам, въвн от Бога нищо не сте, но от гледището на любовта в този организъм, в туй съзнание, аз имам

почитание и любов към вас, като знаей, че вие сте проявление на Бога.

Този свят, в който сме родени, тъй е направен, че ако вярваме в закона на любовта, всичко ще върви хармонично и казано е: ако Бог е в тебе, всички ще те обичат, ако не е в тебе, никой няма да те обича. И силата на закона е в туй: имаш ли любов, всичко ще имаш, нямаш ли закона на любовта, всичко ще изгубиш. Тъй е и с млади, и със стари. Ще трябва да започнем със закона на любовта! Бог е, Който е създал света, Той е, Който е вложил тези закони и ако сме верни на този закон на любовта, той ще внесе новите импулси в живота, той ще внесе туй благо в света.

Ние се съмняваме в тази любов. Ние казваме: „Няма я любовта в света“. Момата казва: „Аз ще се представя, че обичам момъка“, и момъкът казва: „Аз ще се представя, че обичам момата“. И двамата се представят, че се обичат, почват да се лъжат и всичко е свършено. И сега всички се лъжат, представят се, че обичат, но няма любов. Не считам как води мъжът жена си вън пред света, пред хората; не когато ви гледат хората, но как е в къщи с нея, как се отнася там, как е в интимния си живот. В интимния си живот любов, любов нямат. И ние самите, вътре в себе си, имаме ли тази любов? Някой път аз ви говоря много религиозно, но работата е, когато се отделя вътре в стаята си, когато съм сам, тогава да се види какво е туй дълбоко, интимно схващане за любовта. Туй ще покаже колко е любовта ми. Ако след като ви напусна, кажа: „Те са простаци, нищо не разбират“, туй не е любов. Ако след като се отдалеча след беседата си от вас, ви изпратя една свещена мисъл от любов, че ви обичам, това е всичко. Сега може да е егоистично това, но казвам: ако приемете любовта, ще бъдете щастливи. Туй е за вас.

Истината дава насока в живота. Всяка звезда, всяко слънце се държи на Истината. Истината говори със слънцата, Мъдростта – с планетите, а Любовта е толкова снизходителна, че е слезла на земята да говори и с хората, и с най-нискостоящите същества. Понеже Истината говори със слънца-

та, далечна и висока е нейната цел. Да се разговаряш с разумното слънце, да седиш с хиляди години в небесата, да правиш добро, без да знаят името ти, да бъдеш велик поет, без да знаят името ти, други да се кичат с твоето име, а ти само да се радваш – това значи да бъдеш гениален човек. Това значи да живееш с душите и между тях, без да подозират те подобно нещо. Следователно между всички души има вътрешна връзка.

Аз съм дошъл да сваля любовта на земята.

За моето име няма място в света. Защо няма? Всички имена, които трябваше да се напишат на този свят, са написани и за моето име няма място, аз го задържам за другия свят. Като се върна на небето, там ще напишат моето име. То ще бъде името на любовта.

Питат ме някои: „Ще ли те срещнем?“ Никъде няма да ме срещнете! „Няма ли да те видим?“ Никъде няма да ме видите! „Тогава?“ Аз искам вие да срещнете Бога, Който ви е дал тази любов: Той е тази Любов. Не се заблуждавайте – ако вие сами себе си не можете да любите, ако сте неверни към самите себе си, ако вие не сте се научили себе си да любите, вие не мислите вашето добро. А понеже не мислите доброто на себе си, не можете да мислите доброто и на другите хора. И първото нещо: ние трябва да направим един опит със себе си. Аз не проповядвам – ти бъди добър, а казвам: направи опит. Казвам: мога ли аз да бъда добър и при какви условия? А как мога да бъда добър? Опити – един, два, три и като науча това изкуство, ще кажа: братко, моите опити излязоха сполучливи по този начин, и туй е добро.

Да се родиш отново

Сега аз ви желая едно: вие, културните хора на скръбта, да преминете в културата на радостта, защото бъдещата култура е култура на любов и радост. Следователно сегашната

ви гама е миньорна. Нея вече научихте, специалисти сте, достатъчно е. Сега остава мажорната гама, гамата на любовта, но не тази мажорна гама, която употребяват музикантите – тя е едно посмешище, нея само във войните я употребяват. В тази мажорна гама на любовта, за която ви говоря, няма игри, няма кълчене, в нея има дълбочина и височина. И когато влезете в тази гама, тогава ще я разберете. (...) Ние трябва да влезем в туй чувство на радостта, красиво е то! Когато светът влезе в радостта, знаете ли какво ще остане от този свят? Ще ви представя една картина. Тази обвивка, която ви затваря, ви държи като в затвор. Представете си, че с хиляди години сте живели в този затворен замък. Какво не са правили да ви освободят! Много са идвали да ви освободят, но никой не е могъл.

Идва най-после великият Учител, който казва: „Радостта ще ви освободи“. И като турите в действие тази радост, този замък постепенно ще почне да се топи, топи, отънява, почват да капят капки и всичко това, което е служило като преграда между вас, ще се размие. И пред вас ще се отвори този свят на радост и веселие. Този свят се различава от света на скръбта. Светът на скръбта е свят на изкуство, той е създаден от човека, а светът на радостта е създаден от Бога. Света на скръбта го създадоха човеците и духовете, а света на радостта го създаде Бог. Следователно в сегашната епоха ние живеем в свят, създаден от човеците, а в бъдещата епоха ще живеем в свят, създаден от Бога.

И тъй, Христос слиза на земята в слава, за да отнеме товара на хората и затова казва: „Възложете товара си на Господа!“ Ще направите една обмяна: Господ ще вземе вашите страдания, а в замяна ще ви даде радости. Като е слязъл на земята, Той е пожелал да ви направи щастливи. За да бъдете щастливи, трябва да бъдете умни, мъдри. Произнасянето на думата „мъдрост“ да става само тогава, когато не можете да си разясните някой труден въпрос. Произнесете думата „мъдрост“ и почакайте 10 минути, след това ще настъпи известно просветление. Ще приличате на слепец, който прог-

лежда и вижда красотите на света. Той казва: „Виждам всичко в света и разбирам колко е велик Господ!“ И ние трябва да благодарим на Бога, че е създал този свят, че е създал дом, братя, сестри, майки, бащи, жени, деца, та и нещастия покрай това – за всичко трябва да Му благодарим. Онези, които са тръгнали в Христовия път, те трябва да благодарят на Бога за всичко. Като благодарим на Бога, тогава всички ще се разберем. И като произнесем думата „любов“, ако сме тъжни, веднага ще почувстваме радост, топлина, която ще се разлее по тялото ни и нашите вкочанявали членове ще почнат да се размърдват. Тогава ще видим ангели да слизат отгоре. Това значи да станеш ясновидец. Някои чакат като умрат, тогава да видят всичко, тогава да станат ясновидци. Не чакайте да умрете, но докато живеете още, трябва да възкръснете в Господа.

Любовта към Бога ще осмисли живота ни, ще ни освободи от ограниченията. Любовта е храна, безсмъртното е там. Да добием връзка с Бога, за да намерим онзи елемент, който ни липсва – безсмъртието. Това е изгубеният ключ, изгубената дума.

Божествената Любов представя плодове на дървото на живота. От корените на майчината любов, от клоните на братската и на сестринската любов произлизат плодовете на Божествената Любов. От тези плодове именно бъдещите хора ще се хранят и ще придобият безсмъртие. Тези плодове ще бъдат носители на новия живот.

В деня, в който решите да приложите закона на Божията Любов, смъртта ще остави всинца ви и ще каже: „Оставям ви свободни да идете при Баща си“. И като ме срещнете, няма да питате: „Може ли това да бъде?“ Може, може. Има хора, които вече не умират. И в България има предание, че като са заравяли някои, после потърсят ги в гроба, няма ги. Казвам: той не седи в гроба, понеже е възкръснал. Ще каже някой: „Това е мистификация“. Може да бъде мистифика-

ция, излязъл е от гроба. Има хора, които не умират. И ако вие всички повярвате, няма да умирате. Ангел Божи ще слезе, ще отвали камъка и ще ви извади, но се изисква вяра в живата любов, иска се вяра, непреодолима вяра в любовта, която да погълне всичката наша омраза. Разбирате ли какво значи „омраза“?

Едно нещо липсва на хората: липсва им любов. Пак ще ми кажете: „Е, тази любов!“ Да, да, аз ще ви проглуша с любовта! Като дойде до закона на любовта, аз ще направя насилие! Аз съм намислил да ви разруша и къщите! Защото, ако не се разрушат вашите къщи, вие ще измрете в тях, а като ги разруша, ще влезе Слънцето и ще бъдете свободни. Гробът не е ли една къща? „И ще се разпукат гробищата, и мъртвите ще излязат навън.“ Сегашните къщи и църкви трябва да се разпукат, съвършено да се разпукат, аз разбирам вътре, във вашите убеждения, които са напластени от хиляди години, вашите теории трябва да се разпукат и да влезе Божествената светлина и топлина, да разтопи този лед, който ви е сковал.

„Лазаре, излез вън!“ Когато влезе в гроба, кесията на Лазаря беше пълна. Когато изпразни кесията си, Христос дойде пред гроба му и каза: „Излез вън!“ Това значи: няма ядене и пиене, няма вече слава и почести от хората. Лазар трябва да се освободи от всички връзки, от всички недъзи и заблуждения и да излезе вън. Следователно докато не се освободите от всички суеверия, от всички научни и религиозни заблуждения, вие не можете да излезете от гроба. Казвате: „Виновни ли сме за своите слабости и недъзи, които по наследство носим от своите майки и бащи?“ Ако дядо ти и прадядо ти преди 4 поколения са пили, трябва ли и ти днес да станеш пианица и да се оправдаваш с наследствеността? Човек може да изправи своите лоши наследствени черти, както може и да разработи добрите наследствени черти. Той трябва да знае по какъв начин да работи за изправяне на лошите наследени черти и по какъв начин да разработва добрите. Това, което окултизмът нарича „четвърто посвещени-

е“, не е нищо друго, освен задача на човека да намери начин за изправяне на своите лоши черти, онаследени от неговите родители и прародители. И на светиите е дадена задачата не да спасят хората, но да ги освободят от лошите им наследствени черти и да ги направят щастливи и безсмъртни. Същият принцип поддържаше и Христос, като казваше: „Който вярва в Мене, той ще придобие живот вечен“. За вас е важно да се освободите от своите лоши черти и да чуете вътрешния глас, който ви казва: „Излез вълн!“

С тези думи Христос искаше да каже на Лазаря, че е готов да му послужи. С какво му послужи? Като му върна живота. Лазар пък мина през четвъртото посвещение, след което беше абсолютно готов да се подчини на Божествения глас. Ако не беше се подчинил на този глас, Лазар и досега щеше да лежи в гроба. Днес Христос стои пред вашите гробове и казва: „Излезте вълн!“ Този въпрос стои пред вас и вие сами трябва да го решите. Ако питате този-онзи какво трябва да правите, да излезете или не, вие ще останете в гроба, ще пропуснете благоприятните моменти в живота. Когато чу гласа на Христа, Лазар не запитва защо трябва да излезе, как да излезе и т.н. Той разбра смисъла на тия думи и веднага излезе от гроба. Този е човекът на четвъртото посвещение. (...) Лазар слушаше, разбираше гласа и изпълняваше всичко, каквото му казваше. Гласът му казваше: „Иди!“ – и той отиваше. „Ела!“ – и той дохождаше. Ще кажете, че това е военна дисциплина. Не, който обича, и когото обичат, разбират какво нещо е любов и са готови всичко да изпълнят.

Два вида възкресение няма, има само едно възкресение – то е пробуждане на съзнанието, протичането на Любовта в човека, то е свързването с Бога, то е познанието за Бога. Нали е казано: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил“. Да познаеш Бога, това значи възкресение. А познанието на Бога става чрез любов към Бога. А другото възкресение – физическото, то е сянка, то е отражение на процеса, който става в човешкото съзнание и е следствие на тази връзка с Бога.

Как Христос възкреси Лазара? Той обичаше Лазара и изпрати мощна струя от любов към него. Тази Христова Любов пробуди и преобрази съзнанието на Лазар, у Лазар се събуди Любов, която го възкреси и физически. В съзнанието на Лазара стана промяна и тогава тялото оживя.

„Ако се не родите изново, няма да видите Царството Божие.“ Това е бъдещето на човечеството. Ако се не роди човек изново, той е осъден на смърт. Старите алхимици са изследвали закона за подмладяването. И сегашните учени изучават туй подмладяване и казват: „Човек може да се роди изново“. Туй раждане е съзнателно, то не е раждане на забравя. При това раждане човек съвършено изменя своето естество. Той забравя всичко старо, съзнателно минава от едно състояние в друго и започва новия живот. Тогава той влиза във връзка с всички живи сили на природата и животът му вече няма да бъде една тежест, но едно благо. Обаче докато дойде до това новораждане, той ще мине през такива тежки състояния, каквито човешкият ум не може да схване.

Представете си, че вие се намирате в положението на Христа, закован сте на кръста. Какво ще бъде разрешението на вашия въпрос? Да виждаш делото, всичко това разрушено, учениците ви избягали и при вас идват римските войници и ви заобикалят. Ще кажете: „Всичко е свършено!“ Не, не, тази възвишена душа знае, че в света има един жив закон, че не е всичко изгубено. И от този момент започва силата на християнството, но тази сила седеше в самия Христос, а не във външните условия. Всички души трябва да имат тази мощна сила. И аз ви казвам, че онзи, който трябва да се роди изново, не трябва да поставя своето упование на една фалшива почва.

Следователно един от важните въпроси, до които човек трябва да дойде, е следният: може ли човек да се роди сам? Самораждането е велика наука. Когато човек сам се роди, тогава ще разбере какво нещо е раждането, тогава ще разбере смисъла на живота. Очакват ли други да ви раждат, вашата работа няма да върви добре. Очакват ли на майка си

и на баща си те да ви родят, вие ще бъдете в положението на дърво, което всеки може да отсече. За какво ще употребите едно отсечено дърво? Отсеченото дърво се употребява за дъски, за греди, които влизат в строежа на човешките къщи. Тъй щото, докато сам не се роди, човек не може да говори за раждането. Докато не се слее с Битието, човек не може да говори за любовта. Общението между две души, между двама млади, не е още любов. Любовта подразбира преминаване на великата разумна енергия на Битието от едно състояние в друго.

Като говорим за любовта като велик космически процес, имаме предвид онази любов, която ражда живота. Само новороденият, само онзи, който сам се е родил, разбира тази любов. Новораждането е процес на новата култура. Значи само новородилите се хора, само хората на шестата раса ще разбират и прилагат любовта. Хората на шестата раса са хора на свободата, на безсмъртието. Те са носители на Божественото в света, в което няма измяна, нито промяна. И тъй, стремете се към онази любов, която носи истинско знание, истинска свобода на човека. Докато дойде до тази любов, човек ще говори за знание, а ще проявява невежество, ще говори за свобода, а ще проявява насилие. Който прилага насилието, той мисли, че нещата стават по механичен начин. В механичните действия няма развитие, а проявите на любовта подразбират развитие. Дето любовта присъства, там има растене и развитие. Да забиеш един гвоздей, това е механичен процес, в който няма никакво развитие. Със забиване на гвоздеи нищо не се постига.

„И отвори умовете им да разбират Писанията.“ Когато великият Божествен Дух разкрие умовете ви – под „умовете“ разбирам тази велика свещена книга – знаете ли колко нещо има написано в умовете ви? Всичко е складирано там. А ти седнеш и въздишаш. Има велики неща написани. Когато тази любов влезе в човешката душа, в човешкото сърце и дух, ти ще се промениш, всичките ти сухи листа, клонища, всичко туй ще се разцъфти и ще кажеш: „Има любов, има

Бог, има живот и животът има смисъл!“ И тъй, тази любов, тя ще възкреси всички онези, които са заминали от този свят, тя ще ги въздигне. Умрял е ваш приятел, потопете го в тази любов, той ще дойде при вас. Изгубил си сина си, потопи го в тази любов, той ще дойде при тебе. Всичко потопете в този огън на любовта и всичко ще се възвърне при вас.

Ще ми кажете: „Възможно ли е?“ Възможно е. „След колко хиляди години?“ Никакви хиляди години! Сега, днес започва тази радост! Ама не по този начин, който вие знаете. Вашата радост е само една сянка на тази радост. А сенките показват къде е тази реалност. И няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в пустинята един свой приятел, няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят майка си, няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят баща си, няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят брат си, сестра си, възлюбената си, да срещнеш всички онези, които обичаш и които те обичат.

Аз ви казвам: пътят е мъчен, труден, но е път, който трябва да се превъзмогне. Аз ви казвам: за човешката душа, която иска да се подвизава в пътя, няма нищо невъзможно. Дайте свобода на вашата душа и тя ще ви изведе на желания бряг! Вашата душа ще бъде посредница да ви направи братя и сестри, и майка на Христа. Само душата ви, а не друга някоя сила, е в състояние да направи това – тая душа, която някога е излязла от Бога, която е във вас, но която вие не познавате. Към нея ще се обърнете.

Ако ти се оплакваш от мъжа си, не си брат, сестра и майка на Христа. Ако най-малките мъчнотии не можеш да носиш, ти още не си брат, сестра и майка. Но ако можеш да издържиш всичко, ти си близо до Храма, ти ще влезеш вътре. Скоро ще дойде Христос, ще отключи и ще каже: „Влез в светилището, ти си ми брат, сестра и майка и можеш да бъдеш ученик“. И Христос казва на учениците си: „Ето моите братя, сестри и майка“. Това са условията за всички, които искат да станат ученици. Това ви казвам на всеуслушание!

Най-първо трябва да бъдете братя, сестри и майка, да изпълните волята Божия. Любовта трябва да стане фактор в душата, в сърцата и в духовете ви и така да се реализира и материализира, и тогава вие ще бъдете пред вратата на Храма, да приемете новия живот на възкресението. Онези, които са готови, понеже има обявена от небето мобилизация, има вече манифест издаден, всички, които искат, могат да се запишат.

Безсмъртието ще дойде, когато хората влязат в закона на любовта. Сега те изучават закона на безсмъртието. Щом научат този закон, те ще знаят вече как да любят. Докато хората умират, те не живеят още в закона на любовта. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога“. Щом познаете Бога, в дар на това Той ще ви даде вечния живот – живота на безсмъртието. Казвате: “Кога ще стане това? След колко прераждания?” Това ще стане в бъдеще, в далечната вечност. Вечността пък е област на Истината. Тъй щото, когато някой говори за вечността, аз подразбирам Истината. Вечността е образ на Истината, а Истината е безгранична. Следователно всички неща се реализират в Истината. Дали една идея ще се реализира след година, 2, 100, 1 000 или повече, това са все граници на Истината. Минута или век, години или 100 милиона години, това са пак граници на Истината. Туй показва, че човек може да постигне нещата и в един момент, и в милиони години.

Сега, как ще разберете? Всеки от вас има по една цел в живота. Някой иска да спечели много пари, някой иска да се ожени, после деца да има, друг професор иска да стане и т.н., но никой не пожелава това, което трябва да стане. Не казвам, че вашият избор е лош, но сега ви казвам: трябва да направите един избор. Той е – да повярвате в Сина Божия, да разберете великата сила Божия. Туй е великото! Това е Божествената Мъдрост, изявена в своята целокупност, а тази целокупност, това е, което индусите наричат „татвас“. Това е тази енергия, която излиза от любовта и движи цялата вселена. И всичките наши желания се дължат на тази сила,

която със струите си прониква през всичките наши тела, които имаме. И доколкото живеем в Божественото, тази сила прониква в нас и ни предава много приятно настроение. Някой път ви е толкова приятно, като че ли разбирате смисъла на живота. Много ви е приятно и весело, но се случи, че в тази приятна минута дойде някой ваш приятел и за една минута отгоре разруши всичкото ви щастие. Вие мислите, че сте разрешили проблема на живота, а дойде той и ви каже: „Ти вярваш ли в тази глупава работа, че има вечен живот?“ – и ти турне един червей. Ако репиш да спориш, всичко се свърши.

Ние се стремим към вечния живот. Ние искаме да излезем от временния и да се отправим към вечния живот. И това е спасение. „Да не погине всеки, който вярва в Мен“. Значи трябва да има една цел – то е вечният живот. Само във вечния живот ние можем по-иначе да изучаваме любовта и мъдростта. Вечният живот може да ни даде единствените условия да изучим любовта и мъдростта. Аз мога да ги изменя в себе си, сега мога да ги изменя, в този живот мога да изменя вечните условия или мога да отложам. То е един преходен период, рязък в своите определения, тъй рязък, както е рязка слънчевата светлина: щом дойде, веднага просветне и щом се скрие, веднага потъмнява. Ако ти репиш в себе си това, веднага този лъч, тази енергия татвас ще проникне в тебе и ти ще почувстваш едно разширение на своя ум и сърце, ще бъдеш силен. Но усъмниш ли се малко, да кажеш: „Аз ли съм?“, веднага токът се прекъсва и ти, като някоя гайда, когато гайдарят спре да я надува, се свиваш и ще изгубиш връзката, ще кажеш: „От мене нищо няма да стане“. Защо? Защото ти си се усъмнил в Сина Божи, т.е. в ония велики закони, които работят в съзнанието. Ако ти приемеш в даден момент без страх тази енергия, тогава тя ще произведе в тебе вътрешна виделина – ти си във връзка с Божия Син. И всичко можеш да направиш. И когато аз ви казвам: не се съмнявайте, това значи – не прекъсвайте Божествените токове във вас.

Любовта е от един вечен произход, тя не може да живее между смъртните хора. Безсмъртното не може да живее в смъртното. Дотогава, докато грешите, любовта не може да живее във вас. Защо? Защото всеки грях е смърт. Например в даден момент един човек греши. Какво става с него? Той умира. После направи едно добро. Какво става в този случай с него? Оживява. Така той постоянно умира – оживява, умира – оживява, минава през редица такива последователни процеси, докато най-после намери великия закон, с който урежда всички свои връзки, които го поставят в състояние на безсмъртие. Значи, за да дойде любовта в тебе, ти трябва през всички моменти на живота си да вършиш само волята Божия и да не мислиш за себе си. Досега вие мислите само за себе си, а от сега нататък трябва да мислите само за Бога. Вашата мисъл за Бога е била толкова отвлечена, толкова слаба, вследствие на което не сте имали реални резултати. Най-хубавото, най-красивото, което трябва да желаете в света е, мисълта ви за Бога да бъде положителна и да обхваща цялото ви същество. Само в това ще намерите допирната си точка с Бога.

Думата „затвор“ е отвлечено понятие. Ангелът, тая красива форма, подразбира разумността, която иде да помогне на човечеството. Ангелът не е само външна форма. Той подразбира вътрешно съдържание на известна идея, която обхваща всички хора. Този ангел хлопа днес на всички врати и казва: „Не е тук!“ Това значи: „Смисълът на живота не е на земята. Това, дето създавате държави, градове, правите къщи – всичко е празна работа!“ Животът не е на земята, т.е. в затвора. Затворът е потребен дотогава, докато затворникът излежи наказанието си. Училището е потребно дотогава, докато ученикът свърши учението си. Църквата е потребна дотогава, докато има богомолци, които отиват да се молят. Мислите ли, че в бъдеще няма да има други форми, други системи, други методи на възпитание? Ще има нови форми, нови системи, нови методи ще се възприемат.

Майката, новата Ева, която иде в света, трябва да изяви

роденото от Бога. Казва се в християнството: „Да се родят“. Трябва да дойде една Ева в света. Апостол Павел казва, че ги родил. Те загатват за тази първата Ева, която Бог създаде по образ и подобие – тя слиза сега на земята. Първият човек, когото Бог създаде, и той слиза сега на земята. Това е, дето се казва „второто пришествие“, „възкресението“. Туй възкресение ще бъде новото раждане, в което хората ще се родят по нов начин.

В света иде нещо ново. Туй новото го има в душата ви. Не се обезсърчавайте! Вие казвате: „Не вярвайте в хората“. Кажете така: „Аз ще вярвам в Бога, в Неговата свещена книга на любовта. Второ: ще вярвам в първото копие, което е в моята душа. В този превод, който ще намеря в душата си, няма да се съмнявам. Ще вярвам в моя дух. И най-после ще вярвам във второто копие на моята душа, което е моят ближен. Вярвам във всичко туй, но ще го свързвам с оригинала.“ Сега, като излезете оттук, не искам да кажете: „Това е празна работа“. Не е празна работа това. Тази работа е свещена, тази работа е за вас, вие имате бъдеще. Разбирате ли? Не искайте Господ да ви постави на някой планински връх. Вие не сте за планинските върхове. Ако ви е турил в долината, вие сте в най-добрите условия. Страдаш, унижават те хората, не бой се. Тъпчат те хората, не бой се! Българите, когато искат нивите им да израснат повече, те викат някой овчар да ги тъпче. Не се обезсърчавайте, когато хората ви тъпчат. Не е там въпросът. Всичко ще се превърне за добро на онези, които любят Господа.

Ако разберете днешната беседа, който има ревматизъм, ще оздравее, който има коремоболие, ще изчезне болката му, който се оплаква от сиромашия, и тя ще изчезне. Умрелият пък ще възкресне. Който не разбира, има да учи още много. Знаете ли защо ви говоря сега? Искам да предизвикам у вас усмивка. Не мога да я предизвикам, без да говоря.

Мисията на човека

Вие искате вашият живот да се измени. Трябва да се измени и ще се измени! Не само това, но ще се измени животът ви и във вашите желания и мисли. Питам сега: каква искате да бъде следната фаза на туй изменение – нагоре или надолу? Изпитвали ли сте онази дълбока мисъл в себе си, да чувствате в душата си, че имате подкрепата на Бога? Чувствали ли сте в действителност подкрепата на любовта? Това е едно мистично преживяване вътре, като че ти си в съгласие с целия свят и с всички велики мисли нагоре и надолу, ти едновременно присъстваш и на небето, и на земята. Чувствали ли сте такова състояние? Виждали ли сте какъв е смисълът тогава?

Земята и небето ще преминат, казва се, но думите на любовта няма да преминат. Всичко ще премине, но Божествената Любов и всичко онова, което е внесено в нашите тела, в нашите сърца, в нашите умове, в нашите души и духове, ще остане за хиляди векове. Туй е единственото нещо, което ще остане за онази вечност! То ще остане и ще ни придружава. (...) Следователно ние с нашите мисли, с нашите чувства, с нашите действия създаваме материал, от който бъдещият свят може да живее. От тях той ще се създаде. Питам тогава: какво създаваме ние? Какви работи приготвяват българите за градеж на своето здание в другия свят? Тия тухли, които евреите правиха в Египет, бяха направени от пръст и слама.

Има един живот, който трябва да бъде идеален, върху който се обуславя нашето бъдеще. Направиш ли погрешка, веднага ще я изправиш. Ако пък ти си щастлив, направи така, че и другите да са щастливи. Този живот, който го имаме, ще го изгубим. Няма да се минат 30, 40, 50 години, всичко ще изгубим. Питам тогава: каква е реалността на сегашния ваш живот? Опитността, която ще имате. Всички възвишени същества са преживели това. Някои от вас може да имат тази опитност. Тази опитност – да направите другите щастливи,

да ги зарадвате с нещо – да бъде едно ръководно правило за вас. Ние някой път се самозаблуждаваме от временните нещастия, които ни сполетяват, от временните страдания, които идват, но всичко ще дойде и отmine, живеем в един свят преходен. Не сме само ние в света, не е само нашето благо важно в света, но благото на толкоз милиарди същества, които могат да вземат участие в нашия живот, както и ние в техния. След като съм щастлив, аз трябва да работя за щастieto на всички други същества около мене.

„На този камък...“ Този камък е основата, върху която трябва да положите живота си съобразно Божиите закони. Бог не създаде света като място за роби, за слуги, нито го създаде за затвори и за наслаждения. Хората сами създадоха затворите и ограниченията. Той създаде света за училище на Своите деца, като каза: „Ако сте умни, вие ще видите, че в света владее пълен ред и порядък. Ако не сте умни, вие ще виждате навсякъде пълен безпорядък.“ Този камък представя основата на живота – любовта. Ако очаквате любовта да дойде при вас, тя ще ви смачка, ако искате да се качите върху нея, ще се строшите. Приемете светлината на любовта в себе си и оставете сърцето си свободно. Когато Бог работи във вас, отворете Му широко пътя и не се противопоставяйте. Защо? Защото, когато Бог работи във вас, а вие противодействате, Той ще ви смаже, ако пък Му се налагате, ще се счушите. Следователно нито се налагайте на Бога, нито очаквайте Той да дойде при вас. Човек трябва с готовност да приеме Божията светлина. Затова и Писанието казва: „Изпраща ми Духа си...“ „Изпраща ми Духа си“, значи изпраща ми своята светлина. Следователно всеки трябва да възприеме любовта в себе си, защото след всяка скръб иде радост и след всяка радост иде скръб. След всяко смущение иде мир. Тъй щото противоречията в света не са нищо друго, освен условия за проява на битието. Така е за мъдреца, а глупавият очаква особени условия за щастieto. Мъдрецът очаква щастieto на всяко време. Дойде ли ви някакво щастие или нещастие, благодарете и за едното, и за другото.

Бог трябва да бъде за нас един символ, един образ. Когато аз говоря за любовта, нея подразбирам като единствения начин, чрез който можем да се домогнем до Бога. Ако не се домогнем до Бога по този начин, т.е. чрез любовта, ние ще останем чужди за Него, за Любовта Му и Той няма да може да ни предаде знанието, което има. И Писанието казва: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила, тогава ще Ме намерите“. Какво ще намерим? Най-първо ще намерим любовта и когато тя дойде в нас, ще внесе онази вътрешна радост, онзи вътрешен мир и ще прозрем, че във всички хора прониква един и същ принцип. И тогава във всички хора ще се забележи една мощна сила, която ги обединява. Тази сила ще се прояви като светлина, в която няма никаква сянка. Тя е една светла нишка, която прониква целия огранически свят. На всички места тя е еднакво светла, еднакво интензивна, в нея няма по-тъмни и по-светли места. Тя е като един обръч, в който са съединени всички същества, тя ги държи.

Аз знам, че без участието на Първата Причина нищо не можете да постигнете и никой не може да ви обича. Земята и небето да се обърнат с главата надолу, без Бога никой не може да ви обича. Ако не дадеш място на Бога в себе си, и ти сам не можеш да се обичаш.

Без любов човек не може да стане поет. Обаче след като се разочарова в любовта, поетът става философ. Значи човек първо се влюбва, а после се разочарова и става философ. Кога става човек добродетелен? Когато изгуби смисъла на философията, когато фалира в собствената си философия. Щом се разочарова в добродетелта, човек намира Бога. Това е закон. Като изгуби поезията си, човек намира философията. Като изгуби философията, той намира добродетелта. Като изгуби добродетелта, той намира Бога. Човек преживява тия загуби и печалби всеки ден: сутрин той е поет, към обед – философ, вечер – добродетелен, а през нощта намира Бога.

За да познае човек Божията Любов, омразата трябва да изчезне от неговата душа. За да познае човек Божията Любов, трябва да се превърне на вода, която да прониква през цялото растително царство, да мие листата на всички растения, да прониква целия органически живот, да има съприкосновение с целия живот изобщо, за да разбере благото в света. Следователно, ако искате да разберете любовта в най-широкия ѝ смисъл, трябва да разбирате водата, трябва да имате познанието на водата. По-слабо същество от водата няма, и по-силно същество от водата няма.

Тепърва трябва да изучаваме, за какво сме родени. Питали реките за какво са родени. Те отговорили: „Да течем и да поливаме градините“. Питали вятъра, за какво е роден и той казал: „Роден съм да проветрявам жилищата на хората“. „Ами праха, който носиш?“ „Той е нещо съвсем случайно. Той е като неканен гост.“ Попитали растенията, защо са създадени. Те казали: „Да даваме плод и да храним хората“. Попитали най-после и човека, защо е създаден. Той казал: „Аз не зная, тепърва трябва да изучавам това нещо“. И досега те все го учат. И досега цели трактаки се пишат, защо е създаден светът, защо е създаден човекът. Това богословите всеки ден изучават. Ако и на вас сега зададат въпрос, защо е създаден човекът, какво ще отговорите? Човекът е създаден да люби – нищо повече! Това е отговорът на този въпрос. Ако ти любиш, всичко можеш да направиш. Ако не любиш, нищо не можеш да направиш. Това аз разбирам под думата „любов“! Сега не ми говорете за онази каша на любовта, която прави хората нещастни. Говорете за онази любов, която всичко върши, която всичко прави. Не говорете за онази любов, в която се раждат престъпления, страдания, несретите в живота! Говорете за онази любов, която ражда безсмъртието, свободата, която ражда светлите мисли, светлите чувства и мощната сила на човешкия дух! Това аз разбирам – човек е роден да люби, нищо повече! И Писанието казва, че блажени са, които любят. И вас ви е пратил Господ да проповядвате Царството Божие, да проявите своята любов и всички да се подчините на Божията Любов. Всички духове от-

стъпват пред нея. Христос е казал на своите ученици: „Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват, но радвайте се, че носите любовта в света, радвайте се, че носите името на любовта. Радвайте се, че имената ви са написани на небето.“ Тъй че вие можете да се радвате, че имате името на любовта.

Любовта, която човек изявява, и ангелите не я знаят. Ангелите добиват понятие за нея до известна степен по отражение на любовта, която човек изявява в причинния свят. Човек изявява любовта по начин, който и ангелите не знаят. Човек има мисия, каквато никое същество няма.

Ще кажете, че аз много съм говорил за любовта. Не, аз не съм казал нито една дума за любовта. Аз за любовта не съм обелил нито една дума, нищо не съм казал още. Ако аз произнеса за любовта само една дума, целият свят ще изчезне, няма да остане нищо от него, на дим и прах ще стане! Толкова силна е тази дума!

Аз от толкова време ви говоря за любовта, но съществено за любовта още не съм засегнал. Аз съм още в предисловието на любовта. Ако бих произнесъл думата „любов“ както трябва, знаете ли какво щеше да стане с вас? Най-първо от вас ще почне да се дига дим, всичко у вас ще изгори и ще останете голи. Като произнеса втори път думата „любов“, тялото ви ще почне да се нажежава, от него надалеч ще се разнася една топлина, но не като обикновената; а произнеса ли трети път думата „любов“, вие ще светнете, ще станете светещи същества и ще се облечете в ангелски форми.

„И преобрази се пред тях: лицето Му светна като слънцето, а дрехите Му станаха бели като светлината.“

Туй, което аз ви говоря сега, в миналото трябваше 30 години да прекарате в някоя пагода или капище и да ви се дадат много изпити, за да ви се кажат тия думи, които аз ви казвам. Сега пак ще кажете: „Чудна работа, този строй не бил строй, туй учение не било учение, нашите съвременни

майка не били майки. Е, какво сме ние тогава?“ Ще кажете още: „Нали ние сме християнски народи, служим на Христа, познаваме учението му?“

Когато ви говоря, нямам предвид сегашния ви живот, защото той е един резултат на миналото, той е една фикция. Той нищо не разрешава. Аз ви говоря за нещо, което сега иде! Реалното, Божественото, което може да измени миналото на нашия живот. Защото ако това, Божественото, не влезе в нас, нашият минал живот не може да се обнови. Ако си представим почва, която съдържа миналите енергии, нищо не става от тях. Слънцето е в състояние да измени тези семенца, които са турени в почвата. Трябва да вложите Божественото, новото, което иде сега. Да не падате духом! Вие понякога път се обезсърчавате, защото нямало кой да ви обича. Но какво значи да ви обичат? Ако ви направят една хубава къща и не ви пушат навън и ако на прозорците има решетки и ви турят златни букаи, тогава питам: как ще живеете в ограничения? Изхвърлете от себе си онези ограничения, които сега съществуват у вас! Те са все на миналото!

От състоянието на ума, от състоянието на сърцето човек ще стигне до състоянието на любовта, която може да обедини всички хора в една цел, да даде свобода на всички хора. Туй е един величествен, грандиозен план, който всички хора трябва да разберат. Казвате сега: „Има Господ, има Любов“. Не че няма, но има нещо, което в нас го няма. Има една любов, която у нас липсва, която не може да влезе. Отвън е любовта. Също както светлината, когато е отвън, а има кепенци и тя не може да влезе – тъмно е.

Вие ще кажете: „Кажи ни нещо ново!“ Ето, ново ви казвам: никой няма право да разрушава онова, което Бог е създал! Никой няма право да позори чистия и светия живот, който Бог му е дал! Никой няма право да изопачава и да осквернява своя ум, който носи светлина и свобода за неговата душа! Никой няма право да опетнява и опозорява своята чиста душа! Никой няма право да греши! Никой няма право да безобразничи, да върши престъпления, да осквернява сво-

ите братя и сестри! Никой няма право да осквернява, да обезчестява своята майка и своя баща! Де е този морал на съвременните хора, които казват, че това учение, което се проповядвало, не било право? Аз викам днес тези хора на съд пред Господа! Де е моралът на съвременните хора? Де е моралът на съвременната църква? Защо изпрати Господ на земята тези свещеници, да се облекат със златни дрехи ли? Най-после защо ви изпрати и вас Господ?

Ние всички седим пред престола на великия Господ, Който ни даде живот. Защо седим ние тук, да служим на хората ли, или да служим на Бога? Първо трябва да служим на Бога, да знаем, че имаме един чист и свят живот, че имаме един идеал, който трябва да постигнем. Какъв е този идеал? Да, велик идеал е да дойде за вас този тържествен ден, да се стопли вашата душа и да почувствате поне за половин час от живота си, поне за един момент какво нещо е великата Божия Любов, която може да ви разшири толкова, че да обхванете в себе си целия свят. Велик момент е този, да почувствате тази висша интелигентност, да почувствате връзката между всички същества от най-малките до най-големите, да почувствате това Великото, което наричаме „Амен“ или „Амин“, или както индусите го наричат „Аумен“, или както други го наричат „Аум“, или както евреите Го наричат „Иехова – Иаве“. Българите пък казват „наяве“, значи всичко разумно трябва да бъде наяве, всичко разумно трябва да става пред онази разумна виделина, която носи топлина в себе си, която носи още светлина и свобода за човешката душа.

И сега ние трябва да изменим това направление на живота си и да искаме да се научим от този живия Христос, Който ни говори.

Казва Христос: „Учете ги да пазят!“ Какво трябва да пазят? Какво трябва да пазим на първо място? Настана вече ден, когато трябва да осветим любовта. Ние трябва да се повърнем – мъжът към жената, братът към сестрата, всички хора, от най-малкия до най-големия, трябва да определим

един ден за освещение на любовта. Нали е казано, че Бог е Любов? Любовта винаги се отличава със закона на изобилието и примирieto. Дойде ли любовта, ние ще почувстваме, че сме в един велик свят, красив сам по себе си, свят на мир и изобилие. За да има мир, всички трябва да отворят хамбарите си и то доброволно, а не с насилие, не с остен. С морален остен и волът оре, и проповедникът проповядва, и свещеникът служи, и войникът се бие на бойното поле, и жената готви в къщи, навсякъде има ред и порядък, но това не е живот. Ние знаем този остен. Не, морален устой трябва да има! Този остен е за полуразумните хора. Тоягата е за полуразумните хора. Любовта, Мъдростта и Истината, това са за напълно разумните хора, които разбират тия закони, защото само те ще осмислят нашия живот и ние само така ще възкръснем. Сега всички говорят, че трябва свобода. Всички хора по света (...) търсят начин за придобиване на свободата, търсят начин за създаване на една истинска вътрешна връзка в домовете; всички търсят начин как да живеят добре, по един любовен начин – майка със синове и дъщери, мъж с жена си, брат със сестра си. Има един начин. Кой е той?

„Идете и научете ги да пазят всичко, що съм ви рекъл; и ето, аз ще бъда с вас до скончанието на века. Амин!“ Някой казва: „До скончанието на века ли?“ Да, този живият Христос, Който никога не е бил разпъван, казва: „Понеже разпънаха онзи човек, когото бях пратил на земята, за да им каже Моята заповед, идете вие сега да проповядвате и Аз ще бъда с вас до скончанието на века. Всичкия този ред и порядък аз ще го изменя. Ще скончая този век.“ Вие днес сте свидетели, ние сега сме пред скончанието на този век. Иде сега новата епоха! Всички хора искат да задържат старата култура. И ако някой се осмели да каже, че иде нещо ново, те са в състояние да го обесят. Новото ще донесе спасението на човечеството, новото ще донесе онова истинско братство, не да се подкупват хората, но онова истинско братство, което ще даде условия на всеки да се прояви тъй, както трябва.

Щом възприемем това учение, всички страдания, които

имаме, всички неволи, които сега съществуват, всички терзания ще изчезнат. А те са действително ужасни. Разгледайте съвременните болести и вижте каква язва представляват те за човешката душа и как я разяждат. Ако гледате като ясновидец, ще видите, че в човешката душа, туй духовно тяло на човека, човешкото сърце и човешкият ум са пълни с такива язви, които ги разяждат. Те са резултат на човешките мисли, чувства и желания, които правят човека неспокоен, недоволен от себе си. Единственото нещо, което може да ни излекува, то е Божията Любов, която трябва да проникне цялото ни същество.

Следователно всички хора ще се трансформират вътрешно, духовно и по мисъл, и по чувство, и по воля. И тогава, питам: което е най-хубавото в света? Не е ли най-хубавото да имаме познанството с този Христос на живота? Има ли нещо по-хубаво от това да бъдеш в съприкосновение с любовта, която стопля сърцето ти? Има ли нещо по-хубаво от светлината, която осмисля всичко? Има ли нещо по-хубаво в света от свободата? Няма!

Той носеше тази Любов, която свързва всички хора на земята. И днес Христос е едно звено, което свързва, примирява всички хора, обединява всички народи, привлича ги към Бога, за да ги направи разумни, да внесе в тях тази велика идея на живота. (...) Човек, който няма тази Истина в себе си, той ще се ражда и умира, а човек, който има тази Истина в себе си, той постоянно ще се подмладява. Човек, който носи тази свобода в себе си, той никога няма да остарява, никога в света няма да срещне мъчнотии, които да го обезсърчат. И любовта, като влезе в него, трябва да бъде разумна. Той не трябва да изкушава Бога, да се качи в една малка шлюпка, в една малка черупка и да каже: „Аз ще премина с тази черупка Великия океан и Господ ще ме пази“. Не, ти ще се качиш на един голям, модерен параход и като капитан на този параход ще преплаваш океана. Бог не се занимава с такива малки работи, затова ще вземеш голям параход. Ти можеш да се качиш и на един малък кораб, но кога? Когато

намалиш милиарди пъти този океан, когато го превърнеш в едно малко езеро, което и децата могат да преплуват... Вие ще кажете: „Аз преплавах Великия океан“. Аз ще ви кажа: да, голям герой сте. Но ако искаме да преплаваме Великия или Тихия океан, който е между Бога и нас, там се изисква един голям, модерно построен параход, който да се кара от огъня на любовта. Този параход трябва да бъде построен от материята на светлината и всички матроси трябва да са хора на свободата. Само с този параход може да се преплава Великия или Тихия океан и да се отиде до онзи бряг на вечния живот.

„Но по-блажен е само онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява.“

Ние говорим сега индивидуално, т.е. как се развива животът за всекиго отделно. Туй, дето казват: „Светът да се оправи, народите да се оправят“ – това са метафизически фрази. Какво нещо е един народ? Един народ, това е една семка развита – един човек, развит в своята голяма форма. Следователно какъвто си ти в семката, т.е. в началото, такъв ще бъдеш и в края. Един народ е краят на един човек и следователно този народ е създаден за човека, за да се види какъв е той; и ако вие, българите, искате да се знаете какви сте, какъв е народът ви, погледнете на всекиго отделно, той е първоначалният индивид. Погледнете, изрисувайте, вижте, да не кажете, че аз говоря това – вие сами говорите.

„По-блажен е“, казва Христос. Сега не отивам по-далеч. Нас не ни интересуват народите, нас даже и човечеството не ни интересува, нас ни интересува Словото Божие, нас ни интересува чисто Божественото. Цялото човечество – това си ти. Един ден, ако ти и жена ти останете сами, и ако цялото човечество изчезне, ти ще създадеш ново човечество.